

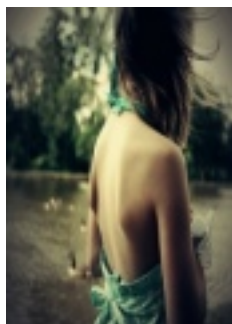
Yêu Không Giới Hạn

Contents

Yêu Không Giới Hạn	2
1. – Chương 1	3
2. – Chương 2	5
3. – Chương 3	6
4. – Chương 4	9
5. – Chương 5	14
6. – Chương 6	18
7. – Chương 7	20
8. – Chương 8	23
9. – Chương 9	27
10. – Chương 10	32
11. – Chương 11	36
12. – Chương 12	40
13. – Chương 13	43
14. – Chương 14	47
15. – Chương 15	50
16. – Chương 16	54
17. – Chương 17	58
18. – Chương 18	62
19. – Chương 19	66
20. – Chương 20	71
21. – Chương 21	76
22. – Chương 22	81
23. – Chương 23	85
24. – Chương 24	91
25. – Chương 25	94
26. – Chương 26	99
27. – Chương 27	103
28. – Chương 28	108
29. – Chương 29	111
30. – Chương 30	115
31. – Chương 31	119
32. – Chương 32	124
33. – Chương 33	128
34. – Chương 34	132
35. – Chương 35	137
36. – Chương 36	142
37. – Chương 37	147
38. – Chương 38	152
39. – Chương 39	157
40. – Chương 40	161
41. – Chương 41	167

42. – Chương 42	171
43. – Chương 43	176
44. – Chương 44	180
45. – Chương 45	186
46. – Chương 46	191
47. – Chương 47	196
48. – Chương 48	200
49. – Chương 49	204
50. – Chương 50	208
51. – Chương 51	213
52. – Chương 52	217
53. – Chương 53	222
54. – Chương 54	226
55. – Chương 55	231
56. – Chương 56	235
57. – Chương 57	240
58. – Chương 58	242
59. – Chương 59	246
60. – Chương 60	249
61. – Chương 61	253
62. – Chương 62	256
63. – Chương 63	261
64. – Chương 64	265
65. – Chương 65	269
66. – Chương 66	274
67. – Chương 67	278
68. – Chương 68	282
69. – Chương 69	285
70. – Chương 70	290
71. – Chương 71	294
72. – Chương 72	298
73. – Chương 73	302
74. – Chương 74	304
75. – Chương 75	308
76. – Chương 76	312
77. – Chương 77	315
78. – Chương 78	320
79. – Chương 79	325
80. – Chương 80.1	329
81. – Chương 80.2 (end)	335

Yêu Không Giới Hạn

Giới thiệu

Tôi không phải là một nhà văn vì thế đừng bao giờ trông chờ ở tôi một sự chuyên nghiệp nào cả. Tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-gioi-han>

1. – Chương 1

Một buổi sáng đẹp trời tại một ngôi nhà nhỏ hai tầng mặc trên mình lớp áo màu trắng tinh khôi của mây trời, tuy đã cũ nhưng ngôi nhà nhỏ đó lại mang cho người ta một cảm giác ấm áp đến lạ thường. Bao quanh nó không phải là một vườn hoa đầy màu sắc trong truyện cổ tích mà là một vườn xoài sai trĩu quả, đâu đó còn thấy một vườn rau tươi tốt. Không khí thật yên tĩnh như chỉ nghe thấy tiếng chim hót líu lo và tiếng lá xì xào cho đến khi...

Kính koong.....

- Tới liền đây. Ai đấy ạ?- Một giọng nói trong trẻo cất lên từ phía tầng trên.

....5 phút sau....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....Gia Hân cầm tờ giấy trên tay, vừa nhảy vừa la, vui như vừa trúng số.

Chẳng qua là vì cô bé vừa nhận được thông báo từ học viện Bingel bảo rằng cô đã vinh dự nhận được học bổng toàn phần dành cho những học sinh xuất sắc nhất và bắt đầu từ thứ hai tuần sau có thể chính thức nhập học. Đây quả thực là một niềm vui lớn đối với cô bé Gia Hân vì học viện Bingel là học viện nổi tiếng nhất nước với trình độ giảng dạy và học tập vô cùng xuất sắc. Học viên trong trường nếu không phải là thần đồng với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng thì cũng là con cái của nhà quý tộc. Được vào học ở đó là mơ ước từ rất lâu của Gia Hân, tuy gia đình cô bé cũng khá giả, bố là giám đốc của một công ty về xây dựng có uy tín nhưng để cho cô vào học ở học viện là một chuyện khó. Vì vậy để thực hiện được ước mơ của mình cô bé đã ra sức học tập cộng thêm trí thông minh trời cho cuối cùng hôm nay ước mơ vào học viện cũng trở thành sự thật.

Cô bé khóa cửa cẩn thận rồi chạy ùa lên phòng, vừa chạy vừa ngân nga giai điệu bài hát “Haru Haru” của Big Bang – bài hát này là bài mà Gia Hân thích nhất. Nhớ lại lần đầu tiên xem MV bài hát này cô bé đã cảm động đến khóc, buồn thay cho nhân vật nữ chính Minyoung vì bị bệnh ung thư nên đối lòng chia tay với người yêu...Nhưng hôm nay, cô bé hát bài hát đó với giọng vui tươi, hí hửng.

Vừa chạy lên phòng cô bé đã chớp ngay điện thoại bấm số 1 (số điện thoại bố Gia Hân đó mà), áp tai vào điện thoại mà nụ cười vẫn không tắt thậm chí còn tươi hơn lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Đầu dây bên kia bắt máy, còn chưa kịp nói câu “Alo” thì Gia Hân đã hào hứng cất giọng:

- Bố à, con giành được học bổng của học viện rồi này. Bố ngạc nhiên lắm phải không? Bố thấy con gái bố có giỏi không? Bố phải thưởng cho con đấy nhé!-Giọng cô bé la oai oải trong điện như không thể kìm chế niềm vui của bản thân.

Ông Triệu Hoàng (bố Gia Hân ấy ạ) đúng là cảm thấy hơi bất ngờ nhưng không phải vì tin vui của con gái mà vì thái độ kì lạ của cô bé. Phải nói là Triệu Gia Hân hiện giờ hoàn toàn khác hẳn với hình tượng đứa

con gái yếu đuối, ăn nói nhỏ nhẹ của ông. Ông không ngờ Gia Hân lại vui đến như vậy, nếu biết thì ông đã cố gắng lo liệu để đưa con gái duy nhất vào học viện danh tiếng đó. Nhưng bây giờ thì thật sự không cần thiết.

- Ôi con gái bố vui quá làm mất cả hình tượng thực nữ rồi kia! - Vừa nói ông vừa cười hà hà làm cho cô con gái bé bỏng ở đầu dây bên này phải gượng đỏ cả mặt.

- O...vậy bố không ngạc nhiên sao ạ? – Gia Hân giận dỗi đáp.

- Kìa con bé này. Bố không ngạc nhiên vì bố biết con gái bố giỏi lắm, bố biết con nhất định sẽ giành được học bổng đó mà

- Vậy à? Chiều nay bố về phải không? Con với bố đi ăn mừng nhé.

- Xin lỗi con gái, bố có việc đột xuất không thể về như dự định được. Bố xin lỗi, bố sẽ mua quà cho con. Ở nhà ngoan nhé!- Ông Triệu nhẹ nhàng nói, giọng pha chút nuối tiếc, buồn bã.

- Vâng con biết rồi ạ!

Đầu dây bên kia đã có dấu hiệu ngắt kết nối nhưng tay Gia Hân vẫn cầm khư khư điện thoại áp vào tai. Một lúc sau, khẽ thở dài, cô bé tắt điện thoại. Không biết từ bao giờ nụ cười hồn nhiên lúc nãy của cô bé đã biến mất thay vào đó là một gương mặt đượm buồn. Cô bé muốn nói chuyện với bố nhiều hơn nữa vì đã lâu rồi không được nhìn thấy bố, cô bé nhớ bố, nhớ nhiều lắm. Bố cô đi công tác cùng gần một tháng nay, thỉnh thoảng cũng có gọi về hỏi thăm cô, cô bé rất muốn có bố ở bên cạnh để chia sẻ niềm vui này nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho cô cơ hội.

Những chuyến công tác dài hạn của bố đã không còn lạ lẫm với Gia Hân. Yếu đuối, dễ bị tổn thương nhưng từ nhỏ cô bé đã học được cách chôn chặt và giấu kín nỗi đau. Năm Gia Hân 4 tuổi, mẹ cô bỏ bố con cô và rời khỏi mái ấm này, do còn quá nhỏ nên Gia Hân không hề biết nguyên do, bố cô cũng không bao giờ nói cho cô biết. Lúc ấy, trong tâm hồn thơ dại của cô bé 4 tuổi chỉ biết người mẹ luôn yêu thương cô đang dần rời xa cô, cô bé vẫn còn nhớ lúc ấy mẹ cô đã khóc rất nhiều, bà không hề muốn rời xa Gia Hân. Cô bé đã gào khóc và gọi mẹ trong vô vọng nhưng mẹ cô không hề quay lại bà đã bỏ cô mà đi, mãi mãi. Một thời gian sau, cô bé Gia Hân cũng có thể chấp nhận được sự thật nhưng trong trái tim nhỏ bé ấy vẫn hằn sâu một vết thương không bao giờ lành. Bố cô thì lao đầu vào công việc, một phần vì muốn cho cô con gái nhỏ một cuộc sống tốt nhất, một phần cũng vì muốn quên đi nỗi đau thương về người vợ. Vốn thiếu thốn tình thương gia đình nhưng Gia Hân lại là một cô bé rất hiểu chuyện, cô bé vừa cố gắng học tập, vừa giúp bố công việc nhà lại rất hiếu thảo với ông. Gia hân hiểu bố mình, ông đã bị tổn thương rất nhiều nên dù ông có ít quan tâm tới mình Gia Hân vẫn coi ông là người cha tuyệt vời nhất. Cô bé cũng không hề oán giận mẹ mình, cô biết mẹ có lí do để rời khỏi cô và bố bởi lúc ra đi mẹ đã khóc rất nhiều, bà rất yêu Gia Hân, yêu bố và cả gia đình này nữa. Có nhiều lần Gia Hân hỏi bố về chuyện của mẹ nhưng ông chỉ bảo vì bố mẹ không hợp nhau nên chia tay. Nhưng Gia Hân không tin vào điều đó, cô nhìn thấy nỗi đau buồn trong ánh mắt của ông. Vì sợ ông buồn nên Gia Hân cũng không bao giờ đề cập đến chuyện đó, cô biết mẹ có nỗi khổ nhưng lại không thể nào nói ra...Cô rất nhớ mẹ, nhớ từ nụ cười đến ánh mắt mẹ khi nhìn cô nhưng cô lại không thể tìm mẹ mà chỉ biết ngồi một mình nhìn gương mặt mẹ trong ảnh mà nó chuyện một mình. Tấm ảnh của mẹ luôn được cô cất giữ cẩn thận và bí mật, cô sợ khi bố nhìn thấy ông sẽ thêm đau lòng.

Quay lại với hiện tại, gương mặt vui tươi lại xuất hiện bởi Gia Hân đang chia sẻ niềm vui của mình với chúng bạn thân. Sau một hồi bàn tán, cuối cùng cả nhóm bạn quyết định sẽ đến quán cũ mở tiệc chúc mừng chiến thắng của Gia Hân, cũng là tiệc chia tay của Gia Hân với các bạn vì tuần sau cô sẽ rời xa ngôi trường Trung học, chính thức là học viên của học viện Bingel.

Khoác trên người bộ váy trắng cụt tay, trong tủ quần áo của Gia Hân chiếm đa số vẫn là váy, không phải Gia Hân điệu đà đâu, tất cả đều do bố cô mua tặng vì theo ông, người con gái đẹp phải là một thực nữ đoan trang thùy mị (Tg: Ôi trời ơi cái ông già này thời buổi nào rồi mà còn đoan trang thùy mị...). Vậy là từ nhỏ, Gia Hân của chúng ta đã được giáo dục để trở thành một đứa con gái thùy mị đầy các bạn ạ. Không phấn son má hồng cũng không mang giày cao gót, Gia Hân trông như một thiên sứ vậy. Cô bé không có

được vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Thúy Kiều nhưng cô bé lại mang một vẻ đẹp thuần khiết, hồn nhiên như cái tuổi 17(bề gãy sừng trâu).

Do địa điểm khá gần nhà nên Gia Hân quyết định cuộc bộ. Bước ra khỏi nhà, vừa đi cô bé vừa miên man đeo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.....

....Bình....Bình....Bốp.....

.....Aaaaaaaaaa.....

Tiếng đánh nhau cùng tiếng la thất thanh đau đớn của một người con trai làm Cắt ngang dòng suy nghĩ của Gia Hân. Theo bản tính, Gia Hân tò mò đưa mắt nhìn về phía con hẻm nhỏ-nơi phát ra những âm thanh đó.....

Trong con hẻm nhỏ ấy, Gia Hân thấy một đám thanh niên mặt mày hung hăng, bặm trợn đang bao vây một người con trai đánh túi bụi...Vẫn còn một người đang đứng tựa lưng vào tường, đứng đưng như đang xem trò vui, hình như người đó là đại ca của bọn thanh niên đang đánh người Gia Hân nghĩ vậy. Đang định quay bước đi vì nghĩ không liên quan tới mình thì tiếng la đau đớn lại một lần nữa vang lên như ngăn cản bước chân của Gia Hân. Tiếng la đau đớn và thảm khóc khiến Gia Hân không thể làm ngơ, cô bé vốn là người tốt bụng nên đâu thể gặp người bị nạn mà vô tâm bước đi. Vậy là Gia Hân quyết định bước vào con hẻm đó, nhưng cô bé đâu biết rằng quyết định lần này của cô bé đã là cuộc đời xoay chuyển một vòng lớn.....

***T/g: Đây là tác phẩm đầu tay của tớ, mong mọi người ủng hộ, tớ sẽ cố gắng đi hết chặng đường.....

2. – Chương 2

Trong lòng không tránh được nỗi lo sợ, Gia Hân đi chầm chậm tới nơi đang diễn ra cuộc ẩu đả. Thấy có người, đám thanh niên dừng tay lại, quay lại nhìn cô bé chầm chầm, ánh mắt ngạc nhiên pha chút thích thú.

Gia Hân cảm thấy lạnh toát nơi sống lưng, lấy chút bình tĩnh, cô bé không thèm để ý đến những đôi mắt thích thú kia đang dán lên người mình mà đưa mắt nhìn về phía cậu con trai bị đánh lúc này. Toàn thân đầy máu và bụi bặm, cậu ta nằm đó, trên nền đất lạnh, đôi mắt nhắm nghiền lại, hơi thở trở nên gấp gáp và nặng nề.

” Nếu mình không đến kịp chắc cậu ta bị đánh đến chết mất, cũng may lúc này mình không bỏ đi.” – Gia Hân thầm nghĩ và cầu nguyện cho cậu bé xấu số.

- Cô em này ở đâu ra nhìn cũng ngon quá nhỉ? – Một tên trong đám lên tiếng chọc ghẹo bước về phía Gia Hân làm cô bé giật mình thoát nhanh khỏi dòng suy nghĩ.

- Nay cô em biết đây là đâu không mà dám tới một mình hả? – Tên đó lại lên tiếng.

Lấy hết chút can đảm còn lại của mình, Gia Hân lắp bắp cất giọng:

- M...mấy người kh...không được đánh cậu ấy...

Dù đã cố kìm nén nhưng cô bé không thể che dấu hết nỗi sợ hãi của mình, tiếng cười bặm trợn của đám thanh niên làm cô bé càng sợ hơn.

- Nhỏ này thú vị đấy. Thằng khốn này là gì của cô em? Bạn trai hả?

- Không...nhưng các người không có quyền đánh cậu ấy – Gia Hân nhỏ giọng trả lời.

- Bọn này tự inh quyền đó thì đã sao nào? Thậm chí bọn này còn có quyền làm nhiều chuyện hơn nữa kìa...- Vừa nói tên lúc này vừa tiến gần về phía Gia Hân, làm cô bé cảnh giác lùi lại phía sau nhưng càng lùi thì tên đó càng lấn tới cho tới khi Gia Hân không còn đường để lùi.

Hoàn cảnh bây giờ là cô bé đang bị ép vào tường, tiến thoái lưỡng nan. Đôi tay bần thủ của tên đó không chịu yên phận mà vuốt ve gương mặt trắng hồng tựa thiên thần kia. Gia Hân cố gắng tránh né nhưng không thể, cô bé đành bất lực. Bọn người phía sau cười khoái trá như đang xem kịch hay, thậm chí còn vỗ tay, reo hò khích lệ.

Gia Hân bây giờ mới ý thức được hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân, lúc này chỉ vì tinh thần hiệp nghĩa nên cô bé mới cả gan vào đây mà không màn tới hậu quả. Đôi mắt Gia Hân lúc này đắm ứót, cô bé sợ lắm nhưng không thể làm gì hơn chỉ biết nói hai tiếng “ Tránh ra “ trong vô vọng.

- Dừng lại.- Một giọng nói phát ra từ phía sau đám thanh niên.

Giọng nói nhẹ tựa như sương buổi sớm nhưng lại sắc lạnh và đầy uy lực khiến người ta không khỏi run người mà làm theo mệnh lệnh. Điển hình là lúc này, tên lúc này buông lời treo ghẹo Gia Hân đã lùi lại đứng nép sang một bên. Đám thanh niên phía sau cũng im phăng phắt, tất cả không ai bảo ai đứng nép người sang một bên. Gia Hân hơi ngạc nhiên không biết là ai sao lại có giọng nói lạnh lùng và uy lực như vậy và không hiểu sao Gia Hân lại nghĩ người này là một người tốt chắc chắn sẽ giúp đỡ mình nhưng cô bé đã lầm...

Từ trong đám thanh niên bước ra là một chàng trai với chiều cao khủng hơn 1m80, một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản phối cùng chiếc quần jean bạc màu mang đến cho chàng trai một vẻ đẹp lạnh lùng đến khó tả. Là chàng trai mà lúc này Gia Hân nghĩ là đại ca của đám thanh niên, từ này đến giờ anh ta vẫn đứng dựa vào tường, bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Hai tay bỏ vào túi quần, gương mặt lạnh lùng đến vô cảm, chàng trai bước chậm chậm về phía Gia Hân. Khi khoảng cách chỉ còn một mét, anh ta dừng lại, đôi mắt lạnh lùng quét vội qua người Gia Hân. Lúc này Gia Hân mới nhìn anh chàng trước mặt, đôi mắt ngạc nhiên mở to hết cỡ. “Phải nói là vô cùng hoàn mỹ” – Gia Hân thầm nghĩ.

Chàng trai trước mặt cô bé như một tuyệt tác nghệ thuật. Tất cả những bộ phận trên gương mặt đều đẹp mà không phải nói là hoàn mỹ đến lạ thường. Gia Hân không phải là một đứa mê trai đẹp nhưng chàng trai trước mặt lại có một cái gì đó rất cuốn hút và bây giờ đây Gia Hân của chúng ta đã hoàn toàn bị lôi cuốn. Đôi mắt thiên thần cứ mở to hết cỡ nhìn về trai chàng đối diện. Không biết vô tình hay cố ý mà cả hai đôi mắt cùng lúc nhìn về phía nhau và Gia Hân bắt đầu thấy hồi hận khi nhìn vào đôi mắt đó.

Đôi chân cô bé mềm nhũng ra tưởng chừng như không còn chút cảm giác nào. Nếu cảm giác lúc này là sợ hãi thì bây giờ cô bé hoàn toàn mất hết cảm giác. Cô bé muốn la lên nhưng không thể, muốn khóc nhưng không khóc được, muốn bỏ chạy thật xa nhưng vô dụng. Cô bé chỉ có thể đứng đó, bất động...

Trong đầu Gia Hân bây giờ chỉ tồn tại một câu hỏi “Sao lại có ánh mắt đáng sợ tới vậy?”. Tuy đã bị mái tóc che phủ nhưng ánh mắt đó vẫn ánh lên hàng ngàn tia sắc lạnh như muốn đâm thủng đôi mắt đối diện. Đôi mắt khiến người ta bị ám ảnh chính là đôi mắt hiện tại Gia Hân đang nhìn. Thật đáng sợ.

Đôi tay chàng trai cử động, đặt ngay trên cổ Gia Hân và bắt đầu xiết mạnh. Trong phút chốc, Gia Hân cảm thấy hơi thở như bị ngừng trệ trở nên khó khăn hơn. Lúc này Gia Hân mới thoát khỏi ánh mắt đáng sợ của chàng trai chưa kịp định thần thì lại bị tấn công một cách đột ngột. Cô bé cố giãy giụa mong sao thoát khỏi bàn tay rắn chắc đang xiết chặt cổ mình nhưng tất cả chỉ là vô dụng. Bàn tay chàng trai ấy quá khỏe Gia Hân không thể nào chống lại được, cô bé tuyệt vọng buông thõng hai tay, cái chết như đang cận kề...

- Cậu dừng lại đi Lục Chấn Nam.

Giọng nói vừa cất lên là ai? Có quan hệ gì với chàng trai lạnh lùng kia và liệu người này có thể cứu Gia Hân thoát khỏi cái chết không? Cuộc gặp mặt ngày hôm nay sẽ làm cuộc sống của một cô bé vốn dĩ rất bình thường như Gia Hân thay đổi thế nào?

Các bạn nhớ đón đọc chap mới nhé!

3. – Chương 3

Gia Hân từ từ mở mắt, ánh sáng của đèn điện làm cô bé nhất thời không thích ứng được. Khẽ đưa tay dụi mắt, cô bé chậm rãi quan sát xung quanh. Đập vào mắt cô bé là gương mặt của một chàng trai xa lạ, cô bé ngơ ngác nhìn chàng trai. Anh ta quả thật là một mỹ nam nhưng lại không có cái cảm giác đặc biệt như...

- Em tỉnh rồi à? Có thấy đau chỗ nào không? – Anh ta ân cần hỏi.

- Anh là...? – Gia Hân nhìn chằm chằm vào chàng trai trước mặt ngơ ngác hỏi lại.

- Anh là người đã cứu em. Anh là Lâm Vũ. Em sao rồi, ổn chứ?

- Ô...em không sao. Em đang ở đâu vậy?

- Ở đây là bệnh viện, em bị ngã anh đã đưa em vào đây

Gia Hân bây giờ mới để ý đến không gian xung quanh. Cô bé đang ở trong một căn phòng trắng toát, mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm cô bé hơi khó chịu. Cổ cô bé được băng một miếng băng trắng và mỏng, tay đang được truyền nước biển. Đầu Gia Hân đau buốt, cô bé cố liên kết những sự kiện trong đầu. Cô bé nhớ mình vì muốn cứu cậu con trai đã đi vào con hẻm đó sau đó bị đám thanh niên chọc ghẹo rồi bị chàng trai với đôi mắt đáng sợ xiết cổ, ngã đi và bây giờ đang nằm trong bệnh viện...Nhớ đến chàng trai đó khiến Gia Hân không khỏi sợ hãi mà run người...

- Này,em không sao thật chứ? – Thấy Gia Hân không trả lời mà ngồi mơ màng suy nghĩ, Lâm Vũ quan tâm hỏi.

- À, không sao. – Gia Hân giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, gương mặt lộ vẻ bối rối.

Lâm Vũ gần như bật cười trước thái độ bối rối một cách đáng yêu của cô bé. Anh ho khan một tiếng:

- Em tên gì vậy?

- Em là Triệu Gia Hân – Cô bé lí nhí trả lời.

- Lúc này chắc là em sợ lắm. Chấn Nam đúng là rất quá đáng. Từ nay khi ra ngoài e phải cẩn thận hơn. Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn em đã cứu em trai anh.

Gia Hân tròn xoe mắt nhìn Lâm Vũ. Hiểu được vấn đề, Lâm Vũ liền lên tiếng giải thích:

- Chấn Nam – người lúc này làm em bị thương là bạn anh. Còn người con trai bị đánh là Lâm Hàn Phong – em trai anh. Vì một số mâu thuẫn nên dẫn đến đánh nhau làm em bị liên lụy thật không biết phải xin lỗi em thế nào.

- Không cần vậy đâu. Em cũng không sao mà. Nhưng chỉ vì mâu thuẫn mà đánh nhau thì thật là không nên. – Dù không hiểu được hết vấn đề nhưng Gia Hân vẫn xua tay tỏ vẻ không sao.

- Hàn Phong thì nóng nảy, Chấn Nam thì lạnh lùng. Hai người cứ y như là nước với lửa vậy, đứng ở giữa anh cũng quen rồi. – Lâm Vũ tươi cười nói cứ như đây là chuyện quá đỗi bình thường.

- Em trai anh, Hàn Phong sao rồi ạ? – Như vừa kịp nhớ ra Gia Hân lên tiếng hỏi.

- Nó chưa chết được đâu em đừng lo. – Lâm Vũ tươi cười trả lời như chẳng hề có chút gì gọi là lo lắng hay quan tâm. Bởi chuyện đánh nhau rồi nhập viện của em trai đối với anh đã không còn là điều đáng lo lắng.

Gia Hân tuy cảm thấy khó hiểu về thái độ của người anh trai này với đứa em của mình nhưng cũng chỉ im lặng.

- Em có muốn thăm nó không?

- Cậu ta không sao thì tốt rồi.- Gia Hân liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trong phòng đã hơn 7h tối, rồi nói tiếp:
– Em phải về rồi.

Nói rồi cô bé bước xuống giường , nhẹ nhàng gỡ sợi dây truyền nước biển trong tay mình, định ra khỏi cửa thì một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô bé giữ lại. Gia Hân cảm thấy hơi bối rối trước cái nắm tay của người con trai đó. Cô bé quay lại làm ánh mắt khó hiểu.

- Anh đưa em về nhé ! – Kèm theo câu nói đó là một nụ cười rõ tươi.

- Ô...không cần đâu như vậy thì phiền anh quá em tự về được rồi – Gia Hân khéo léo từ chối.

Nhưng Lâm Vũ vẫn rất kiên quyết:

- Bây giờ tối rồi em về một mình sẽ nguy hiểm lắm, coi như anh đưa ân nhân của em trai mình về nhà. Đi thôi.

Chưa kịp để Gia Hân ú ớ thêm câu nào thì Lâm Vũ đã nắm tay cô bé kéo ra khỏi cửa. Không hiểu sao Gia Hân lại cảm thấy rất ấm áp, bàn tay người con trai phía trước đang nắm chặt tay cô bé như đang ra sức nắm chặt thứ quý giá nhất của mình....

Tại bar Night...

Trong một căn phòng kín được cách âm với bên ngoài, không gian yên tĩnh đến ngột ngạt.

- Dạ thưa đại ca, tên Hàn Phong đó đang nằm trong bệnh viện X có cần cho người đến xử nó lần nữa không ạ. – Một tên chạy vào phòng kính cẩn báo cáo thông tin vừa thu thập được.

- Không cần. Ra ngoài.– Chàng trai ung dung dựa đầu vào thành ghế, đôi mắt nhắm nghiền, tay lắc lư ly rượu cất giọng lạnh lùng.

- Đại ca à. Nhưng mà....

- Ra khỏi đây hoặc là...chết. – Âm thanh nhẹ nhàng vang lên cổ ý nhấn mạnh từ cuối. Lời nói lạnh lùng đến tàn nhẫn khiến người nghe không khỏi run sợ.

Sớm nghĩ được mùi nguy hiểm tên đó không dám hé răng lấy một lời, lẳng lặng đi ra ngoài và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại duy nhất người con trai ấy, vẫn với dáng vẻ ấy, ung dung, lạnh lùng, vô tâm nhưng lại toát ra vẻ cô đơn như chưa bao giờ biết đến hai từ “hạnh phúc”....

.....Kết.....

Chiếc xe màu đen bóng với hiệu Nissan đột ngột phanh gấp dừng trước cổng một ngôi nhà nhỏ hai tầng. Gia Hân bước xuống xe không quên mỉm cười thật tươi chào tạm biệt với Lâm Vũ làm anh đờ người trong vài giây. Đến khi Gia Hân định mở cổng bước vào nhà thì anh mới thoát khỏi thế giới riêng của mình.

- Khoan đã Gia Hân – Lâm Vũ vội bước ra khỏi xe tiến về phía Gia Hân.

Nghe tiếng kêu, Gia Hân theo bản năng quay người lại.

- O...còn chuyện gì sao anh?

- Anh chỉ muốn hỏi em một chuyện. Em học trường nào?

- Trường Trung học...- Đang định nói tên trường Trung học cũ của mình thì Gia Hân chợt nhớ ra chỉ vài ngày nữa thôi cô đã trở thành học viên của học viện Bingel. – ...À không...Vài hôm nữa em sẽ là học viên của học viện Bingel.

- Vậy em là học viên mới sao? Vậy thì tốt quá. – Lâm Vũ hai mắt vui mừng sáng rõ như trẻ con vừa được cho kẹo.

- Hả? Sao lại tốt? – Gia Hân hơi ngạc nhiên trước thái độ của anh chàng trước mặt. Cô bé nghiêng đầu hỏi.

- À không có gì đâu. Chúc ngủ ngon. Chúng ta sẽ còn gặp nhau đấy nhé ạ! – Vừa nói anh ta vừa xoa đầu Gia Hân, giọng nói đầy vẻ bí hiểm.

Gia Hân dù không hiểu ẩn ý đằng sau câu nói của Lâm Vũ nhưng cũng bỏ nó vào một góc nhỏ của não bộ rồi tiếp tục bước vào nhà.

(Neg a eobsin dan harudo mot salgeotman gatatdeon na

Saenggakgwaneun dareugedo geureokjeoreok honja jal sara

Bogosipdago bulleobwado neon amu daedabeobtjanha

Heo tdoen gidae georeobwado ijen soyongeobtjanha)

(Haru Haru – Big Bang)

Tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi làm Gia Hân vừa tắm xong đã vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài. Màn hình điện thoại hiện hai chữ “Thu Thảo”. Gia Hân vội vàng bắt máy:

- Alo. Thảo đây à? Có chuyện gì không?

- Chuyện gì là chuyện gì hả nhỏ kia? Mà biến đi đâu từ trưa tới giờ mà không liên lạc được hả? – đầu dây bên kia nói chuyện như vắn hết công suất âm thanh làm Gia Hân theo bản năng giật điện thoại ra khỏi tai. (Kiểu này chắc thùng màn nhĩ sớm quá...hic...tội nghiệp Gia Hân).

Gia Hân bấy giờ mới nhớ ra cuộc hẹn với các bạn, cô bé biết mình có lỗi, chỉ tại cái tật hậu đậu không bỏ được. Cô bé lí nhí xin lỗi:

- Xin lỗi. Hôm nay tớ có chuyện đột xuất, quên không nói với các cậu. Tớ xin lỗi. Đừng Giận tớ nhé.

- Bọn tớ có nói là giận cậu đâu. Đúng là ngốc mà. Cậu không sao là tốt rồi, bọn tớ cứ lo cậu gặp chuyện.

- Hic...các cậu đúng là bạn tốt của tớ mà. – Gia Hân không kìm được xúc động, giọng nói trở nên run run.

- Ôi trời...lại khóc rồi đúng là đồ mít ướt. Thôi ngủ sớm đi. Nếu muốn chuộc lỗi thì ngày mai bao bọn tớ một châu nhé. – Thu Thảo mắng yêu, giọng nói trở nên ranh ma.

- Tạm biệt. Ngủ ngon nhé.

4. – Chương 4

Ba ngày sau cũng là ngày Gia Hân chính thức trở thành học viên của học viện Bingel. Bố cô bé – ông Triệu Hoàng đã về nước từ hôm qua. Hai bố con đã có một bữa tiệc thật hoành tráng để chúc mừng Gia Hân giành được học bổng.

Còn đám bạn thân ở trường cũ cũng theo dự định tổ chức một bữa tiệc vừa để chúc mừng vừa để chia tay. Hôm đó cô bé đã khóc đến sưng cả mắt, cô bé thực sự không muốn rời xa các bạn – những người bạn tốt luôn giúp đỡ mình trong suốt những năm qua nhưng ước mơ được học tập ở một ngôi trường tốt nhất đã lấn áp cả cái thực sự không muốn ấy...

Cẩn thận chỉnh lại đồng phục, Gia Hân bước xuống nhà chào bố rồi nhanh chân bước ra cửa. Lẽ ra bố cô bé muốn đưa cô đến trường vào ngày đầu tiên nhưng cô bé lại bảo không cần. Gia Hân không muốn bố lúc nào cũng xem mình là một đứa con gái yếu đuối, dễ bị tổn thương (ế sự thật là vậy mà...), cô bé muốn đi đến trường một mình, muốn tự mình bước vào thế giới mới nhưng cô bé đâu biết rằng không phải thế giới mới nào cũng tràn ngập màu hồng của hạnh phúc...

Đôi chân nhỏ rảo bước trên hè phố, trông Gia Hân như một nàng công chúa nhỏ trong bộ đồng phục của Bingel. Mái tóc đen dài phủ vai được thả tự do, bồng bềnh trong gió, gương mặt thiên thần kia vẫn vậy, không phấn son má hồng bởi Gia Hân là người luôn tôn thờ sự giản dị. Là trường nổi tiếng nên đồng phục cũng là tuyệt phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng, một chiếc váy không quá ngắn kẻ sọc lạ mắt phối cùng một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay với những đường viền màu đen nhỏ nhắn, điểm nhấn là một chiếc nơ to màu đỏ dưới cổ áo, trước ngực là huy hiệu của Bingel.

Tối qua, cô bé đã ngồi ngắm nó cả giờ đồng hồ mà không biết chán... Sáng nay cô bé đã thức dậy thật sớm để chuẩn bị, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy rất nôn nóng, vừa vui vừa lo như tâm trạng của một đứa trẻ trước ngày đi chơi xa...

Bước lên xe, Gia Hân chọn ngay một chỗ trống gần cửa sổ, lặng nhìn đường phố tấp nập qua khung cửa kính, lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, chỉ một lát thôi cô bé sẽ đến trường và chỉ một lát nữa thôi cuộc sống của cô bé sẽ thay đổi hoàn toàn.

Một môi trường mới, một thế giới mới và những con người mới, liệu có thể thích nghi với nó hay không? Đột nhiên cô nhớ tới mẹ, nếu như mẹ không ra đi bà nhất định sẽ luôn ở bên cạnh lắng nghe và chia sẻ cùng cô. Đôi lúc cô ước gì mẹ chưa từng rời xa mình nhưng sự thật vẫn là sự thật...

- Xin lỗi. Mình có thể ngồi ở đây không? – Giọng nói của một cô gái lạ lẫm cất lên đánh tan những suy nghĩ đang bộn bề trong đầu cô bé.

- Ồ... – Cô bé ngỡ ngàng trả lời rồi chợt tròn xoe đôi mắt nhìn người con gái trước mặt, điều làm cô bé chú ý nhất là cô gái trước mặt đang mặc bộ đồng phục y hệt mình. – Cậu cũng là học viên của Bingel à?

- Không chỉ riêng mình mà tất cả những người ngồi trên đây trừ tài xế ra tất cả đều là học viên của Bingel – Cô gái nhẹ nhàng ngồi xuống, mỉm cười nói.

Gia Hân bất giác nhìn xung quanh, đúng như vậy tất cả mọi người ngồi đây trừ tài xế đều là học viên của Bingel. Như nhớ ra điều gì đó, Gia Hân quay sang cô gái bên cạnh, ngượng ngùng nói:

- Mình quên mất, đây là xe đưa đón học viên Bingel mà.

- Cậu đúng là thú vị thật đấy. – Cô gái bên cạnh mỉm cười thích thú trước sự ngốc nghếch của Gia Hân.

Gia Hân không biết nói gì hơn, cô chỉ biết cười trừ cho đỡ ngượng rồi lại quay ra khung cửa kính tiếp tục những dòng suy nghĩ đang dang dở...

Học viện Bingel.

Gia Hân bước xuống xe cùng các bạn chung chuyến, điều là cô bé bất ngờ nhất không phải là sự đồ sộ của học viện, cô bé đã có dịp đi ngang qua đây vài lần và cũng tìm hiểu về Bingel qua Internet. Điều làm cô bé phải tròn xoe mắt ngỡ ngàng là sự giàu có và xa xỉ của các học viên. Cứ tưởng như đang tham dự một cuộc triển lãm những dòng xe hơi nổi tiếng và đặc tiền nhất thế giới, hàng loạt những chiếc xe đắt tiền nhất đang đỗ trước cổng học viện, những thiếu gia, tiểu thư nhà quý tộc khoác trên người bộ đồng phục Bingel, họ bước xuống xe đầy kiêu hãnh, toát lên vẻ thanh cao và sang trọng khác người.

Gia Hân chậm rãi bước vào trường trước những ánh mắt khinh bỉ của bọn nhà giàu nhưng cô bé chẳng hề để ý tới. Thả hồn vào những kiến trúc tinh xảo của Bingel, cứ ngỡ như đang lạc vào một xứ sở thần tiên với những lâu đài tráng lệ.

Trước mặt là một vườn hoa xinh đẹp, một bãi cỏ xanh mượt trải dài cả con đường, cô bé giáo giác nhìn xung quanh rồi bắt đầu hốt hoảng. Đây là đâu??? Mình đã bị lạc. Không được, phải sớm tìm đến phòng hội học sinh để nhận lớp...

Một cảnh tượng không biết tình cờ hay cố ý đập vào mắt cô bé. Nó thật quen thuộc, không, phải nói là một sự ám ảnh...

Một dáng người quen thuộc đang ra sức đánh một người con trai đang nằm la liệt dưới nền cỏ xanh. Đôi mắt lạnh lùng lại càng đáng sợ hơn khi nó rực lửa. Là đôi mắt đó, là người con trai đó, là nỗi ám ảnh của Gia Hân. Một lần là quá đủ, cô bé muốn bỏ chạy để không phải nhìn, không phải nghe nhưng một lần nữa cô bé không làm được...

Những âm thanh đau đớn của người con trai xấu số cứ thế vang lên, rất muốn giúp nhưng không thể, cô bé nhắm mắt và bịt chặt tai, nỗi ám ảnh về đôi mắt sắc lạnh lại hiện lên trong đầu, thật đáng sợ...

Không gian trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, có lẽ người con trai ấy đã đi. Hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, rụt rè đảo mắt về nơi vừa xảy ra ẩu đả, duy nhất chỉ thấy một người con trai vẫn đang nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền.

Bản tính con người vốn rất tò mò Gia Hân cũng không ngoại lệ, cô bé rụt rè tiến về phía người đó. Có phải là người lúc này bị đánh không? Nhưng sao dáng vẻ lại ung dung đến vậy??

- Ngồi xuống. – Giọng nói cất lên từ người đó, có chút quen thuộc...nhưng sao lạnh lùng quá?

Vội quan sát thật kĩ con người trước mặt, Gia Hân đột nhiên hốt hoảng lấy tay bịt chặt miệng, đôi mắt mở to hết cỡ.

- TÔI BẢO NGỒI XUỐNG. – Người đó mắt kiên nhẫn quát to làm mặt cô bé biến sắc ngoan ngoãn ngồi xuống cách anh ta một khoảng an toàn.

Phải anh ta chính là Lục Chấn Nam – một con người đáng sợ. Nhưng tại sao anh ta lại nằm đây??? Người con trai bị đánh lúc này đâu rồi???

- Tên gì? – Anh ta đột nhiên hỏi làm Gia Hân hơi bất ngờ.

Cô bé cuối gằm mặt xuống lí nhí trả lời:

- Gia Hân.

- Họ và tên? – Khó chịu anh ta gần giọng hỏi lại.

- Tr...Triệu Gia Hân – cô bé vẫn cuối gằm mặt xuống, lắp bắp trả lời.

Không khí lại trở về với cái vẻ tĩnh lặng ban đầu của nó, cả hai đều im lặng. Nếu như Chấn Nam đang rất ung dung nằm gác tay lên trán thì lúc này Gia Hân đang trong tình trạng hết sức khó khăn, thậm chí còn không dám nhúc nhích. Lâu lâu cô bé lại lên đưa mắt nhìn trộm người con ấy, dáng vẻ vẫn vậy, lạnh lùng đến nỗi khiến người ta cảm thấy lạnh cóng như tình trạng hiện giờ của cô.

Đột nhiên anh ta quay lại nhìn sâu vào mắt Gia Hân, thế là mắt chạm mắt, Gia Hân hốt hoảng cúi gằm mặt xuống, thật đáng sợ khi nhìn vào đôi mắt đó, tim cô bé đập thình thịch, một nỗi sợ hãi đang dâng trào...

- Làm gối cho tôi ngủ.

Gia Hân ngạc nhiên ngẩng cao đầu, tròn xoe mắt O_O. “Làm gối cho tôi ngủ.” Là sao??? Anh ta định làm gì???

Người ta thấy trên khóe môi của chàng trai hiện lên một đường cong nhỏ nhưng chưa kịp bấm máy chụp lại thì nó đã hòa mình vào gió bay đi mất. Anh ta cười? Với Gia Hân? Điều này không một ai có thể lí giải được ngoại trừ anh ta....

Rất nhanh, anh ta ngồi dậy, tự nhiên gối đầu lên đùi cô bé và...ngủ.

Cô gái đang ngồi duỗi chân trên bãi cỏ xanh giật mình bưng tỉnh. Anh ta đang làm gì vậy chứ? Đang ngủ sao? Trên đùi mình??? Không thể lí giải cho những hành động kì lạ của Chấn Nam cũng không thể đẩy anh ta ra, cô bé đành ngồi im làm gối cho ai kia ngủ ngon lành.

Dáng vẻ anh ta lúc ngủ thật đẹp, từng tia nắng nhỏ lung linh rơi xuống làm gương mặt hoàn mĩ kia đẹp đến lạ thường, tựa như một bức tranh nghệ thuật. Lúc ngủ nhìn cũng hiền hơn, Gia Hân bỗng cảm thấy yêu mến con người lúc này của anh ta. Phải chăng đây mới là con người thật?

Khẽ vuốt ve mái tóc đang che đi gương mặt đáng yêu của chủ nhân nó, Gia Hân như không là chủ được đôi tay mình, cô bé muốn nhìn kĩ gương mặt này hơn, sợ khi chủ nhân nó tỉnh dậy sẽ không được nhìn nữa...

Lúc này, tại đây, hai trái tim đang hướng về nhau, âm thầm, lặng lẽ đến nỗi chủ nhân của chúng cũng chẳng hề hay biết...

Lúc này, tại phòng của Hội học sinh.

- Sao chỉ có 2 người? Không phải nói là có 3 người nhập học sao? Còn một người nữa đâu? – Lâm Vũ khó chịu quát lớn.

- Lâm Hội trưởng cậu bình tĩnh đi. Đúng là có 3 người: 2 người chuyển trường và một người giành được học bổng nhưng tớ làm sao biết được lí do có một người vẫn chưa đến chứ. Chắc tại thông tin sai sót thôi. – Người con trai đối diện nhẹ nhàng lên tiếng.

- Không thể nào là sai sót được.

- Nhưng sao cậu lại quan tâm đến mấy chuyện này nhỉ? Thường ngày cậu đâu có vậy. – Người con trai đối diện lên tiếng dò xét.

Như bị nói trúng tim đen, Lâm Vũ làm vẻ mặt ngây thơ, cố tránh ánh mắt dò xét của thằng bạn....

.....30 phút

.....1 tiếng

.....2 tiếng

Chấn Nam vẫn chưa tỉnh dậy. Đôi chân nhỏ ấy không biết từ bao giờ đã không còn cảm giác. Dù vậy nhưng cô bé vẫn không dám nhúc nhích, sợ sẽ làm ác quỷ thức dậy, thiên thần sẽ biến mất.

Một lúc sau, điều vừa muốn vừa không muốn cũng xuất hiện. Chấn Nam đã tỉnh dậy. Có lẽ đối với anh ta nó là giấc ngủ dài và ngon nhất trong cuộc đời mình.

Đứng dậy, phủi lại quần áo sạch sẽ, anh ta ung dung bước đi, gương mặt cũ lại xuất hiện. Hành động của anh làm cô bé hơi hụt hẫng, cô bé nhìn bóng dáng của anh đang xa dần. Thiên thần đã biến mất và điều tất nhiên là ác quỷ lại xuất hiện.

Anh ta ung dung và bình thản tới nỗi chẳng thèm để ý đến người đã làm gối cho anh ta ngủ hơn hai tiếng đồng hồ sao? Mà khoan đã hai tiếng đồng hồ sao???

Bất giác nhớ ra nhiệm vụ quan trọng của mình, Gia Hân hốt hoảng, tự đánh vào đầu mình một cái rồ đau để chữa cái tật hậu đậu. Giờ này chắc đã tới giờ nghỉ trưa...

Chấn Nam đang ung dung bước ra khỏi khuôn viên sau trường, trong lòng đang bộn bề những suy nghĩ và cảm giác khó hiểu. Sao lại có cô gái ngốc tới vậy???

- Áaaaa...- Tiếng rên nhỏ từ phía sau lưng khiến anh ta dừng bước.

Bình thường dù cho có chuyện gì đi nữa nếu không liên quan tới mình thì Chấn Nam không bao giờ dừng lại nhưng tiếng rên này....

Anh ta quay đầu lại để xem chuyện gì đang xảy ra. Trước mắt anh một người con gái vẫn đang ngồi đó dưới nền cỏ xanh mướt, là Gia Hân. Trong cô bé thật khổ sở, đôi tay nhỏ ôm lấy đôi chân đang tê cứng, gương mặt trắng hồng nhợt nhạt đến tội nghiệp.

Hiểu được vấn đề, anh ta từ từ tiến lại phía cô bé đang ngồi. Rất nhẹ nhàng và nhanh chóng, anh ta choàng tay qua người Gia Hân và bế cô bé trên tay. Phải nói hôm nay Chấn Nam đã đưa Gia Hân từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cổ bé mở to mắt ngược nhìn anh:

- Thả...thả tôi xuống.

Anh ta vẫn bước đi, chẳng hề bận tâm đến lời nói của ai kia. Cô bé cũng đành im lặng ngoan ngoãn như một con mèo con.

Chuyện gì vậy? Anh ta đang bế mình sao?? Một người đã từng làm mình bị thương sao lại...?? Dù ngổn ngang với những câu hỏi trong đầu nhưng cô bé lại cảm thấy vui vì điều này chứng tỏ anh ta không hoàn toàn là một người xấu.

Chấn Nam bế Gia Hân đi trước vô số những ánh mắt ngạc nhiên và những lời xì xầm to nhỏ của những bọn buôn dưa lê bán dưa chuột. Có cả những ánh mắt khinh bỉ và ganh ghét dành cho cô bé. Lần đầu tiên rơi vào tình trạng như hiện giờ, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, cô bé chỉ biết áp gương mặt mình vào cánh tay rắn chắc của Chấn Nam, cảm nhận được mùi hương nam tính đặc biệt từ anh. Cô bé đâu biết hành động của mình lại càng làm bọn con gái nhà giàu đồng đẳng đánh giá thêm ghen ghét....

Đến cửa phòng y tế, Chấn Nam mạnh bạo để Gia Hân lên giường làm đầu cô bé va vào tường khá mạnh. Cô bé khẽ rên lên một tiếng, gương mặt lại trở nên đau đớn.

Sao anh ta lại thay đổi nhanh như vậy, lúc nãy còn rất dịu dàng vậy mà lúc này....?

Anh ta quay bước đi, để lại cho Gia Hân một câu nói cụt ngủn đúng như bản tính của mình:

- Nghỉ đi.

Nhìn theo bóng dáng đang khuất dần sau cánh cửa phòng y tế, cô bé khẽ thở dài, trong đầu bộn bề những suy nghĩ về người con trai vừa bước ra ngoài...

10 phút sau.

Đôi chân đã bớt tê cứng, Gia Hân bước ra khỏi phòng y tế và tìm đến phòng Hội học sinh. Lần này cô bé dễ dàng tìm ra vì phòng Hội học sinh khá gần phòng y tế. Hít thở thật sâu, cô bé đẩy cửa bước vào.

- Xin chào. Em là học viên mới, tới để nhận lớp ạ. – Gia Hân nhỏ giọng cất tiếng.

Bất giác khóe môi của người con trai đang ngồi xoay lưng lại với cô bé hiện lên một đường cong tuyệt đẹp. Cuối cùng đã tới “Đương nhiên cô bé không hề thấy nụ cười đó...”

- Cô có vẻ đứng giờ nhỉ? Triệu Gia Hân. – Giọng nói có vẻ quen thuộc nhưng lại mang đầy hàm ý mỉa mai.

- Ồ...Xin lỗi. Tôi có chuyện đột xuất nên...

- Cô biết đây là đâu không hả? Chưa nhập học mà đã muốn bị đuổi à? – Cô bé chưa kịp nói hết câu thì giọng nói đầy bức bối khó chịu của người đó đã chen ngang.

Gia Hân bắt đầu thấy sợ. Cô bé không muốn như lời người đó nói chưa nhập học mà đã bị đuổi. Gương mặt biến sắc, giọng trở nên run run:

- Tôi... tôi thật sự rất xin lỗi...Lần sau sẽ không vậy nữa đâu. Xin anh...

- Hahahaha...Chọc em đúng là thú vị thật đó nhóc à!

Không phải chứ lúc nãy anh ta còn bức tức lắm mà sao giờ lại...?

Người con trai ấy bất giác quay người lại, nở một nụ cười lém lỉnh nhìn Gia Hân. Sau một lúc đứng hình, nào như đình trệ thì cuối cùng cô bé cũng có thể nói ra những lời đầu tiên:

- Sao...sao lại là anh???

- Anh đã từng nói chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau mà. – Anh ta mỉm cười nhìn cô nhóc rồi tiếp tục: – Em học 11K3, nhóm 2. Theo anh nào vô tiết lâu rồi đấy.

Không để cho cô nhóc kịp phản ứng, anh đã nắm lấy cổ tay cô lôi đi...

Vừa đi anh vừa thao thao bất tận về học viện Bingel. Như đã nói học viên ở đây được chia làm hai nhóm. Nhóm 1 hay còn gọi là nhóm quý tộc bao gồm con cháu của những nhà có máu mặt, chủ yếu là những tiểu thư, thiếu gia đồng đẳng luôn cố tỏ ra giàu có, thanh cao, lúc nào cũng xem thường học viên ở nhóm 2, nhờ vào tiền của gia đình mà vào được vào học viện. Nhóm 2 hay còn gọi là nhóm thần đồng bao gồm những học viên xuất sắc nhất với IQ cao ngất ngưỡng, gia đình thường ở mức khá giả, nhờ vào học bổng để được vào học viện. Gia Hân của chúng ta thuộc nhóm 2 đấy ạ.

Đến trước cửa lớp 11K3, Lâm Vũ bảo cô đứng đợi ở ngoài. Một lúc sau, anh bước ra cùng cô giáo, bà mỉm cười thân thiện nhìn cô. Sau khi nói chuyện với cô giáo, anh tiến về phía Gia Hân, mỉm cười:

- Học tốt nhé nhóc! – Rồi anh ta bước đi bước đi khuất sau dãy hành lang xa tít. Cô bé chỉ khẽ gật đầu rồi nhanh chân theo cô giáo vào lớp...

Sau lời giới thiệu của cô giáo, cô bé khẽ cúi đầu, nụ cười tỏ sáng như ánh nắng ban mai:

- Xin chào. Tổ là Triệu Gia Hân mong được mọi người giúp đỡ.

Một tràng pháo tay giòn giã vang lên làm cô bé cảm thấy thật hạnh phúc. Các bạn trong lớp rất thân thiện và tốt bụng, khác hẳn với những ánh mắt hình viên đạn lúc nãy. Đâu đó còn nghe thấy tiếng xì xầm :

- Bạn này xinh nhỉ?

- Ừ dễ thương thiệt...

- Lớp mình có hoa khôi rồi nhé!

...

Làm cô bé đỏ cả mặt nhưng trong lòng lại trào dâng một niềm hạnh phúc khó tả....Chọn một chỗ trống ở cuối lớp, cô bé nhẹ nhàng kéo ghế và ngồi vào bàn.

- Mình có duyên nhỉ? – Giọng nói phát ra từ phía bên cạnh.

Cô bé vội quay sang nơi đang phát ra giọng nói đó. Một cô gái rất xinh với mái tóc màu hạt dẻ ngắn ngang vai đang nhìn cô bé mỉm cười.

- Bạn là...?

- Sáng nay mình đã gặp nhau trên xe ấy. Cậu sao mau quên thế nhỉ?

- Ô...là cậu sao...hì mình xin lỗi.

- Không sao. Giờ mình là bạn nha. Mình là Vũ Thu Phương, mọi người hay gọi mình là Vũ Phương. – Cô gái chìa một tay trước mặt Gia Hân nụ cười trên môi vẫn rạn rở.

Gia Hân mỉm cười đáp lại, cô bé chìa tay ra nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn trước mặt. Một tình bạn mới bắt đầu.....

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên....

Cô bé cùng người bạn mới quen, Vũ Phương vội bước ra khỏi trường đón xe về nhà. Là xe đưa đón học viên của trường nhưng chủ yếu chỉ toàn là học viên nhóm 2 bởi học viên nhóm 1 ai ai cũng có xe hơi xịn đưa đón.

Cả hai cùng nói chuyện rất lâu, dần dần Gia Hân cảm thấy yêu mến cô bạn Vũ Phương của mình hơn. Vũ Phương không phải là học sinh nhóm 2, bạn ấy vào trường nhờ vào tiền của bố mẹ. Gia đình có một công ty chuyên về mỹ phẩm rất lớn nhưng chưa bao giờ bạn ấy xem mình là một tiểu thư giàu có. Vũ Phương một phần vì ghét bọn con nhà giàu lúc nào cũng chỉ biết khoe khoang, xem thường người khác, một phần vì muốn học tập tốt nên cậu ấy đã xin chuyển sang nhóm 2. Gia Hân rất thích tính cách ấy của Vũ Phương, cô bé tin rằng mình sẽ có một tình bạn đẹp. Vừa mới vào trường lại có thể quen với một người bạn như Vũ Phương quả là một niềm vui lớn với Gia Hân....

Ngày đầu tiên bước chân vào Bingel với cô bé Gia Hân thật thú vị, bất ngờ, niềm vui, hạnh phúc,...Với cô bé thế là quá đủ nhưng...tất cả vẫn chưa đủ...bởi không bao giờ tồn tại một thế giới toàn màu hồng....

5. – Chương 5

- Mày đúng là thằng vô dụng. Sao tao lại có thằng con như mày. Mau ra khỏi đây đừng để tao thấy mặt mày trong nhà này nữa. – Người đàn ông trút hết mọi bức tức xuống cậu con trai chín tuổi. Không chút thương tiếc, ông vung tay đánh liên tiếp mấy cái vào má nó.

Mấy cái tát như trời giáng đau điếng nhưng cậu bé không hề có một hành động nào là phản kháng hay tỏ ra đau đớn. Không la, không một sắc thái trên gương mặt, không rơi bất cứ một giọt nước mắt nào, cậu bé vẫn đứng đó, đứng đưng như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cậu ngược nhìn ông, nhìn người cha ruột của mình. Ánh mắt cậu không còn nổi đau vì cậu đã đau quá nhiều, điều duy nhất hiện hữu trong đôi mắt cậu là sự băng giá đến cực độ. Thái độ của cậu càng là ông ta thêm bức bối, đôi mắt hằn lên những tia lửa giận dữ, ông ta vung tay tát cậu thêm mấy cái. Nhưng bàn tay ông chưa kịp chạm đến gương mặt lạnh giá kia thì nó đã được giữ lại.

- Lão gia tôi xin người đừng đánh cậu chủ nữa. – Ông quản gia đứng kế bên vội vàng chạy đến ngăn chặn. Rồi ông quay sang cậu chủ nhỏ:

- Cậu chủ hãy xin lỗi lão gia đi.

Cậu bé không mản để ý đến những lời ông quản gia nói, cậu chỉ thẳng tay vào mặt cha mình, đôi mắt trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết:

- Tôi sẽ không nhân nhượng với ông nữa. Chờ đấy....- Nói xong cậu quay đi bỏ lại ánh mắt ngạc nhiên lẫn e sợ của cha mình và quản gia.

...

Một ngày mới lại bắt đầu cho bao điều mới mẻ. Một tình bạn mới, một thế giới mới và một tình yêu đang bắt đầu nở rộ.

- Bố đi làm ạ.

- Ừm.Con đi học vui vẻ nhé Hân Hân. – Ông xoa đầu Gia Hân rồi mở cửa bước vào xe.

Nhìn theo chiếc xe hơi khuất dần nơi phía cuối con đường, khẽ mỉm cười, Gia Hân quay lại khóa cửa cẩn thận để chuẩn bị đi học.

- Hân Hân.

Quay người để tìm chủ nhân của giọng nói, cô bé hơi ngạc nhiên vì ngoài bố và Thu Thảo ra thì chưa có ai gọi mình như thế.

Một chàng trai với mái tóc đỏ cá tính đang đứng gần đó nhìn về phía Gia Hân, khoác trên người bộ đồng phục nam sinh rất đẹp, balo được đeo một bên vai, bên cạnh là chiếc moto phân khối lớn.

Cô bé nghiêng đầu nhìn người con trai lạ lẫm trước mặt. Cậu ta là ai? Mình có quen cậu ta sao??

- Tôi là Lâm Hàn Phong. Nhớ chứ? – Nở nụ cười sát gái, cậu ta từ từ tiến lại phía Gia Hân.

Bộ não thần đồng bắt đầu hoạt động. Một lúc sau như nhớ ra điều gì cô bé tròn xoe mắt nhìn cậu con trai trước mặt:

- Sao cậu lại ở đây

- Đến tìm bạn.

- Tìm tôi sao? Có chuyện gì? – Gia Hân chỉ tay về phía mình như để chờ một lời xác minh.

- Để cảm ơn bạn đã cứu tôi từ nay tôi sẽ đến đưa đón bạn đi học. – Cậu ta mỉm cười lém lỉnh.

- Không cần đâu tôi tự đến trường được mà. – Cô bé xua tay ra vẻ không cần.

Nhưng Hàn Phong chẳng mấy quan tâm Gia Hân có đồng ý hay không, cậu ta nắm lấy cổ tay cô bé lôi đi.

Gia Hân tỏ vẻ không vui khi bị người khác áp đặt, cô bé cố vùng tay mình ra nhưng không được. “Họ đúng là anh em lúc nào cũng lôi kéo người khác”. Gia Hân trầm nghĩ. Hành động của Hàn Phong làm cô nhớ đến Lâm Vũ. Họ thật giống nhau.

Ra tới xe, cậu ta đưa cho cô bé cái mũ bảo hiểm và ra hiệu đội vào, nhưng cô bé không làm theo, mặt nhăn nhó đến khó chịu:

- Bạn mà không đi sẽ trễ giờ đó.

- Tôi có thể tự đến trường mà, không cần phải làm phiền cậu đâu.

Mất kiên nhẫn, Hàn Phong ụp cái mũ lên đầu Gia Hân, lên tiếng đe dọa:

- Đừng bướng bỉnh nữa. Trễ rồi. Bộ bạn muốn bị đuổi học sao?

Tuy không muốn nhưng khi nghe cậu ta nói đến chuyện bị đuổi học thì cô bé lại ngoan ngoãn lên xe...

Học viện Bingel

Trước cổng học viện vẫn tấp nập những chiếc hơi đặc tiền, học viên vào ra vô số, tất cả vẫn tấp nập cho đến khi một chiếc phân khối lớn đang chạy với vận tốc xé gió đột ngột phanh gấp dừng ngay trước cổng trường làm ai nấy cũng phải ngoái nhìn...

Gia Hân bước xuống xe, đầu óc như quay cuồng, đã cố kêu Hàn Phong giảm tốc độ lại nhưng anh ta không hề đoái hoài tới thậm chí còn cố ý làm trái lại. Cô bé cố gắng mở mũ ra nhưng không được, nó khó quá. Hàn Phong ngán ngẩm nhìn cô bé đang chật vật với cái mũ quái quỷ, cậu ta nhẹ nhàng gỡ mũ ra giúp cô.

- Ra về đội tôi trước cổng trường. – Nói rồi cậu ta gồ ra chạy đi để lại một mình cô bé đứng đó trước ánh mắt hình viên đạn của những nữ sinh gần đó.

Gia Hân bước vào trường, những ánh mắt khó chịu và ghen ghét vẫn đeo bám cô bé, bộ não thần đồng vẫn chưa lí giải được tại sao mọi người lại nhìn mình như vậy nhưng thực tế một bộ não bình thường có thể dễ dàng lí giải được.

- Hey, tình yêu. – Vũ Phương chạy lại khoác vai cô bạn mới của mình, cô lúc nào cũng hồn nhiên như trẻ con vậy.

- Chào. – Gia Hân tươi cười chào lại.

- Cậu quen với Lâm Hàn Phong sao? – Vũ Phương làm bộ mặt nghi vấn.

- Cậu cũng biết cậu ấy à?

- Chỉ có đứa ngốc mới không biết. Cậu ấy là hot boy số một của trường nam sinh Sky, còn là em trai của Hội trưởng hội học sinh trường mình, nổi tiếng ăn chơi, quậy phá nhưng không hiểu sao nữ sinh trường mình lại rất hâm mộ cậu ấy.

Bấy giờ cô bé ngốc Gia Hân mới có thể lí giải được câu hỏi trong đầu mình, quay sang nhìn cô bạn giải thích:

- Mình với cậu ấy chỉ là quen biết sơ sơ thôi vì sợ trễ nên cậu ấy đưa mình đi.

- Thật sao? Vậy thì may cho cậu, nếu cậu mà có quan hệ gì với tên hot boy ấy thì phiền phức thật đấy.

Vũ Phương quay sang Gia Hân mỉm cười rồi cả hai lại tí ta tí tởn bước về phía lớp học. Lòng không khỏi bộn bề những suy nghĩ về người mang tên Lâm Hàn Phong, cô bé thầm nghĩ “Phương nói đúng mình không nên có bất cứ quan hệ gì với cậu ta để tránh phiền phức”...

Hai tiết học trôi qua khá căng thẳng, nhưng đối với Gia Hân lại rất thú vị. Không hổ danh là học viện nổi tiếng nhất nước, giáo viên toàn là những bậc cao nhân được tuyển chọn kĩ càng, Gia Hân cảm thấy thật sung sướng khi được học tập trong một môi trường thế này.

Tại căn-tin

- Cậu ăn gì hả Gia Hân? Hamburger nha!

- Ừm. Phiền cậu nhé.

Bỗng, tiếng la hét, reo hò của đám nữ sinh vang lên làm náo động cả căn-tin.

- Chuyện gì vậy Vũ Phương? – Gia Hân không hề biết có chuyện động trời gì mà cả căn-tin lại náo loạn lên như thế nên quay sang hỏi cô bạn bên cạnh.

Nhưng hồn phách cô bạn lại đang lạc ở nơi nào đó, không thềm để ý tới cô bé. Gia Hân mất kiên nhẫn lay lay Vũ Phương nhưng vô hiệu, cô bé đảo mắt nhìn về hướng đang diễn ra cuộc hò hét của đám nữ sinh.

Là Lâm Vũ, mọi người đang tránh ra để nhường đường cho anh ta, như một ca sĩ thần tượng, anh ta đi tới đâu là lại có người hò hét. Hai anh em họ thật quá giống nhau, ai cũng được nữ sinh yêu mến. Cô bé quay sang làm bộ mặt khó hiểu nhìn cô bạn, hồn phách vẫn chưa được chủ nhân nó gọi về. Tiếng reo hò, la hét càng to và gần hơn như muốn làm nổ tung cả căn-tin.

Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía bàn của hai cô bé khi anh chàng Hội trưởng đang từ từ tiến lại phía đó.

- Anh ngồi đây nhé. – Lâm Vũ nháy mắt nhìn Gia Hân.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ thấy vô số những ánh mắt ngạc nhiên cùng với những đôi mắt khét lửa đang chiếu lên người mình. Gia Hân khẽ gật đầu. Lâm Vũ nhẹ nhàng kéo ghế ngồi đối diện với hai cô bé.

- Bạn em à? – Anh ta nhìn Vũ Phương thắc mắc hỏi.

- À. Vâng bạn ấy là Vũ Phương. – Gia Hân cười ngượng ngạo quay sang cô bạn, tình trạng như chết đứng, nảo đình trệ, hô hấp khó khăn, hồn phách phiêu du, Gia Hân khẽ lay mạnh cô bạn:

- Vũ Phương. Vũ Phương.

Cuối cùng hồn cũng đã về, Vũ Phương bỗng chốc đỏ mặt ngượng ngùng, cúi gằm mặt xuống.

Lâm Vũ mỉm cười, chìa tay trước mặt cô:

- Xin chào. Anh là Lâm Vũ – bạn của Gia Hân.

- E...em là Vũ Phương. – Cô rụt rè bắt lấy bàn tay trước mặt, giọng lắp bắp.

- Hai em ăn gì? Hamburger nhé? – Anh ta quay lại nhìn cả hai.

- Vâng. – Hai cô bé nhỏ giọng trả lời.

Một lúc sau, hai cái hamburger ngon lành được đem ra. Gia Hân cầm lấy một cái ăn ngon lành, Vũ Phương thì mặt cứ đỏ bừng cầm mãi cái bánh mà không ăn, Lâm Vũ thì chỉ lắc lư ly cà phê đen, ánh mắt triu mến hướng về cô bé đang ăn một cách ngon lành. Lúc này đây những ánh mắt khét lửa như đang bùng cháy và đích đến của nó chính là cô bé đang rất vô tư ăn uống kia.

Những âm thanh la hét lại vang lên nhưng lần này lại không phải reo hò ngưỡng mộ mà là la hét sợ hãi. Ác quỷ đang tới. Một điềm báo không tốt cho sự xuất hiện ấy. Trong căn-tin lúc này như đang diễn ra một cuộc biểu tình, khủng bố. Hiếm khi ác quỷ và thiên thần cùng xuất hiện, không khỏi làm cho người ta ngạc nhiên đến hoảng sợ.

Lục Chấn Nam – ác quỷ của Bingel đang tiến về phía bàn của thiên thần – Lâm Vũ. Con người ấy vẫn thế, ung dung như bất cần, lạnh lùng đến vô cảm khiến ai cũng phải run người. Cả căn-tin như không còn một chút hơi thở, bất động đến lạ thường, vô số những đôi mắt sợ hãi đang dõi theo từng bước chân của ác quỷ.

Chấn Nam đứng trước bàn của Lâm Vũ. Không ai biết được anh ta định làm gì, ai cũng nín thở dõi theo từng hành động của anh trừ hai người. Một người thì ung dung nhâm nhi ly cà phê đen, người thì đang hết sức vô tư ăn uống.

- Triệu Gia Hân. – Chấn Nam lạnh lùng cất tiếng. Làm cho cả căn-tin ban nãy đã ngạc nhiên bây giờ lại trở nên hốt hoảng.

Con nhỏ đó quen biết với ác quỷ sao?

Nó là gì của Chấn Nam?

Bên cạnh là thiên thần bây giờ lại thêm ác quỷ sao?

Con nhỏ đó là ai chứ?

...

Bao nhiêu câu hỏi cứ âm thầm đặt ra mà không hề nhận được câu trả lời. Gia Hân nghe thấy có người gọi tên mình liền ngước mặt lên, đập vào mắt cô bé là gương mặt lạnh lùng quen thuộc, mọi ánh mắt đang đổ dồn lên Chấn Nam đột ngột chuyển hướng qua Gia Hân làm cô bé hơi hoảng không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Cậu tới đây có chuyện gì vậy? – Lâm Vũ đứng dậy tiến về phía Chấn Nam. Nhưng anh ta không hề để tâm đến lời nói của người bạn mà nhìn chằm chằm Gia Hân làm cô bé sợ hãi cúi gằm mặt xuống.

- Ra về đợi tôi ở cổng trường. – Câu nói cứ như một lời ra lệnh đầy quyền lực bắt buộc người khác phải làm theo. Nói rồi anh ta bỏ đi để lại bao ánh mắt ngơ ngác không hiểu bao gồm cả Gia Hân và Lâm Vũ.

6. – Chương 6

Những tiết học thú vị giờ đây với Gia Hân thật nặng nề, tâm trạng rối bời, cô bé không biết nên làm gì. Và cái thời khắc cô bé không muốn nhất cũng đã đến.

Tiếng chuông báo giờ vang lên kết thúc một ngày học đầy căng thẳng.

Sau một thời gian dài suy nghĩ, cô bé quyết định sẽ không đợi Chấn Nam như lời anh ta đơn giản chỉ vì cô bé không muốn vướng vào những chuyện rắc rối theo như sự nhắc nhở Vũ Phương. Chấn Nam – một ác quỷ tàn nhẫn và độc ác, Gia Hân là một cô bé bình thường tốt nhất không nên có bất cứ quan hệ gì với anh ta.

Theo kế hoạch “Chạy trốn ác quỷ” hai cô gái sẽ lên đi ra từ cửa sau của trường rồi đón xe buýt về nhà nhưng hai cô bé đầu óc đơn giản đầu biết rằng có người đang chờ sẵn mình ở đó.

Ở cửa sau, một nhóm người mặc đồ đen đã đứng đợi sẵn ở đó, vừa nhìn thấy cô gái giống trong bức hình đang cầm trên tay, đám người đó bước tới chặn hai cô bé lại.

- Cô là Triệu Gia Hân? – Người đàn ông trong đám nhìn Gia Hân nghi hoặc.

Không hiểu trời trăng gì cả nên Gia Hân bèn gật đầu.

- Cậu Chấn Nam bảo tôi đến đón cô. – Chưa kịp để Gia Hân nói câu nào, đám người đó đã kéo cô bé đi mất, để lại mình Vũ Phương đứng đó gọi theo. Cố gắng vùng vẫy nhưng vô ích cô đành ngoan ngoãn đi theo họ, chỉ kịp để lại cho cô bạn một ánh mắt cầu cứu trong vô vọng.

Đám người đó đẩy Gia Hân lên một chiếc xe hơi màu đen rất đẹp rồi một tên lên xe nổ máy chạy đi. Gia Hân lúc này mới để ý đến xung quanh, Chấn Nam đang ngồi kế bên cô, ung dung khoanh hai tay trước ngực. Lục Chấn Nam anh ta đúng là một con người nguy hiểm có thể đoán trước được hành động của người khác. Gia Hân càng cảm thấy sợ con người trước mặt mình hơn, cô bé im lặng ngồi nép người sang một bên. Không gian trở nên yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng nhộn nhịp của đường phố hai bên.

- Cô dám trốn tôi? – Tư thế vẫn vậy, đôi mắt lạnh vô hồn nhìn về phía trước, anh ta lạnh lùng lên tiếng.

Gia Hân vẫn im lặng, cô bé biết đó là cách là tốt nhất trong trường hợp này.

Cả hai vẫn không nói gì thêm cho đến khi chiếc xe ngừng trước một quán bar nổi tiếng của thành phố.

Gia Hân bị đám người của Chấn Nam lôi vào bên trong, biết dù có phản kháng cũng chẳng ít lợi gì nên cô bé đành ngoan ngoãn. Tiếng nhạc xập xình, mùi rượu nồng nặc làm cô bé thấy khó chịu. Dù là ban ngày nhưng quán bar này vẫn đông khách như thường, ở những nơi này loại người nào cũng có rất nguy hiểm, một cô bé trong sáng như Gia Hân thì chưa bao giờ đặt chân tới.

Khi Gia Hân cùng Chấn Nam bước vào cũng là lúc mọi ánh mắt đổ dồn lên người họ. Ngạc nhiên có, khinh bỉ có, sợ hãi có nói chung là đủ mọi ánh nhìn. Người ta chưa bao giờ nhìn thấy Lục Chấn Nam dẫn con gái đến, lại là một đứa con gái trong sáng như vậy. Dù ngạc nhiên nhưng họ chỉ đưa mắt nhìn rồi lại tập trung vào việc của mình bởi không ai dám bàn tán về con người đáng sợ ấy.

Cô bé bị đưa vào một căn phòng lớn được cách âm khác hẳn với không khí sôi động bên ngoài. Căn phòng được bao trùm bởi bóng tối, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt từ cái đèn điện trên bàn. Chấn Nam mạnh bạo đẩy Gia Hân ngồi xuống sofa như cái lần anh để cô lên giường, còn anh ta thì ngồi bên cạnh cách cô một khoảng. Trong căn phòng đen tối này giờ chỉ còn lại hai người, hai trái tim, hai tâm hồn hòa cùng không gian yên ắng đến kinh người.

Lấy hết dũng khí, cô bé lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm:

- Anh đưa tôi tới đây làm gì?

Im lặng.

Chấn Nam với lấy chai rượu rót vào hai cái ly đã để sẵn trên bàn. Ung dung chẳng thèm đoái hoài tới Gia Hân. Cô bé cũng không hỏi hay nói gì nữa, có lẽ cô đã quen với sự im lặng và thái độ dửng dưng đến kiêu ngạo của anh.

Anh đưa cho cô một ly rượu rồi ra hiệu bảo cô uống còn anh thì nhâm nhi ly rượu trên tay. Cầm lấy ly rượu từ anh, Gia Hân không biết nên làm gì cho đúng, cô bé không biết uống cũng như chưa từng uống thứ chất lỏng khó nuốt này nhưng nếu cô không uống thì không biết ác quỷ sẽ làm gì cô. Ở bên cạnh ác quỷ đứng là như đang ở bên một con hổ đói, chỉ cần một hành động nhỏ có thể sẽ tự làm tổn thương mình.

- Mau uống đi. – Mất kiên nhẫn, anh ta lại lên giọng quát.

- Tôi...tôi không uống được. – Cô bé sợ hãi cúi gầm mặt xuống, lí nhí nói.

Lời nói của cô bé như đang châm mỗi ột ngọn lửa bùng cháy, lúc này đây, cô bé cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người của Chấn Nam, đôi mắt anh ta càng đáng sợ hơn khi rực lửa. Cô bé chỉ biết cúi mặt chấp nhận sự trừng phạt từ ác quỷ.

(Neg a eobsin dan harudo mot salgeotman gatatdeon na

Saenggakgwaneun dareugedo geureokjeoreok honja jal sara

Bogosipdago bulleobwado neon amu daedabeobtjanha

Heo tdoen gidae georeobwado ijen soyongeobtjanha)

Tiếng chuông điện thoại bài Hara Haru quen thuộc vang lên làm Gia Hân hốt hoảng lục tung balo để tìm điện thoại. Là bố, cô bé vội bấm nút nghe nhưng chưa kịp áp tai vào thì nó đã bị Chấn Nam giật khỏi tay và ném tung vào tường.

Gia Hân nhìn chiếc điện thoại bị vỡ tung từng mảnh trên nền nhà mà cõi lòng như bị ai bóp chặt. Lẽ ra bây giờ cô đang được nói chuyện với bố, chắc là ông lo cho cô lắm. Những giọt nước mắt tinh khiết không biết từ bao giờ đã ứa đầy trên gương mặt thiên thần kia. Vậy mà tên thủ phạm bên cạnh vẫn cứ đứng đưng như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Cô và bố rất ít ở cùng nhau nhưng ông rất yêu thương cô, đối với cô ông là người thân duy nhất cũng là người bố tuyệt vời nhất thế gian. Chiếc điện thoại đó là món quà sinh nhật ông đã tặng cho cô, cô bé luôn trân trọng và giữ gìn nó như vật quan trọng nhất đời mình nhưng giờ đây nó đã tan nát tựa như trái tim bé nhỏ của chủ nhân nó. Tự trách bản thân mình vô dụng, cô ngồi thụp xuống nền nhà mà khóc nức nở và càng lúc càng to hơn.

- Nín ngay. – Chấn Nam không thể chịu nổi một người con gái đang khóc lóc trước mặt mình, anh quát lớn.

Có vẻ như có hiệu lực, cô bé giờ đã nín chỉ còn nghe những tiếng nấc nhỏ dần rồi im thin thít. Nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn, có ai biết rằng nó lại phản hiệu lực, Gia Hân đứng dậy, vội gạt nhanh giọt nước mắt còn vương trên mi, cô bé từ từ tiến về phía Chấn Nam.

Bốp.

Gia Hân vừa làm một chuyện khiến mình phải hối hận. Cô bé đã tát Chấn Nam. Đường như sự chịu đựng đã đi quá giới hạn, nó như một ly nước đầy cứ bị người ta rót thêm, rót thêm và giờ đây nước tràn ra lênh láng tựa như tức nước vỡ bờ. Gia Hân cảm thấy căm thù con người trước mặt mình – người đã cướp mất món đồ yêu quý nhất của cô, căm thù cả thái độ dửng dưng, bất cần đến ngạo mạn của anh.

Đúng là chuyện ngàn năm có một, một đứa con gái bình thường lại dám đánh Lục Chấn Nam – người nổi tiếng với cái tên ác quỷ, lạnh lùng, tàn nhẫn và độc ác nhất trong những ác quỷ. Dù khá bất ngờ trước hành động hiểm hoi vừa xảy ra nhưng trên gương mặt lạnh lùng ấy vẫn không chút biểu cảm, chỉ duy nhất đôi mắt đang trở nên sắc nhọn và rực lửa như muốn thiêu chết người đối diện. Hai đôi mắt đang xoáy sâu vào nhau, một đôi mắt với đầy lửa giận, một đôi mắt với đầy sự phản kháng.

Chấn Nam bất ngờ nắm lấy cổ tay Gia Hân và bắt đầu xiết mạnh, đôi mắt sắc lạnh vẫn nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của cô bé. Cơ đau đang từ từ thấm vào cơ thể, vào từng mạch máu rồi hệ thần kinh trung ương. Cổ tay trở nên tê cứng như không còn chút máu, cô bé cố gắng vùng tay ra khỏi bàn tay rắn chắc

của Chấn Nam nhưng nó lại càng xiết mạnh hơn. Ác quỷ đang hiện hình, một sự thật không lành. Giờ đây, cô bé cảm thấy hồi hận về dũng khí bất ngờ của mình. Nỗi sợ hãi đến tột cùng làm những giọt nước mắt cố kìm nén giờ đã tuôn rơi, chảy dài xuống má rồi cầm.

* Rầm *

Tiếng đập cửa đầy bạo lực khiến Chấn Nam phân tán sự chú ý về phía cửa. Chỉ chờ cơ hội này, Gia Hân cố vùng tay ra khỏi Chấn Nam rồi quay đầu chạy ra khỏi căn phòng đáng sợ đó. Cô bé không hề để ý tới việc ai vừa cứu mình, cô bé chỉ biết chạy, chạy thật nhanh để thoát khỏi cái nơi khủng khiếp này. Cô bé sợ, sợ ánh mắt đó, sợ con người đó. Cô bé đã từng nghĩ rằng anh ta không hề xấu xa nhưng sự thật lại luôn trở trêu.

Cô bé cứ chạy, chạy thật nhanh và thật xa, những giọt nước mắt cứ thế mà rơi, rơi mãi. Đến khi thấm mệt, cô bé dừng lại, dựa lưng vào một thân cây bên đường thở hổn hển.

Chiều tàn, những tia nắng cuối cùng đang đua nhau chiếu rọi như dòng người kia đang tấp nập với nhịp sống hối hả của những cuộc mưu sinh. Cô bé nhớ bố, món quà bố tặng đã không còn, cô tự nhủ là đứa bất hiếu vì không giữ gìn được nó. Nước mắt không rơi nữa vì nó đã cạn rồi, lẽ ra nó đã cạn từ ngày hôm đó, ngày mà mẹ cô ra đi không bao giờ trở lại. Chợt nhớ với mẹ.

Giờ mẹ đang ở đâu? Có nhớ Hân Hân không??

Trời tối dần, dòng người vẫn nhộn nhịp như thế. Dáng người nhỏ nhắn vẫn cứ đi, đi mãi trên con đường không đích đến. Một đám thanh niên bước tới gần cô bé, nụ cười khoái trá như vừa tìm thấy một con mồi ngon lành.

- Này em. Đi chơi với tụi anh không? – Đám thanh niên tiến gần về phía cô bé, giọng bỡn cợt.

Im lặng. Gia Hân không thèm để ý tới bọn người trước mặt, đôi mắt vô hồn vẫn nhìn về con đường phía trước.

Không nhận được phản ứng nào, đám thanh niên hơi bực bội. Chúng bước tới gần cô bé, đôi tay vuốt ve gương mặt thiên thần không chút sức sống kia, miệng cười phần khích. Cô bé vẫn không phản ứng, cô bé quá mệt mỏi, điều duy nhất cô bé muốn bây giờ là nghỉ ngơi, cô bé cần một bờ vai để ngã đầu. Thấy con mồi không có chút gì là kháng cự, bọn chúng thừa ngay cơ hội không ai để ý nắm lấy tay cô bé dẫn đi nhưng chưa được bao xa thì một bàn tay khác đã kéo cô bé về phía mình...

Là ai? Ai đã kéo cô bé lại? Rất có thể là...

7. – Chương 7

Là Lâm Hàn Phong, thật may khi cậu ta tới kịp. Chưa để bọn chúng kịp nói câu nào Hàn Phong đã tiến về phía chúng, cậu ta như một con mãnh thú đang tấn công những ai muốn xâm phạm lãnh thổ của mình, điều này thể hiện qua đôi mắt tức đầy tức giận kia. Một lúc sau, đám thanh niên sợ hãi chạy đi mất, cậu tiến về phía Gia Hân, cởi áo khoác mình ra và choàng lên người cô. Xong, cậu nắm lấy tay cô kéo về phía chiếc xe hơi đang đợi sẵn.

Trên xe, không ai nói với ai câu nào, Hàn Phong quay sang cô gái bên cạnh, đôi mắt vẫn vô hồn, gương mặt tèm nhem do nước mắt. Lấy ra một chiếc khăn tay, cậu nhẹ nhàng lau gương mặt thiên thần kia. Từng cử chỉ nhẹ nhàng đến nỗi chính bản thân cậu không hiểu vì sao. Cậu chưa từng đối xử với ai dịu dàng như vậy, dù rằng bên cậu không thiếu những cô gái xinh đẹp nhưng cô gái bên cạnh thì lại khác. Ở cô có cái gì đó rất đặc biệt, sự yếu đuối của cô, sự sợ hãi của cô, những giọt nước mắt của cô làm người ta luôn muốn bảo vệ và nâng niu tựa như một đóa hoa tường vi nhỏ.

Lúc tan học, cậu đã đợi cô ở cổng trường nhưng rồi cậu thấy cô bị người của Chấn Nam bắt đi nên cậu đã đuổi theo đến đó. Vì lo đối phó với đám người của Chấn Nam ở bên ngoài nên khi cậu đến chỉ thấy hình ảnh người con gái bên cạnh vừa khóc vừa chạy thật nhanh như để trốn chạy một điều gì đó rất đáng sợ. Cậu đã rất lo lắng và chạy tìm cô khắp nơi nhưng không thấy. Chưa bao giờ cậu thấy sợ hãi và bất an như vậy, tìm cậu chợt lỗi nhịp khi lần đầu tiên gặp cô và khẽ nói lên khi người con gái ấy khóc,. Và rồi cậu đã

tìm thấy cô khi cô bị đám thanh niên quay quanh, cậu đã phát điên lên như một con thú. Tất cả là sao? Tình yêu chẳng?

Lúc này đây, Gia Hân đã quá mệt mỏi, cô bé ngả đầu lên vai Hàn Phong và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô bé cần nghỉ ngơi, cần một bờ vai để ngả đầu, cần một giấc ngủ say để quên tất cả, nỗi sợ hãi, mất mát và cả sự tổn thương. Dù không biết tên Lục Chấn Nam đã làm gì cô bé nhưng cậu biết lúc này đây im lặng là cách tốt nhất và cứ để cô bé thế này sẽ tốt hơn.

Hàn Phong say sưa ngắm nhìn cô bé đang ngon giấc trên vai mình khẽ mỉm cười. “ Thật dễ thương. “ Đó là suy nghĩ duy nhất lúc này trong đầu cậu nhưng rồi nó lại bị chính cậu gạt đi.

“ Mình đang nghĩ gì vậy”.

“Sao mình lại thế chứ?”

“ Không, cô ta cũng như bao cô gái khác thôi, cô ta chỉ là một món đồ chơi.”

Một lúc sau, chiếc xe hơi dừng trước cổng một ngôi nhà nhỏ hai tầng. Hôm nay, nó không còn ấm cúng như mọi khi mà thay vào đó là sự lạnh lẽo, cô độc đến lạ thường. Không có ai ở nhà vì trời đã tối mà ngôi nhà vẫn không lấy đâu ra một ánh đèn điện.

Người con gái ngồi trong xe vẫn ngủ say sưa, lâu lâu vẫn khẽ gọi “ Mẹ ơi” trong thốn thức. Có lẽ cô bé nhớ mẹ. Trong trái tim nhỏ bé ấy vẫn hằn sâu một vết thương, tuy không lớn, không chảy máu nhưng cũng đủ gây nên bao đau đớn.

Vì nhà không có ai nên không thể gọi người đưa cô bé vào, cậu đành để yên cho cô ngủ tiếp, một phần cũng vì muốn ngắm nhìn gương mặt thiên thần kia lâu hơn, mặc dù vai cậu đang đau ê ẩm.

Màn đêm thật đẹp, thật yên tĩnh, chỉ nghe đâu đó tiếng gió nhẹ nhàng lướt qua từng kẽ lá tạo nên một bản âm hưởng tuyệt hảo. Mùi hương nhẹ của hoa quỳnh, mùi thanh thanh của sương đêm, mùi của đất tất cả tạo thành một mùi vị rất đặc biệt, mùi của đêm. Hàng mi dài rung rinh, khẽ cựa mình cô bé từ từ mở mắt. Não bộ đang làm việc hết công suất để xâu lại từng chuỗi sự kiện.

- Tỉnh rồi à? – Hàn Phong nhẹ nhàng xoa bóp đôi vai đang tê cứng vì bị đè nặng quá lâu.
- Tôi đã ngủ bao lâu? – Gia Hân nhìn hành động của Hàn Phong bắt giác hỏi.
- Gần hai tiếng.
- Xin lỗi. Chắc cậu khó chịu lắm. – Cô bé nhìn sang Hàn Phong tỏ vẻ ái nấy. Cô bé hiểu cảm giác lúc này của cậu ta vì cô cũng từng rơi vào trường hợp tương tự.
- Vậy thì xoa bóp cho tôi đi. Đau lắm đó biết không hả? Người gì đâu mà ngủ như heo. – Hàn Phong tỏ vẻ đau đớn, giọng hờn dỗi.
- Hả? – Cô bé tròn xoe mắt nhìn cậu.
- Hả gì chứ. Mau đi.

Nhìn gương mặt hờn dỗi của Hàn Phong mà không khỏi bật cười, Gia Hân nhẹ nhàng xoa bóp vai dùm cậu. Do thường xuyên xoa bóp cho bố nên việc này đối với cô bé cũng không mấy khó khăn nhưng đây là lần đầu cô xoa bóp ột người con trai nên không tránh khỏi rụt rè, e ngại.

- Cậu là người đã cứu tôi ở quán bar hả? – Gia Hân nhỏ giọng lên tiếng. Cô bé vẫn không biết ai đã cứu mình lúc ấy.
- Ừm. Tôi đợi bạn ở cổng trường nhưng lại thấy bạn bị người ta đưa lên xe nên...
- Cảm ơn. – Giọng nói nhỏ nhẹ, trong trẻo tựa như sương mai cất lên làm ai đó trong nhất thời phải xao động.

Giờ Gia Hân đã hiểu ra, nếu như không có cậu ta không biết cô bé sẽ bị Chấn Nam hay đám thanh niên đó làm gì. Đang mãi mê suy nghĩ thì Hàn Phong đột ngột quay lại làm cô bé giật mình ngừng ngay việc xoa bóp.

- Bạn đã cứu tôi giờ thì tôi cứu bạn. Chúng ta không ai nợ ai. Ngày mai tôi cũng không cần đưa đón bạn nữa.

Gia Hân khẽ gật đầu thay cho sự đồng ý. Hàn Phong lạnh lùng nói tiếp:

- Vào nhà đi. Trễ rồi. À, cặp của bạn. – Hàn Phong lấy bên mình ra cái balo đưa cho Gia Hân. Lúc chiều cô bé đã để quên ở chỗ Chấn Nam.

Gia Hân nhận lấy balo từ Hàn Phong rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi xe không quên vẫy tay chào tạm biệt cậu. Hàn Phong khẽ mỉm cười rồi ra hiệu cho tài xế lái xe. Chiếc xe nổ máy rồi lao đi để lại nơi đây không gian tĩnh lặng của màn đêm đang ôm trọn người con gái.

Gia Hân bước vào nhà, ngôi nhà này vẫn yên ắng, vẫn lạnh lẽo như bao năm qua, bố vẫn chưa về. Một mẫu giấy đang nằm đơn độc trên bàn ăn, cầm mảnh giấy trên tay, trái tim nhỏ bé ấy như ngừng đập. Thì ra bố đã đi công tác, lúc chiều ông gọi cho cô chỉ để nói chuyện này nhưng không liên lạc được nên ông đã viết mẫu giấy này. Cứ tưởng ông sẽ rất lo lắng ỉn nhưng Gia Hân đã lắm, ông không những không lo lắng gì cho cô mà còn bỏ mặc cô chỉ để lại một tờ giấy với vài lời dặn dò vô cảm. Nhiều lúc cô bé tự đem bản thân mình ra so sánh với công việc của bố, điều này thật ngu ngốc nhỉ? Nhưng sự thật đã cho cô bé đáp án....Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi nhưng trong lòng cô gái bé nhỏ này lại trở nên vô cùng nặng nề. Cô đã khóc quá nhiều, lẽ ra cô đã dặn lòng không được khóc nữa nhưng cô lại không làm được. Và như thế nước mắt lại rơi...

Trong căn phòng vắng – nơi mấy tiếng trước vừa diễn ra cuộc kháng cự của một con mèo nhỏ với ác quỷ, Chấn Nam nằm dài trên ghế sofa, tay gác lên trán như đang suy tư chuyện gì. Lớp mặt nạ ác quỷ đã gỡ bỏ từ khi nào không hay, sau lớp mặt nạ ấy là một con người hoàn toàn khác, lạnh lùng hơn, cô đơn hơn nhưng không hề mang sự tàn ác. Trong đầu anh lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh của người con gái đó, người con gái anh đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, người con gái cho anh hạnh phúc, người con gái khiến anh phải chờ đợi, phải nhớ mong...

Mưa, từng hạt mưa rơi thấm vào da thịt, nó làm người ta lạnh nhưng cái lạnh da thịt làm sao có thể sánh được với cái lạnh tâm hồn. Tâm hồn nhỏ bé của cậu trai chín tuổi đã từ rất lâu rồi không được sưởi ấm nếu không phải nói là chưa bao giờ nó cảm nhận được sự ấm áp, nó lạnh tanh như vẻ bề ngoài của chủ nhân nó. Khi đôi chân nhỏ đã tê dần vì lạnh, cậu bé ngồi xuống bên mái hiên của một ngôi nhà nhỏ. Ngôi nhà tuy đơn sơ nhưng lại ấm cúng làm trái tim nhỏ bé ấy như được cho thêm một chút yêu thương. Một chút mệt mỏi, một chút ấm áp từ ngôi nhà làm cậu bé chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay...

- Này, cậu làm gì ở đây thế hả? – Một giọng nói trong trẻo cất lên mang cho người ta sự ấm áp đến vô cùng.

Nghe tiếng gọi, cậu bé từ từ mở mắt, cậu thấy trước mặt cậu là một cô bé chừng bảy, tám tuổi mà không phải là một tiểu thiên thần thì đúng hơn, từ gương mặt, mái tóc đến đôi mắt tròn xoe đang nhìn cậu tất cả đều rất đẹp tựa như đứa con của một thiên thần.

- Sao không trả lời vậy? Cậu bị lạc à? – Giọng nói thiên thần lại cất lên như quyết tâm tìm bằng được câu trả lời.

Cậu bé vẫn đang say sưa ngắm nhìn tiểu thiên thần trước mặt mà không thèm trả lời cho đến khi giọng nói thứ ba cất lên:

- Hân Hân, con đang làm gì ở đó vậy? Nhanh lên đi con...

- Dạ, con tới liền đây. – Nghe tiếng kêu cô bé Hân Hân vội quay đầu lại nói to, xong lại quay sang cậu bé lúc này làm mặt hồn đờ trông vô cùng đáng yêu. – Bố tớ gọi, tớ phải đi rồi. Tạm biệt.

Nói xong cô bé quay bước đi để lại bao nỗi hụt hẫng cho người sau lưng nhưng cô bé lại đột ngột quay lại, tiến về phía cậu bé. Lấy trong chiếc balo nhỏ một vật gì đó rồi chìa ra trước mặt cậu nhóc, nụ cười tỏ sáng như ánh nắng ban mai nhìn cậu đầy trìu mến:

- Cho cậu nè! Làm kỉ niệm nhé. Nó sẽ giúp cậu bớt buồn.

Một chút vui mừng, một chút ấm áp và một chút bối rối, tất cả tạo nên một cảm giác không tên. Cậu nhóc không phản ứng, chỉ nhìn cô bé chăm chăm, đôi mắt không sắc lạnh, không đáng sợ như khi cậu nhìn cha mà lại mang chút gì đó của hạnh phúc. Giọng nói thứ ba ấy mất kiên nhẫn lại gọi cô bé, có lẽ họ đang rất vội.

Không thể chờ đợi nữa, cô bé nắm lấy bàn tay vẫn đang lạnh ngắt của cậu, nhẹ nhàng đặt vật đó vào lòng bàn tay cậu rồi vội vàng chạy đi, lần này cô bé đi thật.

Cậu bé vẫn kiên trì nhìn theo bóng dáng tiểu thiên thần cho đến khi chiếc xe chở cô nhóc khuất dần trên đường phố nhộn nhịp. Gương mặt đó, giọng nói đó, đôi mắt đó, nụ cười đó như một liều thuốc trợ tim, nó làm tim cậu đập, để cậu sống như một người bình thường. Nhìn xuống tay mình, nơi một chiếc ly nhỏ đang nằm gọn, hơi ấm của tiểu thiên thần vẫn còn đọng lại. Chiếc ly nhỏ hơn bình thường được làm bằng thủy tinh trong suốt, trên thành ly còn có hình mặt cười do ai đó cố ý vẽ lên. Nâng niu chiếc ly trên tay, cậu nhóc khẽ mỉm cười, lần đầu tiên cậu biết cười...

Thì ra hạnh phúc là thế?

(Rìng rìng rìng)

Tiếng chuông điện thoại hối hả vang lên như đang nhắc nhở chủ nhân của nó trở về thực tại. Khép lại những hồi tưởng quá khứ, mang lên người vỏ bọc lạnh lùng, Chấn Nam bật điện thoại và áp vào tai.

- Chuyện gì? – Vẫn cái giọng lạnh lùng cất tiếng.

- <....>

- Tao tới liền.

Tắt máy, anh vội lao ra khỏi quán bar rồi lên xe chạy đi mất...

- Cô ấy sao rồi? – Lâm Vũ thong thả ngồi trên sofa nhâm nhi tách cà phê đen nghi ngút khói. Vừa thấy Hàn Phong bước vào anh đã lên tiếng hỏi.

- Ổn rồi. Anh không cần lo đâu. – Nói xong cậu định bước ra ngoài chưa kịp bước ra khỏi cửa phòng thì Lâm Vũ lại lên tiếng.

- Em định giở trò gì với cô ấy sao? Ai cũng được nhưng cô ấy thì anh không cho phép. – Lâm Vũ nhẹ nhàng để tách cà phê xuống, nghiêm mặt nói.

- Không liên quan đến anh. – Liếc nhìn những mảnh vỡ trên bàn cậu lạnh lùng nói tiếp. – Sửa cái đó không dễ đâu...

Nói xong cậu bước ra khỏi phòng mà không thèm chào anh mình một tiếng, có lẽ đã trở thành thói quen của cậu. Nếu như không có chuyện gì quan trọng cậu và anh rất ít khi nói chuyện với nhau, bởi lẽ với cậu người anh trai này vừa đáng thương lại vừa đáng hận...

8. – Chương 8

Thời gian sẽ vùi lấp đi quá khứ, chôn chặt nỗi đau, chữa lành vết thương và xóa tan nỗi buồn...

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày Gia Hân chính thức là học viên của Bingel, cô bé luôn biết cách đứng dậy sau mỗi lần vấp té, vẫn đến trường, vẫn vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Vũ Phương có hỏi thăm cô bé về chuyện hôm trước nhưng chỉ nhận được sự im lặng và cái lắc đầu buồn bã. Có lẽ cách tốt nhất để quên đi là đừng bao giờ nhắc tới nó...

Bố vẫn còn đang công tác, Gia Hân cũng không mản dể ý tới việc đó nữa. Cô bé cũng không hề gặp lại Chấn Nam hay Hàn Phong, cả hai người họ cứ như biến mất khỏi thế gian này vậy, nhưng dù sao như thế cũng tốt hơn cho cô. Lâm Vũ thì luôn luôn bận rộn với công việc của Hội học sinh, thỉnh thoảng anh ta vẫn hay sang lớp rủ Gia Hân cùng Vũ Phương ăn trưa làm trình độ liếc xéo của đám nữ sinh Bingel ngày càng trở nên lợi hại.

Nắng chiều lung linh chiếu rọi, hàng cây bên đường khẽ rung rinh lướt mình theo gió, tiếng chim ríu rít trong những tán lá tựa như lời ca của chàng ca sĩ, tất cả tạo nên một khung cảnh vô cùng hoàn mỹ nhưng nó chỉ làm nền ột thiên thần đang bước đi. Mái tóc dài nhẹ nhàng bay trong gió, gương mặt mộc tự nhiên không son phấn nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp thuần khiết vốn có. Đôi chân nhỏ rảo bước trên đường, miệng khẽ ngân nga bài hát gì đó không rõ tên nhưng giai điệu và giọng ca ấy khiến người ta phải ngoái nhìn và trầm trồ khen ngợi...

(Ting...ting)

Tiếng kèn xe phía sau kêu inh ỏi làm Gia Hân tò mò quay lại. Cô bé hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Vũ, anh ta đang rất thông thả trên chiếc mũ trần đỏ bóng loáng, thấy Gia Hân, anh dừng xe lại, mỉm cười nhìn cô.

- Sao anh lại ở đây? – Gia Hân bước về phía chiếc xe, gương mặt ngơ ngác đến khờ dại.

Lâm Vũ nhẹ nhàng tháo chiếc kính râm ra, anh nhìn cô cười lém lỉnh:

- Anh chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Em đi đâu sao?

- Em định đi siêu thị mua ít thức ăn. – Cô bé vui vẻ nhìn anh trả lời.

- Hay anh chở em đi ăn tối nhé.

- Không cần đâu. Em... - Nhóc à, đã có ai nói với em là em rất cứng đầu không? – Khẽ lắc đầu thở dài, Lâm Vũ làm gương mặt buồn bã, hờn dỗi nói tiếp – Nhưng nếu em không muốn đi ăn với anh thì anh cũng không ép.

Nói xong, quay mặt sang hướng khác không thèm nhìn Gia Hân nữa. Trông anh như một đứa con nít đang giận dỗi, gương mặt đáng yêu làm Gia Hân không khỏi bật cười. Biết không thể từ chối được, cô bé đành miễn cưỡng đồng ý. Lúc này người ta thấy gương mặt của chàng trai hiện lên một nụ cười rất đẹp, nụ cười của sự lém lỉnh, vui mừng như đứa con nít vừa được lì xì. Dĩ nhiên cô bé Gia Hân ngốc nghếch không bao giờ nhìn thấy nụ cười đó.

Trên xe, cả hai nói chuyện với nhau rất vui, anh ta luôn biết làm trò để người ta được vui, Gia Hân rất thích điểm này của anh. Ở Lâm Vũ có cái gì đó rất đặc biệt, nó làm cô bé cảm thấy ấm áp và an toàn nhưng cô bé chưa bao giờ biết thứ cảm giác đó là gì.

Chiếc xe dừng trước một chợ đêm, Gia Hân hơi ngạc nhiên, cô bé không nghĩ anh ta lại đưa mình tới đây. Lâm Vũ đi gửi xe rồi cả hai cùng đi vào chợ, bây giờ chỉ mới chập chieu nên chợ đêm vẫn chưa lên đèn, người đến mua vẫn chưa đông nhưng con người nơi đây vẫn tấp nập với những hàng quán của họ.

- Em không ngại khi anh đưa em tới đây chứ? – Lâm Vũ vừa đi vừa quay sang nhìn Gia Hân.

- Không đâu, thật ra em cũng thích tới đây lắm.

Cả hai nhìn nhau cười rồi lại tiếp tục đi vào chợ. Gia Hân như một nàng công chúa nhỏ bị lạc vào khu rừng cổ tích đầy kì bí, cô bé chạy hết chỗ này đến chỗ khác, đi từ hàng quán này sang hàng quán nọ. Lốp vỏ thực nữ đang dần được cởi bỏ, sau lớp vỏ ấy là một cô gái hồn nhiên, thích vô tư chạy nhảy rồi lại mở to đôi mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy những điều cực kì mới lạ.

Lâm Vũ bị kéo đi như một con búp bê nhưng anh không hề khó chịu thay vào đó là một nụ cười đầy thích thú. Anh không nghĩ cô bé này lại thích chợ đêm đến vậy, chưa bao giờ anh thấy cô vui vẻ như hôm nay. Gương mặt thiên thần đang mỉm cười hạnh phúc, say sưa ngắm nhìn mọi thứ, như được thổi một làn gió mới, trái tim anh trở nên ấm áp lạ thường.

Sau một hồi chạy nhảy, khám phá mọi nơi, cả hai đều thấm mệt và đói. Họ ghé vào một quán lẩu trong chợ để nạp thêm năng lượng.

- Nhóc à lần đầu tiên em đến đây sao? – Lâm Vũ nhìn Gia Hân thắc mắc khi cả hai đang ngồi ở một bàn gần cửa sổ, nếu muốn ngắm nhìn cảnh đẹp của chợ đêm thì đây là nơi lý tưởng nhất.

Gia Hân đang mải mê nhìn về phía chợ đêm – nơi người ta đang tấp nập mua bán dưới những ánh đèn điện nhiều màu sắc. Nghe tiếng Lâm Vũ gọi, cô bé giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ quay sang nhìn anh:

- Không, em đã từng đến đây với bố nhưng... – Thoáng chút buồn bã, Gia Hân hơi cúi đầu xuống, nói tiếp.
- ...cũng đã lâu lắm rồi.

Dù chỉ thoáng qua nhưng Lâm Vũ cũng có thể nhận ra, anh là người rất tinh tế, anh nhìn cô bé, nhẹ giọng nói:

- Vậy bây giờ ông ấy đâu?

Dù biết hỏi như thế có thể chạm vào nỗi đau giấu kín của cô bé nhưng anh thà hỏi thẳng để biết nguyên nhân mà an ủi cô còn hơn lặng thinh mà nhìn cô buồn bã.

Gia Hân im lặng, cô bé không biết phải nói sao, đã rất lâu, không có ai quan tâm cô bé như vậy, nó làm trái tim nhỏ bé ấy như đang được sưởi ấm giữa mùa đông lạnh giá. Gia Hân ngược nhìn anh, cô bé nói trong giọng buồn bã:

- Khi lên Trung học, bố em không còn quan tâm em như trước, ông ấy lúc nào cũng chỉ có công việc. – Gia Hân mỉm cười nhìn anh rồi nói tiếp. – Nhưng em không hề giận bố, em biết ông rất thương em.

Cô bé lại nhìn anh mỉm cười rồi lại đảo mắt ra ngoài cửa sổ – nơi có những con người vẫn đang tấp nập với cuộc sống về đêm. Anh nhìn cô, cô nhóc của anh mới lúc này đây vẫn đang mỉm cười, nụ cười của hạnh phúc, giờ đây, cô bé cũng đang cười nhưng sao khác quá, gượng gùng quá. Anh đã biết thêm về con người cô, nó không yếu đuối như vẻ bề ngoài của nó, nó luôn cố gắng để người ta biết nó đang rất tốt, rất vui vẻ mà không cần phải quan tâm đến nó quá nhiều.

Trong tâm hồn mỗi người luôn có một góc khuất riêng, nó chứa đựng niềm vui, hạnh phúc, hoài bão hay chỉ chứa đựng những vết thương và thù hận. Gia Hân – một cô bé bình thường như bao nữ sinh cấp Ba khác cũng mang bao hoài bão, bao ước mơ nhưng trong tâm hồn chứa đầy những hoài bão ấy vẫn tồn tại một góc khuất ột vết thương hằn sâu...

Lâm Vũ nhìn cô, không hiểu sao anh lại cảm thấy yêu mến cô vô cùng. Vì gương mặt thiên thần kia hay vì một điều gì khác, chính bản thân anh cũng không thể nào lý giải được.

Anh ta nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, gương mặt suy tư như đang lường lự chuyện gì. Sau những giây đặng đo, cuối cùng anh cũng lên tiếng:

- Gia Hân à thật ra anh...

- Lẩu tới rồi đây tránh ra kéo bóng nhé. – Tiếng anh chàng phục vụ la to lấn át cả lời nói của Lâm Vũ, anh ngưng thôi không vuốt tóc cô nữa và cũng nuốt ngay những lời chưa kịp nói vào bụng...

Ăn xong, hai người lại tiếp tục dạo chợ đêm, đèn đã lên từ lâu, ánh sáng lung linh huyền ảo của nó càng làm cuộc sống về đêm thêm hồi hã và nhộn nhịp. Nhìn thấy một hàng bán quà lưu niệm rất dễ thương, Gia hân liền kéo Lâm Vũ vào, cô bé say sưa ngắm nhìn những móc khóa điện thoại có gắn những chiếc ly thủy tinh nhỏ trông cực kì đáng yêu.

- Hay là mua cái đó? – Lâm Vũ lên tiếng khi cô bé vẫn đang mải mê với món đồ trên tay.

- Em chỉ xem thôi không cần đâu. – Cô bé quay lại nhìn anh xua tay tỏ ý không cần.

Nhưng Lâm Vũ không hề bận tâm tới, anh tính tiền rồi tự tay gắn nó vào chiếc điện thoại vừa lấy ra trong túi quần. Gia Hân tròn xoe mắt nhìn anh không phải ngạc nhiên vì hành động của anh mà vì chiếc điện thoại ấy giống y như cái mà Chấn Nam đã đập bể chỉ có điều nó mới hơn và đẹp hơn nhiều.

Xong xuôi, Lâm Vũ nắm lấy tay cô bé, nhẹ nhàng đặt chiếc điện thoại vào. Gia Hân vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô bé tròn mắt nhìn anh như muốn tìm câu trả lời. Anh mỉm cười xoa đầu cô rồi lên tiếng giải thích:

- Anh đã cố gắng sửa nhưng không được nên anh đã mua một chiếc giống hệt cái cũ. Em nhận đi nhé.

Dù cô và Lâm Vũ cũng coi như có quen biết nhưng không phải vì vậy mà có thể tùy tiện nhận đồ của anh mà lại là món đồ có giá trị lớn thì càng không nên. Nghĩ vậy, cô bé vội lên tiếng từ chối:

- Em không...

(Ring...ring...ring)

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên cắt ngang lời nói của Gia Hân. Nó không xuất phát từ chiếc điện thoại trên tay vậy là từ điện thoại của Lâm Vũ. Anh ra hiệu với cô rồi chạy đi nghe điện thoại, một lúc sau anh ta trở lại, gương mặt trở nên biến sắc thấy rõ:

- Xin lỗi em, anh có việc rất quan trọng cần giải quyết chắc không thể đưa em về.

Nhìn gương mặt hốt hoảng đến sợ hãi của Lâm Vũ, Gia Hân mỉm cười để trấn an anh:

- Không sao anh cứ đi đi, em tự về được mà.

- Có thật là được không? Hay anh kêu người đưa em về. – Anh lo lắng nhìn Gia Hân.

- Thật mà. Anh mau đi đi.

Nghe cô bé nói vậy, anh cũng yên tâm phần nào, nhìn cô lần cuối rồi anh vội chạy đi mất. Gia Hân nhìn theo anh rồi bất giác phát hiện chiếc điện thoại vẫn đang nằm trong lòng bàn tay mình. “ Lần sau phải trả lại cho anh ta “.

Tối, cái lạnh của màn đêm như đang nhóm nhem cho cái lạnh tâm hồn. Một mình rảo bước trên đường, Gia Hân lặng nhìn thế giới ban đêm của thành phố, nó thật đẹp. Dù màn đêm đã xuống nhưng thành phố vẫn nhộn nhịp và tấp nập, người ta còn sống thì vẫn còn làm việc, dù ngày hay đêm, nhưng liệu công việc, tiền bạc có quan trọng hơn tình thân không? Câu hỏi đó cứ luôn xuất hiện trong đầu Gia Hân dù đã có câu trả lời rõ ràng. Cô không cần có cuộc sống sung sướng như một tiểu thư, cô chỉ cần hai bố con sống vui vẻ bên nhau như vậy đã là quá đủ nhưng bố cô không hề nghĩ vậy, có thể nói ông tham lam nhưng tất cả chỉ vì những tổn thương của quá khứ, nó quá sâu và lớn để có thể xóa nhòa...

Tiếng bước chân nặng nề phía trước xé tan mọi suy nghĩ trong đầu Gia Hân, một dáng người rất cao đang đi ngược lại hướng cô bé, bước chân nặng nề tới khổ sở rồi khi chút sức lực cuối cùng không còn nữa anh ta gục người xuống đất và bất tỉnh. Tự nhủ không liên quan tới mình, Gia Hân vội lướt qua người đó nhưng đôi mắt lì lợm không hiểu sao lại lén đảo mắt về phía đó.

Gia Hân đột ngột dừng bước, quay lại nhìn chằm chằm người đó như không tin vào mắt mình. Là anh ta nhưng... sao anh ta lại ở đây? Chuyện gì đã xảy ra với anh ta ?

Cô bé tiến gần về phía anh, anh ta vẫn nằm bất động, dường như không còn chút sức lực nào. Phải anh ta chính là Lục Chấn Nam – con ác quỷ lạnh lùng và tàn nhẫn đã gây cho cô bé bao tổn thương, dù chỉ lướt qua cô bé cũng có thể nhận ra, hình ảnh con người ấy như in đậm vào não bộ cô, nó như một nỗi ám ảnh đầy đáng sợ. Nhưng Lục Chấn Nam trước mặt cô bé bây giờ thì lại hoàn toàn khác, gương mặt trắng bệch không chút sức sống, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chiếc áo khoác màu đen toát lên vẻ cô độc đến lạ lùng, nhìn anh ta bây giờ chỉ có thể nói hai từ “ đáng thương”...

Gia Hân bối rối không biết nên làm gì cho đúng. Bỏ mặc anh ta thì không nỡ nhưng cứu anh ta thì liệu rắc rối nào sẽ đến với cô. Sau một hồi đấu tranh tâm lý, cuối cùng lòng thương người của cô bé cũng chiến thắng. Cô bé dùng hết sức, cố gắng đỡ anh ta dậy nhưng chuyện này có vẻ khó khăn, anh ta quá cao lớn so với thân hình nhỏ nhắn của cô. Nắm lấy cánh tay anh ta choàng qua cổ mình, Gia Hân vô tình phát hiện một vết máu lớn, cô bé hốt hoảng nhìn người con trai bên cạnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, có lẽ anh ta bị thương rất nặng.

Bệnh viện Thành phố

Gia Hân đang ngồi ở ghế chờ, thở hổn hển, đưa được Chấn Nam vào đây đúng là một trong những kỉ luật của cô bé. Bây giờ đã hơn 10 giờ tối, cô bé chưa bao giờ ở bên ngoài vào giờ này. Cô bé phân vân không biết có nên ở lại đây chờ khi anh ta ra ngoài hay không, bác sĩ đang băng bó cho anh ta chắc là không sao, nghĩ vậy, cô bé đứng dậy định bước đi thì đúng lúc đó một người đàn ông trung niên vội vã tiến về phía cô, Gia Hân có thể nhận ra sự lo lắng hiện hữu trên gương mặt ông. Nhìn thấy cô, ông ta vui mừng như nhặt được vàng:

- Cháu là Triệu Gia Hân? – Người đàn ông thở dốc, nhìn Gia Hân nghi hoặc.

Gia Hân khẽ gật đầu dù vẫn không hiểu sao người đàn ông này lại biết tên mình. Chỉ chờ cái gật đầu, ông ta lên tiếng hỏi tiếp:

- Cậu chủ Chấn Nam có sao không? Cậu ấy đâu rồi?

- Bác sĩ đang băng bó chắc là không sao đâu ạ. Nhưng bác là...? – Gia Hân nhìn ông nghi vấn.

Nghe vậy người đàn ông thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng ngàn năm, gương mặt cũng dần giãn ra không còn lo lắng như lúc nãy. Ông quay lại nhìn Gia Hân đầy trìu mến:

- Ta là quản gia nhà họ Lục, rất cảm ơn cháu đã giúp cậu ấy, cháu là bạn của cậu Chấn Nam à?

- O...cháu... – Gia Hân không biết nên trả lời vị quản gia kia thế nào, cô bé thật sự không biết quan hệ giữa mình và Chấn Nam là gì, nói là bạn bè thì chưa chắc nhưng cũng không thể nói là không quen biết.

Nhìn thái độ lúng túng của cô bé, vị quản gia bật cười. Ông nhìn cô nhẹ giọng nói:

- Ta có thể nhờ cháu chăm sóc cậu Chấn Nam không? Ta phải đi làm thủ tục nhập viện cho cậu ấy và còn phải báo với ông chủ.

- Nhưng...cháu... – Gia Hân nhìn ông phân vân không biết có nên đồng ý hay không, lúc này cô bé đã định bỏ anh ta ở đây mà về nhà nhưng bây giờ thì cô bé thật sự không biết nên đồng ý hay từ chối ông.

- Ta xin cháu đấy, cậu chủ không có ai là bạn bè, xin cháu hãy giúp cậu ấy lần này thôi. – Vị quản gia nhìn cô, cả giọng nói và ánh mắt đều trở nên chân thành làm người ta không nỡ lòng mà từ chối.

Gia Hân không nỡ làm ông ta thất vọng, đã giúp người thì giúp cho trót, cô bé khẽ gật đầu. Chỉ chờ có vậy, vị quản gia mỉm cười nhìn cô đầy cảm kích rồi ông vội vã bỏ đi, có lẽ ông ta rất bận rộn.

Lúc này, bác sĩ cũng vừa bước ra. Cũng may anh ta không có gì nghiêm trọng. Gia Hân bước vào phòng, Chấn Nam vẫn còn hôn mê. Gia Hân say sưa ngắm nhìn người con trai đang nằm đó, dù đang hôn mê nhưng gương mặt vẫn đẹp một cách hoàn mỹ tựa như một tuyệt tác nghệ thuật. Anh ta thật đẹp nhưng chỉ đẹp những lúc anh ta ngủ cũng là lúc con ác quỷ trong anh ngủ yên.

Gió lạnh từng cơn đua nhau ập vào phòng, bầu trời đang được bao trùm bởi màn đêm đen tối báo hiệu một cơn mưa giông sắp ập đến. Gia Hân nhẹ nhàng đóng lại cửa sổ rồi giúp Chấn Nam kéo lại chăn. Xong, cô bé nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài để anh ta được nghỉ ngơi.

Đôi chân nhỏ lặng lẽ bước trên khu hành lang dài, vì đã khuya nên rất vắng vẻ, cô bé định mua chút gì cho Chấn Nam để khi anh ta tỉnh dậy sẽ có thứ lót dạ. Cô bé cảm giác như có ai đó đang đi theo mình, đôi tay nhỏ trở nên run rẩy và lạnh ngắt. Đôi chân không thể tự chủ cứ bước đi thật nhanh, người đó vẫn đi theo sau cô bé, cảm giác lạnh lạnh nơi sống lưng bắt đầu lan tỏa đến khi cô bé định quay lại thì phát hiện một bàn tay đang đặt lên vai mình..

9. – Chương 9

Sau cơn mưa, trời lại sáng, những tia nắng đầu tiên đua nhau chiếu rọi, thành phố đang thức dậy sau một đêm say giấc, hối hả và nhộn nhịp từ lâu đã trở thành nhịp sống nơi đây.

* Cách *

Cửa phòng bật mở, người thanh niên bước vào, trên tay là một túi thức ăn có lẽ vừa mới mua. Nghe tiếng động, người thanh niên với bộ đồ bệnh nhân, nằm trên giường từ từ hé mắt, đảo mắt xung quanh để tìm người vừa bước vào.

- Tỉnh rồi à ? – Người thanh niên đặt túi thức ăn lên bàn rồi ân cần hỏi

- Đã cứu tôi? – Người thanh niên kia như không quan tâm tới câu hỏi ấy mà lạnh lùng hỏi lại.

- Không, là Gia Hân đã cứu cậu, tôi chỉ tình cờ gặp cô ấy ở đây nên mới biết cậu cũng nhập viện. – Lâm Vũ lắc đầu phủ nhận.

Người thanh niên nằm trên giường có chút ngạc nhiên trước những gì vừa nghe được nhưng điều đó không bao giờ thể hiện qua gương mặt, nó vẫn bình thản và lạnh tanh. Im lặng một hồi, anh ta lên tiếng hỏi tiếp:

- Cô ấy đâu?

- Đang ở phòng kế bên. – Lâm Vũ trả lời rồi nhẹ nhàng kéo ghế ngồi cạnh giường bệnh, xong anh ta nói tiếp. – Đó là phòng của Hàn Phong, nó bị tai nạn giao thông. Hai người nhập viện cùng một ngày, phòng bệnh kế nhau xem ra cũng có duyên nhỉ?

Lâm Vũ mỉm cười nhìn Chấn Nam nhưng hình như anh ta chẳng thêm đoái hoài gì tới chỉ dãn mắt ra ngoài cửa sổ, gương mặt không chút biểu cảm, không ai biết được anh ta đang nghĩ gì...

Lúc này, ở phòng kế bên, căn phòng mang một màu trắng vốn có, nắng mai đã tràn ngập khắp phòng, tiếng chim hót, tiếng lá khẽ đung đưa theo gió tạo thành một âm thanh đặc biệt, có thể gọi nó là âm điệu của bình minh không nhỉ?

Thiên thần đang say giấc trên chiếc giường trắng muốt, gương mặt tuy không sắc sảo nhưng lại thuần khiết, đôi môi anh đào ấy làm người ta cứ muốn chạm môi mình vào mà chiêm giữ.

Nếu như người con gái đẹp thường được ví như một bông hồng kiêu sa, lộng lẫy thì người con gái này lại được ví như một đóa hoa tường vi trắng, không quá đẹp, không quá kiêu sa nhưng lại thuần khiết và nhẹ nhàng làm người ta cứ phải nâng niu, bảo vệ và say sưa ngắm nhìn. Như lúc này đây, người con trai với miếng băng quanh trán đang say sưa ngắm nhìn người con gái tựa thiên thần say giấc. Gương mặt này, đôi môi này làm người ta không thể nào kìm chế.

Khoảng cách ngày càng gần, người con trai cứ như bị thôi miên, cậu không để ý gì tới xung quanh mà nhìn chăm chăm người con gái trước mắt. Cho đến khi hàng mi cong dài khẽ động đậy, đôi mắt cậu vẫn nhìn người con gái đó không rời, khoảng cách gần tới nỗi chỉ cần một tác động nhỏ sẽ lập tức “chạm”.

Gia Hân từ từ mở mắt, đập vào mắt cô là gương mặt điển trai quen thuộc, đôi đồng tử đen láy mở to hết cỡ nhưng cậu ta vẫn không có dấu hiệu gì là phản ứng, đôi mắt vẫn xoáy sâu vào mắt Gia Hân như sợ nếu rời mắt đi người con gái trước mặt sẽ tan biến.

* Cách *

Tiếng mở cửa làm Gia Hân bừng tỉnh, cô bé ngồi bật dậy để kéo xa khoảng cách. Hàn Phong vội quay mặt bước về giường, cậu đang cố che giấu nét bối rối trên gương mặt mình nhưng tất cả đều được ghi nhận một cách đầy đủ bởi một người.

Lâm Vũ bước vào, anh lên tiếng phá tan bầu không khí ngưng đọng:

- Nhóc thức rồi à? Anh đưa về nhé còn phải đi học nữa. – Anh nhìn Gia Hân nhẹ nhàng nói.

Gia Hân trong một chút bối rối khẽ gật đầu rồi bước xuống giường, trước khi ra ngoài không quên chào Hàn Phong nhưng cậu ta không có biểu hiện gì là đáp lại. Có lẽ cậu vẫn còn ngưng đọng vì chuyện lúc này. Gia Hân bước ra ngoài, Lâm Vũ nhìn em trai mình một cái rồi cũng bước theo sau.

Trong phòng bệnh giờ chỉ còn lại mình Hàn Phong, đầu cậu như nổ tung với mớ suy nghĩ rối bời, cậu không thể hiểu nổi bản thân mình.

“Mình vừa làm gì vậy chứ?”

“Lâm Hàn Phong mày điên rồi.”

“Cô ta là ai chứ, đồ chơi thôi...”

Lâm Vũ đưa Gia Hân về nhà rồi lại đưa cô đến trường, cũng may nhờ có anh mà cô không bị ghi tội đi trễ. Hội trưởng Hội học sinh đúng là có uy quyền thật. Nhưng bù lại, Gia Hân phải lãnh trọn những ánh mắt khinh bỉ, đổ kị của đám nữ sinh, nó làm cô bé khó chịu nhưng đâu thể làm gì hơn ngoài im lặng.

Trong giờ học. Gia Hân không thể nào tập trung được, có quá nhiều chuyện để suy nghĩ. Cô bé vẫn chưa thể lí giải được lúc ấy Hàn Phong định làm gì mình nhưng khoảng cách như vậy thì có thể làm gì ngoài chuyện đó chứ. Chợt nhớ ra chiếc điện thoại vẫn chưa trả rồi thêm chuyện Chấn Nam bắt mình phải làm, Gia Hân càng rối thêm.

“Ước gì Bụt xuất hiện giúp mình nhỉ nhưng đời thực chứ có phải cổ tích đâu.”

Gia Hân vừa nghĩ vừa phản bác, tự đánh ỳnh một cái vào đầu. Vũ Phương ngồi kế bên không kìm chế được, cười sặc sụa trước những hành động kì quái, hiểm hoi của nhỏ bạn.

Cách đây vài tiếng...

Gia Hân đang cùng Lâm Vũ bước ra khỏi bệnh viện thì chợt nhớ ra balo đã để quên ở phòng của Chấn Nam. Cô nói anh đợi mình rồi vội lao lên phòng. Cô bé nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, Chấn Nam đang ngủ, cô bé thở phào nhẹ nhõm, điều này thật may mắn. Gia Hân rón rén đi về phía cái bàn cạnh giường, với lấy cái balo rồi lại rón rén bước ra. Nếu có ai nhìn thấy chắc sẽ nhầm tưởng cô bé là trộm bởi những hành động lén lút thế này.

Định đẩy cửa bước ra thì giọng nói lạnh lùng từ phía sau đã cắt đứt mọi hành động:

- Đi đâu đấy?

Nghe tiếng kêu, Gia Hân quay đầu lại thì thấy Chấn Nam đã thức dậy, ung dung ngả lưng vào thành giường. Cô bé bối rối lên tiếng:

- Tôi...tôi chỉ vào lấy balo thôi. Lấy xong rồi, tôi đi trước đây. – Nói xong, Gia Hân vội quay đầu bước đi thì giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên xé tan mọi hành động sắp diễn ra.

- Chiều nay...- Ngập ngừng một lúc như để suy nghĩ điều gì đó rồi anh ta nói tiếp. – ...mang thức ăn cho tôi.

Gia Hân mở to mắt nhìn anh. Thật ra anh muốn gì chứ? Mang thức ăn cho anh ta sao?

- Chào cậu chủ. Chào cô Gia Hân. – Giọng nói thứ ba vang lên cắt ngang mọi suy nghĩ trong đầu cô bé.

Là vị quản gia hôm qua, ông nhìn cô mỉm cười rồi bước về phía Chấn Nam. Anh nhìn vị quản gia rồi lại chuyển sang hướng cô:

- Nhớ đấy. Về đi.

Vẫn cộc lốc và trống rỗng nhưng chẳng hiểu sao Gia Hân không thể nào làm trái lại lời nói đó. Cô bé lễ phép chào vị quản, quay sang nhìn anh một cái rồi vội bước ra khỏi phòng...

Đang ngổn ngan với những câu hỏi không lời đáp chợt tiếng chuông báo giờ vang lên phá tan mọi suy nghĩ trong đầu, Gia Hân vội thu dọn cặp sách rồi cùng Vũ Phương ra về.

Vừa về tới nhà, cô bé đã lao ngay vào bếp. Ngẩn ngừ hồi lâu mà không biết nên nấu món nào, lại không biết anh ta thích ăn gì hay có kiên cử món nào không. Cuối cùng Gia Hân quyết định nấu cháo đơn giản vì cháo tốt cho người bệnh.

Sau một hồi đồ mồ hôi chế biến cuối cùng sản phẩm cũng ra lò, Gia Hân ném thử một muỗng, gặt đầu ra vẻ hài lòng. Xong xuôi, cô bé đến trạm xe buýt đón xe đến bệnh viện. Tự nhủ với lòng đây là lần cuối cùng cô còn có liên quan đến con người mang tên Lục Chấn Nam.

Bệnh viện thành phố.

- Anh Phong à, anh có đau lắm không?
- Hàn Phong, nghe tin anh bị tai nạn tụi em đau lòng lắm lắm luôn ý !
- Anh ơi, anh đói không ăn cái này đi...
- Ăn của em nè anh...

...

Những lời nói nhỏ nhẹ nhưng rót đầy mật ngọt của đám con gái phát ra từ phòng bệnh 314 làm Gia Hân đột ngột dừng bước, cô bé tò mò nhìn vào phòng. Một đám nữ sinh đang bao quanh giường bệnh và dĩ nhiên người bệnh xấu số ấy không ai khác chính là Lâm Hàn Phong. Gia Hân lắc đầu thở dài khổ thay cho những hot boy, nếu là cô chắc sẽ không chịu nổi.

- Xem ra em cũng thích hot boy nhỉ? – Giọng nói phát ra từ phía sau có vẻ quen thuộc.

Gia Hân giật mình quay lại. Lâm Vũ đang nhìn cô chăm chăm. Gia Hân không hiểu anh đang nói gì cả, cô bé nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn anh như chờ đợi câu trả lời.

- Sao không vào? Đã cất công nấu mà. – Lâm Vũ liếc nhìn chiếc khay Gia Hân đang cầm rồi lại nhìn cô.
- Anh đang nói gì vậy? – Gia Hân nhìn anh với đôi mắt khó hiểu.
- Không phải em...
- Ồi... Hội trưởng. Anh cũng ở đây à?
- Anh Vũ, anh đến thăm anh Phong hả? Ồi...gặp anh ở đây thật là thích

...

Lời nói chưa kịp nói xong thì đành phải bỏ dở bởi tiếng la oai oải của đám nữ sinh. Bọn họ vừa gặp Lâm Vũ đã nhốn nháo như gặp thần tượng, đôi mắt sáng rực biến thành hai trái tim nhưng khi nhìn thấy Gia Hân thì đôi mắt đó lại biến thành một đốm lửa như muốn thiêu chết những ai may mắn nhận phải. Gia Hân không biết làm gì hơn, cô bé không nói gì mà lẳng lặng bước đi. Lâm Vũ thấy Gia Hân bước đi nhưng không thể làm gì hơn, đám nữ sinh đó cứ bu lấy anh như kiến. Dù khó chịu đến đâu thì anh cũng không thể làm gì bởi anh luôn giữ gìn hình tượng một Hội trưởng hòa đồng và thân thiện.

Gia Hân bước vào phòng bên cạnh, đặt khay cháo lên bàn rồi rón rén ra ngoài nhưng một giọng nói đã giữ chân cô bé lại.

- Đứng lại.

Như một bản năng, Gia Hân dừng bước quay lại nhìn anh để tìm một lý do. Anh nhìn cô rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Cô phải ở lại đem khay về.

Vậy là Gia Hân đành ngoan ngoãn ngồi chờ anh ta ăn. Chẳng thể nào hiểu nổi bản thân, lòng cô bé chợt dâng lên nỗi lo lắng và hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô nấu ăn cho người khác ngoại trừ bố, không biết có vừa miệng anh ta không. Cô bé chăm chú theo dõi từng cử chỉ trên nét mặt Chấn Nam nhưng gương mặt đó vẫn lạnh tanh, không chút biểu cảm.

(Neg a eobsin dan harudo mot salgeotman gatatdeon na

Saenggakgwaneun dareugedo geureokjeoreok honja jal sara

Bogospidago bulleobwado neon amu daedabeobtjanha

Heo tdoen gidae georeobwado ijen soyongeobtjanha)

Tiếng chuông điện thoại vang lên xé tan dòng suy nghĩ, Gia Hân hơi ngạc nhiên, sao lại là nhạc chuông bài “ Haru Haru “, màn hình điện thoại hiện chữ “ Lâm Vũ “, cô bé vội bắt máy:

- Alo. Lâm Vũ à?

- <...>

- Sao anh...?

- <...>

- Vâng, em ra ngay.

Tắt máy, Gia Hân quay lại nhìn Chấn Nam, anh ta đã ăn xong, đôi mắt lạnh lùng đang dán ngoài cửa sổ. Cô thu dọn mọi thứ rồi chào anh ra về, nhưng anh ta không thèm nhìn cô lấy một cái, vẫn đứng đờ xem cô như không khí. Gia Hân không nói gì thêm, như vậy cũng tốt, từ giờ cô và anh xem như không có bất cứ quan hệ nào nữa. Nhưng cô đâu biết rằng khi mình quay bước đi cũng là lúc đôi mắt anh nhìn về phía cô, không lạnh lùng, không tàn nhẫn mà là chút gì đó hụt hẫng.

Gia Hân bước ra cửa thì đã thấy Lâm Vũ, hai tay cho vào túi, anh ta ung dung dựa người vào tường. Vừa thấy cô, anh mỉm cười thật tươi rồi tiến về phía cô:

- Anh xin lỗi vì chuyện lúc nãy.

- Vì chuyện gì? – Gia Hân nhìn anh khó hiểu, anh ta luôn nói những lời khiến người khác phải vắt óc suy nghĩ.

- À, không có gì. Nhưng...sao em lại mang thức ăn cho Chấn Nam? Hai người...? – Lâm Vũ tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cô.

- Hả? Không, chỉ là anh ta bảo vậy. – Gia Hân hơi bối rối, nhỏ giọng đáp.

Lâm Vũ im lặng như suy nghĩ gì đó, thấy anh ta không nói gì, Gia Hân lại lên tiếng:

- Cái này trả anh. – Cô bé cầm chiếc điện thoại đưa cho Lâm Vũ.

Anh nhìn cô cười thích thú, hai tay vẫn bỏ vào túi, anh ta thông thả bước đi chỉ để lại cho cô bé một câu duy nhất:

- Em mà còn như vậy thì đừng trách anh.

Câu nói tựa như một lời đe dọa nhưng giọng điệu của nó vừa đùa cợt lại vừa khuyên răn người khác. Gia Hân nhìn anh khẽ lắc đầu, xem ra cô lại thua anh.

Ba ngày sau.

Một buổi sáng lại bắt đầu như bao buổi sáng khác, mặt trời vẫn mọc, nắng mai vẫn chiếu, gió vẫn thổi lá rì rào nhưng có ai biết được một buổi sáng vốn dĩ bình thường này lại đánh dấu một bước ngoặt cho cuộc đời của cô gái bé nhỏ...

Lạnh lẽo và cô đơn đó là những từ duy nhất để nói đến ngôi nhà này, một tổ ấm hạnh phúc giờ chỉ còn một cô gái nhỏ, lặng lẽ sống với thời gian nhưng tâm hồn nhỏ bé ấy dù có tổn thương thế nào vẫn biết đứng dậy, biết ước mơ, biết thực hiện,...

Gia Hân bước xuống nhà, không có bố bên cạnh thật tủi thân nhưng cô bé đã có thể thích nghi với nó. Sau khi đánh chén xong bữa sáng, Gia Hân bước ra khỏi nhà không quên khóa cửa cẩn thận.

Cô bé đứng trước cổng nhà, mỉm cười thật tươi rồi dang rộng hai tay ôm trọn nắng mai và gió sớm vào lòng. Đây là cách chào ngày mới của Gia Hân cũng có thể gọi nó là thói quen trước khi đi học, tuy kì lạ nhưng lại làm cô bé thấy vui hơn.

* Tách *

Một âm thanh kì lạ vang lên, nhưng cô bé ngây thơ ấy vẫn cứ vô tư chẳng biết chuyện gì. Nụ cười vẫn còn đọng lại trên môi, trông cô như một thiên thần giữa đời thực, không đẹp một cách hoàn hảo nhưng đủ để người ta si mê.

- Hân Hân...

10. – Chương 10

Theo bản năng, Gia Hân quay đầu lại để tìm chủ nhân của giọng nói vừa rồi. Trước mắt cô bé, người thanh niên với mái tóc đỏ quen thuộc đang ngồi trên chiếc moto đen bóng từ từ tiến về phía mình. Không giấu được vẻ ngạc nhiên, Gia Hân tròn xoe mắt nhìn cậu.

Hàn Phong dừng xe, quay sang nhìn Gia Hân chăm chăm làm cô bé có chút bối rối.

- Lên xe. – Cậu ta ra lệnh.
- Tại sao phải lên? – Cô bé làm vẻ mặt ngạc nhiên hỏi lại.
- Bộ bạn muốn trễ học lắm sao?
- Còn sớm mà. Không phải cậu đã nói sẽ không đưa đón tôi nữa sao?
- Từ khi nào cậu trở nên bướng bỉnh như vậy hả?

Mất kiên nhẫn, Hàn Phong up ngay mũ bảo hiểm lên đầu Gia Hân rồi kéo cô bé lên xe. Không kịp phản ứng trước hành động bất ngờ của Hàn Phong, Gia Hân đành ngoan ngoãn lên xe. Lần này cậu ta không còn phóng xe như điên nữa mà chạy từ từ thật bình thản. Gia Hân có thể cảm nhận được từng ngọn gió mai đang đùa giỡn trên tóc mình, cảm giác thật dễ chịu.

Trước cổng học viện Bingel.

Gia Hân bước xuống xe trước vô số những con mắt hình viên đạn của mọi người. Lần này, cô bé có thể tự gỡ mũ ra mà không cần nhờ tới Hàn Phong. Mặc kệ những đôi mắt “triu mến” đang dán lên người mình, Gia Hân chào cậu rồi nhanh chân bước vào trường. Nhưng chỉ đi được vài bước thì phải dừng lại bởi cổ tay đã bị ai đó giữ lại, cái xiết tay không quá chặt nhưng đủ để người ta dừng bước. Khi Gia Hân vừa quay đầu lại để tìm nguyên nhân của sự việc thì một dáng người cao ráo đã chắn hết tầm mắt cô bé. Cậu ta đứng sát cô như thể muốn ôm cô vào lòng, Hàn Phong bất ngờ cuối người xuống và...

* Tách* Tách * Tách...

Âm thanh giòn giã của hàng chục camera vang lên hồi hả, tất cả chỉ muốn kịp ghi lại hình ảnh ngàn năm có một. Lâm Hàn Phong – hot boy của Sky đang hôn bạn gái trước cổng học viện Bingel.

Không biết nên diễn tả thế nào sự ngạc nhiên của Gia Hân lúc bấy giờ, đôi đồng tử đen láy mở to hết cỡ, nào như đình trệ, cơ thể bất động, đôi bàn tay lạnh ngắt bất giác nắm chặt chiếc váy sọc, đôi môi nhỏ không hiểu sao trở nên run run, cô bé như không thể tin vào chuyện vừa xảy ra. Hàn Phong đang đặt môi mình lên trán cô, một nụ hôn nhẹ nhưng đủ bất ngờ để cô gái bé nhỏ kia ngạc nhiên đến chết đứng.

Hàn Phong rời môi mình khỏi trán cô, trước khi đi còn kịp để lại một lời thì thầm mà không phải nói đó là một lời cảnh báo.

- Ra về, phải đợi tôi.

Hàn Phong lên xe và phóng đi mất để lại một người đang chết đứng giữa những ánh mắt ngạc nhiên pha chút ghen tức, đố kị. Tới khi lấy lại được ý thức, Gia Hân đưa tay sờ nhẹ vào trán mình, vẫn còn vương chút hơi ấm của người đó.

Là hôn sao?

Cậu ta vừa hôn mình??

Nhưng sao lại là mình?

Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ??

Như vậy có gọi đánh mất nụ hôn đầu không???

Vô vàng những câu hỏi không lời đáp được đặt ra trong đầu Gia Hân, cô bé vẫn chưa thể bình tĩnh sau hành động bất ngờ của Hàn Phong mà không hề hay biết những đôi mắt khét ra lửa đang nhìn mình đầy “triu mến”, đầu đó còn nghe tiếng xì xầm của đám buôn chuyện...

- Ôi trời, cậu coi mặt nó kìa, ngu ra phết.
- Chắc là nàng ta đang cảm thấy sướng lắm đây mà.
- Nó đâu có xứng với Phong.
- Chỉ là qua đường thôi mấy bà ơi.

...

Gia Hân cứ đứng trước cổng trường, thần thờ như kẻ điên làm ai nấy đi qua cũng phải ngoái nhìn. Đến khi tiếng chuông báo giờ vang lên, cô bé mới giật mình bừng tỉnh, tạm gác những suy nghĩ bộn bề sang một bên và nhanh chân bước vào trường...

Tiết học cứ lặng lẽ trôi qua, đầu Gia Hân lại càng ngập đầy những suy nghĩ về chuyện ban sáng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và đột ngột kể từ khi Gia Hân bước vào học viện này. Phải chăng nó phức tạp hơn cô đã nghĩ?

Gạt ngang mọi suy nghĩ trong đầu, Gia Hân trở về với nhiệm vụ hiện tại, cô bé cầm bút và tập trung học tập.

Trong khi Gia Hân đang rất hăng say học hành thì thông tin và những tấm hình lúc sáng của cô và Hàn Phong đã lan truyền khắp nơi không những học viện Bingel mà còn cả học viện Sky. Bên cạnh những thành tích xuất sắc cùng sự giàu có, quý tộc thì Bingel còn nổi tiếng với tốc độ truyền thông tin đáng nể. Có thể nói đội ngũ thông tấn xã của học viện này quả thực là cực kì chuyên nghiệp, chỉ có vài tiếng thì có thể truyền thông tin với tốc độ ánh sáng không những một mà là hai ngôi trường lớn như Bingel và Sky.

Giờ nghỉ trưa.

Một mình Gia Hân xuống căn-tin, vì Vũ Phương có việc bận nên không thể đi cùng cô. Khi cô bé vừa bước vào căn-tin cũng là lúc mọi ánh mắt đổ dồn lên người cô, chỉ chỗ có, ganh ghét có, ngưỡng mộ có, khinh bỉ có nói chung là đủ mọi ánh nhìn. Tiếng bàn tán xì xầm cứ càng sôi nổi hơn như không thêm để ý tới nhân vật chính trong câu chuyện có nghe thấy hay không.

- Nhỏ đó đó.
- Nhìn ngây thơ nhỉ?
- Nó còn quen cả Hội trưởng của tao nữa đó. Đồ lẳng lơ làm mặt ngây thơ.
- Xấu quá chẳng xứng với Hàn Phong gì cả.

...

Dù biết tốt nhất là không nên để nhưng thật sự Gia Hân không thể nào làm ngơ trước những lời bàn tán không mấy thiện cảm về mình. Cô bé chỉ kịp mua một chai nước suối rồi mau chân ra khỏi nơi quỷ quái ấy, thật sự không thể ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Gia Hân chạy ra khỏi căn-tin, giờ nghỉ trưa vẫn chưa hết, cô bé cũng không muốn lên lớp giờ này. Cô cần một nơi yên tĩnh để ngã lòng và rồi cô bé quyết định đến khuôn viên sau trường.

Đúng như cô bé nghĩ, nơi đây rất yên tĩnh, dường như chẳng có ai ở đây. Gia Hân định tiến về cái ghế đá duy nhất ở đây thì đột nhiên một bóng người cao cao xuất hiện và cướp mất chiếc ghế đá thân yêu ấy. Cô bé mở to mắt nhìn người đó, là Lục Chấn Nam nhưng sao anh ta lại ở đây lúc này??

- Lại đây. – Chấn Nam ung dung ngồi trên ghế, gương mặt vẫn lạnh lùng một cách đáng sợ. Anh ta đã phát hiện ra cô từ lúc mới bước vào.

Gia Hân rụt rè bước về phía anh, khi khoảng cách đã ở mức an toàn, cô bé dừng lại nhìn Chấn Nam như đang chờ lệnh từ chủ nhân. Chấn Nam không nhìn cô anh chỉ buông một câu ra lệnh lạnh lùng:

- Ngồi xuống.

Như một bản năng, Gia Hân im lặng ngồi xuống, đương nhiên là cách anh ta một khoảng khá an toàn. Không biết từ bao giờ mà Chấn Nam đã trở thành ông chủ của Gia Hân, cô bé chỉ biết im lặng và thực hiện những yêu cầu mà người đó đưa ra.

Chấn Nam không nhìn Gia Hân mà nhìn về khung trời phía trước, đôi mắt anh không còn sự lạnh lùng hay độc ác mà ẩn chứa điều gì đó rất đáng sợ. Gia Hân không biết rõ đó là gì nhưng cô biết trong con người anh chắc hẳn đang chôn giấu một nỗi đau không tên và nó đang dần hiện ra trước mặt Gia Hân. Anh như một con người khác, không lạnh lùng, không tàn nhẫn mà lại đáng thương. Phải chăng lạnh lùng và tàn nhẫn chỉ là lớp vỏ bọc che giấu sự đáng thương ấy.

- Đủ chưa. – Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ xé tan những dòng suy nghĩ của Gia Hân.

Gia Hân thôi không nhìn anh nữa, cô bé bối rối cúi gầm mặt xuống nên không hề hay biết khóe môi người bên cạnh hiện lên một đường cong tuyệt đẹp nhưng rồi cũng mau chóng để gió thổi bay, trở về với gương mặt lạnh lùng vốn có.

- Cho cô.

Lời nói vừa vang lên như kích thích vào bộ não của Gia Hân, cô bé ngược mặt lên nhìn anh nhưng anh ta lại đứng dậy cho hai tay vào túi và thong thả bước. Gia Hân nhìn lại xung quanh mình, trên chiếc ghế đá, một hộp cơm trưa đang nằm đó. Cô bé lại đảo mắt về người con trai đang bước đi.

- Sao lại cho tôi?

- Trả nợ. – Chấn Nam không dừng lại mà tiếp tục bước đi nhưng anh vẫn không quên để lại câu trả lời vồn vện hai chữ.

Gia Hân nhìn theo bóng anh rồi nhìn hộp cơm trưa bên cạnh mình, cô bé mỉm cười.

“ Chấn Nam anh là người thế nào?? “

Trước cổng học viện Bingel.

Giờ tan trường vốn đã rất ồn ào và tấp nập nhưng hôm nay lại còn hơn thế nữa. Một đám nữ sinh cũng hơn trăm đứa đang bao vây một chiếc BMW màu đỏ, một vài nhỏ còn chen lấn giẫm đạp lên nhau thậm chí là xung đột nhau chỉ để ngắm nhìn người con trai đang ngồi trong xe. Cảnh tượng lúc này như không còn là cảnh tan trường rộn rã nữa mà giống như fan hâm mộ đang đón thần tượng ở sân bay.

Gia Hân và Vũ Phương nhìn cảnh tượng trước mắt mà thở dài ngán ngấm nhưng cũng rất vui mừng vì tình hình trước mắt vô cùng thuận lợi cho việc chạy trốn. Cả hai lợi dụng đám nữ sinh để che mắt Hàn Phong có như thế Gia Hân mới không bị cậu ta bắt đi.

Sau một hồi chạy thụt mạng, cuối cùng cả hai cũng nằm ngoài tầm bán kính của học viện. Vũ Phương thở hắt ra quay sang nhìn Gia Hân mỉm cười:

- Vậy là thoát rồi nhé.

- Hihi, cậu đúng là thông minh thật. Chúng ta đi ăn thôi. Tổ đãi.

Hai cô bạn nhìn nhau mỉm cười chiến thắng, đang định bước đi thì tiếng cười từ phía sau lưng vang lên cắt ngang mọi hành động.

- Hai cô bạn, tưởng dễ dàng trốn khỏi tôi vậy sao? – Hàn Phong từ từ tiến về phía Vũ Phương và Gia Hân, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt.

Cả hai không ai bảo ai, tròn xoe mắt nhìn người đang tiến về phía mình mà không nói lên lời nào. Hàn Phong nhìn Vũ Phương rồi lại nhìn sang Gia Hân, làm cô bé sợ hãi cúi gầm mặt xuống. Không thể chần chờ thêm nữa, Hàn Phong nắm lấy cổ tay Gia Hân kéo về chiếc xe đang đợi sẵn mà không thèm để ý đến sự có mặt của người kế bên.

Gia Hân cố vùng vẫy khỏi tay Hàn Phong nhưng vô ích cậu ta quá khỏe, Vũ Phương nhìn bạn vậy cũng không thể làm ngơ, cô định chạy lại giúp Gia Hân thì cùng lúc đó, một đám người mặc đồ đen xuất hiện, đứng chắn ngang tầm nhìn Vũ Phương. Biết mình không thể chống lại họ, cô bất lực nhìn cô bạn thân bị đưa lên xe. Gương mặt lo lắng thấy rõ, cô đứng đó nhìn chiếc xe màu đỏ khuất dần sau khu phố...

Chiếc BMW dừng trước một cửa hàng thời trang rất lớn, Gia Hân bị Hàn Phong lôi vào trong, như một con rối, cô bé chỉ biết im lặng và làm theo những gì anh ta muốn. Không phải cô bé khuất phục mà vì cô biết nếu chống đối thì người bất lợi nhất chính là bản thân mình.

Cô và cậu được người nhân viên dẫn đến một khu treo toàn những chiếc váy sang trọng và quyến rũ. Dừng bước, chị nhân viên quay lại nhìn cả hai mỉm cười:

- Thưa quý khách đây là những mẫu mới nhất của cửa hàng ạ.

Hàn Phong nhìn cô nhân viên ra hiệu, hiểu ý, cô ấy khẽ gật đầu rồi đi sang nơi khác. Cậu quay lại nhìn Gia Hân rồi nói:

- Chọn lấy một cái rồi mặc vào.

Nói xong cậu bước đi để lại Gia Hân với gương mặt ngơ ngác chẳng khác gì con nai vàng.

Một lúc sau, Hàn Phong quay lại, trên tay là đôi giày cao gót đính đá sang trọng. Cậu nhìn cảnh tượng xung quanh mà mặt tối sầm lại, bước về phía Gia Hân đang ngồi, cậu nhìn cô, quát:

- Sao vẫn chưa mặc hả?

Gia Hân lúc này đang mải mê với tờ tạp chí trên bàn, nghe tiếng quát, cô bé giật mình quay lại thì đã thấy gương mặt đầy vẻ giận dữ của Hàn Phong đang nhìn mình chằm chằm. Cô bé nhìn anh, ngơ ngác hỏi lại:

- Mặc gì chứ? Mà sao phải mặc?

- Hôm nay cậu phải đi dự party với tôi.

- Há? Party sao...?

Không thèm để ý tới thái độ ngạc nhiên của Gia Hân, cậu bước về phía cô nhân viên đứng gần đó nói gì đó, chỉ thấy cô ấy khẽ gật đầu như đã hiểu rồi vội chạy đi đâu đó.

Một lúc sau, cô nhân viên lúc nãy mang tới một đồng váy ngắn đủ màu đặt trước mặt Hàn Phong. Cậu nhìn cô rồi chọn một cái váy đưa trước mặt cô

- Mặc vào đi.

- Sao? Mặc cái này hả?

Gia Hân tròn xoe mắt nhìn cậu, bởi chiếc váy mà cậu đưa ngắn chưa từng thấy lại còn ôm sát cơ thể để lộ đôi vai trần nữa chứ. Cô bé chưa bao giờ mặc chiếc váy mát mẻ thế này, cô làm gương mặt đáng yêu như cún con nhìn cậu:

- Hàn Phong à, tôi không mặc được cái này đâu.

Hàn Phong khẽ nhú mày nhưng khi nhìn thấy gương mặt cún con của Gia Hân thì gương mặt bỗng chốc dịu đi, văng ngay chiếc váy đó sang một bên, cậu chọn chiếc váy khác.

- Ở...sao ngắn quá vậy?
- Cái này màu mè quá.
- Vải mỏng quá, tôi không mặc được đâu.

...

Đến khi không còn chiếc váy nào trong đồng đồ mà cô nhân viên đã chọn, Hàn Phong nhìn Gia Hân, anh quát to:

- Nè, cậu đừng có kén chọn quá được không hả?

Gia Hân hơi run sợ trước sự tức giận của Hàn Phong nhưng sớm lấy lại bình tĩnh, cô lên tiếng:

- Tôi cũng đâu muốn như vậy, cậu có thể nhờ người khác đi với cậu mà, tôi không thích đi, tôi muốn về nhà cơ.

Gia Hân giận dữ nói, gương mặt đỏ lên trông đáng yêu vô cùng. Hàn Phong bật cười trước sự đáng yêu ấy, cậu bước về phía người nhân viên và bảo họ lựa cho cô một chiếc váy nhẹ nhàng hơn và không quá hở hang.

Mười phút sau, Gia Hân bước ra trong chiếc váy màu xanh ngọc bích, không quá ngắn hay mát mẻ như mấy cái lúc nãy mà lại rất nhẹ nhàng làm tôn lên vẻ thuần khiết vốn có của người mặc. Mái tóc dài buông thả tự nhiên, gương mặt được đánh thêm chút phấn hồng, chân đi đôi giày cao gót lúc nãy, trông Gia Hân như một nàng công chúa nhỏ bước ra từ lâu đài của xứ sở thần tiên.

Hàn Phong như bị thôi miên, cậu nhìn Gia Hân không rời mắt. Người con gái trước mặt cậu quả thực rất đẹp, cô đẹp một cách tự nhiên và thuần khiết tựa một đóa hoa tường vi trắng. Cậu bước về phía Gia Hân, đôi tay như không còn thuộc về mình nữa, khẽ vuốt ve những loạn tóc dài của cô, định chạm môi mình lên đó thì nào bộ đã ngay lập tức xé tan những hành động sắp diễn ra.

“Lâm Hàn Phong mày đang làm gì vậy?”

“Ý định mày đưa cô ta tới đây là gì?”

“Không được, đồ chơi, đúng cô ta là một món đồ chơi”

- Hàn Phong, cậu không sao chứ? – Gia Hân lên tiếng hỏi khi thấy Hàn Phong không nói gì mà cứ đờ người ra mơ màng suy nghĩ.

Hàn Phong như bừng tỉnh, cậu bước về phía cô, nắm lấy cổ tay cô lôi ra khỏi cửa hàng.

- Đi thôi.

11. – Chương 11

Chiếc BMW màu đỏ bóng dừng trước một quán bar nổi tiếng của thành phố, dù mới chập chieu nhưng lượng người ra vào thì không thể đếm nổi, bởi lẽ nơi này tự bao giờ đã trở thành nơi tập tụ ăn chơi và tổ chức những buổi party xa hoa của những cô cậu con nhà quyền quý. Gia Hân bước xuống xe, hơi sững sờ khi nhận ra nơi này – cái nơi mà trái tim nhỏ bé ấy từng bị tổn thương. Cô nhìn Hàn Phong như tìm câu trả lời, cậu đã bảo đi dự party nhưng sao lại đến chỗ này.

- Vào thôi. – Hàn Phong nhìn Gia Hân thúc giục rồi cậu tiến về phía cô nắm lấy tay cô kéo vào trong.

Vừa bước qua cánh cửa – thứ ngăn cách hai thế giới hoàn toàn khác nhau này, mùi rượu nồng nặc hòa cùng mùi thuốc lá lập tức xông vào mũi, tiếng nhạc xập xình như đập vào màng nhĩ làm Gia Hân vô cùng khó chịu. Cô đưa mắt nhìn xung quanh mình và bất giác nhận ra rằng mọi đôi mắt đều dồn lên mình, ngạc nhiên có, khinh bỉ có và ngưỡng mộ cũng có. Lạ lẫm và khó chịu chính là cảm giác lúc này của cô, cô chỉ biết im lặng để mặc Hàn Phong lôi mình đi.

Gia Hân bị Hàn Phong lôi tới cái bàn ở giữa, ngay bên cạnh sân khấu, đó là trung tâm của buổi tiệc hôm nay. Có một đám thanh niên đang ngồi đó, bên cạnh mỗi người là một cô gái cực kì xinh đẹp và quyến rũ. Nếu như những chiếc váy mà cô nhân viên lựa cho Gia Hân lúc này được coi là mát mẻ thì những chiếc váy trên người các cô gái này không còn mát mẻ nữa mát mẻ mà là cực kì nóng bỏng, khoe hết những đường cong cơ thể. Những cô gái đó khi nhìn thấy Hàn Phong thì tươi cười chào đón nhưng khi đảo mắt qua người con gái bên cạnh cậu thì lại biến thành những đôi mắt ngạc nhiên lẫn khinh bỉ, còn đám thanh niên kia thì lại nhìn cô với ánh mắt không chỉ ngạc nhiên mà còn pha chút thích thú.

- Ngồi đi.

Hàn Phong lịch sự kéo ghế và bảo Gia Hân ngồi xuống. Sau khi cả hai đã yên vị xong, người thanh niên trong đám nhìn Hàn Phong lên tiếng.

- Mày tới trễ 9 phút – Rồi cậu ta lại nói tiếp với Hàn Phong nhưng ánh mắt bây giờ đang dán lên người Gia Hân. – Ai đây? Đồ chơi mới à? Chắc còn nguyên nhỉ?

Gia Hân cảm thấy hơi khó chịu vì ánh mắt cậu ta cứ dán lên người mình, cô bé cúi gầm mặt xuống nhưng cô đâu biết hành động của mình lại vô tình làm cho người đối diện thêm thích thú.

- Cô ấy là Triệu Gia Hân. – Hàn Phong nhìn cậu thanh niên trả lời.

- Rất vui được quen biết em, anh là Nguyễn Hoài Nam. – Người thanh niên lúc này chìa tay trước mặt Gia Hân, môi bất giác xuất hiện nụ cười thích thú như vừa tìm được món đồ chơi thú vị.

Gia Hân hơi bối rối trước hành động của người trước mặt, sau vài giây suy nghĩ, cô chìa tay ra đáp lại kèm theo một nụ cười xã giao.

- Tôi là Triệu Gia Hân.

Tiếp theo đó là những người còn lại tự giới thiệu, cô chỉ biết cười cười cho qua chứ thật ra không hề thích nơi này một chút nào. Cô đảo mắt về phía sân khấu – nơi những nữ diva xinh đẹp, quyến rũ đang hòa mình vào những giai điệu lạ tai, khoe đường cong hoàn hảo. Phía dưới sân khấu, mọi người đang reo hò cổ vũ, chen vào đó là những ánh mắt thèm thuồng của bọn thanh niên. Hình như trong buổi party hôm nay chỉ toàn những thanh niên và những cô gái không quá đôi mươi nhưng họ lại thần nhiên hút thuốc, uống rượu và ôm ấp nhau ở chỗ đông người. Gia Hân nhìn cảnh tượng xung quanh mình mà lắc đầu ngán ngẩm, nơi này không lành mạnh, tốt hơn hết cô nên tìm cách ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Mời em.

Tiếng kêu làm Gia Hân giật mình quay lại, một người thanh niên trong đám, hình như là Tuấn Kiệt đang chìa một ly rượu trước mặt cô. Hiểu được vấn đề, cô khéo léo từ chối.

- Xin lỗi tôi không uống được rượu.

- Người của Hàn Phong mà không uống rượu được sao? Đúng là chuyện lạ. – Tuấn Kiệt nhún mày nhìn cô tỏ vẻ không mấy hài lòng.

Những người bên cạnh cũng lên tiếng thúc giục, tình hình lúc bấy giờ là Gia Hân không thể nào từ chối nữa. Cô quay sang nhìn Hàn Phong cầu cứu nhưng đáp lại cô chỉ là một gương mặt vô cảm, cậu không thêm để ý tới cô nữa. Đang bối rối vì không biết phải làm thế nào thì một ly nước khác lại chìa ra trước mặt Gia Hân nhưng lần này không phải rượu mà là nước trái cây.

- Em ấy không uống được thì đừng ép nữa. – Rồi cậu ta quay sang nhìn Gia Hân, cái nhìn đầy triu mến nhưng cũng đầy ma mị. – Em uống cái này được chứ?

Gia Hân nhìn ly nước trái cây trước mặt mình rồi lại ngược nhìn Hoài Nam, cô khẽ mỉm cười rồi đón lấy ly nước. Không hiểu sao lúc này cô thấy cảm kích anh vô cùng, có vẻ như anh ta là một người tốt. Nhưng cô đâu biết rằng lòng tốt một khi đã cho đi thì luôn muốn lấy lại một cái gì đó xứng đáng hơn.

Cô cầm ly nước trên tay và uống ngon lành, cô không tham gia vào cuộc trò chuyện thú vị của họ mà đảo mắt quan sát xung quanh nên không hề biết có một người đang nhìn mình với ánh mắt thích thú lạ thường.

Một lúc sau, không hiểu vì sao, đầu Gia Hân bỗng đau như búa bổ, đôi mắt mập mờ như không còn nhìn thấy gì, cô ôm lấy đầu khó chịu. Định đứng dậy đi vào nhà vệ sinh nhưng khi vừa đứng dậy cô đã mất thăng bằng, cả thân hình chao đảo như người say rượu. Cũng may nhờ Hàn Phong đỡ nếu không cô đã té xuống sàn từ lâu, cậu nhìn cô, vẻ mặt đầy lo lắng.

- Cậu không sao chứ?

Gia Hân dù nghe thấy tiếng Hàn Phong gọi mình nhưng không thể trả lời, như có luồng điện chạy qua làm tê dại cả đầu óc, tay chân không thể tự chủ mà quơ loạn xạ trong không trung. Hàn Phong nhìn cô mà lòng dâng lên nỗi lắng tội cùng, cậu quay sang nhìn Hoài Nam, đôi mắt ánh lên sự giận dữ đáng sợ, có lẽ cậu đã biết được nguyên nhân trong chuyện này.

- Cậu đã cho cô ấy uống gì hả?

Tiếng quát của Hàn Phong làm mọi người ngạc nhiên tới nỗi phải ngừng mọi hành động bởi chưa bao giờ người ta thấy cậu giận dữ vì một đứa con gái, lại là một đứa vô cùng bình thường như cô gái này. Cả Hoài Nam cũng phải ngạc nhiên trước thái độ lúc này của cậu, vài giây sau khi đã lấy lại ý thức anh ta lên tiếng, tỏ vẻ bất mãn:

- Tôi chỉ cho cô ta uống một ít thuốc kích thích thôi. Nhưng sao cậu lại giận dữ nhỉ? Không phải cậu bảo là cho tôi rồi à?

Câu nói của Hoài Nam làm Hàn Phong bình tĩnh, cậu xem đã quên mất lí do mình đưa cô ta tới đây. Hoài Nam tiến về phía Hàn Phong rồi đỡ lấy Gia Hân từ vòng tay cậu.

- Mọi người cứ vui vẻ nhé. Hôm nay tôi phải thử món đồ chơi mới này. – Rồi cậu quay lại nhìn Hàn Phong cười lém lỉnh: – Cảm ơn. Hôm khác tôi sẽ cho cậu một nhả cực hot.

Gia Hân dù không thể nhận thức được mọi chuyện xung quanh nhưng cũng đủ biết được mình đang bị đưa đi, cô cố dùng chút sức lực cuối cùng của mình để vùng vẫy nhưng vô ích, cô bất lực đưa ánh mắt tuyệt vọng lẫn cảm phần nhìn Hàn Phong lần cuối rồi ngất đi. Hàn Phong nhìn đôi mắt đó mà tim như bị ai bóp chặt, đau đớn đến nghẹt thở, đôi tay bắt giắc xiết chặt tạo thành hình nắm đấm. Giận dữ gì chứ? Sao phải giận dữ? Chẳng phải chính cậu đã coi cô như một món đồ chơi rồi đem tặng cho người khác sao? Nhưng tại sao khi nhìn món đồ chơi ấy bị người khác đưa đi thì cậu lại có cái cảm giác này? Cảm giác như đang đánh mất thứ quan trọng nhất mà không thể níu giữ.

Cậu ngồi xuống ghế, dốc hết chai rượu trên bàn rồi quay sang ôm ấp cô gái nóng bỏng bên cạnh, cậu muốn xóa đi hình ảnh đôi mắt cô lúc nhìn cậu, cậu muốn làm ngơ tất cả và tự nhủ rằng “ Cô chỉ là món đồ chơi”, thế nhưng khi càng muốn xóa đi thì nó lại càng hiện lên trong tâm trí cậu, càng muốn làm ngơ thì lại càng không thể.

Sau hôm nay cô ta sẽ nhìn mình như thế nào, cảm hận, ghê tởm hay sợ hãi?

Liệu cô có thể chịu đựng được chuyện này hay không?

Ngày mai có thể nào tồn tại một Triệu Gia Hân nữa không?

...

Bao cậu hỏi cứ được đặt ra trong đầu Hàn Phong, cậu nhìn theo hướng Hoài Nam và Gia Hân mà đôi mắt như rực lửa. Không thể, cậu không thể nhẫn tâm để một cô gái trong sáng như Gia Hân bị người khác làm nhục. Cậu xô ngay cô gái bên cạnh rồi đứng phắt dậy, tiến về phía đó mà không hề hay biết ở một góc khuất nào đó có một đôi mắt sắc lạnh đến đáng sợ đang hướng cùng một mục tiêu với mình...

* Bốp * Rầm *

Hai âm thanh đồng loạt vang lên xé tan mọi hành động đang diễn ra. Mọi người trong quán đều tò mò đưa mắt tìm kiếm nguyên nhân sự việc và người ta thấy cánh cửa quán bar đã bị ai đó tác dụng một lực mạnh làm nó như vỡ tung, ai đó lại thấy một người con trai đang đứng đó ôm lấy đầu đau đớn, những giọt máu đỏ tươi bắt đầu lan xuống trần rồi chảy dài xuống mặt. Dưới sàn là những mảnh vỡ thấm đầy máu và rượu, bên cạnh là một người con gái đang nằm đó, mái tóc dài rũ rượi che đi gương mặt trắng bệch không chút sức sống, trông cô chẳng khác nào một xác chết.

Lâm Vũ chạy vào, cảnh tượng trước mắt làm anh không thể nào bình tĩnh được. Đôi tay xiết chặt thành nắm đấm, ánh mắt anh không còn ảm áp và thân thiện nữa, nó chứa đầy lửa giận, anh tiến về phía Hàn Phong không nói câu nào mà...

* Bốp *

Một cú đấm vào ngay má trái của Hàn Phong làm cậu không kịp phản ứng ngã nhào xuống sàn.

- Tao đã bảo mày là đừng đụng vào cô ấy, giờ thì mày đã làm gì hả? – Lâm Vũ quát to nhìn Hàn Phong chằm chằm, cơn giận dữ đã biến anh thành một con người khác.

Một lúc sau, khi dần hiểu ra mọi chuyện, Hàn Phong vội lao nhanh giọt màu nhỏ nơi khóe miệng rồi đứng dậy, nhìn người anh trai trước mặt mình, ánh mắt trở nên giận dữ và khinh bỉ:

- Anh không có quyền xen vào chuyện của của tôi.

Sau câu nói đó là một cú đấm đáp trả, Lâm Vũ bị cú đấm làm cho chao đảo nhưng anh vẫn có thể lấy lại thăng bằng để không bị ngã. Cuộc ẩu đả của hai anh em nhà họ Lâm như làm náo loạn cả quán bar, mọi ánh mắt đều đổ dồn đến hiện trường nhưng chẳng ai dám đến can ngăn bởi họ không muốn mang rắc rối về mình. Hoài Nam bị thương khá nặng, đám bạn ngồi cùng bàn lúc này đã nhanh chóng đưa cậu vào bệnh viện nhưng chẳng ai trong số họ thèm đoán hoài tới cô gái đang nằm im như chết dưới sàn nhà lạnh buốt kia. Có một điều thú vị rằng, tất cả mọi người, không ai biết được tên thủ phạm đã ném cả một chai rượu đắt tiền vào đầu của cậu chủ nhà họ Nguyễn là ai. Tất cả chỉ dừng lại ở dấu chấm hỏi.

Lâm Vũ sau khi lấy được thăng bằng, dường như mất đi lí trí, anh túm lấy cổ áo em trai mình, đôi mắt trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết. Hàn Phong dù rất ngạc nhiên trước hành động bất thường của anh nhưng vẫn không hề bị nao núng, cậu nhìn anh với đôi mắt đầy thách thức. Đang định cho thằng em ngỗ ngược thêm một cú đấm thì sự xuất hiện của kẻ thứ ba đã xé tan mọi ý nghĩ trong đầu anh...

Người đó tiến về phía hai anh em nhà họ Lâm nhưng đích đến không phải họ mà là cô gái đang nằm dưới sàn nhà lạnh buốt kia. Sự xuất hiện bất ngờ và đột ngột của anh không những làm cho hai anh em nhà kia ngừng ngay cuộc ẩu đả mà còn làm cho bầu không khí trong bữa tiệc trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Anh nhẹ nhàng đỡ Gia Hân dậy, choàng tay qua người cô và bế cô lên. Nhìn gương mặt lạnh tanh, vô cảm lúc này của anh chẳng ai biết được rằng trong lòng người con trai ấy đang dâng lên một cảm xúc khó tả, đau đớn, tức giận hay căm phẫn?

- Cậu định đưa cô ấy đi đâu?

Đến bây giờ, Lâm Vũ mới nhận thức được hành động lỗ mãng từ nãy giờ của mình, khi đã bình tĩnh, anh vội ngăn người đó lại trước khi để hắn đưa Gia Hân đi. Người đó liếc nhìn Lâm Vũ, vẫn đôi mắt đó, lạnh lùng và sắc nhọn rồi buông ra câu trả lời ngắn gọn nhất có thể.

- Tới nơi cần đến...

- Hai đứa có biết mình vừa gây ra chuyện gì không hả? Nếu để cha biết được thì hai đứa sẽ ra sao?

Lâm phu nhân tức giận nhìn hai chàng quý tử trước mặt, lúc này đây, hình tượng một phụ mẫu hiền từ như không còn nữa, ánh mắt bà toát lên vẻ giận dữ tột cùng. Bà ngồi xuống ghế nhẹ nhàng xoa xoa hai bên thái dương để kìm chế cảm xúc của mình. Chưa bao giờ bà la mắng hay giận dữ với con nhưng hôm nay chúng lại khiến bà làm cái việc chưa bao giờ đó. Chúng gây nhau và thậm chí đánh nhau chỉ vì một đứa con gái xa lạ, hỏi sao khi nhìn thấy hai đứa con mình yêu thương tự làm tổn thương nhau thì có người mẹ nào là không đau lòng hay giận dữ cho được.

Thấy vậy, Lâm Vũ lên tiếng làm dịu tình hình.

- Con xin lỗi, cũng tại con nông nổi mới gây ra chuyện.

Câu nói của anh như một khối nước kịp thời ngăn chặn ngọn lửa to sắp bùng cháy, Lâm phu nhân khẽ thở dài, gương mặt cũng dần giãn ra, bà nhìn hai đứa con trai đối diện ôn tồn nói:

- Được rồi, chuyện này mẹ sẽ không để cha các con biết nhưng từ giờ trở về sau các con không được như vậy nữa.

- Vâng, con biết rồi.

Lâm Vũ lễ phép trả lời, từ nhỏ tới giờ anh vẫn luôn là đứa lễ phép và vâng lời bà nhất, chưa bao giờ anh làm bà buồn lòng ngoại trừ lần này. Chính bản thân anh cũng không thể tin được là mình lại trở nên nóng nảy như vậy lại còn ra tay đánh cả Hàn Phong. Lúc đó, hình ảnh người con gái ấy nằm bất động trên sàn nhà, mái tóc rũ rượi, gương mặt trắng bệch không còn sức sống làm trái tim anh như vỡ nát, tâm trí anh chỉ tồn tại duy nhất một ý nghĩ là phải xé nát cái tên đã khiến người con gái ấy trở nên như vậy.

- Hàn Phong sao con không nói gì? – Lâm phu nhân thấy Hàn Phong chỉ đứng đó im lặng, bà bèn lên tiếng hỏi han.

Hàn Phong này giờ vẫn mãi mê đeo đuổi những suy nghĩ riêng mà không hề bận tâm đến cuộc hội thoại này giờ của hai người, nghe tiếng gọi, cậu mới bừng tỉnh, quay sang bà, lạnh lùng nói:

- Con không có gì để nói.

Nói xong, cậu ung dung bước ra ngoài mà không mấy để ý tới ánh mắt đau lòng của mẹ mình, bà nhìn cậu bước đi, lòng như dao cắt, đứa con trai mà bà hết mực yêu thương luôn cố tỏ ra lạnh lùng và tránh mặt bà.

- Lâm Vũ cô gái kia sao rồi? – Bà quay sang anh vẻ mặt hơi lo lắng.

- Đã đưa vào bệnh viện chắc là không sao. Mẹ đừng lo.

Câu nói của anh làm bà thấy an tâm hơn, cô gái đó quả thật rất đặc biệt...

12. – Chương 12

Mặt trời dần mở mắt, những tia nắng mai đầu tiên bắt đầu chiếu rọi, thành phố đang dần thức dậy sau một đêm say giấc và trở về với nhịp sống hối hả vốn có. Tiếng chim riu rít trên cành cây còn đọng lại chút sương sớm hòa cùng những âm thanh nhộn nhịp của đường phố vô tình đánh thức một thiên thần đang say giấc mà không, nói đúng hơn là đã hôn mê suốt một đêm dài.

Gia Hân từ từ mở mắt, khẽ lấy tay dụi mắt để thích nghi với ánh sáng từ ngoài cửa sổ rọi vào, đập vào mắt là một màu trắng khá quen thuộc. Cô chồm người ngồi dậy, đảo mắt nhìn về xung quanh và nhận ra mình đang ở trong bệnh viện, cô ôm lấy đầu để cố xua tan cảm giác đau nhức đang đeo bám và cố xâu lại những chuỗi sự kiện rời rạc trong đầu. Thế nhưng tất cả chỉ dừng lại ở giới hạn của nó, cô không tài nào nhớ hết những chuyện đã xảy ra và không biết vì sao mình lại nằm ở đây. Cô chỉ nhớ mình bị Hàn Phong dẫn đến quán bar và sau đó có ai đó đã bế cô đi nhưng cô không thể nào nhớ được người đó là ai. Điều duy nhất mà cô cảm nhận được là cảm giác ấm áp và vững trãi trong lòng ngực của người người con trai ấy, trong vòng tay ấy, mọi nguy hiểm dường như đều bị xóa tan chỉ còn lại thứ cảm giác không tên ngự trị nơi con tim. Gia Hân khẽ mỉm cười nhưng rồi lại tự hỏi tại sao mình lại cười, phải chăng là do cảm giác ngọt ngào ấy vẫn còn đọng lại trong lòng cô?

Cô ngược nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường và bất giác giật mình, cô vội lao xuống giường, chộp ngay cái balo trên bàn và đi vào nhà vệ sinh.

5 phút sau.

Gia Hân bước ra trong bộ đồng phục Bingel, cùng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở. Lâm Vũ bước vào trong chiếc áo thun phối cùng chiếc quần jean khá đơn giản nhưng không kém phần nam tính và trẻ trung, trên tay là một khay thức ăn đã chuẩn bị sẵn. Vừa nhìn thấy Gia Hân anh mỉm cười thật tươi nhưng chỉ vài giây sau nó đã biến mất thay vào đó là một cái nhú mày tỏ vẻ không mấy hài lòng.

- Em đang làm gì vậy? Sao không nghỉ ngơi?

- Trễ rồi, em còn phải đi học.

Gia Hân có vẻ rất hốt hoảng, cô vội đeo balo vào và bước về phía cửa nhưng một bàn tay đã giữ lấy tay cô ngăn lại.

- Em định đi học trong tình trạng này sao? – Lâm Vũ nhướn mày, nhìn cô chăm chăm từ trên xuống dưới.

Gia Hân lúc này mới nhìn lại mình, từ đầu đến chân đều không có chỗ nào là coi được, mái tóc thì rối bù, bộ đồng phục nhăn nhúm đến khó coi nếu đến trường với bộ dạng này thì không biết người ta sẽ nhìn cô thế nào? Cô vội cúi đầu xuống che đi vẻ mặt ngượng ngùng, bối rối của mình.

- Nghỉ đi. Anh đã xin phép cho em rồi nên không cần phải lo. Giờ thì ăn nhiều au khỏe nhé nhóc.

Anh mỉm cười nhìn cô, nhẹ nhàng đặt cái khay thức ăn lên bàn rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh giường. Gia Hân biết không thể nào làm trái theo ý anh với lại đầu cô vẫn còn đau tốt nhất là nên nghỉ một hôm để lấy lại sức.

- Hôm qua có chuyện gì xảy ra, mà sao em lại ở đây? – Gia Hân tiến về phía anh, ngơ ngác hỏi, cô vẫn chưa thể nhớ ra chuyện hôm qua.

- Em không nhớ chuyện gì sao? – Lâm Vũ ngạc nhiên hỏi lại.

- Không. Em chỉ nhớ lúc bị Hàn Phong đưa tới quán bar thôi. Có chuyện gì sao?

- À. Anh...anh đến tìm Hàn Phong, lúc anh vào thì thấy Hàn Phong đang đỡ em, nó có việc nên anh đưa em vào đây.

Lâm Vũ trả lời nhưng không nhìn thẳng vào mắt cô, có chút gì đó bối rối trong lời nói. Trong lòng thì lại vô cùng nhẹ nhõm, anh đang lo không biết nên nói gì với cô khi cô tỉnh dậy, bây giờ thì khác, cô dường như không nhớ gì cả, có lẽ là do tác dụng phụ của loại thuốc đó nhưng dù sao như vậy cũng tốt hơn cho cô.

- Có thật không?

Lâm Vũ hơi đứng người trước sự nghi vấn của Gia Hân nhưng cũng sớm lấy lại bình tĩnh.

- Nhóc không tin anh sao?

Gia Hân lắc đầu phủ nhận nhưng trong lòng cô thì lại không nghĩ như vậy. Câu trả lời đó dường như không đúng như mong đợi của cô, dù Lâm Vũ đã khẳng định là mình nhưng cô lại không hề tin vào điều đó bởi anh chưa bao giờ cho cô cảm xúc kì lạ đó, ở bên anh dù cũng có cảm giác an toàn và ấm áp nhưng cái cảm giác kì lạ ấy thì chưa bao giờ cô cảm nhận được. Lâm Vũ đang nói dối sao? Nhưng lí do gì mà anh ta lại nói dối chứ?

- Vậy thì mau ăn đi. Ăn xong là có thể xuất viện. – Lâm Vũ bày xong thức ăn ra bàn rồi nhìn Gia Hân mỉm cười.

Nghe tới việc được xuất viện, Gia Hân mừng rỡ như đứa trẻ lên ba, cô chẳng thích cái không khí ở đây chút nào, vừa ngột ngạt lại vừa khó chịu, ra khỏi đây quả thực là một điều đáng mừng.

- Cảm ơn anh.

Đáp lại lời cảm ơn ấy là một nụ cười vô cùng đẹp, dưới nắng mai buổi sớm càng làm nó thêm lung linh hơn, nhìn có vẻ như là một nụ cười bình thường nhưng ít ai biết được sâu thẳm trong nụ cười ấy, trái tim ấy lại đang nhóm nhen một ngọn lửa, không dữ dội, không nóng, không đỏ rực mà lại rất ấm áp và ngọt ngào...

Trong căn phòng kín, không một ánh đèn, chỉ có chút ánh sáng nhỏ nhoi từ cửa sổ. Một người con trai đang đứng đó, gần cửa sổ, thân hình cao lớn như che hết mọi ánh sáng từ cửa sổ hắt vào phòng. Căn phòng chỉ duy nhất một màu trắng, đơn độc và cô quạnh nhưng tất cả lại được che giấu một cách cẩn thận bởi màu đen của bóng tối như chính chủ nhân của nó – người luôn cố tạo nên một lớp vỏ bọc hoàn hảo.

- Thưa cậu chủ, cô ấy vừa xuất viện cùng cậu Lâm Vũ chắc là đã khỏe hơn. – Vị quản gia nhẹ nhàng bước vào phòng, hơi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói.

Nhưng người đó vẫn không hề có bất cứ phản ứng nào, cả người toát ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ. Thấy vậy, ông quản gia hiểu ý, nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài trong đầu cứ tràn ngập những câu hỏi không lời đáp. Ông đã chăm sóc anh từ hồi anh còn bé tí, có thể nói ông là người hiểu anh nhất hơn cả bố anh vì ông ta chưa bao giờ coi anh là con. Với bản tính lạnh lùng và nhẩn tâm, anh chưa bao giờ để ý đến một người con gái nào, đây là lần đầu tiên anh quan tâm đến một người con gái nhiều như vậy. Cô gái đó thật ra có gì đặc biệt?

Trong căn phòng tối giờ chỉ còn lại người con trai đó, cảm giác cô đơn lại xâm chiếm nhưng gương mặt đó vẫn bình thản, đôi mắt vẫn lạnh lùng dán vào khung cảnh bên ngoài – nơi đó mặt trời đã lên cao, soi ấm vạt vạt nhưng tại sao ở nơi này một trái tim lạnh lẽo lại không được sưởi ấm? Phải chăng nó đã chẳng thể nào ấm trở lại?...

Kết...

Chiếc Nissan màu trắng dừng trước một ngôi nhà nhỏ hai tầng phủ lên người cũng là lớp áo màu trắng của mây trời, xung quanh nó, những cây xoài sai trĩu quả đang dang rộng thân hình để đón nắng mai.

Gia Hân bước xuống xe, Lâm Vũ cũng vội bước theo sau. Cô định tìm chìa khóa để vào nhà thì cảnh tượng trước mặt đã trì hoãn mọi hoạt động, cổng không khóa, cửa trong nhà cũng vậy, có ai đó đã vào nhà, là trộm chăng? Có lẽ mọi người sẽ nghĩ vậy nhưng với cô thì không, cô nghĩ ngay tới người đó. Cô vội đẩy cổng và chạy thẳng vào nhà mà không thèm để ý đến sự có mặt của người bên cạnh. Nụ cười như nắng mai ấy bỗng chốc xuất hiện trên gương mặt thiên thần rồi lại dần rời xa cùng bóng dáng của chủ nhân nó nhưng chỉ cần cô cười thì người bên cạnh cô cũng đủ hạnh phúc dù nụ cười đó có dành ột ai khác.

Gia Hân chạy khắp nhà, cô cố tìm kiếm một hình bóng quen thuộc nhưng chẳng thấy đâu, nụ cười ban nãy đang tắt dần, nỗi hụt hẫng và thất vọng đang dần xâm chiếm. Tất cả chỉ mới bắt đầu, câu chuyện vẫn còn tiếp tục cho đến khi nụ cười kia hoàn toàn biến mất thay vào đó là những giọt nước mắt lã lã, là nỗi đau hay hạnh phúc? Người ta thường nghĩ lúc cười là lúc người ta hạnh phúc nhất nhưng đôi khi, có những giọt nước mắt còn hạnh phúc hơn cả nụ cười. Gia Hân đang khóc, nước mắt đang rơi nhưng lại là những giọt nước mắt hạnh phúc. Bóng dáng người bố mà cô luôn yêu thương đang hiện diện trước mặt cô, ông đang loay hoay với nồi canh trên bếp. Ông là vậy, tuy luôn bận rộn với công việc nhưng sau mỗi chuyến công tác dài hạn ông lại dành thời gian chăm sóc cô, đó là niềm an ủi duy nhất cho cô khi thiếu thốn tình thương từ gia đình.

Gia Hân không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn ông, nước mắt cứ thế lã lã trên má. Bỗng, ông Triệu Hoàng quay đầu lại, trước mắt ông, đứa con gái duy nhất đang đứng đó, nhìn ông mà đầm đìa nước mắt. Vài giây sau, khi đã dẹp nỗi ngạc nhiên sang một bên, ông vội đặt tô canh lên bàn, bước tới ôm Gia Hân vào lòng rồi mỉm cười trấn an:

- Con gái lớn rồi sao lại mít ướt thế? Ta chỉ đi có hơn một tuần mà con làm như ta đi cả năm không bằng.

Ông nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc con gái yêu, dù ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng ông lại chua xót vô cùng, ông rất thương cô nhưng vì hoàn cảnh ông không thể nào chăm sóc tốt cho cô, ông chưa bao giờ làm tốt trách nhiệm của một người bố nhưng đứa con gái đáng thương này vẫn luôn xem ông là người bố tuyệt vời nhất, điều này càng làm ông thêm hổ thẹn.

- Con xin lỗi, hic... nhưng con nhớ bố lắm...hic...bố đừng đi nữa.

Gia Hân nói trong tiếng nức, đây là lần đầu tiên cô nói bố đừng đi. Lúc trước, dù thật sự không muốn nhưng cô cũng không bao giờ nói với ông là đừng đi vì cô không muốn trở thành gánh nặng của ông nhưng lần này, cô buộc phải nói ra điều đó, có lẽ trong thời gian ngắn ngủi qua, cô gái bé nhỏ này đã chịu quá nhiều tổn thương, cô cần một người bảo vệ và một nơi để ngã lòng.

- Bố xin lỗi vì không thể chăm sóc tốt cho con nhưng... Gia Hân à, con phải hiểu cho bố chứ?

Ông nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt trên má cô, nhìn cô đầy trĩu mến. Cô ngược nhìn ông, trong ánh mắt có chút hụt hẫng pha chút buồn bã nhưng cô lại cố che giấu nó bởi cô biết mình nên làm những gì.

- Vâng, con xin lỗi.

Ông lại vuốt tóc cô, nhìn cô mỉm cười tỏ vẻ hài lòng rồi đột nhiên lại tắt ngúm để lại vẻ ngạc nhiên hết cỡ.

- Cậu là ai? Sao lại vào đây?

- Chào bác. Cháu là Lâm Vũ – bạn cùng trường với Gia Hân, trên cô ấy một lớp.

Lâm Vũ nhìn ông mỉm cười lễ phép thì ra anh đã chạy theo cô vào đây và chứng kiến hết mọi việc. Gia Hân lúc này mới nhận ra sự có mặt của Lâm Vũ, cô nhìn anh rồi quay lại nhìn bố:

- Vâng, anh ấy đã giúp đỡ con rất nhiều ở trường.

- Vậy à? Cảm ơn cậu nhiều lắm nhưng... sau hai đứa lại ở đây, giờ này không phải đang trong giờ học sao? – Ông mỉm cười nhìn anh rồi lại trở về vẻ nghi hoặc nhìn Gia Hân.

Gia Hân hơi đứng người trước sự nghi vấn của bố, không thể nói với ông là mình từ bệnh viện trở về như vậy ông sẽ rất lo lắng, mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn, hơi cúi đầu, cô lúng túng nói:

- Con...con...

- Dạ, vì Gia Hân hơi mệt nơi cháu đưa cô ấy về. – Lâm Vũ nhanh trí cắt ngang lời cô.

- Gia Hân, con có sao không? Có đau chỗ nào không? – Ông nhìn Gia Hân lo lắng hỏi han.

- Ổ...con không sao chỉ...chỉ hơi mệt thôi.

Cô cười trừ để trấn an ông, nhìn vẻ mặt ông lo lắng ình không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp đến vậy, đã lâu rồi không có cái cảm giác ấm áp tình thân thể này.

Nghe vậy ông cũng an tâm phần nào, ông nhìn cô, ánh nhìn đầy trù mến nhưng cũng đầy xót xa:

- Vậy con lên phòng nghỉ đi, sắp có cơm rồi. – Như nhớ ra điều gì, ông quay sang Lâm Vũ mỉm cười thân thiện : – À, Lâm Vũ cậu ở lại ăn cùng hai bố con tôi luôn nhé.

- Cảm ơn bác nhưng cháu có việc phải đi, lần sau nhất định sẽ nếm thử tài nghệ của bác. Cháu xin phép.
- Lâm Vũ khéo léo từ chối, anh lễ phép chào ông rồi quay sang Gia Hân mỉm cười: – Anh về nhé.

- Em tiễn anh.

- Không cần đâu. Em nghỉ ngơi đi.

Anh nhìn cô ân cần nói, quay sang ông Triệu khẽ gật đầu rồi quay bước đi. Gia Hân khẽ mỉm cười, nhìn theo anh cho đến khi bóng dáng anh khuất dần, trong đầu vẫn mang một dấu chấm hỏi to đùng về chuyện hôm qua.

Lâm Vũ bước ra khỏi cổng nhà Gia Hân, anh khẽ mỉm cười mà không hề có một lí do nào cho nụ cười đó. Lấy trong túi ra chiếc điện thoại, anh định người đến rước vì chiếc xe lúc này đã có người đem về nhưng hình ảnh trước mắt đã cắt ngang mọi hành động của anh...

13. – Chương 13

Mặt trời đã lên cao, từng cơn gió nhẹ khẽ lay lay hàng cây bên đường, tiếng chim hót, tiếng lá rung rinh trong gió, tiếng đường phố nhộn nhịp, tất cả tạo nên những mảng âm thanh độc đáo và lạ tai. Hơi lệch so với cổng của ngôi nhà nhỏ hai tầng, một chiếc xe hơi đang đậu đó, ánh nắng lung linh hòa cùng cơn gió nhẹ khẽ lướt qua làm chiếc xe như tỏa sáng, nổi bật lên màu đen bóng vốn có. Hai người thanh niên đang ngồi trong xe, người ngồi bên buồng lái cứ im lặng, đôi mắt sắc lạnh nhìn về khoảng không trước mặt, cả người toát ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ, không khí trong xe trở nên nặng nề hơn bao giờ hết bởi sự lạnh lùng như đóng băng vạn vật của anh. Ngoài kia, những tia nắng chói chan dù có thể sưởi ấm và soi sáng mọi vật nhưng vẫn không thể sưởi ấm cái lạnh giá đang bao trùm trong đây bởi con người đó từ lâu đã không cần cái gọi là ấm áp nữa và sự lạnh giá với ai kia như đã trở thành một bản năng vốn có. Lâm Vũ này giờ cũng im lặng như đang trôi theo những dòng suy nghĩ riêng, anh đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm:

- Sao cậu lại đến đây? Cậu đến tìm Gia Hân à?

Lâm Vũ vừa hỏi vừa xoa xoa má trái, vết thương Hàn Phong gây ra vẫn còn chút đau đốn, anh đã dùng phấn trang điểm để che vết bầm tím, cũng may Gia Hân không nhận ra.

Chấn Nam vẫn im lặng, đôi mắt sắc lạnh vẫn nhìn về khoảng không trước mặt. Thái độ dừng đứng đến cao ngạo lúc này của Chấn Nam làm người bên cạnh vô cùng khó chịu mặc dù đã rất quen với một Chấn Nam thế này nhưng trong hoàn cảnh này thì lại khác, thái độ ấy làm Lâm Vũ thấy bức xúc vô cùng, anh đang muốn làm rõ mọi chuyện rắc rối vừa xảy ra mà người bên cạnh lại không có bất cứ thái độ gì gọi là hợp tác. Lâm Vũ khẽ nhướn mày nhìn Chấn Nam nhưng rốt cuộc chỉ nhận được mỗi câu nói ngắn gọn đầy hàm súc:

- Không liên quan tới cậu.

- Cậu... – Lâm Vũ lại nhướn mày nhìn Chấn Nam, hiện hữu trong đôi mắt đang mở to của anh là sự khó chịu và tức giận.

- Haiz...bỏ đi cậu không muốn trả lời cũng được nhưng cậu phải giải thích với mình sao cậu lại không thừa nhận với Gia Hân chính cậu là người đưa cô ấy vào bệnh viện mà lại kêu mình thừa nhận tất cả chứ?

Lâm Vũ lại lên tiếng hỏi, quả thật anh vẫn chưa thể nào lí giải được những hành động kì lạ của Chấn Nam thậm chí anh còn chưa thoát khỏi sự ngạc nhiên khi nhìn thấy xe Chấn Nam đậu gần nhà Gia Hân. Lục Chấn Nam trước mặt anh có phải là người bạn anh quen biết hay không chính anh cũng không thể nào biết được. Chưa bao giờ anh thấy Chấn Nam tỏ ra quan tâm đến một ai nhiều như vậy, dù nói là bạn nhưng anh và Chấn Nam chưa hề có một cuộc trò chuyện ra hồn, nói đúng hơn chỉ có mình anh xem Chấn Nam là bạn còn Chấn Nam thì cứ vậy luôn lạnh lùng và đứng đưng với anh.

Bầu không khí căng thẳng lại bao trùm, Chấn Nam vẫn cứ đứng đưng như chưa hề nghe thấy câu hỏi của Lâm Vũ, đôi mắt sắc lạnh vẫn dán lên cảnh vật bên ngoài ô cửa kính nhưng chẳng để ngắm nhìn mà để suy nghĩ một điều gì đó chính anh cũng chẳng thể nào biết được.

- Chẳng lẽ cậu có ý gì với Gia Hân sao? – Lâm Vũ lại lên giọng nghi vấn, nét mặt lộ rõ vẻ đa nghi nhưng đâu đó một nỗi lo sợ đang hiện hữu.

Câu nói ấy tuy chỉ là một âm thanh đơn điệu như bao câu nói nãy giờ nhưng lại đập ngay vào mắt Chấn Nam, đánh thức mọi giác quan và từng dây thần kinh trong não bộ anh. Chấn Nam khẽ liếc mắt, nhìn sang bên cạnh, đôi mắt vẫn sắc lạnh nhưng đó chỉ là vỏ bọc cho sự ngạc nhiên lẫn lo sợ lúc này của anh. Lâm Vũ cũng đang nhìn Chấn Nam, hai đôi mắt nhìn nhau, mỗi người mỗi vẻ rất riêng biệt, Chấn Nam – lạnh lùng tựa băng tuyết, Lâm Vũ – ấm áp như mặt trời giữa mùa đông lạnh giá nhưng sâu thẳm trong hai đôi mắt ấy đều cùng chung một nỗi lo sợ. Lâm Vũ, anh đang sợ, rất sợ cái ý nghĩ trong đầu anh trở thành sự thật, còn Chấn Nam, anh cũng đang sợ nhưng chỉ là một chút sợ hãi thoáng qua mà chính anh cũng không thể biết được tại sao mình phải sợ và mình đang sợ cái gì???

Sau vài giây đầu mắt nhắm ngủi, Chấn Nam dần lấy lại ý thức, anh quay mặt sang hướng khác vẫn với giọng nói lạnh lùng đến vô cảm:

- Thật phiền phức.

Vừa dứt lời, anh bật ngay chìa khóa, lên ga, chiếc xe từ từ lăn bánh rồi lao nhanh trên đường với vận tốc xé gió như thể muốn xé tan những ý nghĩ trong đầu mình và ngăn chặn sự nghi ngờ của người bên cạnh nhưng anh đâu biết rằng hành động của mình lại vô tình làm người bên cạnh thêm một phần chắc chắn về những ý nghĩ trong đầu mình. Chiếc xe vụt đi, khu phố lại trở về với vẻ yên ắng vốn có, cơn gió lạnh khẽ lướt qua cuốn theo những chiếc lá đã héo tàn cùng lớp bụi đường cũ kĩ, một tâm hồn bé nhỏ đang rất hạnh phúc nhưng liệu sẽ là mãi mãi hay chỉ là điểm báo cho những phong ba sắp đến...

Một ngày mới lại bắt đầu cho những niềm vui mới, hạnh phúc mới, khó khăn mới và những âm mưu đầy toan tính...

Học viện Bingel, giờ ra chơi.

- Gia Hân à, xuống căn-tin nhé! – Vũ Phương chạy lại khoác vai cô bạn thân, cười típ mắt.

Hơi bất ngờ trước sự xuất hiện như từ trên trời rơi xuống của nhỏ bạn nhưng rồi cũng sớm lấy lại bình tĩnh, cô nhìn nhỏ bạn, mỉm cười đáp lại:

- Ủ. Mình cũng thấy hơi dói.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười rồi hớn hở khoác vai nhau bước ra khỏi cửa lớp nhưng nụ cười hồn nhiên trên môi hai cô bé lại sớm dập tắt bởi sự xuất hiện đột ngột của một nữ sinh lạ lẫm. Trước mắt hai cô bé là một nữ sinh trông rất xinh xắn với mái tóc màu nâu hạt dẻ được uốn xoăn và buộc ột cách gọn ghẽ. Lớp trang điểm dày dặn tạo cho cô gái một vẻ đẹp sắc sảo và kiêu kì nhưng lại tạo cho người ta cảm giác cứng nhắc và giả tạo. Chiếc váy ngắn hơn bình thường cùng đôi giày cao gót cỡ mười phân làm nổi bật đôi chân dài thon thả, nhìn thôi cũng đủ biết cô gái này thuộc nhóm học viên nào trong học viện.

- Bạn là Triệu Gia Hân? – Cô ta nhìn Gia Hân, vẻ nghi vấn.

Nghe đúng là tên mình, Gia Hân khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Cô lên tiếng hỏi lại người trước mặt như muốn lý giải cho những câu hỏi không lời đáp trong đầu:

- Bạn là...

- Hội trưởng nói có việc gấp muốn gặp bạn, mau xuống phòng Hội học sinh đi anh ấy đang đợi.

Chưa kịp để Gia Hân nói hết câu, cô ta đã chen vào. Lời nói vừa dứt cũng là lúc cô gái ấy rời bước, từng bước chân cứ nhanh dần, nhanh dần như thể muốn trốn tránh và che giấu điều gì đó. Hai cô bạn nhìn theo bóng dáng cô nữ sinh lạ lẫm ấy mà mỗi người đeo đuổi những ý nghĩ riêng. Gia Hân thì không khỏi ngạc nhiên trước câu nói vừa rồi, trong lòng cứ dồn dập những câu hỏi không lời đáp.

“ Hội trưởng tức là Lâm Vũ? Nhưng anh ta tìm mình có chuyện gì chứ?”

“ Có nên đến đó không??”

Còn Vũ Phương dù cũng có chút ngạc nhiên về sự xuất hiện hiếm hoi của một nữ sinh nhóm một trong khu vực nhóm hai nhưng những thứ cảm xúc chưa đặt tên dường như đã lấn át tất cả. Khi nghe tới Hội trưởng lòng cô bỗng trở nên vui hơn bao giờ hết nhưng tại sao khi biết được người mà anh muốn gặp là Gia Hân thì niềm vui ấy lại biến mất thay vào đó là những cảm xúc rất kì lạ, hụt hẫng, ghen tức hay thất vọng, chính cô cũng không hiểu rõ... Vài giây sau, khi đã thoát khỏi những cảm xúc rối bời, Vũ Phương quay sang nhìn Gia Hân thúc giục:

- Gia Hân cậu mau đi đi, Hội trưởng đang đợi đó, chắc là có việc gì gấp lắm.

Đang phân vân không biết nên làm gì cho đúng thì câu nói của Vũ Phương không biết vô tình hay cố ý đã tạo thêm động lực cho Gia Hân. Cô nhìn Vũ Phương mỉm cười

- Mình đi nhé. Cậu cứ đi trước khi nào xong việc mình sẽ xuống ngay.

Trên dãy hàng lang nhộn nhịp, hai cô gái đang bước đi cùng một lúc nhưng lại không cùng hướng đi, mỗi người như trôi theo mỗi dòng suy nghĩ khác nhau...

Cách

Cửa phòng bật mở, Gia Hân rụt rè bước vào trong, vì nãy giờ gõ cửa mà chẳng nghe thấy động tĩnh gì nên cô mới tự ý mở cửa bước vào. Trước mắt cô là một căn phòng rộng lớn được xây dựng theo lối kiến trúc tinh tế và lạ mắt nhưng thật kì lạ, trong phòng hoàn toàn không có một bóng người, chỉ thấy những sập hồ sơ đang nằm ngổn ngang trên bàn như đang làm dở.

- Có ai không?

Gia Hân lên tiếng gọi như cố tìm kiếm một bóng người nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Cô thấy ngạc nhiên, lòng tự hỏi tại sao anh ấy kêu mình đến đây rồi lại tự nhiên biến mất, thế nhưng sự ngạc nhiên ấy lại bỗng chốc biến mất thay vào đó là sự choáng ngợp và ngỡ ngàng trước vẻ đẹp hoàn mỹ từ trong thiết kế đến kiến trúc của căn phòng này.

Đây là lần thứ hai Gia Hân bước vào đây, lần đầu tiên vào đây là ngày đầu tiên đến nhận lớp, lần đó vì hơi lo sợ cộng thêm việc quá bất ngờ khi nhìn thấy Lâm Vũ ở đây nên cô không kịp nhìn kĩ căn phòng này. Đến giờ, khi có cơ hội được ngắm nhìn thì cô lại tiếc rằng tại sao mình lại không được ngắm nhìn nó sớm hơn?. Đôi mắt mở to hết cỡ nhìn khắp căn phòng rộng lớn, từ trần nhà đến sàn nhà tất cả đều rất hoàn mỹ, sạch sẽ và đẹp đẽ đến từng milimet. Bàn làm việc của hội trưởng, hội phó, thư kí rồi những vật dụng trong đây, tất cả đều được làm từ những chất liệu bền nhất và quý giá nhất.

“Không hổ danh là ngôi trường quý tộc, nổi tiếng nhất nước”. – Gia Hân thầm nghĩ.

Một lúc sau, khi đã thoát khỏi sự choáng ngợp trước sự giàu có của học viện, Gia Hân nhẹ nhàng bước về phía cái bàn gần cửa sổ, một cái bàn nhỏ với dòng chữ “Lâm Vũ (Hội trưởng HHS)” được đặt trước mặt bàn nhưng đó không phải là mục tiêu của cô, đôi tay bất giác nhắc bổng một khung ảnh trên bàn, trong ảnh, hai bé trai chừng bốn, năm tuổi đang nắm tay nhau, nụ cười hồn nhiên như thể nói với người khác rằng chúng thật sự rất hạnh phúc. Bất cứ ai khi nhìn vào cũng bật cười trước sự đáng yêu tựa như hai tiểu thiên thần của chúng, điển hình là lúc này đây, trên gương mặt người con gái ấy, bất giác xuất hiện một nụ cười vô cùng đẹp, không gượng gạo, không gò ép mà lại vô cùng thoải mái như thể mọi buồn phiền đều được xóa tan.

- Cô đang làm gì đó?

Một giọng nói lạ lẫm vang lên đưa Gia Hân trở về với thực tại, cô vội đặt bức ảnh lên bàn rồi quay ra tìm kiếm chủ nhân của giọng nói vừa rồi. Trước mắt cô, có ba người đang đứng đó, ngay trước cửa, hai nam và một nữ, nhìn cô với đôi mắt ngạc nhiên lẫn khó chịu. Họ đều là người của Hội học sinh và đương nhiên tất cả họ đều là học viên của nhóm một vì học viên nhóm hai được coi là không đủ tư cách để nằm trong Hội học sinh.

Nữ sinh duy nhất trong đám tiến về phía Gia Hân, cách ăn mặc, trang điểm cũng không khác gì nữ sinh lúc này đến lớp tìm Gia Hân, nếu có khác chỉ là mái tóc dài xỏa tự nhiên, gương mặt có trang điểm nhưng không quá lòe loẹt, dáng người cực chuẩn, mọi thứ đều rất hoàn mỹ, cả người toát lên vẻ kiêu kì, quý phái của một tiểu thư nhà quý tộc. Cô gái đó lên tiếng, giọng điệu có chút nghi ngờ, có chút khinh miệt:

- Cô tới đây làm gì?

Gia Hân thấy hơi sợ trước ánh mắt dán lên người mình như muốn ăn tươi nuốt sống của cô gái trước mặt, một lúc sau cô mới rụt rè lên tiếng:

- Ổi... tôi...tôi tới đây tìm Hội trưởng.

- Tìm anh ấy có chuyện gì? Nếu có chuyện gì quan trọng thì cứ nói với tôi, tôi là Hội phó, tôi sẽ nói lại với anh ấy sau.– Cô gái lúc này lại lên tiếng, giọng nói có phần kiêu ngạo.

- Là anh ấy kêu tôi đến.

- Anh ấy kêu cô đến? – Cô gái đó hỏi lại như muốn xác minh lại những gì mình nghe thấy.

Gia Hân gật đầu thay cho câu trả lời. Cô gái đó nhìn Gia Hân, khẽ nhún mày, đôi mắt thể hiện rõ sự khinh miệt:

- Nhưng mà hôm nay anh ấy không tới trường.

Nghe tới đây Gia Hân bỗng giật mình. “Lâm Vũ anh ta không có ở đây sao lại có người kêu mình tới đây chứ?”

- Dù rồi Bảo Châu, sắp vào học rồi, chúng ta còn phải làm việc.

Giọng nói thứ ba vang lên cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai cô gái, là Minh Thành – cánh tay phải đắc lực của Lâm Vũ. Ngay giờ anh vẫn đứng đó, im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện. Minh Thành tiến về phía hai cô gái, anh nhìn Gia Hân nhẹ giọng nói:

- Nếu không còn chuyện gì thì em về lớp đi.

Gia Hân liếc nhìn chàng trai trước mặt mình, khẽ gật đầu rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng, trong đầu vẫn ngổn ngang với những câu hỏi không lời đáp. Gia Hân vừa bước ra, Minh Thành đã nhận ngay cái liếc

xéo đầy cảm tình của Bảo Châu, anh khẽ rùng mình rồi mỉm cười lém lỉnh vội lảng sang nơi khác trước khi núi lửa phun trào nhưng anh đâu biết không hề có một ngọn núi lửa nào mà là một nụ cười nửa miệng đầy thâm độc...

14. – Chương 14

Học viện Bingel, phòng Hội đồng.

- Thưa thầy, vẫn chưa liên lạc gì với gia đình Gia Hân.

Nghe được thông tin từ cậu học sinh, thầy Giám thị khẽ chau mày rồi lại quay sang cô học trò nhỏ, ánh nhìn đầy vẻ khinh ghét.

- Triệu Gia Hân, em còn gì để giải thích?

Dù nghe thấy nhưng Gia Hân vẫn không hề có bất cứ phản ứng gì, nói đúng hơn cô không biết phải phản ứng như thế nào bởi cô vẫn chưa khỏi bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra với mình. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và đột ngột. Một lúc sau, khi sức chịu đựng của ông thầy gần đến đỉnh điểm, Gia Hân mới e dè ngẩng đầu lên, đôi mắt cô đỏ hoe nhưng kì lạ không có giọt nước mắt nào phải chăng cô đang rất khó khăn để ngăn chúng lại.

- Thưa...thưa thầy em thực sự không lấy số tiền đó. Em...em không biết gì cả.

- Không biết gì cả. Hơ... Cô nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ? Vậy cô nói đi tại sao lúc đó cô lại xuất hiện ở phòng Hội học sinh, còn nữa cô nói cô không lấy số tiền đó thì tại sao nó lại nằm trong cặp của cô chứ? – Bảo Châu đột ngột đứng dậy, khoanh tay trước ngực, nhìn Gia Hân với ánh mắt khinh bỉ nhất có thể.

- Tôi...tôi...

- Chỉ có một lí do duy nhất, cô chính là thủ phạm, cố chính là kẻ lấy cắp số tiền của Hội học sinh.

Bảo Châu như muốn dồn Gia Hân vào vực thẳm, chưa kịp để Gia Hân giải thích cô đã chen ngang, tiến về phía Gia Hân đang đứng và chỉ thẳng vào mặt người đối diện như thể đang vạch trần bộ mặt của kẻ ác.

- Tôi đã nói rồi, tôi không có lấy số tiền đó. Có kẻ đã hãm hại tôi. Thực sự không phải tôi làm mà. Tôi phải làm sao để mọi người tin tôi chứ?

Đến nước này thì Gia Hân không thể chịu yên được nữa, cô phải giải thích, phải nói ọi người biết cô không phải là thủ phạm. Vừa nói xong, cô quay sang nhìn Lâm Vũ, đôi mắt cô đỏ hoe, cô nhìn anh không phải để cầu cứu anh mà để xem anh đang nghĩ gì về cô, anh tin cô hay cũng như bao người khác xem cô là kẻ trộm cắp. Riêng về Lâm Vũ, này giờ anh vẫn ngồi đó, hai bàn tay đan vào nhau, im lặng như để suy nghĩ, bất chợt chạm phải ánh mắt của Gia Hân, lòng anh tê lại không biết vì sao. Nhanh chóng anh vội nhìn đi nơi khác. Đầu anh rối bời, anh không biết phải làm gì nữa, anh cũng muốn tin cô lắm nhưng mọi thứ bấy giờ đều gây bất lợi cho cô chỉ còn cách duy nhất...

Rầm – Tiếng đập bàn vang lên làm cắt ngang mọi suy nghĩ, mọi hành động cũng như làm cho đám học viên đang nháo nhào trước cửa phòng Hội đồng không khỏi giật mình.

- Triệu Gia Hân, tôi không ngờ mọi chuyện đến nước này mà em còn có thể chối cãi được, không hiểu sao học viện có thể trao học bổng ột học viên thiếu đạo đức như em. Quả là một sai lầm, sai lầm.

- Gia Hân em mau nhận tội đi, có vậy thầy mới giảm nhẹ tội cho em. – Cô chủ nhiệm nhìn Gia Hân ái ngại.

- Em... em...

- Được rồi, thưa thầy theo em nghĩ nên báo cảnh sát để trị tội kẻ trộm cắp như cô ta? Có như thế mới làm gương cho những kẻ khác.

Bảo Châu tuy là đang nói với ông thầy Giám thị nhưng đôi mắt sắc lém vẫn dán lên người Gia Hân kèm theo nụ cười nửa miệng đầy khinh bỉ.

- Đúng đây, báo cảnh sát đi.
- Phải cho cô ta một bài học thích đáng.
- Kẻ trộm cắp

...

Những câu tán thành từ những người đang có mặt trong phòng làm Bảo Châu càng đắc ý hơn, nụ cười lại càng trở nên thâm độc hơn bao giờ hết.

- Không được!

Giọng nói vang lên giữa những hỗn tạp âm thanh nhưng lại đanh thép và đầy uy lực, làm không gian bỗng trở nên im bật đến lạ thường, đến cả Bảo Châu cũng phải đứng hình. Không ai khác đó chính là Hội trưởng HHS – Lâm Vũ.

- Anh à, tại sao lại không được chứ? – Bảo Châu vừa ngạc nhiên vừa khó chịu quay sang nhìn Lâm Vũ.
- Nếu báo cảnh sát, đội chó săn sẽ đánh hơi được, khi đó... danh tiếng của học viện sẽ bị ảnh hưởng.

Lâm Vũ đứng dậy, nhìn Bảo Châu nhẹ nhàng giải thích rồi lại nhanh chóng quay sang thủ phạm, ánh nhìn đầy vẻ xót xa. Nhưng thủ phạm thì vẫn đứng đó như chết đứng, đôi mắt đỏ hoe nhìn về khoảng không phía trước. Lòng như bị thắt chặt bởi lời nói vừa rồi, cứ nghĩ sẽ có ai đó tin mình, sẽ có ai đó hiểu mình thế nhưng sự thật đã quá rõ ràng. Không ai, không có ai tin cô, ngay cả cái người cô xem như một người anh trai cũng không tin cô. Con đường phía trước như đen sẫm lại, bế tắc và rơi vào ngõ cụt.

- Hội trưởng nói đúng. Dù gì thì chúng ta cũng tìm được số tiền bị mất, coi như không mất mát gì.
- Bên cạnh, Minh Thành cũng lên tiếng tán thành.

- Đủ rồi!

Âm thanh vang lên, đủ để tất cả đều nghe thấy, đủ để không gian im bật và mọi người phải hướng nhìn.

Gia Hân đứng đó, một mình, chỉ một mình cô, nhỏ bé nhưng lại vững vàng, cô đơn nhưng không hề mờ nhạt. Không gian như im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía trung tâm – nơi phát ra âm thanh vừa rồi cũng là cái hố đen sâu thẳm mà người con gái vô tình kẹt vào. Gia Hân xiết chặt đôi bàn tay để nó thôi không run vì lạnh nữa, cô hướng đôi mắt vừa căm phẫn vừa đau đớn về những con người kia – nhưng con người vô tâm giẫm đạp lên nhân cách cô và đặc biệt là người đó.

- Tôi không phải kẻ trộm!

Cô quay đi, mở vội cánh cửa – vật trung gian giữa cái thế giới ngoài kia với cái hố sâu đen thẳm như địa ngục này. Vượt qua đám “thông tấn xã” đang nhao nhao trước cửa, cô cố chạy thật nhanh, như cái lần cô chạy ra từ quán bar, bỏ lại sau lưng ánh mắt ngơ ngác của những người trong phòng và đám học viên lăm chuyện. Dây hành lang vắng người, ánh nắng từ đâu qua khung cửa kính khe len lỏi, cô gái bé nhỏ vẫn cứ chạy, nước mắt tự bao giờ đã rơi, chảy dài trên má, đậu đó trên những dây hành lang cô chạy qua còn đọng lại vài giọt nước, là nước mắt cô. Đôi chân nhỏ vẫn cứ chạy, không mệt mỏi cứ như cô chẳng thể nào làm chủ bản thân mình, khẽ lấy tay dụi mắt để gạt đi những giọt nước mắt nhưng càng dụi nước mắt cô lại càng rơi nhiều hơn cứ như một cơn mưa dài dằng dẳng...

Bịch

Bất ngờ, cô va vào một người, cú va khá mạnh và đột ngột khiến cô ngã nhào xuống sàn, còn người kia do giữ thăng bằng tốt nên chỉ hơi chao đảo. Tổ vệ khó chịu, người kia phủi lại bộ đồng phục như thể vừa bị thứ dơ bẩn gì chạm vào. Ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm về người con gái đang nửa nằm nửa ngồi trên sàn, anh ta khẽ cúi người xuống rồi đột ngột nắm chặt lấy cổ tay cô và bắt đầu xiết mạnh. Gia Hân bắt đầu cảm thấy đau, lực từ đôi tay anh ta làm cổ tay cô đau buốt, lấy lại ý thức, cô cố vùng tay ra nhưng vô ích anh ta quá mạnh mẽ nhưng chỉ một lát sau, bàn tay anh ta từ từ rời lỏng ra rồi buông hẳn để bàn tay cô buông thõng ở không trung. Trước mắt anh là gương mặt người con gái đó ẩn hiện sau mái tóc dài rũ rượi, không còn chút sức sống gương mặt cô trắng bệch như cái lần cô ngất xỉu trong quán bar. Trong phút chốc, cảm giác hối tiếc làm trái tim anh thắt lại. Anh vừa làm người con gái anh yêu bị tổn thương. Anh hối hận

hận lắm, giá như anh nhận ra cô sớm hơn. Bất giác, anh một lần nữa nắm lấy tay cô nhưng lần này là một cái nắm tay nhẹ nhàng và đầy yêu thương. Anh cảm nhận được hơi lạnh và nhịp run run từ bàn tay cô.

- Gia Hân... – Anh khẽ gọi tên cô.

Như bừng tỉnh sau một giấc mộng dài, Gia Hân đứng phắt dậy, vô tình bàn tay cô vụt khỏi tay anh. Khoảnh khắc ấy, một người đau đớn cố chạy đi trong vô thức, một người ngồi đó, bàn tay buông thõng, lạnh buốt và hệt hăng...

“Đã có chuyện gì với em?”...

Phòng Hội học sinh

Căn phòng vừa hỗn độn với vụ án trộm tiền giờ lại rơi vào sự yên tĩnh nặng trĩu, hai bàn tay đan vào nhau làm điểm tựa cho vầng trán, Lâm Vũ anh đang đắm chìm trong những suy nghĩ riêng của mình. Có những tia nắng ngoài kia rọi vào, phản chiếu lên người anh, sự cô độc làm anh như tách biệt hoàn toàn với cuộc sống ngoài kia. Nhưng sự cô độc thì có hề chi so với cảm giác của anh bây giờ, trái tim anh như nghệt thở khi người con gái đó nhìn anh với ánh mắt căm phẫn và đau đớn. Cô căm thù anh, cũng phải thôi vì khi cô tuyệt vọng nhất, anh đã làm gì cho cô? Giá như lúc đó anh đặt niềm tin vào cô, giá như lúc đó anh dũng cảm đứng lên bảo vệ cô thì không phải hối hận như thế này...

- Anh à. Anh tính giải quyết con nhỏ ăn trộm đó thế nào?

Bảo Châu không biết từ đâu chạy vào, không cần gõ cửa mà xông thẳng vào phòng, tiến tới bàn Lâm Vũ đang ngồi, theo sau là Minh Thành, cũng chính vì vậy mà không gian yên tĩnh này giờ anh xây dựng bị một tay cô này phá vỡ.

- Chuyện đó sẽ tính sau. Em ra ngoài đi. – Lâm Vũ chỉ khẽ ngược nhìn rồi nhanh chóng dán mắt lên khung cảnh ngoài kia, không nhìn người đối diện, anh nhẹ nhàng nói.

- Nhưng... anh nhất định phải cho cô ta...

- Ra ngoài! – Như không thể chịu đựng thêm được nữa, anh quát lớn.

- Bảo Châu chúng ta ra ngoài thôi. – Thấy tình hình không ổn Minh Thành vội kéo Bảo Châu ra ngoài.

Tuy không muốn nhưng trước sự giận dữ hiem hoi của Lâm Vũ, Bảo Châu cũng phải hậm hực bước ra ngoài.

“Sao anh lại nổi nóng với em? Vì nó ư...”

Không gian lại chìm vào yên tĩnh, đôi mắt chàng Hội trưởng vẫn dán ngoài khung cửa sổ....

Không biết cô đã chạy bao lâu? Bao xa? Qua bao nhiêu ngôi nhà, bao nhiêu con đường, bao nhiêu khu phố nữa? Nhưng chắc là cô đã chạy rất xa, xa cái nơi là lòng tự trọng của cô bị người ta chà đạp... Không còn đủ sức để chạy nhưng trong tìm thức của cô vẫn cứ tự bảo mình phải đi. Cô đang đứng đây – giữa dòng đời tấp nập nhưng sao cô thấy cô đơn quá cứ như cả thế giới này chỉ có mình cô đang tồn tại. Tiếng xe cộ, tiếng đường phố, tiếng con người tấp nập... những tạp âm của cuộc sống cứ thế quẩn quanh bên tai cô nhưng cô nào có mần tới, cô thả hồn theo gió để mong tìm được một nơi bình yên để tâm hồn nhỏ bé này thôi không bị tổn thương. Đôi chân đột ngột dừng hẳn, trước mặt cô là một khu vui chơi giải trí rất lớn với đủ mọi loại hình giải trí dành cho từng lứa tuổi. Người ra kẻ vào thì không đếm xuể nhưng đa phần là các bé và phụ huynh. Nhìn nụ cười hồn nhiên của chúng khi tay trong tay cùng bố mẹ, bất chợt lòng cô thất lại, tim đau nhói. Cô chợt nhận ra, tuổi thơ của cô chưa bao giờ được như chúng kể từ khi mẹ cô ra đi và bố cô lao đầu vào công việc. Nước mắt tưởng như đã cạn giờ đang chảy dài trên gương mặt, làn gió thổi, tóc khẽ tung bay, vẽ nên một gương mặt đau đớn....

Gió cứ thổi, thời gian cứ trôi và cô gái vẫn đứng đó, nhìn mọi thứ mà thả hồn theo gió. Cho đến khi gió ngừng thổi, lớp bụi đường ngừng bay và mưa bắt đầu rơi...

Mưa đột ngột, làm người ta không kịp chuẩn bị mà hốt hoảng tìm nơi trú mưa hay ráo riết mở ô, mặc áo mưa. Trái với họ, cô gái đó – Triệu Gia Hân vẫn đứng đó như chưa hề có cơn mưa nào, biểu hiện duy nhất chỉ là cái ngược mặt thật nhẹ lên trời, vài hạt mưa đầu tiên lất phất rơi, nặng trĩu trên gương mặt, lạnh và mẫn đắng, nước mưa hòa cùng nước mắt, rửa trôi mọi nỗi đau. Mưa to và lạnh lắm nhưng hình như cô không mản tới chuyện đó, đôi chân nhỏ tê cứng vì lạnh nhưng cũng cố nhấc từng bước một... Cho đến khi đôi mắt cô nặng trĩu, đôi chân không còn chút sức lực, cô ngã khụy trong một cơn mưa dài lạnh giá...

Một bóng hình cao to xuất hiện trong màn mưa trắng xóa, mái tóc ướt đầm nhưng cũng đủ che đi đôi mắt vừa sắc lạnh vừa đau đớn. Anh dừng lại và cúi xuống bên người con gái đang nằm bất động trên đường rồi nhẹ nhàng bế cô lên chiếc xe gần đó...

“ Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em...”

P/s: Cho mình xin lỗi vì một thời gian dài đã bỏ bê công việc, xin lỗi vì đã làm các bạn thất vọng... Nhưng mình hứa sẽ không bỏ fic giữa chừng đâu. Chap tới có lẽ sẽ ra muộn, mình không mong các bạn sẽ hóng chap mới của mình, các bạn có thể để tới khi nào truyện kết thúc thì đọc lại cũng được... ^^ Thân!

15. – Chương 15

Nắng – cái nắng ấm áp của một ngày mới tràn đầy nhựa sống. Nắng xóa tan cái màn đêm u khuất, nắng làm tan đi những hạt mưa đêm qua còn đọng lại và nắng như một ca từ gần gũi bắt nhịp cho bài ca “ngày mới”. Ngôi nhà nhỏ hai tầng vẫn đang say mình trong giấc ngủ dài đầy mệt mỏi cùng cô chủ nhỏ của nó, có lẽ giấc ngủ sẽ còn kéo dài nếu như tiếng chuông điện thoại không reo lên một cách inh ỏi.

Hàng mi dài cong vuốt nặng nề cử động, tay bắt giắc tìm kiếm điện thoại – nguyên nhân đánh thức Gia Hân khỏi giấc ngủ. Màn hình điện thoại hiện rõ hai chữ “Vũ Phương”, lúc này Gia Hân mới thật sự thoát khỏi giấc ngủ, cô ngồi bật dậy và áp tai vào điện thoại.

- Gia Hân, mình vừa biết chuyện của cậu. Hiện giờ cậu đang ở đâu? Cậu có ở trường không vậy?? – Đầu dây bên kia có vẻ rất khẩn trương.

- Mình đang ở nhà. – Gia Hân nhỏ giọng trả lời, trong lời nói có vẻ khá mệt mỏi và lúc này có ai biết trong trái tim nhỏ bé, vết thương về kí ức tồi tệ của ngày hôm qua vẫn cứ dai dẳng một nỗi đau.

- May thật. Gia Hân à, nghe mình này, cậu cứ ở nhà, đừng đến trường, ở đây rất nguy hiểm với cậu. Yên tâm, mọi chuyện sẽ sáng tỏ mà, mình tin cậu.

Nỗi đau ấy nếu như lúc này vẫn đang quặn quai tâm hồn cô thì giờ đây, có lẽ nó đã được xoa dịu phần nào. Cô thấy lòng mình yên tĩnh hẳn, nếu lúc ban này tâm trạng của cô ví như từng đợt sóng biển đang cuộn trào thì giờ đây nó như những đợt sóng nhỏ nhấp nhô, bình yên như thể không tồn tại sự chuyển động.

Thoảng suy nghĩ rồi lại khẽ mỉm cười, tồn tại song song cùng nụ cười ấy là những giọt nước long lanh, trong khóe mắt có chút gì đó của vị cay.

- Cảm ơn cậu, nhưng mình nghĩ mình nên đến đó, dù gì thì cũng phải đối mặt với mọi chuyện, mình tin mọi chuyện sẽ sớm sáng tỏ như lời cậu nói. Trễ rồi mình chuẩn bị đến đó đây...

- Nè, khoan đã. Gia Hân! Gia Hân...

Đầu dây bên đây, vội vàng cúp máy, còn đầu dây bên kia thì cứ cố gọi theo cho đến khi tiếng “tút...tút” vang lên.

Một cái thở phào nhưng chẳng hề nhẹ nhõm, cô chỉ là đang khẳng định lại một lần nữa quyết định của mình. Cô bước xuống giường, nhìn xung quanh căn phòng, một chậu nước trên bàn kê bên là một chiếc khăn lau, chiếc áo khoác màu đen được vắt khéo léo trên lưng ghế, nó còn âm ỉm nhưng mùi hương của nó thì vẫn còn nguyên vẹn mà mùi hương này không hiểu sao cô thấy quen thuộc lắm cứ như đã từng ngửi thấy ở đâu rồi. Và rồi hàng ngàn câu hỏi cứ xoáy sâu vào tâm trí cô, cô còn nhớ mình chạy ra khỏi trường rồi dừng lại ở công viên giải trí, trời đổ mưa rồi sau đó... Cô thật sự không còn nhớ sau đó chuyện gì đã xảy ra. Nhưng bây giờ chuyện đó chưa phải quan trọng, chuyện quan trọng trước mắt của cô là phải đến học viện và đối mặt với mọi chuyện...

Học viện Bingel.

Như trong dự đoán, sự xuất hiện của cô quả là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Giờ đây cô giống như người nổi tiếng vậy, luôn có vô số ánh mắt dõi theo chỉ khác ở chỗ toàn là những ánh mắt khinh bỉ, căm ghét và cả những cái liếc xéo “đầy cảm tình”. Tuy vậy nhưng cô gái bé nhỏ trong bộ đồng phục Bingel vẫn cứ bước tiếp mà chẳng hề bận tâm đến mọi chuyện xung quanh. Những ánh mắt nhìn cô như giết người, cô coi như mình khiếm thị. Những lời bàn tán, nói xấu, bình phẩm cô một cách thậm tệ nhất, cô coi như mình bị điếc mà bỏ mặc tất cả. Có lẽ khi bị dồn vào hố sâu vực thẳm, con người ta trở nên dửng dưng cảm và tự tin hơn bao giờ hết.

Đôi chân vẫn cứ bước như thế cho đến khi nó dừng lại đó là lúc trước mặt cô một đám học viên lạ mặt xuất hiện. Nam có, nữ có, nhìn bộ dạng như muốn giết người của chúng thì cũng đủ biết chúng định làm gì. Đám đông bắt đầu tập trung lại và trung tâm là Gia Hân và đám học viên đó. Từ trong đám học viên đó, một cô gái bước tới trước mặt Gia Hân, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt khinh bỉ nhìn cô dò xét.

- Mày là Triệu Gia Hân – con nhỏ túng thiếu đến nổi trộm tiền của Hội học sinh? – Kèm theo câu nói đó là nụ cười đố trên môi làm cô ta trở nên hung hăng và độc ác như những nhân vật phản diện trong phim.

Im lặng chính là trạng thái lúc này của Gia Hân. Cô cảm thấy thật dư thừa khi phải giải thích với những cô cậu ầm này.

Đám đông lại bắt đầu xào xáo. Dường như cô gái kia không chịu để yên trước sự im lặng này và lớp mặt nạ tiểu thư đang dần biến mất.

- Con khốn này...

Liền sau câu nói nghiêng rằng đến đỏ mặt là một cái tát chuẩn bị hạ cánh mà “sân bay” của nó không đâu khác chính là má trái của Gia Hân. Mọi chuyện quá nhanh, quá bất ngờ, Gia Hân thậm chí còn không kịp phản ứng, cô chỉ có thể mở to mắt nhìn bàn tay trắng trẻo ấy từ từ hạ xuống mặt mình.

Thế nhưng bàn tay ấy chưa kịp chạm vào mặt Gia Hân thì đã bị một bàn tay khác nắm chặt lại.

- Con nhỏ này, mày ở đâu ra vậy hả? Buông tay tao ra.

Cô gái kia khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Vũ Phương nhưng cái đau khi bị nắm chặt tay đã lấn át đi cái bất ngờ ấy, điển hình là giờ đây cô ta vừa nhăn nhó, vừa giãy giụa như một đứa trẻ.

- Vũ Phương, là cậu. – Gia Hân từ phía sau khẽ lên tiếng để khẳng định người vừa giúp mình là cô bạn thân duy nhất trong học viện này.

- Gia Hân cậu có sao không? – Vũ Phương liền quay đầu lại, kèm theo một nụ cười trấn an.

- Mình không sao.

Rồi cả hai lại bật cười như thể ở đây chỉ có hai đứa. Cho đến khi một nam sinh từ trong đám đó bước tới, bất ngờ kéo cổ tay Vũ Phương ra khỏi bàn tay của cô gái kia. Nhanh hơn nữa, tên nam sinh đó vun tay định tát Vũ Phương.

- Con nhỏ này, cả gan động tới bạn gái tao...

Rồi một lần nữa, bàn tay của tên nam sinh đó bị một bàn tay rắn chắc khác giữ lại. Lực từ bàn tay lạ ấy khá mạnh khiến tên nam sinh kia không khỏi nhăn mặt. Liền sau đó như ý định của hắn sẽ là một cú đánh trả lại “bàn tay lạ” đó nhưng khi nhìn thấy mặt chủ nhân của “bàn tay lạ” đó thì cái ý định đánh trả ấy dường như đã bốc hơi.

Không chỉ tên nam sinh đó mà tất cả mọi người có mặt ở đây đều không khỏi ngạc nhiên. Người con trai ấy chính là Lâm Vũ – Hội trưởng hội học sinh Bingel.

- Một thằng con trai mà đi đánh một đứa con gái. Thật không biết xấu hổ.

Câu nói của anh lập tức nhận được phản ứng từ đám đông, tiếng cười nhạo bắt đầu vang lên làm tên nam sinh kia xấu hổ đến không nói nên lời.

Chàng Hội trưởng ho khan một tiếng như để nhắc nhở đám đông.

- Không có chuyện gì nữa. Tất cả giải tán đi.

Thật không hổ danh là “chàng Hội trưởng tài ba” của Bingel, lời nói vừa có trọng lượng vừa có uy quyền. Diễn hình là đám đông đang từ từ giải tán, trở về với công việc của từng người, đám học viên kia cũng không dám nói thêm lời nào, chỉ hậm hực bước đi nhưng vẫn không quên hướng tia nhìn đầy lửa giận về phía hai cô gái.

Khi chỉ còn lại ba người, Lâm Vũ quay lại nhìn Gia Hân, cái nhìn đầy ảm áp nhưng cũng phần nào đó xót xa. Trông cô mệt mỏi và tù túng hơn rất nhiều.

- Theo anh đến phòng Hội đồng...

Sau câu nói à sai rồi phải nói là một câu ra lệnh, anh nắm tay cô dắt đi mà chẳng mảy may đến người thứ ba đang đứng đó từ nãy giờ. Cái nắm tay quá bất ngờ, Gia Hân chỉ kịp quay lại nhìn cô bạn mỉm cười trấn an rồi lại bị bàn tay anh kéo đi. Vũ Phương nhìn hai người đi khỏi mà trong lòng không khỏi lo lắng, bất an, kèm theo đó là một chút nhói ở trong tim. Có phải hay không thì chính cô cũng không biết, ở thì mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng nhưng trong hoàn cảnh này đây, người đứng lại nhìn người được nắm tay bước đi, trong lòng có chút gì đó đổ đổ kị...

Đang đi được một đoạn thì bỗng dưng Lâm Vũ thấy bàn tay mình lạnh lẽo hẳn bởi lẽ nó đang buông thõng trong không khí. Anh dừng lại, nhìn người con gái ấy. Anh chưa kịp nói lời nào thì cô đã lên tiếng.

- Em tự đi được... – Câu nói phát ra từ miệng cô mà anh lại chẳng thể nào tin được, nó có vẻ lạnh lùng và mệt mỏi.

- Ừm, đi thôi... – Anh cười, một nụ cười gượng.

Anh biết, biết lắm chứ cái cảm giác của cô lúc này. Cô lạnh nhạt với anh cũng phải thôi, tất cả là do anh, chính anh đã chẳng thể tin cô. Anh hối hận lắm, ước gì, ước gì ngày hôm qua anh tin cô nhiều hơn có thể.

Anh bước đi, cô bước theo sau ngoan ngoãn như một con mèo con. Người đi trước, kẻ đi sau. Hai trái tim lạc hướng...

Khép lại cánh cửa phòng Hội đồng, Gia Hân thở phào một cách nhẹ nhõm. Cuối cùng mọi chuyện cũng sáng tỏ. Dù vậy nhưng cô cũng không thể không thắc mắc. Học viện này đúng là khó hiểu, mới hôm qua còn khư khư cô là kẻ ăn cắp vậy mà chỉ hôm nay thôi đã nói là tìm được kẻ trộm thật sự. Thắc mắc vậy thôi chứ chẳng có gì quan trọng cả, quan trọng hơn hết là cô được trả lại sự trong sạch nghĩ đến điều này thôi cô cũng vui lắm rồi.

Tâm hồn cô lại trở về cái vẻ yên tĩnh vốn có, cái cảm giác yên bình và hạnh phúc là điều mà cô cho là quan trọng nhất. Và cô đã vô tình bỏ qua một số chuyện...

Phòng Hội học sinh.

Lúc này trong căn phòng rộng chỉ còn lại một mình cô Hội phó xinh đẹp Trần Bảo Châu. Đang là giờ ăn trưa, mọi người đều đang nghỉ ngơi hay dùng bữa, chỉ có duy nhất cô là không bởi cơn giận dữ đã làm cô chẳng thể nuốt trôi được.

Đôi tay xiết chặt như muốn bóp nát tất cả cùng đôi mắt giận dữ đến tột cùng làm người ta nhìn vào không khỏi sợ hãi. Càng nhớ lại chuyện đó thì cơn giận dữ của cô lại càng tăng thêm bội phần...

Tối qua, cô nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ. Cô bắt máy, “Alo” nhiều lần nhưng đầu dây bên kia vẫn im lặng. Đến khi cô định tắt máy thì đầu dây bên kia đột ngột vang lên giọng nói của một người con gái nhưng... nhưng sao giọng nói này quen thuộc đến thế. Nếu không lầm thì cô nhận ra được đây là giọng nói của chính mình.

- “Đến rồi à?”
- “Vâng, chị muốn em giúp gì sao?”
- “Đúng là có chuyện cần cô giúp đây. Tôi muốn cô làm cho Triệu Gia Hân” biến mất khỏi học viện này.”
- “Triệu Gia Hân? Ý chị là con nhỏ nhóm 2 mới chuyển vào đây à?”
- “Đúng, là nó. Số tiền này, tìm cách dụ nó đến phòng Hội học sinh rồi bỏ vào cặp nó. Phải để nó biết khi chạm vào người con trai của chị thì sẽ như thế nào.”
- “Vâng, em biết phải làm sao rồi!”

Hai mắt Bảo Châu mở to hết cỡ, cơ miệng khẽ run run từng hồi, đôi tay trở nên lạnh ngắt và yếu ớt. Đó là đoạn nói chuyện của cô với Trương Ngân, sao lại có thể bị người khác ghi lại chứ???

Cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể, cô một lần nữa áp tai vào điện thoại.

- Muốn gì? Nói mau.
- Sáng mai, nếu Triệu Gia Hân vẫn chưa được minh oan, đoạn phim này sẽ được công bố.

“Tút...tút”

Đầu dây bên kia ngắt kết nối và đó là câu nói duy nhất mà cô nghe được từ tên đó. Từng câu từng chữ lạnh như thể đóng băng mọi suy nghĩ của người khác. Con người này quả thật không thể xem thường. Phải mất một hồi sau cô mới có thể định thần lại. Cô kêu người điều tra về số điện thoại ấy nhưng thật kì lạ, hoàn toàn không có chút thông tin gì. Người đó thật ra là ai? Sao lại giúp đỡ Triệu Gia Hân?

“Cốc...cốc”

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng kí ức của Bảo Châu. Hướng mắt về phía cánh cửa gỗ, cô biết ai đang đứng sau đó.

- Vào đi. – Cô lạnh lùng lên tiếng, giọng điệu như thể đang ra lệnh chứ không phải mời gọi.

Bước vào sau cánh cửa ấy là hai cô gái, có thể dễ dàng thấy được sự khác biệt giữa hai cô gái này bởi lẽ một người thuộc nhóm 2 còn người kia thuộc nhóm 1. Cô gái với mái tóc xoắn buộc cao là Trương Ngân, cô từ từ tiến về phía Bảo Châu đang ngồi.

- Chị, cô ta nói muốn gặp chị.

Bảo Châu khẽ ngược nhìn Trương Ngân rồi lại quay sang cô gái đang cúi đầu sợ hãi trước mặt.

- Cô làm tốt lắm. Yên tâm tôi sẽ giữ lời hứa, chuyển cô đến một ngôi trường khác, tuy không được như học viện này nhưng đó cũng là một ngôi trường tốt. Và cô phải nhớ rằng chuyện này cô tuyệt đối không được hé răng nửa lời. – Dừng một lát như để suy nghĩ, Bảo Châu nói tiếp : – Còn chuyện cô nhận tội lấy cắp số tiền đó tôi sẽ cố gắng để giữ bí mật nhưng tôi không chắc là có thể. Ngày mai tiền sẽ được chuyển vào tài khoản, giờ thì cô về nhà thu xếp để chuyển đến trường mới đi, càng nhanh càng tốt.

- Vâng. Tôi biết rồi. – Cô gái kia ngoan ngoãn gật đầu, trong giọng nói vẫn còn chút sợ hãi.

Khi cô gái kia bước ra ngoài cũng là lúc gương mặt Bảo Châu trở nên biến sắc, tay xiết mạnh tờ giấy đang cầm.

- Triệu Gia Hân, mày hãy đợi đây...

P/s: Chap này coi như mình lì xì năm mới cho các bạn nha! Chúc các bạn năm mới vui vẻ ^^

Buổi tối kè đông, trời se lạnh, cô gái nhỏ trong chiếc áo khoác mỏng manh say sưa ngắm nhìn bầu trời đêm, để mặc gió vô tình phả vào gương mặt mộc.

Cô dang rộng hai tay, đôi bàn chân tựa như cổ nhón thật cao và hít một hơi thật dài. Bầu trời đêm thật đẹp, không khí thật trong lành và tâm trạng Gia Hân cũng thật tốt. Đôi mắt to long lanh giờ đây mệt mỏi nhắm nghiền lại. Nghĩ về ai đó nhưng đó là ai thì không rõ, chiếc áo đó, mùi hương đó rất quen thuộc nhưng cũng thật khó nhớ. Mọi chuyện vừa kết thúc hay chỉ đang bắt đầu?

Tiếng phanh xe làm đứt đoạn mơ suy nghĩ mơ hồ trong đầu Gia Hân, dưới nhà một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng vừa đỗ. Cô vội chạy xuống mà chưa kịp nhìn rõ người trong xe là ai, cô nghĩ đó là bố, bởi ông bảo ông vừa sắm một chiếc màu đen như thế.

Cô hỏi cậu khi tay vẫn còn nắm chặt cánh cổng sắt, sự ngạc nhiên chẳng có ý định giấu giếm qua gương mặt đó.

Hàn Phong không nói gì chỉ từ từ tiến về phía Gia Hân, nhìn cô chăm chăm. Cậu mặt mỗi buông ra câu nói khi chỉ còn cách cô một bước chân.

Gia Hân ngược nhìn cậu, cũng cao lắm, chừng 1m80. Cô không nhìn rõ mặt cậu nhưng cũng đủ nhận ra cậu đang say, giọng cậu có chút khàn khàn, người cậu đầy cái mùi của thứ chất lỏng đắng nghét ấy. Bất giác, cô thấy sợ.

Tay cậu bồng nắm chặt lấy vai cô, xiết nhẹ. Cậu nhìn cô rồi thật nhanh, cậu ôm lấy cô. Cái ôm khá đột ngột, không mạnh bao nhưng vẫn giữ người con gái này chẳng thể vùng vẫy được.

Chuyện quái gì thế này? Cậu đang làm gì thế? Ôm ư? Gia Hân mất mấy giây để nhận thức rõ những hành động kì lạ của cậu và phản ứng đầu tiên là cố đẩy cậu ra nhưng cô bất lực.

Gia Hân sống người, đôi tay cô buông thong trong không khí. Tuy thời gian cô quen biết cậu không dài nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một Lâm Hàn Phong thế này. Giọng cậu nhỏ dần về cuối câu, nó yếu ớt như van xin một ân huệ to lớn. Trong phút giây ngắn ngủi này, cậu thật đáng thương như đứa trẻ cần một nơi ngủ đầu. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì...

Và người ta thấy, trong đêm sương se lạnh, một chàng trai cao to ôm lấy một cô gái nhỏ, nếu chỉ nhìn sẽ thấy chính chàng trai mới là người đang che chở cho cô gái nhưng sự thật đâu phải thế, đầu cậu tựa vào vai cô như thể tìm về một điểm tựa – một nơi ngã đầu lý tưởng. Mùi rượu tỏa ra hòa cùng từng nhịp thở, nhịp tim chợt bất thường khi cậu cảm nhận được, bàn tay ai đó đang đặt trên lưng cậu, cảm giác ấm áp và dịu nhẹ ngấm vào từng mạch máu trong cơ thể.

Cứ thế cho đến khi Gia Hân thấy vai mình nặng dần, nặng dần. Cô gọi nhưng cậu không trả lời. Cậu ngất, cô thấy mình chao đảo, cô không chịu nổi trọng lượng của cậu và chỉ có một trường hợp duy nhất xảy ra, cô và cậu sẽ cùng nhau đáp đất. Nhưng không, ai đó, có ai đó đã kéo cô ra, như một quán tính, cô sà vào lòng người đó.

Áp mặt vào vòm ngực rắn chắc của người đó, trong vòng tay anh, có cảm giác gì đó len lỏi vào tim mà tạm thời cô chưa thể đặt tên cho nó. Sự ấm áp như bao bọc khắp cơ thể, có cái gì đó rất gần, cứ như đã từng quen, cái mùi hương này... Thời gian như ngưng lại... cho đến khi...

- Định ôm tôi mãi sao?

Cô bật ra khỏi vòng tay ấy rồi ngược nhìn người trước mặt.

- Anh...

Cậu nói nghẹn lại và dứt quãng, Gia Hân lùi lại một bước, thoáng có chút xấu hổ và sợ sệt. Sau chuyện lần trước cô vẫn còn thấy sợ anh, anh vẫn vậy, vẫn cái dáng vẻ ngạo nghễ và lạnh lùng ấy. Hai tay dứt vào túi quần, anh đứng đấy nhìn cô đầy thích thú. Điều này càng làm cô sợ hơn, đôi tay lạnh toát bắt đầu xiết mạnh...

Đột ngột nhớ ra chuyện gì đó, cô gạt bỏ Chấn Nam sang một bên, quay đầu lại để tìm người đó. Và cảnh tượng duy nhất trong mắt cô lúc đó là một chàng trai nằm dài trên mặt cỏ. Cũng may là cỏ!!!

- Hàn Phong đâu?

Lâm Vũ từ đâu hốt hải chạy vào, vẻ mặt anh vô cùng lo lắng, vừa nghe Gia Hân báo tin anh đã lập tức chạy đến bệnh viện.

Gia Hân thấy anh thì lập tức đứng dậy, bước về phía anh, giọng đều đều:

- Hàn Phong bị ngộ độc rượu cộng thêm sốt cao, nhưng bây giờ thì không sao rồi, cậu ấy đang nghỉ ngơi. Anh đừng lo.

- Cảm ơn em. – Mắt anh nhìn cô đầy cảm kích rồi đột nhiên dậy lên nỗi ngạc nhiên, anh nhíu mày – Nhưng sao lại là em đưa Hàn Phong vào đây?

- Cậu ấy đến tìm em.

Lâm Vũ lại nhíu mày, đôi mắt anh tràn ngập nhiều cảm xúc hỗn độn.

- Nhưng không phải mình em đưa cậu ấy vào đây.

Một dấu chấm hỏi được Lâm Vũ nhanh chóng đặt ra. Không để anh thêm thắc mắc, Gia Hân nhẹ giọng nói tiếp.

- Là anh ấy. – Gia Hân hướng mắt về dãy ghế nhiều màu phía đối diện.

Chấn Nam ngồi đó, này giờ vẫn im lặng nhưng không để lắng nghe cuộc trò chuyện của họ mà để suy nghĩ một điều gì đó, rất mờ nhạt. Con người đó vẫn vậy, bất cần và ngạo mạn chính là cách sống mà anh luôn tôn thờ. Nhưng chính điều đó lại làm anh trở nên đặc biệt, im lặng nhưng không hề mờ nhạt mà ngược lại anh luôn là tâm điểm chú ý của mọi người. Điển hình là này giờ, mấy cô ý tá cứ đi qua đi lại, chỉ trở, rồi nhìn anh một cách đầy mê mẩn. Điều này vốn dĩ không làm anh khó chịu, bởi họ chưa bao giờ đáng để anh bận tâm đến. Anh ngạo mạn đến thế đấy!

- Chấn Nam?

Lâm Vũ nhìn thấy người bạn cao ngạo của mình thì càng ngạc nhiên hơn. Lục Chấn Nam sao có thể giúp em trai anh – Lâm Hàn Phong cơ chứ? Hai người họ rõ ràng là không thể nào hòa giải được.

- Cảm ơn cậu đã giúp Hàn Phong. – Lâm Vũ đột ngột ngồi xuống cạnh Chấn Nam, anh nghiêng đầu nhìn Chấn Nam, tia cười hiện rõ trên gương mặt điển trai kia.

Chấn Nam gấp lại chiếc laptop nhìn Gia Hân đầy ma mị. Gia Hân thôi không nhìn anh nữa, nhìn sao nữa khi mà say sưa ngắm nhìn người ta mà bị người ta đột ngột nhìn lại như vậy chứ, thật là xấu hổ. Mặt cô nóng ran, hơi thở trở nên bất thường.

- Em nhìn tôi đúng 15 phút. Có muốn nhìn nữa không? Phải trả tiền. – Anh chòm người về phía cô, đôi mắt trong veo không tồn tại một chút cảm xúc.
- Tôi... tôi không có. Anh đừng nói bậy. – Gia Hân lắp bắp cãi lại.
- Em đang nói dối.
- Không có.
- Mặt em đỏ.
- Mặt tôi vốn vậy.
- Tôi đói.

Gia Hân mở to mắt nhìn anh, anh đang nói gì nhỉ, đói à? Không liên quan đến chuyện đang nói chút nào.

- Thì sao? – Gia Hân vô tư hỏi lại.
- Có gì ăn được?
- Hết rồi.
- Vậy em nấu đi.
- Không biết.
- Tôi cho em 10 phút.

Câu nói phát ra từ miệng anh một cách nhẹ nhàng, không chút cảm xúc nhưng lại rắn rỏi và vô cùng sắc lạnh như thể đóng băng mọi phản kháng của người nghe. Gia Hân xụ mặt, uất ức vì chẳng thể nào cãi lại anh. Quăng balo lên ghế, cô phụng phịu bước vào nhà bếp. Ở phía sau lưng, một nụ cười hiện rõ trên gương mặt tuyệt mỹ của chàng trai – một nụ cười cực hiếm hoi.

- Chuyện gì?- Chấn Nam bắt máy, vẫn là gấn gọng và đi thẳng vào vấn đề.
- Cậu chủ. Ông chủ tìm cậu. Ông chủ bảo cậu phải...

“Tút...tút” Điện thoại bị tắt ngang trong khi đầu dây bên kia có lẽ vẫn còn chưa thốt ra trọn vẹn điều cần nói.

Đôi mắt lạnh buốt nhìn vào màn hình điện thoại vẫn đang sáng, 00:34 rồi lại tắt ngủm để lại một màu đen tĩnh lặng. Anh quay lưng bước về hướng nhà bếp – nơi tràn ngập thứ ánh sáng màu trắng đầy lạnh lẽo.

Chấn Nam đứng trước cửa nhà bếp, nhìn cô gái nhỏ đang nhón nhón đôi chân để lấy chiếc đĩa trên kệ, nhón vẫn chưa tới, cô nhảy lên nhưng như thế thì làm sao mà lấy được chứ, bực tức, cô đập mạnh và cái tủ kính như muốn trút mọi tội lỗi lên đầu nó. Chấn Nam nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi bật cười, anh tiến về phía cô, chân anh chỉ cách chân cô vài cen-ti-mét. Một cách dễ dàng, anh lấy chiếc đĩa xuống.

Gia Hân lập tức quay lại, trước mắt cô là thân hình cao lớn của anh, vòm ngực rắn chắc sau chiếc áo sơ mi trắng, anh thật cuốn hút. Mùi hương nam tính quen thuộc nhanh chóng cuốn lấy tâm trí cô, nó làm cô bất động hoàn toàn, ngực trĩu trong cô chỉ có mùi hương quen thuộc ấy.

“Người ấy là anh?”

Một lúc sau, chiếc đĩa trên tay anh được đặt lên mặt bàn tạo thành tiếng “cộp” – thứ âm thanh ấy lại vô tình đánh tan sự bất động này giờ của Gia Hân, đôi mắt trong veo ngược nhìn anh, lòng cô bộn bề những cảm xúc không tên.

- Tôi đói. Nhanh!

- Dở! – Chấn Nam vừa đưa một đĩa mì lên ăn thì buông ra một câu nhận xét thẳng thừng, mặt không để lộ một tí cảm xúc.
- Dở sao? – Gia Hân nghi ngờ hỏi lại, dù cô nấu ăn không ngon nhưng cũng đâu tới nỗi dở mà món này lại hết sức đơn giản – mì gói.
- Cũng đâu tới nỗi nào chứ, vị giác của anh có vấn đề rồi. Đã ăn nhờ ở đậu người ta mà còn kiêu căng đến thế. – Gia Hân sau khi gấp một đĩa mì trong tô mình lên nếm thử thì nhăn nhó nhìn anh, tỏ vẻ bực tức.
- Ăn nhờ ở đậu? – Chấn Nam tuy nói dở nhưng vẫn cầm cúi ăn, nghe cô nói thì nhú mày.
- Không... không phải sao? – Gia Hân có vẻ lung túng trước cái nhìn sắc lạnh của anh, cô cũng không ngờ mình có thể can đảm nói ra những điều như thế.
- Em nợ tôi.
- Nợ?
- Ừ.
- Khi nào chứ?
- Lúc này. Em đã cầu xin tôi.
- Tôi...tôi...

Gia Hân đuối lí, giờ mới nhớ ra lúc ban nãy khi Hàn Phong ngắt cô đã cầu xin anh mãi để anh đưa Hàn Phong vào bệnh viện. Đúng là cô nợ anh!

- Mà anh này...
- “Ring...ring” – Tiếng chuông điện thoại đáng ghét cắt ngang lời Gia Hân.
- Chuyện gì? – Giọng anh nói vào điện thoại lạnh buốt.
- Đầu dây bên kia nói gì đó, không rõ chỉ thấy anh liếc nhìn cô rồi tắt máy.
- Nói đi? – Anh đột ngột đứng dậy, nhìn cô như chờ đợi điều gì đó.
 - À... không...không có gì.
 - Tôi sẽ khóa cửa.

Anh bước đi, để lại mình cô trong căn bếp lạnh với những cảm xúc vẫn chưa rõ ràng.

17. – Chương 17

- Khoan đã.
- Chấn Nam đang mở cửa định bước vào xe, nghe giọng nói có vẻ quen, anh khựng lại vài giây nhưng không hề có ý định quay đầu lại.
- Anh Chấn Nam...
- Ba từ “Anh Chấn Nam” là lần đầu tiên anh nghe từ miệng cô, ngọt ngào như thể mang theo bao yêu thương và điều đó khiến anh quay đầu lại, tia cười giấu tận trong đáy mắt.
- Gia Hân bất gặp ánh mắt anh nhìn mình thì thấy có chút bối rối, cô cúi đầu, mím chặt môi rồi mấy giây sau lại ngược nhìn anh, rụt rè chìa trước mặt anh chiếc áo khoác màu đen.
- Trời lạnh... – Cô rụt rè lên tiếng.

Anh nhìn xuống chiếc áo khoác quen thuộc rồi lại nhìn cô. Nhận chiếc áo từ tay cô nhưng đôi mắt anh vẫn cứ dán chặt vào gương mặt đang đỏ bừng vì ngượng trước mắt.

Tay anh nâng lên, áp vào gương mặt cô, cảm nhận hơi nóng qua làn da trắng mịn. Đôi mắt anh, không cảm xúc nhưng thật ra trong đó là sự ấm áp duy nhất luôn dành cho người con gái trước mắt. Và chỉ duy nhất cô cảm thấy được sự ấm áp đó, hai cơ thể hoàn toàn cách biệt nhau nhưng lại gắn kết qua từng hơi ấm...

Đôi mắt tròn xoe nhìn sâu vào đôi mắt anh, cô muốn lục tìm trong đó một chút cảm xúc của anh nhưng nó hoàn toàn không tồn tại.

- Trời lạnh... – Anh lên tiếng, phá vỡ sự im lặng từ nãy giờ.

Luyên tiết nhìn cô lần cuối, anh bước vào xe, chiếc xe nhanh chóng lao đi với vận tốc cực cao, như muốn xé đi gió, tạt đi cái không khí lạnh lẽo về đêm. Còn kịp nghe cô nói gì đó – một lời cảm ơn, về chuyện gì nhỉ? Chỉ thấy anh cười, cô cũng cười và anh hiểu, cô cũng hiểu.

- Giờ này mày mới về à? – Lục Chấn Khang nhìn đứa con trai đầy giận dữ.

Chấn Nam hoàn toàn không để ý gì đến thái độ của ông, anh ung dung thưởng thức ly cà phê thơm nồng. Hương thơm cà phê bị cuốn vào gió, hòa cùng làn khói trắng tràn ngập khắp căn phòng, dưới ánh đèn mờ nhạt căn phòng trở nên căng thẳng và ngọt ngào đến kì lạ.

- Tìm tôi về có chuyện gì? – Anh nuốt một ngụm cà phê rồi lạnh lùng nói.

Lục Chấn Khang cố kiềm nén cơn giận, nhìn vào xấp tài liệu trên bàn ông chỉnh lại gọng kính.

- Chi nhánh bên Đức xảy ra khó khăn, một công ty bản địa muốn đối đầu với chúng ta nên chúng đã chặn hết mọi nguồn nhập liệu và giành hết những dự án mà chúng ta đang triển khai, vụ việc rất nghiêm trọng.

Chấn Nam nghe ông nói thế thì cười nhạt, dồn hết mọi sự khinh bỉ vào người cha của mình.

- Vô vụng!

- Mày vừa nói gì? – Lục Chấn Nam tối sầm mặt, ông trừng mắt nhìn Chấn Nam đầy tức giận, ông biết cậu đang ám chỉ điều gì.

- Không phải sao? – Chấn Nam nhướn mày nhìn ông, tỏ ý thách thức.

- Mày...

Lục Chấn Khang bị anh làm giận đến tím mặt, đôi chân mày nhíu sâu, hiện ra nhiều nếp nhăn trên vầng trán rộng, ông đứng bật dậy, xiết chặt tay đến nổi cả gân xanh, đôi mắt sau mảnh kính trắng nhìn tằm lưng anh rồi đi mà hăng lên sự căm ghét vô biên và sau thẳm trong đó là sự đau khổ đến quần quai, điên cuồng.

Lục Chấn Nam – đứa con trai duy nhất của Lục Chấn Khang, người nắm chắc trong tay vị trí lãnh đạo của tập đoàn Lục Chấn. Nhưng đâu ai biết, người cha Lục Chấn Khang lại vô cùng căm ghét đứa con trai này cho dù anh có xuất sắc hay tài giỏi đến mấy bởi cái ông căm ghét ở anh duy nhất là dòng máu anh đang mang.

Từ nhỏ, Lục Chấn Nam được người cha của mình dạy bảo theo một cách cực kì đặc biệt và nghiêm khắc. Mọi lĩnh vực, ông luôn đòi hỏi anh phải hoàn thiện và đạt đến cái gọi là tuyệt đối. Một lỗi lầm nhỏ cũng đủ để anh lãnh trọn những hình phạt khắc khổ từ ông. Dù anh có cố gắng tới đâu thì với ông ta vẫn chưa bao giờ là đủ và dù cho anh có đạt gần tới cái gọi là tuyệt đối đi nữa, ông ta cũng không một lần cho nói chỉ là bố thí cho anh chút tình thương. Ông đối với anh chỉ vì nghĩa vụ hay nói đúng hơn là vì cái tham vọng bành trướng thế lực của mình. Tất cả đã tạo nên một Lục Chấn Nam hôm nay – tài giỏi toàn diện và tàn nhẫn vô cùng.

Tập đoàn Lục Chấn được thành lập bởi cố chủ tịch Lục Chấn Long, lúc đầu chỉ là một công ty bình thường nhưng từ khi Lục Chấn Khang – con trai út của ông lên thay thì công ty ngày càng lớn mạnh và nhất là trong khoảng 4 năm gần đây, nó bùng phát triển một cách vượt bậc đến kì lạ. Đến thời điểm hiện tại, Lục

Chấn đang là tập đoàn lớn nhất Châu Á, chi nhánh có nhiều nước trên thế giới, nắm trong tay một loạt nhà hàng, khách sạn, cao ốc, trung tâm thương mại và các công trình công cộng vào hạng sang nhất nước và thế giới... Lục Chấn Khang dốc sức để đào tạo đứa con trai duy nhất Lục Chấn Nam, với tài năng như anh lẽ ra phải nắm một vị trí quan trọng trong Lục Chấn nhưng trái lại Lục Chấn Khang không hề cho cậu bất cứ một chức vị gì. Đó chỉ là dư luận, thực tế thì Chấn Nam lại đóng vai trò chủ chốt, có thể nói sự tồn vong của Lục Chấn phụ thuộc tất cả vào anh.

4 năm trước, tập đoàn Lục Chấn giành được cơ hội hợp tác với một tập đoàn lớn trên thế giới – đó cũng là một bước ngoặt lớn trong sự nghiệp của Lục Chấn Khang, cũng vì thế mà ông vấp phải với sự trả thù của các tập đoàn khác. Hai cha con họ Lục bị bắt đến một ngôi nhà hoang, chúng nhận tiền từ tập đoàn đối đầu với Lục Chấn để thủ tiêu hai cha con anh. Khi đó một tên trong bọn chìa súng vào ông, bắt lực, ông nhắm mắt buông xuôi và chờ đợi viên đạn trong nòng súng ghim chặt vào tim mình. Vào cái giây phút cận kề cái chết, viên đạn sắp bay ra khỏi nòng súng thì bất ngờ bị đá tung, đạn bị lạc hướng, vang lên một tiếng nổ lớn. Khi Lục Chấn Khang mở mắt, chỉ thấy con trai ông Chấn Nam đã hạ gục được tên cầm súng lúc nãy, không hiểu vì sao mà anh có thể tự cởi trói được. Bọn chúng – 5,6 tên ngạc nhiên nhìn cậu bé 14 tuổi hạ gục đại ca mình chỉ bằng một cú đấm. lát sau, khi đã lấy lại bình tĩnh, chúng đồng loạt lao vào anh. Nhận thấy tình hình trước mắt, Lục Chấn Khang nhanh tay nhặt khúc gỗ dưới chân và lao vào cuộc chiến cùng con trai, vì mất cảnh giác mà chúng đã cởi trói cho ông và định sẽ cho ông một phát vào tim nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này

Lục Chấn Khang sợ ý bị một tên đánh lén từ phía sau, ông bất ngờ ngã xuống, Chấn Nam thì đang chặt vật cùng mấy tên còn lại, anh lao vào chúng mà đánh đá như một con thú điên, làm bọn chúng có phần sợ sệt, chỉ còn lại hai tên.

Cùng lúc ấy, tên đại ca bị đánh gục lúc nãy đã tỉnh, hắn nhặt lại khẩu súng và chìa thẳng vào đầu Lục Chấn Khang. Khi ông ta phát hiện ra thì tiếng súng đã vang lên nhưng người bị thương không phải là ông ta. Chấn Nam – người con trai mà ông chưa bao giờ cho nó chút tình thương đã đỡ viên đạn đó thay ông, viên đạn ghim chặt vào cánh tay phải của anh, máu cứ thế loang ra ướt đầm vật áo. Ngay sau đó, tiếng còi cảnh sát vang lên inh ỏi, cả bọn bị bắt, người giấu mặt đứng phía sau bị lôi ra và tập đoàn đối đầu với Lục Chấn cũng bị Lục Chấn Khang nuốt chửng.

Chấn Nam được đưa vào bệnh viện, một tháng sau vết thương lành hẳn, anh đã đề nghị với ông ta thành lập một tổ chức bí mật để đảm bảo an toàn cho họ Lục cũng như Lục Chấn. Lục Chấn Khang có phần cảnh giác về việc này, tuy nhiên trải qua sự việc lần này ông dường như đã có chút lòng tin với anh. Và như thế “Black Hats” được thành lập. Ban đầu, Lục Chấn Khang cho rằng đây chỉ là một tổ chức vệ sĩ đơn thuần nhưng ông không bao giờ ngờ tới, có ngày Black Hats lại trở thành linh hồn của Lục Chấn. “Black Hats” viết tắt là BH – một tổ chức bí mật bao gồm cả nam lẫn nữ và cả người ngoại quốc, ngoài những người có tên trong danh sách thì số người biết về tổ chức này là cực kì hiếm hoi, những người có tên đều là những thiên tài về một hay nhiều lĩnh vực, nếu không phải là những bộ não siêu cấp thì cũng là những tay thiện xạ hay những võ sĩ thiên tài. Họ đều đã vượt qua quá trình huấn luyện khắc khổ nhất do Lục Chấn Nam và người thầy bí mật của mình đề ra. Đó cũng chính là quá trình huấn luyện mà anh trải qua ngay từ nhỏ, tất cả họ đều vượt qua tuy nhiên chưa có ai qua mặt được Lục Chấn Nam bởi thành tích gần như tuyệt đối. Đa số họ đều nắm các vị trí quan trọng trong Lục Chấn hay các tập đoàn lớn trên thế giới, điều này ngay cả Lục Chấn Khang cũng không hề biết tới. Đây cũng là lí do khiến Lục Chấn trong những năm gần đây phát triển với vận tốc chóng mặt như thế, nguồn nhân lực đặc biệt cùng với thế lực từ BH đã đẩy Lục Chấn lên vị trí cao như ngày hôm nay. Điều duy nhất mà Lục Chấn Khang cảm thấy lo lắng nhất là Lục Chấn Nam – đứa con trai duy nhất ông chưa từng yêu thương có thể phản bội ông bất cứ lúc nào. Đã nhiều lần ông mua chuộc người trong BH để phòng hậu quả một ngày nào đó bản thân sẽ bị Chấn Nam lật đổ nhưng không ngờ, họ lại không ngần ngại mà chìa súng vào ông, tất cả họ không biết vì lí do gì lại tuyệt đối chỉ trung thành với một mình leader – Lục Chấn Nam. Từ khi BH thành lập, tập đoàn ngày càng vươn à Lục Chấn Nam thì lại không có bất cứ biểu hiện nào gọi là phản bội hay muốn lật đổ ông nên Lục Chấn Khang cũng yên tâm được phần nào. Nhưng đến bây giờ ông vẫn không khỏi hoang mang, thật ra BH là hại hay là họa?

- Chuẩn bị đi. Tôi sẽ sang Đức.

Đút điện thoại vào túi, thân hình cao ráo dõng dạc bước đi, phía hành lang lạnh lẽo và u ám...

Ngày đầu đông...

Nắng lung linh, sưởi ấm căn phòng màu trắng lạnh lẽo và sắc mùi thuốc tây.

- Phong, con tỉnh rồi. – Lâm phu nhân mừng rỡ, vội đỡ Hàn Phong dậy để đầu cậu tựa vào gối.

Mùi thuốc nồng nặc hòa cùng màu trắng lạnh lẽo của căn phòng và bộ quần áo trên người, Hàn Phong biết ngay mình đang ở bệnh viện, nó dường như đã quen thuộc với cậu.

- Mẹ. Sao con lại ở đây? – Hàn Phong xoa đầu, cảm thấy đau nhức dữ dội. Cậu nhăn mặt nhìn mẹ, hỏi.

- Con đó, uống rượu tới nỗi bị ngộ độc, hôm mê gần 2 ngày, khi nghe Vũ gọi con biết mẹ lo lắng thế nào không hả? – Lâm phu nhân trách mắng kèm theo đó là nỗi xót xa đầy yêu thương. – Nè để mẹ xem con có bị thương chỗ nào không? Sao mà nhăn mặt thế con trai? – Bà đứng dậy, cúi người kiểm tra từ đầu đến tay chân.

- Được rồi, mẹ à, con chỉ bị ngộ độc thì làm gì có thương tích chứ. – Cậu nhăn nhó, cười khổ, đẩy nhẹ tay bà ra.

Cậu biết tính bà, luôn quan tâm cậu một cách quá mức nhưng cậu thực sự thấy khó chịu, cậu không muốn bà lúc nào cũng xem cậu như một đứa con nít như thế.

- Quên mất, mẹ xin lỗi. À, con ăn chút gì nhé, hôn mê 2 ngày nay chắc con đói lắm.

- Lát nữa con sẽ ăn. – Cậu đáp lời bà rồi dán mắt vào khung cảnh bên ngoài qua ô cửa sổ.

Đột nhiên, bà áp lòng bàn tay mình lên tay cậu, đôi mắt bà thoáng buồn.

- Hàn Phong, mẹ rất lo lắng. Con đã lớn rồi, phải biết suy nghĩ trước sau, mẹ biết con rất giận bố nhưng ông ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho con, thực ra bố con... ông ấy cũng rất thương con.

Hàn Phong quay lại nhìn bà, bao cảm xúc dồn nén giờ đã vỡ òa.

- Thương con sao? Nếu thương con thì ông ấy đã không tự ý làm như vậy, con hôn mê hai ngày, ông ấy đã đến thăm con lần nào chưa? Ông ấy lúc nào cũng coi con là thằng vô dụng. Trong lòng ông ấy thực chất chưa bao giờ có đứa con trai này...

- Phong, con không được nói như thế về bố. Hai ngày nay bố con đi làm nhiệm vụ, mẹ vì sợ bố con lo nên mới không cho ông ấy biết. Ông ấy chuyển con đến Bingel cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, hai anh em học cùng trường sẽ dễ dàng giúp đỡ nhau hơn. Con cũng nghe bố nói rồi đấy. nếu con không chuyển tới Bingel thì con đừng hòng được chạm vào chiếc xe cưng của mình nữa...

- Con mặc kệ, đã học ngu rồi thì học ở đâu cũng vậy thôi, có nói sao thì con cũng không chuyển trường đâu.

- Con...

Lâm phu nhân cứng họng, nhìn thái độ nhờn nhờ của cậu mà cảm thấy tức giận vô cùng.

“Cốc...cốc”

- Vào đi.

Lâm phu nhân và Hàn Phong đồng loạt quay về phía cửa, thân hình cao ráo trong bộ đồng phục lễ phép gật đầu chào bà.

- Lâm Vũ, con vừa tan học à? – Lâm phu nhân mỉm cười nhìn anh.

- Vâng ạ. Bố vừa gọi điện cho con bảo là vừa về.

- Vậy à? Con đừng nói gì về việc của Hàn Phong nhé, mẹ sợ bố các con lo lắng.

- Vâng con biết rồi!

Lâm Vũ mỉm cười nhìn bà như thể bảo bà đừng quá lo lắng.

- Em ổn chứ? – Anh nhìn sang đứa em trai ngỗ nghịch đang ngồi trên giường bệnh, quan tâm hỏi.

Hàn Phong liếc nhìn anh trai một cái rồi bước xuống giường, đi thẳng ra cửa như chưa hề nghe thấy ai đó hỏi han mình.

- Hàn Phong con đi đâu thế? – Lâm phu nhân lo lắng hỏi.

- Thay đồ, con muốn xuất viện.

Hai người cùng nhìn theo bóng lưng cậu cho tới khi khuất hẳn, họ thầm cười khổ.

- Em trai con nó vẫn còn trẻ con lắm, con đừng trách nó. – Lâm phu nhân nhìn anh đầy buồn bã.

- Không sao đâu mẹ, con sẽ giúp đỡ Phong để em nó tiến bộ hơn.

- Nhưng... mẹ e là...Hàn Phong ...nó... – Lâm phu nhân khẽ chau mày đầy lo lắng.

- Mẹ yên tâm, con có cách để Hàn Phong ngoan ngoãn nghe lời.

Lâm Vũ mỉm cười trấn an bà. Thấy vẻ tự tin của con trai bà cũng thở phào, cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nhưng bà đâu biết trong nụ cười ấy lại giấu sâu sự chua xót khôn nguôi....

18. – Chương 18

Tại quán Rain – một trong những nơi ăn uống nổi tiếng của thành phố, được xem là thiên đường của sự giản đơn với cách bày trí trang nhã và không gian yên tĩnh.

Gia Hân chọn một bàn trong góc khuất để dễ dàng ngắm khung cảnh xung quanh, dù quán ở gần học viện nhưng đây là lần đầu tiên cô đến đây, có chút thích thú với nơi này. Cô chọn một ly capochino, vừa nhâm nhi vừa loay hoay với chiếc điện thoại màu xanh. Màn hình điện thoại hiển thị tin nhắn từ một số không có trong danh bạ “Anh phải đi một thời gian, em ở nhà ngoan.” Tin nhắn được gửi từ 3 ngày trước, cô nhấn lại hỏi là ai nhưng vẫn không nhận được hồi đáp, là ai nhỉ?

- Đợi anh lâu không?

Gia Hân ngược nhìn người trước mặt, là Lâm Vũ. Cô khẽ lắc đầu kèm theo một nụ cười rất tươi. Lâm Vũ nhẹ nhàng kéo ghế ngồi đối diện, nhìn cô đầy hồi lỗi.

- Xin lỗi em, công việc ở Hội học sinh bận quá.

- Không sao, nhờ anh đi trễ em mới có dịp ngắm nhìn cảnh vật ở đây đấy chứ. – Gia Hân nhìn anh cười tinh nghịch rồi lại đảo mắt xung quanh một lần nữa.

- Em thích nơi đây chứ?

- Vâng, rất yên tĩnh.

- Ừ. Capochino ở đây cũng rất đáng.

Gia Hân nghiêng đầu nhìn anh, còn anh thì hướng mắt về ly capochino đã vơi đi một phần ba trên bàn.

- Em thích nó cũng chính vì vị đáng. À, Hàn Phong... cậu ấy sao rồi anh?

- Hôn mê hai ngày, giờ thì không sao rồi. Nhưng có một điều...

Gia Hân tròn mắt, chờ anh nói tiếp.

- Thành tích học tập của nó không được tốt cho lắm, bố mẹ anh rất lo lắng về điều này, đã tìm rất nhiều gia sư nhưng nó không hề chịu học với ai cả, thậm chí... còn dọa đánh họ nữa. Bố anh muốn chuyển nó tới Bingel để anh thuận tiện giúp nó học nhưng công việc của Hội học sinh thực sự rất bận, anh lại không muốn làm bố thất vọng...

Lâm Vũ cười khở, anh nói tiếp:

- Hẹn em ra đây cũng chính vì chuyện đó, em có thể nào giúp Hàn Phong học không?

Gia Hân có chút bối rối trước ánh mắt thành khẩn của anh, cô im lặng một hồi lâu để suy nghĩ.

- Anh thật là kì cục phải không? Không giúp cho em được gì lại còn yêu cầu em giúp này nọ... – Giọng anh đầy gượng gạo.

- Không, em rất cảm ơn anh vì đã giúp đỡ em trong thời gian em mới chuyển đến đây nhưng... em sợ là Hàn Phong, cậu ấy sẽ phản đối.

- Em yên tâm, chỉ cần em đồng ý thôi, được chứ? – Anh nhìn cô chờ đợi.

- Tại sao lại là em?

- Vì em có thể... – Anh trả lời chắc nịch.

- Vậy thì em sẽ thử...

- Tốt quá, cảm ơn em nhiều lắm. – Anh vui mừng reo lên như thể trẻ con được cho quà.

Dù không hiểu tại sao anh lại nhờ cô chuyện này, nhưng cô cũng đồng ý vì hơn hết cô không thể nào từ chối. Anh đã rất tốt với cô...

Rời khỏi đó, Gia Hân đi đến siêu thị, cô có hẹn với một người quan trọng...

- Hừ, nghe cậu kể qua điện thoại thôi mà tức điên lên, cái trường quái quỷ đó đúng là khinh người hết sức, vu cáo người ta đã đành, khi tìm ra thủ phạm thực sự mà cũng không có một lời xin lỗi nào. Còn cái bọn đầu đất nhà giàu kia nữa chứ, nếu là tớ, tớ sẽ cho tụi nó biết tay, cứ hiền như cậu thì có mà uất ức đến chết...

Thu Thảo vừa đẩy xe kéo, vừa tức tối, mặt nhăn nhó cắn nhai khi nhớ đến những chuyện mà Gia Hân kể từ khi chuyển đến học viện danh giá đó.

Gia Hân đang chăm chú lựa những lon nước ép trên kệ, nghe cô bạn lải nhải mà chỉ biết lắc đầu cười khở.

- Mình cũng đâu có bị gì đâu, mọi việc cũng được làm rõ rồi còn gì. Đôi khi cũng phải biết nhường nhịn nhau mà sống chứ. – Gia Hân bỏ vào xe đẩy vài lon nước ép, mỉm cười nói.

Thu thảo với lấy một lon nước cóc nhẹ vào đầu Gia Hân rồi để lại trên kệ, làm cô “A!” một tiếng.

- Mình muốn uống coca, thứ nước ép này chỉ thích hợp cho những chú thỏ con như cậu thôi.

- Tớ là thỏ, vậy cậu là gì? Cậu là cáo hay hồ li vậy?

- Cái gì? Cậu dám nói tớ là hồ li hả? Đứng lại đó...

Thu Thảo tức đến không tả nổi, đẩy xe đuổi theo Gia Hân đã bỏ chạy từ lâu nhưng vì không chú ý xung quanh mà cô đâm vào một ai đó, cả hai và cả chiếc xe đẩy tội nghiệp ngã nhào xuống sàn, tạo nên một cảnh tượng bất nháo.

- Thu Thảo cậu không sao chứ? – Gia Hân vội chạy lại đỡ cô bạn.

- Không sao. Là ai? Là ai thế hả? Sao đi đứng mà không nhìn đường vậy...

- Thôi, thôi cậu là người sai trước đây, đừng có oai oải nữa, mau đỡ người ta dậy đi.

Cả hai cùng đỡ cô bạn xui xẻo đó đứng dậy, nhìn thấy cô ấy. Gia Hân sững lại...

- Phương? Sao cậu lại ở đây? Cậu có bị sao không? – Gia Hân ngạc nhiên khi thấy người đó là Vũ Phương – cô bạn thân duy nhất ở Bingel.

- Gia Hân, là cậu à? Tớ đến đây mua một số thứ, không ngờ mới bước vô đây thì...

Vũ Phương hướng mắt về phía Thu Thảo nãy giờ vẫn chưa hiểu trời trăng gì.

- À, đây là bạn thân của tớ, Thu Thảo. – Chuyển hướng nhìn về Thu Thảo, Gia Hân giới thiệu. – Còn đây là Vũ Phương bạn cùng lớp với tớ.

Thu Thảo xoa xoa cánh tay bị đau, tiến về phía Vũ Phương, chìa tay ra kèm theo một nụ cười rất tươi.

- Người ta nói “không đánh nhau không thành bạn”, mình và cậu tuy không đánh nhau nhưng cũng coi như đã va chạm, chúng ta coi như đã là bạn.

Vũ Phương hơi bất ngờ trước hành động của người trước mắt, cô ấy thực sự rất thân thiện.

- Mình rất vui. – Bắt lấy bàn tay đó, Vũ Phương cười híp mắt làm lộ hai má lúng đồng tiền cực kì dễ thương.

- Phương, hay cậu tới nhà mình, chúng ta cùng ăn tối nhé, hôm nay bố tớ về.

Vũ Phương liền gật đầu đồng ý, đã lâu rồi, cô không ăn tối cùng ai. Cả ba hí hửng nhặt lại đồ vào xe đẩy, mua thêm một vài thứ rồi về nhà chuẩn bị.

Bữa cơm hôm đó được chuẩn bị rất chu đáo và thịnh soạn, lần đầu tiên Vũ Phương vào bếp nên có chút vụng về, cô chỉ làm những công việc đơn giản, còn những việc như nấu nướng thì nhường lại cho hai người kia.

Buổi tối đó, tiếng cười nói tràn ngập ngôi nhà nhỏ, có lẽ hạnh phúc chỉ đơn giản là thế...

Ngày hôm sau, Lâm Hàn Phong chuyển đến Bingel, đây có lẽ là một tin đáng mừng cho những fan ở đây của cậu. Có một điều thật bất ngờ, cậu không vào nhóm một mà lại vào nhóm hai, hàng trăm câu hỏi được đặt ra chỉ để tìm lời giải thích cho điều kì lạ đó. Khi vào nhận lớp, cậu ung dung bước vào mặc cho giáo viên đang thao thao bất tận, tất cả đôi mắt vì thế đổ dồn về phía cậu.

Cậu bước về phía bàn thứ hai kế bên cửa sổ từ dưới đếm lên, cậu ra lệnh cho một cô bạn đang ngồi chỗ đó.

- Ra chỗ khác.

Dưới ánh mắt đầy giận dữ của cậu, cô bạn đó đành thu dọn cặp sách, tìm một chỗ ngồi khác.

...

Gia Hân liếc nhìn người bên cạnh đang ngục mặt trên bàn, cô cũng đoán trước mọi tình huống sẽ xảy ra nhưng cũng không khỏi bất ngờ.

- Khi nào học? – Hàn Phong bất ngờ bật dậy làm Gia Hân có chút bối rối.

- Hôm nay, sau giờ học.

Có lẽ Lâm Vũ đã nói hết mọi chuyện cho cậu, thật may khi cậu chịu học cùng cô.

Xong, cậu mệt mỏi sụp mắt xuống, một giấc ngủ dài cả buổi học. Gia Hân chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, lại sắp phải mệt mỏi rồi đây.

Tiếng chuông báo hết giờ như một hồi chuông thức tỉnh, kết thúc những giấc ngủ mê man của lũ học viên. Rộ lên những tiếng la hét, vui mừng là điều không thể tránh khỏi, năm tiết học mệt mỏi trôi qua, giờ là lúc chúng được tự do.

- Cậu về trước nhé, tớ có việc cần ở lại trường. – Gia Hân nói với Vũ Phương khi cả hai vừa bước ra khỏi cửa lớp.

- Có chuyện gì à? – Vũ Phương thắc mắc hỏi.

- Ừm, tớ phải giúp Hàn Phong học.

- Cậu và Hàn Phong... – Vũ Phương tròn xoe mắt, lấp lửng câu nói một cách mờ ám.

- Cậu nghĩ gì vậy hả? Mình chỉ giúp cậu ấy học thôi.

- Ồ, thì mình có nói gì đâu, cậu cũng không cần phải phản ứng vậy đâu. Hi... Thôi tớ về đây, bye nha!

Vũ Phương làm bộ mặt nai tơ, mỉm cười châm chọc rồi vội chạy đi để lại Gia Hân tức tối vì không thể nào giải thích được.

- Làm bài này thử đi.

Gia Hân đẩy quyển tập về phía Hàn Phong, trên trang giấy trắng tinh là một đề toán cô vừa nghĩ ra. Cậu liếc mắt về bài toán rồi nhướn mày nhìn cô, phải một lúc sau, cậu mới cầm bút và bắt đầu làm.

Thấy vậy, Gia Hân cũng chăm chú vào quyển sách trên bàn, cho cậu một khoảng thời gian khá rộng để thoải mái làm bài.

Một lúc sau, cô cảm thấy bụng mình hơi đau, cô khẽ nhăn mặt, thầm trách tính hậu đậu của bản thân, lại quên ăn sáng và uống thuốc rồi. Kim nén lại cơn đau, cô quay sang Hàn Phong để kiểm tra, định sẽ cho cậu về sớm. Khi cô quay sang thì bất gặp cậu cũng đang nhìn cô, Gia Hân có chút ngượng, cô kéo cuốn tập về phía mình.

- Làm xong rồi à?

Nhìn vào những trang vở trắng tinh, không một nét mực nào khác ngoài cái đề cô vừa ghi vào, cậu thậm chí không thèm làm gì cả. Gia Hân tối sầm mặt, cơn đau lại càng tăng nhưng cô vẫn gắng gượng.

- Cậu không biết làm sao? Đây là bài tập lớp 10 mà...

- Vì sao cậu lại giúp tôi học? – Như không quan tâm đến những điều Gia Hân nói, cậu vô tư hỏi lại.

- Cậu giải lại bài này đi...

- Trả lời đi. Là vì sao? – Hàn Phong không hề có ý bỏ qua.

Gia Hân cảm thấy bụng mình lại đau hơn, cô ôm lấy bụng nhưng vẫn tiếp tục gượng.

- Vì... anh của cậu... – Nét mặt cô tái đi, vô thức thốt ra lời nói chưa kịp suy nghĩ.

Đôi mắt cậu bỗng hằn lên sự giận dữ, “Vì anh của cậu...” – câu nói ấy cứ như một lời nguyên bầm lấy tâm trí cậu. Tại sao lại vì anh ấy mà không phải vì cậu hay bất cứ một lí do gì chứ?

Cây bút bị vô tội bị cậu ném lên bàn rồi lăn xuống sàn, cậu đứng dậy, bỏ ra khỏi thư viện mà không hề để ý đến gương mặt đang tái đi của Gia Hân...

...

- Thấy sao rồi? – Hàn Phong đợi Gia Hân uống thuốc xong thì lên tiếng hỏi.

- Không sao nữa rồi. – Cô mỉm cười như thể mình chưa hề trải qua một cơn đau dạ dày nào cả.

- Cậu bị đau sao lại không nói hả? Nếu lúc đó, tôi không quay lại thì coi cậu có còn cười như bây giờ được không?

Nhớ lại lúc mình quay trở lại thư viện, hình ảnh Gia Hân ôm lấy bụng với gương mặt tái nhợt cứ như đập vào trái tim cậu, đau buốt, Hàn Phong tức giận, cậu lớn tiếng với Gia Hân, cô xụ mặt đầy hối lỗi.

- Xin lỗi...

- Xin lỗi gì chứ? Cũng tại tôi không để ý đến sắc mặt cậu lúc nãy... – Đôi mắt cậu thoáng buồn, cũng một phần lỗi do cậu.

Sự im lặng lại bắt đầu, trong căn phòng y tế lạnh lẽo, cả hai đeo đuổi những suy nghĩ mông lung...

- Khỏe hẳn rồi chứ? – Sự im lặng kết thúc, những dòng suy nghĩ cũng vô tình bị cắt ngang.

Gia Hân khẽ gật đầu. Hàn Phong tiến về phía giường bệnh, hai tay ung dung đút vào túi quần.

- Đến một nơi với tôi được không?

- Là nơi đâu? – Gia Hân e dè hỏi lại.

- Đi rồi sẽ biết.

- Tôi muốn biết nơi mình sẽ đến, tôi không muốn lại như lần trước...ở quán bar...

Tim Hàn Phong nhói một nhịp mạnh, chuyện lần trước là do tác dụng của thuốc mà cô không hề nhớ chuyện gì nhưng cũng không có nghĩa là không có chuyện gì xảy ra. Từ sau chuyện đó, cậu mới nhận ra rằng cô gái đang nằm đây đã bước vào con tim cậu lúc nào không hay. Cậu hận bản thân mình, hận những việc mình đã gây ra cho cô, trong khoảng thời gian ấy, cậu lao đầu vào ăn chơi, rượu chè đến quên mất bản thân là ai.

- Sẽ không đâu... tôi hứa.

Gia Hân bị đôi mắt chân thành của cậu làm cho yên tâm hơn, cô gật đầu đồng ý...

19. – Chương 19

Chiếc moto chạy chậm chậm, không toát gió như lần trước bởi trước khi lên xe Gia Hân đã bắt Hàn Phong hứa là không chạy quá tốc độ. Cô khẽ nhắm mắt, để mặc từng vệt gió tạt vào khuôn mặt xinh đẹp, cô thích cái cảm giác bây giờ, rất yên bình. Sao cứ mãi mê chạy đua với cuộc sống chứ, cứ thế này, chậm chậm thôi mà hưởng thụ nó một cách trọn vẹn nhất.

Nơi họ dừng lại là một ngọn đồi cao lộng gió, nơi mà Gia Hân vẫn hay nhìn về qua ô cửa sổ bên cạnh bàn học. Trời chiều, nắng dát vàng lên cảnh vật, từ đây có thể nhìn thấy học viện, nó đẹp lung linh tựa như bức tranh của tạo hóa. Đắng tây, màu hoàng hôn đỏ rực, cả một vùng trời mây như một hòn than sắp tàn. Gió thổi, tiếng lá nghe xào xạc, vài chiếc lá lìa cành, thốn thớt bay.

Gia Hân ngồi trên một thảm cỏ xanh mướt, hai chân duỗi thẳng, cô tha hồ tận hưởng cảm giác mát dịu xâm chiếm vào từng thớ thịt trên cơ thể. Khẽ bắt một chiếc lá vô tình bay đến, cô đưa lên mũi, là mùi của lá thơm chút vị của gió...

- Làm sao cậu biết được nơi này? – Gia Hân quay đầu về phía người con trai đang dựa người vào chiếc moto.

Hàn Phong tiến về phía cô và ngồi xuống bên cạnh.

- Lúc nhỏ, tôi và anh hai thường đến đây nhưng... bây giờ thì không...

Nhắc đến người anh trai của mình, giọng cậu có chút gượng gạo, đôi mắt cậu nhìn về khoảng xa xăm trước mặt.

- Tại sao chứ?

- Tôi không thích anh ấy và cả những gì có liên quan đến cái tên Lâm Vũ ấy. – Cậu trả lời một cách dứt khoát cứ như đó là một điều hiển nhiên.

Cô ngạc nhiên nhìn cậu:

- Nhưng hai người là anh em cơ mà?

Cậu ngập ngừng một lúc, đang suy nghĩ có nên nói cho cô biết hay không nhưng rồi không hiểu tại sao cậu lại...

- Nhưng không phải anh em ruột...

Cô tròn xoe mắt nhìn cậu, gì chứ, họ không phải anh em ruột à?

Cậu liếm môi nói tiếp:

- Năm tôi 8 tuổi, anh ấy được bố tôi đưa về và bảo đấy là anh trai tôi. Từ ngày anh ấy xuất hiện, cuộc sống của tôi hoàn toàn bị đảo lộn. Tất cả mọi thứ tôi có đều được chia đôi cho anh ấy, tình cảm cũng không ngoại lệ... Anh ấy học giỏi hơn tôi, ngoan hơn tôi, xuất sắc hơn tôi vì thế bố thương anh ấy hơn. Đối với ông ấy, Lâm Vũ là niềm tự hào, còn tôi chỉ là một đứa bất tài, ngỗ nghịch. Đã có lúc tôi coi anh ấy như kẻ thù lớn nhất của đời mình, tôi ghét việc phải học chung trường với anh ấy vì tôi sợ bị người ta đem ra so sánh, cảm giác rất khó chịu...

Giọng cậu đều đều, thắm đậm nỗi buồn thì ra trong mỗi con người đều tồn tại những cảm xúc riêng. Sau lớp vỏ của một play boy lại là một tâm hồn chưa lớn, nó cần tình cảm, cần sự quan tâm và thấu hiểu để trưởng thành hơn.

- Đừng bao giờ sự việc từ một hướng, cậu sẽ không bao giờ biết được đâu là sự thật. Thật ra Lâm Vũ rất thương cậu. Cậu thử nghĩ xem, lúc cậu bị đánh là ai đã cứu cậu? Lúc cậu bị tai nạn ai đã đưa cậu đến bệnh viện? Lúc cậu bị ngộ độc, ai đã hốt hải chạy đến bệnh viện? Thành tích cậu không tốt, ai đã nhờ tôi giúp cậu học?... Chẳng phải hai người đã từng rất thân sao? Anh ấy quan tâm, chăm sóc cậu còn hơn em ruột của mình, lẽ nào cậu lại không nhận ra?

Hàn Phong quay sang nhìn Gia Hân đầy phức tạp, cô nói đúng, anh rất thương cậu đó là điều không thể chối cãi được nhưng sự xuất hiện của anh làm cậu mất đi sự yêu thương vốn có cũng là sự thật.

Gia Hân nhìn cậu mỉm cười rồi nói tiếp:

- Cậu nói bố cậu luôn xem cậu là đứa bất tài, ngỗ nghịch, vậy tại sao cậu không chứng minh cho ông ấy thấy ông ấy đã sai?

Hàn Phong thần thờ nhìn Gia Hân, trái tim cậu ấm áp tựa như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Có lẽ cậu đã nhận ra vài điều mà từ trước đến giờ cậu đã sai...

Gió chiều nhẹ nhàng nâng mái tóc cô ấy bay, cô ấy là thiên thần?

- Có lẽ cậu nói đúng...

...

- Hân Hân, con đi đâu giờ này mới về?

Ông Triệu Hoàng buông xấp hồ sơ xuống bàn, đẩy lại gọng kính, nhìn cô con gái nhỏ đầy nghiêm nghị.

Gia Hân nhìn thấy ông thì bất giác giật mình, như thể một tên trộm lén lút bị chủ nhà phát hiện. Cô bước lại gần bố, hai tay xiết chặt mép váy đồng phục đến nhăn nhúm.

- Con... con phải giúp một bạn cùng lớp học, thành tích của bạn ấy không tốt lắm...

- Học từ lúc tan trường đến bây giờ sao? – Đôi mắt ông càng nghiêm nghị hơn khi chú ý đến bộ đồng phục trên người cô.

- Ổ... con... – Cô bối rối, không biết phải giải thích thế nào cho ông hiểu.

- Được rồi, về nhà là tốt rồi, bố vừa định điện cho con đấy. Mai mốt có đi đâu thì phải gọi điện về, nếu không bố sẽ lo lắng lắm. – Giọng ông bỗng chùng xuống.

- Con xin lỗi...

- Haiz... Tôi đã nấu cơm tối chờ cô về ăn đấy, mau tắm rửa rồi ra ăn. – Ông Triệu Hoàng lại đột ngột đổi giọng bong đùa, gì chứ nghe câu lí nhí xin lỗi của con gái là sự nghiêm nghị của ông đều bốc hơi đâu mất.

- Con yêu bố nhất...

Cô như một đứa trẻ ôm choàng lấy bố mà nịnh nọt, nhõng nhẽo, cảm giác ấm áp này đã từ lâu rồi không quay lại.

- Con đi tắm đây...

Nói xong, cô bật khỏi sofa rồi lao nhanh vào trong như thể nếu chậm một giây nào thì sự ám áp sẽ mất dần. Ông Triệu Hoàng nhìn theo bóng dáng cô con gái mà lắc đầu cười khổ.

- Đứa trẻ này, bao giờ mới trưởng thành nhỉ?

...

Căn phòng vắng, trải đầy sự lạnh lẽo và u ám dưới ánh đèn hiu hắt. Một nguồn sáng nhỏ leo lắt giữa bao nhiêu sự u ám, chiếc điện thoại màu đen hiển thị một dòng tin nhắn nhỏ đã xem nhưng chưa được hồi đáp từ một số không tên “Anh là ai?”

Cửa phòng bật mở cũng là lúc màn hình điện thoại chỉ còn một màu đen, người thanh niên trong bộ vest đen lịch lãm khê cuối đầu cung kính, anh ta là Jay – cánh tay đắc lực trong Black Hats.

- Tôi đã điều tra xong.

Chấn Nam nhìn người thanh niên khê gập đầu. Hiểu ý, anh ta lấy hơi nói tiếp:

- Bên đó không chỉ có một mà là liên kết của ba công ty và một tập đoàn trong đó có hai công ty Việt Nam. Người đứng đầu là chủ tịch tập đoàn King World, Karl von Ranke, hẳn là người không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình vì vậy người trong giới gọi anh ta là lão cáo già.

- Có bản không?

Chấn Nam đột ngột lên tiếng khi các ngón tay vẫn đang lướt trên phím chuột, mắt không hề rời khỏi màn hình laptop, trên đây là toàn bộ thông tin về King World và những công ty cùng liên kết.

- Rất bản. Một tên trùm nhập lậu, buôn bán vũ khí, trốn thuế, kẻ đem lại hàng triệu cái chết trắng trên thế giới. Interpol cũng đang quan tâm hẳn nhưng vì không có bằng chứng cụ thể nên không thể làm gì hơn. Ba ngày nữa hẳn sẽ cho xuất khẩu một lô hàng trắng rất lớn đến các nước châu Á mà đặc biệt là Việt Nam, phi vụ lần này rất quan trọng nên hẳn sẽ đích thân ra tay thay vì đứng phía sau giật dây như những lần trước.

Chấn Nam nhíu mày, đôi mắt lạnh hòa sâu sự căm ghét.

- Liên lạc với những người trong Interpol, bản thể thì cứ để Interpol rửa. Chỉ cần giải quyết hẳn, những kẻ còn lại sẽ lập tức tan rã, đến lúc đó chúng ta chỉ cần gom lại những dự án mà chúng đã lấy.

Jay khê cười, thâm thán phục sự nhạy bén và thông minh của chàng trai 18 tuổi này.

- Bố ăn cái này đi, cái này, cái này và cả cái này nữa.

Gia Hân vừa nói vừa gấp vào chén ông Hoàng vô số thức ăn, đến nỗi chén ông đã đầy ắp, không thể nào chứa thêm được nữa.

Cô mỉm cười nhìn thành quả của mình rồi giục ông.

- Bố mau ăn đi, hôm nay phải ăn hết chỗ này mới được, trông bố ốm hơn rồi đó.

- Được rồi, con cũng ăn đi. – Ông gấp vào chén cô một miếng cá lớn.

Hai bố con nhìn nhau mỉm cười, đã lâu rồi họ không được cùng ăn cơm thế này. Nhìn cô con gái nhỏ đang vô tư ăn uống mà lòng ông thấy nghẹn đắng, bao năm qua ông đã không thể chăm sóc cô tử tế.

- Bố sao vậy? – Gia Hân thắc mắc khi thấy ông cứ trầm ngâm suy nghĩ.

- Gia Hân, bố xin lỗi, ngày mai không thể đưa con đi trung tâm mua sắm rồi, quản lí bên đó vừa liên lạc với bố, sáng mai bố phải sang đó.

- Sáng mai sao? Để lát nữa con chuẩn bị hành lí cho bố nha.

- Cũng không có gì để chuẩn bị đâu, ngày mai con cứ đi với Thảo và Phương nhé.

- Con cũng không thích mấy chuyện mua sắm đó đâu.

- Sao lại thế? Con gái thì phải biết chăm chút mình chứ, trông con già hơn tuổi rồi đấy. Ngày mai cứ đi mua sắm thoải mái, không cần tiết kiệm cho bố đâu, bố làm việc vất vả là vì con mà. – Ông mỉm cười trách yêu cô.

- Nhưng...con chỉ cần bố thôi. – Gia Hân chau mày đáp, giọng buồn thiu.

Triệu Hoàng thấy lòng mình đau như dao cắt nhưng thực sự ông không thể làm gì hơn, tất cả đều vì cuộc sống và vì trái tim ông đã tổn thương, giằng xé quá nhiều, ông cần thời gian, cần sự bận rộn để chữa lành nó.

- Được rồi, con gái ngày mai nhớ mua nhiều váy nhé, bố thích con mặc nó.

Ông mỉm cười nhìn cô, một nụ cười gượng gạo để lảng tránh đi sự thật phũ phàng. Gia Hân cúi gầm mặt, đôi đũa vô tội bị cô nghiêng đến đáng thương.

- Công ty xây dựng Hoàng Hân?

Chấn Nam khẽ nhủ thầm khi nhìn thấy cái tên này là một trong hai công ty Việt Nam góp phần chống đối Lâm Chấn.

- Công ty này mở chi nhánh ở đây chưa lâu nhưng đã gây được tiếng vang khá lớn, tất cả các mẫu thiết kế và bản vẽ đều do tổng giám đốc Triệu Hoàng thiết kế, ông ấy là một kiến trúc sư có tài. Thực ra họ vẫn chưa thực sự gia nhập, Triệu Hoàng đã từ chối. Nhưng theo tôi biết, họ đang thi công một công trình chung cư cao cấp gần trung tâm thành phố mà tất cả nguồn nguyên vật liệu đều phụ thuộc King World, có lẽ họ bắt buộc phải tham gia thôi.

- Giúp họ đi.

- Sao? – Jay ngạc nhiên hỏi lại.

- Chúng ta sẽ cung cấp vật liệu bù lại họ không được nhận lời tham gia.

- Còn những công ty còn lại?

- Còn tùy...

- Tôi hiểu rồi.

Jay rời đi, anh biết mình không thể hỏi thêm bất cứ điều gì nữa dù có hỏi, Chấn Nam có trả lời nhưng anh cũng chẳng bao giờ đoán được con người này thực sự đang nghĩ gì.

- Hôm nay không ra ngoài à? Em có vẻ ngoan hơn rồi đấy.

Lâm Vũ nhẹ nhàng đặt một tách cà phê trước mặt Hàn Phong, anh ung dung ngồi xuống sofa thưởng thức tách capochino của mình.

- Liên quan gì đến anh?

Hàn Phong gấp lại tờ tạp chí rồi tiện tay quăng nó lên bàn, cậu khó chịu nhìn anh trai.

- Sao rồi? Gia Hân dạy chắc là dễ hiểu hả? Cô bé là một thần đồng đấy.

Lâm Vũ không hề quan tâm đến thái độ của Hàn Phong, mà còn nhần nại nhìn cậu mỉm cười.

- Anh không cần phải giả bộ tốt bụng đâu? Có phải anh làm những chuyện này chỉ vì làm bố vui thôi phải không? – Hàn Phong nhìn anh đầy nghiêm túc, dù biết anh tốt với mình nhưng cậu vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng anh.

- Ủ, vì muốn làm bố vui nhưng... quan trọng là vì em trai của anh.

Đôi mắt anh xoáy sâu vào mắt cậu, chân thành là điều duy nhất cậu thấy được từ đôi mắt đó.

Hàn Phong không nói gì, cậu đứng dậy rồi bước lên lầu mà không nói đúng hơn là cậu đang trốn, trốn tránh sự chân thành của anh. Vừa đi được vài bậc thang đã nghe tiếng anh vọng lên.

- Cố lên nhé em trai, Gia Hân rất thích những đứa con trai học giỏi đấy.

Cậu còn nghe rõ tiếng anh cười hà hà sau lưng, ý anh ấy là gì đây? Cậu quay lại nhìn anh trai đầy thắc mắc nhưng chỉ nhận được nụ cười đầy mờ ám, rồi anh quay lưng giả vờ như đang chăm chú xem TV.

(Ring...Ring)

Điện thoại được kết nối với tai nghe không dây, Chấn Nam bắt máy nhưng không nói gì dù chỉ là một tiếng “Alo”, anh luôn như thế, không bao giờ hạ mình chủ động trong bất cứ việc gì.

- < anh=“ hai,=“ anh=“ khỏe=“ không?=“ qua=“ bên=“ đó=“ có=“ ăn=“ uống=“ đầy=“ đủ=“ không?=“ em=“ nhớ=“ anh=“ quá.=“> - Đầu dây bên kia oai oải giọng một thằng con trai, nó có vẻ hoạt bát và rất nghịch ngợm.

Chấn Nam vẫn chuyên tâm vào bản kế hoạch, anh coi như không nghe thấy gì. Đầu dây bên kia lại lên tiếng.

- < haiz,=“ anh=“ thật=“ là=“ lạnh=“ lòng=“ quá,=“ em=“ đang=“ quan=“ tâm=“ anh=“ đó,=“ ít=“ nhất=“ cũng=“ phải=“ nói=“ với=“ em=“ một=“ câu=“ gì=“ đó=“ chứ.=“>

- ...

- < chị=“ gái=“ hân=“ hân=“ đạo=“ này=“ rất=“ khỏe,=“ rất=“ yên=“ bình.=“ chỉ=“ có=“ một=“ điều...=“> - Bên kia cố tình kéo dài giọng để khiêu khích trí tò mò của Chấn Nam.

- Chuyện gì? - Quả nhiên cậu ta đã thành công, Chấn Nam đã gấp lại laptop, anh chuyên tâm hơn vào cuộc trò chuyện.

- < cuối=“ cùng=“ anh=“ cũng=“ lên=“ tiếng=“ rồi=“ hả?=“ em=“ cứ=“ tưởng=“ anh=“ đã=“ vắng=“ điện=“ thoại=“ vào=“ sọt=“ rác=“ từ=“ lâu=“ rồi=“ chứ.=“> - Cậu cười ha hả, tỏ vẻ khoái chí khi gây được tò mò cho Chấn Nam.

- Nói mau... - Anh ra lệnh.

- < chị=“ hân=“ hân=“ đạo=“ này=“ đang=“ ôn=“ bài=“ cho=“ tên=“ lâm=“ hân=“ phong,=“ hân=“ vừa=“ mới=“ chuyển=“ đến=“ học=“ viện,=“ học=“ cùng=“ lớp=“ và...=“ còn=“ ngồi=“ cùng=“ bàn=“ nữa.=“> - giọng cậu ta đầy ma mị.

- Được rồi, bảo vệ cô ấy cho tốt vào. Nếu không thực sự cần thiết thì không cần phải trực tiếp ra mặt.
- Chấn Nam lạnh lùng nói.

- < σ...=“ anh=“ không=“ tức=“ giận=“ chút=“ nào=“ sao?=“ họ=“ ngồi=“ cùng...=“>

Tiếng “Tút...tút” vang lên cắt ngang giọng nói người bên kia. Cái tên nhóc này thật là chẳng ra làm sao, nó là Gia Bảo có thể xem là thành viên nhỏ tuổi nhất của Black Hats, cũng là con trai của một người mà anh hết mực kính trọng và tin tưởng.

Gia Hân uể oải ngã mình lên chiếc giường xanh ngọc chất đầy gấu bông, cô nhắm mắt rồi vùi đầu vào một chú gấu bông màu trắng. Hôm nay là một ngày dài đầy mệt mỏi nhất là khi cô vừa chiến đấu với đồng bài tập nâng cao.

(Ring...ring)

Gia Hân cố mở mắt để tìm điện thoại, mới chớp mắt mà đã bị đánh thức, cô có hơi bực mình, chẳng biết ai lại gọi vào giờ này, gần 12h đêm rồi còn gì.

Gia Hân mở to mắt nhìn vào màn hình điện thoại, là số điện thoại đó, lần này cô phải biết cho bằng được anh ta là ai.

- Alo. Là ai đấy?

- <...>

Im lặng, không một tiếng trả lời. Gia Hân bực bội hỏi lại:

- Nè, sao không trả lời hả? Thật ra anh là ai?

- <...>

Vẫn không trả lời, anh ta bị điên à? Gia Hân nghĩ vậy, định cúp máy rồi sẽ đi ngủ nhưng vào lúc đó...

- < anh=" rất=" nhớ=" em...=" >

- Anh là...

20. – Chương 20

- Cậu thực sự không tới được sao hả?

- < Xin lỗi, mình quên mất là đã hẹn với gia sư, sắp thi học kì rồi, mình đâu phải là thần đồng như cậu chứ. >

- Là một anh gia sư đẹp trai phải không hả?

- < Ó... ừm rất đẹp trai, mình cúp máy đây, cuối tuần vui vẻ nhé! >

- Nè... gì mà vui vẻ chứ? Đồ mê trai...

- Được rồi, mình nhớ rồi mà, lớp học võ chứ gì?

- <...>

- Không sao, hỏi thăm ông bác giùm mình nhé!

Tiếng thở dài thườn thượt nhanh chóng tan biến trong bầu không khí nhuộm màu tạp âm và nhộn nhịp, Gia Hân xoay xoay ly capochino trên bàn một cách buồn chán. Một người thì bận học, một kẻ thì bận thăm ông bác bị bệnh, cả hai người bạn đều rắc tâm bỏ rơi cô tại cái nơi mà người ta gọi là thiên đường mua sắm này.

Đường phố tấp nập từ khi nào chả biết, chủ nhật luôn là ngày của những chuyến đi chơi, của những cuộc thăm viếng và những vụ mua sắm có phần lãng phí. Từng chiếc xe hạng sang đến hạng vừa, từ người già đến trẻ nhỏ, họ cứ thế mà lần lượt kéo vào ngôi nhà lớn hơn chục tầng này, họ được chào đón như thể đang đặt chân vào một buổi tiệc lớn.

Trời sang đông cũng là lúc bắt đầu của những đợt khí lạnh, nắng xuyên qua ô cửa kính, tinh nghịch đùa giỡn trên những cọng tóc con li ti trước trán ai kia. Khẽ kéo lại chiếc cổ áo, Gia Hân rời khỏi quán cà phê ở tầng 1, đã đến đây rồi, cũng nên tiêu tiền một chút.

Sau một hồi mua sắm, cho bản thân và cả cho bố, Gia Hân ngẫu hứng lên tận tầng 10 – nơi có những món quà lưu niệm cực độc và đẹp mắt.

Bước chân chậm rãi chột khựng lại, cô say mê ngược nhìn thứ gì đó trên kệ. Những chiếc ly thủy tinh nhỏ được xếp gọn trong một chiếc hộp trong suốt – chẳng có gì đặc biệt nhưng không hiểu sao Gia Hân không thể nào rời mắt khỏi chúng. Có điều gì đó rất đặc biệt, cứ như đã nhìn thấy, cứ như đã từng sở hữu và cứ như có ý nghĩa rất lớn.

Gia Hân sẽ còn như thế nếu phía sau lưng cô không tồn tại một hơi thở khác.

- Của em...

Người đó chìa trước mặt cô chiếc hộp đó. Anh ta mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời giữa ngày đông.

Cô ngược nhìn con người xa lạ trước mắt, đôi mắt to đến trong veo, cơ miệng hơi mở, tất cả là diễn tả cho thái độ ngạc nhiên lúc này của cô.

- Không phải em muốn lấy nó sao?

Dứt lời, anh ta đặt chiếc hộp vào tay cô rồi quay lưng bỏ đi. Gia Hân nhìn theo lưng anh rồi lại nhìn xuống thứ đang nằm trên tay mình. Chắc anh ta chỉ tốt bụng muốn giúp đỡ thôi mà hình như... nhìn quen thật... anh ta?

(Ring... ring) – Sự thắc mắc vừa lóe lên đã bị đá sang một bên không thương tiếc.

- Là tôi đây...

Mái tóc màu nâu đỏ, áo thun cách điệu theo kiểu quân đội, quần jean bạc màu bụi bặm, giày thể thao, áo khoác da màu đen vắt chéo trên ghế, chiếc khuyên tai bằng bạc lóe sáng rồi lại chột tắt, tất cả đã định nghĩa về phong cách sống hoang dã của chàng trai. Và người ta thấy cậu ta cứ chống cằm nhìn về phía cửa lớn, chốc lát cậu khoanh tay trước ngực, liếc nhìn chiếc điện thoại trên bàn rồi lại chau mày, nhăn mặt như thể ai đó đang bị ngất néo từng thớ thịt trên cơ thể. Chờ đợi với cậu ta phải chăng là một điều quá khó khăn?

Vào cái lúc cậu sắp phát điên lên thì sự xuất hiện của ai đó như một liều thuốc đặc trị cơn điên.

- Tôi đang định đi đấy? – Hàn Phong cau có khi Gia Hân chỉ vừa bước lại gần.

- Vậy sao còn chưa đi?

- Làm sao đi được khi cậu đã tới chứ? – Cậu hạ giọng đùa cợt.

Gia Hân ngồi xuống cùng lúc ấy người phục vụ bước lại bàn họ.

- Quý khách dùng gì ạ?

- Capochino. Cảm ơn! – Cô mỉm cười thân thiện.

Người phục vụ rời đi, Gia Hân liền lên tiếng.

- Đáng lí ra tối qua cậu phải báo trước cho tôi biết.

- Cậu vừa đi mua sắm à? – Cậu liếc nhìn mấy cái túi dưới chân bàn rồi nhướng mày nhìn cô.

- Ừ.

- Cùng những ai?

- Một mình.

Hàn Phong lặng im nhìn cái người đang chăm chú vào xấp tài liệu trên bàn, lúc này cậu đã rất lo lắng khi mà đã quá lâu cô vẫn chưa đến. Mà cũng có thể là cậu sợ, sợ cô sẽ không tới, sẽ bỏ cậu một mình như cái cách mà cậu bỏ lại cô hôm qua.

- Sau này nếu không có ai đi với cậu, cậu có thể gọi tôi.

Có một ánh mắt cực kì khó hiểu nhìn cậu nhưng rồi lại nhanh chóng tan biến. Tia cười hiện rõ trong đôi mắt cô gái tựa như mặt hồ đang phiêu mình trong nắng giữa ngày đông lạnh buốt.

- “Rain” phải không? Đẹp đấy, lại yên tĩnh, ngày nghỉ cứ tới đây học nhé. Sự yên tĩnh rất cần cho những hoạt động tiếp thu kiến thức thế này.

- Nè, tôi đang nói...

- Hôm nay học Toán trước nhé, phần Đại số nào. Cậu làm cái này đi.

Đẩy một xấp tài liệu khá dày về phía cậu, cô khẽ cười.

Bị cắt ngang lời nói làm Hàn Phong có phần bực bội.

- Cái này là gì vậy? Xếp máy bay được không?

- Bài tập đánh giá học lực. Độ khó sẽ tăng dần theo số câu, khi cậu cảm thấy thực sự không thể nào giải được thì hãy gọi tôi nhé. Còn nếu cậu muốn xếp máy bay... tôi sẽ cho cậu bay như máy bay đấy.

- Xi... cậu hung dữ thế để làm gì chứ? Y như mấy bà gia sư.

- Thì bây giờ tôi chính là gia sư đấy. Mau làm đi. – Gia Hân ra lệnh.

Hàn Phong đặt tay lên xấp tài liệu dày cộm, nhip tay một cách thông thả.

- Làm sao đây tôi không đem tập rồi?

- Cậu làm trực tiếp vào đó đi, sau mỗi bài đều có chừa khoảng trống. – Gia Hân không nhìn cậu, cô tập trung vào cuốn luận văn tiếng Anh của mình.

- Tôi cũng không đem bút...

- Lâm Hàn Phong... – Cô gái đối diện trợn mắt nhìn cậu, cái mỉm cười kiêu ngạo của cậu càng làm cô tức điên lên.

Trong gian bếp sang trọng, một bàn đầy ắp thức ăn theo một cách xa xỉ mà người ta gọi là hào nhoáng. Càng xa xỉ hơn khi bữa cơm đó chỉ có hai người, một người đàn ông đầy nghiêm nghị và một người phụ nữ đầy hiền từ.

Cộp người đàn ông buông chén, ông họ khan một tiếng.

- Bữa cơm hôm nay thật nhạt nhẽo.

Người phụ nữ cũng thôi cái hành động ăn uống đầy buồn chán.

- Tôi cũng thấy vậy, cả căn nhà này nữa càng ngày càng lạnh lẽo.

Nói xong, bà uống một ngụm nước lọc, cử chỉ vô cùng sang trọng.

- Hai đứa nó đâu rồi?

- Vũ thì nói đến nhà bạn còn Phong nó chỉ nói là ra ngoài.

- Ra ngoài để quậy phá nữa à? Cái thằng hư đốn này, học hành thì không ra gì chỉ giỏi chơi bời, đánh nhau. Danh dự của cái nhà này vì nó mà hỏng cả rồi, sao bà có thể sinh cho tôi một thằng con như thế chứ? – Lâm Hàn Quân gằn giọng.

Lâm phu nhân cứ như bị chạm vào lòng tự trọng, bà thực sự cảm thấy giận dữ trước những lời nói thẳng thừng của chồng. Bà đứng bật dậy như thể không thể nào kiềm chế nó lại.

- Ông thôi đi, ai lại nói con trai mình thế hả? Chính vì ông cứ la mắng nó nên nó mới trở nên như ngày hôm nay.

- Nó không hư đốn, không ngỗ nghịch thì tại sao tôi phải la mắng nó chứ? Cũng tại người mẹ như bà mà ra cả, những ngày qua bà quản lí nó thế nào mà để nó uống rượu tới nỗi nhập viện hả? – Lâm Hàn Quân lớn giọng, đôi mắt đỏ ngầu hằn lên tia giận dữ.

- Tôi...

- Thưa bố, thưa mẹ con về rồi ạ!

Giọng nói thứ ba làm gián đoạn cuộc cãi vã của họ, cả hai cùng nhìn về phía người đó. Họ im bật, đôi mắt ông Lâm có phần dịu xuống, Lâm phu nhân cũng kiềm nén cơn giận dữ mà nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Lại đây cùng ăn cơm đi. – Ông hướng mắt về phía cậu con trai trưởng, giọng dịu đi rất nhiều.

Lâm Vũ khẽ gật đầu, anh nhẹ nhàng kéo ghế ngồi đối diện mẹ, lúc này chén đĩa cũng được người làm mang ra cho anh.

- Bố mẹ có chuyện gì sao?

Anh nhìn hai bậc phụ huynh tỏ vẻ muốn biết chuyện mặc dù anh đã ngờ ngợ hiểu ra chuyện gì đó, chỉ có điều tình cảm bố mẹ anh lâu nay rất tốt vậy mà hôm nay họ lại cãi nhau to tiếng như vậy.

Anh thấy họ nhìn nhau rồi mẹ mỉm cười trấn an anh.

- Không có gì đâu con trai, bố mẹ chỉ đang bất đồng ý kiến thôi.

- Bố có đồng tình với mẹ không? – Anh quay sang nhìn bố.

- Ừ.

- Đồng tình rồi nhé, vậy hai người đừng cãi nhau nữa.

Anh tươi cười nhìn hai bậc phụ huynh, lúc này anh đóng vai trò như một thiên sứ hòa bình cho cặp vợ chồng này.

- Đôi lúc cãi nhau cũng thú vị lắm chứ, ít ra không cảm thấy nhàm chán, con bắt đầu ghen tị với bố mẹ rồi đấy. – Anh cười tinh nghịch.

- Cái thằng quý này... Ăn nhiều vào. – Vừa nói bà vừa gấp một miếng sườn vào chén con trai, không quên liếc nhìn chồng một cái.

- Cảm ơn mẹ.

Anh ăn một cách ngon lành vì đơn giản trên bàn toàn những món anh và Hàn Phong thích nhất. Bố anh không ăn nữa, ông chỉ ngồi nhắm nhĩ tách trà nóng.

- Mà con có biết Phong đi đâu không hả? Nó chẳng nói với mẹ gì cả.

- Giờ này chắc là đang học đó mẹ.

- Học sao?

Lâm phu nhân ngạc nhiên tới nỗi mở to mồm hỏi lại, gì chứ việc học đối với con trai út của bà là một điều không tin được. Cả bố anh cũng buông ngay tách trà xuống, phải nói là xém tí ông đã bị sặc vì điều vừa nghe được.

- Hai người không cần ngạc nhiên vậy đâu. Em trai con bây giờ ngoan hơn trước rất nhiều, nó đang học với một cô bạn cùng lớp để chuẩn bị cho thi học kì.

Anh nói thật rõ và nhìn sang bố để xem sắc mặt ông thế nào, quả là có một chút thay đổi.

- Woa, con trai tôi đúng là giỏi quá. Ông đã thấy chưa hả? – Lâm phu nhân nhìn chồng đầy kiêu ngạo.

- Tôi sẽ chờ xem nó giỏi thế nào sau kì thi này.

Nói rồi, ông đứng dậy và rời đi như thể đang có điều gì đó cần che giấu.

- Tôi vào phòng đọc sách.

Anh nhìn theo bố khẽ mỉm cười, bố thật là không thể biểu lộ cảm xúc!

- Vũ à, cô bé đó là con nhà ai vậy? Đứng hạng mấy? Có xinh không? Còn nữa có hiền không? Không biết nó có ăn hiếp Phong nhà mình không nhỉ?

Anh phải lắc đầu cười khổ vì mẹ, mẹ anh lúc nào cũng lo lắng thái hóa như thế nhưng cũng không thể phủ định bà là một người mẹ tuyệt vời.

- Cô bé đó, rất dễ thương ạ!

- Cậu có chắc mình là một học sinh yếu không hả? – Gia Hân cầm xấp tài liệu trên tay như không thể tin vào mắt mình.

- Có cần tôi đưa phiếu điểm khi còn ở Sky cho cậu xem không?

- Vậy thì cậu là học sinh yếu giỏi nhất trong những học sinh yếu mà tôi từng gặp rồi đây.

Gia Hân đẩy về phía cậu xấp tài liệu cậu vừa làm xong. Cậu làm được 17/20 câu, số câu ra đúng kết quả là 15/17 câu, nếu cậu cẩn thận hơn thì có lẽ đã đúng 17/17, kết quả này quả thật rất bất ngờ, cô thậm chí không thể tin rằng là do Lâm Hàn Phong làm.

- Tôi chỉ làm đại thôi, theo những gì mình nhớ, không ngờ lại đúng 15 câu.

- Cậu là không muốn học chứ không phải không được thông minh phải không?

- IQ của tôi rất cao đấy!

- Nhưng mà... – Gia Hân nhìn vào bài làm của cậu, ngáp ngừng.

- Nhưng sao?

- Cách làm đúng, ra đáp án đúng nhưng cách trình bày thì... không ổn chút nào. Việc tôi cần dạy cho cậu chắc chỉ có thể thôi.

Gia Hân mở cặp, lấy trong đó ra một cuốn tập đặt trước mặt cậu.

- Hôm nay dùng tạm tập của tôi đi. Tôi sẽ trình bày mẫu bài này rồi...

- Nè...

- Cậu không thấy là tôi đang giảng bài sao? Im lặng mà nghe đi. – Cô bực tức cắt lại lời cậu.

- Mặt cậu dính gì kia? Mực thì phải?

- Hả? Mực sao?

Gia Hân lung tung tìm cách bôi hết những vết mực kia đi, cô dùng tay bôi hết chỗ này đến chỗ kia trên mặt mình. Trông cô lúc này thật buồn cười, thái độ lung tung của cô khiến ai kia bất giác thấy tim mình lồi nhịp.

- Đồ ngốc, tôi chỉ đùa thôi, không có gì cả. – Hàn Phong vẫn chưa hết buồn cười trước sự ngốc nghếch của cô, cậu cười nắc nẻ cứ như đang xem một vở hài kịch.

Vì cứ lo cười mà cậu không biết trò đùa của mình làm người đối diện vô cùng tức tối.

Bộp – Một cái bạt tay vào vai không thương tiếc, đây là cái giá phải trả cho hành động đùa cợt với một cô gái yếu mềm nhưng bên trong chẳng hề mềm yếu chút nào.

Tối đó, Gia Hân được cô bạn thân Thu Thảo dẫn đến một nơi rất đặc biệt – nơi cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đặt chân vào đó.

Lớp học võ – một nơi mà đối với một cô gái nữ tính như cô là chẳng có gì phù hợp. Ban đầu cô đã từ chối nhưng cô chẳng thể nào làm theo ý mình được bởi sự kiên quyết của cô bạn với lý do “Cậu không thể cứ yếu đuối như thế được, phải để cho cái bọn nhà giàu đó biết cậu không phải là đứa con gái dễ bắt nạt.” Đây, vậy là cô ấy cứ lôi Gia Hân đi mặc kệ sự nhăn nhó, phản đối của người trong cuộc.

nbsp;

Dù vậy nhưng khi đến võ đường, Gia Hân cũng thấy có phần thích thú với nó, cứ coi như là rèn luyện thân thể vậy. Mọi người cũng khá thân thiện, Gia Hân thấy họ tốt và thật sự rất tài giỏi, đa số họ đều là những học viên lâu năm, có nhiều người từng thi đấu và giành nhiều giải thưởng lớn cho đất nước. Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ thấy được mức độ nổi tiếng của võ đường và sự tài giỏi của sự phụ. Thu Thảo đã là học viên ở đây hơn một năm, sư phụ phân công cho cả hai cùng tập luyện với nhau để thuận tiện. Buổi học đầu tiên khiến cô gái nhỏ thật sự mệt mỏi nhưng lại thấy thích thú vô cùng.

Đôi khi cần thay đổi một chút, thử làm những việc mà mình chưa bao giờ nghĩ tới, biết đâu sẽ có điều thú vị!

21. – Chương 21

Trung tâm thành phố – nơi tọa lạc của một tòa nhà đồ sộ với lối kiến trúc lạ mắt, cực kì xa xỉ và sang trọng. Nhìn tổng thể, tòa nhà một khối hình chữ nhật đứng, được bao bọc bởi những tấm kính màu xanh dương sáng bóng. Trước cửa chính, một dòng chữ to đùng cũng chính là tên của tòa nhà này – Tập đoàn LỤC CHẤN.

Tầng cao nhất – nơi mà người ta nhìn thiên hạ nhỏ bé dưới chân mình, nơi của quyền lực, danh vọng và đồng tiền. Thế nhưng ở cái nơi cao sang ấy lại đầy rẫy những toan tính, tham vọng và sự cạnh tranh đầy khốc liệt, nếu không thật sự đứng vững sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, khi ấy sẽ chẳng có một ai nhân từ kéo ta lên, thay vào đó họ thẳng tay đẩy ta xuống thêm một chút nữa, đủ cho ta không bao giờ có thể đứng dậy.

Căn phòng đó, rộng lớn, sang trọng, xa xỉ – là cái thứ nằm chễm chệ ở vị trí cao nhất ấy và chủ nhân của nó hiển nhiên cũng không phải là một ai đó bình thường. Lục Chấn Khang – cái tên thấm nhiều giấy mực báo chí – người đàn ông bản lĩnh đã xây dựng và phát triển một tập đoàn hàng đầu châu Á chính là một con người như thế.

Cốc Cốc

Tiếng gõ cửa làm đứt quãng không gian yên tĩnh, cắt ngang sự tập trung và làm xuất hiện sự ngạc nhiên qua đôi mắt của người đàn ông đã nhìn cuộc đời này hơn mấy mươi năm.

- Vào đi.

Lục Chấn Khang rời mắt khỏi màn hình laptop, nhìn về phía cửa, ai sẽ xuất hiện? Chỉ những kẻ thực sự có quyền lực mới dám gõ cửa phòng chủ tịch mà chưa thông qua một cuộc hẹn hay bất kì một cuộc gọi nào từ thư kí.

- Chào chủ tịch. – Người thanh niên cúi chào lịch sự.

Sự ngạc nhiên bị che lấp và dường như bốc hơi bởi sự nhanh nhạy và tinh ranh của một người đàn ông từng trải. Lục Chấn Khang điềm tĩnh hỏi:

- Cậu tìm tôi có chuyện gì?

- Chủ tịch ông không thắc mắc tại sao tôi không ở bên cạnh leader mà lại quay về đây sao?

- Chẳng phải cậu về đây là để tìm tôi sao?

- Chủ tịch đúng là người thẳng thắn, tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn hỏi chủ tịch xem tên tôi có nằm trong danh sách bị sa thải không? Để còn phải lo liệu cho cuộc sống thật nghiệp sau này nữa chứ. – Jay thở dài ra vẻ lo âu.

Lần này chủ tịch Lục bị một cú bất ngờ, ông chẳng thể nói thêm được gì, chỉ thấy đôi mắt ông giãn dữ một cách ghê gớm, xiết chặt tay cầm ở ghế đến độ máu nơi bàn tay ông bị tắt nghẽn. Tại sao, tại sao mọi kế hoạch của ông đều không thể qua mắt những con người này? Là ông quá yếu kém hay bọn họ quá cao siêu?

- Chủ tịch, tôi khuyên ông hãy cứ yên vị trên chiếc ghế này đi, vị trí này đã là cao nhất rồi, ông không nên cứ tham lam mà độc chiếm như thế. Cứ cho là hôm nay ông có thể sa thải 10 người hay 100 người đi chẳng nữa nhưng có chắc là ông có thể sa thải toàn bộ những Black Hats không?

- Cậu nghĩ là tôi không thể à? Không cần biết các người có bao nhiêu thành viên, tôi cũng sẽ làm cho các người biến mất khỏi tòa nhà này, mãi mãi. – Lấy lại sự điềm tĩnh vốn có, Lục Chấn Khang lạnh giọng lên tiếng.

Có tiếng cười khê.

- Chủ tịch ông đã già rồi cũng nên về hưu đi, ông nghĩ rằng Black Hats chỉ đơn giản là một cái tên thôi sao? Nếu không có họ thì tập đoàn này lớn mạnh như hôm nay được sao? Ông tưởng một mình ông có thể giữ vững vị trí của này à?

- Cậu...- Lục Chấn Khang sững người, ông nhận ra một điều gì đó.

- Xin lỗi có lẽ tôi đã quá bất kính với ngài, bây giờ tôi phải đi giải quyết một số chuyện, ông làm tôi bận rộn rồi đây chủ tịch.

Jay bỗng nhiên hạ giọng rồi quay lưng bước đi, chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng của anh trước khi bước chân đầu tiên bước ra khỏi cánh cửa.

- Chủ tịch ông nên cảm ơn vợ của mình...

Lục Chấn Khang ngã người vào thành ghế, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền lại làm hiện rõ những nếp nhăn nơi đuôi mắt và vùng trán rộng. Kế hoạch của ông kết thúc rồi ư? Nhanh như vậy à? Bọn họ là ai? Một tổ chức hoàn hảo? Ông đã suy nghĩ rất nhiều cho kế hoạch lần này để có thể loại bỏ hết những người của Chấn Nam trong tập đoàn, ông phải tốn bao công sức để tìm ra danh sách những người trong tổ chức bí mật đó và tìm lại số nhân viên tương đương để thay thế. Ông đã phải giả vờ mình là một kẻ vô dụng, ép buộc Chấn Nam ra nước ngoài để dễ dàng thực hiện kế hoạch. Nhưng ông đã quá chủ quan mà không biết rằng số người ông tìm về thay thế lại quá yếu kém so với họ, họ dường như có mặt ở mọi nơi, mọi thứ đều không qua khỏi mắt họ. Lục Chấn Nam - đứa con trai được ông huấn luyện một cách tàn nhẫn thật ra đang nghĩ gì? Nó có thể lật đổ ông một cách dễ dàng nhưng lại không làm thế, chỉ âm thầm giải quyết công việc thay ông còn ông chỉ việc thanh thoi ngồi vào chiếc ghế chủ tịch này mà nhìn Lục Chấn càng ngày càng lớn mạnh.

“Có lẽ mình đã già thật rồi!”

Gió chẳng ngoan tí nào, cứ tinh nghịch như thế làm bao chiếc lá lìa cành, bay giữa khoảng không rồi nhẹ nhàng đáp đất. Thời gian làm những chiếc lá xanh nhuộm màu vàng chín, ánh nắng mặt trời lấy đi của chúng diệp lục để lại những chiếc lá xơ xác, gió lại vô tình đùa nghịch đẩy chúng lìa cành. Bao nhiêu bước chân đi qua để lại bấy nhiêu sự tan nát và chúng – những chiếc lá đã chết.

Tâm hồn cô gái vốn nhạy cảm, cô bước qua chúng mà cố không làm chúng nát ra, lại càng tránh giẫm lên những đám cỏ xanh hay một chiếc lá nào còn xanh nhưng sớm bị gió đưa xuống. Cô thấy chúng thật đáng thương nên không muốn gây cho chúng thêm bất kì tổn thương nào. Gió lại buồng bình tạt vào một bên má, mái tóc bay lòa xòa theo hướng gió ôm lấy một bên má và lướt nhẹ qua cánh mũi nhỏ xinh.

Đôi mắt buồn, những cảm xúc hỗn loạn, hình ảnh về người con trai đó cứ như ám ảnh cô. Một đoạn phim được bấm play, tất cả những chuyện xảy ra từ lần đầu tiên gặp mặt anh ta – một con người lạnh lùng và bí ẩn và rất rất nhiều câu hỏi được đặt ra, tất nhiên cô chẳng thể nào lí giải được. Hai tuần – khoảng thời gian cô không còn thấy cái con người lạnh lùng ấy, anh ta như biến mất, mà không hình như anh ta vẫn đang ở đâu đó, bên cạnh cô. Số điện thoại đó, giọng nói đó?

Gia Hân túm lấy lọn tóc đang bay trước mặt và ném nó về phía sau tai, một vài sợi sượt buồng tạt vào chiếc cằm nhọn. Cô quay lưng rời đi, cô đứng đây khá lâu rồi – nơi này là lãnh địa của ác ma nhưng bây giờ anh ta đi đâu mất rồi.

...

- CẢN THẬN!

Tiếng ai đó thét lên hoảng hốt. Gia Hân xoay người về phía đó nhưng thứ cô nhìn thấy là một quả bóng màu cam đang bay về hướng cô với tốc độ cực cao. Cô gái hoảng loạn tới nỗi chỉ biết nhắm mắt, ôm chặt mấy quyển sách trên tay và chờ đợi, nhưng khi điều chờ đợi sắp đến gần thì ai đó đã xuất hiện, anh ta che lấy thân hình mỏng manh của cô và đỡ thay cô quả bóng đó.

Bịch tiếng va chạm nghe thật rõ, hẳn là anh ta đau lắm.

- Em không sao chứ? – Người đó nhìn cô mỉm cười.

- Anh là... – Cô ngược nhìn anh ta, thân hình rắn chắc trong bộ đồ bóng rổ và... lại là cái mỉm cười đó.
- Chúng ta đã gặp nhau ở trung tâm mua sắm, chắc là em không quên chứ? Anh là Nguyễn Hoài Nam, 12B1.

Gia Hân nhận ra anh, cô cười cười.

- Em là Triệu Gia Hân, 11K3. Cảm ơn anh đã cứu em nhưng... anh không bị gì chứ? – Cô lo lắng hỏi.
- Chỉ là một chút va chạm thôi, không sao đâu. Anh phải đi rồi, cả đội đang chờ – Anh ngoắc đầu về phía sân bóng, một nhóm người này giờ vẫn chăm chú nhìn hai người. – Tạm biệt!

Cô mỉm cười chào anh rồi quay lưng bước đi. Anh ta thật dễ thương, cái cách anh ta cười và vẫy chào cô rất dịu dàng. Nhưng... có một điều gì đó, cái tên Nguyễn Hoài Nam hình như đã nghe ở đâu rồi nhưng cô vẫn không tài nào nhớ nổi.

...

- Con mới mới hả? – Một người trong nhóm thấy Hoài Nam dẫn quả bóng màu cam chạy về thì ra giọng hỏi han mờ ám.

Chỉ thấy anh ta cười nhưng không phải là cái mỉm cười ban nãy mà là một nụ cười nửa miệng đầy nguy hiểm.

- Trông có vẻ ngon đấy! – Một người khác lên tiếng nhận xét.
- Rất thơm nhưng... cũng rất khó nuốt.

Anh ta lại cười như thế, nụ cười hướng về phía mà cô gái kia vừa khuất bóng. Một số trong những người có mặt ở đây cười thích thú, một số khác chỉ biết lắc đầu, tiếc thay ột cô gái thuần khiết.

Con người rồi sẽ có lúc thay đổi, có rất nhiều lí do khiến họ như thế. Cái tên Lâm Hàn Phong cũng vậy, cậu ta đang dần thay đổi một cách tích cực hơn. Không còn đánh nhau, đua xe, rượu bia hay ít nhất là không còn ngủ gục trong lớp nữa. Người ta đã có thể nhìn thấy một Lâm Hàn Phong với mái tóc đen trong bộ đồng phục chỉnh tề đến trường với một gương mặt vô cùng phấn khởi. Tất cả là do bản thân cậu hay vì một ai đó đã cho cậu động lực?

Sau giờ học họ lại học cùng nhau, hết môn này đến môn khác, hết làm bài tập rồi lại trả bài lẫn nhau. Mấy cái miệng trong trường đang loan tin rằng họ đang yêu nhau, Gia Hân biết điều đó nhưng cô mặc kệ, có giải thích cũng bằng thừa chi bằng im lặng để nó qua đi.

- Lúc nãy sao cậu đi lâu quá vậy?
- Cậu lo làm bài tập đi, sai chỗ nào đơn giản tôi sẽ bắt cậu chép phạt 100 lần đấy.
- Lại bắt đầu hung hăng rồi... – Hàn Phong xụ mặt.

“Tôi chỉ là lo lắng cho cậu...”

- Mà nè...
- Sao? – Cậu bỗng nhiên ngoắc đầu dậy khi nghe tiếng cô gái đối diện gọi mình.

Ngập ngừng một chút, Gia Hân lên tiếng.

- Cậu và Chấn Nam thật ra là mối quan hệ gì?
- Mối quan hệ gì là sao? Cậu sao lại quan tâm tới chuyện đó? – Ánh mắt cậu đầy vẻ nghi ngờ.
- Ồ... tôi chỉ thắc mắc thôi. Là cái lần đầu tiên trong hẻm lúc đó người của anh ấy đã đánh cậu...
- Mấy tên đó không phải là người của hẻm đâu, chúng là kẻ thù của tôi, hẻm chỉ đứng xem thôi.
- Nhưng lúc đó không phải bọn họ đã răm rắp nghe theo lời anh ấy sao?

- Vì đơn giản bọn họ sợ hấn, hấn ta là ác quỷ mà.

“Anh ta thật sự đáng sợ vậy sao?”

- Cậu đang nghĩ gì vậy? Cậu có vẻ rất quan tâm đến chuyện của hấn. – Hàn Phong nhú mày.

- Làm... làm gì có chứ? Tôi chỉ là...

- Chỉ là thắc mắc phải không?

- Ừ.

“Chỉ là thắc mắc thôi sao? “

- Bố tôi là một cảnh sát rất giỏi, lần đó tập đoàn nhà hấn gây thù với tập đoàn khác nên hai cha con của hấn bị bắt cóc, chính bố tôi đã cứu họ. Sau đó bố hấn mở một buổi tiệc tại nhà để ăn mừng cho việc thoát chết đó, gia đình tôi hiển nhiên là được mời. Lúc đó, tôi chỉ mới hơn mười tuổi nên rất quậy phá, tôi đã lên vào phòng hấn và phát hiện một món đồ chơi rất đẹp – một chiếc ly bằng thủy tinh.

- Cậu đã lấy cắp nó hả?

- Cậu im lặng mà nghe đi, tôi đâu có hèn hạ tới mức đó chứ! – Hàn Phong cau có.

Gia Hấn cười cười, xua đi sự nóng nảy của “cậu học trò”.

- Được rồi. Được rồi!

Hàn Phong lườm Gia Hấn rồi lại bắt đầu kể tiếp:

- Lúc tôi đang cầm chiếc ly thủy tinh lên xem thì đột ngột hấn bước vào, tôi đã rất hoảng sợ, chiếc ly bị rớt, hấn đã rất giận dữ và... xong vào đánh tôi. Tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào ở tuổi đó mà lại đáng sợ đến thế, đôi mắt hấn lúc đó rất lạnh, rất đáng sợ cứ như bị cướp mất thứ quý giá nhất vậy. Nếu không có người phát hiện chắc tôi bị đánh đến nhập viện mất.

“Thật đáng sợ!”

- Bố hấn phát hiện, ông ấy đã đánh hấn trước mặt gia đình tôi, tôi chưa từng thấy người cha nào nghiêm khắc với con mình như thế.

- Hai người đã không ưa nhau từ đó?

- Sao mà ưa được khi hấn đã dám đánh tôi chứ? Tôi đã làm gì đâu.

- Có lẽ chiếc ly đó rất quan trọng với anh ấy mà tuổi thơ của hai người cũng thật dữ dội. – Gia Hấn khẽ cười.

- Nè, sao cậu cứ kêu hấn là “anh ấy” hoài vậy hả? – Hàn Phong đột nhiên cảm thấy khó chịu, cậu to tiếng quát tháo Gia Hấn.

Cô khẽ chau mày trước sự thay đổi đột ngột này, rồi không chịu thua cô lên tiếng đáp trả.

- Còn cậu sao lại tự nhiên lớn tiếng với tôi hả? Làm bài tập đi.

Hàn Phong sững người. “Phải rồi, sao tự nhiên mình thấy khó chịu nhỉ?”

Cậu không nói gì thêm chỉ cầm cúi làm bài, một lúc sao cậu lại lên tiếng nhưng vẫn chăm chú vào việc làm bài.

- Gần hai tuần tôi chuyển đến đây hình như không hề thấy hấn ta thì phải? Cũng tốt, như thế sẽ bớt sóng gió cho học viện này.

- Ừ, cũng gần hai tuần rồi. – Giọng cô nhỏ dần, phảng phất buồn, đôi mắt trong veo nhìn về phía cửa sổ.

Và trong này, một người nhìn cô đầy khó hiểu...

- Cậu sao vậy? Nhìn cậu như sắp chết ấy.

Gia Hân ngồi xuống sàn, bên cạnh người bạn như chỉ còn lại cái xác không hồn. Thu Thảo vẫn không nói gì, gương mặt buồn rĩ rượi. Gia Hân lay lay cánh tay cô bạn, lo lắng hỏi:

- Cậu mệt hả? Có cần xin về sớm không?

- Tổ không sao chỉ là... tổ buồn chút thôi... – Sắc mặt vẫn cứ thế, nhìn xa xăm.

- Cậu buồn chuyện gì? Nói tổ nghe đi.

- Hai tuần nay tổ không thấy anh ấy đâu cả, không biết anh ấy có bị bệnh hay bị gì không nữa? – Giọng nhỏ Thảo nhỏ dần.

- Anh ấy? Là ai chứ?

- Là người tổ thường kể với cậu ấy. Anh ấy là một người rất hoàn mỹ, anh ấy vừa tài giỏi lại vừa đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt lạnh, mọi thứ về anh ấy đều tuyệt vời.

Nhỏ Thảo mơ màng và đầy hào hứng khi nói về “anh ấy”, đây là lần đầu tiên Gia Hân thấy cô bạn thân của mình như thế, nó như sắp chết, thật đáng thương.

- Là cái người lạnh lùng và khó tiếp xúc nhất ở đây mà cậu từng nói á hả?

- Ừ. Tổ lo quá, anh ấy chưa từng vắng mặt ở võ đường này quá ba ngày vậy mà đã hai tuần nay rồi không thấy anh ấy đến. – Giọng cô bạn lo lắng rờ rệt, còn hơn đó là bạn trai của mình.

- Đừng nói là... cậu bị “say nắng” anh ấy rồi đó chứ?

- Tổ...

HAI EM KIA SAO CÒN CHƯA TẬP HỢP HẢ?

Giọng oai nghiêm của một sư huynh vang lên làm cả hai bừng tỉnh, mọi người đã tập hợp cả rồi chỉ còn hai đứa cô thôi. Gia Hân vội kéo “cái xác” bên cạnh mình lại chỗ mọi người.

...

Sau cái hô “KHỎE” mọi người tản ra khỏi hàng, thu xếp đồ đạc để ra về, một số khác vào phòng thay đồ để thay bộ võ phục ra.

Còn Gia Hân, cô bị nhỏ bạn kéo đến gặp một người để hỏi về cái chuyện đại sự của nó.

- Chờ đã Gia Bảo!

Người tên Gia Bảo đó liền quay đầu lại, một cậu trai với gương mặt cực kì baby và cậu ấy mang đai đen.

- Có chuyện gì sao?

- À... ừm... tôi... tôi... thực ra tôi... tôi có chuyện muốn hỏi...

- Có chuyện gì chị cứ hỏi đi, không cần phải căng thẳng thế đâu, tôi đâu phải là cái người lạnh lùng, khó tiếp xúc nhất ở đây chứ. – Cậu ta nhướn mày kèm theo một nụ cười tinh nghịch, dù đang nói với người này nhưng tia nhìn lại hướng thẳng về phía người bên cạnh.

Gia Hân bị cái nhìn của cậu ta làm cho bối rối, “người lạnh lùng, khó tiếp xúc nhất ở đây” câu đó chẳng phải là cô vừa nói lúc nãy với Thu Thảo hay sao mà hình như chuyện Thu Thảo sắp hỏi cậu ta đã biết rõ.

- Tôi... tôi muốn hỏi về anh cậu, anh... anh ấy sao dạo này không đến?

- Ra là vì anh ấy. Anh ấy bận việc nên không đến được, ít hôm nữa có lẽ anh ấy sẽ đến đấy. Anh ấy mà biết chắc cũng nôn nóng muốn tới đây lắm.

Cậu ta lại nhìn Gia Hân, rồi quay lưng bỏ đi thứ cuối cùng cậu ấy để lại chỉ là một nụ cười đầy mờ ám. Cậu này thật kì lạ!

22. – Chương 22

- Nghe nói cậu tìm tôi? – Ông Triệu Hoàng nhắm nhai một ngụm trà nóng, hơn hết ngay lúc này ông muốn giữ lại một chút nhiệt cho sự lạnh giá đang phủ đầy căn phòng sang trọng này.

- Vì tôi nghe nói ông đã từ chối.

Từng từ, từng chữ anh ta thốt ra đều quăng đi cảm xúc và thay vào đó là thứ khí lạnh đến run người. Gương mặt lạnh đến vô cảm, cái cách chéo chân, đút hai tay vào túi quần đầy kiêu ngạo, đôi mắt như muốn xé toạt từng ý nghĩ của người khác. Thứ cảm xúc lẽ ra phải có nó không hề tồn tại trong anh ta hay là vì anh ta đã rất khéo léo khoắc lên mình chiếc áo lạnh như một lớp vỏ bọc hoàn hảo. Anh ta như chẳng phải con người mà là thứ sinh vật gì đó khiến người đối diện thấy yếu mềm.

Triệu Hoàng cố giữ sự bình tĩnh, trong mấy mươi năm cuộc đời ông chưa từng gặp một cậu thanh niên đáng sợ thế này.

- Xin lỗi, tôi không có thói quen hợp tác với người lạ.

- So với King World thì đâu là người lạ chắc ông hiểu rõ chứ? – Chấn Nam nhướn mày.

- Dù là King World hay Lục Chấn tôi cũng sẽ không hợp tác với ai cả. – Triệu Hoàng đồng dạng nói.

- Ông nghĩ là cả nước Đức này sẽ còn một ai khác chịu cung cấp vật liệu cho ông sao?

Mặt ông đành lại, sự bình tĩnh cố giữ giờ tuột mất, những nếp nhăn xô vào nhau làm hiện lên sự già cỗi trong đôi mắt.

- Nói vậy là...

Những ngón tay nhịp nhịp trên bàn một cách thích thú, tạo ra những âm thanh rất nhỏ nhưng lại có ý treu người.

- Một là King World, hai là Lục Chấn, ba là... mất tất cả.

Lục Chấn Nam kiêu ngạo bước đi, tiếng giày va vào sàn lại một lần nữa có ý treu người.

- Tôi vẫn đang thắc mắc, tại sao một tập đoàn lớn như Lục Chấn lại muốn hợp tác với một công ty ít danh tiếng như Hoàng Hân, thật ra mục đích của cậu là gì? – Ông Triệu Hoàng nói vọng theo khi bước chân của người kia đang gần chạm về phía cửa.

- Vì ông là một người không có tham vọng.

Anh dừng lại, buông ra câu nói khiến người ta phải suy nghĩ rồi lạnh lùng mở cửa bước ra.

Căn phòng sang trọng bỗng chốc lấy lại nhiệt độ bình thường, bởi kẻ gây ra sự lạnh giá đã đi mất. Triệu Hoàng cuối cùng cũng có quyết định, ông tin với sự trải nghiệm và cách nhìn người của mình, lần này ông sẽ không sai. Cậu thanh niên đó, tuy chẳng thể nào đoán được suy nghĩ và những câu nói của cậu ta, nhưng ở cậu có cái gì đó làm người ta thấy tin tưởng. Và bây giờ Triệu Hoàng – ông ấy có thể lí giải được vì sao Lục Chấn lại tồn tại và phát triển như ngày hôm nay.

Tiếng chuông báo giờ vang lên đánh thức sự tĩnh lặng của Bingel sau những giờ học căng thẳng. Cả học viện như bừng tỉnh bởi tiếng cười đùa, tiếng nói chuyện râm rang. Náo nhiệt nhất có lẽ là căn-tin – nơi người ta dùng thức ăn để chữa chứng bệnh “thèm khát” của bao tử.

Lúc này Gia Hân và Hàn Phong đang ngồi ăn cùng nhau, chuông vừa reo cậu đã kéo cô ra đây.

Cả hai đang chăm chú ăn thì một khay cơm khác được đặt xuống bàn họ một cách thô bạo kèm theo lời nói đầy khinh bỉ:

- Đứng dậy và đi ra chỗ khác.

Gia Hân ngẩng đầu nhìn cô gái đang khoanh tay trước ngực, có chút ấn tượng, là Trương Ngân – cô gái lần trước gạt cô xuống phòng Hội trưởng. Đáp lại ánh mắt ngạc nhiên của Gia Hân là một cái nhìn đầy khinh bỉ, cô ta lại cao giọng ra lệnh.

- Tôi bảo cô đi ra chỗ khác.

Gia Hân chẳng hề doái hoài tới thái độ giận dữ bất thường của cô gái, cô đặt lại đôi đũa lên khay rồi nhẹ giọng nói:

- Chỗ này chúng tôi ngồi trước rồi, cô tìm chỗ khác đi.

- Cô là ai mà dám ngồi ở vị trí này hả?

Giọng nói thứ ba xuất hiện, thối bùng thêm không khí cuộc nói chuyện. Cũng như Trương Ngân, Bảo Châu đặt khay cơm của mình lên bàn nhưng có phần nhẹ nhàng hơn. Mái tóc cô vén gọn sang một bên, cô xinh xắn với nét đẹp dịu dàng nhưng ai đó lại thấy đó chỉ là “lớp mặt nạ” hoàn hảo.

- Căn-tin cũng phân theo khu vực đấy, đây là chỗ của nhóm 1, còn bên kia mới là chỗ dành cho học viên nhóm 2 như cô – Bảo Châu hất đầu về phía những chiếc bàn gỗ nối dài nhau rồi quay lại nhìn cô gái nhỏ, giọng chất vấn – Cô là thực sự không biết hay giả vờ không biết vậy học viên nhóm 2?

Giọng điệu có phần nhẹ nhàng nhưng đó lại là cái vỏ bọc bao lấy sự khinh bỉ tột cùng.

Tiếng đũa lạnh lùng chạm vào mặt bàn, ai đó đang rất bực tức, đến lúc phải đứng dậy, không thể ngồi yên mãi được.

- Ý cô là đang đuổi tôi phải không?

Bảo châu nhìn về phía người đó, cô hơi sững sốt nhưng rồi cũng lấy lại sự điềm tĩnh.

- Cậu thì khác vì cậu là em trai của Hội trưởng. – Cô cười cười, thái độ thay đổi rõ rệt, cô đã quên mất việc Lâm Hàn Phong chuyển vào đây với tư cách là một học viên nhóm 2.

- Vậy còn cô học viên khối 10 này thì sao? Cô ta là em gái của Hội trưởng à? – Cậu hướng tia nhìn về phía Trương Ngân, quay lại Bảo Châu, giọng khinh khi. – Còn cô, cô là gì của Hội trưởng?

Không ai biết được, cậu đang cố kiềm nén thế nào. Bao nhiêu lí do lại không nói sao cứ đem cái quan hệ “em trai với Hội trưởng” ra nói chứ. Nếu lúc đó Gia Hân không kéo cậu đi thì không chừng cậu sẽ ra tay đánh cô ta mất.

Cả hai chỉ đi được vài bước thì...

- Á...

Trong mắt cậu, bàn tay Gia Hân lọt khỏi tay cậu, cô ngã nhào xuống sàn... Có tiếng ồ lên kinh ngạc và cả những tiếng cười khúc khích. Không còn ý thức được gì, cậu quay lại đâm một đòn mạnh bạo vào má cái tên đã cản chân Gia Hân. Hấn bị mất thăng bằng, va vào cái bàn gần đó, mọi thứ trên bàn va vào nhau, tiếng đồ vỡ giòn tan, tiếng la hét, tiếng ồ lên kinh ngạc, câu chuyện đã thu hút đám đông.

Không dừng lại, Hàn Phong bước về phía tên đó, viễn cảnh tương lai mù mịt của hắn đã được vẽ ra. Hắn sợ hãi nhìn cậu, đôi mắt cậu lại càng hằn lên sự giận dữ. không ai dám vào can ngăn bởi lẽ người ta sợ những điều phiền phức.

- Dừng lại đi Hàn Phong, chuyện này mà tới tai Hiệu trưởng thì không xong đâu.

Minh Thành từ trong đám đông chạy vào, cậu nắm chặt lấy cánh tay Hàn Phong.

- Buông ra. – Hàn Phong lạnh lùng ra lệnh.

- Cậu mau xem Gia Hân có bị gì không đã?

Lúc này Hàn Phong mới tỉnh ra, cậu chỉ biết đánh cái tên làm cô ngã chứ chẳng hề xem cô có bị sao không. Cậu quay lại phía Gia Hân nhưng lúc này đã có một người con trai khác bên cạnh cô, người mà cậu tuyệt đối không muốn hấn lại gần cô.

Hoài Nam đỡ Gia Hân đứng dậy, anh lấy miếng khăn giấy trên bàn nhẹ nhàng lau sạch những vết bẩn trên gương mặt cô, ân cần hỏi:

- Em không sao chứ? Áo em bẩn nhiều quá.

Gia Hân khẽ lắc đầu, cô còn quá bất ngờ trước cú ngã nhào vừa rồi. Cô tìm Hàn Phong, rồi lại chợt bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn cô, đầy phức tạp. Cậu liếc mắt về phía người con trai đứng cạnh cô không chỉ là căm ghét mà còn là lo sợ. Tiến về phía hai người rồi thật nhanh cậu nắm lấy tay cô kéo đi.

Hết chuyện, mọi người bắt đầu tản ra, đầu đó vẫn lời xì xầm, bàn tán. Tên xấu số ấy được người ta đưa đi, một cú đấm của Hàn Phong đã làm hắn thấy choáng váng.

Bảo Châu hậm hực bước về phía Hoài Nam.

- Anh à, sao anh lại bên Triệu Gia Hân chứ?

Hoài Nam thôi không nhìn về phía hai người kia nữa, anh nhìn cô em gái, cái nụ cười đầy mờ ám.

- Em họ, em ghét con nhỏ đó lắm à?

- Ở... này giờ cậu đứng đây hả?

Cô cứ nghĩ là sau khi đưa đồ thể dục cho cô cậu đã lên lớp không ngờ cậu lại đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ thế này.

- Cậu không sao chứ? Tôi xin lỗi... – Giọng cậu dịu lại, nhìn cô đầy xót xa.

- À, không sao, không cần phải xin lỗi đâu. – Cô cười hì.

- Mà nè, cậu quen hắn ta sao?

- Hắn ta? Là ai chứ? – Gia Hân tròn mắt hỏi lại.

- Là cái tên lúc này, Nguyễn Hoài Nam.

- Ờ, cũng quen biết sơ sơ thôi. Lần đó anh ấy đã chặn quả bóng thay tôi.

- Hắn chặn quả bóng thay cậu?

Thái độ Hàn Phong bỗng chốc trở nên nghiêm trọng, người ta có thể thấy nét lo sợ đầu đó trong mắt cậu.

- Ờ, có chuyện gì sao?

- Gia Hân, cậu phải hứa với tôi từ nay không được tiếp xúc với tên Hoài Nam đó nữa, hắn ta thực sự rất nguy hiểm. – Cậu đột nhiên xiết chặt lấy vai cô, thái độ đầy nghiêm trọng.

- Nguy hiểm?

- Ừ. Cậu lên lớp trước đi, phải nhớ những gì tôi dặn đó.

Gia Hân nhìn về phía cậu đang dần xa, lòng chợt len lỏi nỗi bất an.

“Chuyện gì đã xảy ra sao?”

Trên dãy hành lang dài, bước chân trở nên gấp gáp lạ thường, từng giọt mồ hôi lạnh rỉ đầy trán, chảy dài trên gương mặt điển trai.

Cánh cửa bị đóng sầm lại, bên trong người con trai chỉnh lại chiếc cà-la-vát trên cổ áo sơ mi nhăn nhúm vì bị ai đó túm lấy, nụ cười thâm độc trên môi tô thêm màu cho viễn cảnh phong ba. Bên ngoài, chiếc khuyên tai của chàng trai lóe một đường sáng nhỏ rồi chợt tắt, cuộc nói chuyện vừa rồi cứ văng vẳng bên tai, như một sự ám ảnh nó làm gương mặt chàng trai hiện lên những đường nét lo sợ lẫn tức giận.

- Mà tiếp cận Gia Hân thật ra có ý đồ gì hả?

- Tao chỉ muốn lấy thứ tao cần thôi? Sao hả? Mà muốn thất hứa à?
- Tao sẽ đưa mày thứ khác nhưng tuyệt đối không phải là cô ấy?
- Nhưng phải làm sao đây tao rất muốn và chỉ muốn nó thôi? Mà hình như nó không nhớ gì về chuyện lần đó thì phải? Nó mà nhớ lại chắc mọi chuyện sẽ thú vị lắm đây.
- Có tao ở đây mày đừng hòng đụng đến cô ấy.
- Được thôi, tao sẽ coi mày bảo vệ nó như thế nào?

Hàn Phong cụp mắt, hàng mi cong che đi mọi cảm xúc từ nó. Lần đó với cậu là một sai lầm quá lớn, nếu cô ấy nhớ lại mọi chuyện khi đó thì không biết cô sẽ nhìn cậu thế nào nữa? Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy nhói lòng.

Cậu rời khỏi phòng dụng cụ, không cần biết thế nào, cậu nhất định phải bảo vệ cô khỏi “con sói” hung hăng đó.

Trong gian bếp có phần xa xỉ, dưới ánh đèn điện có phần lạnh lẽo, một chàng trai đang dùng bữa tối mà hình như anh chẳng có hứng thú gì, cứ cho thức ăn vào miệng, nhai rồi nuốt một cách vô vị.

Hàn Phong bước về phía tủ lạnh mà chẳng thèm nhìn người anh trai của mình lấy một lần, cậu mở tủ, lấy một lon coca, mở nắp và uống một hơi dài. Xong cậu quay đầu bước ra, chẳng thèm để ý đến một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm.

- Hôm nay em lại đánh nhau à? – Lâm Vũ không còn tập trung vào bữa tối nữa, anh nhìn về phía cậu em trai.
- Ừ. – Hàn Phong lạnh lùng trả lời.
- Vì Gia Hân? – Anh lại hỏi thêm.

Cậu không trả lời thêm nữa, cứ thế bước đi nhưng chỉ vài bước thì quay lại. Cậu đặt lon coca lên bàn, ngồi đối diện anh trai.

Ngập ngừng một hồi lâu trước ánh mắt ngạc nhiên của anh trai, cuối cùng cậu cũng có thể mở lời.

- Hoài Nam hình như hẳn có ý đồ xấu với Gia Hân?

Đôi mắt người anh trai trở nên kì lạ với những cảm xúc chưa bao giờ có. Anh không biết nên buồn hay nên vui nữa, lần đầu tiên sau ngần ấy năm đứa em trai không cùng huyết thống tìm đến anh để nói chuyện mà lần này lại là vì một đứa con gái. Anh thấy nó thay đổi vì cô ấy, nó sống tốt hơn vì cô ấy, anh thấy vui cho nó. Còn bây giờ, nó lo lắng cho cô ấy, đôi mắt nó lần đầu tiên biết sợ hãi vì cô ấy, đứa em trai của anh.

- “Từ ngày mai em đừng rời cô ấy, có em ở bên cạnh chắc Hoài Nam không dám ra tay đâu. Hiện giờ, cô ấy chưa nhớ ra điều gì nhưng không có nghĩa là cô ấy mãi mãi sẽ không nhớ ra. Em nên nghĩ cách giải thích cho cô ấy hiểu.”

Hàn Phong khẽ thở dài, anh ấy nói đúng, rồi một ngày nào đó, Gia Hân cũng sẽ nhớ ra. Sự thật được sáng tỏ và bộ mặt thật của cậu sẽ bị vạch trần rằng cậu là một thằng khốn nạn thế nào.

Tiếng cô giáo trên bục giảng đưa cậu trở về thực tại.

- Gia Hân, em xuống phòng Giáo Viên lấy giùm cô bảng điểm nhé!
- Vâng ạ!

Gia Hân lễ phép gật đầu rồi nhanh chóng đến phòng Giáo Viên, khi cô vừa ra khỏi lớp cũng là lúc Hàn Phong chạy theo sau, chỉ để lại một câu cho giáo viên.

- Em đi với cậu ấy.

Cả ngày hôm ấy, Hàn Phong cứ đi theo Gia Hân mãi, ngay cả việc cô đi vệ sinh cậu cũng đòi đi theo, cố phải la ầm lên cậu mới thôi. Mối quan hệ của họ đã từng không rõ ràng giờ thì lại càng thêm rối.

- Là tin nhắn của ai vậy?

Họ đang học cùng nhau ở quán Rain, Hàn Phong nheo mắt hỏi khi thấy cô xem tin nhắn mà sắc mặt trở nên bối rối lạ thường. Cô nhìn cậu nhưng không nói gì, nhanh như cắt, cậu giật lấy điện thoại trên tay cô. Màn hình điện thoại hiển thị một tin nhắn: “Ngày mai sinh nhật anh, mong là em có thể đến dự, mai tan trường anh đợi em trước cổng.” Người gửi được lưu với cái tên “Hoài Nam”.

Hàn Phong xiết chặt chiếc điện thoại trong tay, cậu chau mày nhìn cô.

- Hắn ta biết số điện thoại cậu từ khi nào? Mà làm sao hắn biết được chứ?

- Tôi làm sao biết được chứ.

- Cậu từ chối ngay đi. – Hàn Phong hậm hực ra lệnh.

Gia Hân đưa đôi mắt trong veo nhìn cậu, cái nhìn làm cậu bối rối.

- Cậu thôi nhìn tôi bằng đôi mắt đó đi được không? – Cậu quay sang hướng khác, lảng tránh cô.

- Sao cậu lại tỏ ra thái độ như vậy hả? Anh ấy có gì nguy hiểm mà cậu bảo tôi phải tránh xa chứ?

- Bộ cậu muốn đi lắm hả? – Hàn Phong bực tức đáp lại.

- Ờ... tôi...

- Ngày mai chúng ta còn phải học, cậu không được rủ bỏ trách nhiệm như thế.

- Ít ra cậu phải cho tôi một lí do chứ.

- Cậu chỉ cần biết là hắn ta rất nguy hiểm, là người mà cậu không nên đến gần, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi không nghe thì mặc cậu. – Cậu ngoảnh mặt đi nơi khác, không thèm nhìn cô nữa, cậu ta đang giận.

Gia Hân chợt chạnh lòng, trông cậu không có gì là đùa giỡn cả, cậu thực sự lo lắng cho cô sao? Cô cầm điện thoại và phản hồi lại tin nhắn, cô từ chối vì cô cũng chẳng hứng thú với những chuyện này cho lắm.

Người ta thấy ai đó đã nhìn lên vào màn hình điện thoại của cô mà cười thâm đầu đó vẫn còn nỗi lo sợ.

*** Lịch post vào cuối tuần nha! Nghĩ lẽ mình sẽ post một chap bù cho cuối tuần sau. Hai tuần mình thì nên sẽ không post truyện, qua thì sẽ bù lại. Cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ ^^

23. – Chương 23

Ai đã từng là học sinh chắc hẳn cũng thấu hiểu cái cảm giác khi mà tiếng chuông tan trường vang lên. Chúng ta chẳng thể nào lí giải được tại sao chúng ta luôn thấy mệt mỏi, uể oải khi phải ngồi trong lớp học nghe thầy cô truyền dạy kiến thức ấy thế mà khi bước ra khỏi lớp học mọi sự mệt mỏi đều tan biến, chúng ta khỏi bệnh mà không cần bất cứ liều thuốc hay một phương pháp đặc trị nào. Tiếng vỗ òa từ các phòng học, tiếng reo hò quá khích của ai đó, tiếng còi xe hối hả hòa vào làn đường đông đúc... tất cả chúng - âm thanh của thời khắc tan trường.

- Mình đi thư viện trả sách nhé!

- Ừ, gặp nhau ở cổng trường. – Gia Hân tươi cười chào cô bạn thân.

Đeo chiếc balo vào vai, cô bước ra khỏi lớp, theo sau vẫn là “cái đuôi” mang tên Hàn Phong ấy. Dường như đã quá quen thuộc và trở nên nhàm chán, người ta chẳng còn chú ý hay xăm xoi về mối quan hệ của hai người bởi chẳng thể nói đi nói mãi một đề tài và cũng chẳng thể ghen tức mãi với những thứ sẽ không bao giờ là của mình, dư luận là thế khi chẳng còn gì để nói sẽ tự khắc im lặng.

(Ring... Ring)

Gia Hân bồn thần nhìn vào màn hình điện thoại, cô chùng chừ một lát rồi quyết định bắt máy:

- Alo...

- <...>

Bên kia nói gì đó chỉ thấy nét bối rối trên gương mặt cô gái. Chợt điện thoại bị giật khỏi tay cô bởi một hơi thở từ phía sau.

- Nè, Lâm Hàn Phong...

Hàn Phong mặc nhiên không chú ý đến, cậu vừa áp tai vào điện thoại vừa ung dung bước xuống cầu thang.

- Là tao đây.

- < mày=" có=" thói=" quen=" giật=" điện=" thoại=" người=" khác=" từ=" khi=" nào=" vậy,=" lâm=" hàn=" phong?=" ">

- Vì đây là điện thoại của Gia Hân nên tao có quyền giật.

- < à...=" quen=" mất,=" nó=" là=" đồ=" của=" mày,=" mày=" thậm=" chí=" có=" thể=" đem=" tặng=" nói=" chi=" là=" chuyện=" giật=" điện=" thoại=" của=" nó=" chứ.=" ">

- Khi tao còn dùng lời nói với mày thì mày hãy thôi làm những trò thể này đi. – Hàn Phong xiết chặt chiếc điện thoại trong tay.

- Hàn phong, cậu đang nói gì vậy hả? Trả điện thoại đây.

Giọng nói từ phía sau làm cắt ngang cuộc trò chuyện của họ. Cậu rời tai khỏi điện thoại, vội đẩy cô sang một bên.

- Cậu yên tí đi...

- Hoài Nam, anh nghe rõ đây Gia Hân sẽ không đi đâu cả, chúng tôi còn phải học, còn nữa đừng có mà ve vãn cô ấy nếu không... tôi sẽ không nhân nhượng đâu.

Hàn Phong nói xong liền cúp máy cái rụp, cậu quay lại mỉm cười nhìn cô.

- Xong rồi, tôi đã từ chối dùm cậu rồi đấy.

- Nãy giờ hai người đã nói gì vậy? – Cô nhìn cậu nghi hoặc.

- Thì tôi chỉ từ chối giúp cậu thôi. – Cậu vô tư trả lời. – Đi thôi!

Cậu nháy mắt tinh nghịch rồi cho cả hai tay cùng điện thoại vào túi, thông thả bước đi.

- Cậu không trả điện thoại cho tôi sao?

- Tôi sẽ giữ nó để đề phòng tên đó lại gọi đến.

Sân trường đầy nắng, một chàng trai ung dung bước đi, một cô gái hậm hực bước theo sau.

- Lên xe thôi. – Hàn Phong mở cửa xe, nhìn cô thúc giục.

- Sao tôi phải đi với cậu? Hôm nay chúng ta có học đâu? – Cô ghì chặt lấy quai balo, vẻ thắc mắc nhìn cậu.

- Chẳng phải tôi đã nói là sẽ đi theo bảo vệ cậu sao? Đừng cứng đầu nữa lên xe đi.

- Nè, cậu lạ thật đó, có gì nguy hiểm mà phải bảo vệ tôi chứ? Vả lại, tôi có hẹn về cùng Phương rồi.

Vừa lúc đó...

- Gia Hân, đợi mình lâu không?

- À không, mình vừa nhắc đến cậu đấy. – Như vớ được cứu tin, Gia Hân nắm ngay tay Vũ Phương kéo đi. – Về thôi. Trễ xe bây giờ.

Nhưng chỉ vài bước, cô chợt nhớ ra điều gì đó, chân cô bỗng khựng lại, quay về hướng Hàn Phong, cô hậm hực:

- Hàn Phong, trả điện thoại cho tôi.

Cậu cười ranh ma, rồi rút trong túi ra chiếc điện thoại của cô, sẵn tay cậu quăng nó vào xe.

- Muốn lấy thì lên xe đi

- Cậu... – Gia Hân nghiêng rằng, không nói nên lời.

Bước về phía hai cô gái, cậu mỉm cười nhìn Vũ Phương.

- Hôm nay cậu về một mình nhé, Gia Hân về cùng tôi.

- Ồ... Ừm, hai cậu cứ về chung nhé, tôi về trước đây. – Cô cười lém lỉnh rồi nhìn sang Gia Hân đang nhăn nhó. – À, Gia Hân cậu đừng quên cuộc hẹn tối nay nhé! Tạm biệt!

- Vũ phương... – Cô gọi theo cô bạn nhưng cô ấy đã đi được một khoảng khá xa.

Liền sau đó, cô bị tên Hàn Phong kéo vào xe.

Tối nay, Gia Hân được mời ăn tối, cô mặc một chiếc váy trên đầu gối màu xanh nhạt, chân đi giày búp bê, mái tóc xỏa nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai gầy. Cô được tài xế đến tận nhà rước, vừa ngồi vào xe thì điện thoại đã reo lên.

- Tôi nghe đây.

- < cậu=“” đã=“” đi=“” chưa?=“”>

- Tôi vừa lên xe.

- < phải=“” cần=“” thận=“” đấy.=“” nhớ=“” là=“” không=“” được=“” đi=“” một=“” mình.=“”>

- Lâm Hàn Phong, tôi chỉ là ăn tối cùng Vũ Phương và mẹ bạn ấy thôi, cậu có cần phải nghiêm trọng như vậy không? Thật ra là có chuyện gì chứ?

- < không...=“” không=“” có=“” gì,=“” con=“” gái=“” đi=“” một=“” mình=“” thì=“” nguy=“” hiểm=“” lắm,=“” tôi=“” muốn=“” nhắc=“” nhở=“” cậu=“” thôi,=“” tôi=“” cúp=“” máy=“” đây.=“”>

Gia Hân có thể cảm nhận được dường như cậu đang trốn tránh điều gì đó, cậu không hề trả lời vào câu hỏi của cô mà chỉ tìm cách lảng đi. Cậu lo lắng cho cô như vậy thực ra là vì chuyện gì?

- Mẹ à, đây là Gia Hân bạn thân nhất của con. – Vũ Phương tươi cười giới thiệu.

Người phụ nữ nhìn Gia Hân cười hiền, mái tóc ngắn cách điệu, gương mặt trang điểm khá dày dặn, đôi giày cao gót kiêu sa, chiếc túi xách hàng hiệu đính đá cùng bộ trang phục và những phụ kiện sang trọng trên người, tất cả đã cho Gia Hân thấy một người phụ nữ thời đại. Và cô nhận ra rằng Vũ Phương sở hữu một nét đẹp giống mẹ.

- Chào cô. – Gia Hân lễ phép cúi chào.

- Chào cháu, Vũ Phương nhà bác cứ nhắc đến cháu mãi, ta nghe nói cháu học rất giỏi chả bù với con bé nhà cô phải thuê hẳn một gia sư riêng cho nó mà phải là một anh gia sư đẹp trai nữa chứ.– Bà nhìn sang con gái cười châm chọc.

- Mẹ à... – Vũ Phương chu mỏ nũng nịu.

- Chuyện này cháu cũng biết ạ!

Cả ba cùng òa cười, không khí đã không còn ngưng ngừng như lúc ban đầu. Người phục vụ đem thức ăn vào, sau khi thức ăn đã được bày ra bàn, bà gấp thức ăn vào chén cả hai đứa một cách đầy yêu thương.

- Gia Hân à, nhà cháu làm gì vậy?
- Bố cháu mở một công ty xây dựng, dạo gần đây đang mở chi nhánh ở nước ngoài nên ông ấy rất bận rộn.
- Mẹ biết công ty xây dựng Hoàng Hân chứ? Là công ty của nhà cậu ấy đấy. – Vũ Phương tiếp lời.
- Hoàng Hân? – Bà mở to đôi mắt nhìn Gia Hân. – Nói vậy ra cháu là con gái Triệu Hoàng à?
- Vâng, cô biết bố cháu sao ạ?
- Ta và bố cháu là bạn cũ của nhau, cũng đã lâu lắm rồi ta không gặp ông ấy.
- Vậy ra chúng ta đều là người nhà cả sao? Ôi vui quá. – Vũ phương reo lên đầy phấn khích.

Gia Hân thấy khá bất ngờ, lâu lắm rồi mới gặp một người bạn cũ của bố. Từ lúc đó trở đi thì cô không hề thấy bố liên lạc hay tụ họp với bạn bè, ở bố chỉ có công việc và gia đình.

- Ta và bố cháu đều là những người bận rộn nên ít có thời gian chăm sóc gia đình. – Nhìn hai đứa, mắt bà bỗng tràn ngập nỗi buồn đau đó sự tiếc nuối và tình yêu thương vô bờ bến. – Thấy hai đứa là bạn tốt của nhau, ta vui lắm, mong là hai đứa sẽ mãi như thế này.
- Mẹ à... – Vũ Phương nhìn bà, rưng rưng.

Gia Hân nhìn họ rồi khẽ mỉm cười, tình mẹ đã lâu rồi cô không thấy nó.

- Hai đứa làm ta nhớ lại một người bạn cũ, ta và cô ấy thân nhau hơn cả chị em ruột nhưng rồi... cô ấy lấy chồng, ta cũng lấy bố Vũ Phương. Sau đó, ta nghe tin cô ấy ly dị sau đó, cô ấy biệt vô âm tính, ta đã tìm cô ấy nhưng cô ấy giống như biến mất khỏi thế gian này vậy.

Giọng bà run lên như chẳng thể che giấu nỗi buồn và sự nuối tiếc. Gia Hân chợt chạnh lòng, người phụ nữ trong câu chuyện ấy, giống mẹ quá.

- Mẹ à... đang vui sao mẹ lại nói mấy chuyện đó chứ? Con tin rồi sau này cô ấy sẽ trở về thôi.
- Ừ nhỉ, sao mẹ như thế chứ? Thật là làm hai đứa mất vui rồi. – Bà cố lấy lại nụ cười ban đầu, tươi cười gấp thức ăn cho hai đứa.

Bữa ăn tối lại tiếp tục, đầy tiếng nói cười hòa cùng những cung bậc cảm xúc khiến người ta như thất lòng.

Gia Hân và hai mẹ con Vũ Phương rời khỏi nhà hàng, họ vừa định lên xe thì Gia Hân nhận được cuộc gọi từ Thu Thảo.

- < mình=“” đang=“” soạn=“” bài=“” thì=“” thấy=“” vợ=“” bài=“” tập=“” toán=“” của=“” cậu=“” trên=“” bàn=“” học=“” của=“” tớ=“” đấy.=“”>
- Ấy chết, mình quên mất, mai có tiết Toán mà mình vẫn chưa làm bài tập. – Cô hét hoảng nói vào điện thoại
- < cậu=“” hậu=“” đâu=“” quá=“” đấy.=“”>
- Được rồi bây giờ mình sẽ ghé nhà cậu liền.

Gia Hân cúp máy rồi nói phải ghé sang nhà bạn nên xin đi riêng cho tiện, lúc đầu Vũ Phương và cả mẹ cô ấy đều phản đối vì sợ Gia Hân bị nguy hiểm nhưng cuối cùng họ cũng xin hàng bởi sự cứng đầu của cô.

Cô chào tạm biệt hai mẹ con rồi bước ra đường lớn đón taxi. Nhưng chờ mãi cũng không thấy, cô bắt đầu nóng nung. Cuối cùng cũng có một chiếc xe dừng lại chỗ cô nhưng không phải là taxi, một chiếc xe màu bạc bóng loáng. Gia Hân đưa đôi mắt ngạc nhiên về phía chiếc xe, lúc đó một chàng trai bước ra nắm chặt lấy tay cô, mạnh bạo đẩy cô vào xe. Chiếc xe lao nhanh trên đường đêm.

Gia Hân vẫn chưa hết bồn thần, mọi việc diễn ra quá nhanh, cô còn chưa kịp thốt ra lời nào. Chàng trai đó ghé vào sát mặt Gia Hân, cười ma mị:

- Cuối cùng cũng bắt được em.

Cô vội nhích người ra, cách anh ta một khoảng an toàn, cô lắp bắp:

- Anh... thật ra anh muốn gì ở tôi hả?

- Muốn gì rồi em sẽ sớm biết thôi. Anh đã dùng lời nói lịch sự vậy mà em kiêu quá, không nể mặt anh chút nào, bắt buộc anh phải dùng đến cách này thôi. – Hoài Nam nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm nhọn của cô.

Anh ta lại cười, cô bắt đầu thấy sợ hãi cái nụ cười của anh ta. Đâu mất rồi cái nụ như tỏa nắng hay đây mới chính là nụ cười thật của anh ta?

Cô gạt mạnh tay anh ta ra, sự sợ hãi lấp đầy đôi mắt.

- Tôi muốn xuống xe anh mau dừng xe lại đi.

Chẳng thèm để ý đến cô, anh ra lệnh cho tài xế:

- Đến biệt thự đi.

Chiếc xe rẽ trái, cô không biết rồi mình sẽ bị đưa đến đâu, nỗi sợ hãi bao lấy tâm hồn cô, đôi bàn tay lạnh run, từng giọt mồ hôi đầm đìa trên trán.

Xe dừng lại trước một biệt thự sang trọng, Gia Hân bị tên Hoài Nam kéo ra khỏi xe, cô không ngừng giãy giụa.

- Thả ra, mau thả tôi ra.

Hắn mặc nhiên không hề để ý tới, nắm chặt tay cô kéo xềnh xệch lên tận lầu 3. Hắn đẩy cô vào phòng rồi đóng sầm cửa lại. Cô đập mạnh vào cánh cửa, không ngừng la hét:

- Nguyễn Hoài Nam mau thả tôi ra.

Nhưng vẫn không hề có bất cứ động tĩnh gì, cô bất lực ngồi co mình vào một góc để mặc bóng tối bao quanh.

Một thứ gì đó lóe sáng qua đầu, cô lục tìm trong chiếc túi xách, cầm điện thoại trên tay, cô gọi ngay cho Hàn Phong, cô biết chỉ có anh mới giúp cô được vào lúc này.

Bài nhạc chờ vang lên đều đều như thách thức bản thân cô, bàn tay lạnh toát xiết chặt chiếc điện thoại,

“Hàn Phong, mau nghe máy đi.”

Tiếng tút ngân dài trong điện thoại nghe não nề, Gia Hân cụp mắt trong vô vọng. Trong lúc cô cần cậu nhất thì tại sao lại không xuất hiện chứ?

Bống điện thoại cô rung lên, một tia sáng lại lóe lên giữa bao nhiêu bóng tối đang bao trùm, Hàn Phong đang gọi lại.

- Hàn phong, tôi...

“Cạch” cửa phòng bật mở, ánh sáng đèn điện phủ đầy căn phòng rộng lớn. Gia Hân ngược đôi mắt đang mở to nhìn cái người vừa bước vào phòng, nhanh như cắt, hắn giật lấy điện thoại trong tay cô.

- Mà yên tâm đi, cô ấy đang ở chỗ tao.

Hắn cụp máy rồi thẳng tay ném điện thoại xuống sàn. Gia Hân nhìn tia sáng cuối cùng của mình bị dập tắt thì hệt hẫng vô cùng, cô xiết chặt tay, đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mắt anh ta.

- Thật ra anh muốn gì ở tôi hả?

- Anh chỉ muốn lấy lại món quà đặc biệt từ Hàn Phong thôi. – Hắn ghé sát mặt mình vào mặt cô, phả ra từng hơi thở nóng thối.

Gia Hân lùi vài bước về phía sau nhưng cô càng lùi thì hân càng tiến.

- Món quà đặc biệt? – Cô khó hiểu hỏi lại.
- Đúng, món quà đó chính là em, Triệu Gia Hân.
- Anh... anh đang nói gì vậy chứ?
- Đừng mở to đôi mắt nhìn anh, anh không kiềm lòng nổi đâu. – Hân cười ma mị rồi vuốt ve gương mặt cô.

Cô tức giận, gạt mạnh bàn tay bẩn thỉu của hân ra khỏi mặt mình.

- Đừng có tức giận chứ, để anh kể một câu chuyện cho em nghe nhé. Không chừng nghe xong em sẽ nhớ lại chuyện gì đó rất thú vị.

Hân ta ngừng một lát, khẽ hài lòng với ánh mắt tò mò của cô rồi nói tiếp:

- Em còn nhớ lần đó Hàn Phong dẫn em vào một quán bar chứ?
- Sao... sao anh lại biết?
- Anh là một trong số những người ở đó, anh đã đưa nước trái cây cho em.

Gia Hân mở to mắt nhìn người đối diện, phải rồi là anh ta, chính anh ta là người ở quán bar hôm đó, hèn gì cô lại thấy anh ta quá đỗi quen thuộc.

- Thế em có biết tại sao lần đó hân lại đưa em đến không?
- Anh muốn nói gì thì nói đi, không cần phải vòng vo như vậy đâu?
- Được rồi, nhưng em phải thật bình tĩnh đấy. – Hân nói tiếp. – Trong cuộc đua hôm đó hân đã thua, anh nói là cần một cô gái còn nguyên vẹn nên hân đã đưa em đến, em chính là giải thưởng cho cuộc đua. – Hân nhìn sâu vào mắt cô như để tìm kiếm một thú vui nào đó.
- Anh... anh đang nói bậy bạ cái gì vậy hả? Tôi sẽ không đời nào tin anh đâu.
- Hình như thuốc kích thích lần đó hơi mạnh nên em không còn nhớ gì nữa rồi. Cố nhớ lại xem lần đó...

Tuy ngoài miệng là vậy nhưng trong lòng Gia Hân vẫn còn nổi hoài nghi rất lớn, cô cố lục tìm trong trí nhớ, ngày hôm đó... ngày hôm đó... Rồi từng đoạn phim ngắn, rời rạc chạy đi chạy lại trong đầu cô, từ lúc Hàn Phong đưa cô đến đó, cô gặp tên Hoài Nam, hân đưa cô ly nước trái cây, Hàn Phong đỡ lấy cô, sau đó Hoài Nam giật lấy cô.

- “Không phải cậu bảo là cho tôi rồi à?”
- “Hôm nay tôi phải thử món đồ chơi mới này. Cảm ơn. Hôm khác tôi sẽ cho cậu một nhả cực hot.”

Câu nói của ai đó cứ văng vẳng trong đầu cô và hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ trong mảng kí ức lộn xộn của mình là gương mặt lạnh tanh đến vô cảm của Chấn Nam.

Cô ôm lấy đầu đau buốt, dựa lưng vào tường, cô từ từ khuya xuống, co người lại, giọt nước mắt trực trào nơi khóe mắt. Cô thấy tim mình nhói lên một vũ khúc rạn vỡ, cô nghe âm thanh của sự đổ nát ngay chính tâm hồn mình. Thì ra bấy lâu nay cô luôn bị vây quanh bởi dối trá và lừa gạt, vậy mà cô lại tin tưởng và xem họ là bạn. Cô cắn chặt môi ngăn tiếng nấc từ cổ họng, cô thấy mình thật ngốc!

- Thế nào? Em tin rồi chứ, lẽ ra em phải nhớ lại sớm hơn. Chắc là em đau đớn lắm nhỉ? Bị người ta coi như món đồ chơi mà còn tốt bụng dạy kèm cho hân. Nếu lần đó Lục Chấn Nam không tự nhiên xuất hiện thì bây giờ chắc em đã thành người của anh rồi đấy. – Hân ta lắc đầu tỏ vẻ tiêc nuối.

Nhắc lại Chấn Nam, cô lại thấy tâm hồn nhỏ bé của mình được tiếp thêm chút sức mạnh, cô đứng bật dậy, nhìn hân bằng đôi mắt căm phẫn, rồi thật nhanh cô dùng hết sức lực tát thật mạnh vào má hân.

“Chát”

- Anh là tên khốn nạn.

Thân hình nhỏ bé run lên bần bật, vài sợi tóc con che đi gương mặt đau đớn, đôi tay vẫn lạnh toát, hốc mắt lấp đầy bởi những giọt nước của đau đớn, tuyệt vọng và cả sự căm phẫn.

- Hay lắm, anh sẽ cho em thấy anh khốn nạn thế nào.

Hắn cười một nụ cười đáng sợ, rồi đẩy mạnh cô lên giường, hắn ghì chặt lấy tay cô đến độ bầm tím. Cả thân hình hắn đè lên người cô, hắn cúi xuống, những cái hôn mạnh bạo trượt dài trên cổ rồi xuống vai. Cô đau đớn vùng vẫy rồi thét lên nhưng vô ích, hắn quá mạnh so với một cô gái, cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại để nước mắt theo đó mà tuôn rơi.

Trong khoảnh khắc cô tuyệt vọng và buông xuôi tất cả ấy...

Rầm

Cánh cửa bị đá tung và một chàng trai xuất hiện...

*** Hai tuần sau mình bận thi HK2 nên không post chap mới được nhé! Mong các bạn thông cảm.

24. – Chương 24

Cánh cửa bị đá tung và một chàng trai xuất hiện...

Hoài Nam tiếc nuối rời khỏi người Gia Hân, những tia nhìn tức giận phủ đầy đôi mắt đáng sợ. Món ăn đã bày ra trước mắt, chỉ vừa ngửi thôi đã bị phá đám quả là điều tồi tệ. Càng tồi tệ hơn nữa khi vừa bật khỏi giường đã lãnh ngay cú đấm như đá ném, đau tận xương.

- Nhóc à, mày chưa chào hỏi mà đã ra tay rồi thật là bất lịch sự quá đấy.

Liền sau đó là một đòn phản công nhưng chưa kịp vung tay hắn lại “được” bồi thêm cú nữa. Lần này hắn ngã nhào xuống sàn nhà, máu từ khóe miệng bắt đầu rỉ ra.

- Hạng người như mày không xứng để được chào hỏi đâu.

Chàng trai cúi người, ngón trỏ nhẹ nhàng vệt lấy giọt máu đang rỉ.

- Máu mày tanh thật đấy, ở trong cơ thể mày chỉ làm con người mày bẩn thêm thôi.

Nụ cười đẹp tựa cánh hoa anh đào nhưng lại là nồng mùi nguy hiểm.

Gia Hân co ro trong góc tường sát mép giường, cô kéo lại vai áo đã trượt. Đôi tay run rẩy ôm lấy đôi chân gầy guộc, mái tóc lòa xòa ôm lấy gương mặt có phần nhợt nhạt, vài sợi tóc con dính vào mặt là kết quả của thứ nước mắt yếu đuối. Đôi mắt vô hồn chẳng thể nhìn rõ bởi những sợi tóc con chắn ngang, đôi tai chỉ có thể lợm lợm vài mẩu âm thanh rơi rớt: tiếng đổ vỡ, tiếng rên đau đớn, tiếng gió quật mạnh vào cửa sổ đẩy tấm rèm bay vô định,...

Gia Hân thôi khóc, nước mắt không là thứ đau khổ nhất mà là thứ yếu đuối nhất. Tiếng đế giày thể thao chạm lên sàn gỗ gọi về trong cô chút ý thức đã vô tình bị lấn át bởi nỗi sợ.

Chàng trai ngồi xuống trước mặt cô, đôi tay sững lại trước làn tóc rối khi chủ nhân của nó cố nhích người ra để khoảng cách tạo thành sự an toàn. Đôi mắt phủ lên cô gái nhỏ đang dần xé bởi ý thức và nỗi sợ hãi, chút ân hận, ái ngại và day dứt khiến đôi mắt chàng trai đầy phức tạp.

Dưới vô ngần tia sáng trắng lạnh lẽo, hình ảnh cô gái trở nên mỏng manh tựa chiếc lá khô bị trút hết diệp lục, khô héo đến độ giòn tan, dễ vỡ.

Gia Hân gom lại những mảnh vụn ý thức để chiến thắng nỗi sợ, cô ngược nhìn chàng trai, một tia sáng chợt lóe lên rồi phụt tắt. Đôi mắt căng hết cỡ như mún thét.

Cạch

Rất nhanh, trước mắt cô chỉ còn tấm lưng của cậu ta khoác lên người chiếc áo khoác jean bụi bặm. Nhưng điều cô nhìn thấy bây giờ không còn làm cô muốn thét lên mà làm cô như mất đi khả năng tạo ra ngôn ngữ.

Một khẩu súng nhỏ, sáng bóng đã lên đạn đang chìa thẳng về phía tên áo đen. *Cộp* – Tiếng gậy sắt va xuống sàn, vị âm thanh rôm mùi nguy hiểm. Mặt tên đó tái nhợt, đôi tay ban nãy cầm gậy sắt giờ đưa lên cao, hấn đầu hàng. Ban đầu hấn vào đây để cứu cậu chủ, khi thấy chàng trai này không phòng thủ gì hấn liền giở trò đánh lén nhưng không ngờ lại bị chìa súng vào người khi mà không biết chàng trai này rút súng ra từ khi nào.

- Quên mất, anh hai dặn không được tự tiện dùng cái này. Phạm thêm tội này chắc mình tiêu quá. – Cậu ta chắc lười, mắt lóe sáng như vừa tìm ra sai lầm khi vẫn chưa mắc phải.

Xử gọn tên đàn em, cậu cởi áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên người Gia Hân.

- Không sao rồi!

Cậu nhặt lại điện thoại cùng túi xách trong đồng đồ nát rồi bế cô ra khỏi đó. Không còn sợ nữa, có lẽ cô đã bình tĩnh hơn.

- Kh- khoan đã!

Cậu dừng lại nhưng không ngoảnh lại. Giọng nói phát ra từ đằng sau, Hoài Nam đang gắng gượng trong cơ thể gần như kiệt quệ.

- Mày không phải tự nhiên mà đến đây đúng không, Trương Gia Bảo?

- Tất nhiên.

Gia Hân ngược nhìn người đã cứu mình, chợt điều gì đó lại lóe lên.

“Trương Gia Bảo?!!!”

- Rốt cuộc thì Lục Chấn Nam cũng không xuất hiện, thằng đó giờ đang trốn ở cái ngõ quách nào hả?

- Nếu mày bày ra những chuyện thế này chỉ vì muốn dụ anh ấy đến đây thì mày đúng là thằng ngu. Anh ấy đang ở nước ngoài thì làm sao có thể đến đây chứ? – Gia Bảo nhếch môi thâm hiểm. – Tao chỉ sợ khi mày gặp được anh ấy thì cái mạng mày không giữ nổi đâu. Mày phải cảm tạ trời phạt vì người đến đây là tao.

Gia Bảo rời bước, để lại phía sau lưng đồng đồ nát và hoang tàn.

Gia Hân cửa môi, lách nhẹ mi, chẳng có gì làm cô ngây dại ngoài cái tên “Lục Chấn Nam”.

Đêm không trăng, yên lặng gió, trời đổ mưa.

Mưa gay gắt, ồ ạt và chẳng mún dứt. Mưa thấm vào đất, hơi nóng phả ra rồi nhanh chóng tắt ngấm trong đêm mưa lạnh ngắt. Mưa là nguồn sống, nguồn sinh sôi của cây cỏ, còn những tâm hồn đã chết mưa có cứu rồi được hay vô tình dội thêm cú lạnh rát da?

Gia Hân co mình trong chiếc chăn ấm, run bần bật, bộ đồ ngủ hực mùi thơm sữa tắm, mái tóc ướt nhẹ thổi vào không khí chút hương dầu gội. Tất cả là kết quả của việc giam mình trong nhà tắm hơn một tiếng đồng hồ để mặc nước lạnh đổ lên cơ thể gầy guộc.

Ánh đèn bàn hiu hắt, có phần mờ ảo, nó là thứ ánh sáng duy nhất trong căn phòng lạnh lẽo này. Gia Hân ghì chặt chiếc điện thoại trong tay, mở nguồn, tìm nhanh một số điện thoại không tên, không thuộc cùng một vùng lãnh thổ.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại mà không hề có ý định áp tai vào nghe. Đâu ai biết được cô sợ tiếng tút ngán dài như một nỗi ám ảnh.

...

Đường vắng, mưa như trút, hơi lạnh phả khắp ngõ phố. Dưới ánh đèn đường quạnh hiu, chiếc moto phóng như bay, bánh xe lăn tới đâu mưa tung tóe tới đó. Mưa càng hối hả, lòng người càng vật vã, mưa có lạnh nhưng lòng người lại nóng sôi như ngọn lửa phừng phụt.

Mưa li ti bắn vào mặt đau rát, cái lạnh cắt da thấm sâu vào cơ thể nhưng tất cả dường như chẳng là trở ngại, chiếc xe vẫn phóng cứ như lỡ chạm một giây thì tất cả sẽ kết thúc.

“Gia Hân cậu đang ở đâu?”

Hàn Phong thấy sợ hãi nhiều hơn là lo lắng. Cậu đã chạy như điên tìm Gia Hân, bất cứ nơi nào mà tên Hoài Nam có thể đến nhưng vô vọng. Cuối cùng cậu đã đến biệt thự nhưng ở đó giờ chỉ còn lại một đồng hoang tàn. Hoài Nam và cả đàn em của hắn đều bị đánh đến trọng thương còn căn biệt thự bị hư hỏng trầm trọng. Gia Hân cũng được đưa đi nhưng ai đã gây ra chuyện này chứ? Cậu thật sự tò. Cậu phải tìm ra Gia Hân và người đó để chắc rằng cô vẫn an toàn.

Chiếc xe vẫn phóng trong màn mưa, sự bế tắc gần như vô vọng...

...

Bàn tay lạnh toát xiết chặt điện thoại, vạt áo sau lưng thấm đẫm mồ hôi lạnh. Gia Hân không biết đầu dây bên kia đã bắt máy chưa hay đã tắt từ lâu rồi nhưng tai vẫn khư khư áp vào điện thoại. Tiếng mưa riết vào cửa sổ phả vào căn phòng thứ âm vị đáng sợ.

Gia Hân co chân, cổ vồ vấp ít âm thanh từ điện thoại. Dường như cô nghe thấy tiếng hơi thở từ bên kia và sự bạo loạn trong lồng ngực trái của mình. Miệng cô cứng đờ cứ như thế thời gian trôi. Ngoài kia mưa vẫn rơi tựa một bản nhạc buồn dài vô tận. Cô không còn nghe thấy gì trong điện thoại nữa, chỉ còn âm thanh bản loạn từ trái tim.

Cô mấp môi, như trẻ con tập nói nhưng lại thấm vị đau buồn:

- Ch- Chấn... Nam!

Cô chỉ gọi bằng quơ vậy thôi chứ chẳng biết là có ai nghe mình không? Điện thoại cứ áp vào tai như thế, giờ cô lại sợ nhìn vào màn hình rằng đầu dây bên kia đã tắt máy từ khi nào.

- Em sợ... Anh...

Đôi môi nhỏ lại mấp máy, giọng nhỏ dần rồi tắt ngấm. Câu nói bỏ dở gây nhiều mông lung. Đôi mắt trong veo khép lại, giọt nước mắt chảy dài. Bàn tay cầm điện thoại lơ lửng, màn hình phụt sáng hiển thị thời lượng cuộc gọi đang tăng từng giây.

Giọng ai đó từ điện thoại, nhỏ xíu:

- < sớm=“” thôi.=“” đợi=“” anh!=“”>

...

Mưa ngớt, đường lạnh, máu hòa vào nước mưa chảy trôi theo một vệt dài. Còi xe cảnh sát, còi cứu thương... – thứ âm thanh chết chóc và thê lương.

- Mẹ con nhớ mẹ quá. Mẹ về với Hân Hân hả?

Cô gái nhỏ ôm chầm lấy mẹ, đôi môi anh đào nghịch ngợm hôn lên trán người phụ nữ.

- Ủ, Hân Hân có ngoan không?

- Bố và cô giáo đều nói là Hân Hân rất ngoan còn thông minh nữa. – Cô bé cười tí mắt.

Người phụ nữ ôm lấy đứa con gái bé bỏng, hơn 3 năm rồi bà cứ ngỡ con bé đã quên mình nhưng không ngờ chỉ vừa nhìn lướt qua con bé đã nhận ra và chạy theo bà ra đây. Bà khóc nức nở, vị mặn chát thấm vào bộ đồng phục trắng tinh.

- Mẹ à, mẹ khóc? – Con bé ngơ ngác, đôi mắt trong veo như muốn xé toạc nỗi đau trong lòng bà.

- Không sao đâu con.

Bà quệt nước mắt, lấy trong túi ra một sợi dây chuyền rồi đeo vào chiếc cổ nhỏ, đôi tay ấm áp vuốt ve mái tóc mềm của con gái.

- Hân Hân con phải giữ cái này cẩn thận, sau này con lớn sẽ có lúc con cần dùng đến nó.

Bà hôn lên trán con bé, nụ cười mãn nguyện cùng giọt nước mắt hạnh phúc bất chợt rơi.

- Con gái ngoan, mẹ phải đi đây.

Bà đứng dậy, quay đi nhưng đôi bàn tay nhỏ nhắn đã níu vạt áo bà lại.

- Mẹ đừng đi, Hân hân không ẹ đi đâu, mẹ về với bố, với Hân đi đi. Mẹ, con cần mẹ mà.

Con bé khóc méo, mặt đỏ lên, nó không muốn mẹ lại xa nó.

Bà gạt nhẹ tay con bé ra rồi khi nhìn thấy chồng mình đang đứng bên trong quán cà phê nhìn ra, ánh mắt khi nhìn thấy bà đầy tức tối và phức tạp. Bà hốt hoảng đẩy mạnh làm con bé chới với ngã nhào xuống đất.

Người phụ nữ nuốt nước mắt, chặn lại tiếng nấc từ cổ họng, bỏ mặc đứa con gái đang nằm dưới đất chạy đi mất.

Con bé đứng dậy, nó méo máo chạy theo bà, nó gọi “Mẹ ơi!” nhưng bà không ngoảnh lại dù một lần. Trong tiềm thức của đứa trẻ 7 tuổi này là nó phải giữ mẹ lại.

Nó lao nhanh ra đường và...

Két.....

Tiếng phanh xe riết lên thảm thiết, màu áo trắng tươi giờ loan màu đỏ thẫm, nó nằm đó trên vũng máu của chính nó. Mảnh vụn âm thanh cuối cùng nó có thể nghe là bố nó hét gào tên nó trong vô vọng.

Cô gái đội mũ len, ngồi trong quán cà phê, qua ô cửa kính, đôi mắt trong veo nhìn ra đường tấp nập.

Trước mắt Gia Hân là nơi mẹ cô quay về sau 3 năm biệt tích, là nơi bà quay về rồi nén nước mắt quay đi, là nơi cô gái nhỏ bị xe tông nhưng trong những giây cuối cùng trước khi ngất vẫn thều thào gọi mẹ. Giấc mơ tối qua là một nỗi ám ảnh dẫn đến kết quả là lần đầu tiên cô bùng học... Cô nghĩ ngợi lung tung, nhiều điều quá rối rắm, cô muốn dẹp hết những muộn phiền.

Cô nhìn sợi dây chuyền trong tay mình, nó thật sự rất kì lạ. Cô đã tìm đến rất nhiều nơi nhưng không chỗ nào có kiểu dây chuyền thể này, một ông chủ cho cô biết nó là hàng độc cực hiếm. Sợi dây làm từ chất liệu gì đó, rất chắc, mặt dây chuyền là hai vòng tròn dính liền và đan chéo nhau, vòng trong dày và nhỏ trong khi vòng ngoài to và mỏng hơn. Cô cũng chả biết nó làm từ chất liệu gì nhưng nó thật sự rất bền. Một lần cô sơ ý để nó lăn ra đường, một chiếc ô tô cán lên nhưng một vết xước cũng chẳng có.

Gia Hân đeo nó vào cổ, nhẹ nhàng vén mái tóc lên, nắn len lõi qua ô cửa kính làm viên đá dính trên vòng tròn nhỏ lóe một đường sáng tuyệt đẹp.

25. – Chương 25

- Gia Hân không tới lớp à?

- Cậu ấy nhờ em xin phép nhưng khi em gọi lại thì không liên lạc được, tối qua khi về nhà cũng chẳng gọi được. Có chuyện gì xảy ra với Gia Hân sao?

Vũ Phương lo lắng hỏi Lâm Vũ, tối qua cô chẳng thể nào ngủ được vì lo cho cô bạn. Sáng nay tới lớp thì chỉ nhận được tin nhắn của Gia Hân nhờ xin phép, chắc hẳn cô bạn đã xảy ra chuyện gì không hay.

- Không có gì đâu, đừng lo lắng quá. Anh phải đi đây.

Lâm Vũ vỗ vai cô trấn an rồi nhanh bước về phía cổng, anh không mặc đồng phục có lẽ anh đến trường chỉ để hỏi thăm về Gia Hân. Điều này lại càng làm Vũ Phương bất an hơn.

Chỉ vài bước, anh bị chặn lại.

- Anh đi đâu vậy? Hôm nay Hiệu trưởng mới sẽ tới tiếp quản công việc đây. – Bảo Châu chắn ngang trước mặt anh, có ý nhắc nhở.

- Anh phải đi ngay. Em và Minh Thành tiếp đón Hiệu trưởng được mà phải không?

Anh khéo léo lách qua người Bảo Châu rồi đi thẳng ra cổng, mặc kệ sự nhăn nhó, khó chịu của cô gái phía sau.

- Nè... nè... Tôi kêu cô đấy.

Vũ Phương chần chừ một lát rồi quay đầu lại, chỉ vào mình để xác minh:

- Cô gọi tôi à?

- Chẳng lẽ tôi tự gọi mình sao? – Bảo Châu bước về phía Vũ Phương, đôi giày cao gót nện xuống sân trường lóc cóc, giọng chua ngoa.

- Tôi là Vũ Thu Phương không phải “Nè”.

Mũi giày cao gót dừng lại, cách Vũ Phương chừng một mét, hai tay khoanh trước ngực.

- Tôi mặc kệ cô là ai, trả lời tôi biết lúc này hai người đã nói những gì?

Vũ Phương ra vẻ trầm ngâm:

- Ừm... tôi quên rồi.

Cô nhoẻn miệng cười để lộ hai má lung đồng tiền sâu hun hút, cổ ý trêu người.

Đường vắng, phố khuất gió, có chiếc lá khô rời cành. Đôi giày xanh nhẹ từng bước, tránh không giẫm lên những chiếc lá nhưng dù vô tình hay cố ý cũng không tránh khỏi vài âm thanh giòn giã, tan nát.

Đóa hoa bách hợp trên tay tỏa hương ngây ngất, cô đã mua nó ở một tiệm hoa gần quán cà phê. Hoa bách hợp – loài hoa của sự thuần khiết – loài hoa mẹ cô yêu.

Đôi giày xanh dừng lại, vô hồn nhìn về phía chiếc Nissan màu đen bóng đậu trước ngôi nhà nhỏ của mình...

...

Chiếc ghế đá gần bờ hồ, có hai người đang ngồi, đóa hoa bách hợp đặt ngay giữa – là khoảng cách.

- Anh xin lỗi...

Lâm Vũ mở lời bằng giọng trầm ấm, đôi mắt phủ nét buồn man mác lên mặt hồ tĩnh lặng.

Gia Hân mím môi, hai tay chống hờ lên ghế, chân khẽ đung đưa. Cô không nói gì mà đúng hơn là không biết nên nói gì. Trách anh ư? Có sao có thể.

- Lẽ ra lúc đó anh nên nói sự thật cho em biết thì chắc là không xảy ra chuyện như hôm qua đâu. – Anh bắt lực thở dài, hai tay tựa vào chân đan chéo.

- Anh đã không nói Chấn Nam là người cứu em. – Gia Hân nhìn ra hồ, đôi mắt mệt mỏi muốn tìm chút bình yên, trong lời nói có phần trách cứ.

- Là Chấn Nam muốn thế.

Gia Hân thoáng suy nghĩ về anh ấy – người luôn làm những điều khó hiểu.

- Hôm qua cũng may là Gia Bảo đã đến kịp.

- Gia Bảo có quan hệ gì với Chấn Nam?

Gia Hân nhìn sang anh, chờ đợi.

- Anh em kết nghĩa.

- Ra là vậy.

Đôi môi nhỏ khê cong lên một đường rồi chợt mất.

- Em phải về rồi.

- Anh vẫn chưa nói hết.

Bàn tay vừa chạm vào đóa hoa bách hợp sững lại.

- Còn chuyện gì sao?

- Đừng có tắt máy nữa, mọi người sẽ lo lắng lắm đấy!

- Em biết mà.

Gia Hân cúi người chào anh rồi quay đi, những bước chân vụng về chạm đất.

- Em có thể nào tha thứ cho Hàn Phong không?

Gia Hân đơ người, đây mới là điều quan trọng anh muốn nói.

- Xin lỗi...

Nền trời xám tro lạnh cắt da, vài đám mây vờn lấy ánh trăng còn chưa tròn. Gió mang hơi lạnh phả vào căn phòng trắng toát sặc mùi thuốc sát trùng.

Trên giường bệnh, một cơ thể yếu ớt nhắm nghiền mắt, bờ môi cong nhợt nhạt, gương mặt điển trai bị xướt một đường dài bên má.

Người phụ nữ ngồi cạnh bên nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của con trai, đôi mắt đỏ hoe đầy xót xa.

- Mẹ, Hàn Phong vẫn chưa tỉnh sao? – Lâm Vũ bước vào.

- Ủ, một ngày đêm rồi. – Lâm phu nhân thều thào, xiết chặt hơn bàn tay đang nắm.

- Mẹ đừng lo, bác sĩ nói Hàn Phong chỉ bị chấn thương nhẹ thôi. – Anh đặt hai tay lên vai mẹ, trấn an.

- Mà mẹ à, bố đâu rồi?

- Vừa đi khỏi, con trai đang nằm đây vậy mà chỉ vì một cuộc điện thoại tứ cơ quan đã chạy đi mất, biết vậy mẹ đã bắt ông ấy bỏ nghề cảnh sát cho rồi.

Lâm phu nhân bắt mắt trách móc, nhìn xuống gương mặt nhợt nhạt trên giường mà lòng quặn đau.

Gia Hân lướt một lượt qua nội dung bản thông báo, cô quay lại thắc mắc nhìn Vũ Phương.

- Cái này là sao vậy?

- Cậu nghỉ học nên không biết hôm qua thư kí của Hiệu trưởng mới đã đến họp với các thầy cô, họp xong thì cái đó được dán lên.

Hai cô gái quay đi, bước song song nhau trên dãy hành lang dài.

- Hiệu trưởng mới sao? Là ai vậy?

- Mọi thông tin đều mù tịt, ngay cả là đàn ông hay phụ nữ còn chẳng biết. – Vũ Phương nhún vai.

- Cậu đấy, đừng có mà lo chơi mãi tới lúc bị đuổi khỏi học viện thì đừng có khóc lóc với tớ.

- Xì, tớ mà không thể trụ lại sao, tớ thừa sức luôn đấy. Mà nói gì thì nói Hiệu trưởng mới đúng là ác thật xem ra lần này đám nhà giàu kia không còn lộng hành được nữa đâu. – Vũ Phương cười khoái trá, hất nhẹ mái tóc ngắn.

- Mà Gia Hân nè... chuyện hôm trước... – Một mẫu kí ức làm giọng cô gái tiu nghỉu.

- Sao cơ?

- Tớ xin lỗi, nếu hôm đó tớ kiên quyết hơn thì đã không có gì xảy ra với cậu, cũng tại tớ cả. – Vũ Phương cúi mặt, cảm thấy mình cũng có một phần lỗi.

Gia Hân bật cười trước thái độ của cô bạn, “tát yêu” lên má hồng phúng phính.

- Đồ ngốc. Đâu phải lỗi của cậu chứ, tớ cũng đâu bị gì. Đừng suy nghĩ ngốc nghếch như vậy nữa. Mà chuyện đó, cậu đừng để mẹ cậu, Thu Thảo hay bố Hoàng biết nhé, tớ sợ họ lo lắng.

Vũ Phương ngược nhìn Gia Hân, rơm nước mắt.

- Gia Hân, tớ hứa từ nay sẽ bảo vệ cậu. – Vũ Phương đưa tay hình nắm đấm rồi kéo xuống, đồng dạng tuyên bố.

Gia Hân đơ người, cơ miệng hơi mở.

- Bảo vệ tớ? Cậu á? Thôi mà đừng có giỡn.

Gia Hân cười ha hả để lộ cả hàm răng trắng đều, không muốn làm cô bạn thân xấu hổ Gia Hân bước nhanh về phía trước giấu đi nụ cười điên dại.

- Nè... tớ nói thật đấy, chờ tớ với...

Phòng Hội học sinh.

- Hội trưởng à, như thế là rất quá đáng, làm sao Hiệu trưởng lại có thể ra đề trong khi không hề biết các học viên học những gì chứ?

- Giám thị là thầy cô trong trường là ổn rồi, sao phải mời những người khác để làm gì?

- Gì mà hủy bỏ hệ thống phân nhóm học viên, chúng ta làm sao có thể học cùng lớp với cái bọn “học bổng” đó?

- Chỉ còn một tuần nữa, việc lấy điểm thi lần này để phân lớp và gặt tên những học viên không đủ điểm để trụ lại thật sự rất bất lợi cho chúng ta.

- Học viện này được thành lập chủ yếu là do đóng góp của các bậc phụ huynh sao có thể nói đuổi là đuổi chứ?

- Thật ra Hiệu trưởng mới là ai? Sao có thể ngang ngược đến thế? Hội trưởng lần này anh phải đòi lại quyền lợi cho các học viên.

- Đúng đấy, đúng đấy...!!!

- ...

Rầm – sau tiếng đập bàn, không gian lại được trả về với vẻ yên tĩnh vốn có.

- Mọi người làm tôi đau đầu thật đấy. – Lâm Vũ tựa đầu vào lưng ghế, xoa xoa thái dương.

- Hội trưởng thế anh định làm thế nào đây? – Một người trong đám đang ngồi đây lên tiếng.

- Tôi biết mọi người đều rất bất mãn nhưng xin lỗi, tôi chẳng thể làm gì hơn, ngay cả Hiệu trưởng là người thế nào tôi còn không biết nhưng chắc chắn không phải là một người đơn giản đâu. Thư kí của Hiệu trưởng cũng đã nói, nếu bất cứ ai thấy bất mãn có thể tự rút tên khỏi đây, Hiệu trưởng chấp nhận trả gấp đôi số tiền mà gia đình người đó đóng góp.

Đám lớp trưởng ai nấy đều ngạc nhiên và hân hân là tò mò về Hiệu trưởng mới – người chắc hẳn có chỗ dựa vững chắc và nguồn tài chính khổng lồ.

Lâm Vũ ho khan một tiếng, nói tiếp:

- Chỉ còn một tuần nữa thôi, thế nên ai không muốn bị đuổi cổ khỏi Bingel thì tập trung ôn tập cho tốt vào. Tôi nghĩ những thiếu gia, tiểu thư luôn có gia sư kèm cặp như các cậu đây chắc sẽ không tệ hại đến nỗi bị đuổi cổ đâu. Gửi lời chúc may mắn của tôi đến các lớp nhé. Buổi họp kết thúc!

...

Trên con đường dài thẳng tắp nổi chiếc cổng vàng kim đồ sộ với sân trường rộng lớn, đôi giày thể thao ngạo nghễ bước đi, vết xước dài trên mặt bị che khuất bởi miếng băng cá nhân.

Hàn Phong nhìn thẳng và bước đi, chẳng mấy may tới những ánh mắt tò mò đang dán lên người mình.

Gia Hân nhìn về xa xăm ngoài cửa sổ – nơi có ngọn đồi cao lộng gió, bỗng dưng nhớ đến cái lần Hàn Phong chở cô tới đó. Cô đảo mắt về xung quanh chỉ để vùng mình khỏi những thứ mơ hồ nhưng lại vô tình thấy người không nên thấy. Hàn Phong đang bước vào lớp, hướng tới là bàn cô.

Gia Hân vờ như không thấy lại dán mắt ra ngoài cửa sổ. Tiếng giày thể thao ngưng lại, âm thanh cũng tĩnh lặng hơn, cả lớp đang nín thở chờ xem cậu thiếu gia này sẽ làm gì.

Cậu liếc mắt về cô gái xa lạ đang ngồi kế bên chỗ mình – chỗ mà vốn thuộc về Gia Hân rồi đem một ánh mắt khác phức tạp nhìn về cô gái đang ngồi cạnh Vũ Phương. Đôi tay xiết chặt lợi lỏng ra, bờ môi nhợt nhạt khó khăn lên tiếng:

- Xin lỗi...

Gia Hân vẫn vờ như không biết, cô bất động. Hàn Phong quay đi, chỉ vậy là đủ, chỉ cần nhìn thấy cô không sao.

- Cậu ấy đi rồi. – Vũ Phương khiêu vai Gia Hân.

Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, chẳng hiểu sao lúc này cô không thể nào đối mặt với cậu ấy.

- Mà Gia Hân, lúc này cậu không thấy đầu nhìn mặt Hàn Phong đáng thương lắm đấy cứ như là sắp chết đến nơi vậy.

Gia Hân mím môi, khép mi, vài sợi tóc con nghịch ngợm tạt vào má.

...

*Bịch*Bịch*

- Thăng khôn ày chết. Để xem mày còn kênh kiệu được bao lâu?

Gia Hân tò mò đi tới nơi phát ra những tạp âm nhói tai. Cô ra đây để tìm chút gió thổi vào tâm hồn héo khô của mình nhưng lại bị quấy rầy.

Cô nép người sau góc cây sao gần trăm tuổi, bên đó một đám học viên đang dí đánh một học viên khác. Mà người đó... lại là Lâm Hàn Phong. Gia Hân tựa lưng sau thân cây, vài suy nghĩ loáng thoáng chạy qua não. Giúp hay bỏ mặc???

*Tách*Tách*Tách*

Âm thanh từ camera điện thoại dồn dập vang lên, vài bức ảnh đã được chụp và được lưu vào bộ nhớ.

Đám học viên đó ngừng lại, ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ đang cầm điện thoại.

- Nhỏ kia, mày làm gì vậy hả?

- Nếu các người không dừng lại tôi sẽ đem những bức ảnh này gửi cho Hội trưởng, để coi anh ấy sẽ làm gì với những người đã đánh em trai mình. – Gia Hân tiến về phía bọn họ, cố giữ thái độ bình tĩnh nhất có thể.

- Mày đang đe dọa tụi tao đó à?

Tên mập trong đám giựt lấy điện thoại trong tay cô, hần làm vài thao tác nhỏ, nhìn thôi đủ biết là xóa mấy bức ảnh ban nãy.

Đôi vai nhỏ run nhẹ, sống lưng rí đầy mồ hôi lạnh.

- Coi như lần này mày gặp may đấy.

Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, gạt nhẹ mồ hôi trên trán, cô quỳ xuống bên cạnh Hàn Phong.

Mái tóc bù xù ướt ầm mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt mất dần sự sống, người con trai nằm trên cỏ khẽ nhủu mày, mặt nhăn lại đau đớn. Gia Hân cúi xuống, bàn tay khẽ vén lại phần tóc mái ướt đầm. Đột nhiên tay cô bị giữ chặt. Hàn Phong đẩy cô ra, khó nhọc đứng dậy.

- Hàn Phong...

- Cậu đừng làm như vậy nữa có được không? – Hàn Phong đột nhiên thét lên rồi lại hạ giọng. – Chỉ làm tôi thấy tội lỗi thêm thôi.

Hàn Phong ôm lấy bụng, bước đi nặng trĩu và khó khăn.

Cậu sẽ ngã mất nếu đôi tay kia không kịp ôm lấy cậu từ phía sau. Cậu rên lên một tiếng rồi khụy dần xuống. Gia Hân bắt đầu lo lắng, cô ngửi thấy mùi tanh. Tay phải cô đầy máu, Gia Hân hoảng hốt cởi từng chiếc cúc áo trên người Hàn Phong.

- Cậu làm gì vậy?!!! – Một lần nữa cậu giữ chặt lấy tay cô nhưng bị cô gạt mạnh.

- Để yên!!!

Cô nghiêng chặt rằng khi nhìn thấy vết thương lớn trên bụng cậu, chắc là do mấy tên kia nên vết thương bị động, máu rỉ ra.

Gia Hân lo lắng nhìn cậu:

- Vết thương này...

- Cậu mặc kệ tôi đi.

Hàn Phong gài lại hai lớp áo, lần nữa cố đứng dậy. Lúc đó, cậu thấy một bàn tay nắm lấy tay cậu choàng qua cổ, dìu cậu đi.

- Sao tôi có thể bỏ mặc cậu chứ? Đồ ngốc!!!

26. – Chương 26

- Đúng là chẳng ra gì cậu chỉ biết làm khổ bố mẹ thôi. Sao không học theo anh trai cậu như thế có phải tốt hơn không. Kỳ thi sắp tới nếu không trụ lại được học viện thì đừng nhìn mặt ông bố này nữa.

Lâm Hàn Quân gắt gỏng nhìn đứa con trai đang nằm trên giường bệnh.

- Lâm Hàn Quân ông đang nói linh tinh gì vậy hả? Con nó như thế này thì làm sao mà thi cử gì chứ.
- Lâm phu nhân gắt lại ông chồng rồi quay sang đứa con trai, dịu giọng. – Hàn Phong con yên tâm mẹ sẽ nói với Hiệu trưởng cho con được thi riêng.

Hàn Phong chẳng hề mảy may đến những lời họ đang nói, đôi mắt lặng lẽ nhìn về khoảng không vô định, nét mặt trầm tư.

- Bà đừng có mà xen vào chuyện này, cũng tại bà nuông chiều quá nên nó mới như vậy đấy.

- Sao mỗi lần cãi nhau ông lại đem chuyện này ra nói thế hả? Con của tôi tôi không có quyền thương yêu, chiều chuộng nó sao? – Lâm phu nhân gằn giọng, bà dung những lí lẽ của người mẹ.

- Bà...

- Ờ... Bố mẹ à, ở đây là bệnh viện.

Cảm thấy không thể để tình trạng này tiếp diễn, Lâm Vũ lên tiếng can ngăn. Bố mẹ anh luôn như thế đa phần là vì Hàn Phong.

Lâm Hàn Quân cố kiềm chế, trước khi bước ra khỏi cửa ông nhìn cậu trai út, danh giọng:

- Kỳ thi này cậu hãy thể hiện đi.

Lâm phu nhân lăm bầm nhìn về phía cửa, chồng bà vừa đi khỏi.

- Lão già khó tính.

Người phụ nữ rảo mắt quanh căn phòng trắng rồi dừng lại ở cô bé đứng cạnh Lâm Vũ từ nãy giờ. Bà bước đến gần cô.

- Cháu là Gia Hân?

- Dạ... Vâng. – Gia Hân khẽ gật đầu nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp bà cơ mà.

- Nói chuyện với ta một lát nhé!

Lời nói nhẹ tựa gió thoảng, mây vờn khiến cả ba cặp mắt trong phòng đều đồng loạt nhìn về phía bà.

...

Đôi giày xanh dừng lại trước cửa phòng bệnh viện, cô gái có đôi mắt vô hồn nhìn về tay cầm, những lời nói ban nãy vẫn văng vẳng bên tai.

“Cháu là đứa con gái rất đặc biệt với Hàn Phong, nó vì đi tìm cháu nên mới xảy ra tai nạn, chỉ có cháu mới có thể giúp nó vượt qua khó khăn lần này. Thế nên, ta xin cháu, hãy giúp Hàn Phong, cháu muốn gì ta cũng đồng ý cả.”

“Cứ coi cháu vì người mẹ này đi, có được không?”

Gia Hân xiết chặt bàn tay đang sững lại, đẩy mạnh tay cầm cửa.

- Cậu ổn rồi chứ?

- Sao lại vào đây? Mẹ tôi nói gì với cậu à?

- Cậu có một người mẹ thật là tốt.

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, lôi ra một đồng sách vở.

- Cậu như thế này, có học được không?

- Chắc là mẹ tôi nói gì đó với cậu.

- Bà ấy rất thương cậu.

- Nói thật lòng... cậu không ghét tôi à? – Hàn Phong nhìn cô, đâu đó sự chờ đợi có phần hồi hộp.

- Rất ghét nhưng... cứ coi như đây là sự tha thứ cũng được. Tôi phải làm tròn lời hứa của mình. Hơn nữa, tôi biết cậu vì đi tìm tôi mới xảy ra tai nạn, nếu không muốn bị đuổi cậu nên học tốt vào. – Gia Hân lật vài trang vở rồi bỗng dưng nhìn thẳng vào mặt cậu, giọng nghiêm nghị. – Còn nếu như cậu dám cãi lời tôi, tôi sẽ... sẽ...

- Sẽ thế nào?

- Sẽ bỏ mặc cậu.

- Được rồi, học trò này sẽ tuyệt đối nghe lời cô.

Bờ môi cong khẽ mỉm cười, đôi mắt nhìn người con gái ảm áp lạ thường. Cậu được tha thứ.

...

- Hai cậu học vui nhé, tớ về trước đây!

Vũ Phương khép lại cánh cửa phòng bệnh. Nụ cười trên môi vẫn chưa tắt, hai má lúng đồng tiền trở thành món vũ khí dễ thương. Cô tuy không thích những việc Hàn Phong gây ra cho Gia Hân nhưng cậu ấy vì Gia Hân mới bị như thế kể ra cũng thật đáng thương.

Đôi chân nhỏ rảo bước trên dãy hành lang vắng, miệng ngân nga những ca từ bay bổng.

Những bước chân gấp gáp dồn dập nhau từ phía sau nhưng cô gái vẫn vô tư mà không hề hay biết, cho đến khi cô bị một bàn tay kéo lại, ấn mạnh vào tường. Người đó dí sát vào mặt cô, khoảng cách quá gần để cô

có thể nghe rõ tiếng hơi thở người đó phả vào không khí. Cô vùng vẫy, người đó càng giữ chặt hơn. Dù chỉ còn cánh tay trái nhưng người thanh niên cũng đủ sức giữ chặt cô gái.

- Suyt! Làm ơn giúp tôi.

Lúc đó, Vũ Phương nhìn thấy một đám rất bặm trợn, chúng đang tìm ai đó. Cô dần hiểu ra mọi chuyện. Để yên cho anh tạo ra cảnh hôn giả.

Khi chắc rằng bọn chúng đã đi mất, Vũ Phương đẩy người đó ra, ánh sáng đèn trên hành lang hắt vào gương mặt có phần bầm tím của chàng trai. Vũ Phương trợn mắt nhìn anh.

- Thì ra là anh?

- Cô bé quen anh? – Người đó nhú mày.

- Tôi làm sao mà quen với cái đồ rác rưởi như anh chứ. – Vũ Phương gắt gỏng trả lời.

- Rác rưởi? Em hơi bất lịch sự đấy, cô bé.

Hoài Nam không tức giận thậm chí còn thích thú véo má cô nhưng lập tức bị gạt mạnh.

- Tôi thấy như thế vẫn còn khoan hồng với anh đấy. Nếu ngay từ đầu biết là anh tôi sẽ không đời nào giúp đâu. – Vũ Phương đẩy mạnh Hoài Nam ra, định bỏ đi thì bị anh chặn lại bằng tay trái.

- Anh đã làm gì em nào?

- Không phải tôi mà là Gia Hân. Lẽ ra Gia Bảo nên đánh chết anh mới đúng.

Cô cắn mạnh vào cánh tay đang chống lên tường, Hoài Nam “A” lên một tiếng rõ đau.

Một ánh mắt thích thú dõi về phía cô gái nhỏ đang bỏ chạy, mái tóc ngắn bay lòa xòa về phía sau.

- Ra là bạn của cô nhóc kia, Vũ Thu Phương.

Hoài Nam nhìn xuống lòng bàn tay mình, cái băng tên đang nằm gọn trong đó.

Một tuần trước khi thi Học kì I năm nay được coi là những ngày tháng u tối nhất của học viên từ khi được thành lập. Hiệu trưởng mới vẫn chưa một lần xuất hiện nhưng những thông báo mà con người bí ẩn này đưa ra thật làm người ta kinh ngạc. Khác với những Hiệu trưởng bù nhìn trước, Hiệu trưởng này thực sự có thể lực, mọi thông tin đều kín mít cứ như con người này chưa hề tồn tại.

Không khí ở Bingel ngày càng căng thẳng và ngột ngạt, các học viên đều tập trung ôn tập bởi không ai muốn bị gạt tên.

Gia Hân gấp lại quyển tập, cất hết sách vở vào balo.

- Chiều nay xuất viện rồi à?

- Ừ, tôi thề là sẽ không bao giờ trở lại cái nơi này một lần nào nữa.

Hàn Phong nhăn mặt cứ như vừa trải qua một cơn ác mộng, cũng may vết thương của cậu lành lại khá nhanh nếu không cậu đã chết vì không chịu nổi cái mùi “bệnh viện”.

- Lâm Hàn Phong... – Gia Hân bỗng đánh giọng.

- Sao?

- Cậu mà không vượt qua kì thi lần này thì đừng có nhìn mặt tôi đấy. – Cô trừng mắt nhìn cậu.

- Cậu nói cứ như là ông già nhà tôi vậy. Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức. – Cậu cười.

- Vậy nhé! Cố lên! – Gia Hân đưa tay hình nắm đấm rồi kéo mạnh xuống kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch.

Cô khép lại cánh cửa, lúc đó điện thoại reo lên inh ỏi:

- < triệu=“” gia=“” hân,=“” cậu=“” mà=“” không=“” đứng=“” trong=“” top=“” 5=“” khối=“” thì=“” đừng=“” có=“” nhìn=“” mặt=“” tôi=“” đấy!=“”>

- Đồ điên...!!!

Bốn ngày thi căng thẳng cuối cùng cũng trôi qua.

Việc gác thi và chấm điểm được diễn ra cực kì nghiêm minh và trung thực để đánh giá một cách chính xác nhất năng lực của từng học viên.

Nắng rải đầy khắp sân trường, len lỏi qua từng chiếc lá, mang chút ấm áp cho chú chim nhỏ đang kéo dài chiếc mỏ, ngân nga những giai điệu vui tai.

Tiếng ai đó la thất thanh kéo theo vô ngần những tạp âm khác nhau. Sự yên tĩnh bị quấy rầy, chú chim nhỏ sải cánh bay đi để tránh ồn, vài chiếc lá lìa cành bất lực rơi.

Từ các lớp, học sinh ủa ra như đàn ong vỡ tổ. Từ các dãy hành lang, học sinh kéo nhau cùng chạy về một nơi – hôm nay là ngày công bố điểm thi.

Khu vực bảng thông báo đông nghẹt, cứ như một chiếc nam châm khổng lồ đang hút mặc sắt. Đám học viên chen chúc, giẫm đạp lên nhau chỉ vì muốn biết kết quả mình là người ở lại hay ra đi. Một số khác chỉ thành thoi đứng ngồi một góc, chờ đám đông tan hết mới lại xem.

Một vài người chen ra từ đám hỗn độn, người nhể nhại mồ hôi.

- Chỉ có tổng điểm các môn và thứ hạng thôi không có nói là ở lại hay ra đi là sao chứ!?
- Hiệu trưởng chắc chỉ hù dọa thôi, hahaha.
- Nhảm rồi, còn bảng thông báo kè bên nữa.
- Buổi tập huấn sau thi là bắt buộc, điểm tập huấn cộng với điểm thi sẽ quyết định ở lại hay ra đi.
- Cái gì??!
- Trời đất!!! Hiệu trưởng là người gì vậy chứ???
- ...

Đợi một hồi lâu, hai cô gái cuối cùng cũng đứng trước tấm bảng thông báo to đùng. Cả bốn con mắt đều quét lên bảng điểm khối 11.

- Gia Hân cậu đứng hạng nhất kìa. – Vũ Phương reo lên, vừa chỉ tay lên vị trí cao nhất vừa giật giật Gia Hân.

Cái tên quen thuộc Triệu Gia Hân đang chễm chệ trên vị trí cao nhất của khối 11 với số điểm cao ngất 79,2/80/8 môn thi. Cô gái nhỏ vừa vui mừng thì sững lại. Đứng ngang tên cô về phía trái, cái tên “Trương Gia Bảo” dẫn đầu khối 10 với điểm số cũng không kém cạnh 79/80. Thế nhưng cái tên thực sự làm cô ngỡ đại lại nằm bên phía tay phải, Lục Chấn Nam xuất sắc dẫn đầu khối 12, điểm tuyệt đối 80/80.

“Chấn Nam, anh về rồi?”

- Hơ... OH-MY-GOD!!! Sao có thể chứ? Gia Hân cậu xem...

Gia Hân nhìn theo ngón tay trỏ của Vũ Phương, cô cũng bất ngờ không kém. Ở vị trí thứ 5 của khối 11 là cái tên Lâm Hàn Phong.

- Không thể tin được sao Hàn Phong lại có thể hơn mình tới 12 hạng cơ chứ??? – Vũ Phương nhăn mặt có chút xấu hổ rồi đem đôi mắt long lanh nhìn Gia Hân. - Đừng làm gia sư cho Hàn Phong nữa, về đội của mình nha, cô gia sư thiên tài!
- Gì mà gia sư thiên tài chứ? Cũng nhờ Hàn Phong cậu ấy thông minh sẵn đó thôi. – Gia Hân cười hỷ, sự thật là Hàn Phong rất thông minh.
- Ể... Gia Bảo đứng đầu khối 10 à? Thằng nhóc này đúng là một thiên tài, nó cũng chính là thủ khoa kì thi tuyển năm nay đây. Còn Lục Chấn Nam, vẫn không thay đổi, luôn xuất sắc một cách tuyệt đối. – Vũ

Phương trầm trồ khen ngợi rồi quay ngoắt sang Gia Hân đang chăm chú vào bảng thông báo kế bên. – Nè, này giờ cậu có nghe tớ nói gì không hả?

- Buổi tập huấn là sao vậy?

- À... Hằng năm, sau kì thi Học kì đầu tiên học viện sẽ tổ chức một buổi tập huấn rèn luyện các kĩ năng cơ bản cho học viên. Tớ nhớ các năm trước là tự nguyện không hiểu sao năm nay lại bắt buộc còn lấy điểm tập huấn cộng với điểm thi để phân lớp và xem xét việc ở lại hay ra đi nữa chứ. Hiệu trưởng mới thật khó hiểu.

Gia Hân gật gù. Bỗng điện thoại cô reo lên...

Gia Hân ngó nghiêng xung quanh để tìm người đã gọi mình ra, gió thoang thoảng mùi cỏ mới luồng qua chiếc cổ nhỏ làm vài sợi tóc con rung rinh.

Bị một bàn tay lạ đặt lên vai, Gia Hân giật thót tim, ngay lập tức quay lại.

Trước mắt cô gái là một đóa hoa bách hợp trắng. Hương hoa nhẹ nhẹ phả vào không khí tạo cho người ta cảm giác lành lạnh nơi sống mũi.

- Cho cậu!!! – Giọng nói phát ra từ phía sau đóa bách hợp.

- Hàn Phong?

- Giờ thì tôi có thể nhìn mặt cậu rồi. Cậu cũng có thể nhìn mặt tôi.

Gương mặt chàng trai dần hiện ra sau đóa bách hợp, đôi môi mỏng khẽ cong lên một đường.

Gia Hân mỉm cười đón lấy đóa hoa không quên lườm cậu:

- Vẫn chưa xong đâu đấy.

- Buổi tập huấn không gây khó khăn cho tôi đâu. – Cậu nói chắc nịch.

- Đừng tự tin quá!

- Để coi. Mấy ngày không thấy mặt cậu rồi.

Hàn Phong cười ranh ma, áp tay lên hai gò má trắng hồng.

- Làm gì vậy, cái thằng này?

Cô tức giận đẩy tay cậu ra. Nhưng ai đó lại cười ranh ma, câu lấy cổ cô rồi kẹp chặt lại.

- Thả ra. Tôi không thở được.

- Chúng ta đi ăn thôi, cô gia sư!

- Ăn cái gì?

- Ăn cái gì mà cậu không ăn được.

Sau thân cây sao, gương mặt chàng trai dần hiện ra đẹp đến từng góc cạnh. Cái đẹp hiện hữu bị phủ đầy nhưng không hề bị che khuất bởi sự lạnh lùng đến tàn nhẫn. Chàng trai đó vứt bỏ mọi cảm xúc vào một chiếc hộp rồi đem cất nó ở một nơi nào đó như chưa bao giờ tồn tại, thứ duy nhất còn sót lại là đôi mắt giận dữ tựa như bị lấp đầy bởi vô vàn những tia sắc lạnh...

27. – Chương 27

- Kính thưa quý vị khán giả, trận chung kết giải bóng đá thanh thiếu niên giữa hai đội Trung học Cao Trung và Học viện Bingel sẽ diễn ra trong 5 phút nữa. Hiện tại trên sân, cả hai đội đang khởi động.

Tiếng anh chàng Biên tập viên lém lỉnh phủ đầy sân vận động chật kín. Trận chung kết giữa ngôi trường khét tiếng về thể thao Trung học Cao Trung và Học viện danh giá Bingel được xem là trận đấu được kì vọng nhất của giải đấu năm nay.

Cả hai ngôi trường đều khét tiếng về thể thao lẫn về số lượng mỹ nam chính vì thế đã thu hút một lượng fan hâm mộ cực lớn.

- Gia Hân dưới kia còn ghế kia.

Gia Hân liền nắm tay cô bạn kéo về phía hai chiếc ghế trống ở hàng đầu.

- Chỗ này có người... Ồ... chị Gia Hân?!!

- Gia Bảo?!! Chỗ này có người ngồi rồi à? Tôi xin lỗi nhé.

Cô khá bất ngờ, cười trừ, định đứng dậy trả ghế.

- Khoan đã, hai người cứ ngồi đây đi.

- Nhưng...

- Không sao đâu. Chắc họ bỏ về rồi.

Gia Bảo nở nụ cười cực baby không quên nháy mắt ra hiệu với hai người nón đen vừa xuất hiện đằng sau hai cô gái.

Cả hai vui mừng cảm ơn không hề hay biết rằng mình đã khiến hai người kia phải chạy đôn đáo tìm chỗ ngồi khác.

Sau tiếng còi dài, trận đấu bắt đầu, cả sân vận động như vỡ òa.

Gia Hân háo hức nhìn xuống sân cỏ, cô đến không chỉ cổ vũ cho học viện mà còn cả ngôi trường cũ của mình – Trung học Cao Trung cũng chính là đội bóng mà có khoảng thời gian cô từng là người chăm sóc cho đội. Từ khi chuyển trường, Thu Thảo là người thay thế vị trí của cô, hình như cô chưa lần nào gặp lại mọi người ngoài Thu Thảo, họ đều hăng say luyện tập cho ngày hôm nay.

Cô nở trợn một nụ cười, bỗng thấy nhớ những ngày xưa...

Hiệp một kết thúc trong giằng pháo tay giòn giã của người hâm mộ. Năng bắt đầu lên cao, rơi vào khoảng sân rộng, thổi bùng ngọn lửa nồng nhiệt.

Tỉ số 2-1 nghiêng về Bingel, tuy nhiên vẫn chưa nói lên điều gì cả, thực lực cả hai đội gần như ngang nhau. Bingel vừa ghi một điểm, Cao Trung đã tăng tốc gỡ lại. May mắn trong những phút cuối của hiệp 1 học viện danh giá đã ghi thêm một trái, lật lại thế ban đầu.

Hiệp 2 bắt đầu trong tiếng cổ vũ hò hét của người hâm mộ. Cả hai đội đang ra sân, Nguyễn Duy đội Cao Trung bắt gặp Gia Hân ở hàng ghế đầu thì cười tít mắt gọi to tên cô. Gia Hân tươi cười đưa ngón tay trở về phía anh như những lần cô theo đội.

Ngay trên sân, ai đó bắt gặp hành động của Nguyễn Duy thì tỏ ra hậm hực, khó chịu. Bờ môi cong khê nhếch lên nhưng đôi mắt lại ầm ập dán lên người cô gái.

- Vẫn chưa chịu ra sân sao? Anh trai thật kiêu quá!!

- Cậu đang nói ai vậy? – Gia Hân quay sang cậu nhóc Gia Bảo muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao nãy giờ cậu nhóc cứ nói nhảm những điều kì lạ như thế.

- À... không có gì!

Cậu nhóc cười kèm theo cái gậy đầu bôi rồi.

Đội Cao Trung có vẻ đang dốc hết sức lực vào trận cuối, tấn công liên tục. Bên Bingel không có ý định bảo vệ tỉ số. Cứ như hai con mãnh thú vồ lấy nhau điên cuồng cắn xé.

Nguyễn Duy bắt được đường chuyền dài từ đồng đội, anh khéo léo dẫn bóng tiến về khung thành đối phương. Bóng vừa tới vùng cấm thì bị chặn lại bởi Hàn Phong, Nguyễn Duy giữ chặt bóng ở chân, lúc này anh không thể chuyền bóng cho đồng đội được chỉ còn cách là đối đầu trực tiếp.

Nguyễn Duy có kinh nghiệm và kỹ thuật hơn hẳn nên đã vượt qua Hàn Phong, vào vùng cấm, anh chọn ngay thời điểm thích hợp và sút bóng. Tiếng còi dài vang lên – báo hiệu của bàn thắng. Cú sút như mãnh hổ đã đem lại bàn thắng thứ hai cho Cao Trung, lật lại thế cân bằng, cả sân vận động lại lần nữa vỡ òa trong tiếng hét, tiếng vỗ tay giòn giã hòa cùng tiếng thở dài thườn thượt của cổ động viên Bingel.

Bên cạnh niềm vui đang lấn át, Duy cũng không quên thể hiện tinh thần thể thao. Anh chìa tay có ý giúp Hàn Phong đứng dậy, sau cú va chạm lúc này chân cậu đã bị thương nhưng vẫn ngoan cố tự đứng dậy, phớt lờ bàn tay trước mặt.

- Sao phải thay người chứ? Em vẫn đá được.

- Anh là đội trưởng. – Lâm Vũ khá điềm tĩnh, ánh mắt dứt khoát nhìn em trai.

Hàn Phong cau có ngồi xuống cạnh thầy huấn luyện. Đúng là anh đã quá nóng vội khi đối đầu trực tiếp với Nguyễn Duy nhưng lúc đó mọi ý nghĩ đều thôi thúc anh phải làm thế bởi thái độ và nụ cười hằn dành cho Gia Hân cũng như Gia Hân dành cho anh ta cứ như họ rất rất thân nhau. Điều này làm cậu phát bực. Chắc rồi, cậu ghen.

Chỉ còn hơn 10 phút, tỉ số lại đang cân bằng. Bingel thay người, liệu người mới này có đem lại điều mới mẻ?

Nếu âm thanh có thể giết người thì chắc là những fan hâm mộ cuồng nhiệt của Bingel đang tự giết chính mình và mọi sự sống quanh đây. Từ khi cuộc đấu bắt đầu, tăng suất âm thanh chưa bao giờ khủng như lúc này. Nguyên do là chàng cầu thủ trong đồ màu xanh sặc sỡ có dáng người cao nổi bật đang ngạo nghễ bước ra sân. Anh mặc áo số 10 có đề cái tên cực hot “Chấn Nam”.

Chấn Nam vừa vào sân đã gây bão, kỹ thuật điêu luyện, đẹp mắt cùng gương mặt hoàn mỹ pha nét lạnh lùng làm bao cô gái lẫn chàng trai phải vỡ tim tại chỗ.

Gia Hân xiết nhẹ bàn tay, tim đập mất một nhịp, cả người cô cứng đờ chỉ vì chàng trai đó.

Chấn Nam ghi một bàn thắng tuyệt đẹp, một lần nữa Bingel lật lại thế trận. Cướp được bóng, Chấn Nam và đồng đội tiếp tục tổ chức tấn công. Đến gần khu vực cấm thì bị Nguyễn Duy chặn lại, anh bị rơi ngược vào hoàn cảnh của Nguyễn Duy ban nãy. Cú va chạm lần nữa diễn ra, người hâm mộ đều nín thở dõi theo từng hành động nhỏ nhất trên sân.

Quả bóng bay tít lên cao rồi lăn ra ngoài vạch trắng trong tiếng ồ lên kinh ngạc của mọi người.

Chấn Nam nhếch môi:

- Ngu ngốc!

Anh quăng những âm vị lạnh lẽo vào người con trai đang nằm bất động trên sân. Anh vốn không định đối đầu với Nguyễn Duy mà chỉ muốn sút bóng không ngờ tên này lại ngu ngốc tới nỗi muốn phá bóng khi anh đang sút. Thật điên rồ!!!

Nguyễn Duy ngay lập tức được đưa ra khỏi sân đó là lúc điện thoại Gia Hân reo lên âm ỉ.

Đôi tay nhỏ nhẹ nhàng xoa bóp, nắn nót cái chân đang đau đớn đến tê người của Nguyễn Duy.

- Chỗ này đau không? – Gia Hân ấn vào một chỗ trên chân anh rồi hỏi.

Anh nhăn mặt gật đầu. Cô lại tiếp tục xoa bóp, động tác nhẹ và điêu luyện. Đây không phải là vết thương do Chấn Nam gây ra mà là vết thương cũ bị Chấn Nam làm tái phát và cũng chỉ có mình Gia Hân biết cách chăm sóc vết thương này, mặc dù trước khi chuyển trường cô đã chỉ lại cho Thu Thảo nhưng cô bạn vẫn không làm được vì thế mà hôm nay lại phải nhờ tới nữ sinh của đội đối đầu.

Trong khi anh đang đau đớn với vết thương thì ngoài kia đồng đội đang cũng phải rất chật vật trước những đòn tấn công ghệt thở của Bingel.

- Đã dặn anh rồi khi thi đấu đừng liều mạng. – Cô gái nhỏ cần nhàn anh cầu thủ.

- Em mát tay quá. Chút nữa thôi là hết đau.

Cô bặm môi, anh chỉ được cái lẳng vắn đề.

CẨN THẬN!!!

Gia Hân ngậy người, một quả bóng đang hướng tới chỗ cô và Duy. Quá bất ngờ, cô gái nhỏ ngồi thừ cho đến khi cánh tay anh ôm lấy cô gấp mạnh xuống. Quả bóng đập mạnh vào tường khi chỉ vừa lướt qua hai mái đầu. Tiếng ồ lên rõ to làm mọi sự chú ý đổ dồn lên hai người cùng chủ nhân của đường bóng vừa rồi.

Thu Thảo và mọi người chạy lại hỏi han, Gia Hân theo bản năng tìm cái gọi là “nguyên nhân của sự việc”.

Và tay chân cô mềm nhũn ra, vô tình đánh rơi một nhịp thở khi đôi mắt mê hồn của chàng trai ngoài kia chiếu lên cô nét nhìn sắc lạnh mang âm vị tàn bạo.

Gia Hân bước ra khỏi WC, cô chỉnh lại chiếc túi nhỏ đeo chéo ở vai. Trận đấu chắc cũng vừa kết thúc, thắng thua đã định từ khi người đó xuất hiện.

Điều gì đó làm bước chân cô gái dừng hẳn vì nặng trĩu. Ai đó ôm lấy cô từ đằng sau, một mỗi ngã đầu xuống bờ vai nhỏ. Cô giật thót tim, ngoắc sang phải chừng 60 độ. Đập vào đôi mắt trong veo là gương mặt cuốn hút của chàng trai, phần tóc mái ướt đẫm, vài giọt nước tinh nghịch rơi xuống trán rồi chảy dài xuống chiếc cằm nhọn. Chàng trai nhắm nghiền mắt, tay cứ ôm lấy cô gái nhỏ từ phía sau.

- Anh... Sao lại??? – Gia Hân cất giọng yếu ớt.

- Anh mệt.

Hàng mi cong khê rung, đôi mắt lạnh rơi vào miền không gian xa xôi. Gia Hân không đẩy anh ra cũng chẳng dám động đậy. Đầu anh nặng thật nhưng cô thấy ấm áp. Cái ôm lơ lửng, Chấn Nam chộp lấy tay cô gái lôi đi.

...

- Chấn Nam chơi đỉnh thật đấy, chỉ 10 phút cuối đã ghi 3 bàn. Thật đáng nể! – Một người trong đội trầm trồ khen ngợi.

- Mà mọi người nói xem sao lúc này Chấn Nam lại đá quả bóng đó hả? Tôi thấy cậu ta là cố tình.

- Có trời mới biết cậu ta nghĩ gì.

- Hôm nay mọi người chơi tốt lắm. Đi ăn lẩu nhé! Tôi khao.

Cả đội reo lên đầy phấn khích, đội trưởng Lâm Vũ thật biết cách chăm sóc người khác.

- Em sao thế? – Anh khều Hàn Phong.

- Có gì đâu chứ.

- Chân thế nào rồi?

- Hết đau rồi.

Lâm Vũ cười nhẹ, cậu nhóc là đang giận chuyện lúc này.

- Phương?!! Em làm gì ở đây thế? – Lâm Vũ khều vai cô nhóc.

Vũ Phương quay lại, có chút bối rối trước sự xuất hiện của Lâm Vũ.

- Em đang đợi Gia Hân. À trận đấu lúc này mọi người chơi đẹp lắm.

Vũ Phương đẩy cả hai ngón cái về phía cả đội nở nụ cười như hoa lộ ra núm đồng tiền sâu hút.

- Cảm ơn em nhé! Tên gì vậy? Dễ thương thật. – Một người trong đội mở lời khen làm cô gái gượng đỏ mặt.

- Em ấy là Thu Phương. – Lâm Vũ thay cô giới thiệu với cả đội, xong, anh quay sang cô. – Đi ăn lẩu với bọn anh nhé!

- Nhưng... em phải đợi Gia Hân.
- Thì rủ luôn em ấy cùng đi.
- Ể đó không phải là Lục Chấn Nam sao? Cô gái đó là ai thế?

Câu nói lập tức kéo theo sự chú ý của mọi người về phía chiếc BMW bên vệ đường. Vũ Phương, Lâm Vũ và cả Hàn Phong cùng bật ra những âm tiết giống nhau.

- Gia Hân??!

- Chúng ta đi đâu vậy? – Gia Hân ngơ ngác nhìn người con trai đang ngồi ở vị trí tài xế.
- Biển. – Vẫn ngắn gọn.
- Làm gì chứ?
- Ngắm biển.
- Thế sao phải dẫn em theo? Anh cũng không nói trước với em là sẽ đi xa vậy?
- Không thích? – Anh cau mày, đẩy ngược câu hỏi về phía cô.
- Anh... anh tập trung lái xe đi. Em không muốn chết.

Gia Hân đơ người trong vài giây, cô gái nhỏ khá lúng túng trước đôi mắt biết xé nát suy nghĩ của người đối diện.

Sự im lặng chỉ kéo dài trong vài cái nhích chân của kim giây đồng hồ.

- Lúc nãy sao anh lại làm vậy?
- Làm gì?
- Trái bóng đó là anh cố tình?
- Thì sao?
- Ý em là tại sao anh lại làm vậy?
- Thấy chướng mắt.
- Chướng mắt??? Ý anh là em à?
- Ừ.

Gia Hân im bật, có chút bức bối nhưng vẫn phải lấy im lặng làm hòa bình. Sao anh có thể nói tỉnh bơ như thế chứ? Chướng mắt cô nhưng lại lỗi cô đi theo? Anh là người kì lạ.

(Rìng... Rìng)

- Là tôi đây... – Gia Hân bắt máy.
- <...>
- Ở... Tôi...

Bên kia nói gì đó chỉ biết điều đó làm cô gái bối rối.

Két

Xe đột ngột phanh gấp, Gia Hân theo quán tính nhào mạnh về phía trước xuyết đánh rơi điện thoại trên tay.

- Sao anh dừng đột ngột vậy hả? – Cô gắt.
- Đền đồ.

Lời nói nhẹ tênh tựa cánh hoa trôi bồng bềnh trên mặt nước. Cô gái nhỏ nhìn ra đường, đúng là đèn đỏ. Cảm thấy khá là bị hớ bởi thái độ gắt gỏng vừa rồi, cô cúi thấp đầu, vờ ngượng ngùng.

Chớp ngay cơ hội, khi cô gái còn chưa kịp biết gì, anh đã giật ngay chiếc điện thoại trong tay cô. Những âm vị lạnh người phả vào điện thoại.

- Lâm Hàn Phong, cô ấy đi cùng tôi.

28. – Chương 28

Gió chiều nhẹ thổi mang vị mặn mặn của biển phả vào căn phòng rộng lớn. Trên chiếc giường trắng muốt, hàng mi cong khê động đậy. Cô gái nhỏ dụi dụi mắt để thích nghi với dải nắng chiều đang len lỏi. Những bước chân vụn vè rơi trên sàn gỗ bóng và đôi mắt ngáy ngủ mở căng ra như tìm được nguồn sáng mới mẻ. Có tiếng reo lên:

- Đẹp quá!

Trước đôi mắt long lanh là cả một vùng biển trong xanh, li ti vài cánh chim đang tung cánh chao lượn trên nền trời trời xanh biếc. Gió mặn hắt tung tấm rèm cửa và mái tóc lòa xòa chưa chải chuốt, gió phả lên cánh mũi thẳng chút hương vị là lạ của biển. Gia Hân khê nhắm mắt, hít một hơi thật dài mặc kệ vài cọng tóc con li ti tạt vào trán, nhột nhột.

Hưởng thụ thiên nhiên xong, Gia Hân rải ánh nhìn ngơ ngác khắp căn phòng rộng lớn có phần xa xỉ. Đôi đồng tử giãn rộng khi phát giác vẫn còn một người nữa trong phòng. Gia Hân nhẹ nhàng bước về phía người đó, cô ngồi xuống sofa cạnh người đó, rụt rè lên tiếng.

- Sao anh không gọi em dậy?

- Không nữa. – Anh trả lời khi mắt vẫn chăm chú vào laptop.

- Em ngủ bao lâu rồi?

- Gần 3 tiếng.

Gia Hân ôm lấy đầu, ôi trời sao cô lại ngủ nhiều như thế chứ? Lúc lên xe cô đã ngủ và dặn anh khi nào tới nơi thì gọi cô dậy nhưng rốt cuộc lại thành ra thế này. Gia Hân im lặng nhìn anh làm việc, hình như chưa bao giờ được ngồi gần anh thế này. Cô bạo gan dán chặt đôi mắt trong veo vào từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt, tạo hóa đã thiên vị biết bao với người con trai này.

- Em muốn gì?

Anh gấp lại laptop, nghiêng đầu nhìn cô. Gia Hân hơi giật mình, trong phút chốc nở nụ cười như hoa mùa xuân.

- Em muốn ra biển.

Chiều dần buông, nắng trải mình lên mặt biển mênh mông. Mặt cát mềm hằn lại những bước chân vụn vè nhưng phút chốc sóng biển đã cuốn trôi tất cả. Sóng ào lên ập vào bờ rồi hạ xuống, chỉ trong vòng tích tắc sóng vô tình xóa đi tất cả, bờ cát lạnh lẽo, trơn tru và rộng tuếch như một kẻ bị xóa nhòa mọi kí ức, như lần thứ hai được sinh ra trên cõi đời với một con người hoàn toàn mới mẻ.

Gia Hân mặc một chiếc quần jean ngắn phối cùng áo crop top, người con trai bên cạnh mặc một chiếc quần sọt ngang đầu gối cùng áo thun trơn màu xanh biển, đơn giản nhưng cuốn hút vô ngần. Gia Hân khê cười thầm, cô thấy hạnh phúc và ấm áp khi bên cạnh anh. Cảm giác này phải chăng là những rung động vụn vè của một trái tim lần đầu biết đập mà không chỉ vì sự sống?

- Anh, em khát. – Gia Hân nín tay anh.

Cô như một người bạn gái nhỏ đang nũng nịu với bạn trai dù sự thật là cô đang rất khát. Chấn Nam nghiêng đầu, đôi mắt anh chưa bao giờ hết lạnh và cũng chưa bao giờ để ai trong đó quá lâu mà hình như cô gái này là một ngoại lệ kì lạ.

Gia Hân nhìn theo bóng lưng anh, mỉm cười hạnh phúc. Dường như ai đó đã thay đổi mà sự thay đổi này chỉ dành cho riêng cô.

- Em gái, đó là anh trai em à? Anh ấy đẹp trai quá.

Một người mà không là một đám người toàn phụ nữ họ vây quanh Gia Hân khi Chấn Nam chỉ vừa đi khỏi.

- Không phải đâu. – Cô vội xua tay.

- Không phải vậy là gì? – Một người khác lại lên tiếng truy hỏi.

- À... là...

Gia Hân sững người, không biết nên trả lời cô ta thế nào. Cô là gì, là gì của anh chứ? Ngay cả cô cũng chẳng biết.

- À... là em gái. – Cô gượng gạo trả lời.

- Thật sao?

- Biết ngay mà. Em gái à có thể giúp chị làm quen với anh em không?

- Cả chị nữa.

- Chị nữa nhé!

- Anh em tên gì vậy? Bao nhiêu tuổi? Anh ấy có bạn gái chưa vậy?

- Hai người là khách du lịch à? Hai người từ đâu tới vậy?

- ...

Hàng trăm câu hỏi cứ bủa vây làm Gia Hân đau đầu. Cô cố tìm đường thoát.

- Anh ấy không thích thế đâu. Anh ấy rất dị hợm, rất khó tiếp xúc còn ngang ngược, hống hách và tàn bạo nữa. Anh ấy chỉ được mỗi gương mặt thôi còn tính cách thì dở tệ. À còn nữa...

- Còn gì nữa?

Giọng nói lạnh tanh từ phía sau làm Gia Hân ớn người, sống lưng rỉ đầy mồ hôi lạnh. Nếu lúc đó, mấy bà chị kia không chen vào, bu quanh lấy anh thì chắc là cô bị anh tấn ngay một trận. Cô lén thở phào, đem đôi mắt ngây thơ nhìn anh bị đám phụ nữ vây quanh hỏi han đủ điều. Nếu một hai người thì chắc anh lại lơ đi rồi mặc nhiên bước qua còn bây giờ là hàng chục người, xem ra anh còn phải vất vả lắm.

Gia Hân quay đi, bỏ lại anh dù gì thì cô cũng chẳng giúp được anh. Cô là gì của anh chứ? Là gì mà anh phải dắt cô tới đây? Bạn gái sao? Có giống đâu.

Cô thở dài, đôi chân trần nghịch ngợm đá tung những hạt cát biển li ti, nước biển ào tới áp vào đôi chân nhỏ, cảm giác mát lạnh xâm chiếm từng mạch máu trong cơ thể.

- Em gái có muốn chụp một bức ảnh không? – Một người thanh niên chừng 25 tuổi, đội nón kết, tay cầm máy ảnh đột nhiên xuất hiện.

Gia Hân thoáng suy nghĩ rồi lên tiếng từ chối nhưng người đó vẫn kiên trì:

- Là thế này, anh đang tìm gương mặt đại diện cho tờ “4Teen”, anh thấy em rất thích hợp. Đồng ý giúp anh chứ?

- Nhưng mà...

- Chỉ là chụp vài bức ảnh thôi mà. Em không biết là có rất nhiều cô gái mơ ước được làm đại diện cho “4Teen” nhưng không được à?

- Anh làm gì với bạn gái tôi vậy? – Giọng nói thứ ba bất ngờ chen vào cuộc trò chuyện của họ.

Gia Hân liền ngoắc đầu lại, gì chứ anh vừa nói là “bạn gái” sao? Bị đôi mắt lạnh xoáy vào, Gia Hân có chút run người, chuyện ban nãy dễ gì anh sẽ bỏ qua.

- Cậu là bạn trai cô bé à? Thật tốt quá. Nếu cả hai trở thành người đại diện cho “4Teen” thì đúng là quá tuyệt đấy. – Anh nhiếp ảnh gia búng tay, cực hài lòng trước những viễn cảnh mình vẽ ra. Đôi trẻ này sẽ giúp tờ báo của anh được săn lùng nhiều hơn.

- Chụp ảnh sao?

- Đúng vậy.

- Vậy cứ chụp đi.

- Có thật không? Tốt quá. – Anh ta mừng rỡ reo lên như thể vớ được một kho tàng quý giá.

Gia Hân nhìn anh khó hiểu, sao anh lại dễ dàng thế chứ?

- Hai người sao đứng đơ ra vậy? Ít ra cũng phải làm kiểu gì đó chứ.

- Anh chỉ có một lần chụp.

Anh ta bị lời nói và ánh mắt của chàng trai trẻ làm cho run người.

- Được... được rồi. 1... 2... 3 *Tách*

Chấn Nam bước về phía anh chụp ảnh. Giật lấy máy ảnh trong khi anh ta vẫn đang trầm trồ khen ngợi.

- Bức ảnh vừa rồi tuyệt lắm đấy. Rất tự nhiên. Hai người rồi đây sẽ nổi tiếng như những idol Hàn Quốc cho coi lúc đấy phải nhớ tới anh đây đấy.

Anh làm vài thao tác nhỏ, xong thì trả lại máy ảnh, trong tay là một bức ảnh nhỏ vừa được rửa ra. Anh lôi Gia Hân đi, đằng sau lưng có một người la hét đuổi theo.

- Nay, sao cậu lại xóa bức ảnh hả?

- Nếu còn la nữa tôi-sẽ-giết-anh.

...

Gia Hân bị anh lôi đi nhưng không hề bực bội, cô cười tủm tỉm. Nụ hôn ban nãy nhẹ như cánh hoa vờn qua má, anh đã bất ngờ cúi người hôn nhẹ lên má cô khi máy ảnh vừa kịp bấm. Cô dù ngỡ ngàng nhưng cũng không thể phủ nhận niềm hạnh phúc đang lấn át.

- Cười gì vậy?

- À... không. Em chỉ muốn tắm biển. – Gia Hân cười trờ nhìn ra phía bãi tắm, cô cũng muốn giỡn nước như mấy nhóc ngoài kia.

- Có thật là muốn?

Anh nhướng mày, đôi mắt lạnh ẩn sâu sự thâm hiểm. Tức thời, sau cái gật đầu ngô nghê, cô gái nhỏ bị quăng xuống biển một cách lạnh lùng. Người con trai đó còn không ngần ngại bỏ đi, từng cơn sóng nhỏ kéo theo những đợt sóng tăng dần vỗ vào nhau ập vào bờ cát lạnh.

Những bước chân rần rỏi buộc dừng lại khi nhận ra điều chẳng lành. Biển xanh mênh mông dưới dải nắng vàng len lỏi, sóng vỗ vào bờ tạo nên những mảng âm thanh rì rào, không còn thấy bóng dáng cô gái nhỏ đâu nữa. Không chân chừ, Chấn Nam nhào xuống biển mặc kệ vết thương đang bị xát muối, anh gào to tên cô nhưng đáp lại chỉ là tiếng sóng vỗ. Anh chỉ vừa quay lưng đi thì không thấy cô đâu nữa, cô biến mất một cách kì lạ.

Trong phút giây nào đó khi sự bất lực choàng kính nổi đau thể xác, mái đầu ai đó từ từ nhô lên khỏi mặt nước. Giữa bao la sự mặn chát của biển, Chấn Nam ôm lấy cô gái nhỏ, cái ôm xiết chặt đến nỗi từng mảng da thịt trên người cô gần như tê cứng.

- Làm cái gì vậy hả? – Anh quát, đôi mắt hằn lên sự giận dữ.
 - Em không thấy sợi dây chuyền đâu cả, hình như nó rớt xuống biển rồi. – Gia Hân khóc nức nở, đôi mắt đỏ hoe vì lặn lâu trong nước.
 - Được rồi, chúng ta sẽ tìm sau, giờ thì về nhà thôi. – Anh dịu giọng.
 - Không được đâu. Đó là sợi dây chuyền của mẹ em.
- Gia Hân vùng khỏi anh, loay hoay nhưng chẳng biết làm gì bởi bốn bề đều là nước mặn.
- Tin anh, anh sẽ tìm lại nó.
- Chấn Nam giữ lấy đôi vai gầy đang run lên bần bật, đôi mắt lạnh đầy kiên quyết.

Gió biển lành lạnh riết qua cửa, phả vào căn phòng tối vị hanh khô, mằn mặn. Gia Hân ngoi đầu ra khỏi chấn, dựa người lên ghế sofa. Vị mặn lành lạnh xông vào cánh mũi, bon chen phủ đầy cánh môi nhợt nhạt. Nỗi buồn tê tái như thấm vào máu, náo loạn những góc bình yên nơi tâm hồn.

Cô gái nhỏ rời sofa, chăm sóc bản thân bằng chiếc áo khoác dày cộm. Mặc kệ lời căn dặn trước lúc đi của ai kia, đôi chân nhỏ lật đật rời khỏi căn biệt thự thơ mộng bên bờ biển.

Đêm xuống. Bóng tối như con quái vật ghê rợn, thêm khát nuốt trọn mọi cảnh vật. Ánh trăng leo lắt tựa nguồn sáng nhỏ bất diệt, dải vàng hiu hắt rọi lên mặt biển tối om, phảng phất chút ánh sáng lung linh, huyền ảo.

Thân hình nhỏ nhắn rải những bước chân vụn về lên mặt cát lạnh cứng. Gió quạt, sóng ập, cô gái nhỏ như cây cỏ trôi trước cơn bão táp.

Đôi vai gầy khẽ run lên, cổ nhích từng bước chân vụn về. Cô cố gom góp cái lạnh để đánh gục sự nổi tiếu và bất lực trong tâm hồn mình. Sợi dây chuyền đó là thứ duy nhất mẹ cô để lại sau khi bà bốc hơi khỏi thế gian này. Chắc hẳn có một bí ẩn lớn đằng sau nó, Gia Hân nghĩ thế bởi dựa vào những lời nói gấp gáp cuối cùng của mẹ. Gia Hân yêu mẹ và tôn thờ đáng sinh thành của mình thậm chí cô chưa bao giờ quở trách trước sự ra đi của bà làm cô mất đi khoảng trống không thể lấp đầy. Vụ tai nạn 9 năm về trước đã khiến cô gái nhỏ mất đi nhiều thứ, kí ức bị xóa sạch ngoại trừ hình ảnh về người mẹ đau thương, 2 năm mất đi khả năng tạo ra ngôn ngữ và sống cuộc sống như một đứa trẻ tật nguyền. Những mất mát đau thương ấy, Gia Hân chưa bao giờ quên và cũng chưa bao giờ oán trách, có phải chăng là số phận trêu đùa cô?

Cô gái nhỏ bật cười chua chát khi chợt nghĩ về chuỗi kí ức đau thương nhưng cũng thật buồn đau với hiện tại, sợi dây chuyền của mẹ đã vĩnh viễn rời xa Gia Hân. Chấn Nam đã nói sẽ tìm lại nó, cô tin anh nhưng không thể phủ nhận hiện tại. Tìm một sợi dây chuyền bị rớt xuống biển có khác nào là mò kim đáy biển, cứ như hạt muối bỏ biển, mọi cố gắng đều là số không.

- Em thật không ngoan.

Gia Hân điếng người trước sự xuất hiện của anh, từng lời từng chữ nhẹ tênh tựa cánh hoa rơi trên mặt biển nhưng lại gieo vào người nghe nỗi bất an, lo sợ tột cùng.

Cô cúi đầu không nói, tay xiết chặt mép áo, mọi sự giải thích bây giờ có lẽ với anh chỉ là ngụy biện.

- Anh ghét nhất là mấy kẻ không nghe lời.

Sóng ập vào thân thể mỏng manh mang theo cái lạnh buốt của đại dương sâu thẳm. Đôi mắt trong veo chứa đầy hình ảnh của chàng trai với đôi mắt đáng sợ, là thứ ám ảnh cô gái nhỏ ngay từ lần đầu tiên – đôi mắt của quỷ.

29. – Chương 29

- Ra đây.

- Không. Lạnh lắm! – Trong chiếc chăn cuộn tròn ngô nghĩnh phát ra giọng nói trong trẻo, ương bướng.

- Em có một cơ hội duy nhất

Sau lời hăm dọa nhẹ nhàng nhưng sắc mùi nguy hiểm, mái đầu nhỏ từ từ ngoi ra khỏi chăn. Gương mặt nhợt nhạt ẩn hiện sau đám tóc lòa xòa.

- Anh cần gì?

- Em vẫn chưa biết lỗi? – Chấn Nam cúi xuống giường, phả ra thứ hơi thở lạnh cóng.

- Em có lỗi gì chứ? Chính anh mới là người có lỗi đấy. – Gia Hân bĩu môi.

- Anh có lỗi vì quăng em xuống biển khiến sợi dây chuyền biến mất à?

Cô gái nhỏ ngô nghê gật đầu như khẳng định một điều hiển nhiên.

- Em nên kiểm điểm lại bản thân.

Đôi mắt cô căng ra, nghiêng lấy sợi dây chuyền quen thuộc trên tay anh. Gia Hân hất tung chăn, bật khỏi giường, ánh lên tia vui mừng khôn xiết.

- Anh đã tìm được à?

- Nó bị bỏ quên trong nhà vệ sinh.

Cô gái nhỏ đờ người, mặt trở ra, cơ miệng hơi mở. Bộ não thông minh bắt đầu lợm lặt lại mảnh vụn kí ức vô tình bị gạt bỏ.

- Em xin lỗi. Cũng tại em bất cẩn.

Gia Hân có chút xấu hổ rồi thì cười ngây ngô, bàn tay xòe rộng trước mặt anh có ý đòi lại “của”.

Đáp lại ánh mắt mong đợi của mèo con, chàng trai nhét lại sợi dây chuyền vào túi, dáng người dong dong vô tình quay đi.

- Nè, trả lại em. – Cô nín tay anh.

- Trả gì?

- Đừng có giả vờ nữa. Trả lại em sợi dây chuyền đi. – Cặp mắt mèo con lần nữa nhìn anh đầy mong đợi.

- Anh-sẽ-giữ-nó.

Anh quay đi, lần này cô gái nhỏ đứng chắn trước mặt anh.

- Làm thế nào thì anh mới chịu trả lại đây?

- Anh đổi.

Gia Hân bặm môi thôi thì chiều anh lần này nữa vậy.

- Anh không ăn được mì gói.

Cô quay lại, ánh nhìn khó chịu chiếu thẳng vào con người đứng đưng kia, vốn đã định cho anh ta ăn món đó.

Đêm tĩnh mịch. Kim giây đồng hồ nhích từng bước mệt nhoài. Ánh đèn hiu hắt khác hẳn với ánh trắng tham lam chen nhau rọi qua khung cửa sổ hắt vệt sáng lung linh vào căn phòng rộng lớn.

Đôi mắt lạnh vầu ngay gương mặt nhỏ nhắn có chút nhợt nhạt, bàn tay rần rở vén lại mái tóc lòa xòa.

- Sao em ngủ nhiều thế nhỉ?

Dưới ánh trăng huyền ảo, nét cười nhẹ tênh có phần kiêu ngạo chập chờn trên gương mặt hoàn mỹ, đẹp vô ngần.

Chút xót xa chen lấp một phần đôi mắt, cô gái nhỏ của anh gầy đi nhiều. Anh đói, bắt cô nấu nhưng khi bày ra anh lại phải ép cô ăn, đáng ghét dạ dày không tốt thì phải tự biết chăm sóc nó chứ. Gia Hân giận dữ vì bị anh đưa xuống nước hai lần nhưng lại không biết tự kiểm điểm bản thân, lần thứ nhất là vì cô dám nói xấu anh thậm tệ, lần thứ hai là vì sự ương bướng. Anh đã dặn ở biệt thự chờ anh nhưng cô bỏ ngoài tai, thân thể mỏng manh giữa cơn gió lạnh cóng thể cô không xót bản thân nhưng anh xót.

Chấn Nam ho nhẹ, chạm tay vào vòm ngực, chiếc áo sơ mi bị bung 2 cúc trên, lấp ló bên trong là dải băng dày trắng tươm. Vừa nãy thôi, khi cô gái đang ngủ say này đòi không được sợi dây chuyền thì tức tối đâm mạnh vào ngực anh. Sau đó thì cuống cuống, hốt hoảng khi anh rên lên một tiếng. Mấy cúc áo bị bung cũng chính là lúc ấy cô muốn xem vết thương của anh. Phải kiềm nén lắm anh mới không phải bật cười.

- Em đang kích thích anh đấy.

Chấn Nam phải nói thế để ai kia ngưng ngưng mà thôi ngay cái việc kiểm tra vợ vãn. Vết thương với anh không đáng bận tâm chỉ là việc bán mạng cho địa vị và quyền thế anh thực sự không muốn. Anh càng không muốn người con gái này biết quá nhiều, càng hiểu sâu thì càng tồi tệ cho cô.

Kéo lại chiếc chăn ấm, Chấn Nam rời đi tiếp tục lao đầu vào trận chiến của thể lực và đồng tiền.

Gia Hân cuộn tay vào chiếc chăn ấm, đứng bất động bên ghế sofa. Cô bị nét đẹp của quý cuốn hút đến ngây dại. Đèn hui hắt làm nét đẹp hoàn mỹ trở nên ma mị, cô gái nhỏ quỳ xuống bên sofa – nơi quý đang ngủ. Nhẹ nhàng gập lại chiếc laptop chỉ còn màn đen lạnh tanh, cô dí sát vào mặt anh, tự ình cái quyền sẫm soi từng đường nét được tạc từ bàn tay của tạo hóa.

Kim đồng hồ lặng lẽ nhích mình, điểm 1h45. Bàn tay nghịch ngợm bạo gan nhéo má ai kia như muốn thử cảm giác đùa với quý. Chỉ sau cái nhích chân của kim giây, đôi mắt lạnh hân lên từng vệt đỏ khiếp đảm. Gia Hân chưa kịp giật mình đã bị lôi lên sofa, cái ôm của quý xiết mạnh làm da thịt cô gái như tê cứng.

- Gan nhỉ?

Áp vòm ngực rắn chắc vào vầng trán nhỏ để mũi tham lam hít hương tóc, câu nói nửa trêu đùa nửa rắn đe phả hơi thở ấm nóng lên mái đầu rối.

- Th-Thả...

Gia Hân khó nhọc lên tiếng, thở bây giờ cũng là một điều khó khăn.

Vòng ôm nới lỏng. Bàn tay rắn rỏi nhéo má trái sang má phải, hết chộp chiếc mũi nhỏ rồi lại xuống chiếc cằm nhọn. Mặt cô gái trở thành món đồ chơi thích thú của quý.

- A!!! Đau. Em biết lỗi rồi. Xin anh...

Gia Hân nhắm mắt, bàn tay nhỏ yếu ớt đẩy bàn tay rắn rỏi ra khỏi mặt mình.

- Sao không ngủ? – Chấn Nam thôi việc đùa giỡn, câu hỏi lạnh tanh gột bỏ mọi cảm xúc.

- Em sợ anh lạnh...

- Hay muốn ngủ với anh?

- Anh xấu xa...

Gia Hân ngưng ngưng, hai tay vịn hờ tay anh, đáng ghét anh luôn lật lại câu nói của người khác như thế.

Chấn Nam phì cười trước thái độ đáng yêu, anh với lấy chiếc chăn dưới sàn phủ lên người cả hai, xiết nhẹ vòng ôm.

- Ngủ!

- Em có điều muốn hỏi.

- Nếu vì vết thương hay lí do anh vắng mặt mấy tuần qua thì ngủ đi. Sáng còn buổi tập huấn.

Mi mắt nặng trĩu dần sụp xuống, tia cười còn đọng lại chưa kịp tan. Vòng ôm của quỹ ấm áp lạ.

Sáng tinh khôi. Chiếc lá cuối cùng sau những nỗ lực bám trụ cuối cùng cũng lìa cành. Cánh cổng vàng kim đang rộng vòng tay chào đón những gương mặt trẻ đầy nhiệt huyết. Bên cạnh sự náo nức, rộn rã là những cái thở dài ảo não hay bộ dạng mệt mỏi như thiếu ngủ của một số cô cậu. Cũng khó trách, họ vừa trải qua kì thi ngặt thở của Hiệu trưởng mới, ngày đầu tiên của tuần nghỉ lại dính ngay buổi tập huấn.

Hai con người ở biển vội vã về thành phố cho kịp giờ, suốt buổi sáng Gia Hân luôn trách bản thân ham chơi đến mức quên cả buổi tập huấn quan trọng.

Sự xuất hiện của đôi trẻ làm cả hội trường như náo loạn, ngạc nhiên, hốt hoảng, khó chịu, ganh ghét, kinh sợ và mê mẩn là hết thảy những cảm xúc của đám học viên. Thay vì trách mắng thậm tệ như ban nãy thầy huấn luyện chỉ ho nhẹ rồi sắp họ vào đội đặc biệt – chỉ 2 thành viên. Ai nấy đều ngạc nhiên nhưng cũng kịp lấp vào một lí do rằng ông ta cũng sợ quỷ.

Xe lăn bánh đưa học viên hai khối đến một vùng núi rừng cách xa thành phố. Qua ô cửa kính, những ánh mắt kinh ngạc lần lượt hiện ra, lần đầu tiên họ thấy nơi âm u thế này.

- Đầu tiên tôi sẽ nói sơ về buổi tập huấn. Nó có tên là “Kĩ năng sinh tồn”.

Cái tên gây hứng thú cho đám học viên, lời xì xầm phá vỡ sự im ắng vốn có.

Thầy huấn luyện ho nhẹ:

- Học viên khối 11 và 12 được chia làm 4 nhóm. Các em có mặt ở đây là nhóm 1, hiện tại chúng ta đang đứng trước lối vào phía Đông của rừng “Thiên Sinh”. – Thầy ấy chỉ tay về phía cánh cổng lớn dẫn vào khu rừng. – 3 nhóm kia sẽ lần lượt có mặt ở các lối vào phía Tây, Nam và Bắc.

Sự thắc mắc này giờ đã được giải đáp, lúc trên xe mọi người cứ thắc mắc rằng tại sao mỗi chiếc xe lại rẽ sang mỗi hướng khác nhau.

- Ở trung tâm khu rừng này có một tòa nhà lớn, nhiệm vụ của mỗi đội là phải tìm được 3 lá cờ thế này và đến tòa nhà đó trước khi mặt trời lặn vào ngày mai. – Thầy huấn luyện giơ cao lá cờ màu đỏ có in chữ “Bingel”. - Không được đem theo bất cứ dụng cụ nào khác ngoài quần áo và những thứ đã được chuẩn bị trong balo. Những vật dụng riêng hãy cất hết vào xe.

Theo lời nói của thầy huấn luyện, mỗi học viên được phát một chiếc balo màu đen cùng chiếc áo khoác giữ nhiệt khá gọn nhẹ. Họ còn bị kiểm tra nghiêm ngặt để chắc rằng không đem theo bất cứ vật dụng nào khác, điều này làm một số học viên tỏ ra rất bất mãn.

- Tức là bọn em phải ở lại trong khu rừng cho đến cuối ngày mai sao ă? Như thế không phải quá nguy hiểm ă.

- Đúng đấy, lỡ có xảy ra chuyện gì bất trắc thì thầy có chịu nổi trách nhiệm không hả?

- Còn vấn đề ăn uống, vệ sinh thì thế nào ă? – Một cậu bạn ngây ngô lên tiếng làm cả đám phải bật cười.

Những lời bàn tán, xì xầm lại nổi lên, hầu hết đều tỏ ra e ngại với buổi tập huấn nguy hiểm.

- Đây là thông báo từ Hiệu trưởng. – Câu nói tập trung mọi sự chú ý.

Từ máy ghi âm phát ra giọng nói lạnh lùng, uy nghiêm của một người phụ nữ cũng chính là người Hiệu trưởng giấu mặt lâu nay.

- “Bingel là học viện danh giá nhất nước, tôi tuyệt đối không chấp nhận những học viên ngu dốt cũng như những kẻ quá nhút nhát và tầm thường. Bất cứ ai bỏ qua buổi tập huấn sẽ lập tức bị gạt tên, kết quả buổi huấn luyện cộng với điểm số kì thi vừa rồi sẽ quyết định trong các cô cậu ai là người phải rời bỏ học viện. Những trường hợp đặc biệt tôi sẽ xem xét sau. Chúc may mắn, các học viên.”

Gia Hân cùng mọi người đều sững sờ trước lời tuyên bố dứt khoát của Hiệu trưởng. Họ thật sự bất mãn nhưng cũng ngạc nhiên không kém, Hiệu trưởng mới là một người phụ nữ ư? Người bình tĩnh nhất có lẽ là

Chấn Nam, anh thậm chí chẳng thèm để tâm đến những gì người thầy kia đã nói. Tay ung dung đút vào túi quần, ném ánh nhìn vào khoảng không vô thực, balo thì quăng cho Gia Hân mang làm cô gái nhỏ cứ bặm môi nhìn anh.

- Các em nghe rõ rồi chứ. Giờ thì kiểm tra lại những thứ trong balo. Nguồn thức ăn thì không thiếu điều quan trọng là các em có tìm ra chúng hay không. Còn vấn đề em kia vừa nói, thật ra trong rừng có cả nhà vệ sinh đấy cũng phải coi có tìm được không. À, không có thú dữ đâu nên các em đừng lo mà tôi cũng không chắc lắm. Còn một điều nữa, rất quan trọng, trước khi mặt trời lặn vào ngày mai dù có tìm đủ 3 lá cờ hay không các em cũng phải đến tòa nhà trung tâm với điều kiện không thiếu bất kì thành viên nào. Hãy đặt tinh thần đồng đội lên trên hết, rõ chứ?

Đám học viên ngơ ra trước những lời nói của thầy huấn luyện. Buổi tập huấn năm nay thật đặc biệt, khác hoàn toàn với những năm trước.

- Làm sao để biết lá cờ ở đâu chứ? Khu rừng này rộng lớn vậy mà. – Một học viên lên tiếng.
- Chỉ cần tinh mắt một chút chắc chắn các em sẽ tìm ra. Được rồi, thoải mái nào, 15 phút nữa sẽ xuất phát. À, còn một điều nữa... hãy cảnh giác với những tên trộm nhé!

“Trộm ư? Ông ta đang ám chỉ điều gì? Ông thầy lạ mặt này thật đáng nghi ngờ.”

Mọi người tản ra theo đội, một đội 3 người chỉ duy nhất đội đặc biệt của Chấn Nam và Gia Hân chỉ có 2 người, mọi việc sẽ khó khăn hơn khi thiếu mất một thành viên nhưng đối với anh chàng lạnh lùng kia thì chẳng có gì đáng bận tâm, thậm chí còn thoải mái hơn rất nhiều.

Một số hào hứng trước buổi tập huấn “Kĩ năng sinh tồn” mới mẻ, số khác lại e sợ trước viễn cảnh tương lai trong khu rừng u ám này.

30. – Chương 30

- Anh và em có duyên thật đấy cô bé. Được cùng đội với anh là em may mắn lắm đó.

Chàng trai đi cạnh nghiêng đầu thì thào vào tai cô gái, nụ cười đầy ranh mãnh.

- Anh điên à? – Vũ Phương quay sang nhìn Hoài Nam, vẻ tỉnh bơ.

- Em nói gì đấy hả? – Hoài Nam gằng giọng.

- Được cùng đội với anh là sự xui xẻo nhất trong đời của tôi đấy. – Không chịu thua, Vũ Phương trừng mắt với người bên cạnh.

- Em không thân thiện được một chút à?

- Sao tôi phải thân thiện với hạng người như anh chứ? Bảng tên của tôi anh cứ giữ không cần trả đâu, cứ coi như đồ tôi bỏ đi vậy.

- Em...

- Cả hai thôi đi, chúng ta là một đội đấy. Tất cả phải đoàn kết chứ.

Lâm Vũ quay lại lên tiếng can ngăn, dù rất bất mãn với việc làm của Hoài Nam nhưng trong hoàn cảnh này tinh thần đồng đội mới là trên hết vả lại nhóc Gia Bảo cũng cho tên này một vố đau rồi anh hà tất gì phải chấp nhất hần.

...

Tại một nơi khác trong khu rừng rậm rạp, 3 đôi chân chạm rôi nối nhau, tiếng giày thể thao giẫm lên xác lá giòn tan.

- Con nhỏ Vũ Phương gì đó sao lại may mắn được chung đội với Lâm Vũ chứ? Năm ngoái chỉ cần cái nháy mắt thì mình và anh ấy đã chung đội còn năm nay lại chia đội bằng hệ thống máy tính. Ông thầy huấn luyện đáng ghét, bà Hiệu trưởng đáng ghét... Ta khinh, ta khinh, ta khinh...

Đôi giày thể thao nền trắng sọc đen giậm mạnh, đám xác lá nát ra thành từng mảnh vụn trông đáng thương. Trên tay cô gái, nhánh cây quơ được trên đường trượt lá chỉ còn lại một nhánh canh trơ trọi.

Hai chàng trai đi cùng đều thấy khó chịu, người đi cạnh chỉ biết lắc đầu chịu thua nhưng người đằng trước...

- Ổn ào quá. Ngậm miệng lại đi.

Tia nhìn nảy lửa làm Bảo Châu hơi run người.

- Gì... gì chứ? Cậu là ai mà dám ra lệnh cho tôi?

- Tôi... là-đội-trưởng. Rõ chưa hả?

Cô hội phó xinh đẹp cười khẩy một cái, gằn giọng:

- Đội trưởng thì có gì to tát chứ? Không có ai được quyền ra lệnh cho Trần Bảo Châu này. Nghe rõ chưa hả, đội-trưởng?

- Được thôi, nếu cãi lệnh, tôi sẽ khiến cậu... phải một mình trong khu rừng này đến chiều mai đây. – Hàn Phong bỗng đổi giọng, cực nghiêm túc.

Giấu nhem nỗi lo sợ trước sự hoang vắng của khu rừng, cô nàng Hội phó trừng mắt, giọng khinh khi:

- Cậu nghĩ mình có thể hù dọa được tôi sao? Nói cho cậu biết tôi-không-sợ-không-sợ...

Hất mặt đầy tự tin, Bảo Châu lách qua người Hàn Phong, một mình tiến về phía trước như chứng minh sự dũng cảm của bản thân nhưng...

Á.....

...

Gió thoảng bên tai, vài sợi tóc mai cuốn theo chiều gió. Cây cối khẽ cựa mình, lóc chóc vài tiếng chim lạ.

Gia Hân mệt nhọc bước theo sau Chấn Nam. Cảm giác như mọi việc có vẻ quá dễ dàng, rừng tuy rậm rạp, âm u nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu gì khác thường.

Đôi mắt trong veo ngó nghiêng đủ hướng, đầu không ngừng nghĩ về mục tiêu – lá cờ đỏ Bingel. Khác hẳn với người đi trước, im lặng, mắt nhìn thẳng và chân cứ bước như đi dạo, cứ như mọi ngõ ngách trong khu rừng này đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta.

- Chấn Nam dừng lại nghỉ chút đi. Em mệt...

Gia Hân cuối cùng cũng lên tiếng, cô ngồi bịch xuống dựa lưng vào tảng đá lớn, thở mạnh, chẳng còn chút sức lực nào để đuổi theo anh.

Bỗng cô gái nhỏ ngậy người, môi mím chặt, mắt căng ra trước con dao bén ngót trên tay chàng trai.

- Ngồi im!

Phập

Sau vài giây bất động, cô gái nhỏ lia mắt về phía bên cạnh, con dao lúc nãy nằm im lìm và đang ghim giữa thân con nhện lớn. Khoảng cách chỉ chừng một gang tay, Gia Hân hốt hoảng nhích người ra, con nhện to lớn giật giật mấy cái chân gớm giếc rồi rơi vào trạng thái bất động, từ chỗ đâm tủa ra thứ chất lỏng đặc sệt màu đỏ tươi.

- Nó là nhện độc à? – Cô mấp môi.

- Đúng là vậy nhưng...

Chấn Nam bỏ dở câu nói tiếp tục một câu nói khác.

- Không sao chứ?

Gia Hân lắc đầu chột có cái gì đó lóe lên.

...

Cô gái nhỏ nâng niu lá cờ đỏ trên tay, đôi mắt ánh lên niềm vui sướng.

- Oa... Thích thật. Chúng ta tìm được lá cờ đầu tiên rồi.

Chấn Nam chỉ im lặng nhìn Gia Hân, không ngờ cô lại vui đến thế. Trên đường đi anh đã gặp rất nhiều, quá dễ dàng sẽ sinh nhàm chán nên anh chẳng mấy may tới. Còn lá cờ này là do Gia Hân tìm thấy, nó nằm trong khe hai tảng đá lớn.

Còn đang miên man trong niềm vui thì chợt có thứ gì đó vụt qua, rất nhanh, lá cờ trên tay biến mất.

Phịch

Người lạ mặt có chiếc nón đen che gần hết gương mặt chẳng biết từ đâu xuất hiện, hấn vụt qua Gia Hân đem theo lá cờ đỏ và cũng rất nhanh hấn nằm phịch xuống đất chỉ bởi cái gạt chân nhẹ nhàng.

Chấn Nam cúi người lấy lại lá cờ, anh nhếch môi thì thầm:

- Đừng đi theo chúng tôi.

Mặt hấn biến sắc, đôi đồng tử giãn rộng, định mấp môi gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng thì đứng bật dậy và bỏ chạy.

- Anh nói gì với hấn vậy? – Gia Hân sau một hồi nheo mắt thì bước gần lại anh.

- Quên rồi. – Anh đáp.

Cô gái nhỏ chau mày cố giữ bình tĩnh để tuôn ra câu hỏi thứ hai.

- Mà hấn là ai vậy?

- Là trộm.

Bộ não thông minh gom góp lại từng mảnh sự kiện, đôi mắt chợt sáng lên.

- Là trộm mà thầy huấn luyện đã nhắc đến à? – Ngưng một chút, cô xoa cằm ngẫm nghĩ. – Hấn thành lĩnh xuất hiện khi chúng ta vừa tìm được lá cờ, lẽ nào... tìm được lá cờ thôi chưa đủ mà còn phải bảo vệ chúng khỏi những tên trộm nữa sao? Chấn Nam... hả?

Cô gái nhỏ đờ người, không gian im ắng một cách lạ lùng. Chấn Nam đã bỏ đi được một khoảng khá xa.

- Nè, chờ em với!

...

Suối ào ào tạt vào tảng đá lớn, lách mình qua những khe đá, xiết mạnh theo dòng. Tiếng gió tạt lá nghe xào xạt hòa cùng tiếng cựa mình của cây cối và râm ran tiếng chim chóc vọng ra từ đám cây um tùm – âm thanh của rừng sâu phả vào lòng người yên bình đến kì lạ.

Cô gái nhỏ lấy tay che, tránh ánh nắng gay gắt cuối ngày. Đôi chân trần nghịch ngợm vầy liên tục, hắt tung dòng nước đang chảy. Khối nước nhỏ tạt vào mặt, cảm giác mát lạnh thấm vào da qua từng thớ thịt, sâu tận từng mạch máu trong cơ thể.

Gia Hân thoáng trầm tư, tìm được ngôi nhà gỗ bên cạnh dòng suối để qua đêm đúng là rất tuyệt nhưng... sao lại dễ dàng đến thế? Cô chỉ việc theo sau Chấn Nam tự nhiên sẽ thấy đường đi ngay trước mắt. Có cảm giác giống như đi theo một người hướng dẫn viên vậy, anh ta thuộc mọi ngõ ngách trong rừng như đường đi từ nhà đến trường. Còn nữa, sao trong khu rừng hoang vắng này lại có nhà chứ? Có ai đã ở đây sao?

Cô tự đặt câu hỏi rồi thấy bất lực khi không thể nào lí giải được. Nhưng mọi thứ bị dừng lại ở đây, đôi mắt trong veo chớp liên tục như chưa thể tin vào thứ mình nhìn thấy. Là cờ đỏ Bingel – mục tiêu của tất cả các đội đang nằm trong tầm mắt, nó bị kẹt ở tảng đá giữa dòng suối.

Nếu lấy được lá cờ này thì coi như nhiệm vụ đã hoàn thành một nửa và phải nhanh lên nếu không lá cờ sẽ bị dòng nước cuốn đi mất. Không còn thời gian để nghĩ ngợi. Mon theo từng tảng đá, Gia Hân cẩn thận nhích từng bước cho đến khi nắm chặt lá cờ trong tay.

Cô gái nhỏ chỉ vừa vui mừng thì... *Á* – trượt chân, cô bị cuốn theo dòng nước xiết lạnh.

- Chết tiệt.

...

Chiều buong. Vệt nắng cuối ngày cố hắt mình qua ô cửa nhỏ nhưng nó mong manh quá làm sao sưởi ấm không gian lạnh lẽo, u ám trong căn nhà gỗ này.

- Anh ra ngoài một lát. Đừng đi đâu đấy!

Cánh cửa gỗ đóng sầm, bỗng chốc chỉ còn lại một mình, cô gái nhỏ co mình trong chiếc áo giữ nhiệt, mi mắt dần sụp xuống, đơn giản là cô thấy buồn.

Anh đã cứu cô từ dòng chảy xiết, anh tức giận quăng lá cờ xuống dòng suối rồi không quát mắng mà chỉ im lặng nhưng lại làm Gia Hân sợ hơn, cứ như anh đang cố kiềm chế để không phải tàn bạo với cô. Miếng băng trước ngực anh ướt đẫm, nấn nỉ mãi anh mới chịu cho cô thay. Vết thương Gia Hân sưng ngồng – một vết chém dài và khá sâu. Hỏi thì anh lại bảo đừng quan tâm. Anh giấu cô rất nhiều thứ, Gia Hân nghĩ thế, anh biết rõ về cô từng chút một, còn cô mù tịt tất cả về anh. Điều gì đó đã tạo nên khoảng cách vô hình mà theo Gia Hân có lẽ nó rất rất xa.

Cô khẽ thở dài và tiếng mở cửa vầu ngay sự chú ý của cô.

“Là Chấn Nam? Sao lại nhanh thế chứ?”

- Sao anh... Ơ?

...

Lúc này, ở trung tâm rừng “Thiên Sinh” – nơi tọa lạc của tòa nhà rộng lớn toát ra vẻ cổ kính theo phong cách truyền thống Nhật Bản.

Người đàn ông trung niên có mái tóc điểm bạc, vẻ uy nghiêm của ông thật khiến người ta cảm thấy yếu đuối. Ông ta ngồi trên chiếc ghế lớn, chêm chệch chân, hai tay nhịp nhịp vào tay cầm một cách thích thú. Trước mắt ông ta là hàng trăm màn hình đang hiển thị mọi ngõ ngách trong khu rừng.

- Bọn trẻ có vẻ khốn khổ quá nhỉ?

- Đúng vậy thưa thầy Kan, những cô cậu ả này chưa va chạm bao giờ gặp khó khăn là điều không tránh khỏi. Dù vậy nhưng tôi tin chúng sẽ vượt qua buổi tập huấn này. – Người đàn ông bên cạnh cung kính đáp, dễ dàng nhận ra ông ta chính là người thầy huấn luyện lạ mặt của nhóm 1.

- Sao cậu không đi ăn với mọi người?

- À, tôi chưa đói lắm. Mà tôi nghe nói leader cũng tham gia buổi tập huấn này.

- Là cậu ấy đấy.

Thầy Kan hất mặt về phía màn hình camera bên góc phải, bức tượng quý giá của tạo hóa đang nhìn chăm chăm vào màn hình, đôi mắt như thú dữ hung hăng vồ mồi.

- Sao cậu ấy cứ nhìn chăm chăm vào camera vậy? Chẳng lẽ cậu ta...?

- Cậu ta đương nhiên biết về hệ thống camera, cũng chính cậu ta đã vứt hai thiết bị theo dõi trên balo đấy. Thằng nhóc đó chắc đang muốn tận hưởng đây mà. – Người tên Kan cười khanh khách.

- Cậu ta đang nói gì thì phải? – Thầy huấn luyện neho mắt nhìn màn hình đã được phóng to, Chấn Nam đang tựa lưng vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, miệng đang nói gì đó.

- Cậu ấy bảo chúng ta đừng phá mèo con của cậu ấy đó mà. Thằng nhóc này cuối cùng cũng yêu rồi.

Ông ta lại cười, nụ cười đầy ẩn ý, trong đôi mắt chứa đựng những mẫu thuẫn là vui hay đang lo sợ điều gì đó?

- Tên đó đi đâu vậy hả? Sao có thể để cậu một mình chứ?

- Chắc anh ấy đi tìm thức ăn đấy. Mà mọi người vẫn chưa tìm được chỗ qua đêm phải không? Hay là... ở lại đây đi.

- Vậy thì tốt quá, đội chúng ta không cần phải tìm chỗ qua đêm nữa. Cảm ơn em nhiều lắm Gia Hân.
- Minh Thành đứng cạnh bên nhìn Gia Hân đầy cảm kích, ngay từ đầu anh đã có cảm tình rất tốt với cô bé này.

- Nè, tôi không ngủ dưới đất được đâu. Mọi người phải nhường chiếc giường duy nhất này cho tôi đây. Bảo Châu nằm trên giường, mắt nhắm hờ, cô nàng vẫn còn mệt mỏi sau chặn đường gian khổ, mấp mòi chen vào cuộc trò chuyện ba người.

- Cô tưởng cô là ai hả? Mà tôi đã nói đội chúng ta sẽ ở lại đây à?

Có 3 đôi mắt đồng loạt hướng về Hàn Phong. Minh Thành là người đầu tiên lên tiếng:

- Chỗ qua đêm lí tưởng thế này đâu phải dễ tìm chứ? Trời sắp tối rồi nếu chúng ta còn đi nữa sẽ rất nguy hiểm đấy.

- Đành chịu thôi, tôi và Lục Chấn Nam không thể ở cùng nhau được.

- Giờ là lúc nào mà còn nghĩ tới mấy chuyện đó chứ? Nếu muốn đi cậu cứ đi tôi và Minh Thành sẽ ở lại đây. – Bảo Châu ngồi bật dậy, tay đan chéo trước ngực, giọng kiên quyết.

- Im đi! Tôi là đội trưởng đấy.

- Cậu là đội trưởng thì phải biết nghĩ cho đội chứ.

Chỉ sau câu nói nhẹ nhàng của Gia Hân mà Hàn Phong như bị đánh gục, cậu im lặng và nhìn cô.

- Đội trưởng à, nếu cậu không muốn áy náy thì chúng ta đi tìm thêm thức ăn đi.

Minh Thành nói xong thì cậu vai Hàn Phong kéo ra khỏi cửa sau lời dặn:

- Cả hai em ở lại đây nhé!

Phút chốc trong căn nhà gỗ chỉ còn lại hai cô gái, Gia Hân ngồi tựa lưng vào vách nhà, đôi mắt trong veo nhìn về ô cửa nhỏ – nơi vệt sáng cuối ngày dần tắt lịm.

- Cô đi đâu đấy?

- Tôi đi kiếm củi khô để không phải mang danh ăn không ngồi rồi.

Lia mắt về chỗ Gia Hân ngồi, cô vội phớt khinh khỉnh nói trong đó còn chứa nhiều ẩn ý. Đôi giày thể thao nền trắng sọc đen kiêu hãnh bước đi.

- Nè, khoan đã.

Gia Hân vội chạy theo. Căn nhà gỗ tro trụi bên bờ suối chẳng còn lấy một hơi thở, hoang vắng đến ngột ngạt. Đắng tây, mảng trời đỏ rực bắt lực buông mình, nắng chiều còn vương vấn rải vài vệt sáng ảm áp rồi cũng tắt lịm theo mặt trời, nắng ẩn mình vào góc khuất, nhường lại bầu trời cho đấng tối cao bóng đêm.

31. – Chương 31

- Không phải cậu nói đi tìm củi sao? Giúp tôi một tay đi, mặt trời lặn rồi đấy.

- Sao tôi phải làm những chuyện vớ vẩn này chứ? Việc này hợp với cô hơn đấy, ai biểu đi theo tôi làm gì?

Gia Hân không nói thêm chỉ lẳng lặng nhặt từng cành củi khô. Với cô tiểu thư này thì nhin là việc làm khôn khéo.

- Nè, Triệu Gia Hân tôi đang nghĩ không biết cô đã dùng cách gì mà mê hoặc những mỹ nam của học viện vậy? – Bảo Châu tựa người vào thân cây, một chân co, tay buồn chán ngắt từng chiếc lá trên nhánh cây nhỏ.

- Tôi không có. – Cô gái nhỏ mím môi, cố giữ bình tĩnh trước những lời cay độc.

Khi lá bị ngắt trụi, Bảo Châu quẳng nhánh cây không thương tiếc, liếc về phía Gia Hân cô nàng dùng chất giọng khinh khỉnh vốn có.

- Lâm Vũ, Hàn Phong và giờ là Lục Chấn Nam, cả anh họ Hoài Nam của tôi hình như cũng thích thú với cô lắm đấy. Tôi có nên gọi cô là “hồ ly” không nhỉ? Một học viên học bổng bình thường lại cả gan bám theo các thiếu gia giàu có hay là bố cô dùng cô để nâng đỡ cái công ty nhỏ bé của ông ấy?

Cô gái nhỏ buông ngay cành củi trong tay, nói cô thế nào cô cũng nhin nhưng tuyệt đối đừng bao giờ nói về bố mẹ cô như thế bởi với cô họ quan trọng hơn tất cả.

- Tôi đã nói không phải như vậy mà. Tôi không mê hoặc hay bám theo ai cả. Sao cô cứ phải chèn ép người khác chứ? Còn nữa đừng có lôi bố tôi vào. – Gia Hân giận dữ nhìn Bảo Châu.

- Cô giận dữ gì chứ? Lo nhặt củi đi, khi nào xong thì gọi tôi đấy.

Có chút chạnh lòng trước đôi mắt giận dữ kia, Bảo Châu rời đi, không hiểu sao cô lại cảm thấy những lời mình nói có hơi quá đáng.

Hoàng hôn đã buông, nắng đã tắt, bầu trời đang thay màu áo mới. Ôm bó củi trên tay, cô gái nhỏ bàng hoàng khi chẳng biết tìm Bảo Châu ở đâu. Lúc ấy có tiếng kêu thất thanh, không nhằm vào đâu được là Bảo Châu.

Lần theo dấu vết của âm thanh vừa nãy, rừng mở ra như một mê cung bí ẩn, rậm rạp và u tối. Bước chân Gia Hân chợt khựng lại, màn sương dày đặc làm cô mất phương hướng.

- Cứu tôi! – Tiếng kêu từ phía trước.

- Bảo Châu? Cô ở đó phải không?

- Gia Hân tôi ở đây, mau qua đây. Chân tôi đau quá!

Khi Gia Hân vừa nhích chân thì chợt bên tai phảng phất giọng nói quen thuộc của ai đó. Người đó đang gọi cô.

Á..... Tránh xa ta ra*

Phịch – Có cảm giác như cái gì đó vừa rơi xuống.

Sương tan. Trời nhá nhem tối, Gia Hân bật đèn pin cũng may lúc này cô đã kịp quơ theo balo.

- Bảo Châu? Cô ở đâu?

- Tôi ở đây. – Tiếng kêu yếu ớt của nàng hội phó phát ra từ dưới hố.

- Sao cô lại ở dưới đó?

- Đồ ngốc không thấy sao còn hỏi. Tôi bị sập bẫy! Mau cứu tôi lên đi, chân tôi bị trật thật rồi, ở đây tối quá! Tôi sợ lắm... – Bảo châu òa khóc, tuy bề ngoài đồng cảnh nhưng lúc sợ hãi lại như trẻ con.

Gia Hân thoáng suy nghĩ rồi chợt reo lên:

- Cô đợi ở đây nhé. Tôi sẽ quay lại.

- Nè, đồ ngốc cô đi đâu vậy hả?

Bỗng chốc mọi thứ yên ắng đến lạ lùng, cô hội phó co mình vào một góc để mặc bóng tối đang dần nuốt chửng mình.

- Triệu Gia Hân cô đi đâu vậy hả?

Bảo châu lăm bằm trong tiếng nấc, khi sợ hãi cô nàng như thỏ con hiền lành. Trước mắt chỉ là một màn đen tối, thoáng có tiếng gió rì rào, Bảo châu run người sợ hãi. Thời gian cứ trôi như định luật muôn thuở nhưng với cô cứ như cả thế kỉ đã trôi qua.

- Cô bỏ tôi một mình thật sao? – Cô nàng cất giọng ỉu xiu.

Cũng đúng thôi, chắc Gia Hân thù chuyện lúc nãy và những lần bị cô bắt nạt nên bỏ cô là chuyện đương nhiên. Trần Bảo Châu giờ cô đang rơi vào cái bẫy của chính mình đây gọi là gậy ông đập lưng ông, chân cáo giẫm phải đuôi cáo. Lúc nãy cô đi tới đây và phát hiện một cái hố rất to và chắc là ai đó đã bị sập bẫy trước. Lợi dụng điều này cô đã dựng lại cái bẫy, giờ trò kêu cứu để dụ Gia Hân đến. Nhưng không ngờ đám sương mù từ đâu xuất hiện làm chậm bước chân Gia Hân, lúc đó cô bị một bàn tay góm giếc sờ vào gáy, cô hoảng hốt la lên và sợ hãi đến nỗi dẫm lên cái bẫy của chính mình. Thật ngu ngốc!!!

- Làm ơn, cứu tôi khỏi đây đi mà. Tôi sợ lắm...

Bảo Châu lại tự lẩm nhẩm một mình, cả người như mất hết sức lực. Chợt có cái gì đó đụng vào vai, cô nàng theo bản năng hét lên hết cỡ. Tiếp theo đó là ánh đèn pin rơi thẳng vào mặt.

- Bảo Châu, là tôi đây.

- Triệu Gia Hân? Là cô sao? Cô quay lại rồi à? Mau cứu tôi khỏi đây đi... – Bảo Châu khóc nức nở, có cảm giác kì lạ nảy nở trong lòng, mừng vui, cảm động và một chút ân hận. Gia Hân không bỏ mặc cô.

- Được rồi, cô đừng khóc nữa. Mau nắm lấy sợi dây leo đi, tôi sẽ kéo cô lên.

Bảo Châu loay hoay tìm sợi dây, thì ra cái thứ lúc nãy đụng vào vai cô là sợi dây này. Vậy mà làm cô sợ tái mặt.

- Không xong rồi, chân tôi đau quá không đi được đâu. – Bảo Châu nhăn mặt, lúc đầu cô chỉ giả bộ để dụ Gia Hân nhưng khi bị sập xuống hố thì chân cô bị trật thật.

- Cầm đèn pin và balo đi, tôi sẽ công cô.

- Công tôi? Cô á?

- Mau lên đi. – Gia Hân đưa lưng về phía Bảo Châu.

- Có được không đấy?

- Cô còn ở đó chần chừ thì biết bao giờ mới về được chứ? Mọi người chắc đang tìm chúng ta đấy.

Đêm xuống. Bóng tối ngự trị bầu trời và nuốt chửng mọi vật, trăng khuyết, tỏa thứ ánh sáng leo lắt gần như mờ ảo, bên cạnh một vài vì sao lấp lóe.

Rừng đêm tĩnh lặng, loáng thoáng tiếng gió rơi rụng và vài mẫu tạp âm đan xen. Tiếng giày thể thao nặng nề giẫm lên xác lá, ánh đèn pin lóe sáng tại một khoảng nhỏ trong khu rừng rậm rạp.

- Gia Hân...

- Sao?

- Ồ... Chuyện lúc chiều tôi nói với cô... ơ... tôi... haiz... coi như tôi rút lại hết vậy. – Bảo Châu ấp úng có chút ngượng ngùng, lẽ ra phải là lời xin lỗi nhưng với một tiểu thư kiêu kì như cô thì thật khó để nói ra.

- Chỉ cần sau này cô đừng nói như vậy nữa. – Gia Hân nhoẻn miệng cười, lúc đầu đúng là cô rất giận nhưng bây giờ có lẽ Bảo Châu đã biết lỗi.

- Mà nè... tôi hỏi cái này cô phải trả lời thật lòng đấy.

- Là chuyện gì?

- Trong ba người Lâm Vũ, Hàn Phong, Chấn Nam thật ra cô có tình cảm với người nào vậy?

- Tôi chỉ xem Lâm Vũ như anh trai và anh ấy cũng vậy.

- Thật sao? Vậy người cô thích là ai? Hàn Phong hay Chấn Nam?

- ...

- Thôi không ép cô nữa. Chỉ cần không phải Lâm Vũ là được.

- Cô thích Lâm Vũ? – Dù đã rất rõ nhưng Gia Hân vẫn muốn xác minh.

Bảo Châu ngượng ngùng cúi mặt, cô nói với chất giọng ngọt ngào nhất:

- Lần đầu tiên gặp anh ấy, có lẽ tôi đã thích rồi. Anh ấy là một chàng trai ấm áp, rất dịu dàng và biết cách chăm sóc người khác nữa. – Ngừng một chút, Bảo Châu đổi giọng nghiêm túc. – Mà Gia Hân, cô chung đội với Chấn Nam phải cẩn thận đấy. Tính cách của hắn rất kì lạ, không ai biết được hắn nghĩ gì và làm gì đâu?

- Tôi biết rồi.

- Phải công tôi chắc là cô mệt lắm? – Bảo Châu áy náy lên tiếng, cô nghe rõ tiếng thở mạnh đầy mệt nhọc của Gia Hân.

- Chỉ cần cô nói chuyện tôi sẽ không thấy mệt nữa.

“Gia Hân, Bảo Châu hai người đang ở đâu hả?”

- Là tiếng của Hàn Phong đấy. Ở ngay phía trước. – Bảo Châu reo lên khi nhận ra giọng của đội trưởng.

A – Gia Hân bị vấp chân, cả hai cô gái ngã nhào xuống đất. Lúc này, có ánh sáng đèn pin rọi lên người cả hai.

- Gia Hân? Là cậu à?

- Không sao chứ? – Hàn Phong ngồi xuống cạnh Gia Hân, đặt tay lên vai nhỏ.

- Tôi không sao. – Cô gái nhỏ thờ ơ trả lời, có lẽ người cô mong đợi không xuất hiện.

Một cái ôm thật nhẹ rơi lên người cô gái, cảm cô tựa vào bờ vai ấm áp của người đó. Cô gái nhỏ bất động trong cái ôm bất ngờ.

- Đồ ngốc, làm tôi lo lắng đấy.

- Haiz, hai người này lúc nào rồi mà còn diễn phim tình cảm thế hả?

Ở bên cạnh, Bảo Châu lên tiếng phá vỡ không khí lãng mạn. Nói đúng hơn là cô thấy tủ thân vì chỉ có một mình.

- Chấn Nam anh công Bảo Châu đi. Tôi sẽ công Gia Hân.

Cô gái nhỏ đờ người khi biết được sự hiện diện của chàng trai đang đứng sau Hàn Phong. Con người ngạo nghễ ấy chẳng mấy may đến những gì đang xảy ra.

- Sao anh lại đứng yên như thế hả? – Mắt kiên nhẫn, Hàn Phong gắt lên.

Gia Hân ngược nhìn con người kiêu ngạo đó, thoáng chốc chỉ còn lại bóng lưng. Anh ta ngoảnh đi một cách vô tình. Lòng Gia Hân có gì đó tan vỡ.

- Hàn Phong, cậu công Bảo Châu đi.

- Nhưng còn cậu?

- Tôi có thể tự đi được. Bảo Châu cô ấy bị trật chân.

...

Ngày mới lại đến. Nắng trải mình trên ngọn cây xanh mướt, nắng lung linh và tinh khiết vực dậy giấc ngủ say nồng của vạn vật.

Gia Hân lặng lẽ bước theo Chấn Nam, không khí ngột ngạt bao trùm mọi nơi họ đi qua. Tối qua anh biến mất khi Hàn Phong tìm được cô và Bảo Châu. Cô gái nhỏ lo lắng đến mức giấc ngủ chập chờn không yên cho đến sáng nay khi anh đánh thức cô dậy và kéo cô khỏi căn nhà gỗ...

Khác hẳn hôm qua, anh tập trung hơn vào việc tìm cò. Và chỉ trong chốc lát đội của họ đã có trong tay 3 lá cò. Nắng chỉ vừa lên cao, Gia Hân không ngờ lại dễ dàng và nhanh đến vậy. Cứ đi và dừng lại, tự nhiên sẽ có thêm một lá cò.

“Anh là người thế nào?”

Việc cuối cùng là tìm đến tòa nhà trung tâm, Gia Hân cũng chỉ việc im lặng và theo sau anh.

- Triệu Gia Hân, lâu rồi không gặp em nhỉ?

Cuộc chạm mặt khá bất ngờ làm những người trong không khỏi ngạc nhiên, Hoài Nam mỉm cười nhìn cô, tay chào theo kiểu quân đội.

Lúc này Vũ Phương và Lâm Vũ cùng bước lại sau Hoài Nam, nhận ra cô bạn Vũ Phương cười tí mắt.

- Gia Hân, gặp được cậu mừng quá!

- Vũ Phương...

- Gia Hân, cô bạn của em không thân thiện gì cả. Khác xa với em đấy! – Hoài Nam ngoắc đầu về phía Vũ Phương, giọng đùa cợt.

Vẫn muốn đùa thêm, hần tiến về phía cả hai kèm theo cái nhếch môi kiêu ngạo. Đôi vai nhỏ bắt giắc run lên, Gia Hân nép người sau Chấn Nam, nỗi sợ hãi vẫn đeo bám cô.

- Tên khốn kia, người nói bậy bạ gì đấy hả?

Vũ Phương gắt gỏng nhìn Hoài Nam trái lại với cô, Lâm Vũ vẫn bình tĩnh đến lạ lùng, anh chỉ đứng im quan sát.

Hoài Nam liếc mắt về phía Chấn Nam, cười khẩy:

- Lục Chấn Nam cuối cùng cũng lộ đầu rồi à? Gáng mà bảo vệ cho cô bạn gái bé bỏng đấy, tôi vẫn còn rất thích thú với cô ấy lắm.

Sau câu nói khiêu khích chắc hẳn Hoài Nam sẽ vô cùng hối hận. Chấn Nam luôn làm những việc không ai ngờ và bây giờ khi bản tính tàn bạo lần át, con quỷ trong người anh đã sống lại. Không chút do dự Chấn Nam quết mạnh đầu kẻ gây hấn vào thân cây gần đó. Đầu hần ứa ra thứ chất lỏng lạnh tanh màu đỏ tươi. Vũ Phương và Gia Hân sững sốt trước cảnh tượng đang diễn ra duy nhất chỉ có Lâm Vũ là bình thản cứ như đây là chuyện bình thường.

Hoài Nam choáng váng ôm lấy một bên đầu. Dù biết quỷ tàn bạo nhưng vẫn muốn đùa với quỷ. Từ trước tới giờ Lục Chấn Nam cực kì kiệm lời, mặt lạnh và có đôi mắt đáng sợ của quỷ nhưng Hoài Nam cứ nghĩ đó chỉ là vẻ bề ngoài. Hần là một thiếu gia ăn chơi có tiếng tàn bạo, lòng tự trọng của hần không cho phép có người tàn bạo hơn mình. Hần căm ghét Chấn Nam và luôn tìm mọi cách chọc tức anh. Biết Chấn Nam để ý Gia Hân, hần tìm mọi cách tiếp cận và bắt cô ấy. Mục đích là để dụ Lục Chấn Nam ra mặt để hần thấy cảnh người mình yêu lên giường với kẻ khác nhưng đối lại chỉ cần thẳng nhóc Gia Bảo cũng đủ biến biệt thự của hần thành bãi chiến trường.

Đôi mắt đáng sợ của quỷ làm mọi thứ như tan chảy và ngay lúc này một thiếu gia có tiếng tàn bạo như Hoài Nam cũng thấy mình nhỏ bé và yếu đuối. Bàn tay rần rỏ túm lấy đám tóc và chuẩn bị ột cú đập hoàn hảo...

- Chấn Nam, dừng lại đi!

Lia mắt về phía Gia Hân đang nắm chặt lấy cánh tay mình, từng vệt đỏ khiếm đảm hần sâu trong đôi mắt. Anh lạnh lùng lên tiếng:

- Buông ra!

- Không đâu, anh đừng như thế có được không? Dừng lại đi.

- Tôi sẽ đánh cả em.

Đôi mắt đỏ làm Gia Hân lạnh người nhưng vẫn kiên quyết giữ chặt tay anh. Cô gái nhỏ lắc đầu, có màn nước mỏng phủ đầy đôi mắt.

- Gia Hân, cậu mau tránh ra đi.

Gia Hân bỏ ngoài tay lời cô bạn, xiết chặt hơn cánh tay Chấn Nam.

- Em xin anh đấy. Đủ rồi!

Giọt nước mắt chảy dài trên bờ má cô gái làm mắt quý dịu lại, bàn tay nới lỏng thay vào đó anh kéo tay cô gái đi.

Vũ Phương lo lắng nhìn theo cô bạn trong lòng thầm run sợ trước sự tàn bạo của người mang tên Lục Chấn Nam.

- Gia Hân...

- Đừng lo. Em ấy sẽ không sao đâu. Người đáng lo là tên này...

Bên cạnh Lâm Vũ lên tiếng trấn an đồng thời quay sang người con trai đang bị thương khá nghiêm trọng.

32. – Chương 32

Ngụ mình trong lòng thành phố, tòa nhà lấp lánh xanh dương cao chót vót như một biểu tượng hùng hồn-đỉnh cao của kiến trúc. Dưới ánh nắng, tòa nhà hiện lên như viên kim cương được mài giũa tỏa thứ ánh sáng đầy mê hoặc. Để chạm vào viên kim cương quý giá ấy phải vượt qua thứ ánh sáng bao quanh nó, đó chính là rào cản khi thứ ánh sáng đó sẽ tiêu diệt bất cứ ai đi qua nó nếu không đủ bản lĩnh.

Tầng cao nhất – nơi không dành cho những loài côn trùng nhỏ bé. Trong một căn phòng sang trọng – nơi người ta nắm trong tay mọi quyền lực.

- Chủ tịch, có người tìm ông. Bà ấy nói là vợ ông.

Người đàn ông khẽ chau mày, những nếp nhăn xô vào nhau hằn lên sự già cỗi trong đôi mắt. Nhưng chỉ sau vài cái nhích mình của kim giây, chỉ còn thấy một vẻ mặt bình thản đến lạnh lùng.

- Cho bà ấy vào.

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa, bước vào là một người phụ nữ với chiếc váy đen dài trên gót chân, đôi giày cao gót đính đá lấp lánh, chiếc áo lông thú khoác lên người vẻ kiêu xa, sang trọng. Chính chu lại mái tóc ngắn màu hạt dẻ, đôi giày cao gót uyển chuyển từng bước đi.

- Chủ tịch Lục, đã lâu không gặp. – Đôi môi đỏ thắm nhếch một đường ngọt ngào.

Lục Chấn Khang đẩy gọng kính, tay nhâm nhi tách cà phê thơm nồng, thần thái của một vị chủ tịch được thể hiện qua phong thái uy nghiêm và nét mặt vô cảm.

- Về đây có chuyện gì?

- Thật là chẳng thay đổi gì cả, mười mấy năm vợ chồng cũ mới gặp nhau ông không hỏi thăm một tiếng được sao? – Lắc nhẹ tách cà phê sóng sánh, người phụ nữ lia mắt về phía đối diện, trách yêu.

- Có thật là bà đến đây để thăm hỏi không?

Hai cánh môi đỏ thắm chạm vào nhau, vị đắng của cà phê còn đọng lại trong vị giác:

- Đừng đa nghi vậy chứ? Tuy đã li dị nhưng thú thật tôi rất ngưỡng mộ ông đấy, có thể dẫn dắt một công ty bình thường trở thành tập đoàn hàng đầu Châu Á thật không đơn giản.

- Đừng vòng vo nữa. – Lục Chấn Khang lãnh đạm lên tiếng.

- Thực ra lí do tôi về đây chính là để gặp đứa con trai yêu quý. Tôi đã đến biệt thự nhưng quản gia nói nó đã đi tập huấn gì đó nên tôi mới đến đây. Nó bây giờ đã 18 tuổi rồi nhỉ, chắc là đẹp trai và tài giỏi chẳng thua gì ông? Chẳng biết nó còn nhận ra người mẹ này không?

Ông Lục hừ lạnh, danh giọng nhìn bà vợ cũ:

- Bà bắt đầu có lương tâm của một người mẹ từ khi nào thế, giám đốc Đình?

- Thế người bố như ông thì có lương tâm à? Dù sao đi nữa tôi cũng là người đã sinh ra Chấn Nam còn ông – một người cha tàn bạo. Chấn Nam đối với ông chỉ có cảm hận mà thôi.

- Đinh Ngọc Thanh tôi cứ tưởng bà chỉ quan tâm đến người tình của mình thôi chứ không ngờ bà cũng có chút quan tâm đến gia đình cũ của chúng ta.

- Lục Chấn Khang cuộc hôn nhân của chúng ta cơ bản chỉ vì tiền thôi. Tôi và ông chẳng yêu thương gì nhau cả, tôi có người tình thì ông cũng có hai cô bạn gái song sinh đấy thôi.

Quý bà họ Đinh khề nhếch môi tỏ vẻ thích thú với thần thái uy nghiêm đang dần sút mẻ của người đối diện. Đôi môi đỏ thắm kiêu hãnh nói tiếp:

- Cô chị có chồng ông đã quơ ngay cô em vào lòng rồi hay là... ông muốn tìm hình ảnh cô chị trong cô em cũng đúng thôi họ giống nhau quá mà. Khi cô em có thai ông lại đem cô ấy đi giấu nhưng... số cô ta đúng xui xẻo... một xác hai mạng...

Lấy lại vẻ uy nghiêm trước những lời nói tựa con dao sắc bén, Lục Chấn Khang ra giọng châm biếm lẫn răn đe:

- Miệng lưỡi đúng là càng ngày càng sắc bén. Đừng tưởng tôi không biết bà là người đứng sau vụ tai nạn năm đó vì nể tình vợ chồng nên tôi mới không truy cứu và sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Giấu nhem nổi ngạc nhiên dưới lớp mặt cáo già, người phụ nữ nhịp nhịp ngón tay thon dài với bộ móng đỏ tươi lên thành tách:

- Lục Chấn Khang ông thật cao thượng đấy. Nhưng tôi lại nghĩ... ông thực chất chẳng yêu thương gì cô em cả nên mới bỏ qua dễ dàng như thế, người ông yêu chính là cô chị đã lấy chồng.

Đâm thêm nhát dao cuối, quý bà họ Đinh tỏ vẻ luyến tiếc khi phải rời khỏi sau cú điện thoại.

Còn lại một mình trong căn phòng rộng lớn, Lục Chấn Khang ngã người vào thành ghế, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền, tay bất lực buông lỏng. Những vết thương của quá khứ đang dầy vò ông. Hơn cả đau đớn!

Trong khu rừng “Thiên Sinh” rậm rạp, khi các học viên đang phải vật vã với những cạm bẫy, những tên trộm, mục tiêu lá cờ đỏ và tìm đường đến tòa nhà trung tâm thì lúc này có hai học viên đã hoàn thành xong nhiệm vụ, họ là đội đặc biệt và là đội đầu tiên.

Lúc đầu, Gia Hân có chút ngạc nhiên trước vẻ đẹp của tòa nhà trung tâm, một căn nhà rất to, đậm nét truyền thống Nhật Bản. Giao nộp ba lá cờ xong, Gia Hân chẳng thấy Chấn Nam đâu cả, lạ thật anh vừa mới ở đây cơ mà. Nghe thầy huấn luyện gợi ý chỗ ăn trưa, Gia Hân dẹp bỏ Chấn Nam sang một bên, một mình tìm đến nhà ăn.

Tòa nhà chia làm nhiều khu, khu ăn uống được bày trí như một căn-tin nhỏ và điều đặc biệt là không cần phải trả tiền, những suất cơm này đặc biệt chuẩn bị cho các đội khi buổi tập huấn kết thúc vào chiều nay.

Gia Hân ngồi xuống một bàn trống, vô tư tập trung vào việc ăn uống cho đến khi bàn có thêm một vị khách... Người đó ngồi bên cạnh, mắt dõi theo từng hành động của cô gái nhỏ.

- Anh cần gì? – Không còn tự nhiên được nữa, Gia Hân ngược mặt nhìn người đó.

- Anh đói.

- Vậy anh tự đi mà lấy cơm. – Cô nhăn mũi.

- Anh muốn cơm của Gia Hân.

Sau vài giây suy nghĩ, Gia Hân đẩy một thìa cơm trước mặt anh, nhướn miệng cười. Đáp lại Chấn Nam lạnh lùng ngoảnh đầu sang hướng khác, anh cực ghét mấy chuyện sến súa thế này.

Cô gái nhỏ chề môi cảm giác như hực hắng. Nhìn anh một hồi thì e dè lên tiếng:

- Minh Thành nói với em hôm qua anh đã đánh Hàn Phong.

Chấn Nam cau mày nhìn cô, không chút cảm xúc.

Để môi chạm nhẹ vành lưỡi, cô gái nhỏ cất giọng nhẹ tênh:

- Dù lí do là gì em cũng mong hai người có thể là bạn tốt. Hàn Phong cậu ấy thực sự rất tốt. Cậu ấy nói với em lúc nhỏ hai người từng có xích mích vì một món đồ gì đó nhưng đó chỉ là quá khứ, Hàn Phong cũng không cố ý. Có thể nào bỏ qua để làm bạn không?

- Em nghĩ tôi trẻ con đến thế sao? Vì ai nên mới như vậy hả?

Chấn Nam dường như gắt lên, mọi thứ trên bàn bị hất mạnh, tiếng đồ vỡ chang chất làm mọi thứ như chết ruồi. Không khí ngột ngạt lúc này có thể giết chết những loài côn trùng nhỏ bé.

Gia Hân ngồi thờ, thần thái sứt mẻ như cây cỏ dại sắp tàn, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô không khỏi bàng hoàng, anh ban nãy còn ngồi cạnh cô giờ chỉ còn lại bóng lưng. Một lần nữa đối diện với sự tàn bạo của anh, có cảm giác như mọi thứ đang vùng vẫy quay lưng với mình, cô sai ở đâu chứ?

Mặt hồ thoáng gợn. Gió mang hương rừng phả đầy không khí. Nước lặn dần từng đợt nhỏ như một cuộc chạy đua kì bí, khi cuộc đua kết thúc mặt hồ được trả về trạng thái tĩnh lặng. Hình ảnh chàng trai với mái tóc ngắn gọn gàng in hằn trên mặt hồ nổi bật lên vẻ khỏe khoắn đầy nam tính.

Viên sỏi nhỏ rơi xuống, hình ảnh chàng trai trở nên ngoằn ngoèo.

“Dù lí do là gì em cũng mong hai người có thể là bạn tốt. Hàn Phong cậu ấy thực sự rất tốt.”

“... Hàn Phong cũng không cố ý. Có thể nào bỏ qua để làm bạn không?”

Lời nói của Gia Hân cứ lấp đầy tâm trí anh như một khối u ác tính đang ăn mòn bộ não. Gia Hân là người con gái duy nhất anh yêu thương nhưng cũng chính cô là chất xúc tác nhanh nhất để tâm quỷ ngự trị con người anh. Bất cứ ai làm cô tổn thương, anh sẽ khiến họ đau đớn gấp trăm ngàn lần nhưng đôi khi chính anh sẽ là người làm tổn thương cô nếu cô chống lại anh.

Trở về căn nhà gỗ, không thấy cô đâu anh đã phát điên lên. Không ở lại đó chờ anh còn để đám người Hàn Phong ở cùng, anh giận cô nên mới ra tay với Hàn Phong. Khi tìm được cô thì sao? Cô trong vòng ôm của người khác mà chẳng hề phản ứng gì hay là cô đang ngầm chấp nhận? Dù vô tình hay cố tính thì bất cứ ai nhìn vào cũng không khỏi bức tức hướng hồ là một con quỷ vốn tính tàn bạo như anh. Gia Hân ngăn anh đánh Hoài Nam khi chính hắn là người gây cho cô bao tổn thương, trước mặt anh, còn bệnh vực Hàn Phong khi chính tên đó là kẻ xem cô như đồ chơi. Cô nghĩ anh trẻ con thế à? Chỉ vì một món đồ mà mang thù hằn với một tên nhóc nhưng cô đâu biết thứ đó với anh quan trọng thế nào? Trong lòng cô thật ra ai mới là người quan trọng nhất?

- Ta đã đưa con bé về thành phố rồi. trông nó có vẻ mệt mỏi và buồn lắm! – Giọng nói trầm ấm cất ngang dòng suy tư của Chấn Nam.

Không chút ngạc nhiên và bận tâm, Chấn Nam quay sang người đó, buông ra câu hỏi chẳng mấy liên quan.

- Thầy có quan hệ gì với Hiệu trưởng?

Chấp hai tay về phía sau, người đó ung dung bước về phía bờ hồ đang gợn nước.

- Chẳng có quan hệ gì cả. Bà ta bỏ ra một số tiền rất lớn để thuê học trò của ta huấn luyện cho đám trẻ kia. Ta chỉ đến xem vui thôi.

- Thầy không biết gì về bà ta sao?

- Bà ta có vẻ rất tâm huyết với học viện nhưng bà ta không là gì cả. Thế lực chống lưng cho bà ta mới đáng bận tâm. Ta nghi ngờ rất có thể là Wings.

- Wings? Không phải chỉ hoạt động ở Mỹ sao?

- Đúng vậy nhưng theo thông tin từ bên đó, tập đoàn trá hình của Wings đang lăm le tấn công thị trường Việt Nam. Nếu họ chỉ muốn kiếm tiền thì không có gì để nói nhưng nếu mục tiêu của họ là B.H thì

đúng là rắc rối đấy. – Trầm ngâm một lát thầy Kan quay sang hướng Chấn Nam, giọng quan tâm. – Con đã bị thương à?

- Chỉ là vết thương nhỏ. – Chấn Nam lãnh đạm trả lời.

- Nhỏ với con chắc cũng đủ lấy mạng người khác. Lần này Lục Chấn Khang chắc đã tính toán để đẩy nguy hiểm về phía con. Con định để mặc ông ta đến bao giờ đấy?

- Vẫn chưa phải lúc.

Thầy Kan tỏ vẻ gật gù, những suy nghĩ của thiếu gia này ngay cả ông cũng không nắm rõ nhưng ông tin tưởng ở anh. Chợt nhớ ra điều gì đó, ông nhìn vào mắt chàng trai, giọng điềm đạm:

- Chấn Nam con yêu rồi phải không? Con yêu con bé đó?

- ...

- Việc này ta không thể cấm con nhưng con có chắc sẽ không hối hận không? Nếu giữ con bé ở bên cạnh, không những con có yếu điểm mà cả con bé đó cũng sẽ gặp nguy hiểm.

- Con biết phải làm sao.

- Được rồi. Ta tin ở Lục Chấn Nam.

Người đàn ông mỉm cười vỗ vai Chấn Nam. Ông là người duy nhất anh cho phép mình kính trọng. Ngày đó khi chỉ là một cậu nhóc, buổi tối khi đang hồi hải trở về nhà, anh vô tình va phải một người đàn ông. Ông ta bị trúng đạn và đang bị truy sát. Chấn Nam khi đó đã không chần chừ giúp ông trốn thoát khỏi bọn sát thủ đồng thời giúp ông lấy đầu đạn ra dựa vào sự hướng dẫn của ông.

Với ông lúc đó Chấn Nam là một cậu bé đặc biệt, cực kì thông minh, nhanh nhạy, dũng cảm và giàu nghĩa khí. Điều đặc biệt nhất là đôi mắt, cậu có một đôi mắt của quý mà bên trong ẩn hiện một lớp sương mù đau thương.

Ông đã dạy cho anh và đứa con trai ruột của mình tất cả mọi thứ. Chấn Nam và Gia Bảo được ông huấn luyện cực kì nghiêm khắc nhưng hoàn toàn khác với người cha tàn bạo kia. Ông dùng tình yêu thương ấm áp của người cha mong sưởi ấm phần nào trái tim lạnh lẽo, nghèo nàn của cậu nhóc. Gia Bảo tuy khá thông minh và nhanh nhạy nhưng vẫn không thể sánh kịp với Chấn Nam, anh hoàn hảo một cách khó tin, cực kì tàn bạo và sẵn sàng tàn nhẫn với bất cứ ai ngáng đường.

Ông ta chính là người thầy bí mật đã nâng đỡ và đưa Chấn Nam lên vị trí cao nhất của Black Hats, người đã cứu rồi một tâm hồn gần như chết lạnh, người đã giúp anh đứng dậy và chiến đấu với người cha vô nhân tính. Ông ta – chính là Kan – Trương Gia Minh.

- Bọn trẻ chắc cũng sắp tìm đến đây rồi nhỉ? Ta phải đi xem thế nào.

Mái đầu điểm bạc quay đi nhưng chỉ vài bước thì ngoảnh lại:

- Mà mẹ con quay về rồi đấy!

- Học viện vừa gọi điện, Lâm Vũ đứng thứ 2 khối 12 còn Hàn Phong... – Lâm phu nhân đỡ lấy chiếc áo khoác từ chồng nhẹ nhàng lên tiếng và ngập ngừng khi nhắc đến con trai út.

- Chắc lại cuối danh sách chứ gì? – Lâm Hàn Quân lạnh giọng nhưng trong lòng vẫn luôn nuôi một hy vọng mong manh.

- Ai bảo thế hả? Con trai Hàn Phong của chúng ta đứng hạng 5 là hạng 5 của khối 11 đấy.

Trong vài giây ngắn ngủi trên gương mặt người đàn ông thoát lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nhưng vẫn cố giữ phong thái uy nghiêm vốn có, ông hừ lạnh.

- Chỉ một chút thành tích thì chứng minh được gì hả?

- Gì chứ? Chút thành tích sao? Bộ ông tưởng để đứng hạng 5 của khối là dễ lắm à? – Lâm phu nhân gất lên nhưng khi bóng lưng của chồng đã khuất sau cánh cửa, bà lắc đầu cười khổ. – Tôi còn không hiểu ông sao? Thương thằng nhỏ nhưng cứ tỏ ra nghiêm khắc để làm gì? Không thấy mệt mỏi sao, ông xã?

Khi cánh cửa khép lại, người đàn ông nở nụ cười hài lòng khác hẳn với thái độ nghiêm nghị ban nãy.

“Giỏi lắm. Con trai!”

33. – Chương 33

Buổi sáng mùa đông. Trời se lạnh. Từng dòng xe từ hạng sang đến hạng vừa lần lượt rẽ vào cánh cổng vàng kim đang rộng mở. Những thiếu gia, tiểu thư yêu kiều và lịch lãm bước ra khỏi xe hòa vào không khí rộn ràng của học viện.

Mọi thứ được bắt đầu lại từ ngày hôm nay từ việc chia lại lớp, phân công lại giáo viên chủ nhiệm, bộ môn, bổ sung và chỉnh sửa nội quy... chẳng khác gì ngày khai trường. Học viên nào nức tập trung lại khu vực bảng thông báo – nơi xướng những cái tên danh giá, có ai đó vui mừng hét lên, có ai đó chỉ cười nhẹ, có ai đó hồi hộp dò từng cái tên trong danh sách...

Buổi tập huấn đầu tuần nghỉ đã thổi làn gió mới vào học viện. Thay vì cứ tổ chức cắm trại, sinh hoạt, ca hát hay mấy trò chơi nhằm chán học viên được trải nghiệm những điều mới mẻ có tính phiêu lưu và mạo hiểm. Sự hãi và những vết thương là điều không tránh khỏi nhưng qua buổi tập huấn những cô cậu này có lẽ đã học thêm được nhiều điều: lòng dũng cảm, tính nhanh nhạy, tinh thần đồng đội và những kĩ năng cần thiết trong những tình huống đặc biệt. Dư âm của buổi tập huấn vẫn còn đọng lại qua lời kể, lời bàn tán của học viên hai khối. Một số học viên khối 10 còn tỏ ý tiếc rẻ khi không được tham gia.

Họ đã vượt qua kì thi học kì nghệt thờ và buổi tập huấn đặc biệt. Giờ chỉ việc xem kết quả, ai sẽ ở lại và ai đi?

- Gia Hân!!! Mình nhớ cậu quá. – Vũ Phương ôm chầm lấy Gia Hân, nở nụ cười với lúm đồng tiền sâu hút.

Khá bất ngờ với cái ôm, Gia Hân dí ngón trỏ vào chiếc mũi thẳng của cô bạn:

- Cậu trẻ con thật đấy.

- Lúc ở tòa nhà trung tâm không thấy cậu đâu cả. Về tới nhà thì bị mẹ lôi sang Pháp. Mình mới về tới qua đây. Không có thời gian gọi cho cậu luôn. – Vũ Phương nhăn mũi.

- Đi Pháp sao? Mình thì sang Đức với bố. À, có quà cho cậu đấy nhưng mình không mang theo.

- Thật sao? Tổ yêu cậu nhất đấy...

- Được rồi. Tổ biết rồi.

- À... Đi coi danh sách lớp thôi. Không biết mình với cậu có chung lớp không nữa?

Chợt nhớ ra điều quan trọng, Vũ Phương lôi ngay cô bạn tiến về bảng thông báo đang nghệt người.

...

- Trên tay các cô cậu là thời khóa biểu và bảng nội quy đã được bổ sung, sửa đổi. Hệ thống phân nhóm đã không còn nên tôi mong chúng ta có thể làm việc tốt với nhau trong một môi trường bình đẳng. Giải lao xong sẽ bắt đầu vào tiết 1.

Cô chủ nhiệm bước ra khỏi lớp cũng là lúc tiếng chuông báo giờ reo lên. Vũ Phương uể oải vươn vai lia mắt về phía bàn trên lễ ra là chỗ của cô nhưng lại bị tên Hàn Phong ngang nhiên chiếm mất.

- Đi ăn trưa không? – Gia Hân tươi cười quay xuống bàn dưới.

Vũ Phương liền ngóc đầu dậy lia mắt về người bên cạnh Gia Hân.

- Cùng Lâm Hàn Phong à?

Sau cái gạt đầu của Gia Hân, Vũ Phương nhìn Hàn Phong, cười ranh ma:

- Vậy thì Lâm Hàn Phong cậu chịu trách nhiệm trả tiền nhé!
- Sao tôi phải trả?
- Vì chỗ ngồi hiện tại của cậu.
- Được thôi, coi như ăn mừng ba chúng ta được xếp chung lớp vậy.

Thỏa thuận xong, cả ba đứa kéo nhau xuống căn-tin, Vũ Phương cười khoái chí khi vẽ ra viễn cảnh ăn uống của mình.

Học viện đang dần đi vào nề nếp mới. “Chế độ bất bình đẳng” bị xóa bỏ hoàn toàn, ngoài danh sách lớp ra ở bảng thông báo không nói gì thêm. Đó là sự dàn xếp có tính toán của Hiệu trưởng, không đưa ra danh sách cụ thể những cái tên sẽ rời bỏ học viện chỉ âm thầm vứt bỏ chúng, ngầm báo trước cho những học viên bị loại và chuyển chúng đến một ngôi trường khác thích hợp hơn. Không ai biết rõ có bao nhiêu cái tên bị loại chỉ biết số lượng học viên mỗi khối đã giảm từ 10- 15. Dù bất mãn nhưng rõ ràng không ai có thể thay đổi bởi biết rõ thế lực to lớn của vị Hiệu trưởng đáng kính khi xây thêm hai dãy phòng học, nâng cấp thư viện và nhiều phòng bộ môn khác. Bingel đang thay màu áo mới.

Trong căn-tin nhộn nhịp có sự thay đổi rõ rệt khi hai khu ăn uống giờ đã gộp lại thành một.

- Trời đất!!! Cậu là heo à? Sao ăn lấm thế? – Hàn Phong trố mắt nhìn khi Vũ Phương gọi ra bao nhiêu là món, bao nhiêu là đồ ăn vặt, bàn của họ đã đầy ắp thức ăn.
- Lâu lâu mới có người trả tiền phải biết tận dụng chứ? Mà thiếu gia như cậu cũng tiếc tiền à?
- Chỉ là vùng tiền cho con heo như cậu thực sự là không đáng.
- Cậu...

Tiếng hò hét, náo động của đám đông làm cắt ngang cuộc đấu khẩu của hai bạn trẻ. Mọi sự chú ý đổ dồn về kẻ đang xuất hiện, chỉ một ánh mắt lướt qua đã làm mọi thứ như trùng xuống, không gian trong trẻo không một vết xước của tạp âm.

Hai tay dứt vào túi quần, dáng người cao ngạo nghề bước đi. Chàng trai có mái tóc ngắn tự nhiên ngồi xuống bàn có ba người. Đôi mắt lạnh nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ, mái tóc xỏa dài che gần hết gương mặt. Thời gian tích tắc trôi, những ánh mắt hiếu kỳ đổ dồn về hai nhân vật chính, bên cạnh Hàn Phong và Vũ Phương cũng đờ người với cảnh tượng trước mắt. Vũ Phương còn chẳng dám thở mạnh khi ngồi chung bàn với con người đáng sợ này thế mà có một cô gái đang hết sức vô tư ăn cơm. Không khí ngọt ngào bao trùm cả căn-tin, mọi thứ dường như bất động trước sự xuất hiện đột ngột của quý.

- Anh thật bất lịch sự. Sao lại nhìn khác chằm chằm thế hả? – Gia Hân bất ngờ buông thìa, cau mày nhìn người bên cạnh.

Câu nói của cô gái thật nằm ngoài sức tưởng tượng của người khác. Cô ta dám chửi thẳng vào mặt Chấn Nam như thế ư?

- Bất lịch sự? – Chấn Nam khề nhứ mày, khó chịu nhìn Gia Hân. Cái nhìn khiến người trong cuộc và kẻ bên ngoài phải lạnh sống lưng.

Sau vài giây im lặng, Chấn Nam đứng bật kéo theo cả Gia Hân nhưng ai đó đã kịp nắm lại.

- Buông cậu ấy ra. – Giằng lại tay còn lại, Hàn Phong gằng giọng.

Chấn Nam chỉ bình thản lia nhìn về phía Gia Hân, lập tức cô gái nhỏ nói tay ra khỏi tay Hàn Phong, nhích người về phía Chấn Nam y hệt mèo con ngoan ngoãn. Có âm thanh của sự đổ nát trong lòng ai đó.

Nhìn cô gái nhỏ đang cúi mặt, anh nhếch môi rồi nhìn một lượt về xung quanh.

- Không ai được đụng vào Triệu Gia Hân. Cô ấy là-của-tôi.

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng, người đàn ông bước đến chiếc bàn nhỏ ở đầu giường, tay buông xuống một chiếc chìa khóa. Xong ông nhẹ nhàng nâng khung ảnh lên xem, một bức ảnh gia đình ấm áp. Trong lòng ông có cái gì đó đang len lỏi, những pha trộn của thứ cảm xúc mơ hồ, vừa ấm áp lại vừa xót xa, vừa hạnh phúc lại vừa buồn đau.

- Bố...

Cửa phòng bật mở, người đàn ông nhẹ nhàng đặt lại khung ảnh, neho mắt nhìn cậu con trai:

- Về rồi à?

- Bố tìm con sao?

- Ta chỉ vô tình đi qua, thấy cửa phòng mở nên vào xem. – Người đàn ông điềm đạm nói, nét mặt cứng đờ cố che giấu sự giả tạo.

Ông chậm rãi bước ra ngoài khi bước qua cậu thì lạnh lùng nhắc nhở:

- Tiệc sinh nhật cuối tuần này nhớ dẫn con bé đó tới.

Hàn Phong nhìn theo ông rồi nhìn lại phía đầu giường. Cầm chiếc chìa khóa trong tay, môi nhếch một đường tuyệt đẹp. Cậu vừa nhìn thấy chiếc moto của mình dưới sân, nó đã được sửa chữa cẩn thận sau vụ tai nạn lần trước.

- Cho anh một lí do đi. – Lâm Vũ ngược nhìn cô gái trước mặt, mái tóc xỏa đơn điệu, bộ dạng tiu nghỉu như cây cỏ dại vừa trải qua trận bão táp.

- Anh không biết sao? Tập đoàn nhà em sắp phá sản rồi, em không từ chức thì những người khác cũng lòi em xuống thôi. Tới lúc nhà em thật sự phá sản nói không chừng em còn bị đuổi khỏi đây vì không lo được học phí.

Đặt hai tay lên bàn để chúng đan xen nhau, Lâm Vũ cất giọng ấm áp:

- Chắc em chưa đọc nội quy mới? Trong đó có một điều nghiêm cấm phân biệt đối xử giữa các học viên đây. Em cũng có thể xin học bổng. Anh sẽ giúp nên chuyện từ nãy giờ anh sẽ xem như không có gì, em vẫn là Hội phó Hội học sinh.

Bảo Châu cười nhợt nhạt, có màn sương phủ quanh đôi mắt:

- Anh nói nghe dễ thật đấy. Một tập đoàn lớn mạnh đột nhiên đứng trước nguy cơ phá sản chỉ trong một đêm, một tiểu thư như em đột nhiên trở thành một cô gái nghèo nàn. Anh nghĩ những kẻ ngoài kia sẽ không cười nhạo sao?

...

Giờ giải lao – thời gian mà đám học viên cực kì thích thú. Học viện rôm rả, sôi nổi hơn trong những tiếng nói đùa, cười giỡn hay âm thanh ồn ào phát ra từ căn-tin.

Có mái tóc ngắn màu hạt dẻ tung tăng trên sân trường, gò má hồng hào ẩn hiện hai lúm đồng tiền xinh xắn. Bước gần đến thư viện, cô nàng có chút khó chịu khi thấy người mình không ưa đang ngồi trên băng ghế, đầu hấn vẫn còn mang một miếng băng trắng dày cộm. Mặc kệ, Vũ Phương ung dung bước qua người đó.

- Nè!

- Nè!

- Nè! Vũ Thu Phương.

Mái tóc ngắn dừng bước, quay đầu, bực bội hỏi lại:

- Gọi tôi à?

- Còn ai nữa hả?

- Có chuyện gì?

Hoài Nam ngồi thẳng dậy, lấy trong túi ra một vật gì đó chìa trước mặt cô.

- Trả em đây!

- Không phải tôi đã nói là bỏ rồi sao?

- Vậy em có lấy không?

Vũ Phương tuy chê môi nhưng tay thì vẫn quơ lấy bằng tên trong tay Hoài Nam.

- Xong rồi chứ?

- Ừ.

- Vậy tôi đi đây.

Vũ Phương liếc nhìn Hoài Nam thì quay đi mặc những thắc mắc về thái độ kì lạ của con người này. Hắn ta cứ như một mối và buồn bã chuyện gì lắm. Hay là hắn bị Chấn Nam đánh vào đầu nên bị mất trí rồi nhỉ?

- Em có thể ngồi đây chút không?

Nhịp nhịp đế giày lên nền gạch, Vũ Phương chẳng hiểu được sao cô lại chấp nhận ngồi cùng một tên xấu xa này chứ? Có lẽ vì thái độ kì lạ của hắn, lúc này trông hắn đáng thương hơn là đáng ghét.

- Có chuyện gì à? – Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

- Em có muốn nghe không?

Cô im lặng nhưng cũng ngấm ngấm đồng ý.

- Ba mẹ tôi sắp li dị rồi...

Vũ Phương nhìn Hoài Nam vẻ xót xa, cô im lặng để nghe tiếp câu chuyện.

- Nếu lần này ba tôi không trúng cử chức Nghị trưởng, họ sẽ lập tức li hôn. Mà chi phí tranh cử trước giờ đều nhờ vào tập đoàn của nhà Bảo Châu, em cũng biết rồi đấy tập đoàn đó đang đứng trước nguy cơ phá sản. Bố tôi vì thế đang rất khó khăn còn mẹ tôi bà ấy đúng là một phụ nữ thực tế... – Hoài Nam cười nhạt, sự chua xót như lấp đầy hốc mắt.

...

Chát

- Cô dám đánh tôi? Cô tưởng mình còn là tiểu thư danh giá sao?

*Chát*Chát*

- Đau không? Đây là cái giá cô phải trả vì dám đánh vào mặt tôi đấy. Nhưng vẫn chưa xong đâu cô Hội phó ạ!

Sau hiệu lệnh của cô nàng tóc xoăn, đám nữ sinh phía sau hung hãn vỗ lấy nữ sinh đang dựa lưng vào tường, mái tóc ướt rũ rượi ôm lấy gò má sưng vù do hai cái tát. Cô cổ vùng vẫy trong đau đớn, nước mắt ứa ra đầm đìa trên má.

- Mấy người làm gì vậy hả? – Cánh cửa một phòng vệ sinh gần đó bật mở, một nữ sinh khác kinh ngạc la lên.

- Không liên quan đến cô. Ra khỏi đây ngay. – Cô gái tóc xoăn trợn mắt, ra lệnh.

Nhưng cô nữ sinh ấy không hề máy may tới, dẫn người qua đám nữ sinh hung hăng, cô gái nhỏ đỡ lấy cô gái vừa bị đánh.

- Con nhỏ này, mày muốn ăn đòn giống nó à? – Một đứa khác trong đám tiến về phía hai cô gái, chuẩn bị ột cái tát như trời giáng.

- Dừng lại. Cô muốn chết hay sao mà dám đụng tới nó hả?

Cô gái tóc xoăn gắt lên rồi ra hiệu cho cả đám, trước khi bỏ đi cô ta lia đôi mắt sắc lẹm về phía Gia Hân.

- Cậu không sao chứ?

Bảo Châu im lặng, đem ánh mắt vô vị rải về nơi nào đó xa xăm.

Bên cạnh, Gia Hân e dè hỏi:

- Sao bọn họ lại làm vậy với cậu?

- Cậu không biết à?

- Chuyện gì?

- Nhà tôi sắp phá sản đó. Cậu không biết thật sao?

- Tôi biết.

Lớp sương mù đau thương lại hiện đầy trong hốc mắt hanh khô:

- Thế sao còn giúp tôi? Cậu không thấy đám người đó cười nhạo tôi thế nào à?

- Vì cậu là bạn cùng lớp nên tôi mới giúp cậu. Còn việc nhà cậu phá sản hay đám người kia cười nhạo cậu thế nào tôi thật sự không quan tâm. – Môi nở nụ cười như đóa hoa giữa mùa xuân ấm áp, cô gái nhỏ chìa trên tay một bộ đồ thể dục. – Tôi đem đồ đến rồi nè, mau thay đi rồi lên lớp.

Có thứ cảm xúc kì lạ nảy nở trong lòng, có vị ngọt thanh đang phủ đầy cánh môi nhợt nhạt, có dòng chảy ấm áp từ tim lan ra từng mạch máu trong cơ thể. Cô nàng Hội phó khẽ mấp môi với đôi mắt đầy nước:

- Cảm ơn!

34. – Chương 34

- Anh lôi em đi đâu vậy?

Trước cánh cổng vàng kim to lớn, một đôi trẻ đang níu kéo nhau, cánh tay cô gái bị giữ chặt nên có vẻ khó chịu còn chàng trai bên cạnh vẫn một nét mặt bình thản.

- Học xong thì về nhà.

- Nhà?

- Nhà em đấy.

- Về nhà em làm gì?

- Anh đói.

- Sao lúc nào anh cũng đói thế hả?

- Chào con trai!

Một người phụ nữ cực kì sang trọng và quý phái đột nhiên chen ngang vào cuộc nói chuyện của đôi trẻ. Đôi môi đỏ thắm nở nụ cười ngọt ngào. Bên cạnh bà, vị quản gia cúi đầu cung kính:

- Chào cậu chủ.

- Ôi... Thật không ngờ con trai của ta lại cao lớn, đẹp trai thế này. Nào lại đây ta xem.

Khi bà vừa chạm vào cánh tay anh thì bị vung ra một cách vô tình.

- Quản gia bà ta là ai? – Quay sang vị quản gia, anh lạnh lùng hỏi.

- Mười mấy năm rồi con không nhận ra ta cũng phải nhưng Chấn Nam à, ta là mẹ ruột của con đấy.
– Người phụ nữ mỉm cười.

- Đúng vậy thưa cậu chủ.

Bên cạnh vị quản gia lên tiếng xác thực nhưng thái độ của cậu chủ trẻ vẫn bình thản như chưa nghe gì.

Lia đôi mắt tinh nhạy về cô gái nhỏ bên cạnh con trai, quý bà họ Đinh bước về phía cô, mỉm cười:

- Cháu là bạn gái của Chấn Nam à? Xin chào. Ta là mẹ ruột của nó...

Gia Hân thoáng run người, nụ cười của bà ấy làm cô hơi sợ. Cô gái nhỏ hơi cúi đầu, mấp môi:

- Chào...

- Không cần phải chào đâu. Em về trước đi. – Chấn Nam cắt ngang lời Gia Hân, đẩy lưng cô về hướng xe buýt của học viện.

Khi cô gái kia đã đi khỏi, người phụ nữ gay góc nhìn sang Chấn Nam.

- Thái độ đó là sao hả?

- Tôi không có mẹ cũng không có bố.

Anh đáp lại bằng ánh mắt vô cảm vốn có rồi lạnh lùng bước vào xe mà vị quản gia đã chuẩn bị.

Đôi mắt theo bóng lưng Chấn Nam, cánh môi đỏ thẫm khẽ nhếch một đường thâm hiểm.

- Không có mẹ cũng không có bố à?

- Hình như chúng ta đến sớm quá đấy? Chẳng có ai cả. Chắc mình phải đi thay đồng phục thôi.

- Chào! Hai chị đến sớm thế. – Từ phía phòng thay đồ, Gia Bảo tiến về cả hai kèm theo nụ cười cực tươi.

Thu Thảo là người đầu tiên đáp lại với ánh mắt mong chờ:

- Gia Bảo, anh cậu đã về rồi chứ?

- Về rồi. Nhưng hôm nay anh ấy không lên lớp.

Nghe tin buồn, thái độ cô nàng thay đổi hẳn, tiu nghỉu.

- Ồ... Sao lại thế chứ?

Gia Bảo hất đầu về phía trước:

- Mỗi biết thì chị hỏi anh ấy đi.

Cả hai theo bản năng quay đầu lại. Một đôi mắt mê mẩn đến ngây dại, một đôi mắt căng ra vì ngạc nhiên.

- Em đến tìm anh à, Gia-Hân?

Thoạt đầu, Chấn Nam nhìn Thu Thảo nhưng về cuối câu thì lia mắt sang cô gái bên cạnh và cố ý nhấn mạnh cái tên. Sẽ rất dễ nhầm lẫn rằng Chấn Nam đang hỏi Thu Thảo nhưng về cuối câu thì mới biết anh đang nói với Gia Hân. Chấn Nam thật biết trêu người gieo chút hy vọng rồi trong tức khắc đập đổ tất cả.

- Gia Bảo, nói với sư phụ từ nay Gia Hân thôi học.

Dần dò xong, anh kéo Gia Hân đi. Như mọi lần, cô gái nhỏ không thể chống lại, chỉ có thể ngoảnh đầu nhìn cô bạn thân đang thất thần.

- Đó là lí do đấy. Chị không thể nào bước vào thế giới của anh ấy đâu.

Gia Bảo toan bước đi. Thu Thảo bất động giữa sàn nhà láng bóng, môi bắt giắc nở nụ cười khó hiểu. Ngày hôm nay, khoảnh khắc này sẽ không bao giờ xóa nhòa trong bộ não của Lý Thu Thảo cô.

...

Đêm buông. Phở lên đèn. Đường tấp nập.

Qua ô cửa bóng loáng, đôi mắt trong veo lặng nhìn những ngôi nhà phồn thịnh. Một lúc sau, đôi môi nhỏ lên tiếng:

- Sao anh lại làm vậy?
- Anh không thích con gái học võ. – Chăm chú vào việc lái xe nhưng vẫn không quên trả lời Gia Hân.
- Em không nói chuyện đó? Lúc này là anh cố ý để Thu Thảo hiểu lầm là anh đang nói với cậu ấy nhưng cuối cùng lại quay sang em.
- Bạn em có vẻ thích anh. Em tính sao đây?
- Tính sao là sao?
- Em sẽ nhường hay không nhường anh cho cô ta?

(Ring Ring)

Điện thoại được kết nối với tai nghe không dây, Chấn Nam bắt máy nhưng không nói gì, anh luôn chờ người bên kia nói trước.

- Hôm nay không được.

Chỉ vồn vện một câu thì tắt máy làm Gia Hân cứ trở mắt nhìn anh, câu hỏi ban nãy cô vẫn chưa thể trả lời.

Đầu dây bên kia tắt máy, Lâm Vũ có chút bức bối, anh dứt điện thoại vào túi toan rời khỏi nhà hàng nhưng cảnh tượng trước mắt khiến anh nấn ná thêm chút nữa.

- Cô làm việc kiểu gì vậy hả? Có biết cái áo này bao nhiêu không? Tiền lương một năm của cô cũng không đền nổi đâu. – Người phụ nữ có vẻ ngoài sang trọng liên tục mắng chửi, giọng oai oái của bà ta làm những bàn bên cạnh phải ngoái nhìn.

Bên cạnh, cô phục vụ tội nghiệp chỉ biết cúi đầu, lạy đi lạy lại câu xin lỗi.

- Vô dụng thế này sao lại có thể được tuyển vào đây cơ chứ? Quản lí đâu? Tôi muốn gặp quản lí.
- Xin lỗi. Thành thật xin lỗi...

Cô phục vụ cuống cuồng định dùng khăn lau vết bẩn trên áo bà ta nhưng bị đẩy mạnh. Đang chơi với sắp ngã thì có ai đó giữ cô lại.

- Xin hỏi cái áo của bà bao nhiêu vậy?
- Cậu là ai?
- Tôi sẽ đền cái áo. Cho tôi số tài khoản tôi sẽ lập tức chuyển tiền vào.

Sau một cú điện thoại, bà ta liền nhận được thông báo về số tiền vừa được chuyển vào. Sắc mặt thay đổi rõ rệt, bà ta mấp môi, giọng rung rung:

- Coi như tôi bỏ qua tất cả vậy! Cô đấy từ nay phải cẩn thận hơn.

Quay sang nhìn cô phục vụ đang cúi đầu, lòng anh dấy lên niềm thương cảm, nắm chặt cánh tay cô anh lôi đi trước bao con mắt sững sờ.

- Em đang làm gì vậy? – Lâm Vũ cau có nhìn cô gái trong bộ đồ phục vụ nhăn nhoe, vài cọng tóc con rũ xuống gương mặt xanh xao.

Nhìn anh rồi lại lia mắt sang hướng khác, Bảo Châu lãnh đạm trả lời.

- Làm thêm.
- Nghỉ đi.
- Sao em phải nghe lời anh chứ. Em đi làm kiếm tiền có ảnh hưởng gì đến anh à?
- Anh sẽ giúp nên em nghỉ làm ngay đi.

- Anh đừng đùa nữa, về đi em còn phải làm việc.

- ANH NÓI NGHỈ ĐI!

Lâm Vũ gần như hét lên, chàng trai ấm áp này chưa bao giờ giận dữ và đáng sợ như lúc này. Kéo cô gái vào lòng, để đầu cô tựa vào vai anh, cái ôm bất ngờ ấy khiến hai trái tim khê rung lên từng nhịp. Bảo Châu ôm lấy tấm lưng vững trãi của anh, giọt nước mắt lăn dài trên má.

Quỳ xuống bên sofa, Gia Hân nhẹ nhàng gỡ lấy quyển sách trong tay Chấn Nam đặt xuống bàn. Cô gái nhỏ cúi người, phủ chiếc chăn lên người anh, mái tóc dài xỏa xuống che lấy một bên má.

Đôi mắt trong veo ẩn chứa nét cười tinh nghịch khê chớp mi khi nhìn vào gương mặt hoàn mỹ như tạc. Chấn Nam lúc ngủ đẹp ma mị và nét đẹp đó đang mê hoặc tâm trí Gia Hân. Anh đôi lúc cũng trẻ con lắm, cứ than đói rồi bắt cô nấu ăn, đọc sách một lát thì lăn đùng ra ngủ. Anh biến mất rồi đột nhiên xuất hiện với mái tóc ngắn gọn gẽ, nếu như lúc đầu anh như nhân vật bước ra từ truyện tranh thì bây giờ anh rất đúng chuẩn đẹp trai và nam tính.

Cô gái nhỏ đột nhiên bật cười đơn giản là cô thấy vui khi chạm vào từng đường nét trên gương mặt Chấn Nam.

- Nghịch thật!

Bàn tay nghịch ngợm bị giữ chặt khi đôi mắt chàng trai hé mở phủ màn sương trong trẻo.

- Sao anh dễ thức giấc vậy? – Cô gái nhỏ nhăn mũi.

- Anh không ngủ.

Gia Hân phụng phịu, ra là này giờ cô bị anh lừa như thế.

- Gia Hân vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy. Em tính sao nhường hay không nhường?

Câu hỏi mà Gia Hân luôn muốn trốn tránh giờ anh lại lôi ra. Cô đã nghĩ đến vấn đề này rất nhiều từ khi biết Chấn Nam và Gia Bảo là anh em.

- Em có quyền đó không? Với Chấn Nam em là gì? – Gia Hân nhìn sâu vào mắt anh, cô đang cực kì nghiêm túc khi hỏi anh điều này.

- Em nghĩ em là gì của anh?

- Em... không biết.

- Gia Hân là của anh. Là người anh không thể thiếu.

Tim ai kia như loạn nhịp, có thứ gì đó tan chảy trong lòng, ngọt lịm!

- Còn với Gia Hân anh là gì?

Cô gái nhỏ xụ mặt, cửa nhẹ lên cánh môi mềm.

- Em chỉ biết mình cần anh.

Từng câu nói nhẹ tênh như cánh hoa vờn trên mặt nước phả vào tâm hồn ai đó những yêu thương nhẹ nhàng nhưng chưa bao giờ tồn tại giới hạn. Giờ thì Gia Hân chẳng cần biết anh là người thế nào có những ai yêu anh cô chỉ biết anh cần cô và cô cũng vậy.

Anh nhẹ nhàng nâng chiếc cằm nhon lên, nhìn thẳng vào mắt người kia cái nhìn ấm áp như ánh nắng giữa mùa đông lạnh giá, môi nở nụ cười đã mất sau ngần ấy năm khiến cô gái nhỏ ngây người. Khi anh cười đặc biệt cuốn hút!

Lấy ra sợi dây chuyền quen thuộc đưa trước mặt cô, anh nhếch môi.

- Anh sẽ trả lại nhưng Gia Hân phải làm một chuyện.

- Nếu em làm anh nhất định phải trả lại đấy.

Chấn Nam gật đầu chắc nịch.

- Vậy anh muốn em làm gì?

- Hôn anh.

- Hôn? – Hai từ người kia thốt ra thật quá nhẹ nhàng nhưng với Gia Hân thì quá kinh ngạc. Cô gái che lấy miệng, mắt căng ra.

Chấn Nam thích thú nhếch môi, gật đầu khẳng định.

- S-sao có thể chứ? – Cô lắp bắp.

- Đành thôi vậy.

Tỏ vẻ bình thản, Chấn Nam nắm gọn sợi dây chuyền trong tay, định ngồi dậy thì...

- Được rồi... Em...

- Sao?

- Em sẽ hôn nếu anh giữ lời hứa. – Gia Hân cúi gầm mặt, lúc này đang vô cùng ngượng nhưng vì để lấy lại sợi dây chuyền của mẹ cô đành phải thử và hơn hết Gia Hân nhỏ bé cũng muốn như thế.

- Okay!

Chấn Nam nằm im trên sofa, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh đặt hai tay xuống nền nhà, xiết nhẹ, mái tóc dài túm gọn sang một bên, môi mím nhẹ, đôi mắt mở to. Mái đầu nhỏ từ từ tiến lại gần mái tóc ngắn, khoảng cách đang được rút ngắn từng chút một.

Chấn Nam cố giữ lí trí thật bình tĩnh trước bộ dạng đáng yêu của cô nàng, mắt dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt đang tiến lại gần.

Hàng mi cong khê chớp, đôi mắt lại mở to trong veo, cô gái nhỏ chống tay lên sàn để lấy thế, hai cánh mũi chạm nhau.

(Ring Ring)

Tiếng chuông quái quỷ làm mọi thứ như đóng băng, Gia Hân buông thông tay, vội quay mặt sang hướng khác, tim cô vẫn đập như dây sổng.

Chấn Nam bắt máy gương mặt dù lạnh lùng nhưng vẫn thấy rõ sự bức bối khi nụ hôn bị đứt đoạn.

Tắt máy, Chấn Nam quay sang cô gái nhỏ vẫn chưa thể trở về trạng thái bình thường, đeo sợi dây chuyền vào cổ cô, anh vuốt ve mái tóc dài.

- Anh phải đi. Cho em nợ vậy.

Chấn Nam rời đi nhưng vài bước thì quay đầu lại:

- Gia Hân em khá đấy không cần nhắm mắt.

Gian phòng khách lạnh lẽo trên nền gạch trắng tươm, tường trắng, ánh sáng trắng từ chiếc đèn pha lê lấp lánh, bộ sofa cũng mang một màu trắng u buồn.

Có tiếng giày chạm lên nền gạch, quăng chiếc áo khoác lên ghế, Chấn Nam lạnh lùng lên tiếng:

- Không phải tôi nói hôm nay không được sao?

- Cậu đã về đây tức là cậu đang rảnh.

Chấn Nam ung dung bắt chéo, ngã lưng lên chiếc áo khoác ban nãy.

- Về tập đoàn nhà Bảo Châu, cậu hãy buông tha họ đi. – Lâm Vũ điềm tĩnh nói, trong đó còn chất chứa sự thành khẩn.

- Lí do?
 - Chấn Nam nếu Gia Hân biết cậu vì em ấy mà làm liên lụy đến nhiều người như thế, cậu nghĩ em ấy sẽ phản ứng ra sao? Em ấy nhất định sẽ phản đối. Hơn nữa Bảo Châu được nuông chiều từ nhỏ, em ấy chỉ là ganh ghét nhất thời, tôi mong là cậu có thể tha thứ cho những chuyện em ấy đã làm. Lần này coi như... tôi cầu xin cậu.
 - Người mà Hội trưởng quan tâm thực ra là Bảo Châu hay Gia Hân vậy? – Chấn Nam hé mở đôi mắt vừa nhắm nghiền, nhìn thẳng vào kẻ đối diện, mọi tâm tư suy nghĩ của Lâm Vũ đang bị anh đào xới.
- Lâm Vũ bị cái nhìn làm giật mình, anh đắn đo một lúc thì nhẹ giọng trả lời:
- Ban đầu đúng là tôi có chút rung động trước Gia Hân nhưng...
 - Nhưng vì Hàn Phong cậu đã che giấu tình cảm của mình và tác hợp cho họ. – Chấn Nam ngang nhiên giật lấy câu nói về mình.
 - Đúng vậy nhưng tôi bây giờ chỉ xem Gia Hân như em gái...
 - Tốt! Vì Gia Hân là của tôi nên cậu và em trai của mình đừng hòng động vào cô ấy. Còn tập đoàn đó... tôi sẽ buông.

Chấn Nam khẽ nhếch môi kiêu ngạo. Dưới ánh đèn pha lê lạnh lẽo, hai chàng trai đối diện nhau. Khối không khí ẩm áp bị tăng bằng đối diện làm cho tan chảy, dù vậy trong căn phòng lạnh lẽo này vẫn đọng lại dù là rất ít những giác cảm khiến lòng người ẩm áp.

*** Lịch post: 2 ngày – 1 chap

35. – Chương 35

Sáng tinh khôi và trong trẻo như giọt sương long lanh còn đọng lại trên những chiếc lá xanh mướt, vài sợi nắng ấm của bình minh len lỏi vào căn nhà nhỏ bao quanh là những cây xoài sai trĩu quả. Chuông cửa reo hồi hã khi cô chủ nhỏ đang chăm chút cho khu vườn xinh xắn của mình.

- Cậu tới đây có chi vậy? – Gia Hân vịn lấy tay cầm cổng, thò người ra ngoài, ngạc nhiên hỏi.
- Đi chơi không?
- Đi chơi? Ngay bây giờ? Tôi với cậu?
- Ừ.
- Nhưng... sao tự nhiên lại rủ tôi?

Hàn Phong nhướn miệng trả lời:

- Coi như cảm ơn cậu vì đã làm gia sư cho tôi vậy còn nữa hôm nay là sinh nhật tôi.
- Sinh nhật cậu sao?
- Cậu không biết à?
- Không nói thì sao tôi biết được chứ. Được rồi vào nhà đi, tôi đi chuẩn bị.
- Không cần đâu tôi đợi ở đây được rồi.
- Tùy cậu vậy.

Gia Hân quay vào nhà, sau lưng cô, cậu thiếu gia yeah một cái rất ư là vui sướng.

Biệt thự họ Lục.

Lục Chấn Khang ngồi trên sofa, vẫn như thói quen nhâm nhi tách cà phê thơm nồng.

- Tìm tôi sớm thế này có chuyện gì?
 - Tôi muốn 50% số cổ phần của ông. – Người phụ nữ đối diện đi thẳng vào vấn đề với giọng bình thản. Đặt tách cà phê lên đĩa, ông nhìn bà vợ cũ, giọng khinh khỉnh.
 - Dựa vào cái gì?
 - Dựa vào Chấn Nam là người kế thừa duy nhất của tập đoàn Lục Chấn.
 - Bà gặp nó rồi phải không? Nó có kêu bà bằng mẹ không? Mục đích bà về đây thực chất là lợi dụng Chấn Nam để phục vụ cho tham vọng của mình.
- Ý đồ bị vạch trần nhưng người phụ nữ vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh.
- Đúng như vậy thì sao? Tôi là mẹ của nó, là người đã sinh ra người thừa kế của Lục Chấn chẳng lẽ tôi không có quyền đòi hỏi sao?
- Lục Chấn Khang cười khó hiểu, tiếng cười bật lên trong gian phòng sách lạnh lẽo lại càng thêm lạ kì.
- Ngọc Thanh, có một chuyện tôi nên nói rõ với bà. Chấn Nam không phải do bà sinh ra.
- Quý bà họ Đinh ngẫm kinh ngạc trong lòng nhưng vẫn giữ vững lập trường, bà cho là Lục Chấn Khang muốn bà mất đi “công cụ quý giá” nên mới dựng chuyện lừa bịp.
- Không phải? Hơ... Lục Chấn Khang ông đang lừa ai đấy? Chấn Nam là con trai tôi, là đứa bé tôi đã sinh ra trong bệnh viện lẽ nào ngay cả điều này tôi cũng không biết sao.
- Lục Chấn Khang chậm rãi nói:
- Đúng là bà đã sinh một đứa bé trong bệnh viện nhưng đứa bé đó không phải là con trai tôi và nó đã chết lúc vừa chào đời.
- Bà Ngọc Thanh đơ người, vai run lên, mồ hôi lạnh rỉ đầy sống lưng. Cho dù Chấn Nam có do bà sinh ra đi nữa nhưng sự thật là bà chưa từng có thai với chồng mình. Mọi bí mật của bà Lục Chấn Khang đều biết nhưng ông ta chẳng hề nói ra.
- Tôi đã hết lần này đến lần khác bỏ qua cho bà nhưng bà vẫn không biết hối cải. Ngay cả lúc li dị bà cũng được chia một nửa tài sản như thế chưa đủ sao?
 - Cho dù là vậy nhưng Chấn Nam thực sự là con trai tôi, là đứa con tôi đã sinh ra.
 - Đứa trẻ bà sinh ra đã chết rồi. Nếu lúc mang thai nó bà không sống buông thả, tối ngày rượu, thuốc thì đứa bé đó đã không chết hoang mạng. – Lục Chấn Khang gằng giọng, nỗi chua xót hiện đầy trong đôi mắt.
 - Không phải, sự thật không phải như vậy. – Cánh môi đỏ thẫm khẽ run lên, có màn nước mỏng phủ quanh đôi mắt người phụ nữ, dù sự thật đang dần hé mở nhưng lí trí của bà vẫn chưa thể chấp nhận.
 - Đó chính là sự thật. Bà có thể xét nghiệm ADN.
- Đinh phu nhân gần như hét lên, người phụ nữ thông minh vốn giỏi che giấu cảm xúc đã xé rách lớp vỏ nguy trang để những cảm xúc rơi theo nước mắt, bà chẳng thể tin vào sự thật đau xót này.
- Vậy ông nói đi Chấn Nam nó từ đâu mà xuất hiện, nó là con ai hả?
- Lục Chấn Khang rơi vào trầm tư những điều ông che giấu, những thứ mà bao năm qua giằng xé lí trí và thể xác ông nó thật đáng sợ. Đã đến lúc ông nói ra dù chỉ một lần.
- Nó là con của người phụ nữ tôi yêu nhất.
- Sau câu nói khó hiểu của người kia, bà Ngọc Thanh bật dậy khỏi sofa, cả người run lên, cánh môi đỏ thẫm khó nhọc mấp máy:
- Ông... Lục Chấn Khang... chẳng lẽ... ông đã... không thể nào... ông đã hoán đổi chúng... ông...

- Bao nhiêu là đủ rồi, số tiền bà nợ tôi đã trả, giữa chúng ta coi như hết. Ngay trong hôm nay phải thu xếp để trở về bên đó, ôm theo tất cả những gì bà biết và đừng bao giờ quay lại đây nữa.

Lấy lại vẻ lạnh lùng, Lục Chấn Khang bước ra khỏi phòng và trước ông đã có một ai đó rời khỏi cửa ngay khi câu chuyện kết thúc.

Còn lại một mình, Đình phu nhân ôm lấy mặt, nước mắt giàn giụa. Tất cả mọi thứ đang vùng vằng quay lưng với bà, đứa con trai duy nhất – niềm hy vọng cuối cùng cũng chẳng còn, chẳng lẽ những việc bà làm đều sai sao? Bà lấy Lục Chấn Khang theo sự sắp đặt của gia đình nhưng ông ấy lúc nào cũng thương nhớ người tình cũ, bà buồn chán nên sinh tật, nuôi người tình ở bên ngoài, đến khi bà mang thai hẳn lại vùng vằng bỏ đi, bà đau đớn say mình trong men rượu và khói thuốc. Mười tám năm bà mới biết mình là kẻ đã giết chết đứa con trai của mình.

...

- Điều tra cho tôi về Lục Chấn Khang và Đình Ngọc Thanh trước khi lấy nhau, chuyện ở bệnh viện 18 năm trước và tôi cần kết quả xét nghiệm ngay trong hôm nay.

Cuộc điện thoại kết thúc. Mắt quý riết lên những tia sắc nhọn.

Lần nữa áp tai vào điện, giai điệu nhẹ nhàng của bài nhạc chờ như thách thức người gọi. Khi tiếng tút ngân dài cũng là lúc chiếc điện thoại đáng thương bị đập mạnh vào tường. Vỡ nát.

Gia Hân được “cậu học trò” dẫn đến một khu vui chơi giải trí rất lớn với đủ loại hình. Gia Hân là người thích thú nhất bởi lâu lắm rồi cô mới được vào đây. Đôi bạn trẻ chơi hết trò này đến trò khác, đến khi mệt lử thì ghé vào rạp chiếu phim, khi bước ra thì trời cũng đang chuyển chiều. Hai cái bụng lúc này cũng đói meo, họ kéo nhau vào một quán lẩu khá nổi tiếng.

- Tặng cậu đấy. – Gia Hân đẩy về phía cậu một chiếc hộp nhỏ.

- Là gì vậy?

Cô cười, đáp:

- Quà sinh nhật đấy. Lúc này khi mua kem tôi đã mua nó. Tôi thấy cậu đeo khuyên tai rất đẹp, sau vụ tai nạn không thấy nó đâu nữa tôi nghĩ là cậu đã làm mất.

- Cảm ơn!

- Tôi cũng phải cảm ơn cậu đấy. Hôm nay tôi chơi vui lắm.

- Không cần cảm ơn đâu chỉ cần giúp tôi một chuyện nữa thôi.

- Là chuyện gì? – Gia Hân nghiêng đầu hỏi.

- Tối nay bố mẹ tôi mở tiệc, bố tôi muốn cậu đến.

- Bố cậu muốn tôi đến sao?

- Ừ. Ông ấy muốn gặp cô gia sư nổi tiếng đã biến một kẻ ăn chơi như tôi thành một trò giỏi.

- Ồ... nhưng mà tôi không rành mấy chuyện tiệc tùng lắm.

- Không sao, cứ đi bên cạnh tôi là được.

Hàn Phong mỉm cười trấn an rồi gấp thức ăn vào chén Gia Hân, có thứ gì đó nảy nở trong lòng, rất hạnh phúc!

- Trước khi bà đi, tôi muốn biết sự thật. – Chấn Nam ngồi trên ghế vẫn cái dáng vẻ kiêu ngạo vốn có, đôi mắt như thú dữ thèm khát con mồi.

Đối diện, người phụ nữ không khỏi run người nhưng vẫn cố nín vẻ mặt bình thản.

- Sự thật gì chứ?

- Về thân thể của tôi?
- Thân thể của con? Con là con của ta và Lục Chấn Khang không phải sao?
- Bà hiểu mà. Tôi có thể điều tra được nhưng tôi muốn chính miệng bà nói ra.

Người phụ nữ thoáng nghĩ ngợi rồi quyết định lên tiếng:

- Được rồi, ta không thể giấu con.

Đôi giày cao gót nện lên sàn nhà sạch bóng, tiếng bánh xe vali cựa lên nền gạch nghe buồn.

Âm thanh ngưng đọng, người phụ nữ quay lại, những giọt nước vẫn còn đọng trên khóe mi, cánh môi đỏ thắm sau một hồi do dự cũng ập ứng lên tiếng:

- Chấn Nam... ta có thể gọi con một tiếng con trai không?
- Tạm biệt. Con trai!

Người phụ nữ lần nữa quay đi, nụ cười buồn rơi trên gương mặt hanh khô, hương sắc cuộc đời thoáng chút đã bay. Bà sẽ trở về Pháp và sống nốt quãng đời còn lại ở đó.

Chấn Nam dần mạnh nắm đấm xuống mặt bàn, tiếng đấm vỡ chạng vạng như thứ âm thanh sắc lẹm cứa vào lòng. Máu qua da tuôn ra thành dòng, đầm đìa trên bàn tay rấn rỏi. Đôi mắt sắc lạnh hằn lên những vết đỏ khiếm đả lấp đầy những vết xước đau thương. Nỗi đau như chất độc ngấm vào máu lan truyền qua từng tế bào cơ thể, ngấm vào tim và ăn mòn lí trí.

- “Bố con lúc trẻ đã yêu một người phụ nữ, họ yêu nhau rất say đắm nhưng vì gia đình ngăn cản nên bà ta đã lấy chồng, bố con cũng theo lời gia đình mà cưới ta. Ta với ông ấy đến với nhau hoàn toàn không có tình yêu, trong đầu ông ấy người phụ nữ kia luôn tồn tại. Trong lúc buồn chán, ta đã yêu một người đàn ông khác nhưng khi biết ta mang thai ông ấy bỏ ta một mình, lúc đó ta đành phải gạt Lục Chấn Khang rằng đứa bé trong bụng ta là của ông ấy. Ngày hôm đó trong bệnh viện có hai sản phụ, ta và Phương Linh – người phụ nữ mà ông ấy vừa yêu vừa hận. Đứa bé ta sinh ra đã chết ngay sau khi chào đời chỉ vì lúc mang thai ta luôn chìm ngập trong rượu và thuốc lá nhưng ta đã bị ông ấy lừa, một cú lừa hoàn hảo. Ông ấy đã tráo đổi con của ta với con trai của Phương Linh. Ông ấy thật nhẫn tâm...”
- “Nói vậy tôi là con trai của Phương Linh và chồng bà ta sao?”
- “Rất có thể nhưng nếu đúng là vậy ta thực sự không hiểu tại sao ông ấy bắt con, nuôi dạy con để con kế thừa Lục Chấn trong khi con và ông ấy không hề có máu mủ. Chuyện này con nên tìm hiểu kĩ, ta phải đi rồi.”

Chiếc BMW dừng trước một nhà hàng sang trọng, hôm nay nó được bao trọn cho tiệc mừng sinh nhật cậu con trai út của ngài cảnh sát trưởng và nữ chủ nhân của tập đoàn họ Phạm.

Đám phóng viên quây kín lối vào, chàng trai với mái tóc đỏ dựng cao trong bộ vest đen lịch lãm bước ra, chiếc khuyên tai lóe một đường tuyệt đẹp. Nắm lấy tay chàng trai, cô gái nhỏ bước ra tựa loài hoa thuần khiết nhất trần gian. Chiếc váy trắng tay liền ôm lấy phần eo cực kì đơn giản, chân đi đôi cao gót màu trắng, nơ tóc màu hồng phần nhẹ nhàng ôm lấy mái tóc dài óp nhẹ ở đuôi. Gia Hân khiến người ta phải ngỡ ngàng bởi độ thuần khiết và trong sáng tự nhiên.

Cô gái nhỏ có chút lúng túng trước camera và đặc biệt là những câu hỏi của phóng viên:

- Cậu Lâm cô ấy là bạn gái cậu à?
- Xin hỏi cô là tiểu thư nhà nào thế ạ?
- Hai người quen nhau bao lâu rồi?
- ...

Hàn Phong xiết nhẹ tay. Khẽ thì thầm trấn an cô:

- Yên tâm. Có tôi đây.

Gia Hân mỉm cười, cô thấy an tâm hơn phần nào. Cả hai bước vào trong với sự chú ý của mọi người. Nhân vật chính đã tới.

- Chào bố mẹ!

- Cuối cùng hai đứa cũng tới. Ta mong từ nãy giờ đấy. Ô... hôm nay Gia Hân xinh quá nhỉ? – Lâm phu nhân mỉm cười nhìn Gia Hân.

- Cảm ơn ạ! – Cô cười ngượng.

- Chào cháu. Ta là bố Hàn Phong và Lâm Vũ.

Gia Hân lễ phép cúi chào, thần thái uy nghiêm của vị cảnh sát thật khiến người khác em sợ.

Họ nói chuyện cùng nhau khá vui vẻ, một lúc sau Hàn Phong phải tiếp khách cùng bố mẹ nên cậu đành để Gia Hân lại một mình.

Trong lúc buồn chán, sự xuất hiện của Vũ Phương như một nguồn sáng mới.

- Ái chà... Gia Hân hôm nay xinh quá ta.

- Cậu cũng vậy thôi Vũ cô nương ạ!

Vũ Phương được khen thì cười tít mắt, hai lúm đồng tiền cũng được dịp khoe độ dễ thương.

- À mà sao lúc trưa mình điện cậu không bắt máy vậy?

- Hờ? Quên mất điện thoại mình để chế độ im lặng vẫn chưa chỉnh lại sáng giờ mình cũng chưa xem nữa.

Gia Hân lục tìm điện thoại trong chiếc ví màu xanh.

- Có hai cuộc gọi nhờ này. Mà Phương cậu...

Gia Hân nhìn theo hướng cô bạn đang nhìn, trong tầm mắt cô thấy Lâm Vũ và Bảo Châu đang nói chuyện rất thân thiết. Mặt Vũ Phương thoáng buồn trước cảnh tượng đó.

- Cậu buồn sao?

- Một chút thôi. – Đột ngột cao giọng, cô nàng trở nên phấn chấn hẳn. – Mà mình không buồn lâu được đâu. Nè Gia Hân, cậu lại sao nữa vậy?

Gia Hân rời mắt khỏi màn hình di động, ấp úng trả lời:

- Ô... Chấn Nam đang gọi mình.

- Vậy thì nghe máy đi sao phải chần chừ?

Gật đầu, Gia Hân liền bắt máy nhưng chưa kịp alo đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói lạnh lùng quen thuộc.

- < em=" đang=" ở=" đâu?=" >

- Em đang ở nhà hàng tiệc sinh nhật của Hàn Phong.

- < ra=" cổng=" đợi=" anh.=" >

Tắt điện thoại, Gia Hân quay sang Vũ Phương đang nhâm nhi ly nước trái cây ngọt lịm.

- Mình phải đi. Cậu nói lại với Hàn Phong nhé.

- Mà cậu đi đâu?

- Đi gặp Chấn Nam.

Khi chiếc váy trắng đã khuất sau cánh cửa, Vũ Phương nhấp một ngụm nước ra vẻ trầm ngâm:

- Ôi tình yêu... tình yêu làm người ta loạn cả lên.

- Cái gì mà yêu yêu đấy?

Một giọng nói vừa quen vừa lạ thoảng qua tai, cô nàng theo bản năng quay đầu lại đập vào mắt là cái bảng mặt mà theo cô nó chẳng đáng để nhìn.

36. – Chương 36

Hàn Phong liền chạy ra ngoài sau mẫu chuyện ngắn cùng Vũ Phương, cậu cố kiếm tìm màu váy trắng quen thuộc. Bước về phía bậc thang cậu cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng khoác lên cơ thể mỏng manh đang co mình. Ngồi bên cạnh, cậu nghiêng đầu hỏi cô:

- Đang đợi Chấn Nam?

- Ờ... xin lỗi không thể ở lại cùng cậu. Nhưng... sao cậu lại ra đây? – Gia Hân nhìn cậu áy náy.

- Vì tôi lo cho cậu đấy. Ngoài này lạnh thật!

- Chắc Chấn Nam cũng sắp đến rồi. – Gia Hân cười nhợt nhạt, tay vén sợi tóc con bay trước mắt.

Cả hai rơi vào im lặng, mỗi người chảy trôi theo dòng suy nghĩ khác nhau.

- Gia Hân thích Chấn Nam? – Câu hỏi kì lạ và đột ngột khiến Gia Hân chỉ biết đờ người nhìn cậu, ngay chính cậu cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi thế.

- Không, có lẽ tôi yêu anh ấy.

Gia Hân nhẹ đáp nhưng trong phút chốc lại cảm thấy chạnh lòng, có điều gì không đúng khi cô trả lời một cách thẳng thừng như thế.

Hàn Phong thoáng trầm tư dù không biểu hiện gì nhưng trong lòng cậu mọi thứ đã vỡ nát sau câu trả lời đó.

- Tôi lại yêu Gia Hân phải làm sao đây?

Quay sang Gia Hân đang thất thần vì lời bày tỏ vừa rồi, Hàn Phong nở nụ cười khó hiểu, thật nhanh đặt tay lên gáy kéo cô lại gần để nụ hôn rơi trên vầng trán nhỏ, bờ môi cong nhếch một đường.

- Xin lỗi, tôi lỡ làm anh ấy ghen rồi!

Bỏ lại câu nói Hàn Phong đứng dậy rảo bước vào trong, chiếc khuyên tai lóe một đường sáng huyền ảo.

Khi nhìn ra đường, cô gái nhỏ mới dần hiểu ra mọi chuyện cũng vì thế mà nỗi sợ vô hình nào đó đeo bám cô. Chấn Nam đang tựa người vào chiếc BMW màu đen, mắt quý đang xé nát từng mẫu không khí bao quanh nó.

Đêm lặng gió. Nền trời như một tấm vải thô sơ không họa tiết. Bên kia bờ, những góc phố hun hút nằm im lìm, cột đèn lặng lẽ hắt vệt sáng huyền ảo lên mặt nước dập dờn.

- Dừng lại đi. Anh đừng uống nữa.

Gia Hân nắm chặt cánh tay Chấn Nam ngăn việc anh nốc hết lon bia này đến lon bia khác. Từ lúc lên xe đến giờ, đây là câu nói đầu tiên giữa hai người.

- Buông ra!

- Anh đừng như vậy có được không? Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.

- Anh nói buông ra.

Gia Hân vì sợ anh nên nói lỏng bàn tay để mặc anh nốc hết lon bia.

- Tay anh... – Cô mở to mắt nhìn bàn tay đang cầm lon bia dính đầy máu khô.

- Dừng quan tâm.

Gia Hân gất lên như thể ai đó đã nói điều xúc phạm với mình:

- Sao em có thể không quan tâm chứ?

Cô giật lấy cánh tay anh, nhẹ nhàng vén tay áo lên rồi đơ người trước những vết sướt sâu hoắm trên bàn tay rần rỗi.

- Có chuyện gì xảy ra sao?
- Không có gì.

Anh bất cần, Gia Hân thấy lòng mình thất lại, có màng sương mỏng lấp đầy đôi mắt:

- Sao anh không nói ra chứ? Dù chỉ một chút ít thôi em cũng muốn nghe. Chấn Nam... có thể cho phép em được quan tâm anh một chút không?

Anh lặng nhìn cô hồi lâu, một thứ gì lạ nảy nở trong lòng là hạnh phúc!

(Ring Ring)

Anh tắt máy rồi quay sang cô:

- Anh phải đi. Ở đây đợi anh được chứ?
- Anh đi đâu?
- Em đợi anh được không? Đợi đến khi nào anh quay lại.

Gia Hân gật đầu:

- Em sẽ đợi nhưng anh nhất định phải quay lại đây.

Chiếc BMW lăn bánh rồi biến mất sau ánh đèn hiu hắt. Gia Hân ngồi xuống đám cỏ xanh mướt, thả hồn theo dòng nước, không hiểu sao lại thấy bất an.

- Leader, đây là kết quả xét nghiệm. – Jay cúi người đặt lên bàn một bìa giấy màu vàng.

Bàn tay rần rỗi vẫn còn nguyên những mảng máu khô xé miệng tấm bìa, từ từ lấy ra một tờ giấy. Nét mặt cực kì bình thản nhưng chỉ Chấn Nam mới biết anh đang rất cố gắng để giấu nhem nỗi lo lắng, hồi hộp của mình. Với anh kết quả thế nào cũng không khiến anh vui chỉ là trong sâu thẳm con tim – nơi tâm hồn bị khóa chặt nó đang nuôi dưỡng một hy vọng nhỏ nhoi nào đó mà lí trí lại hoàn toàn bất bỏ.

Anh nhìn thật kĩ vào những gì ghi trên tờ giấy, khi đôi mắt lướt xuống dòng cuối cùng đôi mày rậm cau lại, mắt quĩ hần lên những vết đỏ khiếm dằm. Anh nghiêng rắng, bờ môi cong lên như con thú khát máu, tiếng xe giấy dằm toạc cả không gian.

Hương bạc hà mát lạnh phả đầy gian phòng tắm, vô số sợi nước trong treo đổ xuống từ vòi phun tạo nên những âm điệu lạnh lùng. Thân thể cao lớn đang hứng chịu từng đợt nước lạnh cóng, nước không ngừng xả cho đến khi mọi thứ đều mang hơi lạnh. Chấn Nam dựa lưng vào tường, vuốt ngược mái tóc ngắn ướt dằm, trên gương mặt điển trai vẫn còn đọng lại những giọt nước li ti.

Nhìn vào gương, anh thấy Lục Chấn Nam, tại sao chứ? Tại sao lại là Lục Chấn Nam? Cứ để anh là đứa con trai bị hoán đổi của đôi vợ chồng kia, có lẽ sẽ không tồi tệ như bây giờ, khi đó anh sẽ không ngần ngại mà lật đổ Lục Chấn Khang. Thế nhưng anh lại là con trai ông ta – một người cha tàn bạo, vô nhân tính.

Bóp

Tấm gương trên tường vỡ thành từng mảnh sắc nhọn, bàn tay rần rỗi lần nữa thấm đầy máu. Anh nhếch môi – đau đớn!

Chấn Nam ngã người lên sofa, mái tóc ngắn vẫn còn ướt dằm, máu vẫn không ngừng chảy cho đến khi khô đặc. Nốc vào miệng vài viên thuốc, anh mệt mỏi ngửa đầu, mắt dán lên trần nhà bỗng dưng nặng trĩu và từ từ khép lại.

Đêm đó bên bờ sông có một cô gái co mình trong màn đêm lạnh giá!

Sáng tinh mơ khi mặt trời còn ủ mình đâu đó, chú sẻ nhỏ vươn cổ cất tiếng hót râm ran, chiếc BMW đột ngột phanh gấp, chú sẻ nhỏ giật mình sải cánh bay đi, càng cây khế cửa mình, vài giọt sương lất phất rơi như cơn mưa phùn nhỏ nhắn.

Chàng trai bước xuống xe, áo sơ mi trắng, quần jean đơn giản mà cuốn hút với mái tóc ngắn nam tính. Theo hướng nhìn của chàng trai về phía bờ sông, cô gái nhỏ đang co mình trong chiếc váy trắng mỏng manh có phần nhem nhuộc, mái tóc lòa xòa ôm lấy bờ vai đang run rẩy.

- Gia Hân!

Giọng nói quen thuộc khiến cô quay đầu lại, đôi mắt đỏ hoe không còn nước ánh lên vẻ sợ hãi và đau thương, chút sức sống cuối cùng trên gương mặt cũng bị thổi bay mất, bờ môi khô khan khẽ mấp máy không thành lời.

Cô gái nhỏ bật dậy với bộ dạng nhếch nhát như cây cỏ dại vừa trải qua trận bão táp. Gia Hân ôm lấy anh, áp mặt vào áo sơ mi trắng, hốc mắt đỏ hoe ứa đầy nước.

Chấn Nam giữ lấy đôi vai đang run rẩy, anh nhìn cô xót xa:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Cô gái nhỏ mấp môi cùng tiếng nấc từ cổ họng, nước mắt không ngừng ứa ra.

- Hôm qua... hức... có một đám người... hức... Chấn Nam em sợ...

Nghe đến đây bộ não thông minh bắt đầu phân tích, có điều tồi tệ gì đó đã xảy ra.

- Chúng nó làm gì em?

- Họ... hức...

Mất kiên nhẫn, anh xiết mạnh tay, gắt lên:

- Nói đi chúng nó làm gì em hả?

Cô gái nhỏ đau đớn, cổ chặn tiếng nấc từ cổ họng, khó nhọc lên tiếng:

- Họ định dẫn em đi... nhưng lúc đó... hức ... có người đi tuần qua... Chấn Nam em thực sự rất sợ, ở đây cũng rất lạnh... hức... em...

Chấn Nam bế xốc cô gái nhỏ đã ngất đi vì kiệt sức và sợ hãi, tìm anh như bị xé nát.

- Anh xin lỗi!

Trong một căn phòng lớn – nơi bóng tối ngự trị và hơi lạnh phủ đầy mọi góc ngách, nội thất đơn giản chỉ với một chiếc giường trong góc tối, một chiếc tủ nhỏ ở đầu giường, bộ sofa màu xám và một kệ sách lớn. Căn phòng mang hai màu chủ đạo đen, xám, tường vẽ đầy tranh phun sơn với những hình ảnh kì dị, không có đèn hay bất cứ thứ gì phát sáng chỉ có vệt sáng từ bậc cửa sổ hắt vào.

Trên chiếc giường trắng muốt, cô gái nhỏ nhắm nghiền mắt, trán lấm tấm mồ hôi, môi nhợt nhạt như cánh hoa úa tàn.

Hàng mi cong khê động đây, đôi mắt trong veo ngược nhìn trần nhà rồi quay sang người ngồi bên cạnh, nước mắt lại ứa ra khi những mảnh vụn niềm đau vô tình cửa sâu.

- Tỉnh rồi à?

Gia Hân mấp môi, đôi mắt đỏ hoe đầy đau thương:

- Anh đã nói sẽ quay lại. Em đã đợi anh ngay cả khi người cảnh sát nhất quyết bảo em về nhà. Sao anh không quay lại? Anh biết là em sẽ đợi mà... Tồi qua em rất sợ... trời rất lạnh... em đã đợi anh... rất lâu. Họ lôi em đi... em đã gọi Chấn Nam nhưng anh không xuất hiện... Chấn Nam, em thất vọng lắm...

Đôi mắt lạnh chìm vào hư vô, anh không đủ can đảm nhìn Gia Hân, từng lời cô nói như mảnh gương vỡ cứa vào tim anh. Anh đau lắm chứ! Lần đầu tiên anh hối hận, lần đầu tiên anh tự trách bản thân và lần đầu tiên anh để trái tim băng giá tan chảy vì một người con gái.

Hai lọ thuốc giảm đau và an thần luôn được đặt cạnh nhau trên bàn, hôm qua anh đã uống nhầm thuốc an thần thay vì thuốc giảm đau. Thuốc chế ngự và đẩy anh vào giấc ngủ cho đến sáng nay khi tỉnh dậy, anh đã bàng hoàng thế nào. Trên đường đi, anh đã nghĩ rằng Gia Hân sẽ không ngu ngốc đến nỗi chờ anh tới sáng nhưng... anh đã sai!

- Chấn Nam anh có cần em không? – Gia Hân ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, giọng yếu ớt.

Gạt đi giọt nước mắt trên khóe mi, Chấn Nam cúi người, đặt vào môi cô một nụ hôn dài – nụ hôn vụn vụn của kẻ yêu lần đầu.

- Anh xin lỗi!

Tại một quán bar, tiếng xập xình, những ánh đèn đầy màu sắc và hơi men nồng của rượu xốc lên máu nổi loạn của từng người, những điệu nhảy gợi cảm và mạnh mẽ lần lượt phô diễn, tiếng hét hò đã đưa cuộc chơi lên cao trào.

- Thăng kia đi đứng kiểu gì vậy này? – Sau cú va chạm, tên mặc áo thun đen quay lại trừng mắt nhìn kẻ đã va vào mình.

Người thanh niên kia chẳng hề mảy may đến, loạn choạn bước đi, kẻ say xỉn này còn chẳng biết mình vừa va vào người khác. Bực mình tên đó nắm chặt vai cậu.

- Mày điếc hả? Mau xin lỗi anh mày ngay nếu không thì đừng có trách.

- Không đấy. Làm gì nào? – Cậu ta nhếch môi.

- Thăng nhãi này đúng là không biết điều mà. Hôm nay anh đây sẽ dạy ày một trận.

Sau lời tuyên bố, tên áo đen giơ cao nắm đấm nhưng chưa kịp chạm vào người đó thì đã bị quật ngã, hất nằm co ro dưới sàn.

Xốc lại cổ áo, nhếch môi một cái khinh bỉ, Hàn Phong quay lưng bước đi thì...

- Tụi bây đâu. Xử thằng nhãi cho tao.

Theo sau đó, một đám chừng mười mấy thằng mặt mày bặm trợn đầy những vết xăm bao quanh Hàn Phong, nhìn thôi cũng đủ biết là bọn côn đồ nhà chúng. Tên áo đen lúc này cũng đã đứng dậy, hất nghênh mặt rồi búng tay một cái.

Lập tức những tên đàn em xông vào tấn công. Cuộc ẩu đả đã làm quán bar trở nên náo loạn, bảo vệ thì chẳng dám ho he mà gây chuyện với đám côn đồ đó.

Hàn Phong dễ dàng xử mấy tên thế này nhưng tình hình là chúng quá đông, cậu lại đang trong tình trạng say xỉn, chỉ biết hạ được tên nào hay tên đó. Nhận thấy tình thế khá bất lợi, tên đại ca quơ lấy chai rượu trên bàn bước về phía hỗn loạn, Hàn Phong đang tập trung vào mấy tên đàn em nên không hề hay biết có kẻ định đánh lén. Chai rượu đưa lên cao rồi giáng mạnh xuống.

Aaaaaaa...

Khi Hàn Phong quay lại chỉ thấy tên đó đang nằm quằn quại dưới sàn, hất bị chai rượu trên tay đập thẳng vào mặt, rượu loang ra đầy mặt, cũng chẳng biết đâu là máu đâu là rượu. Và sự xuất hiện của người anh trai đã khiến tình hình trở nên kì hoặc.

- Sao anh lại đến đây?

- Xử nhanh bọn này trước đã.

Bỏ lại câu nói Lâm Vũ tiến về đám đàn em, vun những đòn đánh tuyệt đẹp đến cả Hàn Phong cũng phải trở mắt nhìn.

Chỉ sau ít phút, anh em họ Lâm đã xử đẹp đám côn đồ, họ nhanh chóng rời khỏi quán bar để tránh phiền phức. Chiếc moto toạc gió lao nhanh trên đường.

Gia Hân nhìn chằm chằm vào tấm màn đen trên tường. Có thứ gì sau đó nhỉ? Bị trí tò mò khiêu khích, cô gái nhỏ nhón chân, bàn tay vừa chạm vào góc màn đột nhiên bị nắm lại.

- Đừng chạm vào?
- Có cái gì ở phía sau à? – Gia Hân đưa đôi mắt trong veo nhìn người đó.
- Không có gì.
- Không có gì, vậy tại sao không cho em chạm vào?
- Không lí do.

Gia Hân xụ mặt quay lưng về phía anh, những ngón tay tinh nghịch quẩn lấy đuôi tóc.

Anh cười thầm trước bộ dạng giận dỗi của cô, từ phía sau bàn tay rắn rỏi có lớp băng trắng tươm ôm lấy cô gái nhỏ, thuận thế ngả luôn đầu lên vai cô.

- Em mệt không?
- Em rất mệt vì Chấn Nam chuyện gì cũng giấu em, chuyện gì cũng bảo em đừng quan tâm.
- Giận dỗi tức là khỏe rồi.
- Em không giận dỗi. – Cô gái nhỏ bặm môi cãi lại.
- Ừ không giận dỗi. – Anh cười.
- Mà Chấn Nam, đây là phòng anh à?
- Ừ.
- Anh là động vật sống trong bóng tối à? Không có đèn, tường lại sơn đen.
- Đèn điện rất chói mắt.
- Nhưng không có ánh sáng thì rất bất tiện? Chấn Nam, anh đúng là người dị hóm.
- Không được nói như vậy. – Anh chau mày, với tay nhéo cái má phúng phính.

Gia Hân “A” lên một tiếng, mặt nhăn nhó vùng vằng khỏi tay anh rồi chạy về bậc cửa sổ, anh cũng bước theo sau.

- Anh ở đây một mình à? – Cô xoa xoa má, quay lại nhìn anh.
- Cùng với một vài người.
- Nhưng... em có thấy ai đâu. Mà anh không ở cùng với bố mẹ sao? Người phụ nữ lần đó...?
- Anh không có bố cũng không có mẹ.
- Chấn Nam em rất muốn có mẹ nhưng mẹ không còn bên cạnh em nữa. Còn anh sao lại như thế?
- Em không hiểu đâu. Bà ấy không phải mẹ anh... Gia Hân, em sao thế?

Chấn Nam kéo Gia Hân đối diện mình, nâng cằm cô lên, đôi mắt đỏ hoe hiện lên với những dòng chảy đau thương.

- Sao em khóc?
- Em nhớ mẹ.

Anh lặng nhìn cô gái nhỏ phát hiện thêm một điều rằng Gia Hân rất mau nước mắt.

- Bố mẹ li hôn khi em còn rất nhỏ, em sống với bố, mẹ thì bỏ đi biệt tích. Vài năm sau mẹ có quay lại tìm em nhưng lại đi mất đến bây giờ. Em rất nhớ mẹ.
- Ngốc, đừng khóc.

Anh xoa đầu cô gái nhỏ. Thoáng nghĩ về người phụ nữ tên Phương Linh – được cho là người đã sinh ra anh.

37. – Chương 37

Đêm se lạnh. Bóng tối rải đều lên mọi vật, bầu trời xám tro lấp lánh vài vì sao ti tí. Mặt nước dập dờn phản chiếu những ánh đèn nhiều màu sắc từ cây cầu nổi đôi bờ sông.

Từng dòng xe hối hả lướt qua như mang theo cái bận rộn về cuối ngày, phố đã lên đèn nhưng không bao giờ cuộc sống thôi hối hả. Chiếc moto nằm im lìm, bên cạnh hai chàng dựa người vào lang cang cầu, hai mái đầu cao ngạo ngễ.

- Anh cũng giỏi đánh nhau quá nhỉ? Thế mà từ đó giờ tôi cứ nghĩ anh là một người dịu dàng luôn cư xử đúng mực.

Khui lon nước chanh đưa cho Hàn Phong, Lâm Vũ dốc một hơi nước suối rồi chậm rãi nói:

- Anh cũng thấy hình tượng “play boy” không hợp với mình cho lắm nhưng đôi lúc anh cũng muốn để bản thân nổi loạn.
- Mà anh học võ từ khi nào thế? – Tuông một hơi, Hàn Phong nhìn xa xăm hỏi băng quơ.
- Cũng lâu lắm rồi, anh chỉ học vài chiêu để phòng thân thôi.
- Có vẻ như anh rất giỏi võ, lần này tôi nợ anh rồi đấy.
- Nợ này không cần trả đâu. Anh đến là để tìm em về, em làm bố mẹ lo lắng lắm đấy.

Vẫn nhìn xa xăm, Hàn Phong cười nhạt:

- Anh không cần làm vậy để họ vui lòng đâu. Anh hoàn hảo thế này, họ đã rất tự hào rồi.
- Em nghĩ anh quan tâm em chỉ vì làm bố mẹ vui lòng thôi sao?
- Vậy thì tại sao?
- Vì Lâm Hàn Phong là em trai của tôi nên tôi phải quan tâm nó. Lâm Vũ tôi thực sự rất yêu quý đứa em trai này.

Quay mặt lại, để lưng tựa vào lang cang, mắt buồn rơi vào khoảng không, Lâm Vũ chậm rãi nói tiếp:

- Hàn Phong dù hai chúng ta không phải anh em ruột nhưng với anh xem còn hơn cả em trai ruột. Không những anh, bố mẹ và mọi người đều rất yêu quý Hàn Phong. Đôi lúc, anh rất ghen tị với em vì có một gia đình rất hạnh phúc, em có bố mẹ còn anh thì không. Mẹ anh qua đời khi anh còn rất nhỏ, bố anh cũng qua đời trong một lần thi hành nhiệm vụ, kể từ lúc đó anh mất hết người thân cũng nhờ bố Hàn Quân – người đồng đội của bố đã nhận nuôi anh, cho anh một gia đình đầm ấm. Đã có lần anh muốn rời khỏi gia đình đầm ấm này vì thấy mình tội lỗi lắm, anh biết Hàn Phong giận anh, lạnh nhạt, hắt hủi anh vì đã dành hết tình yêu thương của bố mẹ, lẽ ra anh không nên có mặt trong gia đình nhưng... anh lại không làm được thế nên anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm bù đắp cho Hàn Phong.

Một khoảng im lặng kéo dài, Hàn Phong nãy giờ vẫn chăm chú lắng nghe Lâm Vũ, cậu thực sự không ngờ người anh trai này lại yêu thương và lo nghĩ cho cậu nhiều như thế dù trong câu chuyện anh ta mới là người đáng thương nhất.

- Đúng là... tôi đã rất giận anh nhưng... đó chỉ là những suy nghĩ lúc trẻ con thôi cho nên... anh không cần phải cảm thấy có lỗi hay bù đắp gì cả. – Hàn Phong ấp úng, cảm thấy thật trẻ con khi đố kị với anh trai.

Anh nhìn cậu em trai, mỉm cười:

- Hàn Phong, cảm ơn em.
- Haiz... cảm ơn gì chứ? Thật là... – Hàn Phong cau mày.
- Mà anh có thể hỏi một chuyện không?
- ...

Thấy cậu nhóc im lặng, anh hỏi:

- Em say xin thế này vì Gia Hân đúng không?
- ...
- Em bị từ chối?
- ...
- Em muốn từ bỏ hay tiếp tục?
- Tôi muốn quên nhưng tạm thời vẫn chưa thể... – Cậu đáp, giọng buồn như thể mọi thiết tha, đam mê và kiêu hãnh vùng vằng quay lưng với mình.

Lâm Vũ vỗ vai em trai:

- Anh biết... Từ bỏ một yêu thương chưa bao giờ là dễ. Dù em làm gì anh cũng sẽ ủng hộ nhưng trước hết phải trân trọng bản thân mình cái đã.

Gió vờn nhẹ qua hai mái đầu mang theo nỗi buồn gửi về một vùng đất xa xăm nào đó...

Giờ tan trường, từng tốp học sinh ủa nhau ra về như đàn ong vỡ tổ.

Trước cửa một lớp học, khi hai cô gái đang tình tang bước ra...

- Gia Hân, cậu chặn hấn ta lại giùm mình nhé, mình đi trước đây. – Vũ Phương nói nhanh rồi vịn balo chạy đi để lại Gia Hân với bộ mặt ngơ nghe không biết gì.
- Nè, cậu đi đâu đấy?

Gia Hân quay về hướng ngược lại thì thấy Hoài Nam đang chạy tới, hiểu chuyện, cô liền chặn anh ta lại.

- Gia Hân, em đang làm gì vậy? Mau tránh ra.
- Anh không được làm phiền Vũ Phương nữa.
- Cái gì mà làm phiền? Anh là đang đeo đuổi bạn em đấy.
- Ai mà biết anh có thật lòng không, quá khứ của anh dữ dội vậy mà.
- Anh bây giờ là thanh niên tốt rồi đấy, chuyện lần trước anh cũng xin lỗi em rồi còn gì. Mà này lần trước em vẫn chưa trả lời đấy, thật ra có tha lỗi cho anh không?
- Anh xin lỗi kiểu gì vậy?
- Xin em đấy, Vũ Phương nói nếu em tha lỗi, cô ấy sẽ cho anh cơ hội.
- Vậy sao? Thế anh có thật lòng với cậu ấy không?
- Anh đương nhiên là thật lòng. Vì cô ấy anh đã thay đổi rất nhiều. Được rồi, mau tránh ra đi.
- Nhưng...

Bịch

Quả bóng phớt qua đầu Hoài Nam đập mạnh vào tường kèm theo sự xuất hiện thành linh của chàng trai làm không khí trùng xuống, lạnh lẽo đến đáng sợ.

- Chấn Nam...

Anh nhìn Gia Hân rồi lia qua tên bên cạnh như muốn giết người:

- Cậu làm gì bạn gái tôi thế?
- Là bạn gái cậu chặn đường tôi đấy.
- Được rồi, anh đi đi, cơ hội lần này anh phải biết nắm bắt đấy. – Gia Hân chen vào cuộc trò chuyện giữa hai chàng trai.
- Cảm ơn. Chào nhé! – Hoài Nam mỉm cười, tay chào theo kiểu quân đội rồi chạy đi mất.

Gia Hân mỉm cười nhìn theo làm ai kia có chút khó chịu.

- Chuyện gì vậy?
- À anh ấy đang đeo đuổi Vũ Phương đấy, họ thật dễ thương.

Chấn Nam không nói thêm như thế chẳng có hứng thú với mấy chuyện này, anh dùng chân kéo quả bóng về phía mình.

- Anh đi đá bóng à?
- Ừ.
- Em đi với nhé!

Đôi chân dài săn chắc vừa đi vừa đá quả bóng về phía trước cực kì điêu luyện, bên cạnh có cô gái nhỏ gì lấy balo tinh nghịch bước theo.

- Lúc ở trường Cao Trung, em từng là người chăm sóc cho đội bóng đấy.
- Bây giờ vẫn còn à?
- Không, lần trước là do tình thế cấp bách thôi. Mà em vẫn không hiểu sao lần trước anh lại đá quả bóng đó?
- Anh đã nói là chướng mắt.
- Nhưng em lại nghĩ khác... là vì anh ghen phải không?
- Không hề.
- Sao cũng được, bây giờ em là người chăm sóc cho Chấn Nam nhé.

Vốn ngập chìm trong bóng tối nhưng lúc này căn phòng u ám lại ngập tràn ánh sáng, không chói lóa mà lung linh, huyền ảo.

Biểu tượng của đêm giáng sinh – cây thông nhỏ lấp lánh một góc phòng, những đóm lửa dập dờn trên thân nền mỏng manh đặt khắp phòng. Căn phòng u ám hôm nào bỗng chốc trở nên thật lãng mạn nhờ bàn tay đáng yêu của ai đó.

Đặt chậu cây nhỏ lên bậu cửa sổ, Gia Hân mỉm cười trước thành quả của mình. Khi lia mắt về tấm màn đen, trí tò mò bị đánh thức, cô nhón chân, tay vén tấm màn sang một bên.

Cạch...

Tiếng mở cửa làm Gia Hân giật mình, đôi mắt vẫn mở to nhìn người vừa bước vào.

- Gia Hân không ngoan.
- Người trong ảnh là em sao? – Gia Hân chỉ tay về phía sau.

Chấn Nam không trả lời, lách qua cô đi đến chỗ bức ảnh, cô gái trong ảnh chỉ dùng một từ để diễn tả “khuôn khiết”, hai tay dang rộng, đầu hơi ngược, đôi mắt long lanh tựa màn sương bao phủ, có cảm giác như đang ôm cả gió, nắng và bầu trời. Người con gái đó mặc đồng phục Bingel, mang balo và rất giống Gia Hân mà thực chất chính là Gia Hân.

- Anh đã chụp nó khi nào vậy? – Như đã khẳng định đó là mình, cô quay đầu tiếp tục hỏi.
- Một buổi sáng... trời rất đẹp...
- Chụp lên là xâm phạm quyền riêng tư đấy...
- Em tự ý vào phòng anh rồi biến nó thành thể này có được gọi là xâm phạm quyền riêng tư không? – Anh nhìn cô chăm chăm như muốn xé toạc mọi biện luận.
- Tại tôi quá... – Cô gái nhỏ như bị nắm thóp, lí nhí trả lời.

Bước về phía cô, anh chậm rãi nói:

- Anh chợt nhớ ra một chuyện?
- Chuyện gì?
- Gia Hân còn nợ anh một thứ.
- Nợ gì cơ?
- Hôn. – Anh dí sát vào mặt cô cười ma mĩnh, có làn gió lạnh vờn qua sống lưng, Gia Hân lùi một bước, ngược đôi mắt trong veo nhìn anh cũng là lúc ấy, cô bị kéo lại, áp sát vào người anh.

Chấn Nam từ từ cúi người xuống, môi vẫn động một nụ cười ấm áp, những ánh nến lung linh khiến khung trở nên lãng mạn...

Cạch...

- Nè hai người, xuống ăn... ơ... – Gia Bảo mất mấy giây để nhận thức, cậu nhóc vội vàng chữa cháy, cười ngượng ngạo. – Em xin lỗi nhé, hai người cứ tiếp tục đi, xong thì xuống ăn cơm.

Cửa phòng đóng lại, Gia Hân cúi mặt bước lùi lại vì ngưỡng cũng may lúc Gia Bảo vào vẫn chưa có gì xảy ra nếu không cô xấu hổ đến chết mất. Còn ai kia hẳn đang rất ảm ức trong lòng...

Gia Hân cùng Chấn Nam bước xuống lầu, cô vẫn còn ngại chuyện lúc nãy khi nhìn thấy Gia Bảo đang hí hửng bên chiếc bàn đầy ắp thức ăn.

- Sao mấy người kia chậm chạp thế nhỉ? Tối nay em còn quấy nữa đấy. – Thăng nhóc chống hai tay lên má, vẻ khó chịu.
- Còn ai nữa sao?
- A... về rồi kìa.

Gia Hân nhìn về phía cửa nhà bếp, một chàng trai lịch lãm bước vào, có vẻ chững chạc và thành đạt.

- Chà chà... vừa bước vào đã nghe mùi thơm rồi. Chắc là ngon lắm đây. – Vắt áo khoác lên ghế, anh ta ngồi xuống nhìn chăm chăm vào những món trên bàn rồi quay sang Gia Bảo. – Nè nhóc, em mua mấy món này ở nhà hàng nào vậy?
- Có đồ ăn ngon là may lắm rồi, tự nấu hay mua ở nhà hàng thì có gì quan trọng hả? Anh có giỏi thì tự mà xuống bếp đi đừng ngồi đây nói móc người khác.
- Làm gì câu vậy hả?

Đột nhiên anh ta quay sang Gia Hân mỉm cười làm cô có chút bối rối.

- Nãy giờ quên, anh là Jay – quản gia của nhà này.
- Em là Gia Hân... – Cô rụt rè lên tiếng.
- Bạn gái của lead... à không, bạn gái của Chấn Nam.

Gia Hân đứng hình trước câu khẳng định của người đối diện, còn Jay thì thấy rợn người trước cái lia mắt của quý, cùng lúc ấy một người nữa xuất hiện...

- Xin lỗi mọi người, tôi về trễ tại ở bệnh viện có việc đột xuất.

Người đó ngồi xuống cạnh Jay, đẩy gọng kính anh ta nhìn sang Gia Hân:

- Chúng ta có thành viên mới sao?
- Chào anh, em là Gia Hân. – Cô lễ phép cúi đầu.
- Chào, anh là Minh Triết – bác sĩ của nhà này.
- Được rồi, mọi người nhập tiệc thôi. – Gia Bảo vỗ tay bốp bốp để thu hút sự chú ý.
- Thầy Kan không đến sao? – Đặt cốc nước xuống bàn, Chấn Nam lên tiếng hỏi khi nhìn ra sự thiếu sót.
- À, bố bận thăm một người bạn rồi nên không đến được.
- Em muốn hỏi... thầy Kan là ai vậy?
- Là bố em cũng là sư phụ của võ đường. – Gia Bảo giải thích.

Gia Hân gật gù, có quá nhiều mối quan hệ chồng chéo lên nhau khiến cô gái không khỏi thắc mắc.

- Mọi người nâng ly nào! Chúc sức khỏe. Merry Christmas!

Tiếng thành ly va vào nhau nghe “king king”, một bữa tối thú vị và mới lạ. Đây là lần đầu tiên Gia Hân mừng giáng sinh ở ngoài với những người quen biết chưa lâu. Có lẽ cô hiểu thêm về Chấn Nam một chút rồi, điều này khiến cô gái nhỏ cảm thấy vui, chỉ vậy thôi!

Đêm giáng sinh vẫn còn đó, có người ước gì đêm nay dài vô tận để được nắm tay người mình yêu hay một cái câu vai ấm áp cùng bước bên nhau qua những con đường mang hơi lạnh giá của mùa đông.

Cô gái nhỏ bước bên anh, cô dắt tay vào túi áo, anh dắt tay vào túi quần, giữa hai người có sự đứt đoạn vô hình nào đó. Lẽ ra là đi xe nhưng vì hôm nay là giáng sinh, đường kẹt xe nên anh và cô phải đi bộ. Chấn Nam rất kiệm lời, Gia Hân lại không dám mở lời mà đứng hơn là không biết nói gì, sự im lặng trải dài theo từng bước chân họ đi qua.

- Chấn Nam...

Anh dừng lại, nhìn cô.

- Em khát.

Anh lia mắt về quán cafe bên kia đường rồi lại nhìn cô:

- Em uống gì?
- Capuchino. – Cô trả lời ngay.
- Đợi anh.

Anh chạy qua bên kia đường cũng là lúc điện thoại Gia Hân reo lên.

- Alo... Bố!
- ...
- Ừm... con đang đi chơi với bạn.
- ...
- Vâng, con biết rồi! Bố cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy, nhớ mặc thêm áo, không được bỏ bữa, không được ăn thức ăn nhanh, không được làm việc quá khuya còn nữa...
- ...
- Bố vừa nói gì ạ? Có thật không? Vậy thì tốt quá...
- ...

- Chào bố ạ.

Tắt điện thoại mà nụ cười vẫn đọng trên môi đủ để hiểu cô gái nhỏ vui mừng đến chừng nào.

- Là ai gọi thế?

- Là bố em đấy. Bố nói khi dự án hiện tại kết thúc bố sẽ về Việt Nam làm việc, không sang Đức nữa.

Gia Hân cười tí mắt, nhận ly capochino từ anh, ngậm lấy ống hút kéo một hơi rồi thì lè lưỡi, nhăn mặt... nóng quá!

Anh cười xoa đầu cô nhóc. Cả hai tiếp tục dạo bước ngắm đường phố mùa giáng sinh, hai bàn tay đan vào nhau như tấm lưới xiết chặt, cảm giác ấm áp và ngọt ngào tan chảy như ly cà phê sữa thơm. Đêm giáng sinh yên bình!!!

38. – Chương 38

- Mọi chuyện đúng như lời bà ta nói, hai đứa trẻ đã bị Lục Chấn Khang trao đổi, tất cả các bác sĩ và y tá khi đó đều bị mua chuộc. Tôi cũng đã điều tra về mối quan hệ giữa họ, Lục Chấn Khang từng là học viên xuất sắc nhất của Bingel, vướng phải mối tình bị ngăn cấm với một nữ sinh học bổng, Phương Linh. Họ Lục đã tìm mọi cách ép buộc gia đình cô gái đó gả cô ột người khác, điều này Lục Chấn Khang không hề hay biết, ông ấy vì cảm hận nên đã theo lời gia đình cưới Ngọc Thanh, có lẽ Phương Linh đã có thai với Lục Chấn Khang trước khi lấy chồng.

Jay thuật lại câu chuyện điều tra được một cách chậm rãi và ngắn gọn, bên cạnh, Chấn Nam vẫn chăm chú lắng nghe bình thản như đang nghe những điều chẳng liên quan tới mình.

- Tôi cũng đã điều tra về gia đình của Phương Linh, vợ chồng họ đã li di vài năm sau đó, bà ấy biệt tích từ đó, 3 năm sau bà ấy có xuất hiện rồi từ đó đến nay như biến mất không một dấu vết. Tôi vẫn đang cho người đi tìm.

- Lục Chấn Khang không hề biết Phương Linh có thai với ông ấy?

- Có lẽ vậy, việc ông ta trao đổi để lấy cậu mục đích duy nhất là khiến vợ chồng Phương Linh đau khổ và việc ông ta đối xử tàn bạo với cậu là một cách trả thù. Tôi đang thắc mắc một điều thực ra ông ấy có biết cậu là con trai ruột ông ấy không. Giả sử, nếu ông ấy biết, sao ông ấy lại đối xử với cậu không chút nhân từ? Còn nếu ông ấy không biết, thì tại sao ông ấy lại để cậu trở thành người thừa kế duy nhất của Lục Chấn?

- Cả hai giả thuyết đều có thể xảy ra nhưng dù là gì đi nữa, sự thật tôi vẫn là con trai ruột của Lục Chấn Khang.

Đưa chiếc laptop đã mở sang Chấn Nam, Jay e dè nói:

- Leader, có điều này cậu cần biết... trước khi li dị, Phương Linh và chồng bà ta có một đứa con gái...

Jay bước ra khỏi xe, cầm trên tay chiếc laptop bị gãy đôi, anh thở dài buồn bã...

Chiếc BMW bắn mình lao vút như muốn xe gió thành từng sợi mỏng manh...

Gian bếp nhỏ nhắn trở nên bận rộn bởi bàn tay của cô gái nhỏ, đặt thêm đĩa đồ ăn lên bàn, Gia Hân mỉm cười với sản phẩm của mình – một bàn thức ăn toàn món bố thích.

(Rìng... Rìng)

- Chấn Nam?!!

- < ...=" ">

Đóng công, Gia Hân bước về chiếc xe màu đen bên kia lề đường, gió lạnh vô tình thổi đám tóc con bay lòa xòa.

- Anh tìm em chi vậy? Nhớ em à?

Nụ cười chợt tắt khi Gia Hân nhận ra điều bất thường, Chấn Nam vẫn im lặng như chưa nghe gì, người anh đầy mùi rượu, tay ghì chặt vô-lăng để mắt rơi vào khoảng không.

- Chấn Nam... có chuyện gì sao?

- ...

- Anh đừng im lặng nữa có được không? Thật ra là có chuyện gì?

- ...

- Em xin anh đừng... đừng như thế...

Nắm chặt cánh tay anh, Gia Hân nói như van nài, cô có linh cảm rất tệ.

Phải một lúc sau, anh mới quay sang cô và hỏi một câu kì lạ:

- Gia Hân, em là con ruột của bố mẹ?

- Anh hỏi gì lạ vậy? Em đương nhiên là con ruột của bố mẹ nhưng... sao anh lại hỏi vậy?

- Sao em lại là Triệu Gia Hân chứ? – Anh cười – đau đớn!

- Chấn Nam... – Cô xiết chặt cánh tay anh, chẳng hiểu vì đâu mà nước lại lấp đầy hốc mắt.

Một tay ghì chặt lên vô-lăng, một tay đặt lên mái tóc sau gáy, Chấn Nam kéo cô gái nhỏ về phía mình để khoảng cách từ từ ngắn lại. Gia Hân như hóa đá nhìn gương mặt hoàn mỹ đang cận kề.

Khi hai cánh mũi tưởng chừng đã chạm vào nhau, hai hơi thở hòa quyện làm một, bàn tay xiết chặt vô-lăng đột nhiên kéo dài khoảng cách, anh quay mặt sang hướng khác và lí trí đã đánh gục con tim.

- Xuống xe...

- Chấn Nam... anh...

- Anh nói xuống xe! – Anh gắt lên giận dữ.

Chiếc BMW lẩn tránh. Cô gái nhỏ đứng bất động bên lề đường để gió quạt mạnh vào thân thể mỏng manh, lòng dấy lên nỗi lo sợ kì lạ. Cũng là lúc ấy, một chiếc xe khác dừng lại trước cổng nhà...

- Hân Hân? Hân Hân!?

- Dạ...

- Thêm cơm cho bố.

Nhận lấy chén cơm từ con gái, ông Triệu Hoàng đặt xuống bàn, nheo mắt nhìn:

- Hôm nay con lạ lắm đấy.

- Có sao ạ? Con thấy bình thường mà... Bố ăn thêm nhé! – Gia Hân cười trừ, gấp thức ăn vào chén ông.

Nhẹ nhàng buông đũa, ông nhìn cô con gái, nghiêm nghị:

- Người lúc này đưa con về là ai?

Gia Hân cứng người trong mấy giây, vậy là bố đã gặp sao?

- Không phải ạ, anh ấy đến tìm con nói chuyện.

- Cậu ấy là ai? Có quan hệ thế nào với con?

- Ồ... Anh ấy... – Bị hỏi dồn dập khiến Gia Hân rơi vào lúng túng.

- Là bạn trai đúng không?

Nhận được cái gật đầu ngượng ngùng của con gái, ông Triệu Hoàng cười khanh khách khác với vẻ nghiêm nghị ban nãy.

- Hai đứa quen lâu chưa? Cậu ta là người thế nào?
- Anh ấy học trên con một lớp, anh ấy cái gì cũng giỏi hết, anh ấy là người đứng đầu khối 12 đấy ạ! – Cô nhóc hí hửng khoe với bố về sự tài giỏi của bạn trai làm ông bố cứ cười mãi.
- Cậu ta tên gì?
- Chấn Nam ạ!
- Lục Chấn Nam???
- Vâng... đúng rồi. Bố biết anh ấy sao?
- Ờ... Cậu ta là người thừa kế của một tập đoàn lớn còn là một chàng trai tài giỏi.

Ông Triệu Hoàng cười gượng cố che giấu nỗi lo âu trong đôi mắt già cỗi. Lục Chấn Nam giúp công ty ông là vì Gia Hân sao? Con gái ông sao lại quen biết với người đó còn trở thành bạn gái của cậu ta nữa? Cậu ta không có chút gì giống kẻ lừa gạt nhưng ở cậu ta mọi thứ đều khác thường. Tạm thời ông sẽ im lặng để khi tìm hiểu kĩ mới quyết định có nên cấm đoán mối quan hệ này hay không?

- Bố ăn thêm đi, toàn món bố thích không đấy!

Triệu Hoàng mỉm cười nhìn cô con gái bé bỏng, nỗi lo âu bị giấu nhem.

Đằng đông từng tia nắng hé mình, len lỏi qua từng kẽ lá mang hơi ấm phủ đầy mọi góc ngách. Từng tốp học viên mang theo những câu chào hỏi, những tiếng cười khúc khích và những mẫu chuyện ngắn hòa vào bầu không khí rộn ràng của học viện.

Trên sân trường lát gạch, rơi vụn vài xác lá, đôi giày xanh dương chậm rãi từng bước một và rồi khựng lại bởi tiếng sự ồn ào đột ngột và kì lạ. Ở học viện danh giá này, người có đủ khả năng để náo loạn chỉ đếm trên đầu ngón tay – họ là những nhân vật có tiếng tăm và gây nhiều ảnh hưởng đến học viện, trong số đó Lục Chấn Nam là người đứng đầu.

Bước ra khỏi chiếc BMW sang trọng, đôi trai gái khiến người ta phải ngáy dại ngăm nhìn, người con trai hoàn hảo như tạc, cô gái bên cạnh xinh đẹp như loài hoa hồng kiều hãnh với mái tóc ngang đen bóng. Nhiều ánh mắt nhìn nhau và tự hỏi “Cô ấy là ai?” – một dấu chấm hỏi to đùng.

Trong một góc nhỏ nơi sân trường, cô gái nhỏ lặng người, mọi bản năng như mất hết. Có tin được không cảnh tượng đang diễn ra trước mắt rằng người con trai cô yêu đang khoác vai người con gái khác đầy thân mật? Chuyện gì đang xảy ra? – Là điều cô đang tự hỏi.

- Chuyện này là sao vậy? – Sự xuất hiện thành linh của đôi giày cao gót.

Mất kiên nhẫn trước sự im lặng của Gia Hân, Bảo Châu dẫn người trước mặt cô, cau mày hỏi tiếp:

- Cậu nói gì đi chứ. Chẳng phải hai người đang quen sao? Còn nhỏ kia là ai?

Đáp lại, Gia Hân vẫn đứng ngây ra, mắt dán chặt về phía cặp đôi đang gây náo loạn.

- Nè, Triệu Gia Hân cậu bị gì vậy hả? – Bảo Châu lắc mạnh vai Gia Hân để cô quay lại với thực tại.
- Mình... mình không biết gì hết. Chắc là có lí do gì đó? – Cô gái nhỏ mím môi, tự đưa ra giả thuyết để trấn an mình rằng Chấn Nam có lí do gì đó nên mới làm vậy.
- Muốn biết lí do là gì thì đến hỏi trực tiếp thôi.

Sau câu nói đó, Bảo Châu liền kéo Gia Hân bước về phía họ mặc kệ sự phản đối của người trong cuộc.

- Lục Chấn Nam, chuyện này là sao? – Bảo Châu lôi theo Gia Hân chắn ngang mặt họ.

Sự xuất hiện của hai cô gái đã làm tình hình trở nên sôi nổi nhất là Gia Hân – cô gái được cho là bạn gái của thiếu gia họ Lục cho đến hết ngày hôm qua.

- Cô là Gia Hân à? – Cô gái xinh đẹp bên cạnh nhìn Bảo Châu một lượt rồi lên tiếng.

Bảo Châu lia mắt về Gia Hân rồi nhìn cô gái kia.

- Tôi không phải, cậu ấy mới là Gia Hân.

Chuyển hướng nhìn sang Gia Hân đang nhìn trân trân vào Chấn Nam như muốn hỏi rằng tại sao, còn Chấn Nam lại để mắt mình ở đâu đó, xa xăm, cô gái mái ngang chậm rãi nói:

- Tôi có nghe anh Chấn Nam nói về cô rất nhiều. Xin chào tôi là Rin – người Nhật gốc Việt. Nghe nói cô là bạn gái anh Chấn Nam, đúng chứ?

- Đúng vậy, còn cô là gì của Lục Chấn Nam? – Thấy Gia Hân vẫn ngây người, Bảo Châu liền trả lời thay.

- Tôi... là vị hôn phu của Lục Chấn Nam.

Những ngày cuối đông, bầu trời rộng và xanh ngắt, gió lạnh buốt đẩy lá lìa cành. Đôi giày xanh dương rải từng bước vụn về lên nền gạch rồi đột nhiên khựng lại, tay mân mê một bông sao vô tình bay đến. Đôi mắt đau thương mà khô khan của cô khiến mọi vật phải chạnh lòng thương cảm.

Sau lời tuyên bố của Rin và sự im lặng như ngấm ngấm thừa nhận của Chấn Nam, học viện đẩy lên những tin đồn có lí luận rằng cuộc hôn nhân của họ là vì lợi ích của hai tập đoàn lớn nhất châu Á hay Chấn Nam và Rin dù là cặp đôi sắp đặt nhưng họ đã có tình cảm với nhau qua những lần họ nắm tay bước vào lớp về chung xe còn có tình đồn rằng họ đang sống cùng nhau. Dù là gì đi nữa, người ta không thể không thừa nhận rằng họ thực sự là cặp đôi hoàn hảo nhất. Còn Gia Hân – cô gái nhỏ từng được Chấn Nam bao bọc giờ lại trở thành đề tài soi mói của đám học viên. Cô được cho là kẻ thứ ba trong cuộc hôn nhân danh giá và sớm bị “ra rìa”. Thật nực cười!

Dựa lưng vào gốc cây sao, cô gái nhỏ nhắm nghiền mắt, dư luận dù đáng sợ nhưng chỉ khiến cô mệt mỏi còn Chấn Nam – anh mới là nguyên nhân của mọi đau khổ trong lòng cô. Dù là sự thật nhưng trong lòng Gia Hân vẫn nhen nhóm một hy vọng nhỏ nhoi, Chấn Nam chắc phải có lí do gì đó rồi một ngày thích hợp anh sẽ giải thích với cô.

Niềm hy vọng nhỏ nhoi đã vô tình dập tắt khi cô gái nhỏ nghiêng người qua thân cây và vô tình bắt gặp... Gia Hân như thấy mình ngày đầu tiên bước vào học viện.

Chàng trai với mái tóc ngắn trải mình lên cỏ, kê đầu lên đùi cô gái, mắt nhắm hờ như đang ngủ, bên cạnh cô gái mái ngang say sưa ngấm, tay vuốt ve từng đường nét trên gương mặt hoàn mỹ. Gió mân mê mái tóc mềm của cô gái, kéo theo những bông sao từ trên ngọn xuống, cánh sao xoay tròn đẹp mắt rồi đáp đất. Như một bức tranh!

Gia Hân xoay người lại, đầu dựa hẳn vào thân cây, mi mắt sụp xuống, nước mắt lăn dài. Lấy cây sao làm vách ngăn, bên kia một bức tranh lãng mạn, bên đây cô gái nhỏ co ro vì tuyệt vọng, hạnh phúc tưởng như đang nằm trọn rồi bỗng dưng vụt mất, không một lí do.

- Cô ấy đang khóc đấy.

- ...

- Cô ấy cỏ vẻ rất dễ bị tổn thương.

- ...

- Nếu hỏi hận thì đến bên cô ấy đi.

- ...

- Đồ máu lạnh.

Trong quán Rain, tại một bàn trong góc khuất, hai cô gái vẻ mặt đăm chiêu xen lẫn buồn rầu chống tay nhìn cô gái nhỏ đang xoay xoay ly capuchino thơm nồng.

- Gia Hân... cậu không sao chứ?

Gia Hân dừng hành động gây nhàm chán, nhìn Bảo Châu cười gượng:

- Minh... có sao hả?

- Cậu không ổn tí nào. Vì chuyện Chấn Nam phải không? – Vũ Phương đẩy thẳng người, giọng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

- ...

Vũ Phương liếm môi, nói tiếp:

- Trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc gì đó, cậu thử nghĩ xem Chấn Nam là người thế nào, anh ấy luôn lạnh nhạt với tất cả mọi người nhưng lại đối xử đặc biệt với cậu chứng tỏ trong lòng anh ấy cậu chiếm một vị trí rất quan trọng. Cuộc hôn nhân đó thực chất chỉ vì tiền và thế lực, anh ấy chắc chắn là bị ép buộc rồi.

- Mình cũng nghĩ vậy nhưng mà...

- Chẳng lẽ cậu tin vào lời của đám học viên đó sao? Cậu cũng biết tin đồn đáng sợ và giả tạo thế nào mà?

- Không phải tin đồn đâu mình đã thấy...

- Cậu thấy gì hả? – Cả Vũ Phương và Bảo Châu đều nhìn trân trân vào người còn lại, thêm khát được nghe điều sắp nói.

- Chấn Nam chưa bao giờ đưa mình đi học, chưa bao giờ ăn trưa cùng mình và cũng không cho phép mình chạm vào mặt anh ấy nhưng với Rin thì lại khác... Minh... đã thấy họ hôn nhau.

- Hôn ư?

Chống tay lên trán vẻ nghĩ ngợi rồi nhìn sang Gia Hân đang sắp khóc, Vũ Phương lên tiếng hỏi để cô gái nhỏ phân tán tâm tư.

- Mà này trước khi Rin xuất hiện, Chấn Nam có nói điều gì đặc biệt với cậu không hay hai người có cãi vã gì không?

- Mọi chuyện vẫn bình thường cho đến đêm đó... anh ấy tìm mình, có nói những điều rất lạ. Anh ấy hỏi mình có phải là con ruột của bố mẹ không rồi lại hỏi tại sao mình lại là Triệu Gia Hân nữa rồi lại tự nhiên nổi giận...

- Sao tự nhiên lại hỏi như vậy? – Vũ Phương cau mày.

- Mình đã nói rồi mà, tên Lục Chấn Nam đó rất dị hợm, hẳn luôn làm những chuyện mà người khác không bao giờ ngờ tới. Mà cậu cũng đừng ỷ rủ như thế nữa, Chấn Nam vẫn chưa nói chia tay với cậu tức là cậu vẫn còn là bạn gái của Chấn Nam, cậu không phải kẻ thứ ba, cô ta mới phải.

- Bảo Châu sao cậu lại nói vậy hả? – Nhắc nhở xong, Vũ Phương quay sang Gia Hân, nhẹ giọng. – Mình nghĩ cậu nên gặp Chấn Nam để hỏi rõ mọi chuyện.

- Mình cũng nghĩ vậy, hay là làm liên bây giờ luôn đi, gọi điện hẹn anh ấy tới đây.

- Bây giờ sao? Minh...

Gia Hân áp tai vào điện thoại, mặt nóng ran, răng cửa nhẹ lên vành môi, từng tiếng tút cứ ngân dài trong vô vọng cho đến khi giọng nói êm dịu của cô tổng đài vang lên.

Một cuộc, hai cuộc, ba cuộc... rồi tận mười cuộc gọi nhưng đầu dây bên kia vẫn không nhắc máy.

(Ring Ring)

Chuông reo nhưng thật phũ phàng không phải là điện thoại của Gia Hân.

Bảo Châu tắt máy, áy náy rời đi trong bộ dạng hí hửng.

- Nhìn cũng biết là ai gọi rồi.

Vũ Phương lắc đầu ngán ngẩm rồi quay sang Gia Hân đang mang nỗi buồn đặt lên đôi mắt đau thương dán vào khoảng không hư thực.

- Mà cậu cũng phải phấn chấn lên, chắc Chấn Nam bận nên không nghe máy không chừng lát nữa sẽ gọi lại đây.

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu! – Gia Hân cười nhạt.

- A, xem chút quên mất, mau đi siêu thị thôi.

- Cậu muốn mua gì sao?

- Cậu quên rồi à? Tối nay chúng ta phải chuẩn bị bữa tối cho hai bạn già lâu năm không gặp.

- Cậu không nhắc thì mình quên mất. Mau đi thôi!

Hai cô gái kéo nhau ra khỏi quán, Vũ Phương nhìn Gia Hân đầy phức tạp. Phải giúp Gia Hân vui lên!

39. – Chương 39

- Thật vui khi gặp lại anh trong hoàn cảnh này. Hai đứa trẻ có tình cảm rất tốt, chúng rất thân nhau.
- Người phụ nữ cười nhẹ, vén lọn tóc ngắn về sau tai.

- Nghe nói em mở một công ty chuyên về mỹ phẩm, anh rất ngưỡng mộ những người phụ nữ thông minh, tài giỏi như em đây, Thu Hương.

- Còn anh – kiến trúc sư đại tài – giám đốc công ty xây dựng Hoàng Hân có cả chi nhánh ở Đức.

- Em thật là... – Triệu Hoàng cười ngượng, nhấp một ngụm trà nóng.

- Bao năm qua anh vẫn không có tung tích của Phương Linh sao?

Đặt tách trà xuống bàn, ông Hoàng xiết nhẹ vào thành ghế, mắt đượm buồn.

- Gia Hân chắc là rất nhớ mẹ.

- Con bé rất hay mơ thấy mẹ, đêm nào cũng ôm tấm ảnh gia đình đến ngủ quên nhưng lại không dám để anh biết. – Triệu Hoàng thở dài

- Bây giờ anh có còn giận mẹ Gia Hân không?

- Anh thấy hối hận vì đã lúc đó đã quá vô tình với cô ấy, bao năm qua anh lao đầu vào công việc chỉ để quên cô ấy nhưng lại không làm được thậm chí còn làm Gia Hân mất đi tình thương và sự săn sóc. Anh là một ông bố tệ hại!

Người phụ nữ nhâm nhi tách trà nóng, nỗi xót xa hiện dần trong khóe mắt:

- Con bé... không biết sự thật phải không?

- Anh sợ con bé tổn thương nên đã giấu nó tất cả kể cả việc... – Ông Hoàng nói lấp lửng.

- Đến một ngày nào đó, con bé cần phải biết sự thật.

- Anh biết, chỉ là bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi đến khi con bé trưởng thành, đủ chín chắn cái đã.

Cốc Cốc

- Mẹ à, chú Hoàng à, xuống ăn tối thôi, tụi con đói sắp chết rồi nè...

Hai người trung niên nhìn nhau cười, dẹp bỏ những đau buồn của quá khứ để sống cho thực tại.

- Hai người nói gì mà lâu vậy? Làm tội con chờ tới đói meo luôn rồi này... – Ngồi vào bàn ăn, Vũ Phương chu môi trách hai người lớn.

Ông Hoàng tươi cười phát chén cho hai đứa trẻ:

- Đói thì ăn nhiều vào, hôm nay phải ăn hết đây.
- Không cần anh nói đâu, Vũ Phương nhà em ham ăn lắm.
- Mẹ này... Con đang là tuổi ăn tuổi ngủ, ăn nhiều thì có gì sai chứ?
- Con bé nói đúng đấy!

Trong khi mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì có một người tâm trạng không tốt lắm.

- Gia Hân, sao trông con buồn vậy? Có chuyện gì à? – Mẹ Vũ Phương nhìn Gia Hân lo lắng.

Cô cười gượng:

- Dạ... không, con đang suy nghĩ làm thế nào để ăn nhiều hơn Vũ Phương...
- Không ngờ cậu cũng ham ăn ghê đấy. Nhưng mình nói trước sẽ không nhường cậu đâu đấy...
- Được rồi, hai đứa mau ăn đi. – Mẹ Vũ Phương gấp thức ăn vào chén hai đứa rồi tiếp theo là bố Gia Hân đến nổi chén tội nó đầy ắp thức ăn.

Bữa ăn thật ấm cúng, phảng phất hương vị gia đình. Gia Hân nhìn sang bố, có chút do dự rồi nhìn sang mẹ Vũ Phương, e dè lên tiếng:

- Cô à...
- Chuyện gì vậy con? – Cả ba người đồng loạt hướng về Gia Hân.

Cô gái nhỏ liếm môi nói tiếp:

- Cô là bạn của bố chắc cũng biết mẹ con chứ?
- Ờ... đương nhiên rồi.
- Cô có biết mẹ con hiện giờ đang ở đâu không?
- Chuyện này... – Bà bỏ dở câu nói quay sang ông Hoàng để xem thái độ ông thế nào.
- Gia Hân, bố biết con rất nhớ mẹ nhưng cả ta và mẹ Vũ Phương đều không có tin tức về bà ấy. – Đặt chén cơm xuống bàn, ông Hoàng buồn bã thở dài.

Buông đứa, mẹ Vũ Phương nhìn Gia Hân, chậm rãi nói:

- Thật ra ta và mẹ con là bạn thân, lúc trước ta không nói ra vì sợ con lại nhớ mẹ, ta cũng rất muốn gặp lại bà ấy. Ta đã thuê thám tử nếu tìm được ta sẽ nói cho con biết.

Vũ Phương rơm rớm nước mắt, giọng buồn bã:

- Từ đó giờ con cứ nghĩ mẹ Vũ Phương đã qua đời giống ba con nhưng không ngờ bà ấy lại bị mất tích như thế...

Nhận thấy không khí đang chùng xuống, mẹ Vũ Phương vội vàng cứu chữa:

- Được rồi, chẳng phải hai đứa nói giành ăn sao? Ăn nhiều vào...

Bữa cơm lại tiếp tục, có điều mỗi người gửi hồn theo mỗi dòng suy nghĩ khác nhau...

Đêm lặng gió, bầu trời như tấm vải thô sơ li ti vài họa tiết, đám mây xám tro dạt sang một bên để trăng hắt vệt sáng mờ ảo, bóng chàng trai đồ dài xuống sân nhà.

Anh ngồi trên bậu cửa sổ, co một chân, mắt nhắm nghiền thả hồn theo những giai điệu từ dây phone.

Hé mở mắt, anh nhìn trân trân vào chậu cây con ở sát mép tường, cách chân một khoảng ngắn. Là của Gia Hân, đôi mắt lạnh thoang thoang một nỗi buồn, nỗi đau thương bất tận. Hẳn là Gia Hân cũng đau như thế.

Màn hình điện thoại bừng sáng, một tin nhắn mới, những lí lẽ cứ không ngừng đấu tranh, cuộc chiến giữa lí trí và con tim vẫn chưa kết thúc...

Hai dãy phòng học nằm vuông góc nhau. Ở tầng 2 của dãy 11, cô gái nhỏ nép mình sau góc cột, lấp ló nhìn sang bên kia của khối 12, trên dãy hành lang, một chàng trai đang chậm rãi bước đi.

Nhấn nút gọi, không áp tai vào nghe mà nhìn về phía đó, thấy chàng trai khựng lại nhìn chằm chằm vào điện thoại, cô ấn nút tắt rồi làm vài thao tác trên màn hình cảm ứng.

Bên kia, mà hình điện thoại hiển thị một tin nhắn “Em sẽ chờ cho đến khi nào anh xuất hiện”. Lia mắt về phía dãy phòng 11, chàng trai dứt điện thoại vào túi, lãnh đạm bước đi.

Gia Hân lặng người nhìn anh, đôi mắt u buồn và ủ dột như một sinh linh bơ vơ giữa dòng đời. Chỉ vậy là đủ, chỉ cần biết anh đã xem tin nhắn.

Đêm. Chiếc moto lao nhanh vào học viện trước khi cánh cửa vàng kim đóng sầm lại.

- Tối thế này cậu vào trường làm gì vậy hả? – Người bảo vệ nói với theo những chiếc moto đã phóng vào tận sân trường.

Gỡ mũ bảo hiểm quăng lên xe, Hàn Phong sải từng bước dài, gấp gáp.

Đêm đông lạnh cắt da. Khuôn viên sau trường mập mờ dưới ánh đèn, thoảng nghe tiếng lao xao của gió qua kẽ lá hay tiếng cựa mình mệt mỏi của cây cỏ. Dưới gốc sao, cô gái nhỏ co mình hệt như mèo con, mi mắt khép lại, vài sợi tóc con phủ xuống gương mặt nhợt nhạt, cô gái nhỏ vật vờ như cánh hoa trong cơn gió mạnh.

Ở một góc nào đó sau bức tường, đôi giày thể thao bước ra rồi lại kéo về.

Hàn Phong ngồi xuống bên cô gái, tay vén sợi tóc con trước mặt, lắc mạnh vai cô cậu gọi Gia Hân trong lo lắng.

- Chấn Nam... – Hàng mi cong khẽ động, bờ môi nhạt mấp máy.

- Tôi là Hàn Phong. Cậu không sao chứ?

- Chấn Nam vẫn chưa đến à?

Hàn Phong nhìn Gia Hân đang mang vẻ tuyệt vọng, dứt khoát nói:

- Không phải là chưa đến mà là sẽ không đến.

- Không đâu anh ấy sẽ đến mà.

- Đồ ngốc, Chấn Nam đã về từ lúc tan học rồi. Cậu có biết mấy giờ rồi không mà còn đợi anh ta?

- Chấn Nam đã đọc tin nhắn thì nhất định anh ấy sẽ đến, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ấy.

- Không đợi nữa, theo tôi về. – Hàn Phong nắm lấy tay cô định kéo dậy thì lập tức bị cô vung ra một cách phũ phàng.

- Không đâu tôi đã nói sẽ đợi cho đến khi nào anh ấy xuất hiện.

- Đừng ngu ngốc như vậy có được không? Cậu có đợi tới sáng Lục Chấn Nam cũng không tới đâu. Triệu Gia Hân, cậu làm ơn hãy chấp nhận sự thật đi, Lục Chấn Nam đã có hôn ước, anh ta chính là muốn chia tay với cậu.

Gia Hân gắt lên, cố bác bỏ dù là sự thật:

- Không phải. Trong chuyện này nhất định có lí do gì đó, tôi phải hỏi rõ Chấn Nam, anh ấy không như vậy đâu...

Gia Hân khóc. Nếu nước mắt là đau thương thì đôi mắt là sự biểu hiện cho những đau thương của cô gái. Càng bác bỏ sự thật, cô lại càng đau như thể đi ngược lại với cấm lệnh uy nghiêm mà Thượng đế đã đề ra.

Hàn Phong rơi vào lúng túng và xót xa:

- Tôi... tôi xin lỗi... cậu đừng khóc có được không?

Cúi mặt, cô gái nhỏ thều thào:

- Chấn Nam đã không đến...

- Đừng nghĩ về Chấn Nam nữa... Tôi sẽ luôn bên cậu.

Ôm cô gái nhỏ vào lòng, tim cậu như bắn loạn, thứ tình cảm đơn phương ngủ vùi lại dấy lên.

Người con trai lặng lẽ bước đi, mái tóc ngắn cô độc đến lạnh lùng...

Gia Hân rải ánh nhìn vô vị lên ô cửa sổ, vò mạnh mẫu giấy trong tay. Có nên hay không? Cô đang rất bối rối. Hôm qua Chấn Nam đã không đến nhưng hôm nay lại muốn hẹn cô ra là vì lí do gì? Có phải là Chấn Nam không? Nếu là anh sao lại không trực tiếp gặp cô như mọi lần mà lại nhờ một cô gái lạ hoắc đưa cô mẫu giấy này.

Chuông reo đánh tan bao mệt mỏi, cô gái nhỏ bước nhanh ra khỏi lớp để đến điểm hẹn. Mặc kệ có phải Chấn Nam hay không cô cũng muốn đến, đơn giản vì trong lòng cô vẫn luôn nuôi dưỡng một hy vọng nhỏ nhoi rằng đó sẽ là Chấn Nam.

...

Sân trường đầy nắng, đôi trai gái nắm tay bước đi trong sự ngưỡng mộ đến ngất ngây của mọi người. Đến trước bậc thang, hai bàn tay đang nắm chặt đột nhiên tách ra từ hai phía.

- Vai diễn này đến khi nào mới kết thúc đây. Tôi mệt mỏi lắm rồi đây. – Cô gái mái ngang thở dài.

- Tôi có vẻ thích sao?

- Khi chuyện này kết thúc, anh phải thực hiện lời hứa đấy. Tôi không muốn phải lấy người mà mình không yêu thương nhất là đồ máu lạnh như anh.

- Tôi sẽ không thất hứa. – Chấn Nam nhếch môi, dứt hai tay vào túi lãnh đạm bước lên.

- Tôi đi dạo quanh đây một chút.

Rin cũng cũng quay người bước về hướng khác.

...

Ở một nơi nào đó trong học viện...

- Uống cho Triệu Gia Hân thông minh, rốt cuộc cũng chỉ là đứa ngu ngốc trong những chuyện có liên quan đến Chấn Nam. Chỉ cần nói là Lục Chấn Nam thì cô liền đâm đầu chạy đến. Rõ khờ khạo. – Cô gái tóc xoăn khoanh hai tay trước ngực, cười khinh.

- Máy người muốn gì ở tôi?

- Muốn gì à?

Bốp

Cô ta trừng mắt nhìn Gia Hân:

- Điều tôi muốn đấy nhưng vẫn chưa hết đâu... Hôm nay cô phải trả giá vì dám xen vào chuyện của tôi.

Sau lệnh của cô nàng tóc xoăn, Gia Hân bị giữ chặt hai tay. Cô ta nhếch môi:

- Để xem không có sự bao bọc của Lục Chấn Nam, cô còn vênh vào được hay không?
- Gia Hân nhắm chặt mắt, chờ đợi cái tát giáng xuống nhưng không...
- Dừng lại. Các người đang làm gì vậy hả?
 - Đừng có xen vào chuyện của người khác. Cô... cô chẳng phải là vị hôn phu của Lục Chấn Nam sao?
 - Chính là tôi.
 - Tốt quá... Tôi đang giúp cô trừng trị kẻ thứ ba này đây. – Cô ta liếc mắt về Gia Hân.
- Cô gái mái ngang cười khó hiểu, giọng khinh khỉnh:
- Vậy sao? Nhưng... tôi đâu có nhờ mấy kẻ nghiệp dư như cô.
 - Tôi đang giúp cô đấy. Triệu Gia Hân từng dụ dỗ vị hôn phu của cô chẳng lẽ cô không ghét nó à?
 - Cô nghĩ Chấn Nam là ai mà có thể bị dụ dỗ, tôi có ghét cô ta không thì có liên quan gì đến cô? Câu “Đừng xen vào chuyện của người khác” phải để tôi nói mới đúng...
 - Cô...
 - Mau kéo đám người của cô đi đi trước khi tôi nói với Chấn Nam về chuyện cô giả danh anh ấy để gây chuyện.
- Cô nàng tóc xoăn hậm hực quay đi, không quên lia mắt cảnh báo về phía cô gái nhỏ.
- ...
- Cô không sao chứ?
 - Không sao. Cảm ơn! Mà sao cô lại giúp tôi? – Gia Hân cúi mặt, nói nhỏ.
 - Thấy chướng mắt thôi. Cô không sao thì tốt rồi, tôi đi đây.
- Rin quay bước đi nhưng nấn ná một chút, không quay đầu lại, cô nói:
- Nếu cô muốn gặp Lục Chấn Nam thì tối nay cứ đến nhà tìm anh ta...

40. – Chương 40

- Tìm anh có chuyện gì? – Chấn Nam quay lưng về phía cô, bóng người cao lớn đổ lên mặt hồ gợn nước.
 - Anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?
 - Chẳng phải em đến tìm anh sao? – Quay lại nhìn cô, gạt bỏ mọi cảm xúc.
 - Em... – Gia Hân rơi vào lúng túng, phải rất khó khăn mới quyết định đến đây giờ lại không biết nói gì.
- Đôi giày xanh dương tiến một bước, đôi mắt trong veo ngược nhìn anh, dứt khoát nói:
- Em cần một lí do và một lời giải thích.
 - Anh không có. Em về đi.
 - Em không về, em muốn nghe chính miệng anh nói rằng tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, rằng anh có lí do gì đó...
 - Không có lí do gì hết. Về đi. – Chấn Nam quay lưng.
 - Được rồi, em sẽ về nếu anh trả lời thật lòng... Lục Chấn Nam, anh... có cần em nữa không?
 - Về đi, Rin đang đợi anh. Đừng ngu ngốc mà đeo bám anh nữa.
- Anh bước vào trong, cô gái nhỏ lặng người, âm thanh của sự đổ vỡ như gần bên tai.

Đứng trước cánh cổng màu đen, Gia Hân ngoái nhìn căn phòng có bậu cửa sổ lớn, vẫn tối òm như thói quen. Chân va phải thứ gì đó, Gia Hân lặng nhìn chậu cây con dưới chân mình, nước mắt rơi. Dem theo chậu cây bước ra khỏi cánh cổng màu đen, đôi giày xanh dương khựng lại...

Bóp

Chậu hoa rơi xuống, vỡ nát ngay dưới chân...

- Gia Hân về rồi à? Anh đã nói gì với cô ấy? – Rin chặn lại khi Chấn Nam vừa bước lên bậc thang.
- Tránh ra.
- Thực ra anh đã nói gì với cô ấy? Có phải anh lại làm cô ấy tổn thương không? Lục Chấn Nam tôi thực sự không hiểu nổi anh rõ ràng là yêu cô ấy nhưng lại tìm mọi cách để cô ấy rời xa mình rồi làm cả hai đau khổ. Anh có nổi khổ sao? Anh bị ung thư à? Anh sắp chết rồi ư?

Dẫn người qua Rin, Chấn Nam lạnh lùng bước lên lầu.

- Lục Chấn Nam...
- Anh ấy là vậy đấy. Trừ khi anh ấy tự nói ra bằng không có hỏi cách mấy anh ấy cũng không nói đâu. – Là Gia Bảo, cậu nhóc đang ngồi trên sofa đọc sách.
- Nói vậy cậu cũng không biết à?

Gấp lại quyển sách, Gia Bảo chậm rãi nói:

- Chắc chắn là có lí do đặc biệt gì đó. Anh ấy rất yêu Gia Hân tuyệt đối không thể làm người mình yêu bị tổn thương được.
- Tôi rất tò mò không biết họ yêu nhau thế nào, một người lạnh lùng như Chấn Nam và một cô gái bình thường như Gia Hân.
- Gia Hân là mối tình đầu của anh Chấn Nam.
- Mối tình đầu sao?
- Chấn Nam rất ít tiếp xúc với con gái nếu không nói là ghét họ nhưng với Gia Hân thì khác. Anh ấy thay đổi rất nhiều từ khi Gia Hân xuất hiện, chị có bao giờ thấy anh ấy cười chưa? Nụ cười mang niềm hạnh phúc...
- Gia Hân chắc là một cô gái rất đặc biệt...

Đặt quyển sách lên bàn, Gia Bảo đứng dậy bước về phía Rin:

- Cũng tối rồi, tôi đưa chị về khách sạn nhé.

Cạch. Mở cửa bước vào sẵn tiện bật công tắc đèn. Căn phòng rộng lớn thoáng chốc ngập tràn trong ánh sáng.

Bóp

Bình trà đập mạnh vào tường, những mảnh vỡ sắc nhọn lăn lóc dưới mép tường.

Jay thở phào may mà anh né kịp.

- Tùy tiện vào phòng tôi còn tự ý bật đèn. Anh muốn chết không?
- Không màng tới thái độ giận dữ của chàng trai, Jay ngồi xuống đối diện người đó.
- Đâu cần phải như thế chứ, suýt tí nữa phải gọi Triết Minh về băng bó cho tôi rồi.
 - Chuyện gì nói mau đi. – Gập lại laptop, Chấn Nam lạnh lùng nói.

- Về công ty Hoàng Hân cậu định làm thật à?
- Đương nhiên.
- Nhưng còn Gia Hân...
- Người tôi muốn tiêu diệt là Triệu Hoàng.
- Nếu Gia Hân biết cô ấy sẽ càng hận cậu.

Nhếch môi một cái Chấn Nam bình thản đáp:

- Đó là điều tôi muốn...
- Leader, cậu không thể tuyệt tình như thế. Gia Hân vẫn chưa biết sự thật, cô ấy rất yêu bố, liệu mọi chuyện sẽ ra sao nếu cậu tiêu diệt Triệu Hoàng?
- Nếu biết sự thật, Gia Hân sẽ càng tổn thương hơn... Một người bố vô tình như thế Gia Hân không có sẽ tốt hơn.
- Cậu muốn kết liễu ông ta?
- Cứ vờ trước đã, lần này tôi muốn ông ta ngồi tù...

Cánh cửa dần khép lại, đôi mắt tinh ranh của Jay đã kịp ghi lại bức ảnh Gia Hân thấp thoáng sau tấm màn đen trên tường. Lí do Chấn Nam muốn tiêu diệt Triệu Hoàng anh là người rõ nhất, Jay đã điều tra thêm, Triệu Hoàng và mẹ Chấn Nam li dị chính vì khi đó, Triệu Hoàng đã phát hiện vợ mình luôn nhưng nhớ người tình cũ và đưa con đầu lòng của họ chính là con của người đó. Ông ta vì nóng nảy nên chửi đánh bà, họ li dị, bà không được chia một phần tài sản nào thậm chí còn bị đuổi đi và không được gặp mặt con gái. Chấn Nam đang từng bước cho kế hoạch trả thù của mình đầu tiên là Triệu Hoàng – người đàn ông vô tình đã khiến mẹ anh bỏ đi biệt tích.

Chấn Nam nhìn bức ảnh hồi lâu, gương mặt hồn nhiên này đã bị anh làm tổn thương. Nhưng... anh không thể làm khác, giữa anh và cô đã tồn tại giới hạn.

Học viện chìm vào giờ học yên tĩnh đến lạ kì. Giáo viên và học viên đều ngáp đầu trong mớ kiến thức lộn xộn và những bài giảng du dương là thứ thuốc mê công hiệu nhất.

Ngưng lại bài giảng, giáo viên nhìn một lượt lớp học, ho khan một tiếng:

- Gia Hân.
- ...
- Gia Hân.
- ...
- Gia Hân.
- Dạ... – Mãi đến khi Hàn Phong khều vai, Gia Hân mới giật mình lên tiếng.
- Lên giải bài này đi. – Cô giáo chỉ tay về phía bảng.
- Em xin lỗi... – Gia Hân ấp úng.

Bước xuống bục giảng, cô giáo tròng mắt nhìn học trò:

- Có chuyện gì sao? Em dạo này không được ổn lắm.

Gia Hân cúi mặt và giữ im lặng nhưng có người lại thay cô trả lời:

- Bị đá rồi nên đầu còn tâm trí học nữa. Những đứa trẻ cao lơ mảy té chắc là đau lắm. Thật tội nghiệp. – Là lớp trưởng – một tiểu thư nhà giàu mang bệnh thành tích cũng chính là cô nàng tóc xoắn đã bày kế dụ Gia Hân hôm trước.
- Cậu vừa nói gì vậy hả? – Bảo Châu đứng bật dậy trừng mắt nhìn sang dãy bàn bên kia.

- Cậu điếc à? Tôi nói rõ như vậy mà cậu không nghe thấy sao?

Bảo Châu làm mặt ngơ nghê:

- Tôi cứ tưởng cậu đang sửa chữ?

Hơn nửa lớp cười rần rần trước câu trả đùa hàm ý bao gồm cái nhếch môi của Hàn Phong, số còn lại về phe cô lớp trưởng nên chỉ trơ mặt hay cười thầm trong bụng.

- Cậu...

- Được rồi hai em, chúng ta vẫn đang trong giờ học. – Cô giáo nhẹ nhàng nhắc nhở mong hóa giải nguy cơ chiến tranh giữa hai cô gái nhưng có lẽ chiến tranh đã bùng nổ...

- Em rộng lượng nên sẽ không chấp nhất người như cậu ta.

- Cậu mà rộng lượng sao? Không đứng nhất được thì đem lòng ganh ghét người khác, ý đồ ăn hiếp yếu, cậu rộng thật đấy.

- Còn cậu nên lo xem khi nào tập đoàn nhà cậu thực sự phá sản, tới lúc đó phải học hỏi ai kia đeo bám mấy thiếu gia nhà giàu đi. – Liếc mắt về Gia Hân.

- Lớp trưởng, cậu không được quá đáng... – Lúc này Vũ Phương cũng lên tiếng.

- Cả bọn các cậu chơi với nhau đúng là hợp thật đấy, một lũ ăn bám.

- Con nhỏ này, mày dám...

Bảo Châu giận dữ gất lên, mặt đầy sát khí bước ra khỏi chỗ, bên kia nàng lớp trưởng đâu chịu thua cũng bước ra, hai ánh mắt tóe lửa hướng về nhau. Lớp học trở nên náo loạn chia làm hai nhóm can ngăn hai cô gái. Lúc này, cô giáo cũng chẳng thể can ngăn.

- IM HẾT ĐI!

Tiếng hét của cô gái làm mọi thứ im bật, mọi người đều hướng mắt về cô gái nhỏ.

Thở một cái để lấy bình tĩnh, Gia Hân nhìn cô giáo:

- Xin lỗi cô em ra ngoài một lát...

Gia Hân bước nhanh khỏi lớp, mặc kệ cô giáo có đồng ý hay không. Lớp học cũng dần trở nên yên lặng.

Thêm một người nữa rời khỏi lớp học...

...

Bước theo đôi giày xanh dương, nắm chặt cánh tay người đi trước, Hàn Phong cau mày.

- Đi đâu đấy?

- Tôi muốn yên tĩnh một chút, đừng theo tôi. – Gia Hân nhăn trán mệt mỏi.

- Tôi sẽ giữ yên lặng...

Cậu nói nhanh rồi lời Gia Hân đi mặc cô ngoan cố vùng vẫy.

Bầu trời xanh ngắt, điểm vài chòm mây lẻ bồng bênh như kẹo bông. Đồi cao lộng gió len lỏi vài sợi nắng, bầy sẻ nhỏ vươn cổ hót râm ran, gió thổi, lá chạm lá, cành chạm cành nghe lao xao.

Chiếc moto lách bánh dừng lại, đám xác lá bay tung tóe rồi đáp xuống vạt sang hai phía.

Đôi giày xanh dương vờ tình giẫm lên xác lá lẫn đám cỏ xanh rì, đôi mắt trong veo rải ánh nhìn vô vị về phía học viện danh giá. Mọi sóng gió đều bắt đầu từ đó.

Đặt bước ngang Gia Hân, hất chiếc cặp chéo vai về phía sau, Hàn Phong cho hai tay vào túi, giữ im lặng.

- Anh ấy không cần tôi nữa. Vậy mà tôi cứ luôn cho rằng anh ấy là có lí do gì đó.

- ...

- Tôi ghét anh ấy, sao lại hôn cô ấy trước mặt tôi?
- ...
- Anh ấy muốn chia tay... anh ấy không cần tôi nữa...
- ...
- Tôi ngốc lắm phải không? – Quay sang người bên cạnh, Gia Hân cười nhạt, mí mắt căng ra giằng lại thứ chất lỏng mặn chát.
- Ừ, ngốc lắm nên cứ làm người khác lo lắng. Đừng ngốc nữa nhé! – Cậu cười buồn xoa đầu cô nhóc.
- Hàn Phong, tôi muốn...
- Muốn gì cơ?
- Tôi muốn... hức... khóc...

Sau bao cố gắng cuối cùng Gia Hân cũng bất lực để nước mắt chảy xuôi như nó muốn, cô gái nhỏ òa khóc, tròng mắt đỏ hoe ngập đầy nước, dụi mắt nhiều lần nhưng nước mắt cứ ứa ra. Cỗ lễ nào nước mắt là ngôn ngữ im lặng của nỗi đau...

Kéo đầu cô áp vào ngực cậu để cô khóc thoải mái hơn, Hàn Phong đặt tay lên mái tóc mềm, trong lồng ngực, một trái tim vẫn đập nhưng mạnh hơn, nhanh hơn và nó đập không chỉ vì sự sống.

Một lúc sau, trong tiếng nấc cô gái nhỏ vẫn khóc như đứa trẻ cần dỗ dành, áo cậu ướt một mảng lớn. Đẩy nhẹ Gia Hân ra, Hàn Phong áp hai tay lên gò má nhợt nhạt đầm đìa nước, dịu giọng:

- Đừng khóc nữa!

Vẫn khóc.

- Đừng khóc nữa mà!

Vẫn thế.

- Xin cậu đấy. Khóc lâu vậy không mệt sao?

Dụi mắt nhưng nước mắt vẫn ứa ra.

- Muốn tôi làm sao đây hả?
- Tôi... hức... cũng muốn lắm... hức... nhưng...

Không gian lặng như tờ, chỉ loáng thoáng tiếng hót của mấy chú chim nhỏ hay tiếng gió dạt vào cành thối lá bay.

Cô gái nhỏ mở to đôi mắt trong veo còn rơm rớm vài giọt nước li ti. Nước mắt ngưng chảy rồi chỉ có điều môi cô đang bị khóa chặt bởi một đôi mỏng, mọi bản năng như bị tước đoạt, cảm giác ngọt lịm tan chảy trong vị giác rồi thấm vào tim truyền đến từng mạch máu trong cơ thể... Luyến tiếc rồi môi đi, Hàn Phong cười ngơ nghe:

- Hết khóc rồi.
- Cậu... cậu... sao dám... hôn... Áaaaaaaaaaaaaa...
- Ngọt thật đấy.
- Ngọt?
- Môi cậu.

Gia Hân trợn mắt, đâm vào ngực cậu:

- Đồ tồi sao cậu dám làm vậy hả?

- Vậy thì từ nay đừng khóc nữa nếu không tôi sẽ hôn cậu. Hứa với tôi đừng buồn vì anh ta nữa, cậu cứ thế này tôi... rất đau. – Giữ tay cô lại, Hàn Phong nghiêm túc nói.

Gia Hân cúi gầm mặt, phần vì ngượng, phần vì không thể nhìn vào mắt cậu.

- Tôi sẽ không như vậy nữa đâu. Hứa đấy! – Đôi mắt trong veo ngược nhìn cậu, môi vẽ một nét cười nhẹ tênh.

Hôm nay lớp đứng đầu khối 11 có tiết kiểm tra chạy bền vì thể học viên tập trung ra sân thay vì nhà thi đấu như mọi khi.

Mỗi lần chạy là 5 người, trong khi nhóm có Gia Hân đang chạy thì một sự cố nhỏ đã xảy ra nhưng có phải là sự cố hay không chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ.

Cả lớp hốt hoảng chạy lại quay quanh một nữ sinh bị ngã trong lúc chạy.

- Tất cả tránh ra.

Hàn Phong nhanh chóng bế cô gái đó đến phòng y tế trong những ánh mắt lo lắng, Bảo Châu cũng chạy theo.

Một cái nhếch miệng đầy thâm độc và đôi mắt thích thú về phía họ. Tất cả đều được Vũ Phương nhìn thấy.

- Lớp trưởng, là cậu làm phải không?

- Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả? – Cô ta làm mặt nai tơ.

Vũ Phương cười nhạt:

- Cậu diễn tốt lắm. Nhưng tôi đã nhìn thấy cậu vượt qua mặt Gia Hân và gạt chân cậu ấy. Cả cậu, cậu và cậu nữa. – Vũ Phương chỉ tay về những người chạy cùng khi đó. – Các cậu đã thông đồng với nhau, đúng không?

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng lớp trưởng nhếch môi, ánh mắt sắc lẹm như mũi dao muốn rạch nát mọi thứ.

- Đúng vậy thì sao? Cậu làm gì được tôi.

Bốp

- Cậu dám đánh tôi. – Cô nàng tóc xoăn ôm má, trừng mắt giận dữ.

- Tôi đã nhện cậu nhiều lần. Đừng tưởng những chuyện cậu làm người khác không biết, tạt nước Bảo Châu trong nhà vệ sinh còn cho người đánh cậu ấy lần gần đây nhất là dụ Gia Hân ra phía sau trường. Tôi nói có đúng không?

Cô nàng tóc xoăn vung tay, định sẽ trả lại một cái tát thật đau nhưng bàn tay cô đã bị giữ chặt khi vừa đưa lên.

- Tôi không đánh con gái nhưng mà tôi sẽ không bỏ qua cho những ai dám động tới Phương-của-tôi đâu.

Vũ Phương trở mặt nhìn người vừa xuất hiện. Gì mà Phương-của-tôi chứ? Cô là món đồ của anh à?

- Anh điên à? Tôi là của anh khi nào chứ?

Buông tay cô lớp trưởng kia ra, Hoài Nam nhìn Vũ Phương, cười:

- Đừng giận dữ mà, thấy em đang cãi nhau anh liền bỏ lớp học chạy sang đây. Đủ để thấy em quan trọng với anh thế nào.

- Anh...

- Tất cả mấy đứa lên văn phòng ngay lập tức.

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía phát ra giọng nói nghiêm nghị vừa rồi, chính là thầy giám thị...

41. – Chương 41

Phòng y tế.

Những mái đầu chụm lại, quay quanh chiếc giường nhỏ. Ngồi bên cạnh, Bảo Châu nắm tay Gia Hân, ân cần hỏi:

- Chân cậu còn đau không? Lúc này làm mình lo chết được.
- Mình không sao. Cảm ơn mọi người nhiều lắm... Mà Vũ Phương, có thật là cậu đã đánh lớp trưởng?
- Gia Hân tươi cười nhìn mọi người rồi dừng lại ở Vũ Phương.
- Tại lúc đó mình giận quá... Cậu ấy lúc đó rất quá đáng, mình đã nói rồi mà mình nhất định sẽ bảo vệ Gia Hân...
- Dù lí do là gì thì việc đánh bạn học là điều không nên. – Lâm Vũ nhẹ giọng khuyên bảo ra dáng người anh lớn chừng chạc.
- Em thì lại thấy Phương làm vậy rất đúng. Phải cho ả ta một bài học để chữa thói hống hách đi. Tiếc thật lúc đó mình lo chạy theo Gia Hân không biết gương mặt cậu ấy sẽ thế nào nhỉ? Nghĩ tới mà mắc cười quá... hahaha...
- Cười gì mà cười? Phương-của-anh bị lão già giám thị bắt chép bài phạt, làm kiểm điểm kìa. – Hoài Nam cốc đầu cô em họ.
- A...Đau... Dám đánh em hả? – Đáp trả lại bằng mấy cái đập tay lên vai, Bảo Châu đột nhiên khựng lại lia mắt sang Vũ Phương đang trợn mắt. – Mà khoan... anh vừa nói gì? Phương-của-anh chà hai người này ghê quá ta...

Giấu vẻ ngượng ngùng, Vũ Phương bình thản nói:

- Cậu không biết anh họ cậu bị điên à?
- Nè, sao nói anh điên?
- Anh vốn là vậy mà.
- Anh không điên.
- Anh điên.
- Không có.
- Có.
- ...
- Hai người im lặng chút đi, phải cho người bệnh nghỉ ngơi chứ. – Hàn Phong bực bội cắt ngang cuộc đầu khẩu.

Gia Hân cười trừ:

- Mình chỉ bị té thôi, có bệnh gì đâu.
- Cũng tới giờ vào lớp rồi mọi người lên lớp đi, cứ để Gia Hân nghỉ ngơi ở đây.

Xoa đầu cô nhóc, Lâm Vũ là người cuối cùng bước ra khỏi đó. Anh không lên lớp mà rẽ sang hướng khác.

Anh dừng lại sau lưng một nam sinh.

- Sao cậu không vào thăm Gia Hân?
- Tại sao tôi phải làm thế?
- Chẳng phải cậu đứng ngoài cửa nhìn vào sao?
- ...

- Chấn Nam những chuyện vừa qua thật ra là sao? Cậu có nỗi khổ tâm gì phải không?
- Cậu biết “chấn” là gì không? – Quay đầu lại, nhếch môi. – Gia Hân là của tôi, bỏ đi hay giữ lại là do tôi quyết định. Chấn rồi thì bỏ thôi.
- Gia Hân không phải là đồ vật để cậu sở hữu, dù lí do là gì tôi cũng không cho phép cậu làm em ấy tổn thương.
- Cậu có quyền đó sao? Giờ tôi bỏ rồi đấy, anh em nhà cậu ai lượm lại thì tùy.

Chấn Nam lạnh lùng bước đi trong đôi mắt giận dữ của Lâm Vũ và một đôi mắt khác ngổn ngang những vết sườn đau thương.

Quay đầu lại, Lâm Vũ mở to mắt nhìn Gia Hân đang vịn tay vào tường, đôi mắt căng ra dồn nén những giọt nước mắt vụn vụn.

Căn nhà nhỏ hiện ra như niềm vui nhỏ hòa tan vào những đau buồn bất tận trong trái tim cô gái. Đẩy cánh cổng trắng, đôi giày xanh dương vụn về từng bước do vết thương ở chân vẫn còn đau. Vuốt lại mái tóc lò xo, chỉnh chu lại đồng phục, cánh môi nhạt gượng về một nét cười tươi tắn nhưng sớm vụt tắt...

Đặt balo lên sofa, Gia Hân ngồi xuống cạnh bố. Gọng kính nằm chềnh chệ một góc bàn, áo vest xám nửa trên sofa nửa la lét dưới sàn, xấp giấy trắng ngổn ngang mọi nơi. Triệu Hoàng bây giờ như một kẻ bị bỏ rơi giữa sa mạc hoang vắng, mái tóc điểm bạc rối bời, chống tay lên trán, đôi mày rậm cau lại hằn lên những nếp nhăn.

Gia Hân gọi ông, thật khẽ:

- Bố...
- Về rồi à? – Mãi khi nghe gọi, ông mới phát giác ra con gái đang ngồi cạnh.
- Có chuyện gì sao ạ?
- Chỉ là chuyện của công ty thôi. – Ông xoa đầu con gái.
- Có nghiêm trọng không ạ?

Thoảng suy nghĩ:

- Rất nghiêm trọng.
- Nghiêm trọng thế nào hả bố?
- Công ty có thể phá sản.
- Nghiêm... nghiêm trọng đến vậy sao?
- Công trình vừa mới hoàn thành của chúng ta bị kiện đạo ý tưởng thiết kế. Bố đã biết ai là nội gián nhưng lại không có bằng chứng buộc tội người đó. Nếu không được minh oan, chúng ta không những phải bồi thường cho chủ công trình mà còn phải bồi thường cho bên đó. Cũng tại bố chỉ lo phát triển chi nhánh bên Đức mà giao hết mọi công việc ở đây cho trưởng phòng. Ngày mai có thể bố sẽ đến sở cảnh sát để hợp tác điều tra...
- Hợp tác điều tra? Không phải họ sẽ bắt bố chứ? – Cô gái nhỏ hốt hoảng, nước mắt trực trào.

Đặt đầu con gái lên vai mình, Triệu Hoàng vỗ nhẹ vai trấn an:

- Con gái ngoan đừng lo, chỉ là hợp tác điều tra thôi.
- Điều tra xong thì họ sẽ thả bố chứ? – Cô nói trong tiếng khóc.

Ông cười:

- Tất nhiên rồi!

Gạt nước mắt, môi gương nụ cười buồn, Gia Hân nói đầy hy vọng:

- Con tin mọi chuyện rồi sẽ được làm rõ, sự thật sẽ đem lại ánh sáng cho người bị oan.

Căn nhà nhỏ chìm trong im ắng, nỗi buồn theo gió phả lên vạn vật... Trong mắt Triệu Hoàng một nỗi lo sợ đã lấn át mọi điểm nhìn.

Những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên màn hình máy tính bản, đọc một lượt bản tin, người phụ nữ khẽ cười. Chẳng biết bà cười vì điều gì nhưng nét cười ấy lại vô cùng đáng sợ.

Dí mạnh ngón trở lên đỉnh đầu của người đàn ông trong ảnh, người phụ nữ nhếch môi:

- Tàn sát nhau rồi. Vui thật!

Người phụ nữ mang nét đẹp của hoa bách hợp nhẹ nhàng và thanh khiết nhưng cánh hoa bách hợp ấy lại điểm thêm gai góc. Thời gian chẳng làm phai cái đẹp nhưng lại làm cái đẹp đó trở nên sắc sảo và đáng sợ.

Người phụ nữ cười lớn, tiếng cười vang vọng trong không gian...

Căn phòng kín hiu hắt bởi ánh đèn điện, ở giữa là một chiếc bàn gỗ có hai người đối diện nhau. Người thanh niên dựa lưng lên thành ghế, tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo, gương mặt hoàn mỹ nhưng lạnh. Người đàn ông đối diện vẻ dăm chiêu, thoáng lo sợ.

- Tất cả là cậu làm?
- ...
- Thật ra mục đích của cậu là gì?
- Trả thù. – Chất giọng khô khan mang theo hơi lạnh còng phả đầy căn phòng kín.

Triệu Hoàng ngạc nhiên nhìn người đối diện:

- Cậu có thù với tôi sao?
- Tôi trả thù ẹ.

...

Gục mặt xuống bàn, mái đầu điểm bạc run lên từng hồi, đôi mắt căng ra hẳn lên những vệt đỏ. Triệu Hoàng chẳng thể tin vào những gì mình vừa nghe. Người thanh niên trước mặt ông đây chính là đứa con trai vợ ông đã sinh ra và bị người tình cũ Lục Chấn Khang trao đổi. Hôm nay cậu ấy dồn ông vào ngõ cụt chính là để trả thù ông vì đã quá vô tình khiến mẹ cậu ấy bỏ đi.

Chợt nhớ ra điều gì đó, Triệu Hoàng gì chặt tay lên bàn, ông đánh giọng:

- Tại sao cậu lại tiếp cận Gia Hân? Cậu muốn làm gì con bé?
- Tôi biết người mình cần tiêu diệt là ai. Tôi sẽ không bao giờ làm hại em gái mình...

Chấn Nam lạnh lùng rời bước, người cảnh sát cúi đầu chào anh rồi đóng mạnh cánh cửa sắt. Xiết mạnh bàn tay, đôi mày rậm cau lại, mắt quý như muốn rạch nát mọi thứ xung quanh, anh cầm hận hai từ “em gái”...

Đôi giầy xanh dương nhích từng bước mệt mỏi trên làn đường nhám bụi, rơi rớt vài xác lá. Gió lạnh lùng tạt lên mặt, thổi tung mái tóc rối, gió mang về những mảnh vụn kí ức đau thương...

- Không phải bố nói là hợp tác điều tra thôi sao? Khi nào họ mới thả bố? Bố à... con lo lắm, con không ngủ được...
- Con gái ngoan, từ bây giờ hãy mạnh mẽ lên, hãy tự chăm sóc bản thân khi bố không bên cạnh có biết không?
- Bố, bố nói gì vậy? Chẳng lẽ bố không bên cạnh con nữa sao?

- Bố sẽ bên cạnh Hân Hân chỉ là... hiện tại bố phải ở đây một thời gian.
- Bố bị oan, bố không có làm sao họ lại bắt bố? Cho dù là có thì tội đạo ý tưởng chỉ cần bồi thường là được sao lại phải bắt người lại còn không cho bảo lãnh?
- Hân Hân, con còn nhỏ nên chưa hiểu. Sự việc không chỉ đơn giản là bồi thường đâu và cho dù sự thật có phơi bày trước mắt thì thế lực và đồng tiền cũng sẽ lu mờ tất cả. Trong cuộc sống không hề tồn tại công bằng, hãy chấp nhận điều đó.
- Thật ra ai là kẻ đã hại bố?
- Tập đoàn đã kiện công ty chúng ta chính là... LỤC CHẤN...
- LỤC CHẤN... là tập đoàn nhà Chấn Nam?
- Đúng vậy. Lục Chấn Nam là người đứng sau chuyện này, cậu ta thật sự rất nguy hiểm. Hân Hân con phải hứa với bố tránh xa Lục Chấn Nam...

Căn biệt thự màu trắng là điểm nổi bật nhất trong khu phố giàu sang này. Rộng lớn, sang trọng, lạ mắt và sắc sảo, mọi thứ đều hoàn hảo như chính chủ nhân của nó.

Đứng trước cánh cổng màu đen, đôi giày xanh dương vừa nhích lên lại lùi về mãi một lúc sau mới quyết định bấm chuông. Dù biết là không nên đến đây thêm lần nào nữa nhưng vì bố chuyện gì cô cũng có thể.

Ba hồi chuông văng vẳng nhưng chẳng có động tĩnh gì, Gia Hân nghiêng đầu nhìn về căn phòng có bậc cửa sổ rất lớn, hình ảnh ai kia lại choáng lấy tâm trí.

- Gia Hân...

Trong một quán cà phê.

Những giai điệu du dương lẫn vào mùi cà phê thơm nồng như gọt rửa nỗi buồn phiền trong lòng thực khách.

- Chấn Nam và Rin đã bay qua Nhật từ hôm qua.
- Gia Hân cố mở miệng thật tự nhiên dù trong lòng đang quặn đau.
- Để làm gì ạ?
 - Bàn về chuyện hợp tác giữa hai tập đoàn và... về hôn ước... Em tìm cậu ấy có chuyện gì sao?
 - Không bình thường chút nào. – Nhìn vào khoảng không, cô gái nhỏ nói bằng quơ.
 - Em nói gì?
 - Anh không bình thường chỉ là quản gia của căn nhà đó.

Jay nhướn mày:

- Vậy theo em, anh là gì?
- Anh là cánh tay đắc lực của Chấn Nam, trợ lý chẳng?
- Thông minh đấy và điều em muốn nói là? – Jay khẽ cười.
- Anh chắc hẳn biết rõ về những việc mà Chấn Nam làm kể cả những việc có liên quan đến tập đoàn Lục Chấn.

Không cần che giấu, Jay thành thật gật đầu.

- Tập đoàn Lục Chấn đã vu oan cho công ty Hoàng Hân, đúng chứ?

Gật đầu.

- Lục Chấn muốn nuốt trọn Hoàng Hân?

Gật.

- Người đứng sau mọi chuyện là... Chấn Nam?

Lại gật.

- Bố em không đạo ý tưởng, không trốn thuế, không buôn hàng cấm, không mua chuộc quan chức... tất cả là do các người sắp xếp để đẩy bố vào tù. – Cô gắt lên, mắt căng ra đầy giận dữ.

- Gia Hân, em bình tĩnh lại đi...

Xiết chặt mép áo, mắt đượm buồn, Gia Hân nói như than trách:

- Tại sao? Tại sao lại làm vậy? Tại sao lại thay đổi hay bây giờ chính là con người thật của anh ấy? Anh nói đi, chẳng phải anh rất rõ sao?

- Tạm thời anh không thể nói điều gì cả. Nhưng Gia Hân à, em phải biết sự thật không chỉ có một.

Gia Hân gạt ngay bàn tay đang xoa đầu mình, chớp mắt vài cái rồi đứng bật dậy chạy nhanh khỏi đó trong đôi mắt hoang mang có phần chua xót của người đằng sau.

...

Đôi giày xanh dương bất động bên bờ sông lộng gió, mái tóc nghịch ngợm bị hất tung, cô gái nhỏ cười buồn, một nụ cười bây giờ còn đau khổ hơn một lít nước mắt.

Gia Hân đã hỏi những người cảnh sát, bố cô không chỉ bị kiện vì đạo ý tưởng mà còn bị tình nghi trốn thuế, buôn hàng cấm, mua chuộc quan chức... nên mới bị bắt giữ. Nực cười, bố cô sao có thể chứ? Tất cả là do Lục Chấn Nam, chính anh ấy đã gán tội để đẩy bố cô vào tù.

Gia Hân nghĩ mãi cũng chẳng hiểu tại sao Chấn Nam lại làm thế, anh có thù hận gì với gia đình cô sao? Chấn Nam làm cô đau, cô có thể chấp nhận nhưng anh làm hại bố thì tuyệt đối không thể. Lục Chấn Nam anh muốn em hận anh sao?

42. – Chương 42

- Minh có đọc báo về chuyện của công ty nhà cậu. Minh tin bố Hoàng không phải là người như vậy.

- Minh cũng tin bố nhưng lại không thể giúp bố minh oan.

Căn phòng nhỏ hòa mình trong ánh sáng và làn khí tinh sạch buổi sớm mai, Gia Hân tựa người lên gối, thân thể mỏng manh và nhợt nhạt như cánh hoa tường vi. Từ ngày tòa tuyên án kết tội, bố vào tù, cánh hoa nhỏ như bị vùi vập...

- Minh thật không hiểu sao tập đoàn Lục Chấn có thể kiện công ty nhà cậu trong khi cậu và Chấn Nam...

Quặn lòng, Gia Hân cố vẽ một nét mặt bình thản nhưng đôi mắt đau thương kia đã tố cáo tất cả.

- Minh và anh ấy chia tay rồi.

Thu Thảo tròn mắt:

- Chia tay sao?

- Ừ.

- Minh xin lỗi vì đã nhắc đến chuyện này, chắc là cậu buồn lắm?

- Không sao. Minh ổn mà. – Cô cười gượng.

- Gia Hân, hãy mạnh mẽ lên nhé, mình sẽ thay bố Hoàng ở bên cạnh cậu. Cậu đó không được buồn nữa, không được khóc nữa, phải ăn uống đầy đủ, phải mau chóng hết bệnh,... Nếu bố Hoàng biết tình trạng của cậu bây giờ chắc sẽ lo lắng đấy.

- Minh biết mà. Cảm ơn cậu nhiều lắm, Thu Thảo.

- Gì chứ? Mình là bạn thân mà. – Thu Thảo cười tươi. – Ô... tới giờ học thêm rồi mình phải đi đây, mau chóng khỏe lại nhé!

Thu Thảo nhẹ nhàng rời khỏi phòng, dư âm của nụ cười làm Gia Hân thấy khá hơn. Ít ra cô vẫn còn những người bạn...

- Cháo tới rồi, tới rồi. Ô... nóng quá!

Đặt nhanh tô cháo nghi ngút khói lên bàn, Vũ Phương vừa thổi vừa xoa xoa hai bàn tay đang đỏ ửng.

- Cậu ấy về rồi à? – Quay sang Gia Hân.

- Cậu ấy đi học thêm.

- Cháo này mình nấu bằng cả tấm lòng, phải ăn hết đấy. Ăn xong rồi thì uống thuốc xong rồi thì phải ngủ để lấy sức...

- Được rồi, lát nữa mình sẽ ăn.

Vũ Phương thở dài nhìn cô bạn, Gia Hân chắc phải rất đau buồn...

- Chào ~. – Người thứ ba thành linh xuất hiện.

- Ể, cậu vào nhà bằng cách nào vậy này giờ tôi có nghe tiếng chuông đâu? Sao có thể tự ý vào nhà người khác hả?

- Tôi đến lúc cô bạn kia vừa ra. Mà này, Hoài Nam gọi cậu dưới nhà.

- Gọi tôi làm gì?

- Ai biết? Xuống mà coi.

Vũ Phương thì thầm với Hàn Phong điều gì đó rồi toan bước xuống nhà.

- Cậu ấy bảo tôi phải chông chừng cậu ăn, cho cậu uống thuốc rồi bắt cậu ngủ...

- Tôi có phải trẻ con đâu?

- Không trẻ con nhưng lại làm người khác lo lắng hơn cả trẻ con. – Dí sát mặt vào Gia Hân, cậu nói tiếp. – Lại khóc.

- Tôi không có.

- Mắt cậu đỏ ửng lên còn gì. Chắc là khóc nhiều lắm.

- ...

- Hay là muốn tôi... – Khoảng cách quá ngắn để họ có thể nghe rõ nhịp thở của nhau, Gia Hân vội nhích người ra xa.

- Cậu... cậu dám?

Hàn Phong cười thầm trước thái độ của Gia Hân, cậu ngồi xuống ghế, nói khẽ:

- Thật lòng tôi thấy rất bất lực khi không giúp gì được cho cậu.

- Mọi người luôn ở bên tôi đã là giúp tôi rất nhiều rồi.

- Hứa với tôi đi, phải thật mạnh mẽ, được chứ?

Gật đầu.

Đưa tô cháo cho Gia Hân, cậu nói:

- Mau ăn đi. Cậu phải mau hết bệnh để đến lớp, dạo này có nhiều bài tôi không hiểu lắm?

- Cậu phải tự học đi. Tôi đâu thể làm gia sư suốt đời cho cậu?

- Không phải... Chỉ là... không có cậu ngồi cạnh tôi không có động lực nào để học cả.

- Nói nhảm. – Cô nói ngược.

- Thật đấy.

Gia Hân cúi đầu đưa lên miệng một thìa cháo, dù biết rõ tình cảm của Hàn Phong dành ình nhưng trong cô vẫn còn nhiều điều rối rắm lẫn.

Trong một cửa hàng thức uống dành cho giới trẻ.

- Cậu thấy cô phục vụ thế nào?

- Dễ thương thật đấy! Chắc cũng trạc tuổi chúng ta nhỉ?

- Nhìn nai quá. Chọc ghẹo một tí nhé!

Hai nam sinh nhìn nhau cười gian mãnh.

- Bạn gì ơi?

- Có chuyện gì ạ?

- Mình muốn gọi thêm đồ uống.

- Xin lỗi, nếu muốn gọi đồ uống phải tới quầy.

Cô gái vừa quay đi thì tay bị nắm lại. Cô giựt tay ra, khó chịu.

- Đừng nổi giận chứ. Thấy bạn dễ thương nên đùa tí thôi.

- Mà bạn nổi giận nhìn cũng cá tính lắm đấy. Cho mình số điện thoại nhé.

- Tôi không có.

Cô gái lần nữa quay đi.

Bịch.

- A... Mình sơ ý quá, phiền bạn dọn dẹp dùm.

Cô gái dù biết là cố ý nhưng vẫn phải cúi đầu thu dọn.

- Thời buổi này con gái đi làm thêm rất nguy hiểm đấy nhất là những cô gái trẻ như cậu.

- Bạn còn đi học không? Bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Chắc là chưa có bạn trai đâu?

...

- Nè, sao cảm như hén hả?

Bịch.

Lại thêm một ly nước nằm lăn lóc trên sàn.

- Đủ rồi đấy. – Cô gái tức giận.

- Chẳng phải đến đây để làm việc sao? Mình thấy quán đang vắng khách không có gì làm nên kiếm việc cho bạn làm thôi.

Hai nam sinh nhìn nhau cười thích thú.

Bịch.

Lần này không phải là một ly nước rơi xuống sàn là một cái cặp bị quăng mạnh xuống bàn kèm theo sự xuất hiện của một chàng trai.

- Cút khỏi đây mau.

- Mày... mày là ai mà dám...

Người đó giơ chiếc ghế lên cao... Hai nam sinh kia hoảng sợ, xách cặp chạy đi mất.

- Cậu làm gì vậy? Muốn tôi bị đuổi việc à?
- Được vậy thì tốt. Ai cho phép cậu tự ý đi làm thêm hả?
- Là tôi muốn thế.
- Làm ơn đi Gia Hân, trong khi mọi người đều muốn giúp đỡ thì cậu lại từ chối tất cả để đi làm thêm cực khổ thế này sao?
- Nếu cậu ở trong hoàn cảnh của tôi, cậu sẽ hiểu. Về đi tôi còn phải làm việc.

Gia Hân nói xong thì quay đi. Còn Hàn Phong ung dung ngồi xuống ghế, chân vắt chéo.

- Sao phải về? Tôi đến đây là để uống nước cơ mà. Nè, phục vụ đi chứ.
- Đồ uống phải tự đến quầy gọi. Đây là quán tự phục vụ đấy...

Cô quay lại buông ra câu nói rồi đi thẳng về phía quầy làm ai kia ngượng đến không nói nên lời.

Sau ngày hôm đó, Hàn Phong ngày nào cũng tới quán nơi Gia Hân làm việc. Thường thì cậu ngồi làm bài tập, những lúc quán vắng khách, Gia Hân cũng ngồi học cùng cậu. Vì cậu ấy điển trai nên thu hút nhiều cô gái đam mê cái đẹp, bà chủ vì thế cũng không nói gì thậm chí còn xem cậu ta như “thượng khách”...

Chiếc moto chậm chậm dừng lại trước cánh cổng màu trắng. Hàn Phong bất động hồi lâu, lưng nặng trĩu vì cô gái nhỏ đang tựa đầu.

- Gia Hân, tới nhà rồi.
- Tới rồi sao?

Dụi mắt. Gia Hân bước xuống xe, xoa xoa khớp cổ đầy mệt mỏi.

- Mệt lắm à?
- Một chút.
- Nghỉ làm đi.
- Không đâu.

Hàn Phong thở dài:

- Cậu là đồ cứng đầu. – Xoa đầu cô. – Ngủ ngon nhé!

Chiếc moto lao vút trong màn đêm tĩnh mịch. Cô gái nhỏ cười buồn, vài cọng tóc con tinh nghịch tạt vào trán.

- Bố gây đi rồi, có phải thức ăn trong đây không hợp khẩu vị không? – Đặt khay thức ăn lên bàn, Gia Hân tươi cười nhìn bố. – Không sao. Con có làm nhiều món bố thích lắm này. Phải ăn hết đấy.

Nhìn nụ cười cố tỏ ra vui vẻ của con gái mà Triệu Hoàng quận đau.

- Gia Hân, bố xin lỗi...
- Sao bố lại xin lỗi?
- Mẹ Vũ Phương vừa tới thăm ta, bà ấy nói con từ chối mọi sự giúp đỡ, tự mình đi làm kiếm tiền...
- Con không muốn dựa dẫm vào người khác. Chẳng phải bố cũng bảo con mạnh mẽ lên sao? Thật ra đi làm thêm con cũng học thêm được nhiều thứ, công việc cũng không mệt lắm đâu. Bố đừng lo!

Nụ cười đó lại lần nữa thất tim ông đau nhói, ngập ngừng một lúc, ông lên tiếng:

- Con và Chấn Nam...

Nụ cười vụt tắt.

- Tụi con chia tay rồi.

Triệu Hoàng trầm ngâm nhìn con gái, ra là vậy, Chấn Nam đã chia tay Gia Hân vì lí do đó.

- Vậy cũng tốt. – Ông xoa đầu con gái, cười.

Mưa vừa ngớt. Đèn đường rọi vệt sáng lên những vũng nước mưa trên đường, như một tấm gương phản chiếu bóng người đi lại, chợt vô tình bị ai đó giẫm, nước mưa tung tóe tạt sang hai bên.

Đôi giày xanh dương rải từng bước thật nhẹ. Sau cơn mưa trời quang đãng, lớp bụi đường được gột rửa, khí trời mát mẻ và tinh sạch như được chiếc áo mới. Nếu mưa gợi về những nỗi buồn thì sau cơn mưa là thời điểm người ta vực dậy sau.

Khuya lắm rồi nhỉ? Phố thừa đèn, đường thừa xe. Cơn mưa đã làm Gia Hân trễ gần 2 tiếng đồng hồ, lạ thật mưa to và dai dẳng làm sao. Hôm nay không có Hàn Phong, cô sẽ đi bộ về nhà, cũng không xa lắm.

Điều gì đó làm đôi giày xanh dương khựng lại. Gia Hân mở to mắt nhìn về bên kia đường, đó chẳng phải là Thu Thảo sao? Cậu ấy đang bị một đám người lôi vào khu ngõ vắng, thật ra là chuyện gì?

- Gia Hân, cứu mình với...

Tiếng kêu thất thanh vọng qua từ phía bên kia, Thu Thảo đang vùng vẫy, tia hy vọng cuối cùng chợt lóe lên khi nhìn thấy cô bạn thân đang đứng bên kia đường.

Bình tĩnh, Gia Hân chạy thật nhanh qua đường. Nỗi lo sợ về sự an nguy của cô bạn đã lấn át mọi thứ trong đầu, trước mắt cô, Thu Thảo đang bị lôi đi trong sợ hãi, tất cả đều thúc giục Gia Hân phải chạy ngay đến đó.

Băng qua dây phân cách, đôi giày xanh dương vẫn chạy không suy nghĩ. Bóng đèn rọi thẳng lên dáng người mỏng manh của cô gái, thật nhanh, thật mạnh, thật bất ngờ...

Kết!!!

Mưa vừa ngớt lại quặn mình trong gió. Mưa ào ạt, mưa hối hả. Mưa cũng rất buồn và đau đớn.

Trước mũi xe đèn vẫn còn sáng, cô gái nhỏ nằm bất động, đôi giày xanh dương thắm đỏ. Mưa lẫn vào máu, màu đỏ loang lổ một khoảng đường...

Đôi giày xanh dương chậm rãi dừng lại, người con gái nhìn cảnh tượng dưới chân mình cười ngây dại, vai run lên. Cánh môi nhạt nhéch một đường.

- Tất cả là do cậu chuốc lấy...

Đôi giày xanh dương lạnh lùng bước đi trong màn mưa trắng xóa, gương mặt đầm đìa nước lại cười điên dại. Là nước mưa? Chỉ thấy mắt cô ta đỏ ứ...

Trên chuyến bay từ Nhật trở về Việt Nam, trong khoang hạng sang.

Ngồi bên ô cửa sổ, chàng trai thả đôi mắt lạnh vào đám mây bông bành bành như kẹo bông. Nét đẹp như tạc và khí chất lạnh lùng đã đón tim bao cô gái, có lẽ họ sẽ không ngờ chàng trai mang khí chất lãnh đạo này chỉ vừa 18 tuổi.

Gỗ kính mát, chẳng biết từ khi nào tấm ảnh đã bị kẹp chặt trong ngón tay. Chấn Nam khẽ cười, một nụ cười đứng ngẩn. Là tấm ảnh ở biển lúc anh bất ngờ cúi xuống hôn Gia Hân, anh đã giữ cho riêng mình đến Gia Hân cũng chưa được xem.

- Anh sẽ trở về bên em...

Những ngày ở Nhật, anh đã suy nghĩ rất nhiều và đã quyết định. Dù kì hoặc hay có trái với tự nhiên thì anh cũng sẽ làm thế. Vì anh... yêu quá rồi!

Vừa bước xuống sân bay, dáng người cao ráo đã hút mất mọi ánh nhìn, đánh tan cơn buồn ngủ của những đôi mắt lim dim vì bây giờ chỉ gần 4h sáng.

(Ring Ring)

Áp tai vào điện thoại, im lặng chờ bên kia nói trước.

- < leader,=" gia=" hân...=" >

43. – Chương 43

Trên dãy hành lang lạnh lẽo hực mùi thuốc sát trùng có cảm giác như lưỡi hái tử thần sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, không ai nói với ai câu nào, tất cả chìm vào sự im lặng đáng sợ. Ánh đèn sáng trưng của bệnh viện phản chiếu những biểu cảm khác nhau nhưng lại có cùng một nỗi niềm.

Bảo Châu xiết chặt bàn tay Lâm Vũ, mắt đỏ ứ vì khóc nhiều. Vũ Phương bóp chặt miếng băng trắng trên cánh tay phải, tin rằng lượng máu của mình sẽ giúp Gia Hân khỏi cơn nguy hiểm. Tựa lưng vào tường, Hàn Phong nhìn trân trân vào cánh cửa trắng, tim gào thét vì ân hận, giá như cậu đến đó...

Cánh cửa mở ra, vị bác sĩ trẻ gỡ chiếc khẩu trang đã ướt đầm mồ hôi, dịu giọng trấn an:

- Đã qua giai đoạn nguy hiểm, cô ấy sẽ được chuyển sang phòng hồi sức. Mọi người đừng quá lo lắng. Nhưng vẫn còn phải kiểm tra lại vì rất có thể sẽ để lại di chứng.

Vị bác sĩ quay lưng đi trước những cái thở phào nhẹ nhõm cùng những ánh mắt ngập tràn niềm vui.

Đẩy cửa vào phòng, vị bác sĩ tự nhiên ngồi vào ghế của mình, ai mà tin được con người trẻ tuổi này lại là người đứng đầu một trong những bệnh viện lớn nhất nước.

- Cô ấy đã qua cơn nguy kịch chỉ là... – Nhìn chàng thanh niên đang ngồi trên sofa, anh ngập ngừng.

- Là thế nào? – Không phải người ngồi trên sofa mà là người đang đứng cạnh cửa sổ.

- Khi cô ấy chưa tỉnh lại thì vẫn chưa biết được. Rất có thể sẽ để lại di chứng hoặc sẽ không tỉnh lại.

- Tại sao lại xảy ra chuyện này? – Chấn Nam lãnh đạm nhìn người đang đứng bên cửa sổ, âm vừa sắc lạnh cửa nát từng mảng không khí.

- Là tai nạn. Gia Hân đột nhiên băng qua dãy phân cách, người lái xe không kịp phản ứng nên...

- Vụ này anh giải quyết đi.

Khi không khí đã trở nên lạnh hơn vì con người lạnh lùng kia đã đi khỏi, Jay lắc nhẹ tách cà phê sóng sánh, nhìn người mặc áo blue cười khó hiểu:

- Cậu chắc chắn chứ Minh Triết?

- Gia Hân cậu phải ăn chứ. Cậu cứ thế này sẽ không khỏi bệnh được đâu.

Tựa lưng lên gối, đôi mắt trong veo rải ánh nhìn vô vị lên ô cửa kính từ trong suốt chuyển sang mờ rồi trong phút chốc cảnh vật bên ngoài nhòe đi. Kính vươn vãi những vệt nước dài, mưa làm dịu lại cái nắng trưa gay gắt.

- Hay là uống chút sữa nhé, môi cậu nhợt nhạt quá.

Lại lắc đầu.

Vũ Phương buồn bã nhìn sang Bảo Châu.

- Minh kể chuyện cười cho cậu nghe nhé, chắc chắn nghe xong cậu sẽ ôm bụng cười à xem. Hahaha... mắc cười quá nghĩ đến thôi mà đã mắc cười rồi... Minh bắt đầu đây... hahaha... Chuyện kể rằng có một bà khoe với bạn: “Con trai tôi mỗi khi ghi chép là mọi người lại chăm chú nhìn”. Bà kia reo lên: “Tuyệt quá, thế con bà làm thơ à?” Có biết bà đáp lại sao không? Hahaha “Không, nó làm bồi bàn ột tiệm ăn.”

Hahahaha....

- Có phải buồn cười lắm không? Ô... không buồn cười hả?

Bảo Châu nghếch mặt nhìn chung quanh, câu chuyện của cô mở đầu và kết thúc chỉ trong tiếng cười của mình cô, phải nói là quê không sao tả nổi.

Hoài Nam cốc đầu cô em họ:

- Đồ ngốc, đó mà là truyện cười à? Truyện sến thì có.

Quay sang cô gái trong bộ đồ bệnh nhân:

- Gia Hân, em đừng làm mọi người lo lắng nữa, phải ăn chút gì đi. Nếu cứ thế này em sẽ không bao giờ nói...

Cái huyết tay của Phương làm Hoài Nam im bật, bỏ dở câu nói.

Cạch.

Bác sĩ Minh Triết bước vào cùng cô y tá, tay mang một sắp hồ sơ.

- Cô bé lại không chịu ăn uống gì à?

Nhìn gương mặt của từng người cũng biết câu trả lời, anh đến bên giường bệnh. Nói khẽ:

- Gia Hân còn nhận ra anh chứ?

Ngước đôi mắt trong veo nhìn vị bác sĩ trẻ với gương mặt khá quen thuộc, cô gái nhỏ gật nhẹ.

Minh Triết mỉm cười, về hài lòng.

- Xin hỏi anh và Gia Hân...

- Tôi và Gia Hân đã từng gặp nhau một vài lần. Có thể phiền mọi người ra ngoài một lát không, tôi cần kiểm tra cho cô bé để đưa ra kết luận cuối cùng.

- Anh nói gì? Không thể nói được sao? – Hàn Phong kích động, gất lên.

Đáp lại, vị bác sĩ trẻ vẫn ôn tồn:

- Đúng vậy. Đó là di chứng mà tôi đã nói. Có phải cô ấy từng bị tai nạn không?

- Tai nạn sao?

- Hình như là có đó... Có lần tôi nghe Gia Hân nói lúc nhỏ cậu ấy từng bị nạn, một phần kí ức bị xóa đồng thời cậu ấy đã không nói được trong hai năm sau đó. – Vũ Phương trầm ngâm nhìn cô gái nhỏ đang nhắm nghiền mắt do tác dụng của thuốc an thần.

- Có chuyện đó nữa sao?

- Theo kiểm tra, cổ họng của cô ấy từng bị thương có thể va chạm lần này đã làm vết thương tái phát.

- Không có cách nào chữa trị sao? – Là Lâm Vũ.

- Tôi sẽ cố gắng. Nhưng nếu cô ấy cứ thế này việc chữa trị sẽ rất khó khăn, mọi người cần quan tâm và chăm sóc cô ấy nhiều hơn.

Triết Minh rời khỏi là lúc căn phòng chìm vào im ắng, mỗi người thả trôi theo những dòng suy nghĩ khác nhau nhưng hướng về cùng một người.

- Lâm Vũ, anh đưa Bảo Châu về còn Hoài Nam đưa Phương về đi. Đêm nay em sẽ ở lại.

Gió lùa qua đám là cây xào xạt thổi tung rèm cửa trắng tinh, gió mang luồng khí lạnh phủ đầy gian phòng yên ắng.

Kéo lại ô cửa kính ngăn gió lùa vào, phủ cao chiếc chăn ấm trên thân thể mỏng manh, Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt đượm buồn.

- Sao chuyện này lại xảy ra với cậu chứ?

- Gia Hân, xin lỗi, nếu hôm đó tôi đến rước cậu về thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra...

Trong khuôn viên đầy nắng, dáng người mỏng manh trong bộ đồ bệnh nhân vụn về từng bước trên đôi dép lê. Gió lùa, mái tóc bay lòa xòa về phía sau, gương mặt có phần xanh xao dưới vệt nắng trời lung linh.

Những đứa trẻ khoác lên người màu áo bệnh nhân tinh nghịch chơi đùa cùng nhau với những quả bóng bay nhiều màu sắc, mấy cụ già lom khom từng bước, những chiếc xe lăn quay tròn bánh một cách chậm rãi,... Vài mẫu chuyện ngắn, vài tiếng cười khúc khích hòa lẫn vào bầu không khí tinh sạch mùi cây cỏ. Khuôn viên bệnh viện rộng lớn và sạch sẽ như một công viên xanh.

Khúm hoa mười giờ đầy màu sắc kiêu hãnh vẫy mình trong tiết trời tươi đẹp.

Chạm nhẹ những ngón tay lên cánh hoa màu hồng phấn, hàng mi cong khẽ chớp rồi mở to đôi mắt tròn trong veo như nước tinh khiết.

Đâu đó có một đôi mắt dõi theo từng cử chỉ nhỏ nhất ấy, ấm áp mà đau đớn.

- Anh cao ơi... – Giọng nói trong trẻo vang bên dưới.

Cậu bé lay lay tay anh, nó ngược đôi mắt to tròn hơi rướm nước nhìn anh, định nói gì đó nhưng đôi mắt đáng sợ kia đã làm nó im bật, lùi lại một bước.

Chấn Nam ngồi xuống, đôi mắt trở nên ấm áp:

- Có chuyện gì?

- Cái bóng bay của em bị vướng trên ngọn cây rồi...

Đi theo cậu bé, có một quả bóng bay màu xanh dương đang vướng trên cây. Với người khác có lẽ là khó nhưng với Chấn Nam thì lại quá dễ dàng, chỉ cần đưa tay và lấy.

- Anh cao, em tặng anh luôn nè.

Cậu bé chìa lại quả bóng về phía Chấn Nam.

- Tặng anh sao?

Gật đầu.

- Anh vừa đẹp trai vừa tốt bụng, em rất thích anh.

Chấn Nam xoa đầu cậu nhóc rồi nhìn đầu đó.

Một lúc sau...

- Chị ơi, em tặng chị này.

Một thằng bé kháu khỉnh đột nhiên chạy đến dúi vào tay Gia Hân dây cầm quả bóng bay màu xanh dương.

Cô khó hiểu nhìn thằng bé.

Nó cười ngô nghê, giọng nói trong trẻo lần nữa vang lên:

- Nó sẽ mang đến may mắn cho chị. Chị phải mau hết bệnh đây, vì khi chị bị bệnh mọi người xung quanh sẽ rất rất lo lắng cho chị.

Gia Hân ngây người nhìn thằng bé đang lon ton chạy đi. Nhìn quả bóng bay hình trái tim trên đỉnh đầu, cô gái nhỏ khẽ cười, nét cười nhẹ tênh như cánh hoa vờn trên mặt nước.

Trẻ con thì không biết nói dối đâu nhỉ? Từ ngày có quả bóng bay đó, Gia Hân chịu ăn uống nhiều hơn, đã biết phản ứng lại những điều người khác nói thay vì cứ mở to đôi mắt trong veo.

Minh Triết cũng đã nói vết thương đang lành lại một cách nhanh chóng.

- Gia Hân mình đã chép hết các bài học lại cho cậu, khi nào xuất viện cậu sẽ không lo việc theo kịp bài giảng.
- Còn mình mua rất nhiều trái cây cho cậu, rất tốt cho thanh quản đó.
- À, cậu biết không, hiệu trưởng bấy lâu giấu mặt đã xuất hiện rồi đấy. Bà ấy trông rất xinh đẹp và quý phái.
- Nhỏ lớp trưởng đáng ghét kia cuối cùng cũng chuyển trường, vào lớp mà không có bản mặt của cô ta làm tâm trạng mình cũng tốt hơn.
- Phải không đấy hay tại cậu được thay thế chức vụ của cô ta nên mừng?
- Thì mình mừng vì cả hai chuyện, mình làm lớp trưởng không phải tốt lắm sao? Dù gì mình cũng là cô Hội phó xinh đẹp, đáng yêu của Bingel mà.
- Mắc ói quá cô ơi...

Hai cô bạn cứ thế lú lo bên cạnh giường bệnh làm ai kia phát cáu:

- Hết giờ rồi, hai người về đi.
- Thăm bệnh mà cậu làm như thăm tù vậy.
- Còn phải để bệnh nhân nghỉ ngơi chứ. Hai cậu là chúa làm ồn, tốt nhất nên về nhà hay đi hẹn hò đi.

Vừa nói Hàn Phong vừa đẩy hai cái miệng ồn ào ra ngoài kèm theo lời chúc:

- Hẹn hò vui vẻ ~

Quay lại với Gia Hân đang trầm ngâm nhìn về hướng cửa sổ...

Nhận lấy miếng táo đã gọt vỏ từ Hàn Phong, cô nhắm mắt.

- Nó có vẻ không được đẹp nhỉ? – Cậu cười ngượng.

Không phải là không được đẹp mà là quá tệ, táo hơi bị thâm, hình thù méo xệ, có vài chỗ còn chưa gọt kĩ.

Tuy vậy, Gia Hân vẫn đưa lên miệng, cắn một miếng nhỏ, vị ngọt giòn tan trong cổ họng.

- Ở học viện đạo này rất vui nhưng sẽ vui hơn nếu có cậu.
- ...
- Cô chủ nhiệm rất lo lắng cho cậu, bảo là sẽ đến thăm khi rảnh.
- ...
- Bà chủ chỗ cậu làm thêm cũng hay nhắc cậu lắm, bà ấy bảo cậu nghỉ làm rồi thì quán không còn đông khách như trước nữa còn nói nếu cậu đi làm lại sẽ trả lương cao hơn.
- ...
- Quả bóng đó là của ai vậy?
- ...
- Xin lỗi, tôi quên mất...

- ...

Đặt miếng táo đang ăn dở lên bàn, Gia Hân thả mình xuống giường, kéo chăn, mắt khép lại.

Hiểu ý, Hàn Phong nhẹ nhàng đóng lại cửa sổ, tắt đèn và bước ra ngoài. Sau khi dọn dò cô y tá, cậu rời khỏi bệnh viện.

Đêm. Mưa chẳng muốn dứt, gió giập dữ quật lìa nhành cây to, những đám mây đen tích điện, sấm chọt xẹt ngang cả góc trời như cơn thịnh nộ của trời đất.

Trên giường bệnh trắng muốt, cô gái nhỏ xiết chặt tấm đệm dưới lưng, cả người lấm tấm mồ hôi, môi mím chặt gần như bật máu nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Những mảng kí ức đen tối, những đau thương của quá khứ lần nữa dấy lên dày vò trái tim yếu ớt.

Cạch.

Cái dáng cao ngạo nghề bước đến giường, cả người chìm trong nỗi đau xót bất tận.

Nắm chặt hai cánh tay đang xiết chặt, anh nói trong lo lắng:

- Gia Hân, em sao vậy? Mau tỉnh lại đi.

Có lẽ chỉ Gia Hân mới đưa anh vào tình trạng hoảng loạn như bây giờ, mắt vẫn nhắm nghiền, tay ra sức vùng vẫy, có thứ chất lỏng mặn chát chảy dài trên má.

- Anh nói mau tỉnh dậy.

Chấn Nam gắt lên. Nhưng Gia Hân vẫn không nghe thấy, răng cứa mạnh vào cánh môi nhợt, máu ứa ra.

Chấn Nam cúi xuống, dùng môi mình để ngăn việc Gia Hân tiếp tục cứa môi. Anh cảm nhận được vị mặn chát của nước mắt và vị tanh của máu xốc trên đầu lưỡi.

Chấn Nam bất ngờ bị đẩy mạnh, Gia Hân mở to đôi mắt còn rớm nước nhìn anh như gào thét.

Bịch.

Chiếc gối trắng nhẹ nhàng đáp thẳng lên gương mặt điển trai rồi rơi xuống sàn, tiếp theo là mấy trái táo trên bàn và cuối cùng là đĩa sứ.

Chấn Nam ôm lấy trán, máu chảy dài qua khe hở giữa hai ngón tay. Anh không hề có ý định tránh né cũng không muốn bỏ đi, cứ thế từng bước về phía cô.

- Là anh đây, không nhận ra anh sao?

Gia Hân co người trong góc giường, tóc con rũ xuống gương mặt nhem nhuốc, cả người run lên vì sợ hãi.

- Anh làm gì vậy?

Hàn Phong bất ngờ xuất hiện, xô mạnh Chấn Nam làm anh ngã nhào xuống sàn.

Hành động đầu tiên của Gia Hân là ôm lấy Hàn Phong hét như cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân”.

- Anh mau ra khỏi đây ngay. – Hàn Phong khinh khỉnh nhìn Chấn Nam, ra lệnh.

Bật dậy sau cú ngã, Chấn Nam thôi ôm trán để mặc máu cứ chảy theo ý nó, ánh nhìn hướng về cô gái nhỏ đang sợ hãi nhìn anh như quỳ dữ.

Anh quay đi, bóng lưng đau khổ đổ dài trên sàn nhà.

- Không sao nữa rồi!

44. – Chương 44

Vẫn vị trí cũ, ba chàng trai mỗi người một vẻ.

- Chấn Nam tôi thấy cậu dạo này có vẻ rảnh rỗi đấy, ngày nào cũng đến đây uống trà, ở tập đoàn không có gì làm sao? Nếu cậu rảnh thì nên thường xuyên đến đây làm từ thiện, mấy đứa nhỏ có vẻ rất thích cậu, chúng mà vui vẻ thì bệnh tình cũng khá hơn. Xã hội rất cần những thanh niên như cậu. – Dù đang chăm chú vào laptop, Minh Triết vẫn phá vỡ im lặng.

- Bệnh viện này khi nào đóng cửa được? – Âm vực lạnh toát mang hàm ý của người nói.

Minh Triết vội chữa cháy:

- À, không... không... tôi chỉ đùa thôi mà.

- Nếu cậu muốn thăm cô ấy thì vào mà thăm sao phải lén lút nhìn từ xa? Chẳng phải cậu đã hủy hôn ước để về đây sao? – Là Jay.

- Nhưng... và cô ấy sợ tôi.

Câu nói tuy bỏ dỏ nhưng Jay thừa thông minh để hiểu, anh thốt lên để rẽ tâm tư của Chấn Nam sang hướng khác:

- Sợ cậu?

Chàng bác sĩ lại chen vào:

- Là chuyện tối qua phải không?

- Tối qua có chuyện gì sao? Có liên quan đến cái đó đúng không? – Jay nhìn chăm chăm vào miếng băng trắng trên trán Chấn Nam.

- Thì là...

Cái nhìn sắc lạnh làm Minh Triết im bật, lén nhìn sang Jay như muốn nói tôi sẽ kể sau.

- Gia Hân sẽ khỏi chứ?

Đẩy gọng kính, Minh Triết nghiêm túc ra giọng một bác sĩ :

- Khi vết thương ở cổ họng lành, cô ấy sẽ nói lại. Tình trạng đang tiến triển rất tốt.

- Mong là em ấy sẽ mau khỏe lại để ai kia thôi cau có mặt mày. – Jay nhìn ra cửa sổ nói băng quơ.

- Jay, tháng này anh bị trừ lương.

Chấn Nam lạnh lùng bước ra ngoài, tách cà phê trên tay Jay hơi chao đảo, bên cạnh Minh Triết cười sặc sụa trước bộ mặt méo xệ của Jay.

- Cậu có thôi cười không hả? Có tin tôi đập nát cái bệnh viện này không?

- Bệnh viện này đang có bệnh nhân tên Triệu Gia Hân, cậu có dám đập không?

Gương mặt ai kia bỗng tối sầm, trước đó tên tội phạm mặc áo blue đã tẩu ngay ra cửa còn làm bộ mặt chọc quê người kia. Với lấy xấp hồ sơ trên bàn, Jay ném mạnh.

Bịch.

Minh Triết đã kịp né nhưng xấp hồ sơ lại đập vào mặt ai đó rồi rơi xuống sàn.

- Hai người này, trẻ con vừa thôi chứ.

- Này cậu nói ai trẻ con thế hả? Cậu vẫn chưa đủ 18 tuổi đấy, nhóc con.

- Nhưng em không trẻ con như hai người, suốt ngày bày trò. – Nói xong thì hậm hực ngồi xuống sofa cạnh Jay.

Ngồi vào bàn, Minh Triết nháy mắt với Jay:

- Cậu quên là nhóc này có bạn gái rồi à?

- Hội trưởng Hội học sinh anh có thể tiết lộ về bạn gái của mình cho chúng em biết được không ạ? – Jay ồ lên, cuộn tờ giấy thành micro kê sát cằm Lâm Vũ.

- Hai người thôi đi. Mà sao anh lại ở đây?

Jay nhâm nhi tách trà nóng:

- Sao anh cậu không thể ở đây? Minh Triết làm việc ở đây, anh đến tìm cậu ấy không được à?

- Chấn Nam cũng ở đây phải không?

- Vừa mới đi ra đấy.

- Cậu ấy đến đây không phải vì Gia Hân chứ?

- Đương nhiên là vì cô bé đó.

- Chẳng phải cậu ấy đã chia tay Gia Hân, còn hại công ty nhà em ấy sao giờ lại...?

Đặt tách trà xuống bàn, Jay châm rãi nói:

- Vũ, cậu phải biết leader của chúng ta là người thế nào? Cậu ấy sẽ không tùy tiện yêu một ai và những việc cậu ấy làm đều có lí do.

- Vậy lí do là gì?

- Rồi cậu sẽ biết thôi, Chấn Nam chỉ tạm thời dừng lại, bây giờ cậu ấy đang đi tiếp. Cậu ấy yêu thật rồi, yêu điên cuồng nữa là đằng khác.

Jay vỗ vai Vũ, chào một cái rồi bước ra ngoài.

- Anh có biết lí do đó không? – Quay sang người còn lại.

- Anh có biết cũng không thể nói với cậu.

Lâm Vũ sầm mặt, hai người này thật giống nhau rất kín miệng. Anh lảng sang lí do thứ hai mình vào đây.

- Vậy thôi. Em muốn biết tình trạng hiện tại của Gia Hân.

- Gia Hân em thử lại lần nữa xem. Nào mở miệng ra rồi từ từ phát âm giống như em đọc bảng chữ cái vậy... Nhìn theo anh này... A...~

Làm theo lời bác sĩ, Gia Hân mở to miệng nhưng cũng như lần trước, cổ họng cô khô hốc, không một âm thanh nào phát ra.

- Không sao, không sao. Cố thử lại lần cuối nhé, cứ từ từ thôi.

Một lần nữa căn phòng rơi vào thất vọng.

- Chuyện này là sao chẳng phải anh nói nêu vết thương lành lại cô ấy có thể nói sao? – Mất bình tĩnh, Hàn Phong gất lên.

- Đúng là như vậy, kết quả kiểm tra cũng cho thấy vết thương đã khỏi hoàn toàn.

- Anh đã kiểm tra kĩ rồi chứ? Liệu có sai sót gì không? – Là Lâm Vũ.

- Không thể có chuyện đó được. Tôi đã kiểm tra rất nhiều lần rồi.

- Có khi nào Gia Hân sẽ không bao giờ nói lại được không?

Hàn Phong gất lời Bảo Châu:

- Cậu có im ngay không hả? Gia Hân nhất định sẽ nói lại.

Mọi ánh mắt đều hướng về người ngồi trên giường, đôi mắt trong veo phủ lớp sương mù đau thương.

- Gia Hân, có phải trước lúc xảy ra tai nạn đã xảy ra chuyện gì không? – Minh Triết dịu giọng hỏi.

Lắc đầu.

- Vậy có chuyện gì xảy ra với em? – Minh Triết hỏi tiếp.

Cúi mặt.

Minh Triết thở dài nhìn những người xung quanh.

- Là chương ngại tâm lí.

Bốp. Bốp.

Mọi thứ trên bàn bị hất tung, dưới sàn những xấp giấy đầy chữ chồng chéo lên nhau, tách cà phê nguội lạnh vỡ nát, màu đen loang lổ một khoảng sàn.

- Chẳng phải anh nói Gia Hân sẽ nói lại được sao? – Ghì chặt tay lên bàn, mắt quỹ trợn lên, sắc nhọn như muốn đâm thủng giác mạc người đối diện.

- Cậu phải bình tĩnh. – Minh Triết vội xoa dịu cơn giận dữ của chàng trai, sống lưng lạnh toát.

- Nói mau. Là tại sao?

- Cổ họng cô ấy đã khỏi hoàn toàn nhưng vì tâm lí...

Thả lỏng đôi tay đang ghì chặt, Chấn Nam mấp môi:

- Tâm lí?

- Theo dự đoán của tôi là vậy. Từ ngày tỉnh dậy, cô ấy như một cái xác biết đi vậy, lúc đầu còn không chịu ăn uống, chắc hẳn đã có chuyện gì đó.

- Cô ấy sẽ nói lại chứ?

- Phải chờ kết quả bên khoa tâm lí.

- Em là Gia Hân phải không?

Gật đầu.

- Em xinh lắm. Em vẫn nhớ rõ về mọi người chứ? – Cô bác sĩ hướng mắt về phía sau.

Gật đầu.

Cô bác sĩ mỉm cười, đặt vào tay Gia Hân một cuốn sổ nhỏ kèm theo cây bút:

- Em có thể viết phải không?

- ...

- Em có thể viết suy nghĩ hiện giờ của mình không?

Gia Hân ngơ ngác nhìn cô bác sĩ.

- Như hiện giờ em cảm thấy vui, buồn, phấn khích hay có chuyện gì làm em bận tâm không?

Gia Hân hí hoáy viết vào trang đầu tiên, mọi người đằng sau đều tò mò đứng ngồi không yên.

Cô chìa cuốn sổ ra.

- Không có sao? – Cô bác sĩ ngạc nhiên.

Gia Hân bình thản gật đầu.

- Chị hỏi em nhé, em có thấy hụt hẫng khi mình không nói chuyện được không?

Cái lắc đầu khiến mọi người đều ngạc nhiên và cả người đang tho dõi mọi hoạt động trong phòng qua một góc nhìn khác.

- Vậy em muốn mình cảm lạnh suốt đời sao?

Cô gái nhỏ cúi đầu.

- Được rồi, Gia Hân em có thể ghi lại diễn biến khi em bị tai nạn không? – Cô bác sĩ tiếp tục.

Chìa cuốn sổ ra.

“Em quên rồi!”

- Cố nhớ lại xem. Tối hôm đó sao em lại tự ý băng qua dây phân cách, có phải là có chuyện gì không?

...

- Em đã gặp ai bên kia đường à?

Một hình ảnh chợ thoáng qua đầu rồi vụt tắt. Gia Hân lắc đầu.

Cô bác sĩ vẫn kiên nhẫn:

- Không sao. Nói chị nghe nhé, em thích ai nào? Người mà làm cho em cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Gia Hân chỉ tay về những người đằng sau, Vũ, Châu, Phương, Nam và Phong đều cười mãn nguyện.

- Em có ghét ai không? Người làm em thấy khó chịu và đau khổ hoặc là làm em sợ hãi.

Cúi gầm mặt.

- Em có biết Lục Chấn Nam không?

Gia Hân đơ người khi nghe cái tên đó, đôi mắt trở nên ngây dại.

- Sao chị lại hỏi vậy? – Phía sau, Hàn Phong liền lên tiếng.

Minh Triết nhắc nhở:

- Cô ấy là bác sĩ nên biết phải làm thế nào cậu không được chen ngang.

Cô bác sĩ nhìn Gia Hân, tiếp tục hỏi:

- Em sợ cậu ấy không?

Mím môi. Gật đầu.

- Sao lại sợ? Cậu ấy làm gì em à?

Chìa cuốn sổ với một từ: “Bố!”

- Cậu ấy làm hại bố em?

Có màng sương mỏng phủ quanh đôi mắt. Cái gật đầu thật nhẹ.

- Em có đau lòng không khi cậu ấy có hôn ước?

Gật đầu.

- Em vừa hận vừa sợ và... cũng rất yêu cậu ấy?

Cô gái nhỏ lắc đầu liên tục, tay xiết chặt thành giường, trên cánh môi nhợt máu rỉ ra, mùi tanh xộc thẳng lên mũi.

- Đủ rồi. Tối đây thôi! – Jay vội dừng lại cuộc thăm dò tâm lý, nếu còn tiếp tục Gia Hân sẽ ngất mất.

Anh giữ chặt tay Gia Hân.

- Gia Hân không được mím môi.

Lập tức, cô y tá đưa một ống tiêm cho Minh Triết.

Thuốc ngấm vào cơ thể đưa Gia Hân chìm vào giấc ngủ.

- Mọi người cũng thấy rồi đấy, tâm lí của em ấy không ổn tí nào. Có lẽ em ấy đã cười và bảo rằng mình vẫn ổn nhưng trong lòng lại nghĩ rất nhiều.

- Chúng tôi nên làm gì đây? – Là Lâm Vũ.

- Chắc hẳn đã có chuyện rất tồi tệ xảy ra. Mọi người nên tìm thời điểm thích hợp để hỏi em ấy, hãy xoa dịu những đau thương và đừng để em ấy một mình. Tôi nghĩ nếu vết thương của em ấy đã lành nên để em ấy xuất viện, không bệnh nhân nào thích ở mãi trong đây đâu.

Dặn dò xong, cô bác sĩ toan bước ra ngoài nhưng vài bước thì bị nứ lại.

- Nếu không vượt qua chướng ngại tâm lí, cậu ấy sẽ không thể nói lại được phải không?

- Đúng vậy. Tốt nhất nên để người thất nút gỡ thất.

- Anh cao ơi, lại chơi với tụi em đi.

- Anh ơi sao anh buồn vậy?

- Sao anh không nói chuyện?

- Anh ơi...

- Anh cao...

Đám trẻ xúm lại lay lay chàng trai đang gục người trên ghế đá, mái tóc ngắn kiêu hãnh giữa vệt nắng trời trong vắt.

- Các bé à, mau ra chỗ khác chơi đi và nhớ là đừng đụng vào anh chàng này nhé. Rất nguy hiểm đấy! Sau một hồi nghiêng đầu, lắc cổ nhìn ngắm người lạ, một cô bé cất giọng trong trẻo:

- Nhưng con thấy chú mới là người nguy hiểm đấy.

- Kể biến thái. – Mấy cái miệng chum chum cùng đồng thanh một cái tên gọi lon ton chạy đi mất.

Jay ngêch mặt như thằng ngố nhìn theo đám trẻ.

- Kể biến thái??? Mình sao? Chúng nó gọi mình là gì nhỉ? Chú... Ôi trời đất ơi đám trẻ này sao lại hư thế không biết.

Quay sang người còn lại, Jay trở về với vẻ chững chạc vốn có.

- Cậu sẽ làm gì? Nếu Gia Hân thực sự không thể nói lại. – Jay nhìn xa xăm.

- Tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Bằng mọi cách cô ấy phải nói lại được.

- Với tư cách anh trai?

- Nếu anh muốn chết thì đừng nhắc những điều tương tự như thế trước mặt tôi. – Âm vực sắc lạnh như muốn đóng băng mọi tế bào.

- Nhưng bây giờ cô ấy không muốn thấy thậm chí là sợ hãi và căm hận cậu.

- Tôi sai rồi.

Chấn Nam nói khê, thật khê. Đây là lần đầu tiên, Jay nghe từ miệng cậu ta phát ra câu nhận lỗi. Chấn Nam cao ngạo lắm, bản chất đó như ngấm vào máu vậy mà giờ lại... Jay im lặng nhìn người ngồi cạnh.

- Lẽ ra tôi phải nhận ra điều đó ngay từ đầu. Tôi không nên làm Gia Hân tổn thương. Tôi sẽ trở về... bên Gia Hân cho dù có chuyện gì đi nữa.

- Cậu...

- Gia Hân là của tôi thì mãi mãi vẫn là của tôi.

- Chẳng lẽ cậu định... Không thể nào cậu không thể làm vậy khi hai người là...

Chấn Nam đột nhiên bật dậy, tay cho vào túi, trở về dáng vẻ cao ngạo:

- Thì sao? Tôi mặc kệ... Tôi yêu em ấy, tôi sẽ không để bất cứ điều gì cản trở tình yêu của tôi.

Chấn Nam lạnh lùng bước đi với quyết định dứt khoát trong đầu. Anh sẽ bước tiếp và phá bỏ mọi giới hạn, dù Gia Hân là ai thì cô ấy vẫn là người duy nhất anh yêu, rất yêu.

Jay ngồi đó, vẽ nét cười lạ lẫm trên gương mặt điển trai rồi nhanh chóng tan biến trong tiết trời ẩm áp.

- Chú ơi, anh cao đi đâu rồi? – Làm đám trẻ lúc này.
- Đây, không được gọi là chú mà phải gọi bằng anh có biết không?
- Có phải chú giấu mất anh cao rồi không? – Đám trẻ lại nhao nhao.
- Đã nói rồi mà không được gọi bằng chú. Gọi bằng anh đi.

Một cậu bé chu mỏ nói:

- Nhưng mẹ con bảo gặp người hơi già già phải gọi bằng chú?
- Anh chỉ hơn anh chàng kia có 7 tuổi thôi. Nhìn anh già lắm sao?

Đám trẻ ngô nghê gật đầu.

- Ôi trời, sao lại thành thật thế hả? Chắc mình phải chăm chút cho nhan sắc nhiều hơn mới được. – Jay ôm đầu đau khổ.

45. – Chương 45

Sáng tinh khôi. Mặt trời dần hé mình sau giấc ngủ say nồng, nắng tỏa sáng trên hàng cây còn tấm sương đêm. Bầu trời thay áo mới, một màu xanh trong vắt.

Tựa đầu lên ô cửa kính, đôi mắt trong veo chìm vào hư thực. Trong bộ đồ bệnh nhân, cô gái nhỏ yếu đuối và mỏng manh như tờ giấy trắng, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ và những giấc mơ làm toát mồ hôi lạnh.

Một đôi mắt khác dõi theo cô, cảm giác bất lực lẫn xót xa làm chặt trái tim. Sau “cuộc thăm dò tâm lý” tình trạng của Gia Hân ngày một tệ. Cô ấy vẫn sống trong thân thể mục rỗng vì thiếu mất linh hồn.

Giá như cậu có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng cô nhưng cậu không phải là người đó.

Cạch.

Mang theo tiếng cười nói hồn nhiên, đám trẻ lon ton chạy thẳng đến giường bệnh.

Một cậu bé dúm vào tay Gia Hân chiếc ly thủy tinh nhỏ có buộc sợi dây cầm của quả bóng bay màu xanh dương.

- Chị ơi, chị nhớ cười nhiều lên nhé, nó sẽ mang đến niềm vui cho chị. – Cậu bé cất giọng trong trẻo. Xong, đám trẻ lại lon ton chạy ra. Thình lình đến và đột ngột đi làm người khác không kịp phản ứng.

Gia Hân chăm chú vào chiếc ly trong suốt, có một mặt cười ngộ nghĩnh do ai đó vẽ lên. Cái này chẳng phải là... Một mảnh vụn kí ức đã quay về...

- Mấy đứa cho anh hỏi tí. – Khi đã đuổi kịp đám trẻ, Hàn Phong ngồi xuống dịu dàng.

Đám trẻ ngơ ngác.

- Ai đã bảo mấy đứa làm vậy?

Đám trẻ đồng loạt lắc đầu.

- Trẻ con không được nói dối đâu. Có người đã bảo mấy đứa làm vậy đúng không? Người đó là ai vậy?

Chắc do chạnh lòng, sau một hồi đấu tranh đám trẻ lí nhí:

- Là anh cao...
- Anh cao?
- Anh ấy rất cao còn đẹp trai nữa.
- Có phải anh ấy rất lạnh lùng?
- Không, anh ấy rất tốt bụng.
- Được rồi, cảm ơn mấy đứa nhiều lắm. Có thể đi rồi.

Nhìn theo đám trẻ, Hàn Phong vẽ dăm chiêu nghĩ ngợi.

- Ngày mai Gia Hân sẽ xuất viện.

Minh Triết nhìn chằm chằm người đang ngồi trên sofa, anh cố tình nói lớn để ai kia nghe thấy nhưng mọi sự chú ý của ai kia đều tập trung vào màn hình laptop, Gia Hân đang cẩn trọng ngắm vật gì đó.

- Cậu định đặt thêm camera trong nhà Gia Hân không? Ở lớp học cũng cần một cái nhỉ?
- Sẵn tiện đặt thêm trong đây một cái.
- Đừng nghiêm túc vậy chứ... – Minh Triết cười xòa rồi nói tiếp. – Mà cậu cũng nghe rồi đấy, bác sĩ tâm lý nói chỉ có người thất nút mới có thể gỡ mối thất trong lòng Gia Hân.

Rời khỏi màn hình, Chấn Nam đột nhiên quay sang Minh Triết:

- Tôi nên làm gì?
- Tôi nghĩ cậu biết mình nên làm gì. Tối nay tôi sẽ sang Mỹ dự hội thảo sẽ khá lâu đấy, khi tôi không có ở đây cậu phải nhớ những điều tôi dặn, ăn uống đầy đủ cộng thêm vitamin mà tôi đã chuẩn bị, không được thức khuya, không được ăn nhiều fast-food, sau khi tôi về sẽ có cuộc kiểm tra sức khỏe định kì à còn nữa...

Bốp.

Tiếng vỗ vờ làm Minh Triết đứng hình, sống lưng lạnh toát. Bộ tách trà quý giá của anh giờ chỉ còn những mảnh vỡ, đau xót vô cùng nhưng đành phải ngậm ngùi, anh đầu cả gan chống lại con người đáng sợ đó.

Gập mạnh laptop, Chấn Nam sải chân ra khỏi phòng trong ánh mắt giận dữ. Minh Triết thở phào nhẹ nhõm, hình như anh không phải nguyên nhân của sự giận dữ kia mà là những gì đang diễn ra trên màn hình, Hàn Phong có hành động thân mật gì với Gia Hân chẳng hạn.

- Nghe nói bệnh viện của cậu sắp đóng cửa? – Jay bước vào, tự nhiên ngồi xuống sofa, định nhâm nhi một tách trà như thường lệ nhưng... chỉ thấy một đồng đồ nát.

Minh Triết cau mày nhìn vị khách thân quen.

- Chà, bộ tách trà này nghe nói rất quý giá. Tiếc thật! – Jay làm vẻ xót xa.
- Cậu có thói bồn cọt trên nỗi đau của người khác không hả?

Jay bước về máy pha chế làm vài thao tác không quên đáp lại vị bác sĩ:

- Tôi chưa từng thấy nỗi đau nào buồn cười đến vậy.

Anh bật cười khanh khách. Sắc mặt ai kia bỗng tối sầm.

- Nghe nói tối nay cậu đi Mỹ. Tôi đi cùng nhé! – Jay nhanh miệng lảng sang vấn đề khác.
- Tôi sang đó làm việc chứ có phải đi chơi đâu?
- Nếu không sang đó, tôi sẽ có một viên đạn trong đầu đấy.

“Chấn Nam, tôi và Minh Triết có quà cho cậu, ngay trên bàn đây.”

Sau dòng tin nhắn từ Jay, Chấn Nam theo đó bước vào phòng làm việc của Minh Triết, trên bàn là một bì giấy và một bao thư “Gửi leader trẻ tuổi...”

“Leader, khi cậu đọc bức thư này thì có lẽ tôi và Minh Triết đang ngồi trên máy bay. Với một trái tim đầy tội lỗi, tôi và Minh Triết thành thật xin lỗi cậu. Dừng một chút, cậu phải hứa là tha lỗi cho bọn tôi nhé! Tôi biết cậu tuy lạnh lùng nhưng lại rất rộng lượng vì thế cậu nhất định phải bỏ qua đấy nhé, chúng tôi cũng chỉ vì giúp cậu xác định tình cảm của mình thật rõ ràng thôi. Cậu thắng rồi, thắng chính bản thân mình, cậu đã phá bỏ mọi giới hạn và rào cản trong tình yêu của mình. Dù không đúng nhưng tình yêu của cậu thực sự vĩ đại và mạnh mẽ. Tôi thực sự khâm phục cậu.

Thật ra, vào đêm Gia Hân được đưa vào bệnh viện tôi đang đến đón Minh Triết...

Cánh cửa trắng bật mở, cô y tá bước ra trước những ánh mắt lo lắng vò vập.

- Bệnh nhân cần được tiếp máu nhưng hiện giờ trong bệnh viện đang thiếu nhóm máu đó, ở đây có ai là người thân ruột thịt của bệnh nhân không?

- Chúng tôi đều không phải. Nhưng chúng tôi có thể thử máu đúng không?

- Mọi người mau theo tôi.

Từng người một lần lượt được kiểm tra nhưng kết quả đều không phù hợp, nhóm máu của họ và Gia Hân không giống nhau.

Trong lúc hoang mang và hút hăng, cánh cửa bật mở và một người thanh niên bước vào.

- Cứ lấy máu của tôi đi. Tôi cùng nhóm máu với cô ấy.

Tia hy vọng lóe lên trên những ánh mắt hoang mang, sự xuất hiện của người thanh niên lạ mặt như một phép màu.

- Xin hỏi anh thuộc nhóm máu nào? – Là cô y tá.

- Tôi nhóm A.

- Nhưng bệnh nhân thuộc nhóm O cơ mà...

- Nhóm O? Cô nói thật chứ? Bệnh nhân Triệu Gia Hân là nhóm máu O à?

- Đúng vậy. Nhưng anh có vẻ vui mừng thì phải?

- À, không... không...

Những con người ở đây như lần nữa bị đẩy xuống tận cùng hố đen thăm thẳm, rồi thì thất vọng nhiều hơn, không còn ai có tâm trí để ý đến việc người thanh niên lạ mặt này sao lại biết bệnh nhân là Triệu Gia Hân.

Jay lẳng lặng bước ra ngoài, nghĩ ngợi gì đó rồi đứng trơ, sần mặt, mặc kệ tất cả chuyện quan trọng lúc này là phải tìm người có nhóm máu O. Điện thoại Jay reo lên là lúc mẹ con Vũ Phương hớn hở chạy vào.

- Tìm người có nhóm máu O?

- Đúng vậy Gia Hân đang trong tình trạng rất nguy kịch. – Hàn Phong cau mày

- Vũ Phương con vào thử máu xem sao? – Mẹ cô nhắc nhở.

Và nữ thần may mắn đã mỉm cười với họ phải nói là Gia Hân thì chính xác hơn, Vũ Phương cùng nhóm máu O và cô hoàn toàn có thể truyền máu.

Những gương mặt dần giãn ra thay vì lo lắng họ cầu nguyện để cô gái nhỏ sớm vượt qua cơn nguy kịch.

Chuyện là như vậy đấy, vì tôi cùng nhóm máu với cậu nên tôi nghĩ nếu cậu và Gia Hân là anh em thì tôi cũng có thể hiến máu cho Gia Hân, rốt cuộc Gia Hân lại là nhóm O, lúc đó tôi đã nghĩ hai người khác nhóm máu tức là không phải anh em nhưng tôi quên mất điều này “Không phải cứ anh em ruột thịt là có cùng nhóm máu” hổng chỉ hai người là anh em cùng mẹ khác cha. Trong lúc đang rơi từ thiên đàng xuống địa

ngực tôi nhận được một thông tin đã làm tôi trở lại thiên đàng, theo điều tra, Gia Hân thực ra là được Triệu Hoàng và Phương Linh nhận nuôi. Để chắc chắn hơn tôi đã nhờ Minh Triết xét nghiệm ADN, kết quả ngay trên bàn đây...”

Dừng mắt, Chấn Nam chuyển tia nhìn sang bìu giấy màu vàng nhạt trên bàn. Anh chăm chú dõi theo từng con chữ, sắc mặt thay đổi...

“... Tôi biết là cậu sẽ giận lắm vì tôi đã không nói sự thật cho cậu ngay từ đầu và tôi vẫn chưa thực sự làm tốt việc của mình. Tôi và Minh Triết cũng vì muốn biết tình yêu của cậu mãnh liệt thế nào nên mới giấu cậu. Cậu sẽ bỏ qua cho bọn tôi đúng không? Chắc chắn là vậy rồi... kekeke... À, Minh Triết nhờ tôi nói với cậu, có tức giận thì về biệt thự mà đập phá đừng đập nát bệnh viện, cậu ấy sẽ đau lòng lắm đây... Thân ~ Leader cao ngạo! “

Chấn Nam vò nát bức thư, những cảm xúc xen lẫn nhau, vừa vui lại vừa giận. Chỉ cần nói anh và Gia Hân không phải anh ruột là được rồi sao phải kể lể dài dòng như thế chứ. Đúng là Jay!

Đêm. Tĩnh mịch và lạnh lẽo. Bóng tối ngự trị bầu trời, gió mang hơi lạnh phủ đầy mọi góc ngách.

Cô gái nhỏ nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, trán lấm tấm mồ hôi dù đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chấn Nam ngồi xuống cạnh giường, khẽ vén lọn tóc con rồi say sưa ngắm nhìn người con gái anh yêu. Gương mặt nhợt nhạt lại khiến anh đắng lòng. Jay, chỉ tại sự thiếu sót của anh ta mà anh và Gia Hân mới thành ra thế này. Anh ta nhất định phải chịu sự trừng phạt thích đáng.

Nụ hôn như gió, vờn trên vầng trán nhỏ. Hơi ấm của quỹ lan dần trong mạch máu.

Khi anh vừa vực môi lại thì một giọng nói quen thuộc bất ngờ từ đằng sau:

- Chấn Nam, thật ra cậu muốn làm gì?

...

- Anh, chúng ta đi đâu đây? – Gia Bảo ngồi trên ghế lái, ngoắc đầu về phía sau.

Chấn Nam để Gia Hân ngồi trên đùi mình, đầu cô dựa vào ngực anh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Lòng anh ghen đắng khi nhận ra cô gái của anh gây đi nhiều...

- Biệt thự bên bờ biển.

Giữa đêm, chiếc BMW đen bóng lao vun vút trên đường như xé toạc màn đêm. Cũng vì sợ làm Gia Hân thức giấc nên chiếc xe dần chậm lại...

- Gia Hân đâu? Sao chỉ có anh ở đây? Không phải hôm nay sẽ xuất viện sao? – Hàn Phong cau mày nhìn anh trai, lòng như lửa đốt khi Lâm Vũ cứ trầm ngâm.

Lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh – người duy nhất ở lại trông chừng Gia Hân vào đêm qua.

- Chấn Nam đưa Gia Hân đi rồi.

Hàn Phong gắt lên, không những cậu mà mọi người đều rất ngạc nhiên trước câu nói từ Lâm Vũ:

- Anh vừa nói gì? Sao Chấn Nam lại đưa Gia Hân đi? Sao anh có thể để anh ta đưa cậu ấy đi anh không thấy Gia Hân sợ anh ta thế nào à?

- Đúng vậy, anh phải ngăn cản Chấn Nam chứ, không biết anh ta sẽ làm gì Gia Hân? Anh ta rõ ràng chỉ xem Gia Hân như vật sở hữu. – Bảo Châu cũng lên tiếng.

- Anh nói đi, Chấn Nam đã đưa Gia Hân đi đâu?

- Anh không biết.

- Lâm Vũ sao cậu lại đứng đưng như thế? Tình trạng Gia Hân đã rất tệ nếu Lục Chấn Nam còn làm điều gì khiến em ấy tổn thương thì phải làm thế nào? – Lần này là Hoài Nam.

- Không được, tôi phải đi tìm cậu ấy.

Lâm Vũ gắt mạnh:

- ĐỨNG LẠI ĐÓ.

- Sao anh lại cản em? Anh không lo lắng cho Gia Hân?

- Anh chính vì muốn tốt cho Gia Hân nên mới để Chấn Nam đưa em ấy đi. – Bước về phía em trai, anh nói tiếp. – Chấn Nam chính là người thắt nút chỉ có cậu ấy mới có thể gỡ mối thắt đó. Đúng là Gia Hân vừa hận vừa sợ cậu ta nhưng cũng không thể phủ định em ấy rất yêu Chấn Nam. Anh không muốn Gia Hân giống như một cái xác không hồn trở nên tật nguyền suốt đời, chỉ có Chấn Nam mới có thể giúp Gia Hân vượt qua chướng ngại tâm lý lần này.

Lâm Vũ vỗ nhẹ vai em trai rồi rời khỏi phòng.

Trong phòng, còn lại 4 người, họ chìm vào thế giới riêng của mình. Bước qua Hàn Phong, Vũ Phương nói khẽ:

- Lâm Vũ nói đúng, trong chúng ta, không một ai có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng Gia Hân. Còn Chấn Nam, anh ấy chắc chắn muốn tốt cho Gia Hân, nếu không anh ấy đã không ngày ngày đến bệnh viện mà chỉ lén nhìn Gia Hân từ xa...

...

Sân thượng lộng gió, mái tóc đen bay bồng bềnh. Gương mặt điển trai ẩm ập tựa mặt trời, mũi tham lam hít hà bầu không khí tinh sạch buổi sớm mai.

Tối qua, anh đã định ngăn cản Chấn Nam nhưng điều gì đó đã khiến anh im lặng và nhìn Chấn Nam bế cô gái nhỏ đi. Không phải vì sự đáng sợ của quý mà là vì sự chân thành của quý. Anh chưa bao giờ thấy leader của mình như thế, lúc cậu ấy nhìn Gia Hân thật sự ảm áp và chân thành.

Leader? Sao anh lại gọi Chấn Nam là leader và tại sao anh lại quen biết Jay, Minh Triết?

Bố qua đời, anh như mất đi tất cả và dần trở nên biệt lập với thế giới bên ngoài. Lúc đầu anh đã từ chối sự giúp đỡ của họ Lâm với ý định sẽ đi theo bố. Kan đã cứu anh và cho anh thấy sự quý giá khi có mặt trên cõi đời này. Trước khi quay lại nhà họ Lâm, Lâm Vũ đã sống cùng với Gia Bảo, Jay, Minh Triết và Chấn Nam dưới sự huấn luyện đặc biệt của thầy Kan. Sau này khi trở về nhà họ Lâm, anh cũng thường xuyên tham gia các buổi huấn luyện của Kan. Đằng sau một chàng trai tài giỏi, dịu dàng là một con người hoàn toàn khác mạnh mẽ và kiên cường đó là những gì anh đã học được từ Kan.

Khi Black Hats thành lập, Gia Bảo, Jay, Minh Triết và Lâm Vũ được xem như cánh tay đắc lực bên cạnh leader trẻ tuổi. Còn Kan – người thầy đáng kính luôn giúp đỡ họ từ phía sau.

- Anh...

Tiếng gọi nũng nịu làm cắt ngang dòng hồi tưởng của Lâm Vũ. Anh quay lại, hơi cau mày.

- Anh giận à?

Lâm Vũ nghiêng đầu nhìn Bảo Châu.

- Em xin lỗi, lúc nãy em có hơi nặng lời với anh... – Cô lí nhí.

Anh xoa đầu cô:

- Ngốc, anh đâu có giận!

- Thật không?

- Ừm. – Anh gật đầu.

- Anh đói không mình đi ăn nhé!

- Em muốn ăn gì?
- Gì cũng được. Miễn là được ăn cùng anh...

Bảo Châu cười thẹn, nắm lấy cánh tay anh kéo đi, không biết từ bao giờ cô trở thành một cô gái dịu dàng như thế! Còn Lâm Vũ không biết từ bao giờ anh lại thích cái cách cô gái này nũng nịu...

46. – Chương 46

Hé mở mắt sau giấc ngủ dài, đôi mắt trong veo ngược nhìn trần nhà lạ lẫm. Tiếng sóng vỗ ập vào tai, vị gió mặn mặn xông vào mũi. Dưới vệt nắng lung linh, căn biệt thự hướng mắt ra đại dương bao la, sóng ập, gió lùa, tấm rèm cửa bay phất phơ.

Cô gái nhỏ rải ánh nhìn vô vị khắp căn phòng chứa nhiều kỉ niệm, bất giác ôm lấy con gấu bông trắng muốt đặt ở đầu giường.

Cạch.

Nghe tiếng mở cửa, Gia Hân nép mình vào góc giường, tay xiết chặt chú gấu bông.

- Thức rồi à? – Chấn Nam tiến về phía Gia Hân, đặt khay điểm tâm lên chiếc tủ cạnh giường.

Chấn Nam càng tới gần, Gia Hân càng thu mình lại, mắt căng ra.

- Phải ăn hết đây.

Bỏ lại câu nói, bóng người cao lớn rời khỏi phòng, mắt sụp xuống che giấu nỗi xót xa.

Dần thả lỏng cơ thể, Gia Hân ngây dại trong thoáng chốc. Ánh mắt đỏ sao lại ảm áp như vậy?

...

Lần nữa bước vào phòng, đôi mày rậm cau lại khi khay điểm tâm vẫn còn nguyên vẹn. Bước gần về phía ban công nhưng vẫn giữ khoảng cách.

- Chưa ăn gì cả.
- ...
- Từ bao giờ em học cách cãi lại lời anh?
- ...
- Đừng đứng lâu ngoài đó. Gió lớn lắm.
- ...
- Cũng đừng bỏ bữa nữa.

Đến khi anh đi khỏi, Gia Hân mới quay đầu nhìn theo cánh cửa phòng, này giờ cô tỏ ra phớt lờ anh nhưng thực chất tai vẫn thu trọn những lời nói lạnh lùng mà dịu dàng kia.

Lát sau, khay thức ăn mới được một người đàn ông mang lên, ông ta có vẻ là đầu bếp. Gia Hân có liếc nhìn rồi cũng lơ đi, nâng niu trong tay là chiếc ly thủy tinh trong suốt, mắt hướng về đại dương bao la đang cuộn mình theo những cơn sóng.

Gập mạnh laptop, đôi mắt lạnh hằn lên những vệt đỏ khiếp đảm. Suốt một ngày nay, Gia Hân chẳng thèm ăn uống gì, cứ thế này cái dạ dày yếu ớt của cô sẽ thủng mất. Từ sợ hãi cô chuyển sang phớt lờ, xem anh như không khí, chưa bao Chấn Nam cảm thấy bất lực như bây giờ, thật muốn dạy dỗ con mèo ấy một trận nhưng lí trí lại cấm tuyệt.

- Cậu chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong.
- Đủ hết đi. Tôi không muốn ăn.

Âm vực lạnh toát khiến người đầu bếp phải nín thở cho đến khi dáng người cao ráo bước hết bậc thang.

Dưới ánh đèn mập mờ, Gia Hân xoay lưng về phía anh, mắt nhắm nghiền. Cô giả vờ, anh cũng không muốn vạch trần.

- Ngủ rồi à?

- ...

- Em muốn thế này tới bao giờ đây?

- ...

- Dạy dày đã không tốt lại còn không chịu ăn uống. Em là đồ ngốc, có hận anh cũng không cần phải hành hạ bản thân mình như thế.

- ...

- Em gây lăm rồi đấy, ôm không thích chút nào, anh không thích nắm tay em đâu, nó không còn ấm như trước. Mắt em nữa, trong veo không còn chút cảm giác.

- ...

- Anh nghĩ em sẽ thích nơi này nhưng có lẽ không phải... Khi đưa em đi, anh đã hứa với Lâm Vũ một tháng sau em sẽ nói lại được nhưng cứ thế này, em sẽ chết trước khi nói được.

- ...

- Anh cũng không muốn ăn nữa, tại em đấy, em cứng đầu, em không ngoan, anh giận em lắm nhưng có lẽ em giận anh nhiều hơn phải không?

- ...

- Anh xin lỗi...

Tiếng giày chạm lên sàn nhỏ dần cho đến khi mất hút. Cô gái nhỏ xiết tay, nước mắt tự nhiên rơi.

Trong gian bếp sang trọng.

Chấn Nam đi đi lại lại, nhìn một lượt những thứ tươi ngon trong tủ lạnh rồi lại nhìn quanh căn bếp từ đồng nồi chảo, chén đĩa, dao thớt đến bếp điện và những thứ gia vị linh tinh.

Chàng leader trẻ sau một hồi vắt óc suy nghĩ thì móc điện thoại ra, định bấm nút gọi nhưng lại chần chờ. Không thể gọi cho Jay, Minh Triết lại càng không thể. Gia Bảo? Thăng nhóc đó thì biết gì chứ?

Cuối cùng cũng có quyết định.

Đầu dây bên kia bắt máy với giọng khàn khàn của năm tháng.

Chấn Nam đi thẳng vào vấn đề:

- Thầy có biết nấu ăn không?

- < nấu=" " ăn?=" " chấn=" " nam,=" " con=" " vào=" " bếp=" " sao?=" ">

- Thầy có biết không? – Vì ngượng nên anh lảng tránh.

- < con=" " muốn=" " nấu=" " gì?=" ">

- Cái nào dễ nhất.

- < dễ=" " ta=" " xem=" " đã=" " cái=" " nào=" " dễ=" " nhất=" " nhỉ?=" ">

- ...

- < à=" " có=" " rồi=" " món=" " trứng=" " rán=" ">

- Có dễ không?

- < chỉ=" có=" một=" mặt=" thôi.=" >

- Một mặt?

- < à=" không,=" ý=" ta=" là=" nó=" rất=" dễ=" làm.=" >

Chấn Nam đặt điện thoại lên bàn, bật loa ngoài, chuẩn bị vào công việc nấu nướng. Nếu ông đầu bếp không xin nghỉ thì anh có chết cũng không bao giờ xuống bếp và vì con mèo cần phải được ăn.

- < đầu=" tiên=" con=" phải=" đeo=" tạp=" dề=" lên=" đã.=" >

Chấn Nam cau mày:

- Tạp dề? Là cái gì?

- < cái=" gì=" có=" thể=" mang=" được=" ấy,=" để=" tránh=" bị=" bắn=" quần=" áo.=" >

- Nếu bắn chỉ cần thay là được. Bỏ qua.

- < bước=" một:=" chuẩn=" bị=" nguyên=" liệu,=" gồm=" có:=" trứng,=" hành=" tây,=" hành=" lá,=" dầu=" ăn,=" gia=" vị...=" >

- Trứng ở đâu?

- < trứng=" thì=" tất=" nhiên=" phải=" ở=" trong=" tủ=" lạnh.=" >

Anh thò đầu vào tủ lạnh nhìn một lượt rồi nói vào điện thoại:

- Trứng có hình dạng ra sao?

- < ngay=" cả=" điều=" này=" con=" cũng=" không=" biết=" sao?=" nó=" có=" hình=" bầu=" tròn,=" màu=" vàng=" sẫm.=" >

Đào xới một hồi cũng tìm được thứ na ná như miêu tả của người hướng dẫn, Chấn Nam chụp ngay một quả trứng.

Bụp.

Do dùng lực quá mạnh nên quả trứng bị vỡ, Chấn Nam cau mày nhìn thứ nhót nhót trên tay mình. Với anh ấu ăn còn khó hơn thi bằng tiến sĩ.

Khi chuẩn bị nguyên liệu xong, căn bếp đã biến thành một bãi rác. Cánh cửa tủ lạnh cứ lắc lư, mọi thứ trong đó đều được vút ra ngoài, những cọng rau xanh tươi nằm la liệt chắc bị giẫm lên nhiều lần nên chúng dính bẹp lên sàn, rau củ quả, vỏ trứng vỡ lăn lóc khắp nơi...

- < đập=" trứng=" vào=" chén.=" >

Trong chén ngoài trứng ra còn lẫn thêm mấy mảnh vỏ do Chấn Nam dùng lực mạnh nên nó lại nát ra.

Cứ thể theo lời chỉ dẫn của thầy Kan mà đúng hơn là cuốn sách dạy nấu ăn trên tay Kan, từng khúc hành được cho vào chén, thêm đường, nước mắm, bột ngọt, hạt nêm, tiêu với số lượng phóng khoáng.

- < cho=" dầu=" vào=" chảo.=" >

Chấn Nam ngẩng ngó cái chai trên tay, có phải dầu ăn không nhỉ? Nó có màu vàng, hơi sóng sánh chắc là đó rồi?

Anh đổ hết thứ được cho là dầu ăn vào rồi quăng cái chai sang một bên.

- < cho=" tỏi=" vào.=" >

Chấn Nam cứ việc cho hết mấy củ tỏi chưa lột vỏ, khi mấy củ tỏi đã thành than, anh tiếp tục cho chén trứng vào, đập nắp lại.

Một lúc sau, thành phẩm được bày ra đĩa. Chấn Nam ngẩng ngó một lúc rồi nói vào điện thoại.

- Làm xong rồi.

- < có=“” chỉ=“” dẫn=“” của=“” ta=“” chắc=“” là=“” trông=“” nó=“” ngon=“” lắm=“” nhỉ?=“” mèo=“” con=“” của=“” con=“” chắc=“” chắn=“” sẽ=“” rất=“” thích.=“”>

Lạ thật, anh đâu có nói với ông là nấu cho Gia Hân, sao ông lại biết nhỉ?

Tất máy, Chấn Nam lại ngấm ngía thành phẩm của mình. Có điều gì không ổn lắm.

- Em tới rồi đây! – Là Gia Bảo ngoài ra còn có thêm Lâm Vũ.

Nghe tiếng động từ phía nhà bếp, cả hai liền bước vào xem thế nào kết quả là bị một phen khiếp vía, cả hai đứng hình trước cảnh tượng trước mắt.

Căn bếp sang trọng chẳng thấy đâu chỉ thấy một bãi rác công cộng, chẳng lẽ vô nhầm nhà. Phải nói là tất cả mọi thứ không ít thì nhiều đều bị hư hại vậy mà cái con người kia lại đứng đưng như không.

- Tới đây làm gì?

Mất một lúc sau, Gia Bảo mới có thể mở miệng:

- Oh-my-God!!! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Nhà có trộm sao anh?

- Trộm à? Không có.

- Đừng nói là cậu xuống bếp nấu ăn và nó thành thế này?

Chấn Nam không đáp đơn giản là anh thấy ngượng khi để người khác biết mình làm mấy chuyện thế này.

- Anh nấu ăn sao? Chuyện này còn động trời hơn có trộm vào nhà nữa? Hahahaha...

Gia Bảo ôm bụng cười mà không để ý tới sắc mặt ai kia đang tối sầm.

- Có im ngay không thì bảo? – Chấn Nam gắt.

Gia Bảo nín cười, tiến về phía bàn ăn, sẫm soi cái đĩa trên bàn.

- Ô, thành phẩm của anh đây sao? Có ăn được không?

- Thử đi.

Cậu nhóc ngu ngốc cứ tưởng là món ăn lạ nào, liền bóc một miếng bỏ vào miệng, kết quả là phun ngay mọi thứ ra.

- Cái... cái này cũng gọi là đồ ăn à?

Lâm Vũ cầm đĩa trứng rán lên, ngửi.

- Là món gì vậy?

- Trứng rán.

- Xem này, cậu để nguyên củ tỏi vào mà không bóc vỏ, băm nhuyễn, nó thành cháy đen rồi. Còn hành thì cho luôn nguyên cộng, mặt trên tạm được còn mặt dưới thì thành than rồi. Cái này là gì vậy? Cậu cho cả vỏ trứng vào à? Đặc biệt thật đấy! Còn gia vị chắc là cậu phóng khoáng lắm.

- Đúng vậy đấy, vừa mặn vừa cay vừa ngọt vừa đắng... không thể tưởng tượng được. Em phải đi súc miệng đây. – Gia Bảo nhăn mặt khi nhớ lại mùi quái vị kia, cậu nhóc chạy ngay vào nhà tắm.

- Nhưng... sao lại có mùi mật ong nhỉ? Đừng nói là... cậu đã ật ong vào rán thay vì dầu ăn?

- Mật ong sao? Tôi cứ tưởng đó là dầu ăn.

Lâm Vũ ôm đầu đau khổ:

- Chẳng phải Lục Chấn Nam là một người hoàn hảo trên cả hoàn hảo sao? Vậy mà không phân biệt được dầu ăn với mật ong.

- Có giỏi thì làm đi.

- Được rồi, tôi sẽ trở tài vậy.

- Nhanh lên đây, Gia Hân hôm qua tối giờ vẫn chưa ăn gì.
- Cái gì??? Cậu chăm sóc Gia Hân kiểu gì vậy hả? Tôi thấy hối hận khi để cậu đưa em ấy đi rồi đây.
- Sẵn tiện dọn dẹp mọi thứ đi.
- Tôi là người làm nhà cậu à?

Lâm Vũ tức tối trợn mắt nhưng Chấn Nam đã khuất sau cánh cửa, nhìn lại bãi chiến trường, anh khóc không thành tiếng, khổ tới nơi rồi!

- Chị Gia Hân không xuống, cũng không thèm đếm xỉa tới em. Chấn Nam thật ra anh đã làm gì khiến chị ấy như vậy hả?

- Vậy để anh...

Lâm Vũ nói xong thì mang khay thức ăn đi để lại hai người cùng một bàn thức ăn thơm phức. Một ánh mắt khó chịu nhìn theo.

...

Cạch.

Nghe tiếng mở cửa, Gia Hân nép mình vào thành ghế sofa, ôm chặt chú gấu bông trong tay.

Sự xuất hiện của Lâm Vũ làm cô phải trở mắt nhìn.

- Nghe nói em lại bỏ bữa. – Anh đặt khay thức ăn lên bàn, ngồi xuống bên cạnh.
- ...
- Gia Hân mà anh biết là cô bé rất ngoan, rất hiểu chuyện khác hẳn với cô bé trước mặt anh. Nghe lời anh, đừng làm mọi người lo lắng nữa, được chứ?
- ...
- Chấn Nam đã vào bếp, bình thường thì rất ghét nhưng vì em cậu ấy đã rất cố gắng. Anh chưa thấy ai dị hợm như cậu ấy, mật ong và dầu ăn cũng không phân biệt được, món trứng rán đó đúng là kinh dị, cả nhà bếp cũng tan tành rồi.
- ...
- Em phải ăn hết đây. Anh đã tốn rất nhiều công sức.

Gia Hân lắc đầu.

- Muốn anh mớm à? – Anh cau mày.

Lại lắc đầu. Hý hoáy ghi vào cuốn sổ nhỏ rồi chìa sang anh: “Đưa em ra khỏi đây. Xin anh!”

Trong nhà bếp, thời gian cứ như đang chạy đua, có một người đứng ngồi không yên.

- Anh muốn biết trên đó xảy ra chuyện gì thì cứ lên mà coi. Có ai nói gì đâu mà sợ.
- Anh không làm mấy chuyện lén lút đó.
- Thì anh cứ xông vào mà coi. Em thật không hiểu anh, lúc thì đuổi đi lúc thì bắt giữ bên cạnh, chị ấy không ghét anh mới là lạ.
- Lo ăn đi.
- ...
- Em làm như mình bị bắt cóc không bằng. – Lâm Vũ cười.

Gia Hân lay mạnh tay anh.

- Muốn theo anh về thành phố?

Gật đầu.

- Em không thích ở bên cạnh cậu ta sao?

Gia Hân thoáng suy nghĩ rồi gật nhẹ.

- Được rồi, anh sẽ đưa em đi với một điều kiện em phải ăn hết chỗ này. – Anh nhướn mày nói tiếp.
- Muốn trốn thì phải nạp đầy năng lượng chứ.

...

- Làm gì lâu vậy? – Vừa nhìn thấy Lâm Vũ bước xuống, Chấn Nam đã gắt gỏng.

Lâm Vũ đặt chiếc khay lên bàn:

- Cậu ghen à?

Không thèm để ý đến câu nói đùa, Chấn Nam nhìn trân trân vào khay thức ăn đã trống trơn:

- Cậu đã đổ hết thức ăn?

- Tôi đâu có lãng phí như cậu. Gia Hân ăn hết đấy.

- Không thể nào.

- Tôi đã nói em ấy nếu ăn hết tôi sẽ đưa em ấy đi. May cho cậu là tôi chỉ gạt em ấy thôi. Việc còn lại là của cậu đấy, thời hạn một tháng ít ra cũng phải khiến em ấy vui vẻ trở lại.

Lâm Vũ vỗ vai Chấn Nam rồi bước ra cửa.

- Gia Bảo, về thôi.

47. – Chương 47

- Gia Hân, cứu mình với...

Tê cứng trong cơn đau buốt và cái lạnh cắt da, gái nhỏ nằm bất động trên vũng máu, mái tóc rũ rượi che gần hết gương mặt, trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh cô đã thấy...

Mùi giày xanh dương quen thuộc dừng lại trước tầm mắt, không phải là hốt hoảng hay lo sợ, cô ta chỉ cười tỏ ra thích thú.

- Tất cả là do cậu chuốt lấy...

Tiếng mưa như xé nát cõi lòng, mọi thứ bên tai như ù đi nhưng câu nói vô tình ấy lại rõ ràng từng chữ.

Ản hiện trong màn mưa trắng xóa, đôi giày xanh dương kia vô tình quay đi, có cảm giác như cả thế giới đang vùng vằng quay lưng với mình, cô gái nhỏ như chết lặng.

Cô ta nói gì đó với đám người đó, lúc này chẳng phải họ bắt cô ta đi sao? Tất cả chỉ là một vở kịch?

Đã chạm vào giới hạn, mắt khép lại, có thứ chất lỏng mặn chát chảy dài trên má. Kể từ lúc đó, khi niềm tin lần nữa bị vùi vấp, một tâm hồn đã chết.

- Tất cả là do cậu chuốt lấy...

- Tất cả là do cậu chuốt lấy...

- Tất cả là do cậu chuốt lấy...

...

- Gia Hân, mau tỉnh lại.

Chấn Nam không ngừng lay mạnh nhưng cô gái nhỏ vẫn nhắm nghiền mắt, tay xiết chặt. Giống như lần trước trong bệnh viện, Gia Hân đang bị nuốt chửng trong những cơn ác mộng...

Trên cánh môi nhợt, chất lỏng đỏ tươi ứa ra. Minh Triết đã nói mỗi lần gặp ác mộng Gia Hân sẽ không tự chủ được mà cắn mạnh môi.

Vị ngọt như ly cà phê sữa thơm chẳng thấy mà chỉ xộc xệch mùi tanh, Chấn Nam đang dùng môi mình để chế ngự Gia Hân. Vị nụ hôn nay đã khác, vị tanh của máu và cái mặn chát của nước mắt đã vùi vập vị ngọt vốn có.

Bình tĩnh, Gia Hân đẩy mạnh anh ra, cô nép vào góc giường, khóc tức tưởi.

Lần này Chấn Nam không thể để Gia Hân đẩy mình ra như thế, anh ôm lấy cô gái nhỏ nằm xuống giường mặc cô vùng vẫy, khóc lóc hay thậm chí là cắn mạnh cánh tay anh.

Khi không còn sức vùng vẫy, cô gái nhỏ nằm im trong lòng anh, vạt áo anh ướt sũng vì nước mắt. Kéo tấm chăn phủ lên người cả hai, Chấn Nam đặt cằm lên mái đầu nhỏ, giọng nhẹ tênh:

- Anh xin lỗi...

Cảm giác ấm áp khi nép đầu vào vòm ngực rắn chắc này Gia Hân không nỡ phá tan và cô cũng rất nhớ, nhớ mọi thứ thuộc về anh, đôi mắt đáng sợ của quý, vòng ôm ấm áp của quý, dáng người cao ngạo và cả giọng nói lạnh lùng ấy dù rất muốn quên nhưng cô không thể.

Khi niềm tin bị chà đạp, người ta sẽ vứt bỏ mọi thiết tha nhưng có lẽ lí trí chưa bao giờ thắng được con tim cũng như Lâm Vũ đã nói: “Hãy yêu một cách đúng nghĩa bằng trái tim của em”.

Đêm ấy, trong vòng tay của quý, cô gái nhỏ ngủ thật ngoan...

Tỉnh giấc sau giấc ngủ say nồng, xuyên qua đám mây bông bèn, từng tia nắng rải mình lên vạn vật, mặt biển lung linh và yên bình theo những đợt sóng nhỏ nhấp nhô. Bình minh trên biển thật dịu dàng và thanh khiết.

- Cậu chủ, điểm tâm sáng đã làm xong có cần đem lên... - Người đầu bếp khựng lại mấy giây vì tiếng bước chân từ bậc thang.

Buông tách cà phê xuống bàn, Chấn Nam có chút ngạc nhiên rồi cũng lấy lại vẻ lạnh lùng, đây là lần đầu tiên Gia Hân bước xuống nhà sau những ngày nhốt mình trong phòng.

Người đầu bếp đã trở lại nên mọi thứ cũng tươi tắn hơn, chắc ông ta phải khổ sở với bãi chiến trường lần trước lắm.

Gia Hân ăn một cách thật tự nhiên, không màng tới ai kia đang dán mắt vào mình, cô vẫn phớt lờ anh như thế.

- Chúng ta đi dạo nhé... - Anh nói khi Gia Hân vừa ăn xong.

Vẫn đôi mắt trong veo.

- Em thích biển, đúng không?

Đại dương bao la ôm lấy bờ cát vàng, biển quặn theo những đợt sóng nhỏ, bờ biển lạnh lạnh xốc lên vị mặn mòi của biển.

Rải từng bước chân vụng về lên mặt cát lạnh, Gia Hân hướng đôi mắt trong veo về hướng mặt trời đang nhô mình, màu vấy trắng thuần khiết tựa cánh hoa tường vi trắng mỏng manh.

Chấn Nam cúi người, chiếc áo sơ mi ngoài được nhẹ nhàng khoác lên đôi vai gầy xong anh vén lại lọn tóc lòa xòa cho cô. Gia Hân ngây dại trong thoáng chốc, từ bao giờ anh lại dịu dàng đến thế hay sự dịu dàng này chỉ dành cho riêng cô?

(Ring Ring)

Tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn khung cảnh lãng mạn. Chấn Nam dặn dò Gia Hân xong thì đi qua chỗ khác nghe điện thoại.

- < Chào leader, cậu khỏe chứ? >

- Anh định cư bên đó luôn à?

- < Nếu cậu không chịu tha cho tôi thì tôi chắc sẽ làm vậy đấy.>

- Có trốn ở Bắc Cực tôi cũng sẽ lôi anh về.

- < Tôi sang Mỹ không phải để trốn đâu, tôi sang đây là có việc cần làm. >

- Việc gì?

- < Tôi đang điều tra một số việc, tôi nghĩ là cậu sẽ cần tới. >

- Nếu anh tìm được bố mẹ ruột của Gia Hân tôi sẽ bỏ qua tất cả.

- < Việc đó đúng là rất cần nhưng hãy để sau khi tôi về đã. Khi điều tra kĩ lưỡng tôi sẽ liên lạc với cậu. À, Gia Hân sao rồi? Hai người làm lành rồi chứ? >

- Cô ấy phớt lờ tôi.

- < Thật không vậy? Lục Chấn Nam mà cũng bị con gái... >

Câu nói bị đứt quãng khi Chấn Nam đột ngột tắt máy, anh chạy nhanh ra biển, màu váy trắng đang dần bị đại dương nuốt chửng.

Giữ chặt lấy cô gái nhỏ, mắt quỳ hần lên những tia đáng sợ, anh gất:

- Đồ ngốc, em muốn chết à?

Gia Hân nhìn anh rồi lại nhìn ra xa, một quả bóng nhựa đang chồm vờn trên mặt biển.

...

Nhận lấy quả bóng từ Gia Hân, cậu bé thôi khóc, nó ngược đôi mắt to tròn còn rớm nước nhìn cả hai:

- Em cảm ơn.

- Mau về nhà đi. – Anh lạnh lùng ra lệnh khiến thằng bé hơi sợ, cũng vì nó mà anh và Gia Hân đều bị ướt nhem.

Chìa trong tay ra một vỏ sò màu nâu nhạt, cậu bé cười híp mắt:

- Tặng chị đấy. Nó là vỏ sò may mắn.

Nhìn bóng dáng lon ton của cậu bé rồi nhìn lại vỏ sò trong tay mình, Gia Hân khẽ cười, nét cười nhẹ tênh làm lòng ai đó ấm lại.

Đã hai tuần trôi qua, Chấn Nam bỏ cả việc học ở Bingel, điều hành tổ chức chỉ qua điện thoại và laptop, anh dành hầu hết thời gian ở bên cạnh Gia Hân. Dù đã chịu ăn uống và tâm trạng cũng khá hơn nhưng Gia Hân hình như vẫn phớt lờ anh.

Lúc này đây, cô gái nhỏ đang rất tập trung vào bộ trò chơi ghép hình cần nhiều IQ mà đẹp anh qua một xó.

- Cái này của Lâm Vũ à?

- ...

- Gia Hân thích mấy trò chơi thế này lắm sao?

- ...

- Anh cũng muốn chơi.

- ...

- Mình làm cùng nhé!

Tay anh vừa đưa vào đã bị gạt phăng ra, Chấn Nam cau mày, lòng tự trọng bị xúc phạm nặng nề và anh rất khó chịu khi món đồ của Lâm Vũ lại làm Gia Hân thích thú đến thế.

Anh giựt lấy mảnh ghép trên tay cô rồi phá hỏng mọi thứ mà nãy giờ Gia Hân đã vắt óc suy nghĩ.

- Không được chơi cái này nữa. Anh sẽ mua cho mua cái khác cho Gia Hân. – Anh đành giọng.

Gia Hân ngẩng người trong mấy giây, cô đứng dậy tiến về phía giường, kéo chăn kín mít có thể xem là một hành động giận dữ.

Chỉ một lát sau, bao nhiêu là thứ được mang vào phòng, bộ trò chơi ghép hình với đủ loại, đủ kích cỡ, đủ mức độ từ khó đến dễ.

- Thi nhé! Xem ai hoàn thành nhanh nhất.

Anh lay lay tấm chăn nhưng Gia Hân vẫn không thèm ngồi dậy đơn giản là mất hứng rồi.

Căn phòng tối nổi bật lên vệt sáng trắng từ chiếc laptop.

Chấn Nam cau mày lướt mắt vào những con chữ trên màn hình – một bản profile khá dài với cái tên Kris.

“ Mẹ cậu có một người em song sinh tên Tuệ Linh, hai chị em từng là học viên nhận học bổng của Bingel, họ cùng có tình cảm với Lục Chấn Khang nhưng chỉ có mẹ cậu là chiếm được tình cảm của ông ấy. Khi mẹ cậu lấy chồng, ông ấy đã tìm đến Tuệ Linh như một người tình vì cả hai giống nhau như đúc. Tuệ Linh mang thai được 8 tháng, Lục Chấn Khang đã bí mật đưa bà ấy ra nước ngoài để sinh con nhưng trên đường đi lại gặp tai nạn giao thông. Đứa trẻ may mắn được cứu trong khi mẹ nó đã qua đời, sau đó Lục Chấn Khang đã đưa nó sang Mỹ. Kris kém hơn cậu một tuổi, cậu ấy được giáo dục một cách bài bản và nghiêm khắc. Nếu Lục Chấn Khang vẫn chưa biết cậu là con trai ruột của ông ấy rất có thể ông ấy đã tính toán trước mọi thứ và sẽ sang nhượng tất cả tài sản cho Kris, còn cậu sẽ không có bất cứ thứ gì. Đó có lẽ là sự trả thù của Lục Chấn Khang lên đứa con trai của người phụ nữ đã phản bội tình yêu của ông ấy. ”

Cái nhếch miệng như một sự khinh bỉ tột cùng. Lục Chấn Khang ông sẽ thế nào khi biết đứa trẻ mình hoán đổi vì mục đích trả thù lại chính là con ruột của mình?

Bốp.

Tiếng đồ vỡ phát ra từ phòng bên cạnh, Chấn Nam lập tức gấp lại laptop...

...

Nép người sau tấm rèm cửa, Chấn Nam nghiêng đầu xem cô gái nhỏ đang cặm cụi làm gì đó. Đôi mắt trong veo tiếc nuối nhìn chậu cây đã vỡ thành nhiều mảnh, đất vun vãi khắp nơi, lẫn trong đó là vài nhánh cây con vừa bén rễ.

- Em làm vỡ nó à? – Chấn Nam ngồi xuống hết nhìn chậu cây rồi nhìn lên Gia Hân, anh đã dần quen với việc dùng câu hỏi có hai đáp án có hoặc không vì hiện tại Gia Hân vẫn chưa nói được.

Cô gái nhỏ cúi đầu buồn bã.

- Đừng buồn, anh sẽ mua lại. – Anh xoa đầu cô nhóc, mặt lạnh tanh nhưng giọng điệu cực kì cưng chiều.

Đáp lại, Gia Hân chỉ im lặng, đúng là cô rất thích Chấn Nam như thế này nhưng điều gì đó đã cấm tuyệt cô bày tỏ cảm xúc của mình.

Một lúc sau, gần chục chiếc xe tải với đủ các giống hoa và chậu cảnh được đem tới cho Gia Hân tùy ý lựa chọn, cô cũng thăm khám phục mức độ phóng khoáng của Chấn Nam.

48. – Chương 48

Tại một nghĩa trang ở ngoại ô thành phố – nơi yên nghỉ của những người quá cố, làn khói trắng thoang thoảng quanh các phần mộ, gió mang hơi lành lạnh phủ đầy mọi góc ngách.

Đứng trước hai phần mộ kề nhau của một cặp vợ chồng, Vũ Thu Hương – người phụ nữ mang vẻ bề ngoài sang trọng khẽ vén lọn tóc ngắn về sau tai, mắt đượm nỗi buồn năm tháng.

- Cũng 16 năm rồi nhỉ? Dù 16 năm hay thậm chí là cả đời tôi vẫn không thể tha thứ cho những gì mình đã làm.

Như có màn sương mỏng phủ quanh mắt, người phụ nữ nhìn chằm chằm vào hai bức ảnh, nói khẽ:

- Cũng vì tình cảm mù quáng và sự ích kỷ của tôi mới khiến gia đình hai người tan vỡ, tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi.

Quệt ngang hàng nước mắt, bà ta nói tiếp:

- Con gái của hai người thật sự rất đáng yêu. Con bé rất xinh xắn vì nó giống mẹ lại còn thừa hưởng sự thông minh của bố nữa chứ. Con bé đang trong tình trạng rất tệ, mẹ nuôi bỏ đi từ nhỏ, bố nuôi vào tù, sau tai nạn con bé tạm thời không nói chuyện được nữa, xin hãy phù hộ cho con bé sớm vượt qua. Tôi hứa sẽ làm hết khả năng để có thể bù đắp cho con bé...

Tại một nơi khác nghĩa trang, một bó hoa hồng trắng được đặt xuống, trên mộ cô gái mang nét đẹp của hoa bách huệ mỉm cười, nét cười nhẹ tênh đã phai màu theo năm tháng.

Lục Chấn Khang đẩy gọng kính:

- Tuệ Linh, bà vẫn sống tốt chứ? Đã lâu rồi tôi không đến chắc là bà buồn và cô đơn lắm?

Dừng một chút, ông nói tiếp, giọng buồn:

- Xin lỗi vì khi bà còn sống tôi không thể yêu thương bà một cách đúng nghĩa, bà biết rõ tôi đã có vợ, người tôi yêu lại là Phương Linh nhưng vẫn cam chịu làm người tình bên cạnh tôi. Nếu năm đó, tôi không đưa mẹ con bà ra nước ngoài thì vụ tai nạn đó cũng không xảy ra.

- Chấn Nam – đứa con trai của Phương Linh, tôi đã biến nó thành một người đáng sợ chỉ vì sự oán hận của chính mình. Có thể nó sẽ lật đổ tôi vào một ngày nào đó nhưng bà yên tâm, bằng mọi cách tôi sẽ để Kris trở thành người thừa kế duy nhất của họ Lục dù có bất công với Chấn Nam.

Gió lành lạnh tạt vào sống lưng, Lục Chấn Khang neoh mắt nhìn cô gái trên mộ, cô ấy còn quá trẻ. Nghĩa trang chìm vào yên ắng...

Lục Chấn Khang quay đầu bước đi thì vô tình va phải một người.

- Xin lỗi... – Cả hai cùng đồng thanh.

- Lục Chấn Khang?

- Bà là...

...

Trong một nhà hàng cổ kính.

- Không ngờ lại gặp ông trong hoàn cảnh này. – Người phụ nữ tươi cười.

- Tôi cũng vậy. Cũng đã lâu lắm rồi từ sau khi tốt nghiệp.

Vừa nói, người phụ nữ vừa quan sát nét mặt của người đối diện:

- Gần đây tôi có đọc báo về chuyện công ty Hoàng Hân đạo ý tưởng thiết kế của tập đoàn Lục Chấn. Anh biết chủ công ty đó là chồng cũ của Phương Linh chứ?

Lục Chấn Khang bình thản nói:

- Tôi không biết. Chuyện đó do giám đốc Jay phụ trách.
- Anh không biết thật à? – Bà hỏi một cách ngạc nhiên bởi bà luôn nghĩ Lục Chấn Khang là người đã bày ra mọi chuyện để đẩy Triệu Hoàng vào tù.
- Tôi thực sự không biết.

Nếu Lục Chấn Khang không phải thì ai, ai đã hại Triệu Hoàng?

- Lục Chấn Khang, ông biết chuyện Phương Linh đã ly dị chứ?
- Tôi có nghe nói. – Ông lãnh đạm.
- Bà ấy đã biến mất ngay sau đó đến nay vẫn chưa có tung tích. Bà ấy không liên lạc với ông à?

Lục Chấn Khang gằng giọng:

- Không hề. Khi bà ấy lấy chồng chúng tôi đã không hề có bất cứ quan hệ nào. Đối với người phụ nữ đã phản bội mình, tôi-chỉ-có-cảm-hận.

Buông mạnh tách cà phê, người phụ nữ nhìn thẳng vào Lục Chấn Khang, danh giọng:

- Cảm hận? Ông lấy tư cách gì để hận Phương Linh?

Bóng tối dần như ôm trọn cả căn phòng rộng lớn chỉ có vệt sáng duy nhất từ chiếc đèn bàn. Những ngón tay nhăn nheo đặt lên mặt gỗ bóng loáng, kéo chiếc hộp gỗ, bàn tay nhăn nheo xiết chặt mảnh giấy đã ố vàng, đúng là có dấu tích sửa chữa.

Lục Chấn Khang như chết lặng, trái tim già cỗi quặng đau, trên khóe mắt thứ chất lỏng mặn chát trào ra. Là chủ tịch của một tập đoàn lớn, ông không cho phép bản thân mình yếu đuối, lúc nào cũng phải giữ nét mặt lạnh lùng, nghiêm nghị nhưng lúc này đây người đàn ông này lại khóc – hành động được cho yếu đuối nhất của con người.

Bao năm qua thù hận đã ăn mòn tâm trí ông, trói buộc những tình cảm của trái tim già. Ông hận Phương Linh vì đã phản bội lại tình cảm của mình rồi đem mọi hận thù trút lên Chấn Nam.

Cuộc trò chuyện cùng Thu Hương – người bạn thân trước kia của Phương Linh, sự thật đã được phơi bày.

Họ Lục vì ngăn cản mối tình của Chấn Khang và Phương Linh nên đã buộc gia đình Phương Linh gả cô cho Triệu Hoàng – một kiến trúc sư trẻ và hăm dọa họ không được hé răng về chuyện này. Phương Linh đã bí mật viết thư hẹn Chấn Khang cùng bỏ trốn nhưng bị bố Chấn Khang phát hiện, ông ta đã sửa đổi điểm hẹn để cả hai hiểu lầm nhau để Chấn Khang can tâm kết hôn cùng tiểu thư họ Đinh. Lúc ấy Phương Linh lại đang mang thai Chấn Nam, bà định khi gặp Chấn Khang sẽ nói cho ông biết nhưng cuối cùng đành phải mang theo cốt nhục của ông kết hôn cùng Triệu Hoàng.

Chấn Khang oán hận Phương Linh, tráo đổi đứa con của bà với đứa con đã chết khi vừa sinh ra của vợ mình. Ông hận Phương Linh bao nhiêu thì lạnh nhạt với Chấn Nam bấy nhiêu thậm chí còn đối xử tệ bạc với anh, từ một đứa trẻ hoạt bát anh trở nên lạnh lùng và đáng sợ như quỷ dữ.

Còn Tuệ Linh – đứa em gái song sinh của Phương Linh chấp nhận làm người thay thế bên cạnh Chấn Khang, bà ra đi trong một vụ tai nạn nhưng đứa con trong bụng may mắn sống sót. Chấn Khang đưa nó sang Mỹ học tập để trở thành người thừa kế của họ Lục. Nhưng Lục Chấn Khang đâu ngờ Chấn Nam – đứa con trai bị ông hắt hủi lại chính là con trai ruột của mình.

Vợ chồng Phương Linh có nhận nuôi một bé gái, họ giấu con bé chuyện con nuôi và yêu thương nó như con ruột. Khi con bé 4 tuổi, họ li dị vì Triệu Hoàng đã biết hết sự thật về vợ mình. Ông đuổi bà đi thậm chí là cấm bà nhìn mặt đứa con gái nuôi. Chính vì sự vô tình ấy mà bây giờ, ông bị chính con trai của vợ cũ đẩy vào tù.

Lục Chấn Khang ôm miệng ho sặc sụa, dưới ánh đèn bàn, trong lòng bàn tay nhăn nheo, vệt máu đỏ tươi đặc sệt...

Gió biển vờn nhẹ, mặt trời hé mình rải tia nắng mai lên mặt biển dập dờn, cánh mũi tham lam hít hà không khí tinh sạch và vị mặn từ đại dương bao la.

Ngoài ban công, mấy nhánh hoa mười giờ khẽ lay lay, rũ bỏ những hạt sương đang bám mình.

Nhìn thành quả của mình, Gia Hân cười mãn nguyện, những chậu hoa mười giờ đủ loại đã bén rễ và đang phát triển rất tốt, khi nở hoa chắc hẳn sẽ rất đẹp.

Đột nhiên người Gia Hân cứng đờ vì bị bàn tay rắn rỏi quen thuộc ôm từ phía sau, mái tóc ngắn tựa lên vai cô, nặng trĩu.

Gia Hân ngay lập tức vùng khỏi vòng ôm đó trong sự tiếc rẻ âm thầm.

Bị cự tuyệt một cách thẳng thừng, Chấn Nam cau mày khó chịu, bộ muốn anh dạy dỗ một trận cho chừa cái thói cứng đầu hay sao ấy. Anh lãnh đạm nói kèm theo chút giận dỗi:

- Anh có chuyện cần về thành phố, ở nhà ngoan đấy!

Anh xoa đầu cô rồi quay bước đi...

Căn phòng trắng sắc mùi thuốc sát trùng trở nên lạnh lẽo bởi sự xuất hiện của quý...

- Không phải nặng lắm sao?

Chấn Nam cau mày nhìn vị quản gia, ông ta định nói gì đó nhưng chỉ im lặng bước ra khỏi phòng.

Trong bộ đồ bệnh nhân, Lục Chấn Khang rướn người dậy tựa lưng vào gối nằm, gương mặt nhợt nhạt thấy rõ. Ông ho khan một tiếng, không giấu được xúc động:

- Ta đã nghĩ con sẽ không đến?

Chấn Nam ngồi trên ghế, mắt lơ đãng đi hướng khác.

- Ta gọi con đến là có chuyện muốn nói. Ta sẽ cho con biết tất cả sự thật, năm xưa...

- Không cần nói, tôi đã biết rồi. – Chấn Nam cắt ngang.

Lục Chấn Khang to mắt kinh ngạc:

- Con... con biết gì?

- Tất cả những gì mà ông định nói về Phương Linh, Tuệ Linh, Kris...

Lục Chấn Khang cứng người, ông đã quên mất, lục Chấn Nam là ai cơ chứ? Anh thậm chí còn biết trước hơn ông.

- Chấn Nam... Ta... ta có lỗi với con...

- Chuyện đó đương nhiên. – Anh nhếch môi.

- Ta hối hận lắm. Chấn Nam con có tha thứ cho người bố như ta không?

Đứng bật dậy, anh nhìn người gọi mình là con, lạnh lùng nói:

- Không-thể-nào.

Nhìn bóng lưng con trai khuất sau cánh cửa, gương mặt Lục Chấn Khang trở nên đau khổ, đôi mắt đỏ ứ ngồn ngang những vết sưng đau thương, có phải đã quá muộn?

Một lúc sau, vị quản gia bước vào.

- Hãy liên lạc với luật sư, tôi muốn sửa đổi di chúc. Còn nữa, hãy thuê thám tử giỏi nhất bằng mọi cách phải tìm được bà ấy.

Ngồi trên sofa ngoài phòng khách một tay bóc khoai tây chiên cho vào miệng, một tay ôm chú gấu bông trắng muốt, Gia Hân đang xem phim.

Ngoài trời đột nhiên đổ mưa, cô gái nhỏ lo lắng nhìn về phía cửa Chấn Nam vẫn chưa về.

- May quá. Xuýt nữa là ướt nhem rồi.

Nhìn thấy Jay gương mặt vui mừng bỗng mất hút không dấu tích.

- O... Gia Hân là em hả? Chấn Nam đâu rồi?

- ...

- Sao em lại ở nhà một mình? Chấn Nam đâu?

Đôi mắt trong veo vẫn nhìn Jay chăm chăm.

- Sao không trả lời mà nhìn anh như thế? O... xin lỗi... anh quên mất. Anh lên phòng thay đồ đã.

Một lúc sau, Jay bước xuống trong áo thun, quần thể dục, anh đi thẳng vào nhà bếp. Gia Hân liền đi theo anh.

- Oa... hấp dẫn quá! – Ngồi vào bàn, Jay cười tươi rồi trước những món ăn hấp dẫn.

Đũa chưa kịp chạm thì buộc dừng lại, Gia Hân chìa trước mặt anh một tờ giấy.

- Chấn Nam về thành phố sao? Dù có chuyện gì quan trọng cũng không được bỏ em ở nhà một mình chứ. Thật là...

- ...

- Anh vừa đáp máy bay từ Mỹ về, vừa mệt vừa đói, anh phải ăn đây. À, Gia Hân em có muốn ăn cùng không? – Jay lịch thiệp mời cứ y như rằng số thức ăn này là chuẩn bị cho riêng anh ta ấy.

Cô gái nhỏ lắc đầu.

- Vậy anh ăn đây! Jay ơi chúc ngon miệng.

Chỉ chờ có thế, Jay cắm đầu vào bàn thức ăn thơm phức mà không hề thấy cái xụ mặt của người đối diện. “Cái đó là chuẩn bị cho Chấn Nam mà.”

Sau một hồi đánh chén no nê, Jay uống một ngụm nước lọc, nhìn Gia Hân chậm rãi nói:

- Em vẫn còn giận Chấn Nam à?

- ...

- Cậu ấy hay than với anh là bị em phớt lờ cậu ấy rất đau buồn.

- ...

- Thật ra chuyện của bố em và chuyện hôn ước lần trước đều có lí do cả.

Gia Hân mở to mắt nhìn anh, khao khát được biết lí do là gì.

- Đợi đến lúc thích hợp cậu ấy sẽ nói cho em biết, giờ vẫn chưa phải lúc đâu. Mà Gia Hân này, có lẽ em không biết, từ nhỏ tới lớn Chấn Nam không có một người bạn gái nào cả, em là người đầu tiên đấy.

- ...

- Chấn Nam không được như anh đâu, thằng nhóc đó rất vụn về trong chuyện tình cảm, nó không biết bày tỏ tình cảm, nếu thích người nào sẽ bắt nạt người đó, đôi khi lại rất trẻ con. Em chắc đã từng bị Chấn Nam bắt nạt rồi phải không?

Gia Hân hết nhìn Jay rồi lại nhìn về phía cửa. Nhận thấy sự kì lạ, Jay quay đầu nhìn theo hướng Gia Hân, sống lưng bất chợt lạnh toát.

- Ch-Chấn Nam...

Chât giọng lạnh toát cùng đôi mắt đáng sợ như muốn đâm thủng giác mạc bất cứ đôi mắt nào dám nhìn vào:

- Nãy giờ anh nói đã những gì?
- T-Tôi có nói gì đâu. Phải không Gia Hân? – Jay cười trừ nhìn sang Gia Hân tìm phao cứu hộ.
- ...
- Gia Hân, em mau gật đầu đi. – Jay thúc giục.

Cánh môi run lên từng hồi.

- Ch... Ch... Chấn... Nam...
- Gia Hân em vừa mới...? – Jay mở to mắt nhìn cô rồi lần nữa nhìn theo hướng Gia Hân Chấn Nam đang gục xuống sàn trong bộ dạng ướt nhem.

49. – Chương 49

Khuya. Mưa như trút nước, gió quạt lia rèm cửa trắng tinh. Kim đồng hồ nhích từng bước mệt mỏi, dưới ánh đèn hiu hắt gương mặt chàng trai hiện ra như bức tranh tuyệt đẹp của tạo hóa, mái tóc ngắn vén cao hai bên càng tăng vẻ nam tính.

Ngồi bên giường, Gia Hân lặng nhìn anh thật lâu, cô như sắp khóc.

Chấn Nam bị sốt cao lại thêm lao lực, sức khỏe và tinh thần đều kiệt quệ. Từ ngày về đây, đêm vào Chấn Nam cũng ôm laptop tới gần sáng, liên tục bỏ bữa mà vẫn dành thời gian chăm sóc cô. Dù tỏ ra phớt lờ nhưng Gia Hân vẫn âm thầm quan sát anh.

- Gia Hân... – Hé mở mắt, Chấn Nam nắm chặt lấy bàn tay nhỏ như tìm chút hơi ấm.

Chấn Nam cau mày, nước mắt là thứ anh ghét nhất, đặc biệt là của Gia Hân.

- Đừng khóc. Anh chỉ mệt thôi.

...

Dụi mắt để thích nghi với ánh sáng bên ngoài, Gia Hân ngược đôi mắt trong veo lên trần nhà, điều gì đó khiến cô quay mặt sang trái, đập vào mắt là gương mặt quen thuộc, rất gần.

Chấn Nam nhích lại để khoảng cách tan biến, Gia Hân mở to mắt, cố đẩy anh ra nhưng bị bàn tay rắn rỏi giữ lại. Khoảng cách gần như bằng không để họ có thể nghe thấy nhịp thở của nhau nhưng lúc đó Chấn Nam bất ngờ nhón người, nụ hôn phớt qua trán thay vì cánh môi.

Anh gối đầu lên tay, thích thú quan sát nét mặt ai kia, đáp lại Gia Hân cũng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh. Cuộc chiến đầu mắt bắt đầu!

- Mắt em to thật!

Gia Hân chớp mắt rồi lại mở to.

- Mắt em có màu nâu đỏ.

Một lúc sau, Gia Hân vẫn giữ nguyên tư thế, đôi mắt to tròn vẫn nhìn thẳng anh không chút cảm xúc, Chấn Nam bắt đầu khó chịu.

- Thôi nhìn anh như thế đi nhé.
- ...
- Nghe anh nói gì không?
- ...
- Anh biết là mình rất đẹp trai nhưng em nhìn thế này anh không thích đâu.

- ...
- Không được nhìn nữa.
- ...
- Cứng đầu.

Thật nhanh và dứt khoát, Chấn Nam đẩy chần bước xuống giường rồi đi thẳng ra cửa, môi còn vương vị ngọt thanh khiết...

Đưa tay sờ nhẹ cánh môi đang mở hờ, Gia Hân ngây người, là cảm giác đó...

Ngày mới bắt đầu ở học viện danh giá Bingel.

Cánh cổng vàng kim rộng mở chào đón những chủ nhân tương lai của đất nước, xe nối nhau đổ vào khoảng sân rộng lớn, những tiểu thư yêu kiều, những thiếu gia lịch lãm bước ra dưới tiết trời ấm áp của mùa xuân.

BMW đen bóng dừng bánh, sự xuất hiện của chàng trai lạnh lùng đã đủ khiến học viện vỡ òa giờ lại thêm cô nữ sinh Triệu Gia Hân. Câu hỏi nhiều nhất đang cần tìm đáp án là Rin – vị hôn phu lúc trước thì sao?

Sau vụ tai nạn của Gia Hân và sự biến mất của cả hai nhân vật này, học viện rộ lên nỗi hoang mang và nhiều tin đồn thất thiệt.

Giờ đây họ lại xuất hiện cùng nhau và gì thế này?

Trước hàng trăm ánh nhìn, Chấn Nam nắm tay Gia Hân bước về phía lớp học, khí trời ấm áp đột nhiên lạnh cóng bởi sắc lạnh từ quý.

- Gia Hân...

Tiếng gọi làm Gia Hân quay đầu lại, Vũ Phương và Bảo Châu đang hớn hờ chạy về phía cô.

Chưa kịp phản ứng, cô gái nhỏ đã bị ôm chầm.

- Mình nhớ cậu quá...
- Cả tháng qua cậu đã đi đâu vậy hả?

Gia Hân tươi cười nhìn hai cô bạn, môi mấp máy:

- M...mình... cũng... nhớ...

Hai cô gái đều kinh ngạc:

- Gia Hân cậu vừa nói đó à? Có thật là cậu vừa nói chuyện không? – Bảo Châu lay mạnh, cô vẫn chưa tin vào những gì mình vừa nghe.

Gật đầu.

- Tốt quá! – Vũ Phương reo lên rồi nhìn sang người còn lại. – Anh Chấn Nam là có công nhất trong chuyện này đây.

Bảo Châu làm bộ mặt hung hăng:

- Phải rồi Lục Chấn Nam, một tháng qua anh đã đưa Gia Hân đi đâu hả? Có biết là tụi này lo lắng đến phát khóc không? Anh muốn độc chiếm Gia Hân cho riêng mình à?

- Ồn ào! – Chấn Nam cau mày rồi kéo tay Gia Hân đi.

Vũ Phương và Bảo Châu liền đi theo.

Một góc nào đó trong sân trường, có đôi mắt dõi theo cô gái nhỏ, không rõ là vui hay buồn...

Ngồi trên xe, cô gái nhỏ tinh nghịch dõi mắt về xung quanh, trên mặt như viết sẵn hai từ “vui mừng”. Hôm nay Gia Hân sẽ được bố không những thế cô còn được đón bố về nhà.

Chấn Nam đã hứa nếu cô chịu tiếp nhận vật lí trị liệu anh sẽ có cách để cứu bố cô khỏi chốn tù ngục.

- Em vui lắm à?

- Ừ. – Gia Hân cười tươi rồi, bây giờ cô có thể nói được những từ dễ, bố là người thân duy nhất, nếu Chấn Nam cứu bố cô tức là thù hận của anh đã không còn dù cô vẫn chưa biết đó là gì.

Chấn Nam chuyển tâm vào lái xe, trở lại với dáng vẻ lạnh lùng vốn có.

Xe dừng lại trước cổng nhà giam. Gia Hân không ngừng ngó nghiêng khắp nơi, sự vui mừng dần tan khi chẳng thấy bố đâu.

Chấn Nam kéo tay cô về phía người gác cổng.

- Triệu Hoàng đã đi khỏi đây từ sớm. À, ông ấy có nhờ tôi đưa cái này cho cô Triệu Gia Hân.

Cầm bức thư trên tay, cô gái nhỏ lặng đi, môi mím chặt.

“Gửi con gái yêu! Nghe tin con bị tai nạn, bố lo lắng nhưng bây giờ đã không sao rồi, Gia Hân là cô bé ngoan nên chắc chắn sẽ gặp nhiều may mắn. Con đã 17 tuổi rồi nhỉ? Con ngày càng lớn và xinh ra, con là niềm tự hào bố. Kể từ khi mẹ con đi, ta luôn lao đầu vào công việc mà không chăm sóc con tử tế, ta biết con rất buồn, rất cô đơn nhưng Gia Hân à, sao con lại hiểu chuyện và ngoan đến thế chứ? Con chưa từng trách ta, con càng ngoan, càng thương người bố này thì ta lại càng thấy có lỗi. Lần cuối cùng con đến thăm ta, trông con gầy và xanh xao lắm, đừng gượng cười như thế nữa nhé, nếu buồn con hãy nói ra. Gia Hân, đã đến lúc con được biết sự thật nhưng ta không đủ can đảm để đứng trước mặt con. Thật ra năm xưa mẹ con không có bỏ đi mà là bố đã đuổi bà ấy đi còn cấm bà ấy không được nhìn mặt con, chính vì sự nông nổi và vô tình của ta đã khiến con thiếu đi tình yêu thương của mẹ. Còn một việc nữa, con không phải là con ruột của bố mẹ, con là được bố mẹ nhận nuôi khi còn rất nhỏ. Ta xin lỗi vì đã giấu con mọi chuyện, ta đúng là một người bố tệ. Con gái ngoan hãy sống tốt khi không có bố bên cạnh! “

Gia Hân òa khóc như đứa trẻ, nước mắt thấm đẫm tờ giấy trắng, để chấp nhận một sự thật chưa bao giờ là dễ.

...

Cô gái nhỏ tựa đầu vào vai anh, hàng mi cong còn vương chút nước. Đặt nụ hôn lên mái tóc mềm, Chấn Nam nói khẽ:

- Anh xin lỗi...

- Khỏi u?

- Đúng vậy, đang bước vào giai đoạn hai nên phải lập tức chữa trị. – Minh Triết đẩy gọng kính.

Nhâm nhi tách trà thơm nồng, Chấn Nam lãnh đạm hỏi:

- Có thể trị khỏi chứ?

- Có thể nếu được kịp thời chữa trị. Trùng hợp là hội thảo bên Mỹ cùng đang nghiên cứu về căn bệnh này, với thiết bị tiên tiến và trình độ ở Mỹ chủ tịch sẽ được chữa trị.

- Anh sắp xếp đi.

- Được rồi nhưng mà Chấn Nam... cậu nên qua thăm chủ tịch thường xuyên, cậu biết là tâm trạng ảnh hưởng thế nào đến sức khỏe mà.

Vỗ vai Chấn Nam, áo blue trắng bước ra khỏi phòng.

...

Cạch.

Tiếng mở cửa làm cuộc nói chuyện bị đứt đoạn. Lục Chấn Khang không hề tức giận bởi sự ngang ngược của người đó thậm chí còn vui mừng, ông khoác tay cho quần gia ra ngoài.

Vẫn cái vẻ ngạo mạn, Chấn Nam ung dung ngồi xuống ghế, chân vắt chéo.

- Khối u não, giai đoạn hai. – Chấn Nam đi thẳng vào vấn đề.

- Con biết rồi sao? Có lẽ là quả báo cho những gì ta đã làm. – Ông cụp mắt buồn bã.

- Biết vậy thì tốt nhưng tôi không để ông chết dễ dàng như vậy đâu. Ông phải Mỹ chữa trị

Cảm thấy đã đủ, Chấn Nam lạnh lùng bước ra khỏi cửa.

- Gia Hân... con có thể dẫn con bé đó đến gặp ta không? Trước khi sang Mỹ, ta muốn gặp con dâu tương lai. – Lục Chấn Khang yếu ớt nói.

Khựng lại một lúc, đôi chân dài lạnh lùng sải bước đi.

Đôi giày nền trắng chậm rãi từng bước, ghì chặt lấy vai balo, mắt ghim chặt vào mũi giày, tóc buộc gọn vài cọng tóc con tinh nghịch tạt vào trán, cô gái nhỏ bước đi trong vô hồn. Sau vụ tai nạn, đôi giày xanh dương – món đồ cặp với Thu Thảo đã không còn là vật bất li thân của Gia Hân...

Gia Hân cúi đầu, lọn tóc phía sau rớt xuống vai. Thầy giám thị cùng người phụ nữ bên cạnh ông gật nhẹ đầu đáp lại.

Gia Hân lướt qua họ rồi đột nhiên khựng lại, cau mày, có điều gì đó rất lạ, người phụ nữ đó... có cảm giác rất quen thuộc.

- Gia Hân...

Tiếng gọi không chỉ khiến Gia Hân mà một người nữa cùng quay đầu lại.

- Đi thôi! – Anh nắm tay kéo cô đi.

Đằng xa, người phụ nữ mang vẻ đẹp của hoa bách hợp nhìn theo đôi trẻ, bờ môi run lên.

- Triệu Gia Hân?

- Đi... đâu vậy?

Gia Hân níu tay Chấn Nam, cố gắng ra từng chữ hôm nay đâu phải là ngày trị liệu sao anh lại đưa cô tới bệnh viện?

Chấn Nam không trả lời mà kéo cô đến trước cửa một phòng bệnh.

- Thăm bệnh.

- Ai?

Chần chừ một chút, anh khó nhọc nói ra hai từ:

- Bố anh.

Anh định mở cửa nhưng Gia Hân đã ngăn lại, cô gái nhỏ nhăn mặt lắc đầu.

- Gia Hân sợ à?

- ...

- Có anh. Không sao đâu.

Anh vỗ vai cô rồi đưa tay mở cửa. Người đàn ông trên giường ngồi thẳng dậy nhìn họ đầy vui mừng.

- Hai đứa tới rồi à? – Lục Chấn Khang tươi cười.

Gia Hân cúi đầu thay cho lời chào còn Chấn Nam chỉ im lặng.

- Cháu chắc là Gia Hân?

- V...vâng.
- Cháu sao vậy? Thấy khó chịu à?
- Gia Hân bị tai nạn vẫn chưa thể nói chuyện một cách dễ dàng. – Chấn Nam thay cô giải thích.

Nhìn Gia Hân rụt rè nép sau Chấn Nam, Lục Chấn Khang nở nụ cười thân thiện.

- Hai đứa đến đây ta thấy rất vui.

Gia Hân mỉm cười nhìn ông, bố của Chấn Nam thật thân thiện làm cho người khác cảm thấy ấm áp giống như bố Hoàng vậy, nhớ đến bố nuôi, Gia Hân không khỏi thấy chạnh lòng.

Nhớ ra một điều, cô gái nhỏ thấy ngược, đến thăm bệnh mà chẳng đem theo gì cả có kì cục không chứ, cũng tại Chấn Nam cả, lôi cô đến đây rồi mới nói.

Gia Hân đột nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, cẩn thận gọt và cắt táo, đây là điều duy nhất cô có thể làm. Cô tươi cười đưa miếng táo nhất cho người bệnh bằng hai tay.

Lục Chấn Khang hết nhìn miếng táo rồi lại nhìn Gia Hân, cô bé thật sự đáng yêu.

Gia Hân đưa miếng còn lại cho Chấn Nam nhưng anh từ chối.

- Anh không ăn.

Cô gái nhỏ đâu chịu thua cứ giữ khư khư miếng táo trước mặt anh kèm theo đôi mắt to tròn.

Cuối cùng ai kia cũng phải nhận lấy và cho vào miệng.

Chấn Nam dù có bằng giá tới đâu cũng phải tan chảy trước cô bé này. Lục Chấn Khang cười xúc động, cảm giác hạnh phúc này đã rất lâu rồi ông không có.

50. – Chương 50

Gia Hân ngược nhìn tấm bảng trước cửa “Phòng Hiệu trưởng”, đắn đo một lúc cũng quyết định đẩy cửa, chẳng hiểu vì sao Hiệu trưởng lại gọi cô đến.

Căn phòng được bày trí khá đơn giản, người phụ nữ đang đứng bên cửa sổ chắc là Hiệu trưởng.

Gia Hân rụt rè bước tới gần, người phụ nữ mang vẻ đẹp của hoa bách huệ mỉm cười nhìn cô.

- Em là học viên Triệu Gia Hân đúng không?

Mọi giác quan đều tê cứng, Gia Hân lặng nhìn người đó, tay buông thõng, màng nước mỏng lấp đầy hốc mắt đang căng ra.

Đặt tách cà phê lên bàn, Hiệu trưởng từ tốn ngồi xuống.

- Nghe nói em vừa gặp tai nạn đã khỏe hẳn rồi chứ?

...

- Nếu có khó khăn hãy nói với ta. Những học viên xuất sắc luôn nhận được sự ưu đãi và giúp đỡ từ học viện.

- Mẹ... – Gia Hân mấp môi, tiếng gọi “mẹ” luôn là khát khao cháy bỏng trong lòng cô.

Sắc mặt Hiệu trưởng bỗng chùng xuống, bà mỉm cười chua xót.

- Vẫn còn nhận ra ta à?

Bước về phía Gia Hân, bà ôm chầm lấy cô, nước mắt đã khiến vị Hiệu trưởng nghiêm nghị trở về như một người mẹ thực thụ với tình yêu cao cả.

- Hân Hân bao năm qua con sống có tốt không?
- Con... nhớ... mẹ...

- Gia Hân...

Gia Hân dừng lại trước cửa xe, Chấn Nam đang chạy về phía cô.

- Sao không đợi anh? Đứng đây làm gì?

- Tin nhắn.

- Em nhắn tin cho anh sao? Anh vẫn chưa xem.

- Hân Hân... chuyện gì vậy? – Giọng nói phát ra từ trong xe.

Chấn Nam cau mày khi thấy người trong xe là Hiệu trưởng. Người trong xe cũng rất bất ngờ nhưng cảm xúc đó đã bị giấu nhem.

- Em đi cùng Hiệu trưởng?

- Hiệu trưởng... là... mẹ... em...

- Mẹ nuôi?

Gia Hân gật nhẹ đầu.

- Được rồi, nhớ về sớm! – Chấn Nam xoa đầu cô.

Khi chiếc xe chở Gia Hân khuất bóng, BMW quen thuộc đỗ ngay trước Chấn Nam.

...

BMW dừng bánh trong khuôn viên rộng lớn của căn biệt thự trắng, Chấn Nam lạnh lùng bước qua trước sự cúi chào của tốp người nón đen.

Cạch.

Cửa phòng bật mở mà không có sự báo trước. Chấn Nam ung dung ngồi xuống sofa, đối diện là Jay.

- Chấn Nam, con thật không có lịch sự gì cả. – Kan đánh giọng.

- Cậu ấy vốn ngang ngược vậy mà. – Jay cũng phụ họa nhưng lập tức chùng xuống bởi đôi mắt sắc lạnh của người đối diện.

- Hiệu trưởng Bingel là vợ cũ Triệu Hoàng, mẹ nuôi của Gia Hân.

Kan điềm đạm nói, cố ý xoáy sâu vào vấn đề Chấn Nam muốn trốn tránh:

- Còn là người yêu cũ của Lục Chấn Khang và là mẹ ruột của con.

- Chấn Nam, cậu nắm bắt thông tin cũng nhanh đấy, tôi chỉ vừa được báo tin.

- Bà ấy đã nhận lại Gia Hân.

- Vậy có nghĩa là bà ấy không hề muốn giấu thân phận của mình nhưng có một điều rất lạ là tại sao lúc trước mọi thông tin về bà ta đều kín mít. – Jay xoa cằm.

- Chỉ có thể là bà ta cố ý tiết lộ tung tích của mình.

- Vì mục đích gì? – Chấn Nam nhìn Kan.

- Ta đã từng nghi ngờ thế lực phía sau bà ấy là Wings. Một người phụ nữ bình thường, sau mười mấy năm mất tích để trở thành Hiệu trưởng của một học viện là rất khó, chưa kể đến nguồn tài chính hùng hậu và việc bà ta tìm đến chúng ta để huấn luyện cho đám nhóc, chắc hẳn là có thế lực chống lưng, ngoại trừ Black Hats chỉ có Wings mới có khả năng đó.

- Cũng như chúng ta mọi thông tin về Wings rất ít, nhất là vị leader.

- Thực ra ta có cài người trong đó.

Jay tròn mắt nhìn Kan, ông luôn có những con át bí mật.

- Thật sao?
- Nhưng đến nay vẫn chưa có thông tin gì.
- Chấn Nam, con định thế nào? Sẽ nhận bà ấy chứ? – Kan đột nhiên thay đổi chủ đề.

Chấn Nam không đáp, mắt lơ đãng về hướng khác.

...

Ngồi xuống sofa, Chấn Nam nghiêng đầu nhìn Gia Hân đang tâm trung hết sức vào mấy bài toán khó đến mức chẳng hay biết sự có mặt của anh. Từ ngày Triệu Hoàng mất tích, Gia Hân chuyển về ở cùng anh mà nói đúng hơn là do anh bắt ép.

- Phải làm thế này.

Giăng lấy cây bút, anh ghi lời giải một cách dễ dàng.

- Anh... về từ khi nào vậy?
- Nói chuyện lưu loát hơn rồi. Hôm nay đi chơi vui chứ?
- Rất vui. – Gia Hân cười tí mắt, gặp lại mẹ Linh cứ như một giấc mơ vậy.

Chấn Nam cười nhạt, người đó cũng là mẹ nhưng bây giờ... anh vẫn chưa đủ dũng cảm để nhận lại bà ấy.

Quần mình theo những động tác bơi mạnh mẽ, nước hồ tung tóe như cơn sóng đang cuộn trào. Nhắc người lên thành hồ, chàng trai rũ mạnh mái tóc ướt nhem, da thịt rắn rỏi vẫn còn đọng những giọt nước li ti.

- Những người cần biết đã biết hết rồi đấy. Bà đúng là nhân vật được truy lùng số một.

Người phía sau im lặng, không đáp.

- Công việc ở học viện vẫn tốt chứ?
- Cũng nhờ cậu giúp đỡ, tôi sẽ quản lí thật tốt.
- Bà có vẻ rất tâm huyết với học viện. Vì nơi đó có ý nghĩa như mối tình đầu sao?
- ...
- Phương Linh, khi bị tình cảm chi phối bà phải nhớ rằng mình đã bị đối xử thế nào, đã đau khổ thế nào, vì ai mà bà không được nhìn mặt con trai, vì ai mà bà phải biệt tích mười mấy năm, vì ai mà bà bị chồng đuổi khỏi nhà...
- Những chuyện đó tôi mãi mãi không quên nhưng Duy Anh, tôi có thể xin cậu một chuyện không?
- ...
- Chấn Nam, nó vô tội trong chuyện này, xin cậu đừng làm hại nó.
- Chấn Nam là bùa hộ mệnh của Lục Chấn Khang, là vật cản lớn nhất trong kế hoạch của chúng ta. Nếu có thể tôi sẽ chữa cho cậu một đường sống.

Người thanh niên đột ngột lao xuống nước, mặt hồ tĩnh lặng trong chốc lát rồi lại cuộn trào.

- Con chắc đã biết chuyện?
- ...
- Chuyến bay sẽ hoãn lại, bố muốn cùng con gặp bà ấy.
- Nếu muốn ông cứ đi.
- Con không muốn nhận lại mẹ sao?

- Không.
- Chấn Nam dù là gì đi nữa bà ấy cũng là mẹ con, mọi lỗi lầm đều do ta, bà ấy vẫn chưa biết về sự có mặt của con.
- Tôi không có bố cũng không có mẹ.
- Con...

Chấn Nam quay ra cũng là lúc Gia Hân đẩy cửa bước vào.

- Anh ở đây à?
- Bước về phía giường bệnh, cô lễ phép cúi đầu.
- Cháu... vừa làm vật... lí trị liệu. Cái này tặng bác.
- Cô gái nhỏ mỉm cười đặt chậu hoa mười giờ màu cam lên bậu cửa sổ.
- Đẹp lắm. Cảm ơn cháu. – Lục Chấn Khang tươi cười.
 - Bác khỏe... rồi chứ?
 - Bác rất khỏe. – Liếc nhìn con trai rồi nhìn Gia Hân, ông nói nhỏ. – Gia Hân con có thể khuyên Chấn Nam cùng ta...
 - Gia Hân. Về thôi. – Chấn Nam đột nhiên nói lớn, cắt ngang lời ông.

Gia Hân bị anh kéo đi trong khi vẫn còn thất thần chưa biết gì.

- Không ngờ chủ tịch tập đoàn Lục Chấn lại đến tìm tôi, thật vinh dự cho tôi quá.
 - Bà biết chuyện về Triệu Hoàng chứ?
- Người phụ nữ nhướn mày:
- Đương nhiên. Tôi có đọc báo. Sao tự nhiên mới gặp mặt ông đã hỏi về chuyện chồng cũ tôi? À, tôi cũng có nghe nói ông đã ly dị và giành quyền nuôi con. Hai chúng ta thật giống nhau, chỉ có điều tôi không nuôi con.

Rơi vào trầm tư, Lục Chấn Khang nhâm nhi tách cà phê thơm nồng:

- Phương Linh, bao năm qua bà vẫn sống tốt chứ?
 - Ông nghĩ có tốt không?
- Lục Chấn Khang đờ người, bà ấy nói vậy là ý gì cứ như một lời trách cứ.
- Nhìn nét mặt người đối diện, người phụ nữ bật cười:
- Đương nhiên là tôi sống rất tốt, tôi đã rất nỗ lực để có vị trí như ngày hôm nay.
 - Bà thay đổi nhiều quá.
 - Dù không muốn nhưng tôi đâu còn cách nào khác, Lục Chấn Khang nếu ông bị dồn đến đường cùng thì ông cũng phải vùng dậy đấu tranh thôi. Tôi là hoa bách hợp có gai đấy.
 - Phương Linh, hôm nay tôi tìm bà là có chuyện muốn nói. Thật ra năm xưa chuyện của chúng ta...
 - Lục Chấn Khang ông có thể không nhắc chuyện năm xưa không? Hiện tại không tốt sao, chúng ta đều sống rất vui vẻ. – Người phụ nữ ngắt lời.
 - Nhưng...
 - Được rồi, tôi phải đi đây. Khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm ông. Tạm biệt.
 - Phương Linh...

Lục Chấn Khang gọi với theo nhưng người phụ nữ vẫn vô tình bước tiếp. Ông vẫn chưa kịp giải thích hiểu lầm năm xưa, liệu có còn cơ hội không?

- Ra về đợi anh đấy.
- Anh... cúp học à?
- Anh phải thay bố quản lí tập đoàn. Không phải là cúp học đâu. Học ngoan.

Chấn Nam xoa đầu cô rồi bước vào xe, BMW khuất dần trên đường phố nhộn nhịp.

- Nè, Gia Hân...

Nghe gọi, cô gái nhỏ quay đầu lại.

- Hàn... Phong.
- Cho cậu. – Hàn Phong chìa trước mặt cô một hộp sữa.

Cô gái nhỏ tròn mắt:

- Sữa?
- Tốt cho cổ họng.
- Cảm ơn! – Nhận lấy hộp sữa, Gia Hân cười tí mắt.
- Lên lớp thôi.

Bước theo sau Hàn Phong, Gia Hân ngân nga bài hát quen thuộc, cậu và cô giờ là bạn tốt của nhau. Cậu rất hay quan tâm Gia Hân nhưng vì Chấn Nam luôn quanh quẩn nên cậu phải dè chừng bởi ai kia rất hay ghen nhưng không bao giờ chịu thừa nhận.

- Hân Hân, tóc con mượt thật. Chắc là con chăm sóc rất kĩ.
- Gia Hân cười ngượng trước lời khen. Cứ vào giờ ra chơi, cô lại đến tìm mẹ.
- Xong rồi. Rất xinh đẹp.
- Gia Hân thích thú ngắm nhìn chiếc nơ màu hồng phấn buộc ở đuôi tóc.
- Rất hợp với con.
 - Con thích lắm!
 - Hân Hân của mẹ càng lớn càng xinh. – Mẹ nhéo yêu vào má con gái, giọng cưng chiều.

Cô gái nhỏ vút ve bím tóc xinh xinh nằm bên vai. Gia Hân như sống lại những ngày thơ ấu, được mẹ tết tóc thật hạnh phúc.

Trong bộ vest đem lịch lãm chàng trai trẻ đã đánh tan cái nắng trưa gay gắt.

Mở cửa ngồi vào xe, đưa tay nới lỏng cà-la-vát, Chấn Nam mệt mỏi ngã đầu lên ghế. Xe lăn bánh hòa vào dòng đường tấp nập.

- Chúc vị chủ tịch có vẻ áp lực nhỉ? – Jay liếc nhìn kính hậu.
- Nếu không chịu nổi áp lực thì tôi không sống đến tận bây giờ.
- Thật không ngờ Lục Chấn Khang lại giao tập đoàn cho cậu. Giờ chúng ta đến học viện đúng không?
- Jay... cắt đuôi. – Chấn Nam đột nhiên ngồi thẳng dậy.

- Haiz, bọn này thật là...

Tăng tốc, BMW đen bóng lao vút trên mặt đường, rẽ vào nhiều khúc đường quanh co, chiếc xe phía sau vẫn kiên trì bám theo.

- Bọn này đúng là vừa ngu vừa dai mà. – Jay nói rồi tiếp tục tăng tốc.

Một lúc sau, BMW dừng lại trước đồn cảnh sát.

- Có ai theo dõi lại bám sát một cách trắng trợn thế chứ? Bọn này không chuyên nghiệp gì cả.

Sau câu nói đó, cả Jay và Chấn Nam đều không hẹn mà nhìn nhau.

- Jay, tới học viện mau.

51. – Chương 51

Kết.

BMW đột ngột phanh gấp trước cánh cổng vàng kim, học viện đã tan từ lâu, bóng dáng cô gái nhỏ ghì lấy balo đứng đợi anh mỗi buổi tan học giờ chẳng thấy.

Chấn Nam bắt đầu hoang mang, chưa bao giờ anh thấy sợ hãi như bây giờ.

- Chấn Nam, cậu xem...

Đi về phía Jay. Chấn Nam kinh ngạc nhìn chiếc balo màu xanh rêu thẫm dẫm máu tanh đang treo đứng đàng trên song sắt của cánh cổng. Đó chẳng phải là balo của Gia Hân?

Mắt quỷ hần lên tia tức giận như muốn xe nát mọi điều. Huy hiệu cánh bạc lấp lánh trên balo chạm ngay tia nhìn đó.

- < là="" huy="" hiệu="" của="" wings,="" đôi="" cánh="" bạc.=""> – Giọng nói phát ra từ chiếc điện thoại trên bàn.

- Công việc bên đó vẫn ổn chứ ạ? Thầy có điều tra được gì không? – Jay nói lớn.

- < tất="" cả="" người="" của="" chúng="" ta="" đều="" bị="" phát="" hiện="" và="" thủ="" tiêu,="" mọi="" việc="" có="" vẻ="" khó="" khăn="" hơn="" ta="" nghĩ.="" từ="" giờ="" phút="" này="" tất="" cả="" phải="" hết="" sức="" cẩn="" thận="" vì="" không="" biết="" mục="" tiêu="" tiếp="" theo="" của="" chúng="" sẽ="" là="" ai="" đặc="" biệt="" là="" chấn="" nam,="" rất="" có="" thể="" chúng="" sẽ="" dùng="" gia="" hân="" để="" uy="" hiếp="" con.="">

Bên cạnh Jay, nhóc Gia Bảo lên tiếng:

- Chúng con biết rồi. Bố cũng phải cẩn thận.

Tiếng tút ngân dài, đầu dây bên kia đã ngắt kết nối.

- Chết tiệt. Kan vừa ra nước ngoài thì chúng đã hành động rồi. – Jay tức giận dậm mạnh lên thành ghế.

- Vừa mới bắt đầu đã nhắm ngay Gia Hân cho thấy chúng nắm rất rõ tình hình bên chúng ta. – Là Lâm Vũ không ngạc nhiên khi anh có mặt ở đây vì anh cũng là một thành viên của Black Hats.

- Phải mau chóng tìm cho ra chị Gia Hân, bọn người khát máu đó không biết sẽ làm gì chị ấy. – Nói đoạn, Gia Bảo quay sang Chấn Nam, này giờ anh vẫn chưa lên tiếng. – Chấn Nam anh nói gì đi chứ?

Chớp mắt, Chấn Nam nhìn sang Jay lãnh đạm nói:

- Jay, bằng mọi cách phải điều tra thông tin về Wings nhất là leader của họ, tôi không tin là không thể tìm ra bất cứ điều gì. – Quay sang Lâm Vũ, chàng leader ra lệnh. – Còn cậu, điều thêm người tìm Gia Hân đồng thời phải bảo vệ Lục Chấn Khang cho đến khi ông ấy sang Mỹ.

- Còn em thì sao? – Gia Bảo chỉ vào mình này giờ cậu vẫn chưa có nhiệm vụ gì cả.
- Giám sát Hiệu trưởng, bà ấy rất đáng nghi. Tất cả mọi người phải thật cẩn thận.

Jay lặng nhìn Chấn Nam, chưa bao giờ cậu nhắc tới hai từ “cẩn thận”. Có lẽ Chấn Nam đang rất hoang mang trước sự biến mất của Gia Hân dù có vẻ như cậu ta đang rất bình tĩnh.

Sau khi đã bàn bạc xong, ai vào việc này, tất cả đều rất lo lắng cho cô gái nhỏ.

...

Khép cửa, người phụ nữ tiến về phía chàng trai đang ngồi chéo chân trên sofa, tay nhâm nhi ly rượu vang.

- Duy Anh sao cậu lại bắt Hân Hân? Con bé không hề liên can tới chuyện này.

Duy Anh liếc nhìn người phụ nữ, giọng khinh khỉnh:

- Ai bảo thế hả? Cô bé đó là yếu điểm duy nhất của Lục Chấn Nam, muốn đối phó cậu ta thì dùng nó là cách tốt nhất.
- Nhưng con bé vô tội.
- Nếu cô bé ngoan ngoãn hợp tác nó có thể sống. Mà này, việc tiết lộ tung tích của bà không phải chỉ để hoãn lại chuyến bay của Lục Chấn Khang đâu. Mục tiêu tiếp theo phải nhờ tới bà đấy, Phương Linh.
- Không đơn giản vậy đâu. Họ đã nghi ngờ và cho người giám sát tôi.
- Yên tâm, tôi sẽ giải quyết. Bà chỉ việc làm tốt việc của mình. Kế hoạch của chúng ta sẽ thành công, những kẻ đáng chết cuối cùng cũng không được sống lâu đâu.

Lắc ly rượu vang, người tên Duy Anh nhếch môi, ánh mắt nguy hiểm đó thật khiến người ta rợn sống lưng.

...

- Cô bé đó tỉnh chưa?
- Vẫn chưa thừa leader.
- Mở cửa.

Một trong hai tên cận vệ đưa tay đẩy cửa rồi cả hai tên cúi đầu cung kính.

Duy Anh lãnh đạm bước vào, tiến về phía giường, cô gái trong bộ đồng phục vẫn đang ngủ.

Duy Anh như bất động, những cảm xúc khó tả đổ dồn lên đôi mắt, anh bị cô gái làm thất thần. Gương mặt này...

Ánh sáng nhỏ lóe lên từ trong cổ áo cô nhóc làm Duy Anh chú ý. Anh đưa mắt xem xét và lần nữa chết lặng. Cái này...

Tựa đầu lên chiếc ghế chủ tịch mà hàng vạn người vẫn mong ước, Chấn Nam nhắm nghiền mắt, không có Gia Hân bên cạnh, khoảng thời gian này với anh cực kì tồi tệ cứ như mọi thiết tha khi được sống bỗng chốc tan biến.

Cốc Cốc.

- Vào đi. – Kèm theo đó là sự quay lại của một con người lạnh lùng.
- Chủ tịch, anh có một bưu kiện. – Cô thư kí bước vào, nhẹ nhàng đặt lên bàn một hộp quà bất mắt, cúi chào rồi bước ra. Như những người khác, cô cũng sợ vị chủ tịch lạnh lùng này.

Dò xét thứ trên bàn, Chấn Nam không chút chần chừ đưa tay mở hộp quà. Chiếc nơ màu hồng phấn nhanh chóng cuốn lấy sự chú ý của anh, cái này là của Gia Hân. Bên trong còn có một mẫu giấy.

Chấn Nam cau mày, cố kiềm nén sự tức giận, mắt anh dường như đã đổi màu, viễn cảnh chết chóc đang dần mở ra.

Ghì chặt lấy tay lái, BMW lao vút trên đường như mãnh thú, cảnh sát giao thông cũng phải bó tay trước tốc độ chết người đó.

Đóng mạnh cánh cửa đen bóng, đôi chân dài sải từng bước gấp gáp vào cổng công viên giải trí. Dưới tiết trời nóng bức, mồ hôi đầm trên vầng trán rồi chảy dài hai bên mặt. Cảm giác lo lắng choáng lấy tâm can, Lục Chấn Nam anh không còn là anh nữa rồi.

Bên bờ hồ, giờ đang là buổi trưa nên không có ai lui tới. Thứ gì đó đã khiến Chấn Nam cau mày, anh bước nhanh về phía chiếc ghế đá bên bờ hồ đưa tay lấy tờ giấy trắng lên.

“Lục Chấn Nam, đùa với cậu thật thú vị.”

Trên mẫu giấy con có vẽ hình viên đạn trong vũng máu đỏ tươi như dư báo về một điều tồi tệ nào đó sắp xảy ra.

Chấn Nam đưa mắt về xung quanh dò xét nhưng vẫn không thấy điều bất thường. Anh nghiêng rằng, vò nát tờ giấy, đùa với anh sao?

- Chấn Nam, cẩn thận!

Đoàng!

Giữa nắng trời oi bức, tiếng súng bất ngờ đưa mọi thứ lên cao trào rồi đột ngột chùng xuống, không gian tĩnh lặng như tờ, mùi máu tanh xộc thẳng lên mũi là một sự mất mát đau đớn.

- Tỉnh rồi à?

- Anh... anh là ai?

Gia Hân sợ hãi lùi từng bước, khi tỉnh dậy cô đã thấy mình đang ở trong một căn phòng lạ hoắc chỉ nhớ rằng cô đang đợi Chấn Nam thì bị một tốp người áo đen trút thuốc mê rồi lôi lên xe, cô đã ngủ rất lâu thì phải?

- Em tên gì? – Chàng trai lạ trước mặt trả lời bằng một câu hỏi.

Không biết là do bất chúc hay tại trùng hợp mà Gia Hân cũng đáp lại bằng một câu hỏi:

- Sao... sao lại bắt tôi?

- Tên gì? – Người đó nghiêng rằng nhắc lại.

- Gia... Gia Hân...

Cô lắp bắp phần vì sợ phần vì cô còn vụn vè trong chuyện phát ra tiếng nói, đến lúc này thì tầm lưng lạnh toát đã chạm tường, không lùi được nữa. Cô mím môi, tay xiết chặt mép áo, không dám nhìn thẳng vào người trước mặt.

Anh ta bất ngờ nâng cằm cô lên.

- Đúng là rất giống...

Gia Hân chẳng hiểu người này đang nói gì nhưng thái độ lạnh lùng này rất giống một người, phải rồi chắc giờ người đó đang rất lo lắng cho cô.

Có lẽ người đó đã tiếp Gia Hân thêm sức mạnh khi mà cô gặt phát bàn tay đó ra, trùng mắt nói.

- Anh... anh muốn làm... gì tôi?

- Làm gì à? Phải xem kết quả thế nào đã...

Anh ta nói xong thì bỏ đi, Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, câu nói vừa rồi là có ý gì? Mà tại sao lại bắt cô?

Giờ ra chơi luôn là khoảng thời gian rộn rang quý báo vậy mà với những bạn trẻ này lại trở thành khoảng thời gian buồn chán ngắt.

Áp mặt lên bàn, mái tóc ngắn rủ xuống mặt, Vũ Phương nói trong vô vọng:

- Ai nói cho tôi biết sao Gia Hân lại nghỉ học nữa vậy? Điện thoại cũng không liên lạc được.
- Lâm Vũ mấy ngày nay cũng vậy... – Bảo Châu gục đầu xuống bàn, giọng ỉu xìu rồi đột nhiên chồm người dậy. – Phải rồi Hàn Phong không phải hai người ở cùng nhà sao, cậu có biết anh ấy dạo này có chuyện gì không?
- Nè, Lâm Hàn Phong. – Bảo Châu gọi lại lần nữa nhưng người kia vẫn không đoái hoài.

Bực mình, cô nàng hội phó giật mạnh chiếc headphone rồi hét lớn:

- ĐỒ ĐIẾC!!!
- Cậu điên à? – Hàn Phong cau có quay xuống bàn dưới.
- Tôi hỏi cậu dạo này Lâm Vũ có chuyện gì sao anh ấy cứ nghỉ học suốt vậy còn rất ít khi liên lạc được?
- Làm sao tôi biết? – Cậu lãnh đạm.
- Chẳng phải hai người ở chung nhà sao?
- Mấy ngày nay anh ấy không về nhà.
- Không về nhà? – Bảo Châu tròn mắt kinh ngạc.

Vũ Phương kéo thẳng lưng, tham gia vào cuộc bàn luận:

- Gia Hân cũng vậy... Mình lo quá đi.
- Chẳng phải Gia Hân ở chung với Lục Chấn Nam sao? – Bảo Châu quay sang người cùng bàn.
- Nhưng mình nghe nói anh ấy mấy ngày nay cũng không tới lớp.

Sau một hồi xoa cằm tỏ vẻ suy nghĩ, Bảo Châu đập bàn đầy quả quyết:

- Chắc chắn là có chuyện gì xảy ra rồi. Tán học tụi mình phải tìm đến nhà tên đó mới được.
- Đồng ý. Hàn Phong cậu có đi cùng không? – Vũ Phương đưa tay tán thành rồi ngoái lên người phía trên.
- Nhà của tên đó có chết tôi cũng không vào nhưng... nếu vì Gia Hân...
- Được rồi. Nhất trí như vậy đi. Để mình nhắn tin cho anh Nam nữa.

Nói xong, Bảo Châu hí hoáy lấy điện thoại.

- Sao phải lòi theo tên đó chứ?
- Không phải cậu rất muốn sao?
- Minh... mình muốn hỏi nào đâu? Tên đó là đồ đáng ghét.
- Ô... anh Nam đang chọc ghẹo nhỏ hoa khôi khối dưới kia.

Nhanh như chớp, Vũ Phương ngoắc đầu nhìn ra phía cửa lớp, nghe tiếng cười khúc khích bên cạnh, mặt cô nàng tối sầm lại.

Đeo lại headphone, qua ô cửa kính Hàn Phong rải ánh mắt đượm buồn về ngọn đồi lộng gió, chẳng thêm mấy may đến hai cô kia đang rượt đuổi hay câu xé gì nhau.

Kính Koong.

- Cậu chủ Chấn Nam đã ra sống riêng lúc 15 tuổi.
- Vậy bác có biết anh ấy sống ở đâu không?
- Chuyện này tôi không rõ lắm.
- Cám ơn bác nhiều lắm.

Đám thanh niên cúi chào vị quản gia rồi bước ra ngoài.

- Minh không biết là Chấn Nam đã ra sống riêng sớm vậy đó.
- Minh rất ngưỡng mộ những người có tính tự lập.

Trong lúc hai cô gái đang tăm tăt buôn chuyện thì hai chàng trai phía sau cùng cau mày, khó chịu rồi thì thầm đồng thanh:

- Có gì hay ho!!!

(Ring Ring) – Là mẹ Vũ Phương gọi bảo cô về nhà ngay. Giờ thì cả bốn đứa cũng phải chia tay nhau ra về sau chặn đường hoài cô phí sức.

...

Trước khi thang máy đóng, một tốp người áo đen đã kịp bước vào. Lúc đầu Vũ Phương không cảm thấy gì nhưng càng về sau thì đám người đó càng kì lạ, đáng sợ hơn nữa là họ lên cùng tầng với cô.

Gấp gáp ra khỏi thang máy, Vũ Phương nhanh chóng tìm chìa khóa để vào nhà, hai mẹ con cô sống ở một chung cư cao cấp.

Cửa vừa mở, Vũ Phương thấy đầu choáng váng, cô bị vật gì đó đập mạnh vào đầu rồi ngã khụy xuống, bất tỉnh.

- Phương, con về rồi à?

Mẹ Vũ Phương từ trong phòng bước ra, bất động trước cảnh tượng trước mắt, đôi mắt căng ra đầy sợ hãi...

52. – Chương 52

Tại sân bay.

- Chấn Nam và Gia Hân không đến sao?
- Cậu ấy rất bận còn Gia Hân phải đi học. – Minh Triết nhẹ giọng, chuyện Gia Hân bị bắt Lục Chấn Khang không hề biết, Chấn Nam muốn ông an tâm qua Mỹ.

Lục Chấn Khang thở dài:

- Ta thật bất hạnh, ra nước ngoài chữa bệnh mà không một ai đến tiễn.
- Chủ tịch, cậu Chấn Nam là do bận quá khi có thời gian cậu ấy nhất định sẽ thăm ông. – Vị quản gia tay vịn hành lí, từ tốn nói.

Lục Chấn Khang cười xòa vỗ vai vị quản gia, hai người họ cứ như đôi bạn già thân thiết.

- Ta cũng mong thế. Cuối cùng người bên cạnh ta chỉ có ông thôi quản gia.
- Cũng sắp tới giờ rồi chúng ta vào thôi. – Bên cạnh Minh Triết lên tiếng nhắc nhở, cậu được Chấn Nam giao nhiệm vụ hộ tống chủ tịch sang Mỹ đồng thời chữa trị cho ông.

Ba người quay đầu đi vào trong, được vài bước...

- Chờ đã, Chấn Khang...

- Cuộc họp kết thúc.

Còn lại một mình trong phòng, Chấn Nam ngửa đầu lên ghế, mi mắt khép hờ. Lớp vỏ bọc lạnh lùng đã che đậy con người bên trong một cách hoàn hảo. Dù luôn bình thản, cứng rắn trước mọi chuyện nhưng đôi lúc Chấn Nam cần phải bộc lộ cảm xúc thật của mình, đó là khi chỉ còn lại mình anh.

Liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi lại nhắm mắt. Bây giờ chắc họ đã lên máy bay coi như bớt được một mối lo ngại.

(Ring Ring)

Trên bàn, màn hình điện thoại bật sáng, là Gia Bảo.

Áp tai vào điện thoại, nét mặt ai kia liền thay đổi, mắt quý hần lên những vệt đỏ khiếp đảm...

Quỳ xuống trước hai ngôi mộ kề nhau, gập đầu ba cái liền, chàng trai mỉm cười nhìn hai đấng sinh thành.

- Bố, mẹ con trai đã trở về.

Người phụ nữ cười hiền hòa bên cạnh người đàn ông có vẻ mặt nghiêm nghị, dù cuộc sống gia đình có trải qua nhiều sóng gió nhưng cuối cuộc đời họ vẫn được bên nhau. Hạnh phúc chỉ đơn giản như thế nhưng chàng trai đang quỳ đây đâu hiểu được, với anh tất cả không ngoài nghĩa khổ đau.

- Con đã tìm được rồi, những kẻ đã khiến gia đình ta tan vỡ, khiến bố chết trong đau đớn, khiến mẹ đau buồn đến chết, khiến anh em con phải xa cách nhau. Tất cả họ phải trả giá cho những nỗi đau của chúng ta.

Âm thanh sắc lạnh cửa vào gió, hần lên một vết cắt sâu hoắm. Đưa tay lên cổ áo, kéo ra mặt dây chuyền hình hai vòng tròn đan chéo nhau, viên đá trên vòng tròn nhỏ lóe một đường sáng nhỏ, anh cười ầm ập.

- Con cũng đã tìm được...

...

- Mọi chuyện là thế nào? Sao Minh Triết lại bị thương?

Thấy Chấn Nam, Gia Bảo đứng bật dậy.

- Em đang giám sát Hiệu trưởng thì bị cắt đuôi khi lần đến sân bay thì mọi chuyện đã... Anh ấy đang được phẫu thuật bên trong.

- Thế còn ông ấy?

- Anh nói bố anh à? Chuyện đó... em không rõ chỉ thấy cái này...

Gia Bảo lấy trong túi ra một huy hiệu hình đôi cánh bạc lấp lánh. Xiết chặt vật thể đó trong tay, Chấn Nam như muốn nghiền nát nó.

- Cậu Chấn Nam...

Chấn Nam quay lại, vị quản gia đang từ phòng kế bên bước ra, ông ấy vừa được băng bó vết thương cũng không nặng lắm.

Ngồi xuống ghế, vị quản gia thuật lại mọi chuyện:

- Lúc chúng tôi định bước vào trong thì mẹ cậu đột nhiên xuất hiện, bà ấy nói muốn nói chuyện riêng với chủ tịch nên tôi và bác sĩ Minh Triết chờ họ ở ngoài phòng Vip. Khi chúng tôi vào thì một đám người áo đen và... mẹ cậu đang bắt chủ tịch đi. Bác sĩ Minh Triết vì muốn cứu chủ tịch nên mới...

Vị quản gia ghen ngào, tuổi già sức yếu đâu thể chịu đựng nổi mấy chuyện như thế.

- Gia Bảo đưa quản gia về đi.

Khi hai người kia đã đi khỏi, Chấn Nam đâm mạnh vào tường, mắt quý lần nữa như muốn giết hết mọi thứ. Đầu tiên là Gia Hân, kế là Jay và bây giờ là Lục Chấn Khang và Minh Triết, những người bên cạnh anh lần

lượt trở thành mục tiêu của bọn khát máu. Còn Huệ trưởng, bà ấy quả nhiên có liên quan. Anh nhất định phải làm rõ mọi chuyện và bảo vệ những người anh yêu thương.

Ở một nơi cách xa thành phố, biệt lập với sự ồn ào, tấp nập của cuộc sống.

Trong căn phòng đồ nát, Lục Chấn Khang bị trói chặt trên ghế, tay và chân đều mang xiềng xích, bộ vest sang trọng giờ đã lấm lem.

Cửa mở rồi nhanh chóng đóng găm lại.

Lục Chấn Khang ngược nhìn người phụ nữ mang vẻ đẹp của hoa bách hợp. Những cảm xúc đan xen nhau thật khó để nói thành lời.

Kéo ghế, ngồi xuống, bà ta nhếch môi:

- Lục Chấn Khang không ngờ ông lại có ngày hôm nay.
- Phương Linh, thật ra bà muốn gì?
- Ông hỏi tôi muốn gì à? – Người phụ nữ cười nhạt, nhấn mạnh từng chữ. – Tôi chính là muốn thấy Lục Chấn Khang ông đau khổ cho đến chết.
- Bà căm hận tôi đến vậy sao?
- Tại ai chứ? Tại ai mà tôi bị ép lấy Triệu Hoàng rồi bị ông ta ruồng bỏ, tại ai mà tôi phải đau khổ khi đứa con vừa sinh ra đã chết, tại ai mà tôi phải biệt tích mười mấy năm... Lục Chấn Khang tất cả đều do ông. Là ông phản bội lại tình cảm của tôi, là ông đã đánh tráo Chấn Nam với đứa trẻ đã chết, là ông đã đối xử tàn bạo với con trai của chúng ta, là ông đã hại chết Tuệ Linh... Lục Chấn Khang ông không có tình người.

Phương Linh gần như hét lên, bà trợn mắt nhìn Lục Chấn Khang đầy căm hận.

- Chuyện... chuyện đó bà biết rồi sao? – Lục Chấn Khang lấp bắp, mồ hôi rịn đầy hai bên mặt.

Nghiến răng, đôi mắt đỏ ứ căng ra cổ kèm nén những giọt yếu lòng:

- Đúng vậy, tôi đã biết tất cả.
- Tất cả là do tôi. Tôi sai rồi nhưng Phương Linh bà phải nghe tôi giải thích. – Ông ta nói như van nài.

Bà gắt:

- Giải thích? Mọi chuyện đã rõ ràng như thế ông còn muốn ngụy biện sao?
- Phương Linh bà phải nghe tôi thật ra chuyện lúc trước của chúng...
- Ông im đi. Tôi không muốn nghe ông nói thêm gì cả. – Lần nữa gắt mạnh.
- Phương Linh tôi xin bà... Khụ...Khụ... Khụ...

Lục Chấn Khang đột ngột ho dữ dội, máu chảy ra từ khóe miệng mà không có dấu hiệu dừng lại.

Phương Linh hoảng hốt bật dậy, bà vỗ vỗ lưng ông đầy lo lắng.

- Chấn Khang ông sao vậy?

Ông nắm chặt tay bà, giọng yếu ớt:

- Chuyện... lúc trước tất cả đều là hiểu lầm. Tôi đã nhận được bức thư của bà nhưng trước đó bố tôi đã phát hiện, ông ấy đã sửa lại địa điểm, đêm đó tôi cũng đã đợi bà dưới ngọn đồi cho đến sáng. Tôi rất hận bà nên... đã bắt Chấn Nam, lúc đầu tôi không hề biết nó là con ruột của mình nên đã trút mọi hận thù lên nó còn cái chết của Tuệ Linh chỉ tai nạn. Sau khi biết được toàn bộ sự thật tôi đã rất đau khổ, rất hối hận. Phương Linh xin bà... Khụ... Khụ...

Máu vẫn không ngừng rỉ ra.

- Chấn Khang ông...

Lục Chấn Khang xiết chặt tay bà hơn:

- Phương Linh bà hãy tin tôi những điều tôi nói hoàn toàn là sự thật.

- Được rồi, ông đừng nói nữa, tôi... tôi tin ông.

Lục Chấn Khang cười mãn nguyện:

- Phương Linh nói rõ mọi chuyện với bà tôi có chết cũng an lòng.

- Ông nói bậy bạ gì thế hả? Chấn Khang thật ra... ông bị sao vậy?

- Khỏi u não là quả báo của tôi.

- Khỏi... khỏi u não?!!

- Vết thương không đau phải không? – Chấn Nam lãnh đạm nhìn người đang nằm trên giường.

- Cậu thử bị đâm một nhát xem có đau không? Mà cậu không nói được câu nào tình cảm hơn à, ví dụ như cậu đã khỏe rồi chứ có thấy đau chỗ nào không, đại loại như vậy đấy. – Minh Triết cau có.

- Tôi không GAY.

Câu nói vừa thốt ra đã khiến Minh Triết sầm mặt, ý cậu ta là anh gay à? Nhớ tới vết thương anh giằng lại cơn giận nhưng vẫn không chịu nhịn.

- Tôi cũng không GAY.

Mọi thứ rơi vào im lặng, Minh Triết nhìn theo hướng Chấn Nam đang nhìn, trên chiếc giường bên cạnh cửa sổ, Jay nằm đó, mắt nhắm nghiền, gương mặt xanh xao thấy rõ.

Hôm đó ở công viên, Jay đã đỡ viên đạn thay Chấn Nam, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Minh Triết và Jay nằm cùng phòng phần để thuận tiện phần vì nhường lại phòng trống cho các bệnh nhân khác.

- Cậu ấy sẽ mau tỉnh thôi. Chúng ta đều là những học trò xuất sắc của Kan, nhiều đó không nhầm nhò gì đâu.

Minh Triết lác quan nói, anh biết giờ đây tâm trạng của Chấn Nam rất tồi tệ khi những người bên cạnh cậu lần lượt gặp nguy hiểm, Gia Hân và chủ tịch lại chưa có tung tích gì.

Cạch.

Lâm Vũ bước vào kèm theo túi nhỏ, túi lớn. Việc đầu tiên là nhìn sang người đang nằm bên cửa sổ, một nỗi buồn man mác.

- Đồ ăn tối rồi. Người bệnh tôi đang đói sắp chết nè. – Minh Triết đột nhiên reo lên.

-

Lâm Vũ nói như đùa:

- Một nhát xem ra không nhầm nhò gì với anh nhỉ?

- Anh cậu là ai chứ? Có điều không ngờ người suốt ngày mặc áo blue đi khám bệnh như tôi lại có ngày mặc đồ bệnh nhân và nằm trong chính bệnh viện của mình... – Minh Triết thở dài.

Lâm Vũ chìa trước mặt anh tờ cháo nóng hổi. Thấy Minh Triết cứ cau mày, Lâm Vũ bèn hỏi:

- Không phải anh nói đói sắp chết rồi sao?

- Cậu không thấy tôi là bệnh nhân à? Phải dứt chứ.

- Chấn Nam cậu dứt được không? – Lâm Vũ quay sang Chấn Nam.

- Tôi không GAY. – Chấn Nam nhắc lại cậu nói lúc nãy một cách cay cú.
- Bộ con trai dứt cho con trai ăn là gay sao? – Lâm Vũ ngơ mặt hỏi rồi quay lại với Minh Triết. – Em không gay nên không biết dứt, em chỉ biết mớm thôi anh có muốn...
- Thôi thôi được rồi tôi sẽ tự ăn.

Nhích người lên gối nằm, Minh Triết nhận lấy tô cháo và cúi đầu ăn, nãy giờ anh chỉ giả vờ làm nũng với hai mỹ nam.

- Tôi đã tìm khắp thành phố mà vẫn không tìm được Gia Hân, bố cậu lại càng không. – Lâm Vũ áy náy nói, anh thấy mình thật vô dụng khi không giúp được gì.
- Anh nói Gia Hân bị làm sao hả? – Từ cửa xông vào, một giọng nói khác bất ngờ chen vào cuộc nói chuyện của họ.

...

- Lục Chấn Nam, tất cả cũng tại anh. Nếu không quen biết anh thì Gia Hân cũng không bị đám người đó bắt đi. – Nắm chặt cổ áo Chấn Nam, Hàn Phong nghiêng rằng đầy tức giận, nếu không theo dõi anh trai mình thì cậu cũng không biết được chuyện Gia Hân bị bắt cóc.

Lâm Vũ vội cang ngăn:

- Hàn Phong em mau buông tay ra.

Giăng mạnh tay Hàn Phong ra, Chấn Nam xốc lại cổ áo rồi lạnh lùng quay đi.

- Tôi nhất định sẽ đem Gia Hân trở về dù là Wings hay bất cứ ai tôi cũng sẽ đập tan bon chúng.

Bước ra cửa, Phương Linh liếc nhìn hai tên áo đen đang canh gác.

- Lục Chấn Khang đột nhiên ho dữ dội, ộc máu không ngừng, hai người mau đến báo với Duy Anh để cậu ta điều bác sĩ đến.
- Nhưng thưa bà nhiệm vụ của chúng tôi là canh gác. – Một trong hai tên lên tiếng.
- Nhưng nếu để Lục Chấn Khang chết cậu có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?

Hai tên nhìn nhau lưỡng lự.

- Vậy thì mình cậu đi thôi còn cậu theo tôi vào trong xem ông ta thế nào.

...

- Cậu tới gần kiểm tra xem ông ta có giả vờ không. Tôi sợ máu nên...

Tuân lệnh, tên đó từ từ bước lại, Lục Chấn Khang vẫn đang bị trói chặt trên ghế, mặt gục xuống.

Bốp.

Tên đó ngã nhào xuống sàn, bất tỉnh. Buồng ngay khúc gỗ to dùng, Phương Linh lục người tên đó tìm chìa khóa.

Bà mừng rỡ cầm chìa khóa tiến về phía Lục Chấn Khang. Mất một lúc tra, cuối cùng cũng mở được, cả hai nhìn nhau mỉm cười, lúc này mồ hôi cũng rịn đầy trên mặt.

Quăng dây xích sang một bên, bà ta đỡ ông dậy, tim vẫn không ngừng đập mạnh.

- Phải nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Bà nắm chặt tay ông rồi kéo nhanh ra phía cửa.

- Đi gấp vậy sao?

53. – Chương 53

- Duy... Duy... Anh... – Phương Linh kinh ngạc nhìn chàng trai đang bước vào, miệng lắp bắp.
- Hai người định đi đâu à?
- Tôi... – Vai bà run lên bần bật, sống lưng cứng đờ, lạnh toát.

Sau cái nhếch môi nguy hiểm của Duy Anh, Lục Chấn Khang bị trối lại như cũ cùng với Phương Linh.

- Cậu là ai sao lại bắt tôi? – Lục Chấn Khang bình tĩnh hỏi.
- Ông không biết tôi? À... cũng phải thôi nhưng chắc ông vẫn còn nhớ tập đoàn Hoàng Anh chứ, chủ tịch Lục?

“Tập đoàn Hoàng Anh”, Lục Chấn Khang không ngừng ngẫm nghĩ trong đầu cái tên đó rồi đột nhiên mở to mắt.

- Cậu... cậu là...
- Tôi là con trai của chủ tịch tập đoàn đó, Hoàng Duy Anh. Ông vẫn nhớ chứ?

Duy Anh nhướn mày, nói tiếp:

- Ông không những dùng thủ đoạn để cướp mất hợp đồng lớn của bố tôi còn đẩy ông ấy vào tù, nuốt chửng Hoàng Anh dồn ông ấy vào con đường chết. Lục Chấn các người phát triển như hôm nay thực chất là lấy từ Hoàng Anh.
- Hợp đồng đó là tôi đường đường chính chính giành được, bố cậu thua nhưng không cam tâm thậm chí còn thuê người ám sát tôi và con trai, ông ấy vào tù vì vi phạm Pháp luật còn tôi đã dùng tiền để mua lại Hoàng Anh.

Duy Anh gắt mạnh, mắt hằn lên tia sắc lạnh.

- CÂM NGAY!!! Ông không được phép nói bố tôi như thế.
- Duy Anh cậu hãy quay lại đi. Thù hận chỉ khiến cậu trở nên mù quáng thôi.
- Đúng đấy Duy Anh, bố mẹ cậu cũng không muốn nhìn thấy con trai mình vì trả thù mà thành ra như bây giờ đâu. – Bên cạnh, Phương Linh tiếp lời Lục Chấn Khang.

Duy Anh chuyển hướng nhìn sang bà, chất giọng sắc mùi nguy hiểm:

- Phương Linh, tôi không giống bà vì mấy lời ngụy biện của ông ta mà làm chuyện ngu ngốc. Nếu chúng ta đã không đứng cùng chí tuyến thì đành làm kẻ thù vậy, tôi sẽ cho bà toại nguyện... được chết bên cạnh Lục Chấn Khang.

Cả Phương Linh và Lục Chấn Khang đều thầm run sợ, Duy Anh không lạnh lùng và đáng sợ như Chấn Nam nhưng anh hơn Chấn Nam ở chỗ sẵn sàng giết bất cứ ai mình muốn và không cần lí do.

- Nhưng... vẫn chưa phải lúc đâu vẫn còn thiếu đứa con trai tài giỏi của hai người. Nhấn nại chờ đợi nhé!

Võ vai Lục Chấn Khang, nét cười ma quỷ như nuốt trọn mọi không gian, trong mắt Duy Anh tất cả không ngoài thù hận.

- Duy Anh tôi có chuyện muốn hỏi.

Anh dừng bước, quay lại nhướn mày:

- Chuyện gì?
- Sao cậu lại bắt Thu Hương và con gái cô ấy? Thật ra ý đồ của cậu là gì?
- Bà vẫn còn nhớ tôi đã từng kể với bà về người phụ nữ đã dụ dỗ bố tôi và bắt cóc em gái tôi chứ? Chính là bà ta...

Phương Linh mở to mắt kinh ngạc, cánh môi run lên, Thu Hương – bạn thân của bà là người phụ nữ đã bắt cóc em gái Duy Anh vậy có nghĩa là...

- Hai mẹ con bà ta bị nhốt ở phòng bên cạnh đấy. Đến ngày đó, các người sẽ được gặp lại nhau lần-cuối.

Đêm. Tĩnh mịch và tối tăm. Nền trời như tấm vải thô không họa tiết, gió lạnh đi ọi thứ chìm vào yên lặng.

Vẫn tối om như định luật muôn đời, trên bầu cửa sổ, chậu hoa mười giờ đã ngủ say từ lúc nào. Trên bàn, ánh sáng chói lòa từ chiếc laptop hắt mạnh vào mắt, những ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím, dừng lại để đưa tách cà phê lên miệng, Chấn Nam cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tay lướt nhẹ trên phím chuột, mắt lướt đều qua màn hình.

- Hoàng Duy Anh...

Chấn Nam không ngừng lăm bắm trong đầu cái tên đó. Mọi việc giờ đã sáng tỏ nhờ những thông tin mà Jay điều tra được trước khi trúng đạn.

(Ring Ring)

- < chán=" nam,=" ta=" đã=" biết=" về=" chuyện=" của=" jay,=" minh=" triết=" và=" lục=" chán=" khang,=" có=" thể=" ngày=" mai=" ta=" sẽ=" về=" việt=" nam,=" cho=" đến=" khi=" ta=" trở=" về=" con=" tuyệt=" đối=" không=" được=" tự=" ý=" hành=" động=" có=" biết=" không?=" ">

- ...

- < chán=" nam=" con=" vẫn=" đang=" nghe=" đó=" chứ?=" ">

- Ủ.

Chấn Nam hờ hững đáp rồi tắt máy, tiếp tục chăm chú vào màn hình laptop. Kim đồng hồ nhích từng bước một nhòai, lại một đêm không ngủ...

- < chào=" chủ=" tịch=" trẻ...=" ">

- ...

- < sao=" lại=" im=" lặng=" thể=" hả?=" đang=" suy=" đoán=" tôi=" là=" ai=" phải=" không?=" ">

- Hoàng Duy Anh...

- < cũng=" không=" tôi=" không=" vòng=" vo=" nữa,=" lục=" chán=" nam=" bây=" giờ=" là=" 9h=" sáng=" cho=" đến=" 12h=" trưa=" nay=" mà=" cậu=" vẫn=" chưa=" đến=" thì=" cậu=" sẽ=" thành=" đứa=" mồ=" côi=" đấy.=" ">

Cuộc điện thoại kết thúc trong mơ hồ, liền theo đó một bức ảnh được gửi đến, trong ảnh Lục Chấn Khang và Phương Linh đang bị trói chặt trên ghế trong một căn phòng tối om.

Chấn Nam cau mày, Hoàng Duy Anh đã đánh giá anh quá thấp.

...

Khoác lên người chiếc áo đen, Chấn Nam chỉnh lại chiếc mũi lưỡi trai màu đen có hai chữ "BH".

Trên bàn, màn hình điện thoại bật sáng, một bức ảnh được gửi tới kèm theo một bản đồ hướng dẫn. Lấy trong ngăn tủ ra một khẩu súng, Chấn Nam khê nhếch môi. Hãy để mọi chuyện được kết thúc trong hôm nay.

BMW đen bóng phóng mạnh trên làng đường đầy nắng, mọi nơi mà bánh xe đi qua đều không còn một hạt bụi.

...

- Anh Jay vẫn chưa tỉnh sao? – Gia Bảo buồn bã nhìn người đang nằm bên cửa sổ.

- Cậu ấy nhất định sẽ tỉnh lại. – Minh Triết nhìn theo hướng Gia Bảo nhưng trong mắt ngập tràn niềm tin và hy vọng, trong hoàn cảnh như hiện nay có lẽ vị bác sĩ này là người lạc quan nhất.

Minh Triết đột ngột nhìn Gia Bảo:

- Mà sao giờ này em lại ở đây? Cúp học à?

- Trong hoàn cảnh thế này thì em đâu còn tâm trí để đi học chứ? Hơn nữa đến trường sẽ chạm mắt Vũ Phương và Bảo Châu, họ cứ hỏi ép em về chuyện chị Gia Hân.

- Mà thầy Kan hôm nay sẽ về đúng không?

- Ừ. Bố còn dặn không được tự ý hành động khi bố khi chưa về.

- Kể ra chúng ta cũng thật vô dụng, luôn phải nhờ vào thầy.

...

BMW dừng lại trước một ngôi trường bị bỏ hoang, cây cối bao bọc um tùm, không có lấy một bóng người. Thật biết chọn địa điểm.

Kéo sụp chiếc nón đen, Chấn Nam lướt nhìn một lượt, có tổng cộng 8 phòng và một lối thang. Đồng hồ bây giờ là 11h24.

Đoàng.

...

- Nhanh vậy sao? Mình đã đánh giá quá thấp Lục Chấn Nam thì phải? – Duy Anh ngồi trên ghế xoay xoay khẩu súng nhỏ. – Gia đình các người sắp đoàn tụ rồi đấy.

- Duy Anh, trước khi quá trễ cậu hãy dừng lại đi.

- Tôi sẽ dừng lại nếu các người chết. – Duy Anh nhấn mạnh từng chữ rồi liếc mắt sang mẹ con Vũ Phương.

Vũ Phương bị trói chặt trên ghế, rải ánh nhìn vô vị vào khoảng không, chẳng có một cảm giác hoang mang hay sợ hãi, thần thái sứt mẻ như cây cỏ héo hon.

Hé mở mắt sau giấc ngủ dài, vệt nắng chói từ cửa sổ hắt vào khiến cô gái nhỏ phải đưa tay dụi mắt. Đập tay mấy cái liền lên trán để làm dịu cơn đau đầu...

- Anh nhất định phải trả thù cho bố mẹ dù có hy sinh mạng sống này.

- Em không muốn, anh dừng lại đi có được không?

- Không thể nào. Những kẻ đó phải trả giá vì những đau khổ mà chúng ta phải chịu đựng.

- Ai mà không có lỗi lầm, không thể cho họ cơ hội để sửa chữa sao?

- Nhưng cũng có những lỗi lầm không thể tha thứ được chỉ có cái chết mới có thể kết thúc mọi chuyện.

- Sao anh lại có thể độc ác như thế? Thật ra tay anh đã dẫm bao nhiêu máu người?

- Là họ độc ác trước. Họ Lục và hai mẹ con Thu Hương, tất cả họ phải chết.

Cuộc đối thoại đêm qua mách bảo Gia Hân đã có chuyện không hay xảy ra, cô đưa tay mở cửa.

- Chào tiểu thư. – Hai tên cận vệ cúi đầu cung kính.

- Anh tôi đâu?

- Leader có việc nên ra ngoài.
- Là việc gì?
- Chuyện này... chúng tôi không biết.
- Đưa tôi đến chỗ anh ấy.
- Nhưng leader dặn tiểu thư phải ở nhà cho đến khi leader trở về.
- Không cần các người nữa tôi sẽ tự đi.

Gia Hân lách người qua hai tên cận vệ nhưng nhanh chóng bị cản lại.

- Tránh ra.
- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi chỉ làm theo lệnh.

Ngay tức khắc Gia Hân bị lôi vào phòng, cánh cửa gỗ đóng sầm lại.

Gia Hân liếc nhìn đồng hồ trên tường, sao cô lại ngủ lâu thế này chứ? Ly thủy tinh trên bàn đã gọi cho Gia Hân đáp án, hôm qua anh đã kêu cô uống cái này và... Chẳng lẽ là thuốc ngủ sao?

Ngó đầu qua ô cửa sổ, cô gái nhỏ cau mày, trước cổng cũng có người canh gác.

- Tiểu thư xin hãy vào trong.
- Không phải chỉ nói là không ra khỏi nhà thôi sao? Bây giờ các người đang nhốt tôi trong phòng đấy.

Hai tên cận vệ nhìn nhau lưỡng lự.

- Nhà vệ sinh trong phòng tôi hư rồi, tôi muốn qua phòng anh Duy Anh dùng tạm.

Cuối cùng cũng để cô đi nhưng thật rắc rối khi chúng cứ bám theo phía sau.

Đóng cửa phòng, Gia Hân lục tìm mọi thứ trong phòng anh mong tìm được chút manh mối.

Laptop có mật khẩu, Gia Hân bắt lực ngã đầu lên giường, làm sao mà biết được mật khẩu chứ? Khi đó cuốn lịch bàn đập vào mắt cô...

Gia Hân lấy toàn bộ những ngày được đánh dấu trên lịch tra thử và liên tiếp thất bại cuối cùng là... ngày hôm nay sao?

- Mở được rồi. – Cô reo lên.

Trong máy toàn những dự án và văn bản, có một hình ảnh, Gia Hân nhanh chóng click chuột vào. Cô tròn mắt kinh ngạc, trong ảnh mẹ Phương Linh và bố của Chấn Nam đang bị trói chặt trên ghế.

Gỡ điện thoại khỏi ổ sạc, ban nãy cô đã tìm thấy điện thoại của mình nhưng đã hết pin. Người đầu tiên mà Gia Hân nghĩ đến là Chấn Nam nhưng... không liên lạc được.

...

Nép người bên cửa xe, Chấn Nam đưa súng nhắm về bụi cây cách đó không xa.

Đoàng.

Một tên áo đen ngã xuống, chính hắn đã bắn phát đạn lúc nãy, nếu phát thứ nhất không trúng thì khác nào chỉ cho kẻ thù chỗ ẩn nấp của mình.

Đoàng. Đoàng.

Hai thân thể khác lần lượt ngã xuống, Chấn Nam khề nhếch môi, lúc tên thứ nhất ngã xuống hai tên còn lại vì sợ hãi nên gây ra tiếng động.

Đoàng.

Và đó là tên cuối cùng phục kích bên ngoài.

...

Chiếc moto phanh mạnh trước cổng của căn biệt thự. Hàn Phong cứ thế xông vào trong, cậu nhanh chóng hạ được hai tên giữ cổng nhưng... bọn chúng không chỉ có vậy.

Một đám người áo đen xuất hiện bao quanh cậu.

- Cậu là ai? Tới đây làm gì? – Một người trong số đó lên tiếng hỏi.
- Tôi tới đây để cứu người.
- Đây không phải là nơi dành cho cậu. Mau ra khỏi đây.
- Nếu tôi nói không thì sao?
- Được lắm, bắt thẳng nhóc lại.

Sau câu nói đó cuộc chiến một chọi một đám bắt đầu, sau một hồi vật vã cậu cũng hạ được vài tên nhưng để hạ hết đám này thì thật khó khăn với cậu.

Lúc cậu vừa vung cú đá vào mặt một tên thì sống lưng đột ngột lạnh cóng, một thứ phát ra hơi lạnh đang chĩa thẳng vào đầu cậu.

- Trói thẳng nhóc lại. – Người cầm súng ra lệnh.
- Thả cậu ấy ra.

Một nòng súng khác chĩa thẳng lên đỉnh đầu người vừa ra lệnh.

*** Các bạn vẫn đang theo dõi “Yêu không giới hạn” đó chứ?

54. – Chương 54

Chầm chậm và thận trọng bước lên từng bậc thang, Chấn Nam không ngừng quan sát xung quanh. Theo như anh thấy, nơi họ bị nhốt không phải ở tầng trệt, rất có thể là một trong 4 phòng ở tầng lầu có nghĩa là anh phải xem xét từng phòng một. Hoàng Duy Anh thật biết câu giờ.

Phập.

Một con dao phóng thẳng tới, cũng may Chấn Nam đã né kịp, con dao sắc bén va mạnh vào tường rồi rớt xuống. Chấn Nam lập tức giương súng.

Đoàng.

Phập. Phập...

Hàng loạt con dao sắc bén liên tục phóng tới, Chấn Nam dù nhanh nhẹn nhưng cũng khó tránh thương tích, một con dao xẹt ngang cánh tay phải khiến lớp vải bị rách một đường, máu từ đó không ngừng rỉ ra.

Đoàng. Đoàng...

Tiếng súng vang dội một góc trời, Chấn Nam dè dặt bước qua những thân thể đã ngã xuống.

...

Cạch.

- Kan, thầy về rồi sao?
- Bó...

Minh Triết, Lâm Vũ và Gia Bảo đồng loạt nhìn về cửa phòng, Kan cười dôn hậu nhìn cả đám.

- Các con vẫn ổn chứ?
- Thầy thấy thế này có ổn không ạ? – Minh Triết đáp.

Liếc mắt sang chiếc giường cạnh cửa sổ rồi nhìn lại đám trẻ, Kan cau mày hỏi:

- Chấn Nam đâu?
- Giờ này chắc là ở tập đoàn đấy ạ?
- Gì chứ? Ta vừa từ chỗ tập đoàn về đấy, ta cứ nghĩ nó ở đây.

Lâm Vũ áp tai vào điện thoại rồi nhìn sang mọi người:

- Không liên lạc được.
- Lẽ nào...

Những gương mặt lo âu nhìn nhau, tất cả đều ngấm ngấm suy đoán những điều không hay.

- Thăng nhóc này sao lại tự ý hành động một mình chứ?
- Giờ chúng ta phải làm gì đây?
- Chấn Nam đang gặp nguy hiểm chúng ta phải nhanh chóng tìm ra nó.
- Con sẽ cho người đi tìm. – Lâm Vũ nói rồi đứng bật dậy.
- Cứ tìm kiếm mà không có phương hướng thì rất khó.

Khụ... Khụ...

Tất cả mọi người không ai hện ai đồng loạt nhìn về chiếc giường bên cạnh cửa sổ.

- Con có cách.

...

- Còn 3 phút. – Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Duy Anh lạnh lùng thông báo.

Bốn khẩu súng chĩa thẳng lên đầu những người bị trói chặt trên ghế chỉ chờ tới giờ viên đạn sẽ ghim chặt lên đầu mỗi người. Là những người từng trải, những người trung niên vẫn giữ được bình tĩnh còn Vũ Phương có lẽ nỗi đau đã lấn át sự sợ hãi trong lòng cô, đôi mắt vô hồn thả vào hư thực, đến bây giờ cô vẫn chưa thể chấp nhận sự thật về mẹ mình.

- Lục Chấn Nam không chừng đã chết ở ngoài kia rồi. – Duy Anh cười thích thú rồi lại liếc nhìn đồng hồ.
- 30 giây.
- 3.
- 2
- 1

12h.

- Lục Chấn Khang ông là người đàn ông duy nhất nên tôi sẽ để ông chết trước và thưởng thêm một viên.

Duy Anh nhếch môi, chĩa khẩu súng trên tay vào mái đầu điểm bạc, hiện giờ có hai khẩu súng chĩa mũi lên Lục Chấn Khang.

- Duy Anh, tôi xin cậu, dừng lại đi có được không? – Bên cạnh, Phương Linh nói như van nài.
- Phương Linh, cậu ta bị thù hận làm mờ mắt rồi, bà không cần phải van xin vô ích.
- Chấn Khang...
- Yên tâm đi, bà sẽ sớm gặp lại ông ấy thôi.

Duy Anh nhếch môi, hai khẩu súng đồng loạt lên đạn. Lục Chấn Khang nhắm mắt, với ông cái chết đã không còn là nỗi sợ hãi.

Đoàng.

Máu tanh xộc lên cánh mũi, mọi thứ chìm vào yên lặng, những tiếng thở mạnh dồn dập vào nhau.

...

Một đoàn xe đen bóng lao vút trên đường, tốc độ chết người khiến những chiếc xe khác phải lách vào lề đường.

Trong chiếc xe dẫn đầu.

- Jay, con đã xác định được vị trí chính xác của Chấn Nam chưa? – Kan ngoắc đầu xuống hàng ghế sau.

Lướt nhẹ những ngón tay lên bàn phím, Jay cau mày, mồ hôi chảy dài hai bên mặt.

- Xác định được rồi.

Đoàn xe lại bắn mình như bay, lúc này thời gian thật quý báu biết bao, nếu chậm trễ một giây, có lẽ sự mất mát đó không bao giờ họ tìm lại được.

...

Duy Anh liếc nhìn tên vừa ngã xuống là tên đang cùng Duy Anh chĩa súng vào Lục Chấn Khang. Duy Anh cười khinh khỉnh nhìn cười trước cửa:

- Đúng là Lục Chấn Nam, không muộn một giây cũng không sớm một giây.

Chấn Nam liếc nhìn một lượt căn phòng học rộng lớn, Lục Chấn Khang, Phương Linh và hai mẹ con Vũ Phương đang bị trói chặt trên ghế, xung quanh toàn người của Hoàng Duy Anh. Điều làm anh ngạc nhiên không phải sự có mặt của mẹ con Vũ Phương mà là sự thiếu vắng cô gái nhỏ.

Tình hình hiện giờ là Chấn Nam đang đứng gần cửa chĩa súng vào Duy Anh còn Duy Anh đang chĩa súng vào đầu Lục Chấn Khang:

- Gia Hân đâu?

- Nếu cậu buông tay chịu trói tôi sẽ nói cô bé đó ở đâu.

- Chấn Nam đừng nghe theo lời cậu ta thật ra Gia Hân...ừm...ừm...

Phương Linh bị tên áo đen sau lưng bịt kín miệng, câu nói đứt quãng.

- Không muốn thấy mặt cô bé đó nữa à? Hay mạng sống của cậu quý báu hơn?

- Chấn Nam thật ra Gia Hân là em...

Lần này là mẹ Vũ Phương nhưng câu nói cũng im bật khi một mũi súng khác bất ngờ chĩa thẳng vào đầu Chấn Nam.

...

Duy Anh nhìn một lượt những kẻ đang bị trói chặt – những kẻ đã khiến gia đình anh tan vỡ, khiến những nỗi đau sâu hoắm trong lòng anh trở thành thù hận. Từ bốn giờ đã thành năm.

- Sắp chết rồi các người có muốn nói lời cuối cùng không?

- Duy Anh tôi vẫn muốn khuyên cậu, hãy dừng lại đi. – Phương Linh nhẹ giọng, dù biết vô ích nhưng bà vẫn kiên trì khuyên nhủ Duy Anh, bản chất anh ta không tốt chỉ vì quá mang nặng thù hận mới trở nên mù quáng.

- Tôi sẽ dừng lại... sau cái chết của các người. – Duy Anh gằng từng chữ, thù hận đã nuốt chửng mất con người của anh.

Dừng bước trước mẹ con Vũ Phương, Duy Anh lạnh giọng:

- Còn bà?

- Duy Anh, tôi biết mình có lỗi với gia đình cậu, tội lỗi của tôi suốt đời cũng không thể bù đắp được nhưng... tôi có thể xin cậu tha cho Vũ Phương được không, dù gì nó cũng là em gái cậu. – Mẹ Vũ Phương nghẹn ngào.

- Em gái? Đứa con rơi này xứng đáng là em gái tôi sao? Vũ Thu Hương bà phải biết bố tôi chỉ có một người vợ là mẹ tôi, còn tôi chỉ có một người em gái là Gia Hân. Đứa con của người phụ nữ không biết xấu hổ dụ dỗ chồng người khác như bà lẽ ra không nên có mặt trên cõi đời này.

- Hoàng Duy Anh, anh đang tự cao quá đấy. Anh tưởng tôi thêm làm em gái của anh lắm sao? Anh tưởng chỉ một mình anh đau khổ, chỉ mình anh chịu uất ức thôi sao? Anh có biết người phụ nữ một mình nuôi đứa con cực khổ thế nào không? Anh có biết cảm giác của một đứa trẻ khi mới sinh ra đã không biết bố mình là ai không? – Vũ Phương gất lên, trong mắt cô chỉ có căm hận, người anh trai này cô không muốn nhận.

Thu Hương lặng nhìn đứa con gái, nước mắt lã chã rơi. Cũng tại người mẹ như bà mà Vũ Phương, Gia Hân và Duy Anh phải trải qua những ngày tháng đau khổ.

- Những kẻ sắp chết đa số thường rất ngụy biện.

Duy Anh lạnh giọng rồi liếc mắt sang Chấn Nam, thái độ ngạo mạn kia làm anh phát cáu:

- Lục Chấn Nam chắc là nãy giờ cậu đang kinh ngạc lắm. Đúng vậy, Gia Hân chính là đứa em gái bị thất lạc của tôi nhưng đừng tưởng vì thế tôi sẽ không giết cậu.

Cạch.

Lên đạn, khẩu súng chĩa thẳng hướng về đỉnh đầu của Chấn Nam nhưng anh vẫn bình thản, thậm chí còn mở to mắt nhìn thẳng vào nòng súng.

- Được lắm, để tôi xem cậu ngạo mạn được bao lâu.

Mọi ánh mắt đều hướng về khẩu súng, Phương Linh hoảng sợ đến không nói thành lời, bà chỉ biết mở to mắt nhìn đứa con trai chưa kịp nhận đối diện với cái chết. Lục Chấn Nam lặng đi, ông thầm gọi tên đứa con trai chưa một lần yêu thương nó đúng nghĩa.

Duy Anh nhếch môi, ngón trỏ từ từ co lại...

- Anh dừng lại đi.

Gia Hân đột nhiên chạy vào, cô nắm chặt lấy cánh tay Duy Anh.

- Em xin anh đừng lại đi, anh đừng giết Chấn Nam.

Vẫn giữ nguyên hướng súng, Duy Anh cau mày nhìn em gái:

- Sao em lại đến đây?

- Em đến đây để ngăn cản anh. Anh tỉnh lại đi có được không, cứ tiếp tục thù hận thì được gì?

- Anh đã nói rồi, anh sẽ không dừng lại trừ khi đám người này chết hết.

- Không được, em không cho anh giết họ đâu. Tất cả họ đều là những người quan trọng của em.

- Em cũng đừng quên chính họ đã phá nát gia đình chúng, khiến anh em chúng ta xa cách.

Duy Anh liếc mắt đưa hiệu, một tên áo đen lập tức kéo Gia Hân ra, lúc này Hàn Phong theo sau cũng bị bọn người đó chế ngự.

- Buông tôi ra.

Gia Hân cố vùng vẫy nhưng vô ích, tự bao giờ nước mắt đã đầm đìa trên má.

Mũi súng vẫn chĩa thẳng trên đỉnh đầu Chấn Nam nhưng anh không mảy may tới, điều anh bận tâm là cô gái nhỏ đang khóc, mắt chạm nhau, Gia Hân nhìn anh đầy đau đớn, môi mím chặt.

Có tiếng lên đạn thật khẽ.

Một mũi súng khác chĩa thẳng lên đầu Gia Hân làm tất cả phải sững sờ, người cầm súng không ai khác lại chính là Gia Hân. Cô gái nhỏ đang tự chĩa súng vào đầu, Gia Hân từng đọc qua một cuốn sách về cách sử dụng súng nên việc này không mấy khó hiểu. Cô đã thấy nó khi lục lọi phòng của Duy Anh và cũng nhờ nó mà cô và Hàn Phong mới trốn thoát tới đây.

- Buông ra.

Gia Hân quát lớn làm tên đang giữ cô phải nói lỏng tay vì sợ cô kích động sẽ làm chuyện không hay.

Vẫn giữ nguyên khẩu súng chĩa vào đầu mình, Gia Hân nhìn chăm chăm Duy Anh.

- Em làm gì vậy? Bỏ xuống mau. – Duy Anh quát lớn.

Mẹ Phương Linh cũng nhìn cô lo lắng:

- Hân Hân mau bỏ xuống ngay nguy hiểm lắm.

- Gia Hân... – Vũ Phương hốt hoảng nhìn cô bạn thân và cũng là chị em cùng cha khác mẹ với mình.

- Anh đã từng nói chỉ có cái chết mới có thể kết thúc mọi chuyện vậy thì...

- Em nói ngu ngốc gì vậy? Mau bỏ xuống. -Duy Anh lần nữa gắt mạnh.

- Anh có thể đừng trả thù không?

- Không thể nào. Đừng uy hiếp anh.

Gia Hân lặng đi, lẽ nào không còn cách để cứu anh trai ra khỏi nỗi ám ảnh của quá khứ sao? Lẽ nào thù hận đã nuốt chửng con người anh?

Cố giữ bình tĩnh để bàn tay khỏi run, Gia Hân xiết chặt khẩu súng trong tay đưa đôi mắt đầy nước sang Chấn Nam.

- Em xin lỗi...

Cô gái nhỏ nhắm mắt để giải tỏa những giọt lệ cuối cùng nếu nhất định phải chết, cô chấp nhận làm điều đó để anh trai thỏa lòng.

Duy Anh mở to mắt, anh đã nghĩ con bé chỉ đang uy hiếp anh nhưng... không kịp nữa rồi.

- GIA HÂN.

Đoàng.

Tiếng súng bất ngờ đưa mọi thứ lên cao trào rồi đẩy mọi thứ xuống tận cùng yên lặng, những người có mặt đều bất động, ngay cả Duy Anh bàn tay cầm súng cũng đã hạ xuống, bên cạnh một chiếc ghế trống trơn. Từ năm chỉ còn bốn.

Hai thân thể đồng loạt ngã xuống sàn, khẩu súng cũng rơi xuống ngay sau đó.

Gia Hân cảm nhận được sự ầm áp trong vòm ngực ai đó, bàn tay rắn rỏi ôm lấy cô thật chặt.

Khi cả hai đã đứng dậy cơ mặt ai nấy đều dần ra, Lục Chấn Khang và Phương Linh thở phào nhẹ nhõm.

Duy Anh cũng thầm thở phào, anh không ngờ chỉ vì cứu Chấn Nam mà đứa em gái của anh lại liều mạng như thế. Tua lại cuộn phim của vài phút trước, khi Duy Anh bị Gia Hân làm phân tâm, Chấn Nam đã nhanh như cắt thoát khỏi nòng súng của anh còn phá được đường súng của Gia Hân.

Sao có thể nhanh như vậy chứ? Vừa cởi trói, vừa lao đến chỗ Gia Hân chỉ vờn vện trong mấy mươi giây.

- Em là đồ ngốc. – Chấn Nam cúi đầu thì thầm.

Gia Hân ôm chăm lấy anh, nếu Chấn Nam không nhanh tay thì giờ này viên đạn đó đã ghìem vào đầu cô. Trong khoảnh khắc sinh tử ấy, trong đầu cô chỉ vồn vện có hình ảnh của người con trai lạnh lùng này.

- Anh...

Gia Hân quay sang anh trai, giọng run run, hướng súng của anh đang chĩa thẳng đến cô và Chấn Nam.

- Em tưởng mình chết rồi thì anh sẽ không giết Lục Chấn Nam sao? Nếu em chết Lục Chấn Nam càng đáng chết gấp ngàn lần.

- Em không để anh giết anh ấy đâu. – Gia Hân xiết chặt cánh tay Chấn Nam, dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ không buông ra.

Không màn tới Gia Hân, Duy Anh nhìn sang Chấn Nam, nhếch môi:

- Lục Chấn Nam, tôi sẽ bắn một phát, mọi quyết định là do cậu.

Gia Hân hết nhìn anh trai rồi lại nhìn Chấn Nam, thật ra ý anh trai là gì? Gia Hân càng nghĩ càng sợ hãi càng xiết chặt cánh tay Chấn Nam hơn.

Trong những ánh mắt lo sợ, khi ngón trỏ của Duy Anh chạm vào còi, Chấn Nam đã ôm chặt Gia Hân, xoay lưng về hướng nòng súng. Đó là điều Duy Anh muốn, anh muốn Chấn Nam phải dùng thân thể của mình để che chắn cho Gia Hân.

Đoàng.

55. – Chương 55

Trước mắt Gia Hân chỉ còn một màu đen u tối nhưng hơi ấm vững trãi vẫn ôm choàng lấy cô. Khoảnh khắc Chấn Nam ôm cô xoay người lại tìm Gia Hân như chết đứng, nước mắt không rơi nhưng cứ đọng đầy trên khóe mắt đỏ ửng.

Chỉ khi Chấn Nam mỉm cười nhìn cô và nói thật khẽ:

- Anh không sao.

Thứ chất lỏng đó mới tuôn rơi kèm theo một nụ cười nhẹ nhõm. Nhưng... chẳng phải có tiếng súng hay sao?

Gia Hân ló đầu ra xem, nòng súng trên tay Duy Anh đang ngút khói và một thân thể ngã xuống sàn, máu không ngừng tuôn ra từ bả vai do bộ đồ đen nên khó mà nhận ra đó là máu nhưng lỗ đạn ghim vào lại rất dễ thấy, máu ộc ra từ khóe miệng, toàn thân người đó không ngừng co giật.

Bỗng chốc tầm nhìn Gia Hân bị che khuất bởi chiếc nón đen Chấn Nam vừa ụp xuống đầu cô, anh không muốn Gia Hân nhìn thấy mấy cảnh này. Người đó là tên lúc nãy đã giữ Gia Hân lại nhưng tại sao hắn ta lại đỡ viên đạn đó thay Chấn Nam?

- Anh có biết mình vừa làm gì không? – Duy Anh gằng từng chữ nhìn người nằm dưới sàn, thật khó mà bình tĩnh được khi người của mình lại đỡ viên đạn thay kẻ thù.

- Tôi... tôi có nhiệm vụ phải... bảo vệ leader Chấn Nam... Duy Anh tôi... xin lỗi... cậu...

- Thì ra anh chính là tên nội gián cuối cùng.

Bước về phía người đó, Duy Anh cười nhạt, khẩu súng lần nữa được lên đạn.

- Uống công tôi đã tin tưởng anh. Giờ thì... chết-đi.

- Đủ rồi đây Hoàng Duy Anh.

Cuối cùng Kan cũng đã tới, bên cạnh còn có Jay, Lâm Vũ, Gia Bảo và đội quân Black Hats. Blacks Hat chĩa súng vào Wings và ngược lại, tình hình đang trở nên căng thẳng tột độ.

Sau hiệu lệnh của Kan và Duy Anh cả hai bên đều kéo súng về, tình hình đã khá dịu hơn.

- Ông chính là người sáng lập Black Hats, Kan – Trương Gia Minh.

- Còn cậu là Hoàng Duy Anh – leader của Wings đồng thời cũng là con trai trưởng của tập đoàn Hoàng Anh và là cháu ngoại của Ken.

- Đúng là Kan, cả chuyện ông ngoại tôi cũng biết.

- Ông ngoại cậu là người sáng lập Wings cũng là bạn thân của ta, cũng như Black Hats, Wings thành lập nhằm mục đích bảo vệ tập đoàn của ông ngoại cậu và thực thi Pháp luật nhưng khi cậu trở thành leader thì Wings trở thành một tổ chức khát máu, sẵn sàng giết bất cứ ai ngáng đường. Hoàng Duy Anh cậu bị thù hận làm điên loạn rồi hãy dừng lại trước khi quá trễ.

- Các người lạ thật đấy, ai cũng nói y như nhau. Hôm nay cứ giải quyết mọi ân oán đi, kể cả Wings và Black Hats chỉ có thể tồn tại một.

- Hãy nghe tôi nói đã chàng trai trẻ, ông ngoại cậu hay tin cậu về đây trả thù, ông ấy đã bắt chấp bệnh tình mà về đây. Nhưng vừa về tới thì bệnh đột nhiên tái phát, ông ấy hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện.

Duy Anh mở to mắt nhìn Kan, ông ngoại là người thân duy nhất còn sót lại của anh và Gia Hân, là người đã cứu mạng anh khi bố mẹ qua đời, là người mà anh hết mực kính trọng.

- Ông nói thật chứ?

- Ông ta đang chờ cậu, hãy mau tới đó và gặp ông ta lần cuối. – Kan buồn bã nói, ông và Ken dù tuổi tác có chênh lệch nhưng hai người từng là anh em cùng vào sinh ra tử.

Duy Anh lặng đi như con thú hoang được thuần chủng, tay cầm súng mềm nhũn ra, khẩu súng lưng chừng như sắp tuột khỏi bàn tay.

Duy Anh bỏ chạy như điên ra ngoài, dẹp bỏ tất cả sang một bên, thù hận và kế hoạch để lấy những cái giá đều bốc hơi. Ông ngoại đang chờ anh nhưng thời gian không chờ đợi bất kì ai...

Gió mơn nhẹ mái tóc mềm, tà váy trắng chờn vờn quanh đôi chân nhỏ nhắn. Cô gái nhỏ bước đi trong vô hồn, một cách vô tình giẫm lên xác lá.

Vạn vật khi sinh ra đều đã định sẵn ngày tận biệt cuộc đời và người ta luôn đặt ra câu hỏi “Tại sao chúng ta phải sống khi biết rằng một ngày nào đó phải chết”. Tạo hóa tạo ra con người để nuôi dưỡng hy vọng, để đốt cháy khát khao, để vươn lên tầm cao vũ trụ... Tạo hóa bắt con người phải chết nhưng thật ra chúng ta vẫn sống nhưng không sống bằng thực thể mà sống trong tim của những người thực sự yêu quý ta. Khi còn tình yêu thì khi đó con người là bất tử.

Đôi mắt trong veo ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng thoáng qua nhẹ nhàng và bình yên đến kì lạ. Thù hận, quá khứ và những nỗi đau hãy để tất cả được ngủ yên để cuộc sống bình yên như mây trên bầu trời.

Sau cuộc dạo trong vườn, Gia Hân bước vào nhà, căn nhà sang trọng nhưng lạnh lẽo bởi sự mất mát đau thương.

Đã một tháng sau tang lễ của ông ngoại – người thân duy nhất của hai anh em cô, thật buồn khi lần đầu tiên Gia Hân gặp ông lại chính là lần cuối cùng và đó cũng là lần đầu tiên Gia Hân thấy anh trai khóc. Hôm đó ông mất cũng là ngày giỗ của bố, mọi thứ quá đột ngột và khó có thể chấp nhận.

Một tháng qua, anh luôn nhốt mình trong phòng nếu có cũng chỉ là quỳ suốt đêm trước di ảnh của ông. Ý định trả thù của anh cũng đã theo ông qua bên kia thế giới, di nguyện cuối cùng của ông là có thể nhìn thấy hai anh em sống hạnh phúc và đừng bao giờ trả thù, hãy để tất cả được ngủ yên.

Một tháng cũng là khoảng thời gian Gia Hân không liên lạc với Chấn Nam dù chỉ một tin nhắn, điều đó không có nghĩa là Gia Hân không nhớ anh. Cô cũng không đi học và không liên lạc với bất kì ai, cuộc sống chỉ quanh quẩn trong căn nhà lạnh lẽo này.

Cuối cùng, Duy Anh cũng bước ra khỏi phòng anh như già thêm cả chục tuổi, thân hình gầy gò, tóc tai rối bù, râu ria đầy mặt, Gia Hân nhìn anh mà xót xa. Sau đó, Duy Anh lao mình vào công việc, tính tình cũng trầm lặng, đó là cách anh quên đi cái chết của ông.

Và Gia Hân biết đã đến lúc mình cần quay lại cuộc sống của một nữ sinh cấp Ba, cô phải đi học.

Bước xuống nhà trong bộ đồng phục tươm tất, Gia Hân dịu dàng và thanh khiết khi buộc tóc thấp về một bên với dây buộc màu xanh dương. Không hiểu sao cô thấy phấn khởi và vui mừng lắm cứ y như ngày đầu tiên đi học vậy chắc tại cô sắp được gặp người mà mình mong nhớ.

Cô gái nhỏ mỉm cười chào người làm trong nhà rồi bước đến chỗ sofa, Duy Anh đang đọc báo.

- Anh, em đi học nhé!

Duy Anh liếc nhìn em gái, lạnh giọng:

- Nghỉ đi.

- Sao ạ?

- Anh bảo nghỉ học đi. Tuần sau chúng ta sẽ sang Mỹ, anh sẽ làm thủ tục chuyển trường cho em.

- Sao khi không lại sang Mỹ? Anh không nói trước với em gì cả.

- Anh đang nói đây.

- Em không đi đâu. Em muốn học ở đây thôi.

- Sao cũng được nhưng em nhất định phải sang Mỹ.

- Em nhắc lại em sẽ không đi đâu hết, nếu muốn anh cứ đi.

Gia Hân nói nhanh rồi vùng vằng bước ra cửa nhưng đám cận vệ đâu thể để cô đi khi đã có lệnh từ ai kia.

...

- Anh ơi...

Tiếng gọi nũng nịu làm Lâm Vũ hơi cau mày, dẹp đồng tài liệu sang một bên anh chăm chú nhìn cô gái vừa chạy vào.

- Em tới lớp tìm nhưng không thấy anh, biết ngay là anh ở đây mà.

Bảo Châu tươi cười nói rồi đặt trước mặt anh một hộp cơm.

- Gì đây?

- Là cơm hộp, em tự làm đấy. – Bảo Châu ngồi xuống ghé đối diện, chu môi nói.

- Ăn được không?

Cô xụ mặt:

- Em đã bỏ rất nhiều công sức đấy.

Nhìn hộp cơm bắt mắt, Lâm Vũ phán xét:

- Có vẻ ăn được.

- đương nhiên, em cũng có tài nấu nướng lắm chứ bộ.

- Nhưng chắc chắn là rất khó ăn.

Nụ cười trên môi bất động, Bảo Châu cúi gằm mặt, không thèm nói thêm câu nào, người ta đã bỏ rất nhiều công sức vậy mà chưa ăn miếng nào anh đã phán một câu như thế có buồn không chứ.

- Khó cách mấy anh cũng sẽ ăn. – Lâm Vũ cười khì.

Có vậy cô bạn gái nũng nịu của anh mới thôi giận dỗi nhưng thật ra anh lại thích cái cách ai kia giận dỗi còn ai kia lại thích cái cách anh trêu chọc rồi nhanh chóng dỗ dành cô.

- Mà anh này, anh có liên lạc được với Gia Hân chưa? Một tháng rồi không gặp em nhớ cậu ấy lắm.
- Bảo Châu buồn bã nói.

- Anh cũng vậy, có lẽ bây giờ Gia Hân đang sống với anh cô bé.

- Sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ, Vũ Phương lại là chị em cùng cha khác mẹ của Gia Hân, còn Hiệu trưởng là mẹ ruột của Chấn Nam và là mẹ nuôi của Gia Hân. Mà Chấn Nam dạo này cũng không thấy mặt mày đâu nữa. Học viện đúng là càng ngày càng chán...

Nói đoạn Vũ Phương quay sang Lâm Vũ, sắc mặt anh đột nhiên rất tệ.

- Anh sao vậy? – Cô lo lắng hỏi,

Lâm Vũ nhăn mặt khổ sở cứ như bị thứ gì ám ảnh ghê gớm lắm mà chính xác thứ đó là thành phẩm bếp núc của cô bạn gái.

- Từ nay... anh cấm em nấu ăn.

Thấy mình lên tám đêm trắng muốt, Gia Hân thất thiểu nhìn trần nhà, mấy ngày trốn trong phòng không màng ăn uống khiến cô gái nhỏ gầy đi trông thấy, tay chân bủn rủn chẳng còn tí sức lực nào. Căn bệnh đau dạ dày được dịp hành hạ cô nhưng Gia Hân vẫn nhất quyết cắn răng chịu đựng. Anh vô lí trước thì cô sẽ cứng đầu cho anh thấy.

Duy Anh bước vào kèm theo một khay thức ăn ngon lành. Thấy anh, Gia Hân ngồi bật dậy lơ đãng nhìn đầu đó.

- Ăn đi. – Đặt khay cơm xuống, anh ra lệnh.

- ...

- Em muốn thế này tới bao giờ?

- ...

- Liệu có nhịn đói cả đời được không?

- Em muốn gặp Chấn Nam. Em không muốn đi Mỹ. – Gia Hân đột nhiên nhìn anh.

- Không đi Mỹ cũng được.

Ngạc nhiên lẫn vui mừng, Gia Hân nghi hoặc hỏi:

- Anh nói thật sao?

- Nhưng không được gặp mặt Lục Chấn Nam.

Chút hy vọng nhỏ nhoi vừa nhen nhóm đã ngay lập tức dập tắt, chia cắt cô và Chấn Nam mới là ý định thực sự của anh.

- Anh... sao lại vô lí như vậy chứ? Chẳng phải anh đã hứa với ông là bỏ qua tất cả thù hận sao?

- Bỏ qua tất cả thù hận không có nghĩa là sẽ tác hợp cho em và Lục Chấn Nam. Anh nắm chặt chặt vai em gái. – Gia Hân nghe anh đi ở bên cạnh Chấn Nam em chỉ đau khổ thêm thôi.

Đẩy tay anh ra, Gia Hân gắt lên:

- Em không nghe. Chuyện của em em tự quyết định được không cần anh trai như anh phải xen vào.

Bốp.

- Em ghét anh lắm.

Gia Hân nói xong thì ôm mặt chạy ra khỏi phòng, nước mắt lã chã rơi. Anh quá đáng lắm sao lại đánh cả em gái mình.

Duy Anh lặng đi, nhìn bàn tay phải đang đỏ ửng có chút nhói lòng.

- Tránh ra. – Gia Hân quát to, nước mắt không ngừng chảy làm đám cận vệ hơi mũi lòng nhưng vì lệnh họ không thể để cô qua.

Thấy hiệu lệnh từ người đang đứng trên bậc thang, họ mới dám nhích qua nhường đường cho Gia Hân. Còn cô do không để ý nên không nhận ra, điều quan trọng bây giờ là phải rời khỏi đây.

Gia Hân dễ dàng chạy ra khỏi cổng nhưng do quá gấp gáp và bất cẩn, cô ngã xuống đường, đầu gối và tay đau rát.

Phủi lại quần áo và tay chân, Gia Hân đưa tay dụi mắt cố gắng đứng dậy dù khó khăn. Đi được vài bước thì suýt ngã nhưng lúc đó đã có người kịp giữ cô lại.

- Hàn Phong.

Dưới ánh đèn đường hiu hắt, Gia Hân dễ dàng nhận ra người trước mặt là cậu bạn cùng bàn.

- Cậu không đau ở đâu chứ? – Hàn Phong lo lắng hỏi.

- Tôi... Hàn Phong tôi xin cậu đưa tôi đi gặp Chấn Nam có được không?

56. – Chương 56

Xe dừng lại trước cánh cổng đen quen thuộc, gỡ mũ, Gia Hân bước xuống xe không quên nhìn Hàn Phong.

- Cảm ơn cậu. – Nói nhỏ.

Hàn Phong không đáp, khẽ vén lọn tóc trước mặt cô, Gia Hân thấy rõ nỗi xót xa trong hành động đó. Hàn Phong cười, vỗ vai cô như một lời động viên rồi phóng xe chạy đi.

Để quên một yêu thương chưa bao giờ là dễ, với Hàn Phong cũng vậy, cậu yêu Gia Hân từ những ngang trái trong trái tim nghèo nàn tình yêu của mình và việc cao thượng nhất trong đời cậu là mỉm cười chúc cô ấy hạnh phúc. Hàn Phong là người duy nhất biết chỗ ở của Gia Hân nhưng cậu giấu vì hơn ai hết cậu biết Gia Hân cần yên tĩnh nên mới không liên lạc với mọi người. Ngày nào cũng vậy, cậu chạy xe ngang qua nhà cô nhưng chỉ đứng nhìn. Hôm nay cũng vậy, thế là gặp cô hốt hoảng chạy ra.

- Gia Hân là em sao? – Jay như không tin vào mắt mình cứ như anh đang chờ cô từ rất lâu vậy.

- Em muốn gặp Chấn Nam.

- Trên phòng đấy. Em tới đúng lúc lắm. Thôi anh đi đây.

Jay nói nhanh rồi chạy một mạch đi.

Đưa tay mở cửa, tự nhiên Gia Hân thấy hồi hộp một cách kì lạ, tim cô đập loạn xạ. Căn phòng lớn vẫn tối om như ngày nào nhưng Gia Hân có thể xác định vị trí mọi vật một cách rõ ràng.

- Chấn Nam...

Gia Hân gọi nhỏ nhưng không ai trả lời cô. Qua bậc cửa sổ lớn, trăng tròn vành vạnh hắt vệt sáng lớn nhờ vậy mà Gia Hân có thể nhìn rõ mọi vật một chút.

Có ai đó đang ngửa đầu trên sofa, Gia Hân nghĩ ngay là Chấn Nam, cô mò mẫm đến chỗ anh và ngồi xuống bên cạnh.

Mùi rượu và hơi nóng tỏa ra từ người anh làm Gia Hân thấy sợ. Chấn Nam đã uống rượu sao? Gia Hân đưa tay sờ mặt anh, tay cô có cảm giác ướt ươn, mồ hôi, nó rỉ đầy trên mặt anh.

Đột nhiên anh ngồi thẳng dậy xiết chặt cổ cô. Gia Hân bắt lực nắm lấy tay anh ho sặc sụa, hơi thở đình trệ, cô nhăn mặt đau đớn.

- Chấn... Chấn Nam, là... em đây...

Bàn tay rần rỏ cuối cùng cũng nói lỏng nhưng Gia Hân chưa kịp thở đã bị đè xuống sofa, anh cúi người hôn thật mạnh vào môi cô, thật sâu. Nụ hôn nuốt trọn bao nhung nhớ, bao khổ đau và bao tháng ngày xa cách.

Gia Hân khóc không thành tiếng chưa bao giờ anh hôn cô mạnh bạo thế này nhưng lòng lại thấy yên bình đến kì lạ hay tại anh đang ở đây, đang ôm cô, đang hôn cô.

Luyến tiếc rời môi, Chấn Nam áp hai tay lên mặt cô, nói thật khẽ:

- Anh nhớ em.

- Em cũng nhớ anh, nhiều lắm!

Gia Hân khóc tức tưởi, vì quá vui, vì quá hạnh phúc, vì quá nhớ, vì quá đau và vì quá yêu rồi...

Khóc một trận thật dài mà Chấn Nam dỗ mãi cũng không nín đến khi anh vô tâm không màng thì cô gái nhỏ nín ngay rồi nịu tay anh than đói. Mấy ngày nay cô có ăn gì đâu, anh cũng vậy chỉ toàn rượu thôi.

- Anh ơi, em đói quá! – Ngồi trên bàn ăn cô nũng nịu không biết nãy giờ đã nói câu này bao nhiêu lần.

- Chờ anh tí.

- Lâu quá, hay em qua giúp anh nha.

- Ồ yên đó.

Chấn Nam quay lại quát, trông anh thật khổ sở khi đối diện với bếp núc. Cô gái nhỏ xụ mặt, tiếp tục chống cằm chờ đợi. Nhìn anh quơ tay múa chân mà đôi lúc che miệng cười thầm. Lúc đầu anh nhất quyết không chịu nhưng do khổ nhục kế của ai kia mà phải cắn răng xuống bếp.

Cốp.

Chấn Nam đặt mà thực ra là thấy đĩa đồ ăn lên bàn rồi cau có ngồi xuống đối diện.

Gia Hân chu mỏ nhìn thứ trên bàn rồi ngẩn mặt nhìn tác giả của nó.

- Gì đây?

- Trứng rán.

- Trông nó kì kì sao ấy.

- Em có ăn không thì bảo.

- Anh thử trước đi.

- Tại sao?

- Vì anh là đầu bếp mà, đầu bếp phải thử thức ăn trước thực khách.

- Vậy sao?

Gật đầu.

Chấn Nam cầm đĩa, lưỡng lự một hồi cũng đưa một miếng bỏ vào miệng, nhai nhai nuốt nuốt trong ánh mắt không rời của Gia Hân.

- Anh sao vậy?

Gia Hân hốt hoảng khi anh đột nhiên ôm miệng chạy đến bồn rửa bát rồi phun hết mọi thứ ra.

- Cái đó... thật kinh khủng. – Chấn Nam nhìn thứ mình làm ra mà rung mình.

- Được rồi, em sẽ nấu không thì chết đói mất.

Cô kéo tay áo tiến về phía bếp nhưng đột nhiên bất động trước thảm cảnh tồi tệ, cứ như một bãi chiến trường. Thật ra là do này giờ anh vật lộn với cái bếp nên bây giờ nó như một bãi rác công cộng mà cụ thể là sao thì các bạn cũng biết rồi đấy.

- Lục Chấn Nam, từ nay anh đừng xuống bếp nữa.

Sáng khi mọi vật trở nên mới mẻ và tinh khôi, những chiếc lá còn e ấp trong cơn mộng mị, trời thổi làn gió mới, mát lạnh, những thân cây to khỏe khẽ tựa mình làm lá chuyển động xào xạc, thế là tỉnh ngủ.

Một tay đẩy cửa, một tay dụi mắt còn ngáy ngủ, Gia Hân chớp chớp bước xuống nhà tìm Chấn Nam.

- Anh ơi. – Gia Hân gọi to rồi trợn mắt nhìn xuống sofa, Chấn Nam và Duy Anh đều quay lại nhìn cô cả hai đang nói chuyện gì đó, cô xuất hiện cũng là lúc câu chuyện kết thúc.

- Sao anh lại đến đây?

- Anh đến đưa em về.

- Em không về. Nếu em về anh sẽ đưa em qua Mỹ cho coi.

- Cứ về đi. Ngày nào đó anh sẽ đến thăm em.

Chấn Nam xoa đầu cô dỗ dành có thể Gia Hân mới chịu ngoan ngoãn về nhà. Từ hôm đó Duy Anh cũng không hề nhắc tới chuyện sang Mỹ còn để cô tự do muốn đi đâu thì đi. Có phải là do cuộc nói chuyện với Chấn Nam không nhỉ? Hay anh đã nghĩ thông suốt rồi, sao cũng được hiện tại thì cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Gia Hân đã trở về học viện, tội nghiệp Bảo Châu cứ khóc suốt, mọi người ai cũng quay quanh cô hỏi thăm đủ chuyện duy chỉ có Vũ Phương là hình như đang muốn tránh mặt cô. Chuyện lần trước với cả Gia Hân và Vũ Phương đều chưa thể nguôi ngoai, Gia Hân rất quý người bạn, người chị em này và cô cũng không có ý trách cứ mẹ con Vũ Phương nhưng... Vũ Phương thì lại không nghĩ vậy.

- Sao cậu lại tránh mặt mình?

Trên sân thượng lộng gió, cô gái tóc ngắn quay lưng về người đằng sau.

- Mình không có.

- Cậu đừng chối nữa, có phải cậu thấy có lỗi với mình không?

- ...

- Vũ Phương, mình rất quý cậu và cả mẹ cậu nữa. Mình không trách cậu và mẹ cậu đâu, thật đấy.

- Cậu không trách nhưng mình trách.

Vũ Phương đột nhiên gất lên rồi quay lại nhìn Gia Hân bằng đôi mắt ướt đầm làm cô chỉ biết đứng trơ.

- Mẹ mình là người phụ nữ đã cướp chồng của mẹ cậu còn bắt cóc cậu, chẳng lẽ cậu không có chút gì cảm hận sao?

- Mình...

- Gia Hân mình cũng rất trân trọng tình bạn giữa chúng ta nhưng mình chưa thể đối diện với cậu. Xin lỗi...

Vũ Phương nói nhanh rồi bỏ đi, gió hất tung mái tóc ngắn kiêu sa, Gia Hân nhìn theo mà xót xa. Sao phải tự làm khổ bản thân mình chứ?

...

Chiều khi dư âm của ngày dài lắng đọng, những tia nắng chiều vẫn kiêu sa và lộng lẫy cho đến cuối ngày. Nằm trên giường, cổ đeo một chiếc headphone Gia Hân chăm chú vào cuốn sách trên tay, đọc sách là một trong những sở thích lớn của cô.

Gập lại cuốn sách dày cộm, Gia Hân kéo headphone lên, đắm chìm trong từng giai điệu nhẹ nhàng và... ngủ quên lúc nào không hay.

Nghe như ai đó đang gọi mình, Gia Hân hé mở mắt và căng ra khi đập vào mắt là gương mặt lạ lẫm quen thuộc.

- Sao anh...

Chấn Nam ra hiệu im lặng rồi ngồi lên giường.

- Em nhớ anh lắm.

Gia Hân ôm chầm lấy anh, cô sụt sùi. Từ ngày Duy Anh đưa cô về thì Gia Hân không gặp lại anh nữa, nghe đầu Lâm Vũ nói anh bận lắm. Bận gì cũng phải liên lạc với cô chứ, anh rõ vô tâm.

- Đi chơi không?

...

Trời nhá nhem tối, xe dừng lại trước cổng một công viên giải trí. Đây là lần đầu tiên Chấn Nam dẫn Gia Hân đến đây, có được coi là hẹn hò không nhỉ? Ôi hẹn hò sao? Gia Hân nghĩ mà cười thầm.

Từ lúc bước vào mọi người đều nhìn cô và anh mà nói chính xác là họ đang chú ý tới anh, cũng phải thôi anh đẹp thế ai mà bỏ qua cho được. Gia Hân thấy những ánh mắt si mê đổ lên anh thì khó chịu vô cùng, lòng cứ bồn chồn.

Không biết là cảm tính hay gì nữa mà cô đi sát anh hơn rồi còn nắm cả tay anh nữa.

- Gì vậy?

- Em lạnh nên nắm tay anh thôi.

- Trán em đổ mồ hôi kìa.

- Thì... tại em thích nên em nắm thôi.

- Em ghen?

- Không. Sao phải ghen chứ?

- Không phải thì thôi.

Anh phì cười rồi xiết chặt tay cô đến quây bán vé.

Gia Hân nói muốn chơi hết tất cả các trò nên anh đã mua hai vé đặc biệt, với cái này hai người có thể chơi thoải mái.

Gia Hân hí hửng kéo tay anh từ khu này sang khu khác, mỗi lần đi chơi cứ y như rằng Gia Hân không biết mệt. Lúc này họ đang ở trên cái gọi là “Vòng quay tình yêu”. Gia Hân mê mẩn ngắm nhìn thành phố về đêm, những ánh đèn rực sáng trên những tòa nhà cao tầng nhìn thật thích.

- Đó là nhà anh. Còn kia là học viện. Còn kia nữa nhà của Vũ Phương...

Mất long lanh, Gia Hân như bị chìm vào cảnh vật, trước mắt cô một thế giới lạ lẫm đang mở ra.

- Gia Hân. – Anh gọi.

- Dạ. – Cô quay đầu lại.

Nụ hôn kéo dài trong tích tắc nhưng dư vị của nó có lẽ sẽ theo Gia Hân đến suốt cuộc đời, cô trơ mắt nhìn anh rồi thật nhanh nhón chân hôn lên môi anh. Ai biểu anh tự ý hôn cô làm gì, anh làm được thì cô cũng làm được.

- Em có biết mình vừa làm gì không?

- Hôn.

- Ai cho phép?

- Cũng đâu có ai cho phép anh tự ý hôn em.

- Anh tự cho phép đấy thế này này...

Anh cúi xuống lần nữa hôn lên môi cô nhưng không vội rời...

...

Khi đã mệt lử, Chấn Nam và Gia Hân ghé vào một quán ăn nhanh gần đó.

- Hôm nay vui thật.

- ...

- Chấn Nam em có chuyện này muốn hỏi anh.

- Gì?

Đặt chiếc ly thủy tinh bé bé lên bàn, Gia Hân nhìn anh nghi hoặc:

- Anh là cậu bé năm đó, phải không?

- Sao em hỏi vậy?

- Chỉ là cảm nhận của em thôi. Thời gian sau đó, em bị tai nạn ngoài bố và mẹ ra em chẳng còn nhớ ai cả cho đến khi đám trẻ ở bệnh viện đưa cái này cho em. Em cũng biết hết rồi, lúc trước anh hắt hủi em chỉ vì anh tưởng em và anh là anh em cùng mẹ khác cha, đúng không?

- Không biết nữa. – Anh lãnh đạm.

- Sao lại không biết chứ, anh đừng có giả vờ với em.

- Cái này anh giữ. – Chấn Nam với lấy thứ trên bàn rồi bỏ vào túi quần.

Im lặng một lúc, Gia Hân lại lên tiếng hỏi:

- À, anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Hỏi làm gì?

- Tại em thấy anh lái xe, mà nếu tính một cách chính xác nhất thì anh chỉ vừa bước qua tuổi 18 thôi còn chưa kể đến ngày sinh.

- Anh 19 rồi.

Gia Hân tròn mắt:

- Vậy anh hơn em 2 tuổi sao? Đến giờ em mới biết đấy, Chấn Nam anh quả là có rất nhiều chuyện giấu em.

- Em không hỏi thì sao anh nói?

- Vậy em hỏi anh...

- Thôi đi em nói nhiều quá. – Anh cắt.

- Không phải anh bảo em hỏi sao?

- Đồ ăn tới rồi.

Chỉ cần có vậy cô gái nhỏ lại thôi giận dỗi, muốn giận cũng phải nạp đầy năng lượng chứ. Thế là im lặng và tập trung ăn uống.

57. – Chương 57

Đêm lặng theo tiếng gió vi vu, bóng tối phủ mình lên vạn vật. Một mảng xám tro ngự trị cả bầu, thoát hiện vài ngôi sao tí tí. Đường vắng, nhám bụi và lưa thưa vài xác lá. Tiếng bước chân cứ nặng dần, nặng dần...

Câu chặt lấy cổ anh, Gia Hân áp đầu lên tay mình, cánh môi nhỏ vẽ một nụ cười thật nhẹ.

- Anh mệt không?
- Mệt.
- Chắc là em nặng lắm?
- Rất nặng.
- Sao anh thành thật vậy?
- Thế anh nói dối có chịu không?

Gia Hân bặm môi mà nghĩ cũng tội anh thật, lúc đầu Gia Hân chỉ đòi vậy thôi dù biết là anh sẽ chẳng bao giờ chịu nhưng không hiểu sao hôm nay Chấn Nam cương chiều cô vậy.

- Anh...
- Gì?
- Anh đừng cương chiều em quá nhé. Em sẽ hư đấy.
- Khi đó anh sẽ đánh đòn.
- Ừ nhưng anh nhớ nhẹ tay nha.
- Chối hay roi mây?
- Sao ạ?
- Em cứng đầu thế này chắc phải dùng roi mây.
- Anh lại dùng roi mây đánh bạn gái chứ? Lúc đó em sẽ khóc um lên cho xem.
- Anh sẽ hôn, hôn cho nín khóc.

Gia Hân cúi đầu vào vai anh, hai má đỏ ửng khi nhớ đến nụ hôn trên “vòng tròn tình yêu”. Nghĩ tới mà thấy ngại dữ dội.

- Mình ghé vào đó nha.

Gia Hân chỉ tay vào một cửa hàng máy ảnh bên kia đường.

Những kệ gỗ bày đủ loại máy ảnh với đủ màu sắc và kích cỡ khiến Gia Hân phải tròn xoe mắt. Cả hai bắt đầu đi tham quan từng kệ, Chấn Nam đi trước, Gia Hân nối gót theo sau.

- Chấn Nam, anh có thích được chụp hình không?
- Không.
- Tại sao?
- Không thích.
- Thế sao lần đó ở bãi biển... À, phải rồi. Tấm hình lần đó em vẫn chưa được xem.

Dừng lại, Chấn Nam đưa một máy ảnh màu đen lên xem.

- Anh làm mất rồi.
- Sao anh có thể vô tâm vậy chứ? Đó là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của chúng ta đấy. Mà thôi kệ đi tấm đó nhìn em chắc ngổ lăm.

Tách.

- O... anh làm gì vậy? – Gia Hân ngơ ra trước hành động của anh.

- Ra là cái này có thể chụp ngay. – Chấn Nam nhìn chăm chăm chiếc máy ảnh trên tay kiểu phát ngôn như vừa phát hiện ra điều gì.

- Xóa ngay cho em.

Gia Hân giựt ngay máy ảnh về mình, một chốc sau thì ngớ ra khi trong đó trong có bức ảnh nào dính mặt mình, ra là anh dùng camera trước.

- Anh đâu có chụp em. – Anh nhún vai.

- Em ghét anh.

Mặt cô nóng ran vì giận mà chính xác là ngượng, trả máy ảnh lên kệ rồi bậm môi bước ra.

- Em đi đâu đấy? Không xem nữa à?

- Không. Em giận anh rồi.

Gia Hân vùng vằng bước đi y như mấy cô nàng hay giận dỗi. Đột nhiên cổ cô nặng trĩu, nhìn lại thì một chiếc máy ảnh màu trắng đang đeo trước ngực và bàn tay rần rở đang câu lấy cổ cô từ phía sau.

- Gì vậy?

- Em... sao lại hay giận dỗi vậy hả? Anh không thích đâu. – Giọng anh đều đều.

- Tại anh đấy.

Lúc này, đôi trẻ đang ngồi dưới tượng phun nước trong công viên, Gia Hân giờ mới biết chiếc máy ảnh lúc nãy anh đeo vào cổ cô có một đôi.

Không gian bỗng bừng tràn ngập ánh sáng từ bốn cột đèn điện xung quanh tượng đài kèm theo một màn phun nước tung tóe. Gia Hân giật bắn mình.

- Mình chụp ảnh nhé.

- Sao cơ?

- Cùng một lúc anh sẽ chụp em và em sẽ chụp anh.

Gia Hân kéo anh dừng dậy, dưới tượng đài, cả hai đứng cách nhau một khoảng. Nước làm hai mái đầu ướt nhem, hai chiếc máy ảnh giống hệt nhau được đưa lên mặt.

Tách. – Âm thanh của hai chiếc máy ảnh hòa làm một.

Đêm đó, trời bỗng đổ mưa, một cơn mưa dài. Cô gái nhỏ chui rúc trong chăn ấm, một giấc ngủ thật đẹp và ngày mai khi cô gái nhỏ tỉnh giấc những chuyện vừa xảy ra dù rằng không thể phủ nhận nó là thật nhưng với cô nó chỉ sẽ là một giấc mơ, một giấc mơ trong kí ức ngủ quên.

Khi còn tình yêu thì lúc đó con người là bất tử nhưng nếu nói theo một cách ngược lại, giữa cuộc sống đời thực, tình yêu có phải chẳng đã là bất tử? Anh yêu cô, không theo một nguyên tắc hay định nghĩa nào cả, chỉ đơn giản là anh yêu cô, yêu theo cách riêng của anh. Tình yêu không cấm bạn yêu người đồng giới, yêu một người hơn tuổi bạn rất nhiều, yêu một kẻ thấp hèn hay một kẻ độc ác... mà nó cấm bạn yêu người thân ruột thịt – sự loạn luân mà dư luận vẫn hay mỉa mai. Chấn Nam đã nhầm tưởng anh đang yêu đứa em gái cùng mẹ khác cha thế nhưng tình yêu trong anh vẫn cháy bỏng đó không phải là sự nhầm lẫn nhất thời mà đó chính là tình yêu, thứ tình yêu vượt qua mọi rào cản, thách thức, tình yêu đối đầu với chính luật cấm của nó. Tất cả là vì yêu.

Nhưng... cuộc đời không phải cổ tích, không phải cứ yêu là sẽ hạnh phúc. Bên cạnh tình yêu, tạo hóa ban tặng tình thân, tình bạn, tình anh em... khi những mảnh vỡ quá khứ được phơi bày, có những mối quan hệ chồng chéo lên nhau, đau đớn, thù hận, tham lam, ích kỷ, mù quáng... là mặt trái của những thứ tình cảm ấy. Những người trong cuộc họ sẽ ra sao? Mãi mãi sống trong những mặt trái đau thương hay sẽ tìm ra

hướng đi mới? Còn tình yêu khi đã vượt qua mọi rào cản liệu có bất tử hay thời gian sẽ bào mòn tất cả? Qua cơn đông bão liệu cuộc sống có yên bình như mây trôi trên bầu trời? Hãy để những con người trong cuộc tự tìm lối đi cho họ, đừng thắc mắc tại sao họ lại làm vậy hãy để trái tim cảm nhận và giải đáp tất cả.

Mưa là định mệnh, chợt đến, chợt đi và đêm đó, mưa đã mang theo anh...

58. – Chương 58

“Trái đất không phải hình vuông để ta trốn tránh vào những góc cạnh của nó.

Không phải hình tam giác để ta leo lên đỉnh à né tránh sự thật.

Lại càng không phải hình chữ nhật để ta so sánh ngắn dài.

Mà trái đất hình tròn để ta đối mặt với tất cả và cho yêu thương gặp lại.”

Như một định luật, mọi thứ lại được bắt đầu từ ngày mới khi mặt trời hé mình trên những ngọn đồi hắt vệt nắng lung linh qua đám kẹo bông bồng bênh.

Một cuộc sống mới đã mở ra, cất những thứ cũ kĩ vào góc tối nhưng liệu rằng có thể giấu mãi những yêu thương?

Chiếc xế xanh dương bóng loáng đỗ trước cổng trường, đặt chân xuống mặt đường bằng đôi new balance tiếp màu xanh dương, cô sinh viên trường Kinh tế trông thật năng động với jean bụi, áo pull cá tính và chiếc túi chéo vai. Vài sinh viên gần đó nhìn cô về ngưỡng mộ, cũng chẳng trách vừa giàu có lại vừa xinh, tính tình tốt, không đẹp nhất nhưng cô gái này khá là hoàn hảo để trở thành mẫu người lí tưởng của các chàng trai.

Một vài người thấy cô thì cười chào, cô cũng không tiếc gì một nụ cười xã giao. Chọn một ghế đá trống, cô xem lại các bài học trên lớp một cách chăm chú và cẩn trọng. Hơn 2 năm bước vào Đại học cô có nhiều bạn hơn nhưng thật sự mà nói thì không thân với ai cả. Khi niềm tin bị vùi dập ắt hẳn người ta sẽ rất cẩn trọng khi đặt lại niềm tin, Gia Hân là thế.

Tiết học kết thúc, Gia Hân thu dọn cặp sách rồi rảo bước ra cổng. Anh tài xế vẫn chưa đến, thật không biết phải nói anh ta thế nào, dù đã là tài xế cho cô 3 năm nhưng cái tật ngủ quên vẫn không bỏ được nhưng bù lại anh ấy khá vui vẻ và tốt bụng. Cô cũng mến anh lắm.

Gia Hân đi ngược vào trường vì lúc này trời nắng như đổ lửa. Đi ngang qua sân bóng đá, Gia Hân dừng lại đưa mắt nhìn, môn thể thao vua luôn thu hút sự chú ý của nhiều người, tuy là trường Kinh tế nhưng thể thao cũng không kém cạnh các trường thể thao. Gia Hân đứng nhìn một hồi lâu, lòng dâng lên cảm xúc khó tả trước khi nó thật sự dâng trào cô quay bước đi.

Tiếng la hét vang dội bên tai, đầu cô đau buốt, trước mắt tối sầm lại và cô lịm dần...

Tỉnh lại trong tình trạng đầu óng ả, Gia Hân rảo mắt về xung quanh và nhận ra mình đang ở phòng y tế của trường. Cô bước xuống giường, lấy chiếc cặp đeo vào vai rồi bước thẳng ra cửa.

- Ê, đi đâu đó?
- Gọi tôi à? – Cô quay đầu lại nhìn người con trai tóc vàng, hắn đang bước về phía cô.
- Chỉ ở đây còn ai đâu.
- Tôi quen anh sao?
- Chắc cô bị mất trí rồi.
- Mất trí?
- Lúc nãy cô bị trái bóng đập vào đầu đấy.
- Không phải ngất sao?
- Thì bị trái bóng đập vào đầu xong thì ngất. Còn tôi là người đá quả bóng đó.

- Thì ra là vậy.

Gia Hân gật gù tỏ vẻ hiểu, lúc đầu cô cứ tưởng mình bị ngắt và ai đó đã tốt bụng đưa vào đây, sau hai vụ tai nạn và cú sốc tâm lí sức khỏe cô rất yếu, có lần đang ngồi học đột nhiên ngắt ngang, các bạn và thầy cô còn tưởng cô ngủ gật trong lớp nữa chứ. Không phải là cô không nhìn thấy tên tóc vàng này đang ngồi trong phòng y tế, cô cứ nghĩ anh ta cũng là người bệnh giống mình nên vừa tỉnh dậy cô đã xách cặp bước ra.

- Cô có thấy đau ở đâu không?

- Tôi không sao. Cảm ơn. Tôi về đây.

Gia Hân nói nhanh rồi bước vội ra cổng, điện thoại cho ai đó.

- Này, tôi đưa cô về nhé!

- Cảm ơn nhưng tôi có người đến rước rồi.

- Nhưng tôi có thấy ai đâu. Hay cứ để tôi đưa cô về, dù gì tôi cũng là người có lỗi...

- Tới rồi. Tôi đi đây. Tạm biệt.

Gia Hân hờ hững tạm biệt rồi bước nhanh lên chiếc xế xanh dương, tên đó vẫy tay chào kèm theo nụ cười rạng rỡ. Khi xe cô khuất dần trên đường râm nắng, BMW đen bóng dừng lại trước mặt tên tóc vàng.

- Hôm nay cậu có vẻ vui quá ha nhóc? – Jay hỏi khi đang cầm tay lái do chú ý đến nét mặt hớn hở của cậu tóc vàng khi vừa bước vào xe.

Người phía sau đột nhiên cúi gắt:

- Đừng gọi em là nhóc chứ? Em cũng 21 rồi còn gì.

- Được, được anh biết rồi. Mà em thích nghi tốt chứ? Ở đây không giống như bên Mỹ đâu. – Jay cười trừ, thật khổ với những kẻ mang cùng dòng máu với “quỷ”.

- Có nhiều thứ em không thích cho lắm nhưng em đã thấy một cô gái rất đặc biệt.

- Đặc biệt sao?

- Cô ấy đứng xem bóng đá mà cứ như đang xem phim bi kịch vậy, nói chung là rất đặc biệt thể nên em đã xin vào để ra sân nhưng khi em vừa vào sân thì cô ấy quay đầu đi, em hơi tức nên đá thẳng quả bóng về phía cô ấy thế là phải ngồi trong phòng y tế chờ cô ấy tỉnh dậy.

- Làm đối phương bị thương để tạo ấn tượng chiều này độc thật đấy. Thế sau đó thì sao? – Jay trầm trồ tỏ ra cực kì thích thú với chuyện “cưa gái” của thằng nhóc.

- Em ngỡ lời đưa cô ấy về nhưng bị từ chối một cách thẳng thừng, thậm chí vừa tỉnh dậy rõ ràng là thấy em đang ngồi trong phòng vậy mà cứ bình thản xách cặp bước ra. Lẽ ra phải quay sang em và hỏi “Tại sao tôi lại ở đây? Chuyện gì đã xảy ra?” chẳng hạn. Lần đầu tiên “hoàng tử Kris” em bị phớt lờ anh nghĩ coi có tức không chứ?

- Mà cô bé ấy tên gì vậy?

- O... quên hỏi rồi.

Bảo Châu nằm dài trên bàn, tay vò vầu tẩm trải bàn nhăm nhúm.

- Thật tình là mình nhớ anh ấy quá đi, nhớ sắp điên rồi đây này.

Gia Hân buông vội ly capuchino, làm vẻ mặt nghiêm trọng:

- Cậu làm gì vậy? Lỡ may để fan nhìn thấy hình tượng của cậu sẽ sụp đổ hết đấy.

- Mình mặc kệ, mình nhớ anh Vũ lắm. Biết vậy từ đầu mình đã ngăn cản anh ấy thi trường Cảnh sát rồi, để bây giờ mấy tháng mới gặp một lần.

- Cậu đã đợi hơn 3 năm rồi chẳng lẽ không đợi thêm một khoảng thời gian nữa được sao? Dù gì anh ấy rất cứng chiều cậu như vậy sướng quá rồi, ngoài kia hàng trăm cô mong được như cậu kia.

Có vẻ như có hiệu nghiệm, Bảo Châu ngồi bật dậy, mắt sáng rực.

- Cậu nói cũng đúng. Mình đã đợi 3 năm rồi lý gì mà không thể đợi thêm được nữa, mình phải phải khiến Vũ tự hào vì người bạn gái như mình đúng không?

Gia Hân gật đầu lia lịa.

- Mà này, ở trường mình cậu rất được hâm mộ đấy, ngày nào cũng nghe họ bàn tán về cậu nào là hát hay, nhảy giỏi, xinh đẹp, tính tình hòa đồng, dễ mến... Làm bạn thân của cậu cũng khiến mình thấy tự hào thật đấy.

- Nhưng làm người nổi tiếng của rất mệt mỏi, phải giữ hình tượng mọi lúc mọi nơi còn công việc thì chất cao như núi, mình phải nắn nỉ lắm anh quản lý mới cho ra gặp cậu đấy.

Ring. Ring.

- Mới nhắc mà đã gọi rồi này. Mình phải đi rồi, khi khác mình nói chuyện nữa nhé. À, phải rồi hôm nào mình sẽ ghé nhà thăm cháu trai kháu khỉnh của cậu.

Bảo Châu bước ra khỏi quán sau cái nháy mắt cự yêu, làm người của công chúng cũng thật vất vả. Gia Hân và Bảo Châu rất hay hẹn nhau ra quán tám chuyện thế này vì với Gia Hân có lẽ Bảo Châu là người bạn thân duy nhất ở thời điểm hiện tại nhưng khi Bảo Châu càng nổi tiếng thì những cuộc hẹn thế này càng hiếm hoi. Nghĩ cũng tủi thân!!!

Lâm Vũ nổi nghiệp bỏ theo học trường Cảnh sát mấy tháng mới về nhà một lần, Hàn Phong thì sau khi tốt nghiệp cũng đã sang Nhật du học, Vũ Phương và mẹ thì qua Pháp định cư khi vừa hết năm 11 có lẽ trong lòng cô ấy vẫn còn mang nặng chuyện quá khứ, Hoài Nam sau khi tốt nghiệp cũng nói gót đi theo. Ban đầu Gia Hân nghĩ anh chỉ đơn thuần thấy thích thích Vũ Phương thôi chứ ai mà ngờ anh yêu Vũ Phương nhiều vậy, bất chấp tất cả để theo nàng sang Pháp. Thế đấy, hơn 3 năm mà đã có rất nhiều chuyện xảy ra, tất cả mọi người đều lần lượt bỏ đi trong đó còn bao gồm Chấn Nam.

Một cách lặng lẽ và đau đớn, khi Gia Hân vừa tỉnh giấc sau cái hôn cùng anh đi chơi thì cứ như rằng cả thế giới đã đảo lộn. Anh ra đi mà không một lý do hay một lời từ biệt, anh nhấn tâm thế đấy. Gia Hân đã làm gì sai khiến anh phải làm như thế? Đã rất nhiều lần cô thử liên lạc nhưng tất cả chỉ là con số 0 tròn trĩnh, anh vĩnh viễn bước ra cuộc đời cô mang theo những yêu thương và suốt những vệt dài sâu hoắm lên tim cô. Đến bây giờ cô vẫn đang quên anh – một kẻ ích kỷ và độc ác chỉ biết cho bản thân mình. Ngủ yên nhé những mảnh vụn kí ức, những đau thương khắc khoải của tình đầu.

Gia Hân cảm thấy như có ai đó đang theo sau mình, cô liên tục bước nhanh rồi đột ngột quay lại. Tên tóc vàng đằng sau có vẻ quen quen.

- Sao lại đi theo tôi?

- Em đang đi đâu vậy? – Người đó trả lời bằng một câu hỏi khiến Gia Hân hơi ngạc nhiên.

- Tôi quen anh sao?

- Em là giả vờ quên hay quên thật vậy? Anh là người hôm trước đã đá quả làm em ngất đi đấy, nhớ chưa?

- Ra là anh. – Cô gật gù.

- Có thật là em không có chút ấn tượng gì với anh sao?

- Không.

- Haizz, sao lại có người như em chứ?

- Anh vẫn chưa trả lời tôi, đi theo tôi làm gì?

- Anh đâu có đi theo. Mà em đi đâu vậy?

- Thư viện.

- Vậy dẫn anh đi với nhé, anh cũng đang muốn tới đó mà không biết đường. – Tên tóc vàng nở nụ cười rạng rỡ.

Gia Hân nhú mào, theo bảng tên của người này thì đang là sinh viên năm 4 có thể coi là tiền bối của cô nhưng... không biết thư viện trường ở đâu là sao?

Nhận ra vấn đề, anh ta liền lên tiếng phân trần:

- À, anh vừa từ Mỹ chuyển về nên vẫn còn lạ lẫm. Em giúp anh nhé.

- Đi theo tôi.

Gia Hân quay gót, tóc vàng cười lém lỉnh rảo bước bên cạnh.

- Mà em tên gì vậy?

- Gia Hân.

- Tên đẹp nhỉ? Còn anh là Kris, phải nhớ thật kĩ đấy.

...

- Cuốn này hay đấy, lúc ở Mỹ anh đã đọc rồi, nói về biến động của nền kinh tế thế giới.

Gia Hân đang chăm chú xem thử một cuốn sách thì đột nhiên tên tóc vàng lại chìa mũi vào.

- Anh sống ở Mỹ từ khi nào vậy?

- Có lẽ là từ khi còn bi bô tập nói.

- Nhưng tôi thấy tiếng Việt của anh rất tốt.

- Đúng ra nó không tốt như vậy đâu, chỉ là mấy năm trước bố và anh trai qua đó sống cùng anh. Anh ấy rất giỏi còn dạy anh rất nhiều, là anh ấy là người dạy anh nói tiếng Việt đấy.

Gia Hân không hỏi thêm, gấp lại cuốn sách rồi mang đến bàn. Kris cũng đi theo mà không mang ra một cuốn sách nào, ý định của anh ta đến đây đâu phải đọc sách.

Cùng lúc ấy, có một cậu sinh viên đột nhiên chạy lại.

- Gia Hân, cậu giúp giùm mình nhé. Chỗ này mình không hiểu lắm. – Cậu bạn mang kính cận mang về thư sinh chìa xuống bàn một cuốn sách về kinh tế viết bằng tiếng Anh.

Gia Hân chăm chú nhìn vào chỗ cậu ta chỉ, trong trường cô cũng khá nổi tiếng vừa thông minh vừa thân thiện nên thỉnh thoảng có vài người vẫn hay hỏi bài cô những lần như thế cô đều vui vẻ trả lời trong khả năng của mình.

- À, ý câu này là...

- Cậu nói sai rồi. Ý câu đó không phải vậy mà là... Thật ra có rất nhiều người đọc nhầm tưởng như cậu chỉ vì không nắm rõ ý của người viết.

- Cậu có chắc chắn không? Mình đã hỏi cả giáo viên, họ cùng đều nói y như Gia Hân. – Cậu bạn kính cận khá bức mình nên lỡ miệng lúc nào không hay.

- Từ nhỏ tôi đã sống bên Mỹ, nếu cậu nghi ngờ thì thôi vậy. Mà lạ thật lúc này cậu nói không hiểu mà sao giờ lại nói là đã hỏi giáo viên rồi? – Kris nhướn mày.

Bị khớp, cậu bạn kính cận tỏ ra khá lúng túng.

- Tôi đi đây. Có gì không hiểu cậu cứ hỏi sinh viên chuyển trường.

Gia Hân nhìn cậu bạn lúc này rồi đưa mắt sang Kris, đem cuốn sách trả về chỗ cũ cô bước thẳng ra khỏi thư viện.

59. – Chương 59

- Đây, em làm gì mà bỏ đi vậy hả? – Kris vội đuổi theo giữ tay cô lại.
- Tôi đã đưa anh đến thư viện như đã hứa còn việc tôi ở lại hay đi đâu có liên quan đến anh.
- Nhưng thái độ của em... đừng nói là em giận anh chuyện anh đánh chính lại lời giải thích của em nha?
- Tôi không có.
- Chắc chắn là có. Mà anh cũng chỉ vì giúp em thôi, thằng đó rõ ràng là muốn tiếp cận em, lúc hẳn nhìn em trông biến thái vô cùng.
- Ai muốn tiếp cận tôi cũng không liên quan đến anh. Đừng đi theo tôi nữa.

Gia Hân hậm hực bỏ đi không hiểu sao cô lại tỏ ra cáu gắt với một người chỉ gặp đôi lần, hay tại vì... hình ảnh của ai đó loáng thoáng trên con người này. Thực sự là rất giống.

- Kris, sao mày lại phải khốn đốn thế này hả?

Tức giận, Kris đâm mạnh vào tường rồi đột nhiên nở nụ cười nửa miệng cao ngạo. Càng khó thì anh càng thích.

...

Gia Hân đi đi lại lại trước cổng trung tâm mua sắm, lóng ngóng này giờ hơn nửa tiếng mà vẫn không thấy Bảo Châu tới, gọi điện thì không thấy bắt máy, chắc vẫn còn bận bịu với cái lịch trình dày đặc đây mà. Người nổi tiếng rõ khổ!!!

Gia Hân quyết định không đợi nữa mà sẽ vào trong trước, cô đi thẳng lên tầng chuyên bán các mặt hàng quần áo.

Đang mải mê với những bộ quần áo cực đáng yêu dành cho trẻ nhỏ, Gia Hân cảm thấy như ai đó đang nhìn mình, cô quay phắt lại nhưng chỉ thấy mấy chị phụ nữ đang bận bịu mua sắm. Chắc do cô nghĩ quá nhiều. Cô đẩy chiếc xe kéo sang một gian hàng khác khá vắng và mê tít vào những thứ dành cho trẻ con. Tự nhiên muốn mình nhỏ lại quá!!!

Cái cảm giác ấy lại đến và lần này cô chắc chắn là mình không lầm. Ai đó đang theo dõi cô nhưng khi cô quay lại kiểm tra thì không có lấy một bóng người.

Tiếng hét với tần suất khá cao khiến ai nấy đều phải giật mình, dùng những thứ đang có sẵn, Gia Hân chọi thẳng vào mặt kẻ đáng ghét đã hù mình đến nỗi bây giờ mặt của hẳn bị mấy cái quần lót baby che mắt.

- Em làm cái gì vậy hả? – Người đó cau có lấy thứ đang nằm trên mặt mình xuống.
- Tại anh làm tôi giật mình trước chứ bộ. Nói, sao lại theo dõi tôi?
- Có theo dõi đâu chỉ tình cờ thấy em nên lại chào hỏi thôi.
- Chúng ta không thân thiết gì nên cũng không cần chào hỏi đâu.
- Anh chính là muốn thân thiết với em đấy. – Kris cười nham nhở.
- Đồ khùng.

Gia Hân trợn mắt nhìn Kris đúng một giây rồi quay sang hướng khác.

- Mà em đang lựa gì vậy? Cái này... – Kris đưa thứ trên tay lên xem. – ... là đồ cho baby. Em có baby sao?

Kris đột nhiên la lên cứ như anh ta muốn thông báo cho cả tầng này biết vậy.

- Anh nói linh tinh gì vậy hả? Cái này tôi mua cho cháu tôi. – Cô nói như hét vào mặt anh rồi giật lại cái tả lót.

- Sao không nói ngay từ đầu, làm anh hết hồn.

Gia Hân không thêm để ý tới con người này nữa, cô quay lại chú tâm vào việc lựa quần áo cho đứa cháu yêu. Nhưng dù cô có phớt lờ thế nào, tên tóc vàng cứ “mặt dày” bám theo, hết đòi đẩy xe giúp cô rồi còn xí mũi vào bảo cô phải chọn cái này mới đẹp, mới hợp và gạt phắt những sự lựa chọn của cô cứ y như cô đang đi mua đồ cho anh ta ý. Cô nhất quyết lựa theo ý mình thì anh ta liền để chúng trở lại kệ và đặt cái mà anh ta đã chọn vào còn gõ trán cô một cái vì không chịu nghe lời anh ta. Thử hỏi ở đâu ra loại người này?

- Anh đi ra chỗ khác đi.

- Tại sao?

- Tôi không thích anh đi theo.

- Em giận hả?

- Tôi không thích mà nói trắng ra là tôi ghét.

Gia Hân toan đẩy chiếc xe đẩy chất đầy quần áo baby sang chỗ khác, cứ nghĩ nói thẳng ra thì anh ta sẽ thấy què mà bỏ đi, ai ngờ vẫn cứ lẻo đẻo bám theo.

Gia Hân nhẹ cười trước ý nghĩ trong đầu mình rồi đẩy xe đến khu vực chuyên bán... những thứ dành cho chị em phụ nữ. Đằng sau, Kris không hề để ý cho đến khi anh nhận ra mấy bà, mấy thêm và mấy chị đang nhìn mình với ánh mắt hết sức kì cục.

- Anh định mua gì sao? – Gia Hân cố ý nói lớn.

Kris lúng túng ra mặt, chưa bao giờ anh rơi vào tình trạng xấu hổ thế này.

- Tôi... tôi đợi em ở quầy.

Kris ngay lập tức bỏ đi. Phản ứng long long, lơ ngơ của tên tóc vàng làm Gia Hân bật cười rồi đột nhiên ngừng hẳn, sao cô phải cười chứ?

...

- Anh còn đứng đây làm gì? – Chống tay tiến về phía Kris, mặt cô hầm hầm.

- Đợi em chứ gì.

- Tôi có hẹn với người khác rồi, anh đi đi.

- Là con trai hay con gái?

- Con trai.

Cô trả lời không chút do dự, lúc đó thì “người bạn nam” kia cũng đã đến và gọi cô từ đằng xa, Gia Hân nhìn thấy Bảo Châu mà ngậm ngùi, sớm không đến muộn không đến lại đến ngay vào lúc này là sao?

- Đó mà là con trai hả? Xem ra em không biết phân biệt giới tính rồi. Thôi anh đi đây. Chào nhé!

Kris cười kiêu châm chọc, dí trán cô một cái rồi quay đi. Gia Hân hơi ngây người, mặt cô nóng ran, cả cách quay đi cũng rất giống.

Bảo Châu đến thì cả hai tiếp tục phi vụ mua sắm mà chủ yếu là cho đứa cháu trai kháu khỉnh chưa tròn một tháng tuổi, có hai người dì thế này đứa trẻ đó thật quá xá may mắn.

Cả hai về tới nhà thì đã hơn 6h tối, lúc này Duy Anh đi làm chưa thấy về ở nhà chỉ có hai mẹ con với mấy người giúp việc. Nói ra thì chắc sẽ khiến các bạn ngạc nhiên, người chị dâu mẫu mực của Gia Hân không ai khác chính là công chúa lai xứ sở hoa anh đào – Rin.

Ban đầu Gia Hân rất ngạc nhiên, họ quen nhau trong một lần hợp tác giữa hai tập đoàn, bất ngờ hơn là chỉ sau một thời gian ngắn thì đi tới hôn nhân. Có vẻ hơi vội vì lúc ấy Rin chỉ mới 20, Duy Anh 24 nhưng họ rất ư là hợp nhau và sau hơn 1 năm lấy nhau thì đứa cháu trai đầu tiên của Gia Hân ra đời. Tuy là tiểu thư nhưng sau khi về nhà chồng, Rin tỏ ra là người phụ nữ rất mẫu mực, tần tảo việc nhà, chăm lo cho chồng và cả đứa em chồng, về tuổi tác thì cả hai không chênh lệch mấy nếu chuyện gì chị em cũng dễ tâm sự hơn,

Gia Hân thầm cảm ơn anh trai vì đã mang về nhà người chị dâu tuyệt vời như Rin. Còn Duy Anh thì cũng ra dáng một người đàn ông hơn, một người trụ cột vững chắc cho gia đình. Khi Rin vừa mới về nhà, Gia Hân định xin anh ra ở riêng vì sợ làm mất không gian riêng tư của vợ chồng nhưng anh nhất quyết phản đối, với anh Gia Hân còn bé bỏng và cần được chăm sóc nhiều hơn. Nhờ vậy mà cuộc sống cô gái nhỏ ấm áp hơn rất nhiều.

Quăng vội túi xách lên giường, hai cô gái hí hửng đem mấy chiến lợi phẩm sang phòng kế bên.

- Sao hai đứa mua nhiều vậy? Bộ muốn biến nhà mình thành tiệm quần áo baby sao? – Rin tá hỏa trước đồng quần áo, giày dép, 가방 tay, mũ nón và những món đồ linh tinh mà hai dì đem về cho cháu.

- Đây là tụi em mua dự phòng cho baby, như cái này này chắc thêm khoảng vài tháng thì mặc được, còn cái này đợi 1 tuổi, cái kia thì 2 tuổi là vừa còn cái này... – Bảo Châu thao thao bất tuyệt, hết cầm cái này rồi chỉ sang cái kia, cái nọ cứ như đang thuyết trình ấy.

- Mà hai đứa cũng có khiếu lựa đồ quá chứ. Chị có đọc trên mạng, mấy màu sắc và kiểu này rất thích hợp baby khoảng 1 tháng tuổi đấy.

- Quần áo là do Gia Hân lựa đấy, em chỉ lựa mấy thứ linh tinh thôi.

- Ồ... em thấy đẹp nên chọn đại thôi. – Gia Hân cười trừ thật ra mấy cái đó đều do Kris lựa, là do anh ta có tìm hiểu hay chỉ lựa đại nhỉ?

Oa... Oa...

- Ô, baby của mẹ thức rồi hả?

Rin nhẹ nhàng ôm cậu bé đặt lên giường, thế là cu cậu nín ngay lập tức, nó mở đôi mắt trong veo nhìn hai cô gái trước mặt, tay chân cứ ngoa nguẩy. Gia Hân nựng nhẹ vào hai gò má phúng phính sữa, thằng bé lồm lểm miệng rồi nguẩy đầu qua lại, có vẻ nó không thích nựng má. Chờ khi tay thằng bé mở ra, Gia Hân đặt ngón trỏ vào lòng bàn tay nó, theo phản xạ nó nắm chặt lại làm Gia Hân thích thú cười tít mắt. Còn Bảo Châu thì bần bệ nói chuyện với nó, mấy cái ngôn từ này người lớn nghe còn không hiểu vậy mà đứa trẻ sơ sinh này lại hiểu chắc vì nó phản ứng lại còn cười nữa chứ.

- Bảo Châu có vẻ thích baby quá nhỉ?

- Ừm, em cực thích luôn.

- Khi nào Lâm Vũ ra trường hai đứa phải sớm đám cưới đấy.

- Ô... chị này, em không muốn cưới sớm vậy đâu. – Bảo Châu chu môi, hai má đỏ ửng.

- Chị dâu biết... Thôi chị xuống dọn thực đơn tối với người làm đây, Bảo Châu tối nay phải ở lại ăn cơm đấy, lâu lâu nhà chị mới có người nổi tiếng đến chơi. À, hai đứa tắm baby dùm chị nhé.

- Tụi em sao ạ?

Rin chỉ cách tắm cho baby xong thì xuống lầu, lúc đầu vì sợ Rin vất vả anh trai đề nghị thuê vú nuôi nhưng chị không chịu, chị nói muốn tự tay chăm sóc và nuôi nấng con trai mình nên anh cũng chiều theo. Có ai mà ngờ một cô kiểu tư kiêu sa như Rin khi lấy chồng lại trở nên đảm đang, mẫu mực như thế chứ.

- Mình ghen tị với cậu quá, có một người chị dâu thật dễ thương nhưng mình lại là con một. – Bảo Châu thở dài nói.

- Không phải cậu còn có anh họ là Hoài Nam sao?

- Nói mới để ý vậy nếu sau này anh Nam lấy Phương thì chẳng phải Phương trở thành chị dâu của mình sao?

- Hai người họ chắc đang hạnh phúc lắm.

Gia Hân suy nghĩ nhiều hơn, Hoài Nam có thể bất chấp tất cả theo Vũ Phương ra nước ngoài còn cô dù biết Chấn Nam đang ở Mỹ nhưng chưa bao giờ cô có ý định sang đó tìm anh bởi lẽ Chấn Nam nếu yêu cô thì sẽ không nói không rằng mà bỏ lại cô quẩn quại trong đau thương. Mà bây giờ có thể nói là cô quên anh rồi.

- Gia Hân cậu nghĩ ngợi gì vậy, xúu nữa thì xà phòng bay vào mắt baby rồi kìa.
- Ô... di xin lỗi nhé. Di vô ý quá.
- Cậu thật là. Khăn nè lau khô mình cho baby đi để mình đi lựa quần áo.

Được tắm rửa mát mẻ, sạch sẽ thằng bé nằm trên giường trong bộ quần áo mới toanh mà hai dì mua cho, thằng bé rất ngoan nãy giờ không thấy nó mếu khóc hay cựa quậy gì cả. Gia Hân có vẻ thích thú với trò nựng baby, chốc chốc lại lấy tay chạm nhẹ vào da nó, cảm giác mát lạnh mềm mịn chỉ có thể là da em bé.

- Gì đây? “I like you”...
- Cái gì vậy?
- Mình không biết, cái này không biết tại sao lại nằm trong đồng quần áo nữa. Mà Kris là ai vậy?

Gia Hân dứt ngay mẫu giấy nhỏ trên tay Bảo Châu, cô hơi cau mày, gì đây dòng chữ “I like you” với cái tên Kris ở góc phải.

- Kris là ai vậy? Người đang đeo đuổi cậu đúng không? Cậu ta thế nào? Có đẹp trai không? – Bảo Châu hỏi dồn dập.
- Cậu nói xàm gì vậy? Mình có biết gì đâu...
- Mình có nói gì đâu. Cậu có tật nên giật mình à? Hay là... cậu thích Kris?
- Không có.
- Chuyện này mà cậu còn giấu mình nữa hả? Mình thất vọng về cậu quá...
- Mình đã nói không có rồi mà.
- Hai cái đứa này, cãi nhau thì về phòng làm cục vàng của anh khóc rồi kìa.

Duy Anh từ đâu xuất hiện làm vẻ giận dữ rồi ôm lấy “cục vàng” của ông xoa xoa, giọng nhão ra cứ như thằng bé vừa bị té hay sao ấy mà thực ra nó có khóc gì đâu chỉ là hơi mếu vì nãy giờ hai dì lo nói chuyện với nhau mà bỏ rơi nó.

- Ngoan ngoan ba thương nha nha cục vàng của ba! Ba sẽ đánh đòn hai dì dám làm cục vàng của ba khóc.

Bảo Châu ôm bụng cười sặc sụa trước cảnh tượng động trời, chủ tịch trẻ Hoàng Duy Anh vẫn hay nức tiếng về tính tình lạnh lùng, trong mọi việc đều rất cứng vậy mà bây giờ lại biến thành một ông bố giữ trẻ có buồn cười không chứ. Gia Hân thì cũng khá quen rồi nên không phản ứng gì, trước khi ông anh cứng của mình bùng cơn thịnh nộ, Gia Hân đã kịp kéo Bảo Châu chạy xuống lầu.

60. – Chương 60

Cuối tuần nắng vươn mình trên những rùm cây đang rũ mình trong sương sớm, gió nhẹ mang cái mát lạnh hòa vào bầu không khí tinh sạch buổi sớm mai.

Bước ra khỏi nhà với chiếc balo nặng trĩu sau lưng, áo sơ mi xám khoác ngoài áo thun trơn body, jean màu tro và đôi new balance xanh dương quen thuộc, style năng động, cá tính luôn được Gia Hân ưa chuộng. Chuyện là hôm nay trường Kinh tế tổ chức cho sinh viên thăm các trại trẻ và viện dưỡng lão trong ngoài thành phố.

Chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Gia Hân lơ đãng nhìn xung quanh, vẫn còn khá sớm nên các sinh viên chưa đến nhiều, ngày chủ nhật luôn kèm theo nhu cầu “nướng nướng”. Vì rất đông sinh viên tham gia nên trường chia thành nhiều nhóm, mỗi nhóm sẽ đến một địa điểm khác nhau, nghe đâu nhóm Gia Hân đang sẽ đến một trường tình thương nào đó gần ngoại ô thành phố.

Đang phiêu theo từng giai điệu từ chiếc headphone màu xanh dương (Gia Hân cực nghiện màu này, điện thoại cũng xanh nốt), Gia Hân bực bội mở mắt xem ai dám cả gan cắt ngang mạch cảm xúc của mình

- Chào! Lại gặp em rồi.

Cô nheo mắt nhìn tên tóc vàng một lúc thì một mối kéo lại headphone, đầu tựa hẳn vào cửa nhưng lần nữa bị giật ra.

- Em đang khinh thường Kris này đấy. – Kris nhìn cô bằng đôi mắt hẳn học, anh ta gần như điên lên trước sự phớt lờ của cô.

- Còn anh... đang làm phiền tôi đấy. Bao nhiêu chỗ trống không ngồi sao phải là chỗ này?

- Anh thích. Với lại đâu còn chỗ nào nữa. – Kris nhúng vai, sự bực tức được thay bằng vẻ bồn chồn.

Gia Hân liếc mắt quanh xe những ghế trống lúc này đã bị lấp đầy hết, cũng gần tới giờ khởi hành rồi.

- Anh muốn sao cũng được nhưng đừng làm phiền tôi nghe nhạc.

Đeo lại headphone, Gia Hân tựa đầu lên cửa. Kris cũng không muốn bị nói là làm phiền nữa nên lấy ipad ra chơi game chốc chốc lại quay sang người bên cạnh. Xe lăn bánh trên con đường đang trải dài trước mắt...

...

Địa điểm mà họ sẽ ở lại trong suốt ngày hôm nay là một ngôi trường nội trú chuyên nhận nuôi dạy những đứa trẻ mồ côi, khuyết tật hay có hoàn cảnh khó khăn. Hơn 30 sinh viên bước vào trước những ánh mắt ngỡ ngàng, kì lạ và thích thú của một đám trẻ lo chơi đang chơi gần cổng và sau đó là những đứa trẻ ở những khu vực khác nhau. Chúng mặc đồng phục và mang những đôi dép lê cũ kĩ, con trai thì tóc hớt sát chân, con gái thì tóc ngắn củn, chúng hơi gầy và đen đúa nhưng nhìn chung đứa nào cũng đáng yêu.

Theo như người quản lí nói sơ qua thì trường có khoảng 200 trẻ ở độ tuổi từ 4 – 10 không phải tất cả chúng đều mồ côi có một số do cha mẹ gửi vào vì hoàn cảnh khó khăn, vào những dịp Tết thì chúng được đón về nhà.

Nhiệm vụ của những sinh viên tình nguyện là vui chơi, sinh hoạt, dạy các em một số bài hát, trò chơi và kỹ năng đơn giản, ngoài ra còn phải giúp mấy cô chú quản lí giặt giũ chăn mền, quét dọn và nấu ăn. Công việc khá nhiều nên họ chia nhau ra, Gia Hân không giỏi trong việc quản trò cho lắm nên cô giành phần giúp mấy cô chú.

Đang vật vả để treo cái mền nặng trĩu lên thì một bàn tay từ đâu xuất hiện đỡ giúp nhờ vậy mà đã treo được lên sào.

- Cảm ơn cậu nhé! – Vuốt nhẹ mồ hôi trên trán Gia Hân mỉm cười.

- Có gì đâu. Mình không ngờ một tiểu thư như Gia Hân mà cũng giỏi giang trong mấy việc này quá chứ.

Gia Hân cười nhẹ. Cậu bạn này rất hiền lành và tốt bụng với cặp kính cận vẻ thư sinh, cậu ta vẫn hay trao đổi với cô về những cuốn sách hay như lần trước trong thư viện.

- Đứng ngay ra đó làm gì còn cả đồng chăn mền đây này.

Kris tự nhiên hẳn học, quăng cả đồng chăn mền rồi bỏ đi. Anh ta đang giận dữ cái gì vậy chứ? Sao lại nhìn cô bằng ánh mắt đó?

Giờ ăn trưa.

Khi lũ trẻ ngủ trưa là lúc mà mấy chục anh chị sinh viên được nghỉ ngơi. Vì mệt và đói nên ai cũng cầm cốc vào ăn, thức ăn đạm bạc bỗng trở thành cao ngon mỹ vị.

- Gia Hân ăn nhiều vào. – Bên cạnh cậu bạn kính cận không ngừng gấp thức ăn vào chén khiến Gia Hân chỉ biết cười trừ, có một chút khó chịu.

- Tôi no rồi. – Đặt chén một cách mạnh bạo có chủ ý, Kris lạnh lùng rời khỏi nhà ăn trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Sau đó không lâu Gia Hân cũng buông đũa, cô đi dạo một mình quanh trường, nghĩ cũng lạ trưa nắng chan chan lại đi dạo càng lúc cô càng có những sở thích khác người.

Cô dừng bước sau bức tường, trước cửa phòng quản lí, Kris đang đứng cùng người quản lí, họ nói gì đó không rõ chỉ thấy anh đưa cho chú ấy một phong bì, chú ấy có vẻ rất vui mừng cúi đầu lia lịa. Gia Hân cười, Kris là một người tốt bụng.

Cuộc đời là những mảnh ghép, có yêu thương, có hạnh phúc, có khát vọng, có thất vọng và cả những nỗi đau trong bất hạnh. Không ai có thể quyết định số phận của mình nhưng việc thay đổi số phận thì hoàn toàn có thể. Trong xã hội có kẻ giàu và không thiếu kẻ nghèo, có kẻ hạnh phúc và không thiếu kẻ bất hạnh. Chúng ta luôn hy vọng một sự cân bằng trong cuộc sống này nếu người giàu biết chia sẻ cho người nghèo và những ai hạnh phúc biết san sẻ niềm hạnh phúc cùng người khác. Và yêu thương là động lực cho tất cả những san sẻ ấy. Yêu thương giúp cuộc sống cân bằng hơn.

Chiều dần buông, nắng dát vàng lên cảnh vật. Công việc cuối ngày cũng thật bận rộn, một nhóm tưới cây, một nhóm làm cỏ, một nhóm trồng thêm cây mới, một nhóm quét dọn,... Công việc hoàn thành khá mau chóng nhờ sự hợp lực của tất cả mọi người bao gồm mấy em nhỏ. Chúng có vẻ rất thạo việc. Làm xong thì ai nấy đều lấm tấm mồ hôi, người đầy đất cát nhưng nụ cười đã xóa tan bao vất vả.

Anh đội trưởng đứng ở giữa sân bóng, dùng một chân giữ quả bóng, tiếng còi trên tay anh ta rú lên – là một lệnh tập hợp. Trò chơi trước khi đi tắm và dùng cơm chiều là bóng đá. Không biết bao nhiêu cái chân lớn nhỏ chụm quanh quả bóng da, vài người sơ ý bị té, mặt mày, áo quần lấm lem đất cát nhưng cũng mau chóng đứng dậy cười ha hả. Mấy đứa trẻ cũng tham gia, chúng rất hiếu động, tuy hoàn cảnh kém may mắn nhưng chúng vẫn rất hồn nhiên, người ta thường nói trẻ con thường không biết buồn.

Đôi khi người lớn cần phải học tập trẻ con ở điểm này.

Bây giờ là 6h, họ đã dùng cơm chiều và dọn dẹp đồ đạc để 8h về lại thành phố. Tất cả quà bánh đem theo đều được chia đều cho đám trẻ, chúng rất vui luôn miệng nói cảm ơn, nghe mà mắt cay xè, lòng ấm hân.

Họ ngồi lại bên nhau cùng đám trẻ, khoảnh khắc chia tay buồn không tả xiết. Họ – những sinh viên trường Kinh tế, không ít những cô cậu ấm, đến đây họ đã không còn là những cô cậu vụng về, luôn có kẻ hầu người hạ, họ thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

- Chị tên gì vậy? – Một cậu nhóc nín tay Gia Hân.
- Chị tên Gia Hân. Thế em tên gì? – Cô xoa đầu cậu nhóc kèm theo một nụ cười ấm áp.
- Em tên Phú.
- Chị sẽ nhớ cái tên này. Em cũng phải nhớ chị đấy nhé!
- Dạ, chị Gia Hân. – Cậu nhóc cười kháu khỉnh

Lúc này, Kris đang bị bao quay bởi một đám nhóc nữ bởi ngoại hình cao ráo, mái tóc vàng và gương mặt điển trai hiếm có.

- Anh Kris ơi, anh đẹp trai quá!
- Anh có bạn gái chưa vậy?
- Kris, sau này lớn em sẽ là bạn gái anh.
- Kris, cho em thơm anh đi.
- Cho em số điện thoại anh nha!!!

Kris nhăn mặt đau khổ, sao con gái bây giờ lại bạo dạn đến thế chứ, tụi nó chỉ là mấy nhóc tí thôi mà đã... còn xin số điện thoại nữa thật là!!!

Gia Hân nhìn mà bật cười, một bé gái còn hỏi anh ta “Chờ em lớn được không?”. Kris thật đào hoa.

- Chị ơi!!!

Gia Hân đang ngồi cùng cậu nhóc tên Phú thì một cô nhóc chạy lại trước mặt.

- Chuyện gì vậy? – Cô xoa đầu cô nhóc.

- Em bị mất đồ.
- Mất cái gì? Mà mất ở đâu?
- Sợi dây chuyền của mẹ em. Nó bị mất trong nhà kho.
- Dẫn chị đến đó, chị sẽ tìm giúp em.

Không suy nghĩ nhiều, Gia Hân theo chân cô bé rời khỏi Hội trường, “sợi dây chuyền của mẹ” nó chắc hẳn rất quan trọng với cô bé.

Cô đưa tay đẩy cửa, nhà kho không hẳn là tối đen, chút ánh sáng từ chiếc đèn điện đã cũ giúp cô nhìn thấy xung quanh, nhà kho khá cũ và bừa bộn.

- Chúng ta cần phải có đèn pin. – Gia Hân quay ngoắt ra nhưng cô bé lúc này đã biến mất, cánh cửa nhà kho đột nhiên bị đóng sầm lại.

...

Không thấy Gia Hân ở đâu, Kris bắt đầu lo lắng và càng kì lạ hơn khi tên kính cận mà anh ghét cay ghét đắng cũng chẳng thấy đâu. kris bắt đầu thấy sợ. Anh chạy như điên tìm cô nhưng không thấy, mồ hôi túa đầy trong lòng bàn tay đang xiết chặt, đã có chuyện gì xảy ra.

- Anh ơi! – Một cậu nhóc níu tay Kris theo như trí nhớ của anh thì đây là cậu nhóc ngồi cùng Gia Hân lúc này.

...

- Cậu... Sao cậu lại ở đây? – Lùi lại một bước, Gia Hân tự nhiên thấy sợ hãi cậu bạn hiền lành này.
- Mình ở đây đợi cậu. – Kính cận tiến một bước về phía cô.
- Tất cả là do cậu sắp đặt, cậu đã bắt cô bé ấy nói dối để dụ tôi đến đây đúng không?
- Đúng vậy.
- Vì lí do gì chứ?
- Vì mình yêu cậu.

Cậu ta đột ngột xiết chặt tay Gia Hân làm cô không kịp phản kháng, trước mặt cô không còn là một cậu bạn hiền lành nữa, cậu ta đang dần lột bỏ lớp vỏ bọc của mình.

- Buông ra. – Cô gắng giọng, dùng hết sức vùng ra nhưng không thể dù gì cậu ta cũng là con trai.
- Tại sao chứ? Tại sao cậu cứ phớt lờ tình cảm của mình dành cho cậu?

Cậu biết là mình yêu cậu mà Gia Hân.

- Tại tôi không yêu cậu, chỉ vậy thôi. – Cô lạnh lùng.
- Hay là cậu yêu cái tên tóc vàng đó? – Kính cận hét lên, mắt cậu ta hằn lên tia giận dữ.
- Tôi không yêu ai cả.
- Cậu nói dối. Cậu chê tôi không đẹp trai, không giàu có như tên đó phải không?

Bốp.

- Tôi cảnh cáo cậu tốt hơn thì thả tôi ra, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì.

Một cái tát hình như vẫn chưa làm cậu ta tỉnh ra thậm chí còn làm con thú dữ trong người cậu ta sống dậy.

- Không!!! Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu Gia Hân. Bằng mọi cách cậu phải là của tôi, cậu phải là của tôi.
- Cậu điên rồi! Thả tôi ra.

Gia Hân lần nữa vùng mạnh ra nhưng bị cậu ta giữ chặt lại và mạnh tay quăng cô lên chiếc giường cũ kĩ trong góc phòng.

- Phải, tôi điên rồi. Tôi điên vì tôi yêu cậu. Tôi sẽ làm mọi cách để cậu là của tôi.

Quăng bỏ kính xuống sàn, cậu ta cúi xuống ôm mạnh cô đương nhiên Gia Hân đầu để cậu ta làm vậy với mình, tuyệt đối không thể. Cô đẩy mạnh cậu ra, cố tránh những cái hôn gớm riết và hét lên mong ai đó sẽ nghe thấy.

61. – Chương 61

Khi bóng tối ngự trị bầu trời, sương tằm vị lạnh buốt vào không khí, gió lùa qua những kẽ lá non tơ. Gia Hân rảo ánh nhìn vô vị vào hư không, tay cô lạnh buốt và chân thì tê cứng. Kris đang câu lấy cổ cô từ phía sau, đầu anh tựa hẳn lên vai cô, nghe rõ từng nhịp thở. Một hành động được xem như an ủi và vỗ về trong lúc này, nếu Kris không đến kịp cô không chắc là có thể thoát khỏi cậu bạn kính cận điên lụy vì tình. Tất nhiên cậu ta bị Kris tấn ột trận nhớ đời, nếu Gia Hân không can ngăn thì không biết hậu quả sẽ tệ đến mức nào. Lúc đó, Kris như con sói hung bạo gầm gừ trước kẻ thù, Gia Hân chưa từng thấy anh như thế bao giờ nhưng bộ dạng giận dữ như thế với cô có lẽ đã khắc sâu tận tim.

Gia Hân nắm chặt cánh tay đang quàng qua cổ mình, ầm ầm! Tim cô đang rung động hay cánh cửa chôn vùi những mảnh ghép quá khứ đang lung lay?

Cô khóc. Nước mắt chảy xuống cánh tay làm Kris giật mình. Lúc này khi bị tên kính cận giở trò Gia Hân không rơi một giọt nước mắt nhưng tại sao bây giờ...? Kris lúng túng thấy rõ, anh không giỗi ngăn lại nước mắt cho người khác, Kris bỗng chạnh lòng.

- Đùng khóc. – Kris gạt nước mắt trên mi cô.

Gia Hân ôm lấy Kris. Thật chặt! Cái ôm làm Kris khá bất ngờ, Gia Hân cũng là con gái, cũng yếu đuối và những cái ôm thế này sẽ khiến con gái thấy an toàn hơn trong những hoàn cảnh thế này.

Kris đón nhận cái ôm, khẽ thì thầm:

- Anh xin lỗi vì không tới sớm hơn.

Có lẽ Kris không biết rằng Gia Hân không phải khóc vì chuyện lúc nãy mà cô khóc vì Kris anh đã khơi dậy nguồn sống cho những kí ức mà cô chui vùi bấy lâu nay.

Trên suốt quãng đường về, ai nấy đều mệt lả nên ngủ li bì chính vì thế không ai để ý tới vết thương của cậu bạn kính cận.

Xe dừng lại trước cổng trường Kinh tế thì cũng tầm 10h đêm.

- Không sao đâu, em sẽ đón taxi về.

Gia Hân nói vào điện thoại, anh tài xế đang bận chăm sóc cho cô bạn gái bị ốm nhập viện nên cô nói anh khỏi đến, được làm việc cho cô phải nói là anh ta cực tốt số nhỉ?

- Nay, lên xe đi.

Là Kris. Anh ta đang ngồi trên chiếc BMW màu đen. Gia Hân thoáng chần chừ rồi cũng mở cửa bước vào đón taxi chắc tới khuya mới về được tới nhà. Xe lăn bánh trên con đường trải đầy bóng tối và dừng lại trước một nhà hàng lớn.

- Ăn khuya rồi anh đưa em về.

Gia Hân lẳng lặng theo Kris vào trong lúc này cô cũng rất đói nên đành xui theo dù gì cũng đang đi nhờ xe anh ta.

- Ước gì em lúc nào cũng ngoan thế này. – Đối diện, Kris nhìn cô cười cười.

- Sao lúc đó anh biết mà tới cứu tôi? – Gia Hân không đáp vào vấn đề mà lảng sang chuyện khác.

- Xưng em đi?

- Sao cơ?

- Em gọi anh là anh thì phải xưng em vậy mới đúng chứ. – Kris nhướn mày.
- Tôi không quen. – Cô lãnh đạm.
- Dần dần rồi sẽ quen.
- Tôi cũng không thích.
- Rồi em sẽ thích... anh.
- Đừng đùa nữa.
- Được rồi không đùa nữa. Lúc đó anh đang tìm em thì bé Phú nói với anh em đã đi theo một cô bé đến nhà kho.
- Vẫn chưa nói cảm ơn anh.
- Em ôm anh thế là đủ rồi. – Kris cười ma mị, mặt anh ta cứ kì “đểu”.
- Không nói với anh nữa. Tôi đi vệ sinh.

Gia Hân nói nhanh rồi bước đi, mặt cô nóng ran. Hành động và lời nói của cô khá lúng túng làm Kris đột nhiên bật cười ha há.

Đảo mắt xung quanh để tìm đường vào nhà vệ sinh thì cảnh tượng trước mắt khiến Gia Hân bất động, mắt cay xè, tim đập như dây sóng, cô ngây dại nhìn người đó – người khiến cô yêu, cho cô những ngọt ngào hạnh phúc rồi quay lưng bỏ cô lại với những nỗi đau tê dại. Anh ta đang ngồi cùng một cô gái không phải người lạ ít ra là với Gia Hân của hiện tại, môi cô run lên. Vì sao chứ? Cô đã quên anh rồi có sao lại... Trái Đất hình tròn nhưng liệu yêu thương sẽ gặp lại hay chỉ là sự hội ngộ của những đau thương?

Gia Hân chạy nhanh ra khỏi đó trước khi nước mắt làm cô yếu đuối, lặng lẽ và đột ngột, anh ra đi, bất ngờ và tình cờ anh quay lại, bao nhiêu đó thôi cũng đủ khiến một tâm hồn chết lặng.

Thay vì nhốt mình trong phòng không màng ăn uống thì sống một cuộc sống bình thường là tốt nhất. Đó là cách lãnh đạm với cuộc sống, phớt lờ với nỗi đau và vô cảm với trái tim mà bao năm qua đã hình thành như một thói quen của Gia Hân.

Vẫn nét mặt ấy, vẫn nụ cười như bao ngày, cô lại là cô của ngày hôm qua. Đang bước lên bậc thang về phía lớp học, cô thấy một dáng người quen thuộc đang bước nhanh về phía mình cho đến lúc này người đó đang đứng trước mặt nhìn cô với đôi mắt căm giận.

Kris hôm nay rất khác với Kris của mọi ngày, gương mặt đẹp không tì vết sứt mẻ với những vết sứt và miếng băng cá nhân bên má trái.

- Hôm qua em đã đi đâu?

Kris nhìn trân trân khiến cô giật mình, hôm qua cô đã quên mất Kris vẫn còn đang đợi cô trong nhà hàng. Nhưng cô không thấy có lỗi hay bất cứ cảm xúc nào tương tự. Cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với con người này vì một điều đơn giản. Kris giống Chấn Nam. Cô ghét điều đó.

- Về nhà.
- Về nhà? Em coi tôi là gì hả? – Kris nạt lớn. Giờ thì cả hai đang là trung tâm của sự chú ý.
- Không gì cả.
- Em... Em có biết là tôi đã đợi em rất lâu không? Tôi lo cho em. Tôi chạy khắp nơi tìm em. Tôi đúng là một thằng điên mà.

Kris hét lên trong giận dữ, mắt hằn lên những vết đỏ khiếp đảm, những sinh viên xung quanh sợ tới nỗi chẳng dám nhúc nhích hay thậm chí là thở mạnh nhưng với Gia Hân có lẽ đã quá quen với sự giận dữ này mà đúng hơn là sự giận dữ tương tự.

- Anh có thể không đợi tôi. – Cô nhướn mày.
- Em đang khinh thường Kris này đấy. Tôi-không-thích-em nữa rồi!

Kris gồng giọng rồi quay lưng sau cái nhếch môi, xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng xì xầm. Gia Hân nhìn theo đúng một giây rồi cũng quay đầu bước đi. Đó là tất cả những gì cô muốn.

Sau ngày hôm đó, Gia Hân và Kris như hai người xa lạ, cô phớt lờ, anh bất cần.

...

Hôm nay, biệt thự họ Hoàng thật náo nhiệt, chuyện là chủ tịch Hoàng Duy Anh tổ chức buổi tiệc mừng cậu con trai tròn một tháng tuổi. Từ cổng vào đại sảnh được trang hoàng vô cùng đẹp mắt và lộng lẫy với đèn và hoa sáng rực. Khách mời đa số là những đối tác với Hoàng Anh, những người có tiếng tăm và máu mặt trong giới, họ sang trọng và quý phái bên những chiếc xe đắt tiền và dắt lên người những lớp vỏ hào nhoáng.

Gia Hân đứng bên cửa sổ lặng nhìn những dòng xe tấp nập đổ trước cổng, những buổi tiệc thế này Gia Hân thật không có hứng thú nhưng anh trai cứ nhất quyết bắt cô phải tham gia để mở mang khả năng giao tiếp và tạo nhiều mối quan hệ, cũng như mọi lần, cô luôn phải xui theo sự sắp đặt của anh trai “cứng”.

Sau lời tuyên bố của chủ buổi tiệc, Gia Hân mới lặng lẽ bước xuống từng bậc thang, cô xinh đẹp và nhẹ nhàng trong bộ váy xám kiểu cách, tóc xỏa, trang điểm nhẹ, chân mang giày cao gót đen. Gương mặt hơi lạnh có chút bất cần đang là tâm điểm chú ý của mọi người.

Sau một hồi chào hỏi gần hết những người trong buổi tiệc cô được anh trai thả tự do. Đang tựa lưng vào tường và thong thả với ly nước trái cây thì một cặp đôi bước tới chỗ cô.

- Chào. Không ngờ lại gặp em ở đây?

Kris buông một câu chào kèm theo cái nhếch môi. Rõ ràng là muốn khiêu khích cô chuyện hôm trước. Hôm nay Kris cực kì quyến rũ và nam tính với vest đen, sơ mi trắng, mái tóc vàng được vuốt keo dựng đứng.

- Tôi cũng vậy. Bạn gái của anh đẹp lắm! – Khá bình tĩnh. Cô nhìn sang cô gái tóc xoăn bên cạnh.

- Cảm ơn nhưng... không thể bằng em được.

Kris thì thầm vào tai cô rồi nắm tay cô gái kia bước đi. Cô ta có vẻ rất bức bối trước hành động thân mật của Kris với Gia Hân nhưng vẫn phải ngậm ngùi. Rõ ngốc!!!

- Gia Hân!

- Cậu đến rồi sao? – Tháo bỏ vẻ lạnh lùng, Gia Hân nở nụ cười nhìn cô bạn thân duy nhất của hiện tại.

- Ừ. Mình có buổi phỏng vấn nên đến trễ chút mà hai người kia là ai vậy? – Bảo Châu nhìn theo hướng cặp đôi vừa rời bước từ đây.

- Kris và bạn gái anh ấy.

- Kris? Không phải người đeo đuổi cậu sao?

- Mình đã nói không phải mà. Bố mẹ chồng tương lai của cậu ở bên kia kia mau lại chào hỏi đi.

Nghe đến bố mẹ chồng, Bảo Châu trở nên bối rối, tay chân lóng ngóng, đầu óc cô ca sĩ loạn cả lên:

- Hở? Bố mẹ anh Vũ á? Làm... làm sao bây giờ? Cậu thấy mình có chỗ nào không ổn không? Đầu tóc gì được chưa?

- Cậu lúc nào cũng xinh đẹp nhất. Được rồi mau qua bên đó đi. Fighting!!!

Gia Hân nháy mắt, kéo tay theo kiểu cổ vũ tinh thần, vì mãi nhìn theo Bảo Châu mà không hay ai đó đang nhìn mình.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục, nếu lúc này Kris là nhân vật nam gây được chú ý nhất thì bây giờ đã có người giành lấy ngôi vị đó. Lịch lãm với vest trắng, kiểu tóc Pompadour cực kì phong cách. Ở anh toát ra vẻ nam tính và lạnh lùng như một nam thần thực thụ. Bên cạnh, người con gái với chiếc váy mang tông trắng đen ôm sát thân hình bốc lửa, cánh môi đỏ thắm không ngừng vẽ nét cười kiêu sa.

Gia Hân đưa mắt nhìn họ, thoáng ngạc nhiên vài giây rồi cũng trở về với vẻ ban đầu. Sự có mặt của họ cũng nằm trong dự đoán của cô nếu có kinh ngạc hay thất thần thì cô cũng đã thể hiện lúc ở nhà hàng. Lắc ly nước trái cây trên tay, cô cười nhạt. Cặp đôi đó đang bước tới chỗ cô và cô đang chờ đợi điều đó. Cũng hơn 3 năm rồi!!!

- Gia Hân chào cậu! – Cánh môi đỏ thắm nở nụ cười sắc lẹm, một kiểu bốn cọt có lý luận dành cho người bạn thân cũ.

- Đã lâu không gặp em.

Bên cạnh, Chấn Nam nhìn cô và buông một câu chào hỏi như những người bạn lâu năm không gặp, Gia Hân không lấy làm lạ chỉ mỉm cười một cách tự nhiên.

- Minh suýt nữa không nhận ra cậu đấy, Thu Thảo!

- Cậu thì rất xinh đẹp còn là em gái của chủ tịch Hoàng chắc xung quanh cậu cũng không ít vệ tinh đâu nhỉ?

- Làm gì có chứ! – Đột nhiên quay sang Chấn Nam. – Anh vẫn sống tốt chứ?

- Đương nhiên. – Anh lãnh đạm và không kèm theo chút biểu cảm nào.

- Mình đang là thư kí riêng cho anh Chấn Nam, cũng là... – Thu Thảo chen ngang, cố ý nắm chặt cánh tay Chấn Nam, ngập ngừng và làm ra vẻ ngại ngùng đưa đôi mắt đầy cảm tình sang anh. – ... tụi mình đang quen nhau.

- Sau khi mình bị tai nạn thì chẳng thấy cậu đâu. Cứ tưởng cậu quên người bạn này rồi không ngờ cậu lại đột ngột đi du học.

Lia mắt sang hướng khác chưa đầy một giây, Thu Thảo nhanh nhạy lên tiếng che đậy tâm can có chút ray rức.

- Sau khi mình sang Mỹ thì mới hay tin cậu bị tai nạn, mình cũng rất lo cho cậu.

- Cậu chưa từng gọi điện hỏi thăm mình. – Gia Hân không buông tha, ánh mắt đầy ý vị, từng câu chữ cứ như gieo một bài toán hóc búa.

- Cái đó...

- Đừng ngại biện và diễn kịch. Chỉ làm mọi thứ tồi tệ hơn thôi. Cậu cũng khá lắm, kiếm được mỏ tài nguyên vô tận.

Đôi cao gót đen lạnh lùng chạm lên sàn nhà kèm theo một chuỗi âm thanh vô vị. Thu Thảo xiết chặt tay, trừng mắt nhìn theo tà váy xám, Gia Hân là có ý đá xoáy khác nào nói cô “đào mỏ”.

Gia Hân lạnh lùng bước lên hết những bậc thang và trở về phòng, cô khẽ nhắm mắt, vai diễn của cô kết thúc rồi và giờ là khoảng thời gian để cô sống thật với bản thân. Nếu Thu Thảo biết chừng mực không dùng Chấn Nam để đả kích cô thì cô cũng không dùng chuyện cũ để lật lại chiêu trò của cô ta. Có bây giờ là Hoàng Gia Hân không phải một Triệu Gia Hân yếu đuối và mỏng manh của ngày xưa.

Cảnh tượng cô gặp ở nhà hàng chính là Chấn Nam và Thu Thảo họ ngồi cùng nhau rất thân và giờ họ lại tay trong tay đứng trước mặt cô, dù rất bình tĩnh nhưng cô không thể phủ nhận rằng mình đau, dù tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng cô đang cực kì bối rối. Ít ra thì vở diễn đã kết thúc và cô đã diễn tốt trước mặt họ.

Chấn Nam và Thu Thảo, người cô đã từng yêu và người cô đã từng xem là bạn thân nhất cũng là những người khiến cuộc đời cô trở nên đa vị, họ đã trở về và một lần nữa nhấn chìm cô trong hố đen u tối.

62. – Chương 62

Đứng trước cánh cổng vàng kim đồ sộ, Gia Hân không khỏi mỉm lòng, cuộc đời của cô có thể nói đã xoay một vòng lớn từ học viện danh giá này. Đang là giờ nghỉ trưa nên học viện khá ồn ào, đồng phục của học

viên hình như đã cải cách trông có vẻ lạ hơn trước, quang cảnh chung quanh cũng thay đổi khá nhiều.

Gia Hân bước thẳng đến phòng Hiệu trưởng, cô được tin mẹ Linh vừa đáp chuyến bay hôm qua. Cô đến đây không chỉ để thăm người mẹ nuôi mà còn để hỏi rõ bà một chuyện.

Để tạo bất ngờ Gia Hân không gõ cửa mà xông vào, cô đứng sững trước cửa, mẹ cô đang ngồi trên sofa, đối diện, một người không phải xa lạ, Kris anh ta cũng đang sững sờ nhìn cô.

...

- Gia Hân là bạn gái cũ của anh đúng không?

Kris chẳng biết từ đâu xông vào rồi nhìn anh trai như bức cung tội phạm. Chấn Nam cau mày:

- Không có phép tắc gì cả!

- Anh trả lời em đi, Gia Hân là bạn gái cũ của anh cũng là con nuôi của mẹ Linh đúng không?

- Ừ.

- Anh... còn yêu cô ấy chứ? – Kris thẳng thắn, có gì đó len lỏi trong mắt anh là lo sợ?

- ...

- Còn yêu?

- Anh sẽ không bận tâm nếu em đeo đuổi cô ấy. Giờ thì về đi anh còn phải làm việc.

- Hình như... cô ấy còn yêu anh.

Chấn Nam chớp mắt nhìn em trai rồi nhặt giọng:

- Cô ấy quên anh rồi.

Kris lặng người nhìn anh trai, “cô ấy quên anh rồi” ý anh là sao?

- Kris, em đến đây khi nào vậy? – Nện gót giày nhọn hoắt lên sàn, Thu Thảo thốt tha bước đến cạnh Chấn Nam, đặt lên bàn một xấp tài liệu không quên nở nụ cười đỏ thắm.

- Anh, em về trước đây.

Kris chào anh rồi lạnh lùng bước ra, sự xuất hiện của cô thư kí kia với cậu không hề tồn tại. Thu Thảo dù tức điên nhưng vẫn phải nhẫn nhịn qua vẻ mặt tươi cười.

- Em trai của anh chẳng xem em ra gì cả. – Cô nũng nịu. – Anh mệt lắm à? Em mát-xa cho anh nhé!

Thu Thảo cũng khéo tưởng tượng, nãy giờ mặt anh lạnh như tiền lấy đâu ra biểu hiện của mệt mỏi chứ. Đôi tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên đôi vai rần rởi, bộ móng đỏ tươi bóng cứng đờ giữa không trung bởi âm vực lạnh lẽo.

- Đừng làm bẩn người tôi.

...

- Bảo Châu cậu là người nổi tiếng đến mấy chỗ này không sợ bị cánh báo giới chụp được sao?

Gia Hân lăm lăm nhìn xung quanh, cả hai đang ngồi trong một quán bar xập xình nhạc tại một bàn trong góc khuất, Bảo Châu thì trùm kín mít.

- Thần tượng thì cũng phải có lúc buồn mà buồn thì cũng cần phải giải tỏa chứ, mình cũng 20 rồi còn đâu. Được rồi, hôm nay là ngày buồn của hai đứa mình phải giải tỏa ra hết mới được.

Bảo Châu cười ha há rồi đưa cho Gia Hân một ly rượu đang song sánh.

- Cậu biết là mình uống rượu vào sẽ thế nào mà.

- Ô... mình quên mất. Này cầm lấy. – Đặt ly rượu xuống, Bảo Châu đưa cho Gia Hân một ly nước cam.

- Mà này cậu thì có chuyện gì buồn hả?
 - Tuần sau là sinh nhật mình đấy. – Bảo Châu rầu rĩ.
 - Ừ. Mình sẽ mua quà cho cậu nhưng đó là chuyện buồn sao?
 - Anh Vũ nói là có buổi tập huấn nên không cùng mình đón sinh nhật được cậu coi có buồn không chứ?
 - Ai biểu anh ấy thi cảnh sát làm gì? Cậu là bạn gái những chuyện này phải hiểu cho anh ấy.
 - Mà Gia Hân... còn cậu thì sao? – Bảo Châu đột nhiên lái sang chuyện Gia Hân.
 - Sao là sao?
 - Kris, em trai cùng cha khác mẹ với Chấn Nam đấy.
 - Minh...
 - Đừng bảo là cậu còn tình cảm với Chấn Nam đấy nhé? Hôm đó cậu không thấy anh ta thân mật thế nào với cô ả kia à còn chưa kể đến anh ta đã bỏ rơi cậu suốt mấy năm qua... Ồ... Gia Hân...
- Gia Hân đột nhiên cúi mặt làm Bảo Châu lúng túng, cái tính nói chuyện thẳng thắn của cô đôi lúc cũng thật tệ hại. Giờ thì vô tình nhắc lại chuyện buồn rồi.
- Minh... mình xin lỗi... mình không cố ý nhắc lại đâu...
 - Minh không sao mà. Giờ mình không còn gì với Chấn Nam nữa.
- Gia Hân cười ngượng rồi hút một ngụm nước cam mát lạnh.
- Minh đi vệ sinh tí. Cậu ở đây nhé!
- Chỉ còn lại một mình, Gia Hân đưa mắt nhìn xung quanh, những ánh đèn đầy màu sắc lia đầy trên sân khấu lướt qua những đường cong uyển mị của những diva xinh đẹp. Cô cười nhặt khi bỗng nghĩ về Chấn Nam và Kris, họ là anh em cùng cha, hai bà mẹ lại là chị em song sinh nên mới giống nhau kì lạ như vậy. Mọi chuyện quá trùng hợp, trùng hợp như thể đã được an bày sẵn.
- Chào cô em xinh đẹp. – Một chàng trai với mái tóc nhuộm xanh kì quái nghiêm nhiên ngồi xuống chỗ của Bảo Châu kèm theo một nụ cười kèn kiệu.
 - Chỗ này có người rồi. – Cô hằn học.
 - Nhưng anh có thấy ai đâu.
 - Tôi nhắc lại chỗ này có người ngồi rồi mời anh ra chỗ khác.
 - Rất có cá tính. Anh đây thích em rồi đấy.
 - Mặt dày thật.
 - Thôi nào đừng giả vờ chứ cưng. Được anh đây để ý là phúc đức của cô em đấy.
- Tên đó cười khoái trá, đưa tay mò mẫm đến bàn tay đang cầm ly nước của cô. Gia Hân nghiêng rằng, mặt đỏ bừng vì giận, cô giựt tay ra định gạt luôn ly nước cam vào mặt hắn thì một giọng chua ngoa cất lên.
- Này cô kia, cô đang làm gì vậy hả?
- Cô gái có mái tóc đỏ cá tính ngênh mặt nhìn Gia Hân, dẫn theo phía sau là một đám trai gái đúng kiểu ăn chơi.
- Cô chán sống rồi hay sao mà dám đụng vào bạn trai của tôi hả? – Cô ả đan chéo tay trước ngực, hất cằm nhìn Gia Hân.
 - Thay vì đứng đây ngênh mặt cô nên quản lí lại tên bạn trai háo sắc của mình đi.
 - Em đừng nghe cô ta nói nhảm, là cô ta dụ dỗ anh đấy. – Tên đó chen vào, lộ rõ bản tính hèn nhát.

- Không có ai bị dụ dỗ mà tự lách đến bàn người khác.

- Cô... – Tên tóc xanh á khẩu.

Cô tóc đỏ liếc nhìn tên bạn trai rồi quay sang Gia Hân, trợn mắt, dù biết là tên bạn trai có tật háo sắc nhưng trước bàn dân thiên hạ mà cô bỏ qua cho cô gái này thì mặt mũi đàn chị như cô còn để ở đâu. Bàn tay cô ả giờ cao chuẩn bị ột cái tát – chiêu thức mà phụ nữ vẫn hay dùng nhất khi đánh ghen.

Gia Hân hơi bất ngờ nên không kịp phản đứng nhưng không thấy một cái tát nào cả chỉ thấy cô ả tóc đỏ xuýt chới với vì tát hụt, Gia Hân đã được kéo ra kịp thời, đầu cô nép vào lòng ai đó.

- Cô làm gì bạn gái tôi vậy?

Giọng nói này? Cô không nghe lầm đó chứ?

- Cô... cô gái này là bạn gái anh à? – Cô ả tóc đỏ lúng túng, mặt đỏ ửng cố mấp môi thành lời. Những cô gái có mặt ở đây dường như đã bị đốn quy trước vẻ đẹp ma mị của chàng trai bao gồm Gia Hân.

- Ừ.

- Anh nên dạy lại bạn gái mình đi. Cô ta dám dụ dỗ bạn trai tôi đấy.

- Không thể nào. Tôi thế này mà bạn gái tôi còn đi dụ dỗ người khác sao? Cô nên xem lại bạn trai mình thì hơn.

Chấn Nam nhướng mày lộ rõ vẻ khinh khi rồi nhanh chóng kéo tay Gia Hân đi bỏ lại sau lưng một đồng đồ nát, vỡ vụn từ trái tim của những cô gái.

- Anh buông tôi ra. – Gia Hân giằng tay ra vì anh xiết quá chặt, cô đau.

- Sao lại tới đây? – Chấn Nam nhìn cô nhưng vẫn giữ khư cổ tay cô.

Gia Hân quay sang hướng khác tránh cái nhìn độc đoán:

- Chơi.

- Đừng có trả lời cộc lốc như thế.

- Thích.

- Tôi không thích.

Chấn Nam gằng từng chữ, xiết mạnh tay cô đến đỏ ửng, mắt hằn lên những vết đỏ khiếm dâm.

- Lục Chấn Nam anh làm gì vậy? Mau buông tay Gia Hân ra.

Cũng may Bảo Châu xuất hiện, kéo tay cô ra khỏi tay Chấn Nam nếu không cô đau đến khóc mất. Bảo Châu lúc đi vào nhà vệ sinh thì đột nhiên bắt gặp một tay báo chí, hẳn khá là có tiếng trong ngành về khoản tin lá cải, để giữ hình tượng cô phải trốn cả buổi trong nhà vệ sinh khi bước ra ngoài thì chỉ kịp thấy ai đó đang kéo Gia Hân đi không ngờ là Lục Chấn Nam.

- Gia Hân cậu không sao chứ? – Bảo Châu quay sang hỏi han.

Gia Hân lắc đầu, mặt cúi gằm.

- Cô đưa cô ấy đến đây phải không?

- Là tôi đấy thì sao nào?

- Đừng có đưa Gia Hân đến mấy chỗ này.

- Hơ... bọn tôi đi đâu có liên quan gì đến anh, anh lấy tư cách gì để phàn nàn? Lục Chấn Nam anh đừng có chen chân vào cuộc sống của Gia Hân nữa, cậu ấy khổ đủ rồi.

Bảo Châu xô vào mặt Chấn Nam một tràng rồi vùng vằng kéo Gia Hân ra xe. Từ khi Chấn Nam bỏ rơi Gia Hân cô đã không còn chút ưu ái gì với con người này nữa dù có leader hay bạn thân của Lâm Vũ cô cũng mặc.

...

- Anh kêu tôi ra đây chỉ để đứng thế này thôi à? – Gia Hân vòng tay trước ngực nhìn chàng trai tóc vàng, đang ăn trưa thì bị anh ta một hai lôi ra sân bóng rổ.

- Không.

- Không chứ gì?

- Em vẫn còn yêu anh Chấn Nam chứ?

Kris buông một câu hỏi như hạ một bài toán khó, Gia Hân hơi bất ngờ tay cô buông thõng.

- Anh... Sao lại hỏi vậy?

- Anh muốn xác thực.

- Tôi quên anh ấy rồi.

- Em nói dối.

- Vậy sao anh còn hỏi tôi chứ?

- Em phớt lờ anh chỉ vì anh giống Chấn Nam phải không?

- Tôi...

- Anh muốn được đeo đuổi em Hoàng Gia Hân.

- Sao cơ? – Cô hỏi lại như không tin vào tai mình.

- Anh nói là anh sẽ đeo đuổi em cho đến khi nào em yêu anh.

- Anh biết tôi vẫn còn tình cảm với Chấn Nam mà...

- Anh sẽ giúp em quên hết. Chẳng phải cách tốt nhất để quên một người là yêu người sau say đắm hơn sao.

Kris đưa cô từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, rõ ràng anh ta biết là cô còn tình cảm với Chấn Nam vậy mà...

- Anh là đồ ngốc. Làm thế thì được gì chứ chỉ khiến tôi và anh đau khổ hơn thôi.

- Anh Chấn Nam đã nói sẽ không bận tâm nếu anh theo đuổi em, anh ấy thật sự đã hết yêu em rồi. Em mới là kẻ ngu ngốc đấy.

Gia Hân chỉ vừa mới quay lưng định bước đi thì bị câu nói của Kris chặn lại, người cô run lên nước mắt lăn dài nghẹn đắng ở cổ họng. Kris nói đúng Chấn Nam anh ấy hết yêu cô rồi, trái tim anh ấy đã thay đổi từ ba năm trước, nếu anh ấy yêu cô thì sẽ không bỏ rơi cô rồi bất ngờ trở về tay trong tay với người con gái khác.

- Em... khóc à? Anh... anh xin lỗi... anh không cố ý đâu...

Kris liên tục gỡ đầu, tay chân lóng ngóng, nước mắt của con gái là thứ anh sợ nhất.

- Anh xin lỗi... Em đừng khóc nữa có được không? Để người khác nhìn thấy họ sẽ là anh ăn hiếp em đấy.

Gia Hân đột nhiên ngừng mặt nhìn Kris, đôi mắt đỏ hoe nhưng tuyệt nhiên không còn vầng chút nước.

- Anh là đồ ngốc.

Gia Hân nói xong thì bỏ đi để lại Kris với bộ dạng không hiểu gì. Vừa nãy rõ ràng là khóc mà sao giờ lại...? Đúng là khó hiểu.

...

Sáng khi những chú sẻ vươn dài chiếc cổ tiếng hót trong veo gọi ngày mới, tia nắng mỏng xuyên khỏi tầng mây len lỏi qua ô cửa kính còn vươn chút sương sớm.

Khung cảnh sẽ thật thanh tịnh nếu không có tiếng kêu gầm gú của một thằng... điên nào đó làm cả khu phố như náo loạn.

Gia Hân rúc mình trong chăn, bịt chặt tay nhưng không thể nào phớt lờ được khi cái tên mỹ lệ của mình đang bị gầm gừ dưới kia. Cô nheo mắt, uể oải ngóc đầu ra cửa sổ xem xét và cảnh tượng trước mắt làm cô tỉnh ngủ hẳn, trời đất Kris đang đứng bên cạnh chiếc BMW đen và gào thét tên cô, đáng nói hơn là trên chiếc xe có dòng chữ “I love U” màu đỏ to đùng. Tên này muốn cô xấu hổ đến chết hay sao ấy? Gia Hân định bước xuống la cho anh ta một trận nhưng rồi nghĩ lại, cô đeo headphone vào, trèo lên giường rúc đầu vào chăn để trốn nắng và tiếp tục giấc ngủ. Cứ để tên điên đó như thế rồi sẽ có bảo vệ đến lôi anh ta đi, khu phố này an ninh rất chặt.

Một lúc sau, đang chìm trong giấc ngủ và những bản nhạc nhẹ nhàng, Gia Hân hé mở mắt khi tấm chăn yêu quý và headphone đã bị ai đó giật mạnh ra. Cô bật dậy như một thây ma được ban nguồn sống.

- Anh... sao lại vào đây được?
- Chị Rin cho anh vào đây. – Kris nhướn mày rồi ung dung ngồi lên giường.
- Anh ra ngoài mau sao có thể tự tiện vào phòng riêng của con gái hả?
- Ai bảo em không ra gặp anh.
- Trông anh như một thằng điên vậy tôi mà đứng với anh thế nào cũng bị hiểu lầm cho xem.
- Em dám nói anh điên hả? Vào thay đồ rồi đi với anh.

Kris cốc vào trán cô một cái rõ đau khiến cô “A” lên một tiếng, nhắm mắt ôm lấy trán.

- Đi đâu cơ?
- Đi chơi.
- Không đi.
- Vậy anh sẽ ở lì đây.
- Anh...

Gia Hân bậm môi chọn đại một chiếc váy rồi chạy vào phòng tắm, Kris luôn “mặt dày” như thế và bắt cô phải làm theo ý anh. Sự ngang tàn này thật giống với Chấn Nam chỉ là cách thể hiện của mỗi người khác nhau, Kris dùng cách khá trẻ con còn Chấn Nam dùng tất cả sự tàn bạo của mình để bắt ép người khác.

Kris ngồi trên giường đảo mắt xung quanh, lần đầu tiên anh ở trong phòng riêng của con gái nên có chút ngại ngùng. Bước về phía chiếc kệ nhỏ trên tường, Kris đưa tay lấy xuống một chiếc máy ảnh màu trắng khá đẹp mắt. Trong một phút tò mò, anh lục lọi album ảnh nhưng lạ thật chỉ có một bức ảnh lại là bức ảnh của con trai đang đưa máy ảnh lên nên không rõ mặt nhưng cái dáng người này...

63. – Chương 63

Xe dừng lại trước trung tâm mua sắm mà lần trước Gia Hân và Kris gặp nhau, sau một hồi cãi vã anh cũng chịu tháo mấy cái chữ màu đỏ trên xe xuống. Càng tiếp xúc Gia Hân càng nhận ra con người này rất trẻ con rất giống Chấn Nam chỉ khác ở cách thể hiện. Đáng ghét sao cô lại nghĩ đến Chấn Nam chứ? Không được! Tuyệt đối không được!!! Gia Hân tự trấn tĩnh mình như thế.

- Đi chơi mà đến đây sao?
- Anh cần mua vài thứ chở em theo để giúp anh lựa. Mắt thẩm mỹ của con gái chắc tốt hơn con trai.
- Vậy mà có người đã gạt phắt sự lựa chọn của tôi đó thôi.
- Em nói gì cơ?

- Không có gì?
- Mà em cũng nên đổi cách xưng đi. Xưng “tôi” hoài anh không thích đâu.
- Mặc anh.

Gia Hân bấu môi chăm chọc rồi bước nhanh về phía trước, Kris cười thích thú nhìn theo ít ra cô không còn phớt lờ anh như trước.

- Đây mua áo đôi đi. – Kris chỉ tay về một cặp sơ mi dành cho tình nhân.
- Chúng ta đâu phải là một đôi mua áo đôi làm gì?
- Rồi sẽ thôi mà.
- Không-bao-giờ.

Gia Hân nhấn mạnh từng chữ rồi lại bước nhanh lên phía trước, Kris nghiêng đầu ngắm cặp áo sơ trắng có đường kẻ lạ mắt rồi cũng rảo bước theo sau.

Giờ Gia Hân đang say sưa ngắm chiếc váy màu xanh dương trong khi Kris thử đồ, những vật màu xanh dương luôn hút hồn cô từ ánh nhìn đầu tiên.

- Gia Hân cậu cũng đến đây mua sắm à?
- Thu Thảo?!! – Gia Hân ngỡ ngàng nhìn người vừa xuất hiện trước mặt mình, hôm nay Thu Thảo mặc một chiếc váy ren màu đen, tay bện với túi lớn túi nhỏ.
- Mình và anh Chấn Nam đang đi mua sắm, anh ấy đang tính tiền bên kia, chủ nhật nào anh ấy cũng dẫn mình đi mua sắm không thì đi chỗ này chỗ nọ.

Cánh môi đỏ thắm vẽ một nét cười rất khéo, khéo là ở cái hàm ý thách thức, trêu người của nó.

- Chuyện đó cậu không cần phải khoe khoang với mình đâu. – Gia Hân ra vẻ bất cần.
- Cậu không thấy đau lòng sao?
- Không.
- Vậy thì tốt mình cứ sợ cậu đau lòng tới nỗi trốn trong phòng khóc tức tưởi vậy thì mình thấy tội lỗi lắm. – Thu Thảo làm mặt buồn rười có ý mỉa mai.
- Tôi thấy người trốn trong phòng khóc là cô mới đúng đấy. Xem ra thì cô vẫn hay như vậy mỗi lần bị anh hai tôi hắt hủi nhỉ?

Sự xuất hiện của Kris làm Thu Thảo khá bất ngờ, cô mở to đôi mắt với hàng mi giả cong vút.

- Kris? Sao em lại ở đây?
- Đừng có xưng “chị” gọi “em” thân thiết như vậy, cô nhỏ tuổi hơn tôi đấy.
- Chẳng lẽ chị không thể xưng hô như thể với em trai của người yêu mình sao? – Thu Thảo nhanh chóng lấy lại nét mặt bình tĩnh trước những câu nói cay cú cô tình đá xoáy của Kris.
- Chị bị hoang tưởng à? Anh hai có bao giờ thừa nhận chuyện đó đâu.
- Chuyện gì vậy?

Cuộc nói chuyện kết thúc nhờ sự can thiệp của Chấn Nam nhưng giờ đây lại mở ra một không khí ngột ngạt, nặng nề không kém. Bốn người họ đang ngồi trong một quán cà phê thuộc trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố. Gia Hân đang ngồi đối diện anh, có những cảm giác mơ hồ cuốn lấy mở hỗn tạp trong lí trí và trái tim cô.

- Hai người đang hẹn hò à?

Thu Thảo lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề nhưng lại làm mọi thứ trở nên ỉu dột một cách kì lạ.

- Đúng vậy. (Không phải) – Cả hai đồng thanh nhưng câu trả lời lại hoàn toàn trái nghĩa.

- Gia Hân cậu không cần phải ngại đâu. Hẹn hò yêu đương đâu có gì là xấu chứ.
- Nếu cậu đã nói vậy thì cứ cho là vậy đi.

Nhâm nhi ly capuccino Gia Hân lãnh đạm nói, ánh mắt cô lướt sang Chấn Nam thì khựng lại, không nhằm chứ anh đang nhìn cô, chăm chăm.

- Em nghĩ là anh rất bận. Sao lại có thời gian rảnh rỗi đến mấy chỗ này? – Kris lên tiếng cắt đứt tia nhìn của anh trai.
- Kris, anh cậu làm việc cả tuần rồi cũng phải để anh ấy nghỉ ngơi chứ.
- Tôi nhắc lần cuối khi anh em tôi đang nói chuyện cô tuyệt đối không được xen vào. – Kris gắng giọng, đủ để thấy anh đáng sợ thế nào qua sự sợ hãi của Bảo Châu.
- Em hẹn hò được chả nhẽ anh không được.

Câu trả lời của Chấn Nam khiến Thu Thảo vui sướng đến không sao tả xiết, ý anh là đang hẹn hò cùng với cô cũng là đang xác thực mối quan hệ của hai người trước cậu em trai và người yêu cũ. Còn Gia Hân chỉ im lặng, nén lại từng bậc cảm xúc đang dâng lên trong lồng ngực.

- Vậy em không làm phiền anh hẹn hò nữa. Em đi đây.

Kris nói gọn rồi kéo Gia Hân đi. Bàn tay Kris đang nắm lạnh ngắt và đang run lên.

- Em buồn không?
- Có lẽ...
- Sự mạnh mẽ của em chỉ là một cái vỏ.

Kris không nói thêm mà tập trung lái xe, nếu còn ở lại thêm Gia Hân chắc không chịu nổi, cô gái này chỉ là mạnh mẽ ở bên ngoài, cô ấy mỏng manh và dễ vỡ hơn bất cứ thứ gì.

...

Duy Anh đã biết về mối quan hệ giữa Kris và Chấn Nam cũng biết việc Kris có ý đeo đuổi Gia Hân nhưng anh nghiêm nhiên không nói gì, Chấn Nam trở về đối với Gia Hân như một vết thương lâu ngày tái phát, anh không muốn tạo thêm áp lực cho em gái mình. Hơn hết, với Duy Anh của hiện tại thù hận đã không còn quan trọng, họ Lục và họ Hoàng ít ra hiện giờ có thể xem nhau như đối tác làm ăn. Chị dâu Gia Hân là người đóng vai trò quan trọng trong việc xóa bỏ nỗi thù hận ấy, ma lực của tình yêu thật không thể xem thường!

Kris không ít lần đến nhà rủ rê Gia Hân, những lần như thế đều được chị Rin thông qua một cách dễ dàng, chị ấy rất có thiện cảm với Kris nên vẫn hay “khuyến khích” việc cô đi cùng Kris khác hẳn với ông anh trai quý hóa. Gia Hân vẫn hay thắc mắc không biết Kris đã làm gì mà khiến chị cô râm rắp về phe anh ta như thế.

Ở trường, Kris luôn bám theo cô không hẳn là phiền, cũng nhờ vậy mà những vệ tinh xung quanh cô bị anh thẳng chân đá sang một bên thế là một làn sóng dư luận lại nổi lên về mối quan hệ mật thiết của “hoàng tử Kris” với cô tiểu thư họ Hoàng. Dần dà Gia Hân cũng quen với sự hiện diện của Kris, anh cứ như không khí hòa vào từng nhịp thở của cô. Gia Hân thích Kris là sự thật nhưng nói cô yêu anh thì hoàn toàn sai. Thích và yêu vốn là hai định nghĩa khác nhau. Với Gia Hân, Kris là một người bạn thân, một người luôn quan tâm và sẵn sàng lắng nghe những suy nghĩ của cô.

Hôm nay trường Kinh Tế có trận giao hữu bóng rổ với trường Bách Khoa, Kris năng nặc bắt cô đến xem vì hôm nay là lần đầu tiên anh ta ra trận từ khi về nước. Kris từng thú nhận với cô lần trước anh vào sân bóng đá chỉ vì muốn cô xem nhưng cô lại bỏ đi nên anh đã thẳng chân đá quả bóng về phía cô. Đủ để biết Gia Hân tức đến chừng nào, phải mặt dày lăm Kris mới năn nỉ cô đừng giận anh nữa. So với bóng đá thì Kris mê bóng rổ hơn, nhờ chiều cao nổi bật và kỹ thuật điêu luyện anh được cả đội cho đảm nhiệm vị trí quan trọng nhất.

Cổ động viên đông nghẹt khó khăn lắm Gia Hân mới tìm được một chỗ ngồi được coi là tạm ổn, Kris cũng nhiều lần dẫn cô đến xem anh tập ban đầu thì không mấy hứng thú nhưng Kris chơi rất cừ và đẹp mắt làm cô không hứng thú cũng hơi thích thích.

Trận 1 trường Kinh Tế thua nhưng xem ra là có chủ ý cả. Trận 2 trường Kinh Tế cân bằng được tỉ số đẩy trận cuối lên độ cao trào nhất. Cổ động viên không ngừng la hét, họ yêu bóng rổ chỉ 1 phần còn yêu người chơi bóng rổ thì chiếm hẳn 9 phần. Kris lâu lâu lại nhìn lên chỗ cô, Gia Hân cười cười đáp lại, kéo tay xuống theo kiểu “Fighting!!!”.

Sau những giây phút căng thẳng đổ mồ hôi trường Kinh Tế đã giành chiến thắng với tỉ số áp đảo. Hiện tại Kris đang bị bao vây bởi fan hâm mộ, anh ta về nước chưa bao lâu mà đã trở thành nhân vật nổi tiếng của trường Kinh Tế quả thật không tầm thường.

- Anh được hâm mộ thật đấy. – Gia Hân nói với Kris khi anh đang bước về phía cô.
- Em dám đứng nhìn anh bị họ sờ mó vậy hả? – Mặt Kris hầm hầm như đang giận dữ.
- Tôi thì làm được gì chứ? Mà sao họ dễ dàng buông tha anh vậy?
- Thì anh nói bạn gái anh đang chờ. Anh đi thay đồ rồi mình đi ăn nhé, bạn gái!

Kris nhấn mạnh hai từ cuối, nháy mắt rồi rời đi. Chỉ tại anh ta như thế mà mọi người mới đồn đại này nọ, thật là!!! Một lát sau khi Kris vừa bước ra...

- Gia Hân cẩn thận!!!

Bịch.

Với tốc độ cực nhanh và mạnh, một quả bóng rổ đập mạnh vào vai Gia Hân khiến cô suýt ngã cũng may Kris đỡ kịp chỉ là anh không thể đỡ thay quả bóng đó cho cô hoặc hay nhanh tay kéo cô tránh khỏi đường bóng đó. Muộn rồi.

- Em không sao chứ? Có thấy đau ở đâu không?

Kris hốt hoảng hồi hồn, Gia Hân chỉ ôm lấy vai lắc đầu. Kris xiết chặt nắm đấm tiến về phía đám người trường Bách Khoa, đâm vào mặt tên thủ phạm. Rõ hèn hạ, bọn chúng thua nhưng không phục còn định giở trò với người của anh. Bây giờ đã không còn là trận đánh giữa Kris và tên đó nữa mà trở thành trận đánh giữa trường Kinh Tế với Bách Khoa. So tài bóng rổ không thôi họ còn so thêm võ nghệ và sức mạnh, sân bóng trở nên hỗn loạn cả hai bên không ai chịu nhịn cứ thế lao vào nhau. Mọi người chỉ biết đứng nhìn, họ đánh nhau tập thể thế này thì có ai mà dám vào can.

Cho đến khi cả hai bên đã mang đầy thương tích, đội bảo vệ mới chạy vào can ngăn...

- Đau không?
- Không đau được sao?
- Ai biểu anh đánh nhau làm gì chứ? Tôi đã nói là không sao rồi mà.
- Ai biểu tụi nó dám động đến người của tôi.
- Người của anh? Tôi là của anh khi nào hả?
- Ai biết đâu.

Gia Hân liếc xéo một cái, cô bặm môi gỡ miếng băng cá nhân ra rồi ấn mạnh lên mặt ai kia.

- A!!! Đau...

...

Gia Hân bước nhanh vào trường, không hiểu sao sáng sớm thức dậy mà đầu đã đau như búa bổ, vì trễ nên cô chỉ ăn vài miếng bánh mì, định mang theo thuốc đau đầu đến trường nhưng rồi lại quên.

Chợt nhớ ra chuyện gì đó cô đưa tay lục lợi túi, tài liệu hôm nay không biết cô có đem theo không nữa hay là để quên trên xe nhỉ? Vừa đi vừa lục túi, Gia Hân không để ý nên đâm sầm vào ai đó suýt nữa ngã.

- Xin lỗi... ơ... anh...
- Em học ở đây à?
- Vâng!
- Kris cũng học ở đây.
- Anh ấy là tiền bối của em. Tối giờ rồi em vào lớp đây.
- Đây, khoan đã. Đưa tôi tới phòng giáo viên.

Gia Hân đi trước, Chấn Nam bước theo sau. Anh đến trường là vì chuyện đánh nhau của Kris, nhà trường rất nghiêm nghị đối với chuyện đánh nhau của sinh viên huống hồ chỉ chuyện lần này ảnh hưởng ít nhiều đến mối quan hệ của hai trường Đại học.

Gia Hân vừa đi khỏi phòng giáo viên một đoạn, mặt cô buồn rười rượi, thần thái sứt mẻ như cây cỏ héo hon, chạm mặt Chấn Nam cứ như chạm vào vết thương đang rỉ máu vậy. Cô còn yêu anh, nhiều lắm nhưng... nỗi đau của xa cách là rào cản lớn nhất khiến cô hắt hủi những yêu thương của chính mình.

Đầu Gia Hân đưa buốt, tay chân không còn tí sức lực, trước mắt nhòe đi và cô lịm dần trên nền gạch lạnh cứng.

...

Cô tỉnh dậy trong tình trạng đang được truyền nước biển, đầu cũng bớt đau nhưng cơ thể cứ như rã rời. Gia Hân đang ở trong phòng y tế của trường, nơi này với cô hơi bị quen thuộc thì phải.

- Em đau ở đâu à?

Kris ngồi bên cạnh lo lắng hỏi, lúc này cô mới nhận ra sự có mặt của anh. Trong hoàn cảnh thế này cô cũng ngầm hiểu ra chuyện gì đã xảy ra với mình. Chắc Kris đã đưa cô vào đây hoặc hay ai đó tốt bụng đưa vào, Kris hay tin rồi chạy đến đây. Chỉ có 2 trường hợp như thế mà thế nào cũng không quan trọng.

- Tôi bị ngất sao?
- Ừ.
- Có chuyện gì với anh vậy? – Cô nheo mắt.
- Chuyện gì là chuyện gì?
- Tôi thấy anh kì lạ lắm.
- Có gì đâu. Em nghỉ ngơi đi tôi ra ngoài mua đồ ăn cho em.

Gia Hân khó hiểu nhìn theo Kris, chưa bao giờ Gia Hân thấy anh lạnh nhạt và trầm ngâm như thế, còn đổi cách xưng hô nữa “tôi” cơ đấy. Chỉ những khi bức bối anh mới như thế. Nhưng chuyện gì khiến anh bức bối chứ?

64. – Chương 64

Warning: Có vài cảnh nóng nhưng không quá giới hạn đâu!!! *Cười ngượng*

Chiều tà. Nắng tắt. Hoàng hôn buông. Gió vi vu trên những hàng cây còn vương vẩn vệt nắng chiều. Biệt thự trắng lộng lẫy trong mơ tưởng. Bản nhạc cuối ngày đượm chút buồn nên thơ.

Thả mình lên giường, Chấn Nam nhắm nghiền mắt, đưa tay vuốt đám tóc lòa xòa trước trán, áo vest bị hất sang một bên, cà-la-vát xộc xệ dưới chiếc cúc thứ hai đã bị bung ra từ lúc nào. Đằng sau một vị chủ tịch trẻ tài năng, hào nhoáng là một chàng trai mang trong mình nỗi cô đơn bất tận. Không phải là không ai bên cạnh mà là khi có nhiều người bên cạnh vẫn thấy cô đơn nói chính xác hơn là khi cuộc sống của anh thiếu đi một hơi thở, một con tim, một người nụ cười của ai đó, cũng giống như một bức tranh thiếu đi một mảnh ghép thì mãi mãi không thể hoàn hảo.

Cuộc đời cứ xoay anh theo nhiều ngã rẽ. Nửa vòng trái đất. Sau ngần ấy năm, trở về, gặp lại, tất cả quay về điểm xuất phát. Phải chăng anh đã đánh cược quá lớn? Lòng tự trọng cao vời rồi buông lơi của bầu trời của mình lúc nào không hay.

“Em ngốc quá đâu có biết anh cố ý va vào em. Em thờ ơ thật, anh luôn nhìn em từ phía sau đấy. Em cứ nhìn thẳng nên không thấy anh cười. Thấy em ngất, anh hoảng lắm. Vội đưa em vào phòng y tế, biết anh lo thế nào không? Em chưa lớn nên đâu hiểu hết mọi chuyện“.

Chợt có cảm giác như bàn tay ai đó đang đặt lên vai mình và bắt đầu vuốt ve, Chấn Nam vẫn nhắm nghiền mắt, tay buông thõng trên nệm giường. Bộ móng đỏ, những ngón tay thon dài mềm mại, những cái chạm mơn mơn của da thịt, một móng tay đỏ tươi ấn nhẹ xuống vòm ngực rần rở và kéo một đường dài, cảm giác tê rất hòa vào từng thớ thịt, cuộn tròn trong máu. Thu Thảo ngồi trên giường, cúi thấp người, bộ ngực căng tròn thấp thoáng qua chiếc váy ngủ khiêu gợi, phả từng hơi thở ấm nóng vào tai Chấn Nam, tay không ngừng vuốt ve những đường rạo rực khiến thân nhiệt cả hai bắt đầu nóng lên.

- Em yêu anh!

Thu Thảo thì thầm vào tai Chấn Nam, thấy anh không phản ứng mạnh, mày chỉ hơi cau lại, cô lại tiếp tục những hành động kích thích, cánh môi đỏ thắm chạm vào môi anh và bắt đầu đi sâu vào khoang miệng, lưỡi nghịch ngợm vét một đường trên cánh môi, Thu Thảo không chờ đợi thêm vừa dán môi vừa cởi bung từng chiếc cúc áo trên áo sơ mi trắng của Chấn Nam. Cánh môi đỏ thắm hôn lên vòm ngực rần rở in hằn một vết sọc mờ rồi lại chòm lên, hai cánh môi chạm vào nhau, quần lẩy từng hơi thở trong khoang miệng một cách cuồng nhiệt.

Mở mắt, Chấn Nam đẩy mạnh khiến Thu Thảo không kịp giữ thăng bằng ngã lăn xuống sàn, cánh môi đỏ thắm rỉ một dòng đỏ tươi, đau rát, Chấn Nam cắn môi cô.

- Bẩn thỉu.

Anh đứng bật dậy, kéo lại cổ áo rồi đi thẳng vào nhà tắm để lại cho cô một cái nhìn sắc lạnh.

Hai tay chống hờ trên nền nhà lạnh cóng, cánh môi đỏ thắm nhếch một đường ủy mị. Một giọt, hai giọt... nước mắt chảy dài trên gương mặt cô. Đau đớn, tuyệt vọng, nhục nhã!!! Tất cả hòa quyện vào nước mắt.

Những tiếng tút ngân dài trong vô vọng, Gia Hân bực bội nhìn lại màn hình điện thoại chỉ còn một màu đen u tối. Không đi học, không tập bóng rổ cũng không liên lạc được, cả tuần nay kể từ hôm Gia Hân bị ngất Kris như bốc hơi. Liệu cô có làm gì khiến anh ta giận không nhỉ? Cái con người đó bề ngoài là vậy nhưng tính tình rất trẻ con, dễ giận mà còn giận dai nữa chứ. Không hiểu đám con gái mê anh ta ở điểm nào!!!

- Gia Hân làm gì ngồi thừ ra vậy? Nhớ “hoàng tử Kris” của cậu à? – Cô bạn vỗ vai Gia Hân rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Làm gì có chứ, chuyện tụi kia đồn cậu cũng tin à?

- Mình đùa thôi mà. Có cái này cho cậu nè.

Cô bạn mỉm cười lấy trong balo ra một tấm thiệp sinh nhật màu hồng được trang trí rất dễ thương.

- Tối nay không bận gì thì tới quán Su phòng 157A nhé!

- Ừ. Mình nhất định sẽ đến.

Gia Hân nhoẻn miệng cười, cô bạn kia nháy mắt một cái rồi cũng chạy đi mất, chắc là bạn rộn đi phát thiệp. Gia Hân không thích tiệc tùng nhưng vì là bạn cùng lớp lại hay ngồi gần và giúp đỡ cô từ chối thì chỉ sợ mất vui.

Điện thoại reo. Từ nước ngoài gọi đến. Cô bắt máy:

- Alo!

- < ...=“”>

- Kris à? Anh biến đi đâu một tuần nay vậy?
- < ...=“”>
- Sao? Anh đang ở Mỹ?

...

Chào tạm biệt anh tài xế, Gia Hân rảo bước vào trong trên đôi giày bánh mì màu đen có dây buộc, hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trơn màu rêu phối cùng chiếc váy xếp màu đen trên đầu gối, đúng theo style cá tính, trẻ trung. Su là một quán karaoke có tiếng của thành phố với phòng ốc rộng rãi, tiện nghi rất thích hợp với các buổi tiệc nhỏ như sinh nhật.

Gia Hân khựng lại trước sảnh lớn, lúc sáng nhỏ bạn nói phòng nào ấy nhỉ? Thôi rồi cô cũng không mang theo thiệp mời vì chỉ là tiệc sinh nhật nên cô nghĩ không cần mang theo. Cô gọi ngay cho nhỏ bạn.

- Cậu nói gì? Ồn quá mình không nghe thấy.
- < ...=“”>
- 157 phải không? Được rồi mình vào ngay.

Dừng lại trước cửa phòng 157, Gia Hân mừng rơn vì cuối cùng cũng tìm được. Cô đẩy cửa bước vào.

Gia Hân đứng hình trước cảnh tượng trong phòng, cô nhầm phòng rồi mà sẽ không có gì đáng nói nếu đôi trai gái trong này không say sưa làm chuyện đó trước mặt cô. Có lẽ họ quá tập trung mà không hay biết có người mở cửa. Chứng kiến cảnh đó Gia Hân không khỏi ngượng ngùng cô định âm thầm bước ra nhưng lúc đó, người con gái bỗng cúi đầu xuống vòm ngực của người con trai và gương mặt chàng trai vì thế cũng hiện rõ trong mắt cô.

Gia Hân chết đứng, mọi giác quan đều mất hết. Người đó sao có thể là Chấn Nam cơ chứ? Chấn Nam ngả đầu lên sofa, tay ôm ấp, vuốt ve một thân hình bốc lửa chỉ có áo lót và quần đùi. Gia Hân vẫn đứng đó, mắt ran rớt, có thứ gì đó đổ vỡ, những mảnh vỡ nhọn hoắt của hạnh phúc đâm vào tim cô.

Đau rát!!!

Muốn chạy nhưng tê cứng, muốn khóc nhưng khô hốc, muốn nhắm mắt lại nhưng cay rất.

Cô gái đó ngồi trên đùi anh, chạm môi lên môi anh, gỡ từng cúc áo. Anh nhắm mắt, anh vút ve cô ta, anh thả mình lêu lổng. Họ trao nhau những cái hôn nồng nhiệt, những cái chạm da thịt mơn mớn, cả hai vấy mình trong ngọn lửa tình dục.

- Cô là ai?

Lúc cả hai đối tư thế, cô gái đó đã nhìn thấy Gia Hân, cô ta rất ngạc nhiên xen lẫn khó chịu phải rồi đang là lúc cao trào. Chấn Nam nhìn cô, nhíu mày nhưng tay vẫn ôm eo cô gái kia. Gia Hân nhìn trân trân vào cánh tay anh mà hận muốn cắn, muốn chặt nó thành trăm mảnh.

- Cô có biết là đang làm phiền người khác không hả? Mau đi ra. – Cô ta nạt lớn.
- Ra ngoài. – Chấn Nam lạnh giọng, không ai để ý cánh tay anh đã thu về.

Phải rồi, sao cô lại đứng đây “xem phim” thế chứ? Lẽ ra phải bỏ đi ngay từ đầu, cô đang làm phiền họ, kì thật. Phải đi thôi. Mệt lắm rồi! Gia Hân cắn chặt môi, cố nhích đôi chân tê cứng.

- Tôi nói cô ra ngoài. – Chấn Nam đột nhiên hét lên làm Gia Hân khựng lại nhưng không phải với Gia Hân mà là cô gái bên cạnh.

- Em? Sao em phải ra ngoài chứ? Chúng ta đang vui vẻ đừng vì con nhỏ đó mà mất hứng chứ anh yêu.

Cô ta ỏng ẹo đưa tay vuốt má Chấn Nam nhưng bị anh gạt phắt, mặt cô ta đành lại có chút sợ hãi.

- Cô! Ra ngoài. – Bằng đôi mắt giết người, Chấn Nam nhìn thẳng vào cô ta, âm vực nhẹ mà sắc.

Mặc vội áo, cô ta bước ra cửa không quên huých mạnh vào vai Gia Hân khiến cô nhăn mặt. Gia Hân nhìn anh một cái rồi cũng quay đi, cô thật không muốn nhìn thấy Lục Chấn Nam của hiện tại. Hư hỏng quá rồi!

- Ai bảo em ra ngoài?

Gia Hân quay lại nhìn anh, khó hiểu!!!

- Lại đây. – Anh ra lệnh.

Nhưng Gia Hân không mảy may tới, cô quay đi và không có ý định nghe lời.

- Cãi lời tôi sao? Lại đây nếu không thì đừng trách. – Chấn Nam gằng giọng như đang kiểm chế điều gì, bực tức sao?

Đứng lại ở khoảng cách an toàn, Gia Hân nhìn anh như muốn hỏi chuyện gì, trong mắt pha chút căm giận và khinh khi. Gia Hân thì vẫn là Gia Hân không bao giờ có thể trái lời Chấn Nam.

- Sao tới đây? – Vất chéo chân, anh nhâm nhi ly rượu vang, sơ mi trắng vẫn còn bung một hàng dài.

- Sinh nhật. Nhầm phòng.

- Đừng có nói chuyện cộc lốc với tôi. Em vừa làm tôi mất hứng. Tính sao đây?

- Để tôi kêu cô ấy lại rồi hai người muốn làm gì cũng được. Xin lỗi đã làm phiền. – Gia Hân lần nữa định quay đi, cổ nén cảm xúc qua vẻ mặt bất cần.

- Nhưng... tôi không muốn cô ta. Em thế đi. Tôi trả gấp đôi.

- Anh... anh coi tôi là loại con gái đó sao? – Cô phẫn nộ.

- Không. Tôi trả em gấp đôi.

(Ring Ring)

Điện thoại Gia Hân reo.

Không để cô có cơ hội quay đi, anh nhanh chóng chớp lấy tay cô kéo vào lòng thuận thế đè xuống sofa. Vì quá bất ngờ nên cô bị anh ôm trọn, điện thoại văng xuống sàn.

- Buông tôi ra.

Gia Hân cố vùng ra dù tay và chân đều bị kiềm chặt. Anh hôn lên môi cô, một nụ hôn mang chiều sâu rồi luyến tiếc rời môi xuống cổ, hai chiếc cúc áo đầu tiên bị bung ra, Gia Hân hoảng sợ cắn chặt môi, nước mắt lăn dài trên má. Chấn Nam đây ư? Chấn Nam mà cô yêu đây ư?

Cắn nhẹ lên vành tai cô, anh thì thầm phả ra từng hơi thở ấm nóng.

- Em càng lớn càng xinh càng muốn khiến tôi thành tội đồ.

Bị đau, Gia Hân không khỏi rên lên khe khẽ điều này càng làm dục vọng trong anh nóng bùng lên. Chấn Nam nhếch môi rồi tiếp tục cái hôn cuồng nhiệt và những cái vuốt ve mẫn cảm. Đắng. Nụ hôn của anh chỉ còn vị đắng nghét tan trên đầu lưỡi. Gia Hân khóc không thành tiếng. Kinh tởm là tất cả những gì cô còn cảm nhận được. Gia Hân cắn mạnh vào cánh môi đang ngấu nghiến môi mình, vị tanh tan dần trên đầu lưỡi.

- Chết tiệt. Em nghĩ có thể làm tôi đau bằng cách đó sao?

Hớp một ngụm rượu, Chấn Nam lại kề môi lên môi cô, có phần mạnh bạo hơn lúc nãy. Mùi rượu xốc trong vị giác, hơi men hòa vào hơi thở. Gia Hân bất lực. Đau đớn, tủi nhục đang giết dần giết mòn tâm hồn và thể xác cô. Chấn Nam, anh là ác quỷ!!!

- Đừng mà. Xin anh...

...

Dưới ánh đèn điện, mọi thứ trở nên ảm đạm và lạnh lẽo, sàn nhà vươn vãi chất lỏng có hơi men và những mảnh sành đã vỡ nát.

Gia Hân co mình trong một góc sofa, mái tóc dài che lấy gương mặt nhợt nhạt, nhem nhuốc vì nước mắt, bờ môi rướm máu không ngừng run lên, chiếc áo sơ mi đã cài đủ cúc nhưng vẫn còn xộc xệch. Ở một nơi khác, Chấn Nam cúi lưng, thấp thoáng sau chiếc áo sơ mi trắng bung hai cúc đầu là một vòm ngực rần rở, mái tóc hơi rối vuốt ngược ra sau. Miệng ngậm một miếng thuốc. Hút. Thả. Làn khói trắng mờ ảo phủ trước gương mặt sắc lạnh.

Chấn Nam đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang run lên vì sợ, dù không biểu hiện nhưng tim anh quặn đau. Anh vừa làm một điều tồi tệ nhưng thật may là chưa đi quá giới hạn. Anh cũng không hiểu sao lúc đó mình lại hành động như thế, ý nghĩ duy nhất trong đầu là phải chiếm đoạt người con gái này bằng mọi cách.

Nếu Gia Hân không cầu xin anh, nếu anh không kịp thức tỉnh thì chắc là suốt đời anh không thể nào tha thứ ỉn.

Xin lỗi! Cuối cùng thì anh chỉ là một gã trai tồi trong mắt em và cả trong mắt anh.

“Trong một thằng đàn ông luôn tồn tại dục vọng, trước một người con gái mà vẫn kiềm chế được thì một là họ ghê tởm người con gái đó, hai là họ yêu người con gái đó rất nhiều bởi trên hết họ không cho phép bản thân làm người con gái mình yêu bị tổn thương”.

Gạt mạnh miếng thuốc đã tàn, Chấn Nam lấy thêm một miếng đưa lên miệng. Bật lửa. Mũi thả ra làn khói trắng mờ đục. Anh trông thật ngạo mạn và bất cần.

- Đứng.

Gia Hân nói nhỏ nhưng Chấn Nam vẫn nghe thấy, anh đưa miếng thuốc xuống, cau mày.

- Có hại cho sức khỏe. – Cánh môi sưng đỏ khế mấp máy.

- Quan tâm tôi?

Dụi mạnh miếng thuốc trên tay vào gạt tàn, Chấn Nam với lấy áo vest bên cạnh bước về phía Gia Hân, cô sợ hãi co mình lại.

Anh nhẹ nhàng khoác áo vest lên người Gia Hân rồi bế cô lên. Gia Hân bị sự nhẹ nhàng của anh làm cho chạnh lòng. Đây là Chấn Nam của cô, Chấn Nam của ngày xưa, không phải ác quỷ lúc này. Thật ra thì anh có bao nhiêu mặt nạ đây?

Quăng một xấp tiền cho tài xế rồi bảo anh ta đưa Gia Hân về. Chấn Nam vẫn nhìn theo cho đến khi chiếc taxi vụt mất trên đường tắt nấp. Trong xe, một đôi mắt phủ màng sương ngóatic nhìn về phía sau. Mùi bạc hà xộc lên mũi, nước mắt lăn dài nghẹn đắng ở cổ họng.

65. – Chương 65

Đặt bó hồng trắng còn vương chút sương trước hai ngôi mộ kề nhau, Gia Hân cúi gập người, mái tóc bông bênh xỏa trước vai.

- Bố mẹ...

Tiếng gọi thân thương phát ra từ tận trái tim, Gia Hân cười nhẹ, đôi vợ chồng cũng đang mỉm cười với cô. Dù chưa một lần gặp mặt và mãi mãi là như thế nhưng tình cảm thiêng liêng đâu vì đó mà lụi tàn, lúc buồn cô lại đến đây, kể lể, trò chuyện cùng bố mẹ, không cần biết có nghe thấy không nhưng mỗi lần như thế cô lại thấy khá hơn.

- Con phải làm sao đây? Con còn yêu anh ấy... nhiều lắm... nhiều đến đau lòng. Con không có cao thượng mà bỏ qua hết những nỗi đau hơn 3 năm qua đâu, con đã cố quên và tự bảo mình rằng những tình cảm đó chỉ là những bong bọt của tuổi trẻ nhưng rốt cuộc, sau ngần ấy năm gặp lại, con mới biết mình chưa bao giờ có thể quên.

Gia Hân cười trong nước mắt, cười cho sự ngốc nghếch, khóc cho những nỗi đau. Nước mắt hòa quyện trong nụ cười như một liều thuốc, độc chết trái tim cô.

- Con gái của bố mẹ ngốc nghếch lắm phải không?

Yêu là bể khổ.

Vạn người đau khổ chỉ để yêu.

Anh bỏ cô lại với nỗi đau và nhung nhớ, anh trở về chưa kịp để cô vui thì những đau thương anh mang lại đã thổi bay tất cả. Thời gian bào mòn những yêu thương, những kỉ niệm, những mong nhớ. Thời gian đưa anh trở về trong mắt cô là một gã trai tồi. Anh xem cô như trò chơi, như bao cô gái phong trần ngoài kia vậy mà cô vẫn yêu anh. Không phải là quá ngốc hay sao?

Gió mang mùi hương khói mơn man trên vòm tóc bông bênh, như vỗ về, như xoa dịu...

Gia Hân gạt nhẹ giọt nước mắt, khịt mũi một cái rồi nở nụ cười trong đôi mắt đỏ hoe.

- Bố mẹ biết không? Cháu nội của bố mẹ rất dễ cưng đấy, rất giống anh hai, mà hình như con không có duyên với nó hay sao ấy, cứ động vào là nó lại oa oe... hi... Anh hai cứ mãi la con vì làm cục vàng của anh khó chịu. Cũng may là có chị hai can ngăn không thì anh ấy cứ cầm rằm mãi... Ừm... – Ngập ngừng một chút. – Con phải về rồi.

Gia Hân lần nữa cúi gập người như một lời tạm biệt, cô mỉm cười nhìn di ảnh bố mẹ rồi rảo bước ra xe. Đứng đây cũng hơn 1 tiếng rồi mà chỉ luyên thuyên được vài câu sau suốt khoảng dài yên lặng.

Nghĩa trang vắng lặng, gió nhẹ nhẹ mang hương khói mờ ảo rải đều lên cảnh vật. Thì ra ngoài cô cũng có người đến viếng mộ, chắc anh ta chỉ mới vừa vào vì lúc cô đến không thấy chiếc xe nào bên ngoài cả. Gia Hân dừng lại cách người đó một khoảng mà không lướt quá, dáng người này, mái tóc này... rất quen thuộc.

Trời trong xanh, gió hiền hòa đẩy đám mây bông bênh. Dưới nắng trời, tòa nhà lấp kính xanh hiện lên như một kiến trúc oai hùng giữa lòng thành phố.

Đưa tay chạm nhẹ lên vòm kính trong suốt, Gia Hân lướt mắt xuống đường phố phồn hoa, ban đêm chắc là đẹp lắm! Để có được vị trí cao như hôm nay, Chấn Nam chắc hẳn đã rất vất vả.

Cạch.

Gia Hân quay đầu về hướng cửa nở nụ cười như nắng ấm không dành cho Thu Thảo hay Chấn Nam mà dành cho người con trai đằng sau họ.

Dẫn người ra phía trước, Kris chậm rãi bước đến chỗ Gia Hân, xoa đầu cô, giọng cưng chiều:

- Đợi anh lâu không?

Gia Hân lắc đầu, có chút e thẹn. Trước cảnh tượng đó, Chấn Nam đóng sầm cửa lại, gọt bỏ hết thấy những cảm xúc trong lòng qua lớp mặt lạnh băng, anh thông thả ngồi xuống sofa, chân vắt chéo.

- Gia Hân cậu đến tìm Kris à?

- Ừm. Mình và anh ấy có hẹn.

- Xem ra tình cảm của hai người tiến triển rất tốt vậy mà cứ mãi giấu giếm. – Cánh môi đỏ thẫm nhếch một đường, mắt lia sang người con trai đang ngồi trên sofa.

- Không phải là giấu giếm mà là tôi muốn xác thực rõ ràng mới thông báo ọi người. – Kris chen ngang.

- Tới giờ ăn trưa rồi, sao chúng ta không ăn trưa nhỉ? Chấn Nam anh thấy sao?

Chấn Nam im lặng, dán mắt vào tờ báo làm Thu Thảo có chút quê nhưng đã kịp cứu chữa:

- Im lặng là đồng ý nhé!

- Em thì sao? Đợi anh này giờ chắc là đói nhỉ? – Kris quay sang Gia Hân.

- Ừm. Ăn trưa rồi hãy đi cùng được.

Căn-tin cũng được dịp náo nhiệt hơn bởi sự xuất hiện hiem hoai của vị chủ tịch trẻ cùng cậu em “hoàng tử”. Khỏi phải nói là các cô nhân viên sung sướng đến độ nào, thường thì họ rất hiếm khi được gặp mặt chủ tịch

bởi anh luôn đặt mình trong căn phòng cao nhất không thì ngoại giao cùng các đối tác, những liên hệ với nhân viên đều do Jay phụ trách. Kris hiện đang trong quá trình thực tập nhưng cũng gây được chú ý với các cô chị bởi vẻ ngoài bụi bặm, cuốn hút.

Trong khi Gia Hân và Kris liên tục gấp thức ăn cho nhau cười nói rôm rả và Thu Thảo thì từ tốn với phần cơm của mình, Chấn Nam chỉ nhâm nhi tách cà phê đen thơm nồng.

- Chấn Nam, anh lại bỏ bữa sao?
- Không đói.
- Không tốt cho dạ dày của anh đâu. – Lần này Gia Hân lên tiếng.
- Dạ dày... là của tôi. – Vẫn ngạo mạn và lạnh lùng như thế dù với bất kì ai.
- Mặc ảnh đi. Ảnh mà muốn làm gì thì không ai cản nổi còn khi ảnh đã không muốn làm thì có giết ảnh cũng vậy thôi.

Bữa trưa lại tiếp tục, căn-tin hôm nay đột nhiên đông nghẹt mà ai cũng rõ nguyên nhân cả rồi đấy. Có những ánh mắt lướt qua nhau, có những cảm giác khác lạ trong trái tim, có những cái nhếch môi thật khẽ...

Buổi sáng tại biệt thự họ Lục.

- Này không ăn sáng sao? – Jay hỏi với theo khi Kris đang hốt hải từ trên lầu phóng xuống.
- Em phải đón bạn. Trễ rồi! – Kris trả lời qua loa rồi phóng thẳng ra cửa.

Jay thở dài nhìn bữa điểm tâm trên bàn:

- Tình yêu đúng làm cho người ta nháo nhào cả lên.
- Anh biết?
- Biết cái gì? Sao cậu cứ nói chuyện không đầu không đuôi thế? Kris nói với tôi cậu ấy đang đeo đuổi cô bé nào đó chắc là thằng nhóc thành công rồi.
- Là Gia Hân.
- Sao??? Gia Hân??? – Jay đang uống nước lọc nghe Chấn Nam nói thì y như rằng muốn sặc nước lên mũi. – Không phải trùng hợp vậy chứ? Mà thằng nhóc biết chuyện của cậu và Gia Hân chưa?
- Rồi.
- Cậu định nhường à?
- Không nhưng cũng không giành lấy.
- Thế là thế nào?
- Phép thử có kết quả rồi.
- Tôi không biết phép thử của cậu là gì nhưng tôi nghĩ Gia Hân cần biết nguyên do năm xưa cậu bỏ đi rồi cô ấy sẽ quyết định chọn ai. Như thế mới công bằng cho tất cả.
- Chọn rồi. Gia Hân chọn Kris. Tôi cũng nên vui mừng vì quyết định này. – Chấn Nam nhếch môi.
- Vậy là họ đang quen?
- Ừ.
- Cậu nghĩ sao?
- Không bận tâm.
- Tôi không nghĩ là cậu sẽ không bận tâm đâu. Chấn Nam cậu chẳng phải là người muốn cái gì là phải có cái đó sao?
- Gia Hân thì khác. Cô ấy quên tôi rồi.

Chấn Nam đột ngột nhìn thẳng Jay mà theo như kinh nghiệm của Jay thì con người này sắp ban bố cho anh một cấm lệnh nào đó.

- Jay, anh nên biết có những sự thật không cần thiết phải nói ra.

Cảm thấy cuộc nói chuyện đã đủ, Chấn Nam với lấy áo vest trên ghế rồi lạnh lùng bước đi, bữa điểm tâm chỉ vơi được một ít.

Jay sau một hồi đờ đờ thì nở nụ cười bí ẩn nhìn theo dáng vẻ cao ngạo của chàng trai:

- Đúng là đồ ngốc!

Kris chỉ đưa Gia Hân đến trường còn anh phải ghé công ty vì hiện tại đang là thực tập sinh của Lục Chấn, nếu như không có gì thay đổi sau khi ra trường Kris sẽ phụ giúp anh trai quản lý cơ ngơi đồ sộ của gia đình. Chuyện của họ cũng không còn xa lạ với mọi người nhưng những ngày gần đây từ khi Kris xuất hiện trở lại, người ta thấy họ thân thiết hơn, không phải Kris bám theo Gia Hân nữa mà cả hai dính với nhau cả ngày, Gia Hân cũng không lên tiếng phủ định là coi như mối quan hệ đã được xác thực. Khỏi phải nói là có bao nhiêu trái tim tan vỡ vì sự thật này đau lòng này.

Cốc. Cốc.

Chấn Nam cau mày nhìn về hướng cửa, phòng làm việc của anh là nơi cấm kị nhất trong tòa nhà này bởi anh rất ghét bị làm phiền trong lúc lúc làm việc nếu có chỉ là Kris hoặc Jay.

- Vào đi.

Gia Hân e dè bước vào, vì lần trước họ đang họp nên Kris bảo cô vào đây chờ còn lần này thì không như lần trước. Chấn Nam vẫn dán mắt vào laptop và xấp hồ sơ trên bàn, anh thậm chí chẳng thèm liếc người ta một cái.

- Anh ơi... – Cô lí nhí.

Khi Chấn Nam đã chú ý thì cô mới mở miệng nói tiếp.

- Kris đâu ạ?

- Đi kí hợp đồng với đối tác.

- Vậy em có thể ở đây đợi anh ấy không?

Kris không trả lời nhưng Gia Hân ngẫm hiểu đó là sự đồng ý, cô ngồi xuống sofa lôi ra một cuốn sách để đốt thời gian. Nhìn thì thấy Chấn Nam vẫn chăm chú làm việc nhưng một cách kín đáo anh luôn đưa mắt để ý Gia Hân, đôi mày rậm khê cau lại, có gì đó rất bất ổn. Gia Hân và Kris? Cả cái cách nói chuyện hờ hợt, xa lạ của Gia Hân nữa? Cứ như cô chỉ là bạn gái hiện tại của Kris chứ không phải là người yêu cũ của anh và cả chuyện hôm trước nữa... Quên sạch rồi sao? Trong đáy mắt lạnh băng thoáng những tia nhìn phức tạp.

- Quen nhau thật sao?

- Ồ... anh... – Gia Hân giật bắn mình nhìn sang bên cạnh, Chấn Nam đang ngồi cạnh cô, rất gần. – Anh nói gì cơ?

- Em và Kris?

Gia Hân đưa mắt suy nghĩ rồi nở nụ cười:

- Ừ. Anh không bận tâm đúng không?

- Đương nhiên.

- Cảm ơn anh.

- Chuyện hôm đó...?

Mặt cô đánh lại, có chút chạnh long khi anh nhắc đến chuyện đó nhưng cũng cố nén cảm xúc qua vẻ mặt bình tĩnh:

- Em sẽ coi như anh say, đừng nhắc lại nữa, Kris không vui đâu.
- Nếu tôi muốn nhắc lại?
- Anh sẽ không. – Cô nói đầy tự tin.
- Tôi thậm chí là muốn làm lại.
- Làm lại? Ý anh là...

Chấn Nam đột nhiên chồm người, dí sát vào mặt cô phả ra từng hơi thở ấm nồng, mùi hương bạc hà mát lạnh xông vào cánh mũi. Anh nhếch môi thâm hiểm, cái nhếch môi luôn chứa đựng những ý đồ mà theo Gia Hân chẳng có gì tốt lành.

- Làm lại... chuyện đó...
- Anh...
- Hai người...

Giọng nói thứ ba cắt ngang cuộc nói chuyện, Chấn Nam từ tốn nhích người ra quát mắt về hướng cửa với sự xuất hiện đó làm anh bức bối. Trò đùa vẫn chưa xong thì kẻ đó đã phá hoại.

Thu Thảo cố gắng đóng cửa nhẹ nhất có thể nhưng cũng có phần mạnh bạo, cô trưng ra vẻ mặt vô cùng bình tĩnh dù trong lòng đang phừng phực lửa giận.

- Hình như cô không còn muốn làm ở đây nữa?
- Em... – Thu Thảo tròn mắt, cô không ngờ câu đầu tiên anh nói ra lại như thế.
- Tùy tiện.
- Em xin lỗi. Lần sau em sẽ chú ý hơn, sẽ không tùy tiện vào mà chưa gõ cửa. Em xin lỗi! – Thu Thảo cúi đầu lí nhí, cô ta có vẻ đã biết sợ.
- Không làm phiền hai người. Tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Cất quyển sách vào túi Gia Hân đứng dậy bước ra khỏi phòng, khi lướt qua Thu Thảo cô còn thấy một cái liếc mắt như dao sắc lẹm. Hẳn là cô ta đang rất tức tối.

...

Gia Hân vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh cũng là lúc Thu Thảo bước vào, chẳng hiểu vì sao mà mặt cô ta hầm hầm rồi sấn tới xô mạnh Gia Hân. Vì quá bất ngờ, hông cô va mạnh vào thành bồn.

- Cậu làm cái gì vậy? – Cô gần như mất bình tĩnh mà hét lên.
- Làm gì à? Cảnh cáo cậu đấy.
- Tôi đã làm gì cậu?
- Cậu đã có Kris rồi sao còn lẩn vẩn quanh Chấn Nam? Hay là... cậu muốn bắt cá hai tay. – Thu Thảo sấn tới trước mặt Gia Hân, cánh môi đỏ thẫm cong lên.
- Tôi muốn bắt mấy tay, mấy con là chuyện của tôi. Hay là... cậu đang ganh ghét vì đã bỏ nhiều công sức mà vẫn không thu được gì. – Không để mình yếu đuối, Gia Hân nhìn sâu vào mắt người đối diện, giọng đánh sấm.
- Cậu...
- Tôi thì sao? Thu Thảo đừng tưởng những chuyện cậu làm tôi không biết chỉ là tôi không nói ra thôi. Tôi xem cậu như người bạn thân nhất, luôn luôn tin tưởng cậu nhưng cậu đã làm những gì với tôi? Tôi thật thất vọng về cậu.

- Bạn thân... Hơ... – Thu Thảo cười nhạt. – Tôi khinh. Cậu nghĩ ai cũng ngu ngốc như cậu tin vào cái tình cảm vớ vẩn đó sao. Tất cả mọi chuyện đều do cậu tự chuốt lấy. Cậu nói chúng ta là bạn thân vậy cậu nói đi lúc trước khi biết tôi thích Chấn Nam tại sao cậu không nhường anh ấy cho tôi? Cậu ích kỉ lắm Triệu Gia Hân. Tôi ghét cậu, ghét-tận-xương-tủy.

Thu Thảo vùng vằng quay lưng. Gia Hân tựa người vào thành bồn, mắt nhòa đi. Khóc! Cô khóc vì cái gì chứ? Một người bạn thân sẵn sàng làm mọi thủ đoạn để hại cô, người bạn thân sẵn sàng chà đạp lên niềm tin của cô chỉ vì tham vọng mù quáng mà cô vẫn đau lòng vì người đó sao? Gia Hân cô thật ngốc!

66. – Chương 66

- Chào mừng Gia Hân đến với “biệt thự ba chàng hoàng tử”. Bring... Bring... Bring...
- Cái ông này, gì mà “biệt thự ba chàng hoàng tử” chứ, xàm quá đi. – Kris cắn nhả.
- Thì nhà này có 3 người đàn ông độc thân, giàu có, đẹp trai như hoàng tử thì gọi là “biệt thự ba chàng hoàng tử”, Gia Hân em thấy có đúng không? – Jay nhìn Gia Hân cười tươi rói.
- Chỉ tương đối thôi à!
- Tương đối?
- Thì là có 2 chàng hoàng tử và 1 ông già độc thân.

Che miệng giấu nụ cười kín đáo, Gia Hân lách sang Jay rồi đi vào nhà, Kris kéo vali theo sau mà không quên để lại câu chí mạng cho cái người đang đơ đơ cùng một tràng cười khoái trá.

- Jay là ông già độc thân. Hahaha...
- Hai cái đứa này muốn bị đuổi cổ ra ngoài hay sao mà dám nói chuyện với anh như thế hả? Đúng là không có phép tắc gì cả, anh mà là độc thân à? Chỉ tại anh không muốn thôi chứ anh mà hú một tiếng là có hàng ngàn người đẹp tình nguyện theo anh đấy... Ồ...

Đang say sưa vênh váo mặt Jay bỗng nghếch ra, ngó không sao tả nổi thì ra là nãy giờ anh nói chuyện với chiếc xe hơi à?

Trong hai tuần tới, Gia Hân sẽ trú tạm nhà Kris cũng là nơi ở của Jay và... Chấn Nam. Lí do là gia đình nhỏ của Duy Anh phải sang Nhật vừa bàn chuyện làm ăn với đối tác, vừa thăm gia đình của chị Rin bên đó và hơn hết là đem đứa con trai kháu khỉnh ra mắt họ hàng bên ngoại. Chị Rin là người đề xuất chuyện đem Gia Hân “gửi” nhà Kris, Duy Anh tất nhiên là phản đối kịch liệt nhưng với cái lí do của vợ là sợ Gia Hân ở nhà một mình buồn quá sẽ sinh bệnh còn chưa nói tới cái bệnh quái đản là hay ngất xỉu thể là anh trai Gia Hân cũng phải ngậm ngùi đồng ý. Còn Gia Hân chẳng biết cô vui hay buồn nữa mà mặt cứ bình thản như thể “tôi đây sống ở nhà nào cũng được”.

- Jay, anh làm gì mà nhà cửa bề bộn thế hả?
- Cũng đâu thể trách anh được tại cô giúp việc xin về quê rồi mà Chấn Nam thì chỉ muốn có một mình cô ấy thôi. – Tiếng Jay từ ngoài đi vào.
- Haiz, anh làm em mất mặt trước bạn gái rồi kìa. Mau mau kiếm người thay thế đi. – Kris bực bội.
- Cái thằng này mày tưởng muốn có là có à? Cũng phải có thời gian để đăng báo hoặc liên hệ với trung tâm giới thiệu việc làm chứ. Mà làm việc ngang lưng thế này ai mà chịu.
- Còn bữa tối thì sao? Em không biết nấu ăn, anh Chấn Nam lại càng không thể, anh nấu nhé?
- Anh thấy hay là ăn nhà hàng sẽ tiện hơn đây. – Jay cười xòa.
- Hay là để em nấu, còn nhà cửa thì phòng ai nấy dọn, phòng khách và những nơi khác thì phân chia nhau.

Cả Jay và Kris cùng hướng mắt về phía người vừa phát ngôn.

- Không được đâu, em là khách sao có thể để em làm việc chứ? – Jay phản đối và Kris cũng đồng tình.
- Em đang nhờ vả mọi người mà, phải để em góp tí công sức chứ. – Gia Hân quay sang Kris. – Anh đem vali lên phòng giùm em nhé, em đi chuẩn bị bữa tối đây.
- Có cần anh phụ không?

Jay nói với theo rồi cũng lon ton đi vào nhà bếp, anh già sắp đến nửa cuộc đời rồi mà vẫn còn tươi trẻ dữ lắm.

...

- Trông em có vẻ buồn nhỉ? – Sau một hồi xăm xoi bàn thức ăn mà cũng chưa được ăn Jay nheo mắt nhìn Kris.
- Em có sao?
- Từ lúc Gia Hân đi lên lầu là trên mặt em viết sẵn chữ “buồn” rồi.

Nói đi em thích Gia Hân rồi phải không?

- Ừ. – Kris không ngần ngại mà trả lời ngay.
- Thế sao em còn biên đạo vở kịch này.
- Thì tại em thích cô ấy. Em muốn cô ấy và cái gã tồi kia được hạnh phúc thế thôi.
- Nói sao nhỉ? Em thật cao thượng. – Jay trầm trồ.
- Không phải là cao thượng mà là buông và đẩy một cô gái về đúng vị trí của cô ấy.

Đứng trước cánh cửa im lìm, Gia Hân có hơi rụt rè, cô xiết chặt tay một hồi mới quyết định gõ cửa nhưng chỉ vừa định.

Cạch.

Sau vài giây tròn mắt nhìn nhau thì Chấn Nam cũng lãnh đạm mở lời:

- Sao ở đây?
- Mọi người đang chờ anh xuống ăn tối.

Chấn Nam hơi nheo mắt, dù đã được Kris thông báo trước nhưng vẫn có chút ngạc nhiên.

- Không đói.

Anh lạnh lùng bước qua cô nhưng cánh tay bị giữ lại một cách yếu ớt.

- Anh không đói nhưng dạ dày của anh đói.
- Là quan tâm tôi? – Anh quay đầu nhìn cô, mày hơi nhướn lên.
- Ừ.
- Lí do gì khiến em quan tâm tôi?
- Vì anh... là anh trai của Kris.
- Chỉ có vậy?

Gật đầu.

- Em quên chúng ta đã từng yêu nhau?
- Chuyện quá khứ anh vẫn còn giữ trong lòng sao?
- Em không giữ vậy tốt rồi.

Anh vùng tay khỏi tay cô và quay đầu bước đi, có thứ gì đó đổ vỡ trong lòng một cách kín đáo, đáy mắt lạnh thoáng qua nỗi hụt hẫng.

Gia Hân nhìn theo dáng người ngạo nghễ kia, môi vẽ nét cười lạ lẫm.

Chấn Nam đến bao giờ anh mới nhận ra???

...

Một tuần kể từ khi Gia Hân sống tại biệt thự họ Lục, cuộc sống của cô dường như đã bớt nhàm chán hơn, ít ra thì cô đã hết phốt lờ với chính sự tồn tại của của bản thân. Cô đi học cùng Kris về nhà thì chuẩn bị cơm ọi người, cứ y như đang làm dâu nhà chồng vậy.

Chấn Nam vẫn thế, lạnh lùng và ngạo mạn y như cái bản chất từ khi sinh ra đã có. Đúng là anh không hề bận tâm đến việc Gia Hân và Kris đang quen nhau cũng chẳng thèm đoái hoài đến sự có mặt của Gia Hân trong nhà. Đôi khi lướt qua nhau, im lặng và đứng đưng như người vô hình.

Nhưng... Lục Chấn Nam anh là ai chứ? Những thứ anh muốn ọi người thấy dù bị mù cũng phải hình dung ra còn một khi anh đã muốn giấu thì có trời mới biết. Anh thấy khó chịu những khi Kris đưa Gia Hân đi học, những khi cả hai hôn hờ trở về nhà sau một buổi hẹn hò gì đó, những khi cả hai bàn bạc về vài cuốn sách rồi cười nói rôm rả hay những khi cả hai có những biểu hiện thân mật... Thật lòng là lúc đó anh muốn đánh cho đứa em trai yêu quý một trận nhưng rồi nghĩ lại mình lấy tư cách

gì chứ? Nực cười.

Anh tạo ình lớp vỏ bọc hoàn hảo, anh chối từ hết thấy những cảm xúc của con tim chỉ để tôn trọng quyết định của một người và chấp nhận phép thử của thời gian. Tình yêu dù sâu đậm, dù chân thật nhưng lại không thể chống đỡ nổi sự bào mòn của thời gian và khoảng cách. Trớ trêu!!!

Đóng sầm cửa lại, Chấn Nam ngã người lên giường, mắt nhắm nghiền, anh khẽ cau mày như đang kiểm chế.

“Đáng ghét, có làm gì thì ra ngoài phòng khách là được sao phải nhất thiết vào phòng riêng chứ? Con gái như thế không sợ đàm tiếu à?”

Nửa tiếng trước...

Khi Jay, Chấn Nam và Gia Hân đang ăn tối trong một không khí cực kì ảm đảm mà nguyên do có lẽ là do Chấn Nam, từ khi về nhà mặt mày cứ hầm hầm. Kris vừa về tới thì lao ngay vào bếp nhưng không phải để ăn uống chỉ ghé sát vào tai Gia Hân thì thầm, nói là vậy nhưng âm lượng trong khoảng lặng này cũng đủ cho tất cả mọi người nghe thấy.

- Ăn xong lên phòng anh, cho em cái này.
- Anh không ăn sao?
- Anh ăn rồi. Nhớ nhanh đấy.

Kris nhéo má Gia Hân, cười thích thú rồi phóng ra khỏi nhà bếp. Nhìn nụ cười hạnh phúc của Gia Hân và Kris có thể hiểu lầm họ là đôi vợ chồng son không chừng.

Quay lại với Chấn Nam của hiện tại, mái tóc lúc này còn ngay nếp giờ đã rối tung lên. Anh luôn biết dồn nén cảm xúc của mình và sẽ “xổ” ra những lúc một mình chứ không phải lúc nào cũng giấu nhem trong lòng.

Bước khỏi phòng trong bộ dạng tươm tất, sơ mi trắng và quần jean khá bụi, mái tóc được vuốt keo dựng đứng, ai mà có thể nhận ra đây là một vị chủ tịch chứ, trông giống một tay ăn chơi hơn. Chấn Nam lao khỏi nhà trong chiếc mũ trần màu đen, vẻ đẹp của anh chắc phải khiến nhiều trái tim nguyện chết. Gia Hân vẫn nép mình sau tấm rèm cửa cho đến khi chiếc mũ trần khuất dần trên đường phố.

...

Ngồi trên sofa, Gia Hân vừa ngắm khoai tây chiên vừa xem phim – một trong những sở thích chưa bao giờ bỏ được. Cả ba người đàn ông trong nhà đều đã ra ngoài từ chập tối, Jay và Kris bảo đêm nay sẽ không về vì lí do gì đó Gia Hân cũng mập mờ hiểu ra còn Chấn Nam đã quá 12h rồi vẫn chưa thấy mặt mũi, Gia Hân có gọi điện nhưng không ai bắt máy, càng nghĩ cô lại càng thấy lo lõ như anh gặp tai nạn gì giữa đường thì sao? Ôi không! Vai diễn của cô vẫn chưa xong mà!

Nghe tiếng còi xe, Gia Hân vội vàng chạy ra cổng, nụ cười trên môi chợt tắt khi cô thấy trên chiếc mui trần bóng loáng không chỉ có một mà là hai người. Cô gái kia là ai?

Cô ta dìu Chấn Nam xuống xe, để tay anh vắt lên vai mình, trông cô ta cực kì quyến rũ với chiếc váy ống màu đen gắn những viên đá lấp lánh.

Còn Chấn Nam hình như đã say lắm rồi cứ như một xác chết quật lia quật quai, không chừng đã quất luôn nguyên hầm rượu của một quán bar nào đó.

- Đây cô giúp việc.
- Cô gọi tôi? – Sau khi đảo mắt về xung quanh xem còn ai khác không, Gia Hân mới mập mờ lên tiếng.
- Chứ ở đây còn ai khác à? Pha một ly nước chanh mang lên phòng cho tôi. – Cô ta nghênh mặt ra lệnh rồi một mình dìu Chấn Nam lên phòng.

Có vẻ rất khó khăn nhưng cô ta không hề bảo Gia Hân giúp chỉ kêu cô pha nước chanh hay là cô ta không muốn ai động vào Chấn Nam ngoại trừ bản thân. Gia Hân cười méo mó, cô thế này mà bảo là giúp việc à? Có cô giúp việc nào lại mặc váy ngủ kitty tay ôm gấu bông không nhỉ? Mà cô ta là ai? Sao lại về cùng Chấn Nam, còn tự tiện như thể cô ta là chủ của căn nhà này vậy. Cô ta còn ôm eo Chấn Nam nữa chứ. Thật không thể chịu nổi!!!

Gia Hân bặm môi, nghiêng răng ken két. Được rồi, hôm nay cô sẽ diễn vai giúp việc vậy!!!

Cửa phòng chỉ khép hờ, Gia Hân đưa tay đẩy nhẹ mà không có ý định thông báo cho sự xuất hiện của mình. Cảnh tượng trên giường khiến cô bất động. Chiếc váy đen đính đá nằm sóng soài trên sàn nhà, chủ nhân của nó đang uốn éo trên giường dưới một thân thể khác, hai cơ thể như hòa quyện vào nhau với những cái hôn cháy bỏng, những cử chỉ vuốt ve rạo rực và những tiếng rên rỉ.

Gia Hân cắn chặt môi, mắt cô cay rát, sao cô lại phải chịu đựng trong hoàn cảnh thế này chứ, một lần là quá đủ. Dù cho Chấn Nam bây giờ đang say không ý thức được hành động của mình nhưng những hành động của anh đã đi quá giới hạn cho phép của cô.

Gia Hân xiết chặt tay bước về phía giường, cô dùng sức lôi Chấn Nam ra, tạt ly nước chanh vào mặt anh rồi thẳng tay quăng cái ly rỗng xuống sàn, tiếng đổ vỡ nghe giòn tan. Quay sang cô gái đang trợn mắt nhìn mình, Gia Hân đành giọng:

- Ra khỏi đây.
- Cô điên à? Không thấy chúng tôi...
- Tôi bảo ra khỏi đây, nếu còn chậm trễ một phút giây nào nữa, đoạn phim này giờ sẽ được công chiếu đấy. – Gia Hân nạt lại bằng một sự giận dữ ngông cuồng. Đây có phải là Gia Hân không nhỉ?
- Phòng này có camera? – Cô gái kia giờ mới ngớ ra.
- Mặc vào và ra khỏi đây. Nhanh! – Quăng chiếc váy vào người cô ta, Gia Hân ra lệnh kèm theo một ánh mắt như giết người.

Dù không cam tâm nhưng trước sự đe dọa và thái độ giận dữ như điên của Gia Hân, cô gái kia cũng phải hậm hực bỏ đi sau cái liếc mắt cay cú.

Cho đến khi cánh cửa phòng khép lại một cách thô bạo, Gia Hân thở hắt một cái. Nghe tiếng cười, Gia Hân mới quay sang Chấn Nam lúc này đang ngồi trên giường, không mặc áo, nhìn cô cười thích thú.

- Anh... cười cái gì hả?

Không để Gia Hân nói thêm lời nào, bàn tay rắn rỏi kéo cô lại và đẩy xuống giường, Chấn Nam dí sát mặt mình vào mặt cô, môi nhếch một đường ma mị và thường thì sau cái nhếch môi này chẳng có điều gì tốt lành cả. Môi cô đang bị chiếm giữ một cách cuồng nhiệt, Gia Hân chưa kịp đẩy ra thì cả thân hình to lớn của anh đã đè lên người cô, bất động.

Đầu anh gục lên vai cô, Gia Hân lay mạnh nhưng vẫn không có bất kì phản ứng nào. Ngủ rồi sao? Mà... sao nóng thế?

67. – Chương 67

Thời gian lặng lẽ nhích mình, ngày mới bắt đầu, chìm trong bóng tối với những khoảng lặng rộn người.

Đặt tay lên vầng trán lấm tấm mồ hôi, Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, may là đã hạ sốt. Những ngón tay tinh nghịch vuốt nhẹ xuống cánh mũi thẳng, di xuống bờ má ấm nóng cuối cùng là cánh môi nhạt. Gia Hân chề môi.

“Sao anh lại đẹp một cách hoàn hảo như thế hả? Em ghen chết mất”.

Nắm lấy bàn tay rần rỏ rồi xiết nhẹ, Gia Hân nhìn chàng trai đang nhắm nghiền mắt trên giường, đôi mắt trong veo phủ màn sương mỏng.

- Anh là đồ ngốc, đồ đáng ghét đến bao giờ mới thôi làm em đau đây. Lục Chấn Nam, em biết anh không có nghe thấy thế nên em mới nói, anh mà còn dính vào mấy cô ả đường cong ngoài kia nữa em sẽ bỏ anh thật đấy không đùa như mấy hôm nay đâu.

- ...

- Ba năm qua, anh đã sống thế nào hả? Rượu, thuốc và đàn bà. Sao anh cứ muốn hành hạ bản thân mình thế? Có biết là em nhớ anh lắm không, gã tồi? Đến bao giờ thì anh mới có thể trút bỏ cái vẻ lạnh tanh, ngạo mạn của mình đây? Em ghét lắm...

Chát.

Một cái bạt tay đập xuống mặt Chấn Nam như một sự trừng phạt lén lút. Gia Hân đưa mắt nhìn bàn tay đang dần ửng đỏ của mình, nước mắt lăn dài trên má. Ra là đánh anh cô cũng thấy đau, thậm chí là còn đau hơn. Có chút hối hận, Gia Hân đưa tay xoa xoa bờ má vừa hứng một bạt tay của mình, cái này gọi là “vừa đánh vừa xoa”.

Gia Hân nói trong nước mắt:

- Nhưng mà cũng yêu lắm... Anh đã không nói với em lúc đó anh ra đi đột ngột là vì Kris cần thay tủy và chỉ có anh là người thích hợp. Anh đã không nói với em là bệnh của bố anh trở nặng nên anh cần phải ở bên ông ấy. Anh đã không hề liên lạc với em để mặc em sống trong mơ hồ. Anh muốn dùng thời gian và khoảng cách để thử tình cảm của em sao, anh thậm chí chưa từng tin tưởng em, anh quá đáng lắm, đã vậy thì Chấn Nam em sẽ cho anh một kết quả sai để anh phải đau khổ và hối hận. Tại anh đấy, em lại phải diễn nữa rồi...

Bước ra khỏi phòng tắm trong bộ dạng khá tỉnh, Chấn Nam đưa tay xoa xoa má trái, quái lạ sao lại đau chứ, hôm qua anh có đánh nhau với ai à? Đầu anh đau buốt, hôm qua uống quá nhiều nên đầu óc trống rỗng, mọi kí ức trong đầu bị hơi men nuốt chửng. Hình như hôm qua đã xảy ra chuyện gì thì phải? Ai đó đã chăm sóc anh. Chấn Nam chắc chắn như vậy khi nhìn chậu nước trên bàn đã nguội lạnh và chiếc khăn ẩm trên trán anh lúc vừa tỉnh dậy.

Anh uể oải bước xuống phòng khách, với anh không có khái niệm ngày nghỉ hay ngày làm việc nhưng hôm nay chắc anh không thể đi làm với cái đầu đau nhức này.

Kris đang xem cái gì đó trong máy tính, Gia Hân chắc là ở trong bếp còn Jay chắc lại nhong nhong ngoài đường, những ngày nghỉ anh ta hay như thế.

- Anh thức rồi à? Tối qua “làm việc” nhiều nên có vẻ uể oải nhỉ? – Kris ngược nhìn anh trai cười nham nhở.

- “Làm việc”? – Chấn Nam cau mày.

- Không nhớ gì thật à? Anh đừng giả vờ chứ?

- Nói rõ ra xem nào.

- Ôi dào chuyện đó mà nói rõ thì ngại lắm. Mà anh có muốn làm gì thì nhớ khóa cửa phòng lại nhé. Gia Hân của em mà nhìn thấy lần nữa thì không hay đâu, cô ấy còn trong sáng lắm.

Kris nói xong thì cũng tập trung vào máy tính, Chấn Nam nheo mắt, như thằng nhóc này nói thì anh cũng ngờ ngợ ra điều gì, nhưng lẽ nào Gia Hân đã nhìn thấy? Vậy ai là người đã chăm sóc anh?

Chấn Nam bước thẳng vào nhà bếp, đằng sofa, Kris ngoắc đầu nhìn theo, môi nhếch một đường thích thú.

- Đây.

- Chuyện gì?

- Hôm qua...

- Hôm qua thì sao? – Gia Hân tròn mắt nhìn anh.

- Tôi...

- Nếu có làm gì thì anh nhớ khóa cửa lại là được.

- Đã thấy?

- Vô tình thôi.

- Thấy sao?

- Chướng mắt... vẫn đục tâm hồn trong sáng của một nữ sinh như tôi rồi.

- Tôi tưởng tâm hồn em vẫn đục từ lâu rồi chứ? – Chấn Nam nhếch môi.

- Anh...

- Nói rõ tôi biết chuyện hôm qua là thế nào? Ai đã chăm sóc tôi còn nữa, ai đó đã đánh tôi đúng không?

- Tôi... làm sao biết được.

- Tuy tôi không nhớ rõ nhưng vẫn có chút ấn tượng. Mau nói đi chuyện hôm qua là thế nào. – Chấn Nam xiết chặt cổ tay Gia Hân nhìn cô răn giọng.

- Buông tôi ra.

- Mau nói rõ đi nếu không em không yên đâu.

- Ô... mùi gì vậy? – Gia Hân khịt mũi mấy cái, cô tròn tròn mắt, vùng tay ra khỏi tay anh rồi quay lại bếp. – Trời ơi nồi cháo của tôi khét hết rồi, tại anh đấy.

Á...

Không biết lính quính thế nào mà cô dùng luôn tay không nhắc nồi cháo kết quả là cháo đổ lên lảng dưới sàn. Gia Hân nhanh chân nhảy khỏi khu vực chiếc nồi nhỏ rơi xuống. Cô xiết chặt mấy ngón tay để kiềm cơn đau rát.

Chấn Nam kéo lấy tay cô đến bồn rửa bát, nhờ nước mà tay cô dịu lại, không còn đau rát nữa, mặt cũng dần giãn ra. Gia Hân đưa mắt nhìn Chấn Nam, anh lúc này chỉ tập trung vào hai bàn tay bỏng đỏ của cô, mày hơi cau lại chứng tỏ anh đang rất lo lắng và xót xa. Gia Hân cười kín đáo.

- Đúng là đồ ngốc. Đổ hết rồi thế nào cũng mong nước cho xem. – Chấn Nam cắn nhả.

- Chuyện gì vậy?

Sự xuất hiện của Kris làm Chấn Nam giật mình, anh vội buông tay Gia Hân ra, nếu để ý sẽ thấy anh có chút bối rối.

Chấn Nam không nói gì mà lạnh lùng lướt qua Kris rồi khuất dần sau cánh cửa. Khoảnh khắc đó trong lòng Gia Hân có chút hụt hẫng.

- Woa... Beautiful girl!!!

Jay reo lên khi Gia Hân đang từ từ bước xuống bậc thang làm Kris đang ngồi trên sofa và Chấn Nam đang nốc chai nước khoáng từ nhà bếp đi ra cũng phải ngoái nhìn. Gia Hân cực xinh trong váy ngắn trơn màu trắng, có nhún eo, tay áo được cách điệu nổi với cổ áo khá rộng, trang điểm nhẹ, tóc buông xỏa tự nhiên, chân mang giày cao gót cũng màu trắng nốt, đơn giản nhưng cực kì cuốn hút. Trước câu cảm than của Jay, Gia Hân chỉ biết cười ngượng, mắt cô khẽ liếc sang ai kia nhưng chỉ thấy một bộ mặt vô cảm. Gia Hân có hơi buồn!!!

- Đây, anh đừng có mà lăm le bạn gái em đây. – Kris nhìn Jay rần ðe.
- Anh chú mày có chết cũng chẳng đời nào giành bạn gái của chú mày đâu. Mà hai đứa đi dự tiệc à?
- Là party kỉ niệm ngày thành lập trường.

Kris trả lời rồi bước về phía Gia Hân, tay vuốt ve những lọn tóc đen óng.

- Bạn gái à, em xinh lắm!
- Hai cô cậu chắc sẽ trung tâm của cả buổi tiệc đây.

Jay chen ngang, mắt sầm xôi cặp đôi từ đầu đến chân, Kris với vest đen và mái tóc vàng được vuốt keo tạo kiểu tạo cho người ta cảm giác vừa phong trần vừa lịch lãm.

- Tới giờ rồi tụi em đi đây.
- Hai đứa đi vui vẻ nhé! – Jay vẫy tay kèm theo nụ cười tươi rói.

Trước khi bị Kris nắm tay kéo đi, Gia Hân vẫn kịp nhìn về phía ai kia, vẫn cái thái độ đứng đưng như thế, hình như chưa bao giờ anh để mắt đến cô. Lại buồn!

- Chấn Nam cậu có muốn đi dự tiệc không? – Tắt nụ cười, Jay quay sang Chấn Nam đang dựa lưng vào tường.
- Không.

Một cách dứt khoát, Chấn Nam bỏ một tay vào túi, một tay cầm theo chai nước khoáng lướt qua Jay, bước lên lầu như thể trong mắt anh, tiệc tùng hay gì đó chẳng bằng một hạt bụi.

- Trường Kinh Tế có gửi thiệp mời tôi để trên bàn cậu đấy.

Nói xong, Jay quay đầu bước đi để che giấu nụ cười bí hiểm của mình.

...

Lễ kỉ niệm thành lập trường – The Opening Party là lễ hội lớn nhất của Đại học Kinh Tế – một trong những ngôi trường có vốn đầu tư, trình độ giảng dạy và chất lượng cao nhất nước. Ban ngày chỉ tổ chức một số hoạt động và trò chơi khi đêm đến là lúc lễ hội đến phần cao trào.

Cả sân trường bừng sáng dưới ánh đèn, những chùm bong bóng đủ màu sắc và những lẵng hoa xinh tươi. Sân khấu được thiết kế hoành tráng với thiết bị vô cùng hiện đại, nghe đâu ngoài những tiết mục của sinh viên, ngôi trường giàu có này còn mời đến những ca sĩ thần tượng nổi tiếng. Phía dưới sân khấu, giữa những chiếc bàn tròn có phủ khăn trắng là một tấm thảm đỏ trải dài thẳng tắp, tất cả là chuẩn bị ột show diễn thời trang và cuộc thi “The perfect girls” vào tối nay.

Đồ uống và thức ăn nhẹ được bày ra như một buổi tiệc buffet ngoài trời. Khi bóng tối ngự trị bầu trời, những ánh đèn bật sáng là thời điểm The Opening Party bật nguồn sống sau một năm rỗng ngù yên.

Trước cổng trường, tấm bảng đen to đùng với dòng chữ lấp lánh “The Opening Party” đã thu hút mọi ánh nhìn. Mang lên người vẻ cao sang, xinh đẹp những nữ sinh thẹn thùng bước ra từ những xé hộp đắt tiền, trút bỏ cái vẻ thường ngày, nam sinh trường Kinh Tế chững chạc với những bộ vest lịch lãm. Đại học Kinh Tế được đầu tư từ các doanh nghiệp lớn trong nước nên khách mời đa số là những doanh nhân và những người có địa vị trong xã hội.

Bước ra từ BMW đen bóng, cặp đôi trẻ đã nhanh chóng trở thành nhân vật trung tâm bởi vẻ đẹp và sự cuốn hút của họ. Đen trắng – hai tông màu tách biệt nhưng lại dễ hòa hợp và làm nổi bật cho nhau đã được cặp

đôi này tận dụng. Gia Hân xiết chặt tay Kris để trấn an sự hồi hộp trước những ánh mắt và máy ảnh, vốn dĩ trong trường họ đã là cặp đôi nổi tiếng và được yêu thích nhất.

Có rất nhiều phóng viên xin được phỏng vấn hai người em ruột của hai vị chủ tịch lũy lừng nhưng Kris đều thẳng thắn từ chối, đến đây để dự tiệc chứ có phải đi phỏng vấn đâu.

- Gia Hân cậu đây rồi. – Một cô bạn chạy lại chộp lấy tay Gia Hân, không ai xa lạ là chủ nhân của buổi tiệc sinh nhật mà Gia Hân bỏ lỡ vì nhầm phòng.

- Cậu tìm mình hả?

- Không còn thời gian nữa. Đi theo mình rồi mình sẽ giải thích sau.

Cứ thế mà cô bạn lôi Gia Hân đi y như rằng nếu chậm trễ một giây nào thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Kris không hiểu gì nhưng cũng chạy theo, anh đâu thể để bạn gái mình đi một mình.

...

- Cái gì? The perfect girls? Mình á? – Gia Hân mở to mắt như chẳng thể tin những lời cô bạn vừa nói.

- Làm gì mà cậu ngạc nhiên thế hả? Không còn cách nào khác mình mới nhờ đến cậu thôi, cũng tại lúc đầu cậu cứ khẳng khái từ chối nên lớp mới cử Ngọc thi ai mà ngờ bệnh hoạn đột xuất chứ.

Gia Hân lắc đầu nguầy nguậy:

- Mình... không được đâu.

- Không cậu thì là ai hả? Trong những người ở đây cậu là sành giá nhất đấy, nếu từ đầu cậu đồng ý thì cũng đâu xảy ra chuyện này.

- Nhưng mà... mình run lắm... mình sợ...

- Gia Hân cậu là hoa khôi của lớp và Đại học Kinh Tế phải tự tin lên chứ. Vả lại... bên cạnh cậu lúc này còn có “hoàng tử Kris” nữa mà, sao phải sợ chứ? – Vừa nói cô bạn vừa đưa mắt sang Kris.

- Mình là hoa khôi khi nào thế hả?

- Em xinh mà. Bạn gái à, em phải tự tin lên chứ. Anh sẽ ủng hộ cho em. – Kris đột nhiên câu lấy vai Gia Hân từ phía sau làm cô có chút bối rối còn đám bạn trong phòng thì khỏi nói hướng hồ là muốn la lên cho cả thế giới biết.

- Nhưng... còn phần thi năng khiếu thì sao? – Gia Hân e ngại nói.

Cả phòng rơi vào im lặng, phải rồi phần thi năng khiếu rất quan trọng, phải tập dợt kỹ lưỡng mới có thể lên sân khấu biểu diễn.

- Gia Hân cậu hát hay mà. – Một cô gái lên tiếng phá vỡ bầu không khí đang dần rơi vào bế tắc.

- Ừ đúng đó, có nhớ lần lớp mình đi karaoke không? Giọng Gia Hân nghe hay phết. – Một người khác cũng lên tiếng đồng tình rồi cả đám cùng nhìn Gia Hân với cặp mắt biết nói rằng “Cậu làm được mà”.

- Nhưng... cái đó là karaoke thì phải khác chứ?

Cô bạn búng tay một cái rồi vỗ vai Gia Hân trấn an:

- Yên tâm đi, mình đã có một cao thủ chơi guitar rồi, chỉ cần hai người phối hợp ăn ý thì sẽ okay thôi. Mình cũng đã xin với ban tổ chức cho lớp mình thi cuối cùng, từ đây tới đó còn khoảng 1 tiếng để tập dợt. – Quay sang một cậu bạn đang ngồi. – Cậu qua phòng bên kêu anh chàng guitar qua giùm mình nhé.

Cửa phòng lại lần nữa mở ra, theo sau cậu bạn lúc này là một cậu nam sinh vai mang chiếc đàn guitar công kênh. Không ai xa lạ chính là cậu bạn kính cận thương thâm Gia Hân. Ngoài trừ Kris và Gia Hân đang mở to mắt ngạc nhiên thì mọi người dường như rất bình thản, lẽ ra cậu bạn kính cận sẽ đệm đàn cho Ngọc – người ban đầu được lớp cử đi thi nhưng bây giờ là Gia Hân thay thế nên hai người sẽ cùng phối hợp.

68. – Chương 68

- Kính thưa quý vị quan khách cùng toàn thể các bạn sinh viên, ngay bây giờ chúng ta sẽ đi vào nội dung được mong đợi nhất trong buổi party hôm nay “The perfect girls”.

Sau lời giới thiệu của anh chàng MC lém lỉnh, cả sân trường như vỡ òa trong tiếng vỗ tay, la hét nhất là những nam sinh, đây là dịp để họ chiêm ngưỡng những bông hoa xinh đẹp, tài năng nhất của Đại học Kinh Tế.

Ngồi trong phòng chờ, Gia Hân xiết chặt tay kìm nén sự hồi hộp và run rẩy, tim cô đập như dậy sóng, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ xuất hiện trước đám đông mà còn phải trình diễn và hát nữa. Phần trang phục thì không có gì thay đổi, chiếc váy trắng ban đầu của cô thậm chí còn đẹp hơn chiếc váy mà đám bạn chuẩn bị chỉ cần trang điểm lại một chút là okay. Còn phần thi năng khiếu cũng coi như tạm ổn, thật may là cậu bạn kính cận biết đàn bài tử của Gia Hân nhưng để hợp tác ăn ý có vẻ hơi khó, chuyện lần trước Gia Hân vẫn còn ám ảnh nên có phần e dè.

Suốt khoảng thời gian tập dợt trong phòng chờ, Kris vẫn ngồi góc im lặng và quan sát, Gia Hân sợ anh buồn chán nên khuyên anh ra ngoài nhưng Kris một mực lắc đầu. Gia Hân biết Kris là đang lo lắng cho cô, ngay từ lúc đầu khi thấy cậu bạn kính cận thì sắc mặt Kris trở nên rất tệ. Sau biến cố con người ta ắt hẳn sẽ trở nên cẩn thận và cảnh giác hơn, Kris là một điển hình. Cậu bạn kính cận thì chỉ tập trung cho nhiệm vụ đệm đàn của mình, ngoài ra không nói gì cả, bản tính lầm lì này ai cũng biết tất. Thế nhưng, trong vài giây ngắn ngủi, khó ai thấy ánh mắt cậu ta nhìn Gia Hân đầy mê muội và có phần bực bội khi vô tình lướt qua Kris.

Gia Hân nhìn một lượt mọi người trong phòng, ngoài Kris ra thì tất cả đều là bạn cùng lớp với cô, bắt gặp những ánh mắt tràn trề hy vọng của mọi người, Gia Hân thấy quyết tâm hơn bao giờ hết dù chỉ vài phút trước cô chẳng có thích thú. Được rồi, vì danh dự của lớp, vì sự kì vọng của tất cả mọi người, Hoàng Gia Hân cô nhất định phải làm được.

Trước khi bước ra ngoài, Kris đột nhiên ôm chầm lấy Gia Hân, cả thân hình cao lớn che mắt tầm mắt cô. Anh cúi xuống, thì thầm:

- Em sẽ làm được.

Gia Hân cười ngượng vì bất ngờ, cô nhìn anh và gật đầu chắc nịch, mọi người xung quanh đều im lặng, có chút ganh tị và ngưỡng mộ với cặp đôi này. Đâu đó, một ánh mắt khó chịu trào dâng nổi ghen tức.

...

Gia Hân nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế màu trắng, bên cạnh là cậu bạn kính cận với cây đàn guitar màu nâu nhạt. Phần trình diễn cũng coi như tạm ổn, giờ là thử thách cuối cùng. Dưới những ánh đèn lung linh, màu váy trắng đã làm chủ sân khấu, Gia Hân thở mạnh một cái để trấn an bản thân, tay cầm micro cũng dần thả lỏng, chân cô vắt chéo một cách kiêu kì.

Tiếng đàn guitar nhẹ nhàng vang lên giữa bao nhiêu sự tĩnh, Gia Hân khẽ nhắm mắt, để giai điệu, lời ca và tâm hồn hòa quyện vào nhau.

“See my eyes are watching

Hear my heartbeat is pounding

Whatever I do wherever

I go It's for you

See my days without you

I feel no shame in crying

Whatever it takes you know that

I'll be with you”.

Góc hành lang hiu hắt ánh đèn – nơi tách biệt với những ồn ào ngoài kia, bóng dáng cao ngạo của chàng trai tựa lưng vào tường, bộ vest đen khó mà lu mờ cái vẻ nam tính, lạnh lùng. Mắt quỳnh đáng sợ nhưng đẹp và cuốn hút, trong bóng tối lại càng nổi bật, ly rượu trên tay khẽ lắc lư, mắt quỳnh vẫn không rời sân khấu.

“Now that I see the light

Now that I touch my light

Now that I realize all I ever wanted is only you

Now that I see the light (and life)

Now that I touch my light (and life)

Now that I realize all I ever wanted is only you”.

[Here for you – Big Baby Driver]

Tiếng đàn và lời ca chấm dứt cùng lúc nhưng vẫn còn vang vọng trong lòng người nghe, nối theo những tràng pháo tay giòn tan và những tiếng la hét vang trời. Gia Hân mỉm cười trong hạnh phúc, trong vỡ òa, cô làm được rồi, làm sao đây cô khóc mất thôi!

Gia Hân đứng dậy và bước lên giữa sân khấu, cô mỉm cười nhìn mọi người rồi cúi gập người như một lời cảm ơn và chào tạm biệt. Cô định lui về phía sau cánh gà và đưa lại micro cho MC thì đột nhiên cậu bạn kính cận kéo tay cô lại, không biết từ lúc nào mà cậu ta đã quăng bỏ cặp kính cận và cây đàn guitar của mình. Gia Hân trong một phút sững sờ vội kéo tay ra nhưng càng bị xiết chặt.

- Cậu làm gì vậy? Mau buông tôi ra. – Cô có ý nhắc nhở vì hiện giờ cả hai vẫn còn đứng trên sân khấu.

Nhận thấy tình hình không ổn, chàng MC chạy đến.

- Có chuyện gì vậy? Hai đứa mau ra sau đi.

- Tránh ra.

Cậu ta nói với MC nhưng mắt vẫn không rời Gia Hân, ánh mắt này làm Gia Hân thấy sợ. Phía dưới sân khấu mọi người bắt đầu hoang mang, những tiếng xì xầm vang lên không ngớt, không ai biết rõ trên sân khấu đang xảy ra chuyện gì.

Để tránh làm tình hình tồi tệ, người MC kéo tay cậu ta ra khỏi tay Gia Hân nhưng cuối cùng bị cậu ta xô mạnh xuống ngã xuống sàn. Bao năm qua, cậu ta luôn khoác lên người cái vỏ bọc thư sinh hiền lành nhưng có ai biết được những kẻ giả khờ mới là những kẻ nguy hiểm nhất.

- Gia Hân, tôi yêu cậu.

Cậu nói vang vọng cả sân trường vì cậu ta đang cầm micro vừa giật từ tay Gia Hân. Phía dưới bắt đầu nháo nhào cả lên, cái quái gì đây, thằng khờ đó dám tỏ tình với hoa khôi của trường trên sân khấu à? Còn dám cưỡng ôm trước mặt biết bao nhiêu người như thế, nó điên à?

Gia Hân bị cái ôm bất ngờ làm cho đau buốt ở bắp vai, cô càng cố đẩy ra thì nó lại càng xiết chặt, lẽ ra là cưỡng hôn nhưng Gia Hân đã né kịp, không biết tại sao mà mắt Gia Hân ươn ướt, có lẽ vì đau.

Bốp.

- Thằng khốn này, mày muốn chết à?

Kris như một con mãnh thú giật mạnh cậu bạn kính cận ra khỏi Gia Hân và giáng những đòn mạnh bạo làm cậu ta ngã lăn xuống sàn, khoe miệng tứa ra chất lỏng màu đỏ tươi. Cùng lúc, bảo vệ đã có mặt nhưng trước sự giận dữ của Kris họ cũng có phần e dè.

- Đủ rồi. Đừng đánh nữa. Xin anh...

Gia Hân ôm Kris ngăn lại, áp mặt vào vòm ngực anh, nước mắt thi nhau rơi. Kris cũng vòng tay ôm lấy Gia Hân, anh vì thế đã bình tĩnh hơn. Chờ sau khi Gia Hân biểu diễn xong anh đi vệ sinh một lát khi vừa bước

ra thì đã nghe tiếng tên khốn này vang vọng. Anh hận muốn băm nát tên xấu xa này thành trăm mảnh để hấn mãi mãi không được siêu sinh.

- Khoan đã. – Kris ra lệnh ấy người bảo vệ khi họ định đưa cậu kính cận đi, ánh mắt anh nhìn cậu bạn kính cận như muốn đâm thủng giác mạc, một ánh mắt biết giết người rất giống Chấn Nam. – Mà rất yêu Gia Hân, rất muốn có được cô ấy phải không? Vậy thì tao ày biết, mày... không có cửa bỏ đâu.

Sau cái nhếch môi của Kris, không gian chìm vào im lặng, tất cả đều nín thở trước cảnh tượng trên sân khấu, mọi cảm xúc bây giờ đều không rõ ràng. Cậu bạn kính cận cũng rơi vào thất thần, mắt mở to như không thể tin được, cái ý định ban đầu của cậu ta đã được thực hiện... chỉ là bởi một người khác.

Sau khoảng mười mấy giây im lặng ột cảnh khóa môi, cả sân trường bắt ngờ vỡ òa trong tiếng vỗ tay, tiếng la hét phấn khích, có những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn họ, có những ánh mắt nhìn họ mà ánh lên niềm hạnh phúc và cũng có những ánh mắt nhìn họ đầy đau khổ, trái tim như vỡ vụn.

Ly rượu rời tay và vỡ nát ngay dưới chân một cách lạnh lùng, âm thanh của sự đổ nát chói tai xuyên tận qua tim. Đau nhói!

Đâu đó vang lên tiếng đồng thanh ngày một lớn và rõ ràng.

“Kris – Hân”

“Kris – Hân”

“Kris – Hân”

May mắn là sau đó, buổi party vẫn tiếp tục mà không còn bất kì trở ngại nào, cậu bạn kính cận bị bảo vệ bắt giữ ngay sau đó và cái đề tài “Kris – Hân” hiện đang rất hot bởi màn khóa môi bất ngờ trên sân khấu.

- Thật không ngờ cái tên kính cận lù khù ấy lại cả gan làm cái chuyện động trời đó. – Cô bạn cùng lớp Gia Hân đập bàn một cái rồ tức rồi quay sang Gia Hân. – Mình xin lỗi. Nếu biết cậu ta như thế mình đã không nhờ cậu ta giúp...

- Không sao đâu. – Gia Hân cười trấn an.

- Bề ngoài cậu ta trông rất hiền lành, khờ khạo không ngờ hôm nay lại bạo gan như thế. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. – Một cậu bạn lên tiếng.

- Chỉ tội cho Gia Hân thôi vì vậy mà ảnh hưởng tới hình tượng của cậu ấy rồi.

- Mình đâu phải là thần tượng gì đâu. – Gia Hân cười xòa nhìn cô bạn vừa nói.

- Dù sao gặp phải chuyện đó coi như cũng xui xẻo lắm rồi, nếu là mình chắc đã tán cho cậu ta vài bạt tay rồi.

- Cậu tưởng ai cũng hung dữ và không biết suy nghĩ như cậu sao? Nếu mà Gia Hân phản ứng mạnh thì chắc chắn sẽ bị ban giám khảo đánh rớt đấy.

- Không biết ban giám khảo có vì sự cố lúc nãy mà trừ điểm không nhỉ?

- Có giải hay không không quan trọng, quan trọng là tất cả chúng ta đã cố gắng hết sức. Mọi người thấy đúng không?

Mọi người trong phòng đều ra vẻ đồng tình, thành tích chỉ là vô quan trọng là tất cả đã cùng nhau cố gắng. Nhớ lại mấy tiếng trước, cả bọn xoay Gia Hân như chong chóng, trang điểm, chọn phụ kiện, chải chuốt, tập cho cô cách đi đứng, cách ngồi, cách xoay lưng, cách nhảy mắt, cách cầm micro,... sao cho thật tự nhiên và cuốn hút. Khoảng thời gian ngắn ngủi ấy thật đáng nhớ!

- Mọi người chúng ta ra ngoài vậy thôi. Bữa tiệc hôm nay vẫn còn dài lắm đấy. – Một cậu bạn nêu ý và nhận được sự hưởng ứng nồng nhiệt của mọi người, từ lúc bắt đầu tới giờ cả nhóm chỉ loay hoay trong cái phòng chờ bé tí này.

- Các cậu ra trước nhé, mình đi vệ sinh một lát rồi sẽ ra ngay. – Gia Hân nói với mọi người rồi quay sang Kris. – Anh ra ngoài cùng mọi người nhé.

Kris gật đầu rồi bước theo đám bạn nhớ những lớp Gia Hân, này giờ cả hai khá là ngại ngùng nên không ai nói với ai câu nào.

Gia Hân cứ mãi suy nghĩ về Kris và những chuyện xảy ra từ khi quen biết anh cũng là từ khi Chấn Nam trở về. Có phải vì sự giống nhau đặc biệt giữa Kris và Chấn Nam cô mới có cảm tình với Kris không nhỉ? Nhưng... người cô yêu thật sự là cái gã tồi kia cơ.

Cô giật thót tim khi bị ai đó bất ngờ kéo vào ngã rẽ hành lang, tay cô bị ghì chặt lên tường.

- Ai vậy? Thả tôi ra. – Gia Hân trong một phút sử hãi hét lên vì dãy hành lang này không có đèn nên không nhìn rõ mặt tên đó.
- Yên nào.
- Anh... – Không nhìn rõ nhưng giọng nói lạnh tanh này thì Gia Hân cũng ngờ ngợ ra là ai. – Sao anh lại ở đây?
- Dự tiệc.
- Dự tiệc lẽ ra phải ở ngoài kia chứ? Mà anh định làm gì tôi? Mau thả ra.
- Yên đi được không?
- Sao tôi phải nghe lời anh? Mau thả tôi ra nếu không tôi sẽ la lên đấy.
- Thử xem.
- Anh đừng có thách tôi. Bớ... ưm...

Không gian lặng như tờ, mọi thứ trở nên trống rỗng. Gia Hân tròn mắt dù mọi thứ trước mắt chỉ mập mờ nhưng cô vẫn cảm nhận được. Vị ngọt thơm như ly cà phê sữa chồn vờn trên đầu lưỡi, cảm giác ấm nóng trong hơi thở len lỏi trên hai cánh mũi chạm nhau. Cảm giác này... đã lâu lắm rồi...

Chẳng biết lấy động lực từ đâu mà Gia Hân rút tay khỏi Chấn Nam vì anh đang chìm đắm trong nụ hôn nên không chú ý, cứ tưởng Gia Hân sẽ đẩy ra nhưng không ngờ cô lại bạo gan quàng tay qua cổ anh, Gia Hân bây giờ đã bị nụ hôn cưỡng đoạt đi lí trí, là đang đón nhận và hưởng ứng đây mà. Chấn Nam nhếch môi, đưa lưỡi vào sâu bên trong càng quét khoan miệng. Lần đầu tiên, sau ba năm xa nhau, họ có một nụ hôn trọn vẹn ý nghĩa, những nhớ nhung, những đau khổ dường như đã bị nuốt trọn, yêu thương lại quay về như cái nghĩa của nó.

69. – Chương 69

Luyện tiếc rời môi, một tay chống lên tường, Chấn Nam ghé vào tai Gia Hân, nở nụ cười nửa miệng đầy ma mị:

- Sập bẫy.
- Gia Hân mấp môi không thành lời, cũng may không có đèn nên không nhìn rõ mặt nhau, nếu không cô xấu hổ chết mất, mặt cô nóng ran và đỏ ửng.
- Thấy sao? Có gì khác so với nụ hôn trên sân khấu không?
 - Anh đã thấy?
 - Có đui mới không thấy. Hình như lúc trên sân khấu em đâu có hưởng ứng như vừa rồi nhỉ?
 - Tôi...
 - Không cưỡng lại được đúng không?

Gia Hân cảm thấy cả cơ thể nóng ran, vùng eo cô đang bị vuốt ve bởi một bàn tay nghịch ngợm đang từ từ di lên trên. Gia Hân bừng tỉnh, vùng mạnh ra và bỏ chạy.

Trong bóng tối mập mờ, cánh môi ma mị khẽ nhếch một đường, đáy mắt lạnh thoáng qua nỗi chua xót đầy bất lực.

- Em còn yêu tôi thế sao lại...

...

- Gia Hân, cậu đi vệ sinh gì mà lâu vậy? Lại đây đi. – Cô bạn cùng lớp thấy Gia Hân liền gọi lại, bọn kia đâu mà chỉ có cô bạn này nhỉ?

Gia Hân hơi giật mình, chỉnh lại mái tóc hơi rối, cô nở nụ cười thật tự nhiên tiến về phía cô bạn. Cổ họng cô khô hốc, hơi ran rát nên lúc đi qua bàn thức uống cô lấy một ly nước rồi nốc hết, cảm thấy vẫn chưa đủ xoa dịu cổ họng khô rát cô tiếp ly thứ hai, thứ ba...

- Gia Hân cậu làm gì mà uống rượu như nước lã vậy?

Cô bạn cùng lớp thấy vậy liền chạy đến sốt sắng hỏi.

- Rượu hả? – Gia Hân nhìn cô bạn rồi nhìn lại cái ly rỗng trên tay mình.

- Cậu không biết sao?

- Mình tưởng nó là nước lọc chứ? – Gia Hân nhe răng cười.

- Trời đất!!! – Cô bạn kia nghếch mặt nhìn cô bạn “perfect” của lớp, đúng là chả có ai hoàn hảo cả, Gia Hân cũng có lúc ngốc không sao tả nổi, ai lại bày nước lọc ra đãi tiệc chứ, uống tận ly thứ ba mà vẫn không biết mình đang uống rượu.

Rượu thấm, Gia Hân thấy cơ thể nóng như lửa đốt, đầu óc ong ong, cả việc đứng cũng trở nên loạng choạng cũng may là cô bạn bên cạnh kịp thời đỡ.

- Gia Hân cậu say rồi. Mình đưa cậu vào phòng nghỉ nha.

Gia Hân có một thứ cảm kị là thứ chất lỏng đắng nghét mà cô vừa nốc vào để xoa dịu cổ họng nhưng lại là nguyên nhân khiến nó khô rát hơn. Chất cồn giống như một chất xúc tác làm sống dậy con người thứ hai trong Gia Hân – một Gia Hân hoàn toàn khác và sau cơn say Gia Hân sẽ hoàn toàn quên hết những việc mà “một Gia Hân khác” đã làm. Tùy theo tâm trạng và lượng cồn mà mức độ phá hoại của “Gia Hân” đó sẽ nghiêm trọng ra sao. Mà chung quy chỉ cần rượu vào người sẽ có chuyện nghiêm trọng.

Lúc này đây, Gia Hân liền vùng tay khỏi cô bạn, chộp lấy một ly rượu trên bàn và nốc hết vào miệng, xong lại thản nhiên quăng chiếc ly rỗng xuống đất, tiếng đổ vỡ tan tát bắt đầu cuốn lấy sự chú ý của mọi người.

- Gia Hân vào phòng thôi mọi người đang nhìn kìa.

- Cái này ngon quá mình muốn uống nữa.

- Được rồi vào trong đó đi mình sẽ cho cậu uống nữa.

- Không!!! Mình muốn uống ngoài này cơ.

Gia Hân lắc đầu nguầy nguậy, tay không ngừng cựa quậy, phải nói là lúc say con người ta mạnh kinh khủng, cô bạn kia xuýt chới với vì bị Gia Hân đẩy ra.

Tay chưa chạm vào ly rượu nào thì cả người cô đã bị nhấc bổng, nói chính xác là cô đang bị bế lên và đưa đi.

- Thả tôi xuống!!! – Cô la um lên.

- Yên đi.

- Thả tôi xuống!!!

- Im đi nếu không... – Người đó kề miệng vào tai cô, thì thầm. – ... tôi hôn em đấy.

Không biết Gia Hân có hiểu những lời người đó nói không và không biết cô có ý thức được người đang bế mình là ai không mà chỉ thấy cô im lặng áp mặt vào vòm ngực ấm của người đó. Dù say hay tỉnh Gia Hân vẫn là Gia Hân vẫn là con mèo nhỏ khó chống lại sự chỉ định từ ác quỷ.

...

Không biết vô tình hay cố ý mà Chấn Nam lại đưa Gia Hân về nhà và vào thẳng phòng mình trong khi phòng Gia Hân ở ngay đối diện. Quảng mạnh Gia Hân lên giường chẳng khác gì một bao tải, Chấn Nam cởi áo vest và cà-vạt quăng sang một bên, vuốt ngược mái tóc hơi rối nhìn chăm chăm cô gái trên giường.

Đưa được con mèo hư này về nhà an toàn còn khó hơn việc chinh phục nóc nhà thế giới. Trong khi anh đang lái xe thì bên cạnh con mèo không ngừng cáu xé, quăng cả giày cao gót xuống đường, nếu không may thì chắc giờ đây cả hai đang nằm trong bệnh viện hoặc hay là một nơi dành cho các linh hồn. Anh phải gọi điện báo người đến lái xe còn mình ngồi ghế sau ôm chặt con mèo hư hỏng. Báo lên xe thì bướng bỉnh không chịu khi xuống xe lên nhà thì nhất quyết ngồi lì trên xe, xem có tức không chứ? Anh không ngờ Gia Hân khi có rượu lại trở nên kì hoặc như thế!!!

- Anh... em khát quá! – Gia Hân chồm người về phía anh, lay lay vạt áo sơ mi trắng, cất giọng nũng nịu kèm theo một nụ cười như hoa. Chẳng biết là có nhận ra anh là Chấn Nam không mà lại như thế.

Một lúc sau, Chấn Nam mở cửa bước vào, cảnh tượng trên giường làm anh muốn sặc máu. Gia Hân ngồi ở giữa giường, tóc hơi rối, đang loay hoay với chiếc khóa kéo sau lưng chắc đây là nguyên do mà cái cổ áo hơi lệch quá so với bình thường.

Chấn Nam hơi cau mày đưa ly nước lọc trước mặt Gia Hân, cô uống một hơi hết cạn, quăng chiếc ly rỗng lên giường, cô chồm người câu lấy cổ anh.

- Anh tốt với em quá! – Gia Hân nhe răng cười, chất giọng khàn khàn đúng như cái giọng say sấn của con gái.

Chấn Nam chỉ biết lắc đầu cười khổ, đây có còn là Gia Hân không nhỉ? Một đứa trẻ thì đúng hơn.

- Nóng quá! Kéo cái khóa giùm em. – Gia Hân tựa đầu lên vai anh, giọng nũng nịu.

Lướt mắt qua tấm lưng mỏng mịn trơn, chiếc kéo trên đó đã bị kéo xuống giữa lưng, Chấn Nam nhếch môi cười như không:

- Muốn anh thành tội đồ lắm sao?

Đẩy nhẹ Gia Hân ra, Chấn Nam đưa tay tìm sờ-một điều chỉnh lại điều hòa trong phòng. Một hơi thở ấm nóng phả nhẹ qua tai, hai cánh tay quàng qua cổ anh từ phía sau.

- Gia Hân đừng nghịch nữa. – Anh nhắc nhở.

A!

Chấn Nam khẽ rên lên, cảm nhận cái đau buốt ở bả vai. Con mèo này hư quá rồi còn dám cắn anh.

- Hư thật.

- Đau hư bằng anh. – Gia Hân đáp lại kèm theo tiếng cười giòn tan.

- Anh hư sao?

- Anh say xỉn, anh ôm cô ta, anh còn hôn cô ta... trước mặt em. Anh đi chơi tận khuya rồi đem cô gái khác về nhà coi em như người giúp việc, hai người ở trong phòng... anh còn cưỡng hôn em. Anh nói đi không phải quá hư hay sao? Chấn Nam anh là đồ con trai hư hỏng... – Gia Hân đột nhiên thú thít.

- Anh... – Chấn Nam bắt lực nhìn Gia Hân nước mắt ngấn dài, anh vuốt ngược mái tóc rồi chồm người ôm lấy cô. – Được rồi là anh hư, anh xin lỗi Gia Hân... Đừng khóc nữa.

A! – Chấn Nam lần nữa rên lên, anh đã nghiêng rằng để ngăn mình không la toáng lên. Bật khỏi giường, Chấn Nam đưa mắt xuống ngực áo loang loáng màu đỏ tươi, đưa ánh nhìn tức giận sang cô gái nhỏ, anh riết lên:

- GIA HÂN!!!

Trước sự giận dữ của anh, Gia Hân cúi gằm mặt, nước mắt ứa nhòe hai bờ má đỏ ửng vì men rượu, trông cô gái nhỏ thật tội nghiệp và đáng thương làm người khác cứ muốn che chở nhưng giờ đây với Chấn Nam thì khác

- Em làm tôi đau lắm đấy biết không? – Chấn Nam đánh giọng, hề “xin” là có thể tự ý cắn người hay sao? Cứ như một con mèo hoang vậy!!!

- ...

- Khóc, em khóc cái gì hả?

- ...

- Với tôi một chiêu đừng dùng hai lần. Vào nhà tắm rửa mặt đi.

- ...

- Nay, có nghe tôi nói không hả?

- ...

- Được rồi cứ khóc đi, tôi mặc kệ em.

Bỏ lại cô gái nhỏ khóc lóc trên giường, Chấn Nam đi vào nhà tắm, lát sau bước ra thì vẫn thấy cảnh cũ, người cũ. Chấn Nam đột nhiên nhớ lại Gia Hân rất mau nước mắt, mỗi lần khóc thì rất khó để dỗ trừ khi...

- Nín.

- ...

- Nín ngay!!! Người đau là tôi chứ có phải em đâu mà lại khóc um lên thế hả?

- Hic... Anh đau lắm sao? Có đau bằng em không? Ba năm qua anh có biết em phải sống thế nào không? Anh chỉ bị cắn hai cái thôi có bằng nỗi đau ba năm của em không?

Gia Hân nói trong tiếng nấc, đôi mắt đỏ ứa đọng đầy nước mắt có thể vỡ tràn bất cứ lúc nào. Chấn Nam bỗng chạnh lòng, anh nhìn cô, lòng xót xa.

- Anh là đồ tồi, đồ hư hỏng dám làm chuyện đó với một cô gái khác trước mặt em. Còn dám thử tình cảm của em nữa, Chấn Nam đã bao giờ anh thực sự tin tưởng em chưa?

- Em biết?

- Em biết, biết tất tần tật cả rồi. Ba năm trước vì Kris cần thay tủy để chữa bệnh nên anh đã lập tức qua Mỹ mà không nói với em câu nào, sau đó bệnh của bố anh trở nặng nên anh phải ở cạnh ông ấy mà không thể về đây. Dù có chuyện gì đi nữa anh cũng nói với em một tiếng chứ anh thậm chí ở luôn bên Mỹ mà không thèm liên lạc với em, em đã nghĩ nếu anh yêu em thì anh nhất định sẽ trở về và giải thích tất cả nhưng... rốt cuộc anh chẳng làm gì cả, em đau khổ thì anh thấy hạnh phúc lắm sao? Em luôn tự hỏi có khi nào anh đã không còn yêu em không, em luôn cho bản thân một câu trả lời lạc quan nhất vậy mà... Anh sao lại nhẫn tâm dùng cách này để thử tình cảm của em cơ chứ? Anh là đồ máu lạnh, đồ vô tình, đồ ngạo mạn...

- Chẳng phải phép thử đã có kết quả đó sao? Em đã quên anh... – Anh cụp mắt, giọng buồn bã.

- Anh không nhận ra sao? Tất cả chỉ là một vở kịch, em và Kris thật ra đâu có quen nhau chỉ là diễn kịch trước mặt anh thôi. Anh muốn thử nên em sẽ cho anh một kết quả không như mong đợi...

- Vở kịch? Diễn?

- Tại anh đấy, ai bảo anh không tin tưởng em, ai bảo anh làm đau... Lúc Chấn Nam em sẽ không bao giờ, cả cuộc đời sẽ không bao giờ tha thứ cho đồ tồi anh đâu.

Gia Hân khóc nức nở, nước mắt lăn dài nghẹn đắng ở cổ họng, có lẽ khi say là lúc con người ta cho phép bản thân mình sống thật và giải tỏa những xúc cảm dồn nén trong lòng. Chấn Nam lặng nhìn người con

gái mình yêu đang dần dặt với nỗi đau, tim anh thắt lại, lúc này có nói hay làm gì cũng đều vô ích cứ cô ấy như thế có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngay từ lúc đầu anh đã thấy có gì đó bất ổn nhưng vẫn không đủ tinh tế để nhận ra. Trong tình yêu Chấn Nam anh không còn là hoàn hảo, khi yêu thương quá mức, khi lạnh lùng, tàn bạo, khi đa nghi này nọ, khi lại ngu ngốc dùng cái phép thử vớ vẩn tự làm cả hai tổn thương, khi lơ mờ chẳng nhận ra bản thân đang làm gì. Giờ mọi chuyện đã rõ, lẽ ra anh phải nhận ra ngay từ đầu chứ, sao có thể để con mèo này xỏ mũi mình được? Bản tính cao ngạo trong anh lại trỗi dậy.

Đúng như anh nghĩ, Gia Hân khóc một lúc mệt quá cuối cùng cũng ngủ thiếp đi, Chấn Nam đưa tay vén lọn tóc trước gương mặt tèm nhem nước. Có lẽ anh đã sai thật rồi, lẽ ra không nên dùng thời gian và khoảng cách để thử thách tình cảm của người con gái yêu mình, Lục Chấn Nam, anh là một người hoàn hảo nhưng ngu ngốc.

- Em được lắm.

Nghĩa trang vắng lặng, gió nhẹ nhẹ mang hương khói mờ ảo rải đều lên cảnh vật.

- Mẹ à, con vừa về lại Mỹ thăm bố, mẹ đừng lo lắng quá, anh Minh Triết nói tình trạng của bố tiến triển rất tốt, khối u đang có dấu hiệu thuyên giảm, bố cũng có nói khi nào bệnh tình ổn định sẽ sang thăm mẹ. Con thật không ngờ mẹ và mẹ anh Nam lại giống nhau như hai giọt nước vậy hèn gì có người đó phớt lờ con vì con quá giống anh Nam.

Kris thở dài mang chút phiền muộn nhưng thoáng chốc đã sớm lấy lại cái vẻ ban đầu, anh mỉm cười nhìn đi ảnh người phụ nữ mang vẻ đẹp hoa bách hợp:

- Cô ấy rất xinh mẹ ạ, có lẽ con thích cô ấy rồi nhưng cô ấy lại yêu anh hai thật may là con chỉ mới thích thôi.

Kris cười nhạt:

- Lần này sang Mỹ con đã vô tình biết được một chuyện không biết là nên vui hay buồn nữa. Con đã nghe thấy bố và quần gia nói chuyện với nhau, họ nói 3 năm trước anh Chấn Nam đột ngột sang Mỹ là để hiến tủy cho con vậy mà từ trước đến giờ con cứ tưởng mình được cứu sống nhờ một người tốt bụng nào chứ. Khi tỉnh lại sau ca phẫu thuật người con nhìn thấy đầu tiên là anh hai khi biết anh ấy là anh ruột của mình, con thật sự rất thích, con không ngờ mình còn có một người anh trai tài giỏi như vậy, con đã khẳng khái đòi anh phải ở lại Mỹ, lúc ấy tình trạng của bố bỗng trở nên tệ hơn, vô tình... con lại trở thành nguyên nhân khiến anh hai rời xa cô ấy. Giờ đây con còn định đeo đuổi cô ấy nữa chứ, mẹ à, có phải con rất vô duyên không?

Kris cười buồn rồi nói tiếp:

- Sau khi hỏi rõ anh Jay con mới biết thì ra anh hai hình như đang dùng một phép thử gì đó với cô ấy, con cũng chẳng biết. Cô ấy vẫn chưa biết sự thật, mẹ thấy con có nên nói mọi chuyện cho cô ấy biết không?

- Anh nói là thật chứ?

Giọng nói vang lên sau lưng làm Kris giật mình, anh quay lại, sững sờ.

- Gia Hân...

Kris thích Gia Hân nhưng Gia Hân lại yêu anh trai Kris, anh lại vô tình trở thành một trong những nguyên do khiến anh trai rời xa Gia Hân, Kris yêu quý anh trai và hơn hết anh không thuộc kiểu người bá đạo cứ phải thứ mình thích thì nhất định phải là của mình. Việc Kris của thể làm là dựng lên vở kịch trước mặt anh trai để anh ấy phải hối hận vì cái phép thử vớ vẩn và những suy nghĩ ngu ngốc của mình. Cho đến bây giờ thì có lẽ mục đích của vở kịch đã hoàn tất nhưng vấn đề là nó có bị tấn công lại hay không thì thật khó nói.

70. – Chương 70

Khẽ đưa tay dụi mắt trước vệt nắng mai từ cửa sổ hắt vào, Gia Hân mở to mắt ngược nhìn trần nhà, mày khẽ chau lại, đầu cô đau buốt và trống rỗng. Cảm thấy có gì đó bất thường, Gia Hân đưa mắt sang bên cạnh, đập vào thủy tinh thể đang giãn hết cỡ một gương mặt bình thản đến lạnh lùng, mái tóc hơi rối tôn lên vẻ bất cần.

- Anh... – Gia Hân bật dậy, do rối quá mà lắp bắp không thành câu.
- Tôi thì sao? – Chấn Nam ngược nhìn cô, đầu vẫn gối lên tay, thấp thoáng sau sơ mi trắng là vòm ngực rắn rỏi đầy cuốn hút.
- Sao... anh lại nằm đây?
- Tôi không nằm đây thì nằm đâu? Phòng tôi cơ mà.
- Phòng anh???

Gật đầu.

- Vậy sao tôi lại nằm đây? Tối qua... tối qua đã xảy ra chuyện gì???
- Em không nhớ? – Anh ngồi dậy nghiêng đầu hỏi.
- Tôi... tối qua tôi đã uống rượu... – Gia Hân tròn tròn mắt. – Tối qua tôi đã gây ra chuyện gì đúng không?

Gật đầu.

- Vậy thật ra tối qua đã xảy ra chuyện gì??? Tôi không nhớ gì cả? Chỉ nhớ là chúng ta...

Nói đến đây Gia Hân tự dừng im bật, không phải là cô không nhớ chỉ là cảm thấy ngại khi nói ra chuyện đó. Có tia cười thoáng qua trong mắt lạnh.

- Chúng ta hôn nhau. Em uống rượu. Tôi đưa về.

Gia Hân chưa kịp nuốt trôi những gì Chấn Nam vừa nói thì bỗng nhiên la toáng lên.

- Sao... sao tôi mặc áo của anh hả? Chuyện này là thế nào???
- Chiếc váy kia bẩn hết rồi nên tôi thay áo cho em.
- Anh... thay cho tôi???

Gật đầu.

- Sao anh dám?
- Sao lại không? Cả chuyện đó cũng làm luôn rồi thì có gì mà không dám.
- Chuyện... chuyện đó? – Cô lắp bắp.
- Thì là chuyện đó đấy.
- Anh đừng nói chuyện lấp lửng như vậy được không? Tôi sắp điên rồi này?

Trước thái độ của Gia Hân, Chấn Nam chỉ bình thản nhích người về phía cô, môi vẽ nụ cười đen tối:

- Chuyện này mà nói rõ thì ngại lắm. Em nghĩ nam nữ ngủ chung một phòng, trên cùng một giường trong tình trạng say xỉn thì có thể làm gì?

Cô đâm mạnh vào người anh và đẩy ra, mắt ngấn lệ:

- Anh... anh là đồ tồi.
- Ai bảo em quyến rũ tôi? Tôi đâu có chịu nổi. Yên tâm đi nếu em có thai tôi sẽ nuôi đứa bé còn nếu em muốn có thể làm vợ lẽ của tôi nhưng nếu như thế có vẻ bất công với thằng em trai của tôi nhỉ? Dù gì hai người cũng đang quen nhau.

- Anh... sao anh có thể nói ra những lời như vậy hả? Đồ biến thái, tôi không cần anh chịu trách nhiệm gì cả chỉ cần anh biến khỏi mắt tôi liền, ngay và lập tức. – Gia Hân hét lên, ném gối túi bụi vào người Chấn Nam.

- Vừa nói gì?

- Tôi nói anh biến ngay khỏi mắt tôi.

- Câu trước đó.

- Câu trước...

- Em dám nói tôi là đồ biến thái. Em được lắm, để xem tôi trừng phạt em thế nào?

Ghì chặt Gia Hân xuống giường, Chấn Nam nhìn chằm chằm xuống ngực cô, môi nhếch một đường thâm hiểm.

- Anh... anh định làm gì? – Cô hốt hoảng.

Chấn Nam bật cười trước phản ứng của Gia Hân, tay di đến chỗ mắt đang nhìn, Gia Hân bắt đầu hoảng sợ cô cố vùng ra nhưng bất lực, cả thân hình đang bị ôm trọn. Khác với suy nghĩ của Gia Hân, Chấn Nam chỉ đưa tay gài lại cúc áo vô tình bị bụng của cô rồi vén lại mái tóc hơi rối.

- Như thế này là quyến rũ người khác đấy biết không?

Gia Hân thầm thở phào, tim đập một nhịp, ánh mắt này thật ảm áp.

- Bị tôi quyến rũ rồi đúng không?

- Anh đã bị quyến rũ bởi bao nhiêu cô gái rồi?

Gia Hân đột nhiên hỏi như thế, làm Chấn Nam có hơi giật mình, anh nheo mắt nhìn cô:

- Không nhớ.

Gia Hân không hiểu sao khi nghe câu trả lời này nước mắt cô lại lãch nhã, lẽ ra cô phải rõ điều này khi thấy anh vui vẻ cùng những cô gái ngoài kia chứ. Cảm giác giống như sắp bước lên thiên đàng nhưng lại hụt chân vào bước cuối cùng, kết quả là đáp lại mặt đất. Hụt hẫng!!!

Chấn Nam nhú mày, môi khẽ gằn mặt cô nhẹ nhàng hôn lên mi mắt đang ướt của cô... Gia Hân không đẩy ra mà để yên, hành động nhẹ nhàng của anh cứ như đang xoa dịu trái tim ngổn ngang vết xước của cô.

- Hai... hai người đang làm cái gì vậy???

Gia Hân giật mình đẩy mạnh Chấn Nam ra, cảm giác như kẻ đang bị đánh ghen vì tội giật chồng người khác.

Thu Thảo trợn mắt nhìn Gia Hân rồi lướt mắt sang Chấn Nam, chưa bao giờ thấy anh lãnh đạm hơn.

Bốp.

Khi Gia Hân định bước ra khỏi phòng thì bất ngờ bị Thu Thảo nắm lại và giáng một cái tát căm giận.

- Hoàng Gia Hân, cô giỏi lắm, dám quyến rũ bạn trai của tôi. Cô đúng là không biết xấu hổ mà, da mặt của cô dày bao nhiêu vậy hả?

Gia Hân im lặng không đáp, có giải thích thế nào thì cũng bằng thừa, cảnh tượng cô ta thấy chỉ có thể đưa ra một kết luận rằng Gia Hân là kẻ chen chân vào cuộc tình của họ, vậy mà Gia Hân lại quên mất có lần Chấn Nam đã nói rằng họ đang hẹn hò.

- Không có gì để nói đúng không? Tôi không ngờ cô lại xấu xa như vậy.

Thu Thảo định vung tay cho Gia Hân thêm một tát, bàn tay chỉ vừa đưa lên đã bị giữ lại.

- Tát mạnh thế này chắc là đau lắm.

- Anh...

- Đổ hết rồi. – Chấn Nam đưa bàn tay trước mặt mình, ra vẻ nâng niu.

- Chấn Nam... A...

Thu Thảo la lên vì đau đớn, bàn tay cô đang bị xiết chặt đến độ máu như tắt nghẽn thật không ngờ chỉ vài giây trước nó vẫn còn được nâng niu.

- Em... đau... xin anh... – Cô nức lên thành tiếng, nước mắt lăn dài, mặt nhăn nhó vì cái đau đang thấm vào từng thớ thịt nhưng Chấn Nam thậm chí không rời tay mà càng xiết chặt, đôi mắt lạnh ra chiều thỏa mãn.

- Chấn Nam, anh dừng lại đi, cậu ấy đau lắm rồi... – Gia Hân nắm chặt lấy tay anh ngăn lại.

Thu Thảo cười mỉa mai:

- Đừng... có giả vờ... tội nghiệp với... tôi...

- Bẩn thỉu. – Chấn Nam riết lên rồi đẩy mạnh Thu Thảo xuống sàn. – CÚT.

- Chấn Nam... em... em sai rồi xin anh đừng đuổi em... em...

Thu Thảo vừa khóc vừa van xin, trông cô ta thật đáng thương như một người vợ quanh năm bị chồng ghẻ lạnh, Gia Hân thấy cô bạn thân ngày nào như vậy cũng không khỏi tủi lòng.

Chấn Nam không nói gì chỉ quát đôi mắt sắc lạnh nhìn Thu Thảo, cô biết ánh mắt đó là gì nên im bật, đó là sự cảnh cáo cuối cùng. Quệt ngang dòng nước mắt, Thu Thảo loạng choạng đứng dậy, khịt mũi một cái, cô lặng nhìn bóng lưng của người con trai mình yêu rồi liếc đôi mắt sắc lém sang Gia Hân mà theo Gia Hân nó mang thù hận rất sâu nặng. Cuối cùng, cô ta quay lưng bỏ đi.

Sau khi tịnh tâm lại suy nghĩ Gia Hân mới có thể đưa ra một kết luận an toàn rằng đêm đó giữa cô và Chấn Nam chẳng xảy ra chuyện gì cả do hiện trường khá là ngay ngắn, không có dấu hiệu như chuyện đó đã xảy ra, quá lắm thì anh chỉ thay đồ cho cô nhưng chỉ thế cũng đủ làm cô xấu hổ đến tím mặt. Kris có hỏi về chuyện hôm đó nhưng Gia Hân chỉ biết cười và bảo Chấn Nam chỉ đưa cô về nhưng có lẽ Kris không tin. Một điều kì lạ là sau ngày hôm đó, Chấn Nam bỗng thay đổi hẳn, vẫn thái độ lạnh lùng ngạo mạn nhưng Gia Hân cảm thấy như anh đang cố tìm cách bốn cột với mình, từ giọng điệu cho đến hành động thậm chí chẳng còn xem cô đang là bạn gái của em trai mình nữa. Gia Hân tự hỏi có khi nào trong lúc say cô đã nói ra mọi chuyện nhưng có vẻ không phải.

- Dở. – Chấn Nam buông đũa nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn ra vẻ khinh miệt.

Jay gấp một miếng thịt xào cho vào miệng, nhai nhóm nhém:

- Dở chỗ nào đâu? Anh thấy ngon quá mà.

- Chắc là khẩu vị của anh có vấn đề rồi. – Kris nói.

- Dở thật mà. Chẳng có mùi vị gì cả, không biết nấu thì cứ ra nhà hàng mua sao phải ra về? – Chấn Nam cố ý đá xoáy, liếc mắt sang “tác giả”.

Gia Hân nhẹ nhàng đặt chén cơm lên bàn, lạnh giọng:

- Nếu anh thấy không hài lòng có thể ra nhà hàng ăn hoặc là... có thể tự vào bếp nấu dù gì cũng là bếp nhà anh sao khi nấu xong thì tiện thể xây lại cái nhà bếp.

- Tại sao phải xây lại nhà bếp? – Kris thắc mắc.

- Vì chỉ cần anh ấy vào bếp, nhà bếp sẽ bị phá hoại một cách trầm trọng.

- Ghê gớm vậy sao? Hèn gì lúc ở Mỹ anh ấy không hề xuống bếp một lần. – Kris gật gù.

- Anh còn nhớ Lâm Vũ có nói Chấn Nam ngay cả mật ong và dầu ăn cũng không phân biệt được, có lần Gia Bảo ném thử món trứng rán của Chấn Nam phải đi súc miệng mấy chục lần và từ đó về sau nó kiêng cử luôn trứng rán đấy.

- Thật sao? Hahahaha...

Kris cười nắc nẻ trước sự thật đáng gờm về người anh trai hoàn hảo của mình qua lời kể của Jay, Gia Hân cũng che miệng cười kín đáo.

- Đủ rồi đấy. Tôi không ăn nữa.

Giằng mạnh tay lên bàn, Chấn Nam hậm hực bỏ đi, với một kẻ ngạo mạn như anh thì việc bị đem ra sàm soi làm trò cười cho người khác đúng một cực hình, nếu là ai khác thì anh đã tấn ột trận nhó đời rồi, lẽ ra định chọc tức cô ta không ngờ lại bị đá xoáy ngược lại.

Cả ba người sau một lúc đơ mặt nhìn nhau thì bật cười ha hả như vừa xem hài kịch, tiếng cười vang vọng làm ai kia như muốn đập tan cái nhà bếp.

...

Lướt mắt qua màn hình laptop, Chấn Nam cau mày, thoáng qua đáy mắt những tia nhìn khó chịu.

Hàng chục bài báo đều đưa cái vấn đề nhảm nhí này lên trang đầu, trên các trang mạng đều được xếp vào mục tiêu điểm với những tiêu đề gây kích thích người đọc như “Thiếu gia tập đoàn Lục Chấn bắt ngờ khóa môi tiểu thư nhà Hoàng Anh trên sân khấu The Opening Party”, “Chuyện tình lãng mạn giữa hai em út nhà Lục Chấn– Hoàng Anh”, “Hoàng tử Kris của Lục Chấn đã tìm được công chúa” hay “Cảnh hôn nhau đầy bất ngờ và đẹp mắt của cặp đôi danh tộc”... vv...

Đúng là đám nhà báo ăn không rồi việc, chỉ biết xoáy sâu vào những vấn đề không đâu cũng may là lúc anh bé Gia Hân bọn chúng không có mặt ở đó nếu không sẽ lại có thêm những tiêu đề lạ tai đây.

Cốc. Cốc.

- Chuyện gì? – Kéo mạnh cửa, mắt Chấn Nam có phần dụi đi khi nhìn thấy Gia Hân.

- Xuống ăn tối đi.

- Đồng hồ em có vấn đề à? Bây giờ khuya rồi đấy, không phải đã ăn tối rồi sao?

- Nhưng lúc tối anh có ăn gì đâu? – Cô lí nhí.

- Tại ai hả?

- Tôi đã mua thức ăn ở nhà hàng ngon nhất, anh mau xuống ăn đi.

- Không đói.

- Anh đâu cần phải hành hạ dạ dày của mình như thế hả?

- Dạ dày tôi ra sao không cần em quan tâm.

Chấn Nam nói nhanh rồi định đóng cửa nhưng Gia Hân kịp chặn lại.

- Anh giận sao?

- Sao phải giận?

- Chuyện lúc tối...

- Không có.

- Anh nói dối. Được rồi, coi như tôi xin lỗi, xuống ăn đi nhé!

- Sao em lại quan tâm tôi như thế? Tôi sẽ hiểu lầm em muốn quay lại với tôi đấy. – Chấn Nam cười nhạt, tay vuốt ve lọn tóc dài đối diện.

Gia Hân nhanh chóng gạt tay anh ra:

- Anh nói bậy bạ gì vậy? Tôi chỉ là vì Kris...

- Muốn tôi ăn phải không? Vậy tôi sẽ ăn...

Đặt tay lên gáy Gia Hân kéo cô về phía mình, Chấn Nam cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, vị ngọt tan đều trên đầu lưỡi...

- Món khai vị... rất ngon.

Chấn Nam mỉm cười rồi quay lưng bỏ đi, Gia Hân nhìn theo như một kẻ mất hồn cho đến khi lấy lại bình tĩnh.

Anh ta dám... Sao mình lại không đẩy ra chứ???

Hai tuần trôi qua nhanh đến mức Gia Hân thấy ngọt nhạt, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, Gia Hân bỗng thấy buồn ghê gớm, qua hôm sau cô sẽ chẳng còn lí do nào để ở lại “biệt thự ba chàng hoàng tử” rồi cũng chẳng biết vở kịch này sẽ đi về đâu. Mọi thứ thật mơ hồ.

Cổng trường Đại Học ồn ào như một phiên chợ, mọi người đều đưa ánh nhìn ngưỡng mộ về phía chàng trai đang tựa người vào BMW đen bóng, mái tóc màu rêu được vuốt keo tạo kiểu, sơ mi jean khoác ngoài áo thun có phong nền quái dị, quần jean mài bụi, vẻ lạnh lùng vẫn ngự trị trên gương mặt ngẩng cao đầy bất cần. Môi thoáng nụ cười nhẹ khi anh nhìn cô gái nhỏ đang cố ý phớt lờ khi lướt qua.

- Đây.

- ...

- Đây.

- ...

- Đây. – Đến lần thứ ba, anh phải đưa tay giữ lại.

- Tôi là Gia Hân không phải tên “Đây”. – Cô bực bội.

- Tên xấu quá không muốn gọi.

- Vậy thì anh đừng gọi.

- Lên xe. – Anh hất đầu.

- Làm gì?

- Không lên thì đừng hỏi hân.

- Anh...

Gia Hân dù trăm ngàn lần không muốn nhưng vẫn phải h8a5m hực bước vào, lời đe dọa của anh luôn có trọng lực trong mọi trường hợp. Xe lăn bánh trên con đường rợp nắng, gió, bụi và dừng lại trước một nhà hàng lớn.

71. – Chương 71

Cả hai đang ngồi trong một căn phòng vip rộng rãi, thoáng mát với tiện nghi đầy đủ, những món ngon nhất đều được bày trên bàn.

- Sao lại đưa tôi đến đây? – Gia Hân e dè lên tiếng.

- Thích.

Cô im lặng không nói thêm, cái bản tính thích là phải làm được của anh cô đâu còn lạ gì chỉ là lâu lắm rồi mới nghe lại cái từ cộc lốc gây sock óc này.

- Sao không nói gì?

- Có gì đâu mà nói.

- Đói chưa?

Gia Hân nhìn mấy món ngon trên bàn, khứu giác đã bị kích thích bởi mùi thơm hấp dẫn, bụng cô cũng đang cồn cào, cô thành thật gật đầu.

- Chưa được ăn. – Chấn Nam phán một câu làm cô từ thiên đang bỗng chốc rơi xuống địa ngục, hỏi đôi không rồi lại nói chưa ăn được. Tức quá!!!

- Anh cũng biết cách hành hạ người khác thật.

- Chỉ đặc biệt với em thôi, đồ ngốc.

- Đặc biệt với tôi? Tại sao chứ?

- Tại thích.

Chấn Nam trả lời bằng quơ rồi vội quay ra ngoài, xuýt nữa là bị cô nghi ngờ rồi.

- Chấn Nam này...

Anh quay lại.

- Có phải là anh đã biết chuyện...

Cạch.

Tiếng cửa mở làm câu nói chưa kịp thốt ra trọn vẹn phải ngưng bật, một cô gái cực kì xinh đẹp bước vào, cô ta mỉm cười nhìn Gia Hân rồi tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh Chấn Nam đối diện Gia Hân.

- Xin lỗi vì em bận chút chuyện nên...

- Không sao tới là tốt rồi.

Gia Hân còn chưa kịp ngạc nhiên trong lòng thì cô gái kia qua quay sang cô, giọng nhỏ nhẹ:

- Gia Hân, xin lỗi vì làm cậu đợi lâu.

- Không có gì đâu. Mình còn không biết là sẽ có cậu.

Gia Hân cười xòa, cô gái trước mặt đây chẳng ai xa lạ với cô, trong trường cô ta nổi tiếng là một hot girl cực kì chịu chơi, hai lớp gần nhau nên Gia Hân ít nhiều cũng có quen biết.

- Lẽ ra hôm nay mình hẹn anh Chấn Nam dùng cơm, anh ấy nói muốn rủ thêm cậu đến ăn để cậu biết thế nào là món ngon. Nghe nói cậu nấu ăn... không được ngon lắm.

Trước những lời nói mang hàm ý đánh gục lòng tự trọng của cô ta, Gia Hân chỉ nhoẻn miệng cười:

- À... đúng là không ngon lắm nhưng ít gì mình cũng biết làm món trứng rán đấy. Nói mới nhớ món này là tử của Chấn Nam, nào rảnh cậu nên bảo anh ấy cho cậu thưởng thức.

- Thật sao?

Cô gái kia tỏ vẻ khoái chí quay sang Chấn Nam nhưng bắt gặp ánh nhìn sắc lạnh cũng anh thì có e dè. Gia Hân cười thâm trong bụng vì cuối cùng cũng đã xoáy được ai kia.

- Mình đi vệ sinh một lát. Cậu và Chấn Nam cứ tự nhiên.

Gia Hân đẩy cửa bước ra, lòng thầm trách móc đủ điều, không nói không rằng đưa cô đến đây để biến cô làm kì đà sao? Chấn Nam thật ra anh đang nghĩ gì đây???

Cô quay lại, đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, cảnh tượng trong phòng khiến cô chẳng còn sức để mà bước vào trong. Cô gái xinh đẹp kia đang hôn Chấn Nam, một nụ hôn mãnh liệt còn Chấn Nam anh không đẩy ra chỉ nhẹ nhàng đáp lại, thế này là thế nào???

Gia Hân quay đầu bỏ đi, cô không muốn là vật cản trong mắt người khác. Chấn Nam đẩy mạnh cô gái kia ra, anh chùi miệng bằng khăn giấy như vừa dính vào thứ gì ghê gớm lắm.

- Cô nên biết mình chỉ đang đóng kịch thôi, đừng làm quá!!!

- Nhưng... em yêu anh. Gia Hân nhỏ đó có gì tốt chứ, sao anh phải làm biết bao nhiêu chuyện vì nó cơ chứ?

- Ngậm miệng lại nếu không tôi giết cô.

Chấn Nam rời tay khỏi chiếc cổ trắng nõn, cô gái kia ho sặc sụa rồi cũng chịu ngồi im. Chấn Nam vẫn không hề biết Gia Hân đã thấy tất cả, anh cứ đợi ở đó cho đến khi không còn kiên nhẫn, anh điện cho cô nhưng máy bận, rõ ràng là tắt máy có khi nào cô ta giận nên bỏ về không? Chấn Nam liền đứng dậy bỏ đi mặc kệ cô gái đằng sau cứ gọi theo ừ ừ.

Gia Hân lê từng bước chân trên con đường râm bụi, gió khẽ mân mê làn tóc thơm. Lúc đi vệ sinh cô đã nhận được tin nhắn của Kris, đúng là vở kịch của cô đã bị phát hiện vào đêm cô uống rượu nhưng tại sao Chấn Nam không nói gì cả, hay anh lại muốn vờ đùa với cô bằng cách đó. Dù là gì đi nữa thì việc anh hôn cô gái xinh đẹp kia không thể nào tha thứ, thế là cho dù anh có năn nỉ gây lỗi cô cũng sẽ coi như không nghe thấy gì.

Gia Hân bước vào một khu vui chơi giải trí – nơi này với cô không quen thuộc nhưng lại mang nhiều kỉ niệm, lần cuối cùng mà cô và anh đi chơi với nhau là ở đây, hai người đã chơi hết tất cả các trò chơi. Ba năm rồi Gia Hân chưa từng đến đây, cô sợ những tình cảm đáng quên kia sẽ sống lại và dày vò trái tim nhỏ bé của mình.

- “Em lạnh nên nắm tay anh thôi.”
- “Trán em đổ mồ hôi kìa.”
- “Thì... tại em thích nên em nắm thôi.”
- “Em ghen?”
- “Không. Sao phải ghen chứ?”
- “Không phải thì thôi.”

Cô đến đứng cái quầy bán vé năm xưa mua một vé đặc biệt nhưng bỏ qua những trò mới chỉ chơi những trò mà năm xưa hai người cùng chơi, thứ tự cũng đúng như 3 năm về trước.

Gia Hân cười khúc khích khi nhớ lại những kỉ niệm của ngày xưa rồi mắt cô nhòe đi, phủ một màn sương trong vắt nếu khi xưa anh không rời xa cô hoặc hay nói với cô một tiếng thì có lẽ cái vòng lẩn quẩn này sẽ không đẩy cô từ nỗi đau này sang nỗi đau khác.

Giờ cô đang ngồi trên “vòng quay tình yêu” cũng may nó vẫn còn hoạt động đến bây giờ.

- “Em có biết mình vừa làm gì không?”
- “Hôn.”
- “Ai cho phép?”
- “Cũng đâu có ai cho phép anh tự ý hôn em.”
- “Anh tự cho phép đấy thế này này...”

Trời chập tối, phố lên đèn, Gia Hân lấy trong balo ra một chiếc máy ảnh màu trắng, đây là lần thứ hai cô sử dụng nó sau bức ảnh duy nhất có Chấn Nam.

- “Mình chụp ảnh nhé.”
- “Sao cơ?”
- “Cùng một lúc anh sẽ chụp em và em sẽ chụp anh.”

Gia Hân mỉm cười, mắt nhòe đi, giờ cô đã biết trái đất hình tròn là để yêu thương được gặp lại.

- Gia Hân có về đây không? – Vừa vào nhà Chấn Nam đã hỏi ngay, cả buổi anh đi tìm Gia Hân nhưng không thấy nên nghĩ là cô sẽ về nhà.

- Không nhưng cô ấy có nhắn tin cho em bảo là sẽ về nhà mình, hành lí sẽ cho người qua lấy sau. Hai người... có chuyện gì à?

- Không có gì.

- Gia Hân đã biết là anh biết tất cả rồi đấy.

Chấn Nam định lên lầu, nghe Kris nói vậy thì cau mày:

- Kris cậu là em trai của ai vậy?

- Ai biết em thích cô ấy chứ. Anh hãy lo mà dỗ dành cô ấy đi, cô ấy có vẻ sẽ không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện đâu. Anh mà cứ vờn đùa kiểu này cẩn thận coi chừng mất luôn cô ấy.

- Nếu cậu muốn giành với anh thì cứ việc nhưng anh nói trước sẽ không nhường đâu. – Chấn Nam vỗ mạnh lên vai cậu em trai.

- Yên tâm vì sĩ diện của anh rất lớn nên em sẽ không giành đâu.

Kris bật cười thích thú rồi trước câu nói hàm ý của mình, Chấn Nam không nói thêm, chỉ nở nụ cười nửa miệng rồi ung dung bước lên lầu.

Gia Hân cứ thế đi hết những nơi mà ngày đó cô và anh cùng đi, những kỉ niệm của buổi hẹn hò đầu tiên cứ đọng lại trong lòng cô len lỏi một chút xót xa. Chiếc máy ảnh giờ đã có thêm một xấp hình cũng đã được tân trang một chút tại chính cái nơi mà nó sinh ra cũng như tình yêu của cô và anh sẽ được sinh ra một lần nữa nhưng không phải là bây giờ.

Chấn Nam đã biết cô diễn kịch nhưng không nói ra thậm chí còn kín đáo trêu chọc cô, như thế có khác nào mấy ngày qua cô như một đóa ngọc diễn trò trước mặt anh. Lúc Chấn Nam anh quá tự cao rồi lần này em sẽ khiến anh dẹp bỏ cái bản tính đáng ghét đó. Em sẽ ngạo mạn hơn anh gấp trăm lần. Chờ đi nhé!!!

Gia Hân đi bộ về nhà, vì cô thích vận động trong thời tiết mát mẻ thế này. Không biết Chấn Nam có đi tìm mình không nhỉ? Cô thầm nghĩ rồi gặt phắt đi, Chấn Nam anh ta chắc đã nghe Kris nói lại rồi đến công ty làm việc sau đó thì về nhà, mệt quá nên lăn ra ngủ. Cũng đúng thôi Chấn Nam vốn là người đam mê với công việc mà.

Nấp mình sau một gốc cây to, Gia Hân đưa mắt nhìn về phía trước, Thu Thảo đang đứng cùng một người đàn ông lạ mặt, họ đang cãi cọ gì đó có vẻ rất nghiêm trọng, người đàn ông đó còn vun tay tát Thu Thảo, trông cô ta thật tội nghiệp.

Gia Hân nghe Kris nói cô ta đã bị Chấn Nam đuổi việc, Kris đã kể cho cô nghe về Thu Thảo. Cô ta sang Mỹ du học không phải bằng tiền gia đình mà nhờ vào một học bổng tài trợ vừa học vừa làm gì đó, do cuộc sống quá khắc nghiệt, cô ta đâm ra chán nản và bị cuốn vào sa đọa, Chấn Nam đã cứu cô ta từ một quán rượu trong một lần ngoại giao.

Người đàn ông đó định lôi cô ta đi nhưng cô ta chống cự, người xung quanh chỉ đưa mắt nhìn rồi lướt qua, họ không dư hơi mà xen vào chuyện riêng của người khác. Bản tính thánh thiện của Gia Hân lại trỗi dậy nhưng cô lập tức gặt phắt đi, nếu là Thu Thảo – người bạn thân ngày nào thì cô sẽ không ngần ngại giúp đỡ nhưng đây là Thu Thảo của hiện tại, người đã nhấn tâm chà đạp lên lòng tin của cô chỉ vì sự ích kỷ của bản thân cô ta. Lần đó, Gia Hân vì cô ta mà xém mất mạng, ngay khoảnh khắc cô ta cười điên dại rồi quay lưng bước đi trong màn mưa trắng xóa thì tình bạn và niềm tin trong Gia Hân đã đổ vỡ tan tát.

Gia Hân đang mãi suy nghĩ thì người đàn ông kia đã kéo Thu Thảo khuất sau con hẻm vắng người, Gia Hân cũng rào bước tiếp tục trên con đường của mình chỉ là con hẻm đó nằm bên cạnh con đường cô đi. Gia Hân nghe rõ tiếng la hét của Thu Thảo vọng ra từ đó, Gia Hân dừng lại, chạy vào con hẻm đó, niềm tin đổ vỡ nhưng tình yêu trong cô vẫn còn, tình yêu dành ột người bạn vẫn còn đọng lại một chút ít.

Con hẻm vắng tanh phủ trong bóng tối mập mờ, Gia Hân thấy đầu mình đau đặng và cô ngã xuống...

72. – Chương 72

Yếu ớt mở mắt trong tình trạng rã rời, Gia Hân đưa tay dầm dẫm vào đầu để làm dịu cơn đau buốt. Bị đánh thức bằng một gáo nước lạnh, đầu Gia Hân ướt nhem, cái lạnh buốt thấm vào da làm đầu óc cô tê dại. Mùi ẩm mốc hung hăng xộc vào mũi khiến Gia Hân không muốn tỉnh cũng phải lệch mi.

- Tỉnh rồi à?

Một cô gái cất giọng, có vẻ quen nhưng đầu óc Gia Hân vẫn chưa kịp thời thích nghi cho đến khi gương mặt cô gái hiện lên dưới ánh đèn cầy.

- Chắc là cậu đang ngạc nhiên lắm nhỉ? – Cánh môi đỏ thẫm nhếch một đường kiêu ngạo, nhìn sâu vào đôi mắt đang mở to của Gia Hân.

Gia Hân sau một hồi im lặng mới mấp môi, giọng mỉa mai:

- Rất ngạc nhiên! Cậu không nghĩ ra được cái bẫy nào khác à?

Chát!

- Với một đứa ngu như cậu bẫy mới hay cũ có gì khác nhau sao? Cậu cũng bị lừa đấy thôi.

Gia Hân không tỏ ra bất cứ đau đớn nào sau cái tát không nguyên do của Thu Thảo, cô chỉ nhếch môi khinh bỉ:

- Đúng là tôi đã bị lừa nhưng Thu Thảo cậu nghĩ Chấn Nam sẽ bỏ qua cho cậu sao?

- Trước khi Chấn Nam biết được thì lúc đó tôi đã thủ tiêu cậu và bỏ đi rồi. Nếu như Chấn Nam đã không là của tôi thì cũng sẽ không là của cậu, khi nào tôi còn sống thì hai người sẽ không bao giờ được ở bên nhau.

- Diên rồ!!!

Chát!

- Diên thì sao? Vì yêu anh ấy nên chuyện gì tôi cũng có thể làm, kể cả giết cậu, bạn thân ạ!

- Giết tôi? Cậu có thể sao?

Thu Thảo cười khinh:

- Đừng thách tao. Mà có biết sự có mặt của mày là nỗi hận lớn nhất của cuộc đời Lý Thu Thảo tao không? Mày luôn xuất sắc hơn tao, việc gì cũng giỏi hơn tao, mọi sự yêu thương và mến mộ của mọi người đều dành ày mà không phải tao. Mày luôn được mọi người chú ý còn tao chỉ như một cái bóng leo đèo đằng sau. Lúc còn ở Cao Trung, mày luôn là người đứng đầu trường, đội bóng cũng nhờ mày làm người chăm sóc, mày có biết biết tao ham muốn cái vị trí của mày thế nào không? Vào học viện là ước mơ từ lâu của tao nhưng cái ước mơ đó chỉ vì mày mà tan vỡ, chắc là mày không biết nếu không có mày thì cái học bổng vào Bingel đó đã là của tao rồi. Thời gain mày tập trung học hành để giành học bổng cũng là thời gian tao âm thầm học hành đến quên ăn nhưng rốt cuộc tao lại thua mày đúng 1 điểm. Mày có biết tao đau khổ thế nào không đã vậy còn phải giả vờ chúc mừng mày. Chấn Nam là người đầu tiên mà tao yêu nhưng cũng tại mày, mày đã cướp mất anh ấy cho dù tao có yêu bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu, Chấn Nam cũng không hề nhìn tao một lần. Tại mày, tất cả là tại mày...

Thu Thảo vừa nói vừa bạt liên tiếp vào mặt Gia Hân khiến cô choáng váng, hai má sưng húp dần chuyển từ đỏ sang tím tái. Mất Thu Thảo đồ hoe, mọi uất hận trong lòng cô đều được trả lại qua những cái tát nảy lửa.

Đến khi Thu Thảo dừng lại, Gia Hân mới mấp môi:

- Thì ra bấy lâu nay cậu đối với tôi chỉ là giả tạo, ngoài mặt thì cười nói nhưng trong lòng lại chất đầy hận thù...

- Lẽ ra tao đã nghĩ sẽ bỏ qua tất cả nếu Chấn Nam không yêu mày nữa nhưng trong trái tim sắt đá của anh ấy chỉ có mày thôi. Tao không thể chấp nhận được...

- Ích kỷ. Cậu thật ích kỷ...
- Tao giành lấy hạnh phúc ỉnh thì là ích kỷ còn một kẻ chỉ biết đến hạnh phúc của bản thân như mày là cao thượng lắm sao? Mày có biết vì sự có mặt của mày mà hạnh phúc với tao xa xỉ thế nào không?
- Hạnh phúc?! Thu Thảo cậu có biết thế nào là hạnh phúc thật sự không? Tranh giành hạnh phúc không phải của mình, cậu thật đáng thương... Không phải cứ yêu là sẽ được hạnh phúc, tình yêu đến từ hai phía mới là trọn vẹn nhất. Đúng là việc chúc người mình yêu hạnh phúc là rất khó nhưng vẫn còn tốt hơn việc cậu cứ mãi tranh giành thứ hạnh phúc không thuộc về mình. Thu Thảo cậu hãy dừng lại đi, cứ tiếp tục thế này thì người đau khổ chỉ có cậu mà thôi...
- Cầm miệng!!! Mày bảo tao dừng lại và chúc hai người hạnh phúc sao? Xin lỗi tao không làm được, chuyện tao có thể làm bây giờ là tiến mày sang thế giới bên kia...

Thu Thảo nở nụ cười hiếm độc, ánh sáng từ con dao trên tay cô ta hắt lên một đường ghê rợn.

- Cậu...
 - Trước khi mặt trời mọc mọi chuyện sẽ kết thúc. Tao không có được thì mày cũng đừng hòng sống hạnh phúc bên người con trai tao yêu.
- Thu Thảo nghiêng răng, lia mũi dao lên cánh tay Gia Hân và rạch một đường dài sâu hoắm, máu chảy ra, rơi lách tách xuống nền sàn rám bụi. Gia Hân cắn răng chịu đau, nước mắt ứa ra.
- Đau không? – Dừng lại mũi dao đang rướm máu, nụ cười thỏa mãn rơi trên cánh môi đỏ thẫm của Thu Thảo.
 - Tôi đau ở đây nhiều hơn. – Gia Hân yếu ớt nói dùng tay còn lại chỉ vào khoang ngực trái, một trái tim đang yếu ớt từng nhịp đập.
 - Đừng có giả vờ đau thương, thực chất là mày đang rất căm ghét tao, đúng chứ? – Thu Thảo nhướn mày kèm theo một vết cắt trên cánh tay còn lại của Gia Hân.
 - Thu Thảo... ý định của cậu cũng sẽ không bao giờ đạt được đâu... Chấn Nam yêu tôi và tôi cũng vậy, tôi có chết nhưng vẫn sống mãi trong tim anh ấy. Chúng tôi mãi mãi yêu nhau, sẽ không có giới hạn nào cho tình yêu của chúng tôi...
 - Nói nhảm đủ rồi đấy. Giờ thì chết đi...

Sự thật trong lời nói của Gia Hân tác động trực tiếp đến lí trí của Thu Thảo. Cô không hề va cũng chưa từng chấp nhận sự thật đó. Con dao giơ mạnh lên cao, ánh sáng sắc lẹm từ nó chiếu thẳng vào đáy mắt Gia Hân, trong lúc mê man vì nỗi đau cắt thịt, bên tai Gia Hân bỗng vang lên những mẩu chuyện rời rạc đã từ rất lâu rồi.

- “Sao không ngủ?”
- “Em sợ anh lạnh...”
- “Hay muốn ngủ với anh?”
- “Anh xấu xa...”
- ...
- “Không ai được đụng vào Triệu Gia Hân. Cô ấy là-của-tôi.”
- ...
- “Anh đừng cưng chiều em quá nhé. Em sẽ hư đấy.”
- “Khi đó anh sẽ đánh đòn.”
- “Ừ nhưng anh nhớ nhẹ tay nha.”
- “Chối hay roi mây?”

- “Sao ạ?”
- “Em cứng đầu thế này chắc phải dùng roi mây.”
- “Ai lại dùng roi mây đánh bạn gái chứ? Lúc đó em sẽ khóc um lên cho xem.”
- “Anh sẽ hôn, hôn cho nín khóc.”

...

Con hẻm. Cuộc đời của cô luôn vì nó mà xoay chuyển. Đó là lần đầu khi cô gặp Chấn Nam, cuộc sống của cô từ đó cũng trở nên đa vị, vị mặn chát của nước mắt, vị đắng rât của nỗi đau, vị ngọt lịm của hạnh phúc tất cả hòa quyện và chảy xuôi theo suốt cuộc đời cô. Lần thứ hai là khi cô bắt gặp Thu Thảo bị bắt đi chưa kịp chạy theo vào con hẻm đó thì tai nạn đã khiến cô bất động trên làn đường lạnh buốt, trong vô thức cô vẫn còn nhớ nụ cười điên dại đầy thỏa mãn của Thu Thảo trong màn mưa trắng xóa. Vậy mà 3 năm sau, cô vẫn bị trò lừa này đánh gục, nói cô ngu ngốc cũng đúng mà nói cô quá thật thà cũng chẳng sai. Gia Hân cười nhạt chính mình, mắt nhắm lại vì những vết rạch dài trên cơ thể.

“Chấn Nam anh mau tới đây đi. Em không xong rồi!!!”

- A!!!
- Đàn bà các cô thật là quá độc ác.

Tiếng kim loại chạm lên nền sàn nghe thật rõ ràng kèm theo một giọng nói lạnh lùng.

- Anh... anh có biết mình đang làm gì không hả? – Thu Thảo trừng mắt giằng tay ra khỏi người đó, hét lên.
- Đương nhiên là biết. – Người đó bình thản nói, anh ta chính là kẻ đã cùng Thu Thảo thực hiện màn kịch để lừa Gia Hân.
- Anh không muốn tiền nữa sao mà dám cản tôi giết con nhỏ này?
- Tiền của cô tôi không cần, thứ tôi cần là mạng của Lục Chấn Nam. – Môi hắn nhếch lên một đường tà khí, ánh mắt sắc nhọn xé toạc cái màn đêm yên tĩnh.

Đêm vẫn dài và lạnh. Gió mang theo ngàn cát bụi hòa vào bầu không khí, trăng nhô cao tỏa ánh sáng dịu dàng qua từng kẽ lá. BMW đen bóng toạc gió trong màn đêm yên tĩnh và dừng lại trước một khu nhà kho bị bỏ hoang vốn là nơi nương tựa của nhiều thành phần bất hảo.

Chấn Nam dùng đèn xe rọi qua xung quanh, có rất nhiều dãy nhà nằm liền nhau, tất cả đều bị bỏ hoang. Anh móc điện thoại gọi cho ai đó. Tắt máy, anh bước ra khỏi xe, đi thẳng về căn phòng thứ tư ở dãy một, ánh trăng tròn trên đỉnh đầu giúp anh nhận rõ mọi thứ trong màn đêm.

Bước chân nhanh và gấp gáp, Chấn Nam là người giỏi che giấu cảm xúc và nhất là việc giữ bình tĩnh nhưng giờ đây với gương mặt hốt hoảng, lo âu này thì tất cả yếu điểm của anh đều bị phô ra. Mồ hôi rịn đầy khắp cơ thể, tim anh đập thình thịch, sự an nguy của Gia Hân đang phụ thuộc vào anh.

Chấn Nam tự trách mình sao có thể lơ là như thế, nếu anh chịu khó đi tìm Gia Hân thì cô đâu bị cóc mà hơn hết là tên bắt cóc muốn nhắm vào anh nên mới gián tiếp nhắm vào Gia Hân trước. Chấn Nam xiết mạnh bàn tay rắn rỏi, dùng chân đạp mạnh cánh cửa gỗ, một màn bụi phủ đầy không khí.

- Chủ tịch Lục vẫn phong độ như ngày nào nhỉ? Không bao giờ trễ hẹn và luôn đến một mình. Tôi rất thích. – Có tiếng cười khe khẽ phát ra từ chiếc ghế bành cũ kĩ kèm theo một làn khói đục, có ánh sáng từ cửa sổ và những ánh đèn cây nhưng Chấn Nam không thể nào nhìn rõ mặt vì hắn đang quay người về phía anh.
- Gia Hân đâu? – Chấn Nam mặc kệ hắn là ai, chỉ cần biết hắn là kẻ thù và việc duy nhất cần thiết là phải cứu Gia Hân.

- Cứ từ từ... Chủ tịch Lục cậu không muốn biết tôi là ai sao? – Hắn ta từ từ quay lại, một gương mặt lạ mà quen, Chấn Nam nhất thời không nhớ nổi.
- Nếu như mày đã dùng cách này dụ tao đến thì mày chính là kẻ thù, còn việc mày là ai tao thực sự không nhớ, những kẻ muốn giết tao không ít.
- Killer. Mày nhớ chứ?

Chấn Nam khẽ cau mày, Killer, cái tên này thực sự không thể xóa nhòa, hắn là một tên sát thủ có tiếng được đào tạo chuyên nghiệp để giết người, mục đích duy nhất là tiền. Năm đó, Chấn Nam thay bố sang Đức giải quyết công việc, chủ tịch của tập đoàn đối đầu đã thuê sát thủ giết anh, vết thương trên bụng Chấn Nam cũng là do tên này gây ra, hắn ta thực sự nguy hiểm và thâm độc. Nhưng vì hắn là một sát thủ hoạt động riêng lẻ nên việc đối đầu với một tổ chức như Black Hats là điều thiệt thòi, cuối cùng hắn bị bỏ tù chung thân. Hắn đã trốn ngục với ý định sẽ tìm anh để trả thù.

- Gia Hân đâu?
- Yên tâm đi, cô bạn gái của mày chưa chết được đâu. Nếu mày chịu nghe lời tao hứa không những để cô ta được sống còn giúp mày trừng trị con nhỏ lão cá kia.

Chấn Nam nheo mắt nhìn, người có biệt danh Killer hiểu ý liền lên tiếng nói rõ:

- Có biết vì sao tao lại bắt được con bạn gái của mày dễ dàng vậy không? Chính con nhỏ Thu Thảo gì đó đã nhờ tao diễn kịch để dụ con bạn gái mày vào tròng nhằm mục đích thủ tiêu nó, mà tất cả là cũng tại con bạn gái của mày dễ bị dụ quá. Tao vì biết mục tiêu là bạn gái của mày nên mới giả vờ đồng ý. Đàn bà đúng là loài động vật đáng sợ nhất, khi động vào thứ mà họ yêu thích thì không biết chuyện gì có thể xảy ra. Những chàng trai đào hoa như mày thật khổ quá chủ tịch Lục.

Nghe đến đây, Chấn Nam giận đến tím mặt, tay anh xiết chặt, mắt hắn lên những vệt đỏ khiếm đảm. Cô ta lại giả trò sau lưng anh như thế.

- Mày muốn tao làm gì?
- Đầu tiên, đem hết súng đạn trong người mày ra.

Chấn Nam liếc nhìn tên đó một cái rồi lấy trong thắt lưng ra một khẩu súng nhỏ đặt xuống sàn đầy về phía hắn.

- Còn nữa.

Chấn Nam cau mày, tên này không tầm thường chút nào, hắn biết anh mang trong người những gì. Chấn Nam buộc phải nghe theo lời hắn vì sự an toàn của Gia Hân. Cứ thế mà những thứ anh cất công chuẩn bị đã không còn, anh cứ nghĩ sẽ có nhiều tên lắm nhưng không ngờ tên này chỉ đơn thân độc mã tức là hắn đã có chuẩn bị rất kĩ càng.

Hắn ta đưa tay nhặt lại khẩu súng của Chấn Nam, lên đạn. Trước nòng súng tử thần Chấn Nam không run sợ vì anh biết tên sát thủ này hắn luôn có những quy tắc của riêng mình là không bao giờ thất hứa, hắn đã hứa sẽ không giết Gia Hân thì anh không còn gì để lo lắng.

- Chủ tịch Lục, mày đúng là không bao giờ biết sợ hãi, tao thật sự cũng muốn biết khi nòng súng này chĩa vào con bạn gái của mày thì thái độ của mày sẽ thế nào?
- Đừng vòng vo nữa, muốn giết cứ giết nhưng mày phải giữ lời hứa không được động đến cô ấy, còn ả kia mày muốn làm gì cũng được.
- Tốt lắm. Tao rất thích những người như Lục Chấn Nam mày, tao sẽ không giết mày nhưng mà...

Đoàng! Đoàng!

Hai phát đạn liên tiếp ghim chặt vào cánh tay phải và chân phải của Chấn Nam, anh khụy xuống, phải gồng mình lắm mới không biểu hiện mạnh, mồ hôi rịn đầy trên mặt.

- Tao ày cơ hội để giải cứu bạn gái của mày, cô ta chỉ ở đâu đó trong những dãy nhà kho này thôi. Nhanh lên, cô ta sắp không chịu nổi rồi! – Trước khi rời đi hắn còn để lại một tràng cười man rợ.

73. – Chương 73

Cầm điện thoại trên tay, Chấn Nam đi từ dãy nhà này đến dãy nhà khác, vì tối anh phải mò mẫm từng ngõ ngách, anh liên tục gọi tên Gia Hân nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng rợn người. Tim anh thất lại vì đau đớn và lo sợ, máu không ngừng túa ra, chân và tay anh đều đau đến rã rời nhưng anh tuyệt nhiên không dừng lại.

Killer là một tên sát thủ quái dị, hắn khiến người ta chết một cách tàn bạo và đau khổ nhất nhưng không bao giờ giết trẻ em và phụ nữ mang thai. Tên đó rõ ràng là có thể giết anh một cách dễ dàng nhưng hắn không làm, thật ra mục đích hắn dụ anh đến đây là gì Chấn Nam không có thời gian để suy nghĩ, việc cấp bách bây giờ là phải cứu Gia Hân. Anh cắn răng nén chặt cơn đau đang quằn quại thân xác, bước chân gấp gáp, đôi lần anh khụy xuống vì đau đớn nhưng nghĩ tới Gia Hân anh không cho phép bản thân mình gục ngã khi Gia Hân chưa được an toàn.

Đẩy cửa bước vào một căn phòng, đồ nát và mục rỗng không khác gì những căn phòng trước, Chấn Nam lia màn hình điện thoại về khắp nơi.

- Gia Hân em có ở đó không? – Anh yếu ớt gọi, lòng cầu mong sẽ có hồi đáp.
- Ừm...ừm...

Chấn Nam vội chạy đến nơi phát ra tiếng động, nụ cười trên môi chợt tắt khi ánh sáng từ màn hình điện thoại phản chiếu gương mặt người con gái đang bị trói chặt.

Đôi mắt sắc lạnh phản chiếu sự căm giận tột cùng, Chấn Nam định quay đầu bỏ đi vì anh biết thời gian đang chạy rất nhanh.

- Chấn Nam... xin anh... cứu em... – Thu Thảo yếu ớt van nài, nước mắt lã chã rơi.

Chấn Nam im lặng rồi cũng bước đi, anh không phải người vô tình nhưng Gia Hân cần anh hơn và những gì Thu Thảo gây ra cho Gia Hân đã làm lui tụt những xót cảm trong lòng anh. Lần đó, anh cứu cô ta ra từ quán rượu vì nghĩ đến Gia Hân dù sao cô ta và Gia Hân cũng là bạn thân.

- Chấn Nam...

Thu Thảo gọi tên anh trong tuyệt vọng, im lặng và quay đi đôi khi lại là điều vô tình nhất. Cô nhìn bóng lưng anh xa dần mà nước mắt lã dài, sự hy sinh của cô chỉ đổi lấy được bấy nhiêu thôi sao? Cô yêu anh từ lần đầu gặp mặt, cái vẻ lạnh lùng và bất cần của anh đã choáng lấy cả vùng trời trong mắt cô, cô chăm chỉ đến vô đường chỉ mong được ngắm nhìn anh từ xa rồi cô quyết tâm học hành để giành học bổng vào Bingel, cô thậm chí bán đứng cả người bạn thân của mình, không từ mọi thủ đoạn để được ở bên cạnh anh nhưng chưa bao giờ đổi lấy được sự yêu thương của anh dù là thương hại.

- Gia Hân... vẫn đang bị nhốt ở căn phòng thứ tư.

Căn phòng ban đầu anh bước vào vẫn im lìm, những ánh đèn cây yếu ớt cố gượng hơi thở cuối cùng cho đến khi tắt lịm, Chấn Nam ôm lấy cánh tay phải bị trúng đạn, người hơi khựng lại vì đau, dù đã buộc chặt nhưng vết thương vẫn không ngừng rỉ máu. Chấn Nam lia mắt về xung quanh, có một cánh cửa nhỏ trong góc phòng, ban đầu vì chỉ chú ý tới tên Killer kia mà anh không hề để ý đến cánh cửa này. Lúc này khi anh quay đi, Thu Thảo đã nói với anh chỗ hắn ta nhốt Gia Hân không hiểu sao anh lại tin và quay trở lại, có lẽ cô ta đã thực sự thức tỉnh.

Cánh cửa bị khóa chặt, Chấn Nam cố dùng hết sức mình để tông cửa. Một căn phòng nhỏ được thiết kế đặc biệt, chỉ cần đóng chặt cửa thì không một chút không khí nào có thể lọt vào, Gia Hân đang nằm bất động trên sàn, cô đã bất tỉnh vì lượng oxy dần thiếu hụt.

Chấn Nam ngồi xuống đỡ cô dậy, anh rọi màn hình điện thoại lên người cô để kiểm tra, nhìn những vết thương đã đông máu và gương mặt sưng húp tím tái của cô mà tim anh thất lại. Giá như anh không lơ là cảnh giác, giá như anh tìm ra cô sớm hơn thì có lẽ cô không phải chịu đau khổ thế này.

- Gia Hân em tỉnh lại đi. – Chấn Nam khẽ lay người cô nhưng đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền.

Định bế cô lên thì Chấn Nam phát hiện một chân của Gia Hân đã bị xích lại bằng loại dây xích cực bền chắc. Lúc này, một làn khói trắng đục xông vào phòng, mùi khét cháy và sức nóng dần lan tỏa. Chấn Nam vội chạy ra ngoài xem xét thì phát hiện mọi thứ đang bốc cháy, anh tức giận nắm mạnh tay vào tường.

- Chết tiệt.

Tên Killer đó không giết anh, hắn muốn chơi trò chơi sinh tử với anh. Hắn đã tính toán trước mọi chuyện, anh tìm ra Gia Hân cũng là lúc hắn phóng hỏa đốt sạch nơi này, hắn muốn anh lựa chọn, một là mạng sống của bản thân hai là sự an nguy của người con gái anh yêu nhất. Chấn Nam bắt buộc phải lựa chọn, nếu không có Gia Hân anh thà chết còn hơn, còn nếu Gia Hân không có anh thì cô ấy sẽ đau khổ cho nên sự lựa chọn của anh là... cả hai đều phải sống sót, anh sẽ cứu Gia Hân và cả bản thân mình.

Chấn Nam lục tìm trong căn phòng thứ gì đó nhưng đúng lúc này màn hình trên điện thoại lại tắt ngủm. Hết pin. Anh quăng chiếc điện thoại sang một bên, bây giờ chỉ nhờ vào ánh sáng leo lắt từ ánh trăng thôi, chết tiệt trời vẫn chưa sáng.

Anh cảm thấy ngón tay mình đau điếng như bị thứ gì cứa một đường sâu đến tận xương. Dẹp sự đau đớn sang một bên, Chấn Nam chộp ngay cái vật bằng kim loại bén ngót ấy, là loại dao găm cực kì sắc bén có thể bào mòn cả sắt thép, thứ anh luôn mang theo mình để phòng thân nhưng lúc này đã bị bắt đem ra, anh đã đúng khi tin rằng nó vẫn còn đâu đó trong này.

Khói trắng ngập khắp phòng, Gia Hân bị khói xộc vào mũi làm ho sặc sụa. Cô lờ mờ mở mắt, trước mắt chỉ là một màu xám đục của khói.

- Chấn Nam... – Cô bắt giác gọi.

- Anh ở đây.

- Chấn Nam là anh thật sao? – Cô reo lên.

- Đừng động đây, anh sẽ cứu em, cẩn thận đừng để hít quá nhiều khói. – Anh nhắc nhở.

Gia Hân nghe lời anh ngồi im, tay bịt chặt mũi. Cô nghe rõ tiếng kim loại cứa vào nhau và hơi thở ngắt quãng của Chấn Nam. Anh đang rất mệt.

Sau một hồi đổ mồ hôi, sợi dây xích quái quỷ kia cũng chịu lìa ra, Chấn Nam cởi áo khoác của mình khoác lên người Gia Hân rồi dìu cô đứng dậy nhưng anh lại là người khụy xuống.

- Chấn Nam anh sao vậy? – Gia Hân lo lắng khi bàn tay anh trượt khỏi tay mình, cô không nhìn rõ mặt anh nên không thấy gương mặt đau đớn của anh lúc này.

- Anh không sao, cay mắt thôi. – Anh trấn an.

Gia Hân không nói thêm vì đã được anh dìu ra khỏi phòng, có lẽ hay không nhưng hình như cô ngửi thấy mùi máu.

Cả hai vừa bước ra thì đã bị chặn lại, lửa hung hăng phá hoại khắp mọi nơi và chặn cả lối thoát duy nhất của họ, Gia Hân ho sặc sụa, khói làm mắt cô cay xè, Chấn Nam ôm Gia Hân vào lòng để che chắn cho cô. Chấn Nam liều mình định ôm Gia Hân nhảy ra khỏi biển lửa nhưng lửa rất hung hăng, anh và Gia Hân không thể chịu được sức nóng của nó, cánh cửa sổ cũng đã bị đóng kín, rõ ràng là tên Killer đó đã sắp đặt hết mọi chuyện.

Chấn Nam càng ôm chặt Gia Hân, anh và cô không thể chết ở đây được, cả hai sẽ cùng nhau sống sót, chỉ cần vượt qua cánh cửa này thì có thể ra ngoài rồi. Chờ đến lúc những đám lửa ngưng phừng phụt, Chấn Nam ôm xiết Gia Hân để cô nép vào lòng mình, hai đôi mắt chạm vào nhau chứa đựng những yêu thương, chỉ cần một tia hy vọng được sống bên nhau họ cũng không ngần ngại.

- Dù cho có chuyện gì cũng không được buông tay anh ra, có biết không?

Hai thân thể lao ra biển lửa, sức nóng thấm vào da thịt đau rát, họ cắn răng chịu đựng, hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau. Nơi cuối đoạn đường hầm tối tăm, chông gai ánh sáng đang chờ họ nhưng liệu những con người nhỏ bé với cái gọi là tình yêu họ có đủ bản lĩnh để đi đến cuối con đường?

Khi Gia Hân tỉnh lại, trước mắt cô chỉ là một màu trắng lạnh lẽo, đầu cô đau âm ỉ, những vết rạch trên tay làm cô nhức nhối, mặt nhăn lại.

- Gia Hân em tỉnh rồi.
- Anh hai, chị hai, Bảo Châu... - Gia Hân mở đôi mắt trong veo nhìn mọi người, ai cũng vui mừng vì sự tỉnh lại của cô.
- Em có thấy khó chịu ở đâu không? Để anh đi gọi bác sĩ.
- Em đã hôn mê bao lâu rồi?
- Ba ngày ba đêm rồi. Cậu làm mình lo lắm đó biết không? – Bảo Châu rưng rưng nói.
- Lâu vậy sao? – Gia Hân chớp mắt vài cái rồi như nhớ ra chuyện quan trọng, cô sốt sắng hỏi. – Chấn Nam, Chấn Nam anh ấy đâu rồi?
- Cậu ấy...
- Mọi người mau nói đi có phải Chấn Nam đã xảy ra chuyện gì rồi không? – Cô nói như hét lên thật lòng là cô rất muốn nhìn thấy anh.
- Cậu ấy đang ở phòng bên cạnh.

Chỉ chờ có vậy, Gia Hân bật khỏi giường, đôi chân trần chạy nhanh ra khỏi phòng, tim cô đập thình thịch, không hiểu vì sao lại hồi hộp.

Gia Hân đẩy nhanh cửa bước vào, mọi người trong phòng đều quay lại nhìn cô, vui mừng có, lo lắng có. Mẹ Linh đang ngồi bên giường bệnh đứng bên cạnh là bác sĩ Minh Triết, anh theo Lục Chấn Khang sang Mỹ để giúp ông chữa trị vừa về nước không bao lâu thì Chấn Nam xảy ra chuyện. Kris, Jay đang tựa lưng vào tường, dáng vẻ u buồn.

- Gia Hân con tỉnh rồi sao?
- Chấn Nam... có sao không? – Gia Hân không quan tâm đến câu hỏi của mẹ, cô nhìn chăm chăm vào người con trai nằm trên giường hồi băng quơ.
- Cậu ấy bị trúng đạn mất nhiều máu cộng thêm bị vật nặng đập vào đầu, đã qua cơn nguy kịch nhưng... anh vẫn không chắc chắn khi nào cậu ấy có thể tỉnh lại.
- Trúng đạn. Bị vật nặng đập vào đầu...

Gia Hân mở to đôi mắt có phủ màn sương nhìn Minh Triết, anh chỉ im lặng vỗ vai cô rồi bước ra. Mẹ Linh nhìn cô đầy xúc động, bà nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của con gái xoa xoa, Kris và Jay nhìn cô một cái rồi cũng bước ra ngoài trả lại không gian cho anh và cô.

Gia Hân thất thần ngồi lên chiếc ghế vẫn còn vương hơi ấm của mẹ, xiết chặt bàn tay rần rỗi của anh, nước mắt lã chã rơi.

- Chấn Nam, em xin lỗi...

Gia Hân gục đầu lên giường, khóc nức nở, mặc kệ những vết thương nhức nhối trên cơ thể mình. Chấn Nam bị trúng đạn nhưng cô lại không hề để ý thậm chí còn... Tại cô, tất cả là tại cô.

74. – Chương 74

Khi anh và cô liệu mình nhảy ra khỏi đám lửa hung hăng, thần may mắn đã mỉm cười với họ, thoát khỏi đám cháy một cách an toàn nhưng vẫn không tránh khỏi vài vết bỏng, Chấn Nam bị bỏng nặng hơn vì anh phải che chắn cho Gia Hân.

Khắp nơi chìm trong biển lửa, khói bốc lên dày đặc. Lúc này trời cũng đang dần ửng sáng.

- Chấn Nam, anh có thấy Thu Thảo không?
- Thu Thảo...
- Không được rồi, cậu ấy vẫn còn ở trong đó. – Gia Hân hốt hoảng.
- Cô ấy bị trói trong một căn phòng.
- Anh nói thật chứ? Không được, em phải cứu cậu ấy.

Gia Hân định xông vào trong nhưng Chấn Nam đã nắm lại.

- Em điên à? Khó khăn lắm mới thoát ra được. Huống hồ cô ta là người muốn giết em.
- Anh buông em ra đi. Cho dù Thu Thảo có đối xử với em thế nào thì cậu ấy vẫn là bạn em, em không thể thấy chết mà không cứu. – Gia Hân vùng tay ra nhưng bị anh giữ chặt.
- GIA HÂN!!!
- Chấn Nam, em xin anh buông em ra đi, em không thể bỏ mặc cậu ấy được. – Gia Hân nhìn anh van nài.
- Anh sẽ vào cứu cô ta nhưng em phải hứa là ở yên đây.
- Nhưng anh...
- Hứa với anh.

Chấn Nam buông tay Gia Hân ra và chạy vào đám cháy đang ngút khói, căn phòng nhốt Thu Thảo nằm ở gần cuối nên vẫn chưa bị lửa thiêu rụi hết. Chấn Nam liều mình nhảy vào trong, anh cẩn thận né tránh các cơn đau, vốn bị trúng đạn ở chân mà bây giờ lại phải hoạt động nhiều, máu trong người anh cũng dần bị hai viên đạn bòn rút.

Thu Thảo bị khói làm ngất xỉu, Chấn Nam phải bế cô ta, chưa ra đến cửa thì một cây cột trên trần nhà đổ ập xuống, chân phải anh yếu sức nên đành khụy xuống. Bị cây cột đập vào đầu cộng thêm mất quá nhiều máu Chấn Nam rơi vào bất tỉnh.

Jay nhận được điện thoại từ một kẻ bí ẩn, anh liền chạy đến khu nhà kho bỏ hoang, đến nơi chỉ thấy một đồng đồ nát, hoang tàn. Chấn Nam, Gia Hân và Thu Thảo đều bất tỉnh, anh vội vàng đưa cả ba vào bệnh viện.

- Cô đã khỏe hơn chưa? – Minh Triết ân cần hỏi, chức trách của một người bác sĩ không cho phép anh phân biệt đối xử với bệnh nhân của mình, cho dù là người hiền hay ác.

Thu Thảo tựa lưng vào gối nằm rải ánh nhìn vô vị qua ô cửa kính, người cô chỉ chút những vết bỏng đã được băng bó, dù biết có người bước vào nhưng cô không màng để ý nếu không phải y tá thì là bác sĩ.

- Cô đã hồi hận chưa?

Thu Thảo quay lại thì bắt gặp ngay ánh mắt dịu dàng của Minh Triết, anh mặc một chiếc áo blouse trắng và mang cặp kính rất tri thức.

- Hồi hận? Tôi còn có thể hồi hận không? – Thu Thảo cười nhạt, cô đã đôi lần gặp Minh Triết khi còn ở Mỹ, cô biết đến anh như bác sĩ riêng của nhà Chấn Nam.
- Cô có thể làm lại từ đầu nếu chịu vứt bỏ những tham vọng và sự ganh ghét của bản thân. Đôi khi cần phải học cách cao thượng để cuộc sống bớt bon chen hơn.
- Anh nói nghe thật dễ.
- Nếu cô cứ mãi tranh giành như thế thì cuối cùng người chịu khổ chỉ là cô thôi.
- Vậy anh nói đi, tôi phải làm sao đây?
- Cô vẫn còn trẻ, còn có nhiều điều kiện để làm lại từ đầu. Rồi sẽ có lúc cô tìm được người thích hợp với mình.

Thu Thảo rơi vào im lặng, cô nhìn lại những vết bỏng trên cơ thể mình, đau rát. Cánh môi nhợt nhạt khẽ mấp máy:

- Chấn Nam và Gia Hân có sao không?
- Gia Hân đã tỉnh lại còn Chấn Nam vẫn chưa, đầu cậu ấy bị va chạm mạnh.
- Sao lại như thế? – Thu Thảo nghe đến đây thì không còn giữ được bình tĩnh, cô sốt sắng.
- Lẽ ra hai người họ đã thoát khỏi đám cháy nhưng Gia Hân kiên quyết muốn vào cứu cô, Chấn Nam sợ Gia Hân gặp nguy hiểm nên cậu ấy đã xông vào cứu cô, lúc đó cô đã bất tỉnh nên không biết.
- Gia Hân... muốn cứu tôi sao?

Minh Triết không đáp chỉ khẽ gạt đầu, nhìn cô một cái rồi bước ra. Còn lại một mình, Thu Thảo rơi vào khoảng lặng. Cả người run lên, cô khóc, những giọt nước mắt ân hận.

Một tuần trôi qua, Chấn Nam vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Gia Hân đã được xuất viện nhưng không ngày nào là cô không đến bệnh viện, có khi còn ở lại qua đêm. Nghe nói Thu Thảo cũng đã xuất viện và biến mất, sau vụ việc đó cả hai vẫn chưa một lần nói chuyện, nói đúng hơn là Thu Thảo cố tình tránh mặt cô, có lẽ cô ta cũng đã ân hận rất nhiều.

Gia Hân đan chặt hai bàn tay lại, cô nhìn chăm chăm vào cái người đang nhắm nghiền mắt trên giường, dù đang hôn mê nhưng anh vẫn đẹp một cách hút hồn.

- Đồ quỷ nhà anh, sao vẫn chưa chịu tỉnh lại hả? Anh nằm đây thì sướng rồi có biết em lo lắng cho anh thế nào không?
- ...
- Bố anh, thầy Kan đều vì lo cho anh mà vội vã về đây, ngay cả Lâm Vũ cũng xin nghỉ phép để thăm anh. Anh có biết là anh làm mọi người lo lắng lắm không? Sao anh cứ ngủ mãi thế? Anh tỉnh lại đi, tỉnh lại mà nhìn em này.
- ...
- Anh đã nói cho dù có xảy ra chuyện gì chúng ta cũng sẽ ở bên nhau mà. Em xin lỗi Chấn Nam, em sẽ không bướng bỉnh như thế nữa, sẽ không diễn kịch trước mặt anh, sẽ không cãi lời anh nữa. Chấn Nam anh tỉnh lại đi có được không?

Gia Hân xiết chặt bàn tay rần rỗi của anh, nước mắt lăn dài, giọng cô lạc đi trong tiếng nấc. Một bàn tay đặt lên vai cô, nhàng nhàng vỗ về rồi người đó kéo ghế ngồi cạnh cô, mắt cũng chăm chăm về chàng trai đang nằm.

- Anh ấy sẽ tỉnh lại thôi.

Gia Hân quay sang người đó, trong đôi mắt đỏ hoe ánh lên một hy vọng mãnh liệt.

- Ừm. Chấn Nam nhất định sẽ tỉnh lại.

Kris nhìn cô mỉm cười, anh đưa tay khẽ gạt đi giọt nước trong suốt vương trên mi cô.

Cốc. Cốc.

Kris đi mở cửa, Gia Hân cũng ngoác đầu ra xem là ai đến, từ ngày Chấn Nam nhập viện đã có rất nhiều người đến thăm từ trong nước ra nước ngoài, đa số họ là những thành viên chủ chốt của tổ chức.

- Gia Hân!
- Vũ... – Giọng cô ghen lại, tuyến lệ lần nữa bị kích thích, những cung bậc cảm xúc vỡ òa trong lòng. Vũ Phương ôm chặt lấy Gia Hân, cả hai xúc động không nói nên lời.
- Hai cô lớn rồi mà cứ như con nít không bằng. – Bước đến gần, Hoài Nam gỡ giọng trêu đùa.

- Anh thì biết gì chứ. – Vũ Phương liếc xéo anh một cái.
- Hai người về khi nào vậy? Sao không ình biết trước.
- Tụi này định tạo bất ngờ cho cậu nhưng vừa về tới thì nghe tin Chấn Nam...

Gia Hân liếc nhìn Chấn Nam vẫn đang nhắm nghiền mắt trên giường rồi quay sang cô bạn, cố tình lảng tránh:

- Dì cũng về chứ?
- Mẹ đang ở khách sạn nghỉ ngơi.
- Anh có nghe Bảo Châu kể sơ qua rồi, Chấn Nam đã đỡ hơn chưa? – Hoài Nam chen vào.
- Anh ấy vẫn vậy.
- Gia Hân cậu đừng buồn Chấn Nam sẽ sớm tỉnh lại thôi.
- Vũ Phương, cảm ơn cậu đã trở về.

Gia Hân ôm chầm cô bạn thân cũng là chị em cùng cha khác mẹ với mình. Sự trở về của Vũ Phương có lẽ sẽ giúp cô mạnh mẽ hơn, mấy năm qua cả hai vẫn giữ liên lạc với nhau, thường xuyên an ủi và động viên nhau. Ba năm khoảng thời gian không ngắn nhưng có lẽ đã khiến Vũ Phương nhận ra nhiều thứ và vứt bỏ nỗi bi quan, dằn dặt trong lòng.

- Gia Hân, cậu này là... – Hoài Nam nghi hoặc nhìn Kris, nhìn người này với người trên giường thực sự rất giống nhau.
- Tôi là em trai cùng cha khác mẹ với Chấn Nam, Kris. – Gia Hân chưa kịp mở miệng, Kris đã nhanh chóng giới thiệu đồng thời chìa tay trước mặt Hoài Nam.
- Chào, tôi là Hoài Nam.
- Còn tôi là Vũ Phương.

Thu Thảo dáo dác nhìn xung quanh, khi chắc chắn không có ai cô mới rón rén đẩy cửa bước vào.

Bước tới giường bệnh, cô lặng nhìn người con trai đang nằm trên giường, nét đẹp quý giá mà tạo hóa thiên vị cho anh chẳng hề phai nhạt, qua ô cửa kính nắng len lỏi vài sợi nhỏ làm tôn lên vẻ bất cần và ngạo mạn của người con trai, điều này luôn khiến tim cô loạn nhịp.

Thu Thảo chạm nhẹ vào bàn tay rắn rỏi của anh, cô thấy một sự ầm ập lạ lùng. Những ngón tay thon dài có hẳn vài vết sẹo nhỏ trượt dài qua từng đường nét trên mặt anh. Cánh môi này, cô đã từng chạm môi vào nhưng tất cả đều không tồn tại cảm xúc, những lần đó đều do cô chủ động, Chấn Nam anh thậm chí chưa từng rung động hay có một chút dục vọng với cô.

Điều cuối cùng xoa dịu trái tim bị thương của cô là Chấn Nam đã trở vào cứu cô nhưng có quá phũ phàng không khi Chấn Nam chỉ vì Gia Hân nên mới cứu cô mà nói chính xác là anh chưa bao giờ vì cô một lần.

- Em xin lỗi, cũng tại em ích kỷ, tại em ngu muội. Chấn Nam anh phải kiên cường lên, Gia Hân... đang đợi anh.

Thu Thảo đưa tay vén lại mái tóc cho anh, cười đau khổ, nói ra những lời này cứ như cô đang dùng dao rạch vào tim mình. Yêu một người rất dễ nhưng quên một người lại rất khó và lại càng khó hơn khi phải chúc người mình yêu hạnh phúc.

Trải qua mọi chuyện cô hối hận lắm, cô muốn quay đầu, muốn làm lại nhưng ai, ai có thể cho cô cơ hội làm lại, liệu có ai tin cô nữa không, liệu Gia Hân có tha thứ cho cô không?

Khi Thu Thảo định quay bước ra thì những ngón tay rắn rỏi khẽ cử động, mí mắt người nằm trên giường đang cố nhếch lên.

- Chấn Nam anh tỉnh rồi sao? May quá!!!

Vừa đẩy cửa Gia Hân đã thấy Chấn Nam đang ngồi tựa lưng vào gối nằm, vẫn cái dáng vẻ lạnh lùng và bất cần. Cô bất ngờ và vui sướng đến độ muốn nhảy cẫng lên, lao đến bên giường bệnh xem xét xem anh có bị đau gì không. Nhưng bàn tay cô vừa chạm vào người anh thì đã bị hất ra, Gia Hân hơi bất ngờ, cô nhìn anh khó hiểu, trong lòng dâng lên nỗi bất an kì lạ.

- Chấn Nam... anh sao vậy?

Chấn Nam nghiêng đầu nhìn cô, ánh mặt lạnh lùng rồi quay sang người còn lại trong phòng, vì quá vui mừng Gia Hân đã không chú ý đến người này.

- Thảo, cô gái này là ai?

75. – Chương 75

- Đầu cậu ấy bị va chạm mạnh, ảnh hưởng đến não bộ nên để lại di chứng. – Minh Triết chỉ vào những bức ảnh X-quang trên tường nói một cách chậm rãi.

- Vậy tại sao anh ấy chỉ quên một mình Gia Hân còn khẳng khẳng Thu Thảo mới là người yêu của mình? – Kris thắc mắc.

- Chuyện đó rất khó nói, cậu ấy chỉ mất đi một phần kí ức thôi, có thể cậu ấy đã nhớ đến Gia Hân qua Thu Thảo. Giống như đi nhầm đường vậy!

- Tại sao lại quên em chứ?

Gia Hân buồn bã nói, cô cứ như vừa bị vứt khỏi thiên đàng, thần thái sứt mẻ như cây cỏ đại héo hon. Chấn Nam tính lại cô chưa kịp vui mừng thì đã bị anh tạt nước lạnh, mất trí ư? Trong khi anh nhớ tất cả mọi người mà lại quên mất cô, hay tại vì cô trong anh chưa bao giờ được khắc sâu.

- Gia Hân em yên tâm, chỉ là mất trí nhớ tạm thời thôi, sau này cậu ấy sẽ nhớ lại mà. – Minh Triết vỗ vai cô trấn an.

- Sau này là bao lâu ạ?

- Cái đó... – Vị bác sĩ trẻ ngập ngừng, trong phút chốc không biết nên nói thế nào cho phải.

- Minh Triết, anh không có cách giúp anh ấy hồi phục sao?

- Tùy thuộc vào bản thân cậu ấy thôi. – Minh Triết thở dài bất lực, nếu có cách giúp người khác phục hồi trí nhớ thì anh đã nổi tiếng thế giới rồi.

- Em qua phòng anh ấy đây, em không thể để anh ấy quên em như vậy, anh ấy nhất định phải nhớ lại em.

Gia Hân dứt khoát nói rồi bước ra khỏi phòng, Minh Triết và Kris cùng đem cái nhìn phức tạp theo sau lưng cô.

Gia Hân bước vào, nếu lúc này cô tự tin bao nhiêu thì bây giờ lại thấy bị quan bấy nhiêu. Thu Thảo đang đút cháo cho Chấn Nam, Chấn Nam từng nói rất ghét những hành động kiểu sến rện thế này nhưng bây giờ thì xem ra anh đang rất thích thú. Sự có mặt của cô hình như không ai màng tới, cô trở thành kẻ dư thừa rồi sao???

- Gia Hân... – Thu Thảo gọi cô.

- Tôi vào thăm Chấn Nam... – Gia Hân lí nhí nói, đưa mắt nhìn anh nhưng anh chẳng đoái hoài tới, cứ nhìn trân trân vào Thu Thảo. Bây thì cô trở thành một vị khách không được chào đón rồi.

Thu Thảo nhìn Chấn Nam một cái rồi quay lại Gia Hân, nhẹ giọng:

- Tôi ra ngoài, hai người cứ tự nhiên.

- Sao phải ra ngoài, em cứ ở lại đây đi. – Chấn Nam nắm tay Thu Thảo kéo lại.

Gia Hân nhìn bàn tay anh đang nắm một bàn tay khác mà lòng thất lại, cô thở mạnh một cái để kìm nén cảm xúc:

- Anh đã khỏe hơn rồi chứ?

- ...

- Anh đã nhớ ra em chưa?

- Tôi không nghĩ là mình quen cô. Tôi không có ấn tượng gì cả. – Anh lãnh đạm.

- Anh đã quên chúng ta từng yêu nhau?

- Yêu nhau? Sao có thể? – Anh cười mỉa mai.

- Sao anh có thể dễ dàng quên như thế hả? Trong lúc hỏa hoạn anh đã nói cho dù có chuyện gì cũng sẽ không buông tay nhau ra mà. – Mất bình tĩnh, Gia Hân nói lớn trong hơi thở dồn dập.

- Cô đang bịa chuyện gì vậy? Thu Thảo bị tên sát thủ bắt cóc, tôi vì cứu cô ấy ra khỏi đám cháy nên mới bị thế này.

- Không phải như vậy. Ai đã nói với anh những chuyện này? – Gia Hân khẽ lướt mắt qua Thu Thảo nhưng cô ta vẫn bình tĩnh như không có gì liên quan đến mình.

- Không ai nói cả. Là tôi nhớ vậy. Còn nữa sao cô có thể là người tôi yêu khi bạn gái của tôi là Thu Thảo? Cô nói dối.

- Em không nói dối. Thu Thảo cậu nói đi tôi không nói dối phải không? – Gia Hân gắt lên quay sang Thu Thảo mong tìm một lời nâng đỡ, không hiểu sao cô lại tin rằng Thu Thảo đã thực sự hối hận.

- Đúng là anh và Gia Hân từng yêu nhau nhưng... hai người đã chia tay vào 3 năm trước rồi. Hiện tại chúng ta đang quen nhau.

- Cậu... – Gia Hân xem chao đảo, giọng nghẹn lại, Thu Thảo nói quả thật không sai nhưng đó chỉ là cái hiện tại bên ngoài.

- Thì ra là vậy. Cho dù tôi và cô đã từng quen nhau nhưng chúng ta chưa từng quay lại đúng không? Người yêu hiện tại của tôi là cô gái này. – Nhìn sang Thu Thảo. – Cô đừng đến đây để nói những chuyện vớ vẩn nữa.

- Anh...

Gia Hân nhìn cảnh trước mắt mà đau đáu lòng, thoáng một cái là anh và cô trở thành người dưng, có quá phù phàng hay không? Anh mất trí nhớ, anh quên cô cũng được nhưng tại sao lại vô tình với cô như thế?

- Chấn Nam anh bị mất trí tới điên lun rồi à? Sao ả ta có thể là bạn gái của anh? Chính cô ta đã bắt cóc Gia Hân để chia rẽ hai người đấy. – Kris đột ngột xông vào, anh giận dữ gắt lên. Nãy giờ anh đứng ngoài cửa đã nghe hết cuộc nói chuyện của họ, giận đến nỗi muốn đánh cho anh trai mình tỉnh ra.

- Kris em nói năng cho cẩn thận, Thu Thảo là bạn gái anh. – Chấn Nam răn giọng.

- Có phải cô ta đã nói gì với anh không? Cô ta là người đầu tiên anh thấy khi tỉnh lại chắc chắn là cô ta đã nói gì đó không đúng với anh. – Kris quay sang Thu Thảo, ánh mắt đe dọa – Nói đi cô đã nói gì với anh tôi mà khiến anh ấy như thế này hả?

- Tôi... tôi không có...

- KRIS!!! Đủ rồi đấy. Mau ra ngoài. – Chấn Nam gằng giọng đầy giận dữ.

- Nhưng...

- Anh bảo ra ngoài. Mang theo cô ta luôn. – Chấn Nam chỉ tay về phía Gia Hân, ném cho cô một ánh mắt lạnh lùng lẫn căm ghét.

- Được rồi, đừng nói là em không nhắc nhở anh đến khi anh hồi phục trí nhớ anh sẽ phải hối hận đấy. Gia Hân chúng ta ra ngoài.

Kris nắm tay Gia Hân kéo đi nhưng cô nín lại, cô đưa đôi mắt đang cố giữ lại những giọt yếu đuối nhìn Chấn Nam.

- Chấn Nam, em sẽ không bỏ cuộc đâu, em sẽ làm anh nhớ lại em. Khi nhớ ra, anh sẽ phải hối hận.

Gia Hân tự tin nói rồi kéo Kris ra khỏi phòng.

Gia Hân đã tự tin như vậy thì cô sẽ làm mọi cách để anh tìm lại kí ức về cô, Minh Triết nói nếu như thường xuyên kể cho Chấn Nam nghe những chuyện lúc xưa của hai người Chấn Nam sẽ từ từ nhớ lại. Ngày nào cô cũng đến dù anh có lạnh nhạt, hờ hững với cô thế nào, dù anh có thân mật với Thu Thảo, Gia Hân cũng chịu được, cô tự nhủ rằng anh chỉ là chưa phục hồi nên mới thế, anh như một kẻ lạc đường cô phải thông cảm và giúp anh tìm về con đường của chính mình. Cô tin rằng tình yêu của anh dành cho cô không thể nào bị lãng quên một cách dễ dàng như thế.

Anh tỉnh lại, ai cũng vui mừng nhưng lại thêm nỗi lo lắng, lo cho Gia Hân cô gái bé nhỏ rồi sẽ tìm lại kí ức cho anh thế nào khi Lục Chấn Nam của hiện tại đã biến thành một con người khác, mặc bố mẹ và mọi người có khuyên giải anh cũng khẳng khái Thu Thảo mới là người anh yêu. Gia Hân buồn, cô hay khóc một mình sau những lần chứng kiến anh lạnh nhạt với mình và những lời nói cay cú phủ nhận tình yêu trải qua bao sóng gió của họ. Gia Hân không bỏ cuộc, xa nhau 3 năm cô đã quá đau khổ rồi, lần này cô không thể yếu đuối như thế nữa.

- Em mang cháo đến cho anh.

- ...

- Cái này là em tự nấu đó.

Gia Hân nhìn gương mặt lạnh tanh chẳng thềm để ý của anh khẽ thở dài rồi cũng nhanh chóng lấy lại nụ cười, cô cẩn thận đổ cháo ra một cái chén nhỏ, cô chìa nó trước mặt anh, vẻ mặt mong đợi.

- Anh ăn đi, xem có vừa miệng không.

- ...

- Em đã cất công nấu, anh có thể...

- Cô mặt dày thật! Tôi đã bảo là đừng đến nữa nhưng cô vẫn không nghe. Thật ra mục đích của cô là gì? – Sau một hồi im lặng phớt lờ, Chấn Nam rần giọng.

- Em không có mục đích gì cả. Em chỉ muốn giúp anh nhớ lại thôi. Em đã nói mỗi ngày sẽ đến đây kể cho anh nghe những chuyện lúc trước của chúng ta mà. Hôm qua em kể đến đâu rồi nhỉ? À phải rồi là lúc anh và em ra biển...

- Đừng kể nữa, cô chỉ nói dối thôi những chuyện cô kể tôi không có chút ấn tượng nào cả. Tôi nghĩ mình không có mất trí.

- Không mất trí sao anh lại không nhận ra em?

- Vốn dĩ tôi và cô không có quen biết. – Anh gắt.

- Chúng ta đã từng yêu nhau. – Cô cũng gắt lên.

- Cho dù là vậy nhưng chỉ là đã từng thôi, không phải sao?

- Anh còn yêu em và em cũng vậy.

- Tôi không yêu cô, giờ thì ra khỏi đây và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Đồ phiền phức. – Anh quay sang hướng khác, cứ như nhìn thấy cô phải khiến anh bực bội lắm.

- Em sẽ đi ra nhưng anh phải ăn hết cháo đã, sáng giờ anh có ăn gì đâu.

- Tôi ăn rồi.

- Anh nói dối sáng giờ Thu Thảo vẫn chưa đến đây.

- Vậy ra cô thừa cơ hội lúc Thảo chưa đến để ép tôi ăn đồ của cô, muốn chia rẽ chúng tôi sao?

- Em chỉ muốn tốt cho anh thôi.
- Tránh xa ra. – Anh đẩy ra.
- Anh mau ăn đi. – Cô van này.
- TÔI BẢO TRÁNH RA!!!
- Á...

Trong lúc giằng co, Chấn Nam vô tình mạnh tay khiến Gia Hân ngã nhào xuống sàn, chén cháo trên tay đổ ập xuống cánh tay và bắt đầu ửng đỏ, Gia Hân cắn răng chịu đựng. Chấn Nam có chút bối rối, lướt qua cánh tay của cô rồi nhanh chóng rời đi.

- Tại cô không nghe chừng có mà trách tôi.

Nuốt nước mắt, Gia Hân loạng choạng đứng dậy, lấy miếng khăn giấy trên bàn nhẹ nhàng lau sạch cánh tay rồi cúi xuống lau dọn phần cháo vương vãi trên sàn. Chấn Nam có đưa mắt nhìn nhưng chỉ trong vài tích tắc.

Xong xuôi, cô lấy trong túi ra một chậu cây con đặt lên bậu cửa sổ, gượng cười:

- Anh không thích cháo em nấu cũng được nhưng xin anh đừng vứt chậu cây này nhé! Ngày mai em lại tới.

Gia Hân nói xong, thì quay đầu bước đi, nước mắt cũng theo đó mà tuông rơi.

Ngày hôm sau, Gia Hân lại tới, chờ khi Thu Thảo đi khỏi, cô mới rón rén bước vào, Chấn Nam đang ngủ, cô nhẹ nhàng kéo chăn cho anh. Ngày nào cũng vậy, cứ lén ngắm anh khi ngủ, lúc thức anh có bao giờ đoái hoài tới cô đâu nói đúng hơn là anh ghét cô đó. Vì sao chứ???

Gia Hân mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt trong sự hốc hác, mệt mỏi, mấy ngày qua cô không đi học thậm chí là ngủ lại bệnh viện, cánh tay bị cháo nóng làm bỏng rất lại ngay chỗ vết rạch cũ thể là sưng tấy lên, Gia Hân phải mặc áo dài tay để che mắt anh trai, việc cô nghỉ học để đến đây đã khiến anh bức bối lắm rồi nếu để anh thấy vết thương này thì không chừng cô bị anh cấm túc mất. Cô chịu đau khổ là vì ai chứ, chỉ để nhận về sự lạnh nhạt của ai kia sao?

Gia Hân bị gương mặt khi ngủ của anh hút hồn. Trong đầu bỗng vụt lên một tham vọng đáng ghét là được chạm vào cánh môi đó. Lí trí lung lay, Gia Hân cúi người xuống, đôi mắt trong veo nhắm lại, khoảng cách dần rút ngắn.

Lúc đó, đôi mắt lạnh hé mở, anh cau mày nhìn, Gia Hân vội chồm người dậy, mặt nóng ran, cô xấu hổ quá.

- Cô là loại con gái gì vậy?

Không nói nên lời.

- Cô thèm muốn tới như vậy à?
- Kh-không... – Gia Hân run rẩy, giọng lắp bắp. Tự nhiên cô thấy sợ.

Chấn Nam đột nhiên ngồi dậy, môi nhếch một đường ma mị, đặt tay lên gáy cô kéo lại và đặt môi mình lên môi cô. Gia Hân bị nụ hôn bất ngờ của anh làm cho đuối sức, trong khi tay chân lạnh ngắt, mặt lại nóng ran, trong lồng ngực trái, tim cô như muốn vỡ.

- Coi như bố thí cho cô. – Anh buông cô ra và quăng ra một câu nói mang tính sỉ nhục cao.

Cô mở to mắt nhìn cái kẻ ngạo mạn kia đang đưa tay chùi miệng thì tức tối vô cùng, cô hận muốn cắn mạnh vào cánh môi đó cho bật máu, cô hận muốn tát vào gò má đó cho sưng tấy, cô hận muốn đâm mạnh vào ngực anh cho bầm tím, cô hận anh làm cô đau.

Chát!

Gia Hân nhìn anh căm phẫn, lòng bàn tay dần ửng đỏ, cái tát này anh đáng bị.

- Lục Chấn Nam, em-ghét-anh.

Cô chạy nhanh ra khỏi phòng, nước mắt lách tách rơi theo những bước chân.

76. – Chương 76

Chấn Nam ngồi trên giường, một chân co, tẩm chân mỏng đắp hồ lên nửa thân dưới, mái tóc màu rêu tôn lên vẻ bất cần.

Minh Triết nhẹ nhàng thay băng cho Chấn Nam, anh không cho bất cứ y tá nào chạm vào người mình nên bác sĩ Minh Triết phải đích thân làm việc này.

- Vết rạch khá sâu đó, cậu biết máu cậu hiếm lắm không? Sao phải hành hạ bản thân mình như thế? – Minh Triết trách.

- Vì Gia Hân đau.

- Cậu làm cô ấy đau rồi tự làm mình đau. Hình như cậu không muốn một cuộc sống yên ổn thì phải?

- Minh Triết, anh đã yêu ai chưa? – Chấn Nam đột nhiên hỏi làm Minh Triết có hơi rối.

- Cái đó...

- Tôi yêu Gia Hân. Tôi muốn thấy cô ấy yêu tôi như thế nào, cô ấy đau chứng tỏ cô ấy rất yêu tôi nhưng... cô ấy đau tôi cũng không cho phép mình nhẹ nhõm.

- Cậu... thật là... – Minh Triết thở dài bất lực, chàng trai trước mặt anh từ nhỏ đến lớn luôn làm những điều kì lạ, cách yêu của cậu ấy cũng không giống ai.

- Gia Hân từng nói tôi là một người rất dị hợm. – Chấn Nam cười như không, ánh mắt xa xăm.

- Nói đúng thật! – Minh Triết lẩm bẩm.

- Nói gì?

- À... có gì đâu. Tôi nói tài liệu này nói rất đúng. – Minh Triết cười xòa, đem xấp tài liệu ra ứng phó, trong lòng thầm thở phào khi Chấn Nam đã quay sang hướng khác.

Một người đột ngột mở cửa bước vào, người đó nhìn một lượt căn phòng, tự nhiên ngồi lên sofa rồi ra giọng cảm thán:

- Hôm nay buồn nhĩ!!!

- Minh cũng thấy như cậu. – Minh Triết tán thưởng.

- Hình như mình thấy thiếu thiếu gì đó, Minh Triết cậu có thấy vậy không?

Minh Triết đưa tay lên trán, suy ngẫm:

- Mình cũng thấy vậy, thiếu gì nhĩ?

- A, biết rồi!!! Sáng giờ Gia Hân vẫn chưa tới, không biết có chuyện xảy ra với cô bé nữa, dạo này trông cô bé buồn lắm.

- Hèn chi ở đây có người không vui cho lắm! – Liếc sang Chấn Nam.

- Lúc người ta ở đây thì tìm cách xua đuổi còn lúc người ta không đến thì buồn bực, yêu phải một người kì cục như thế Gia Hân của chúng ta thật khổ. – Jay xót xa nói.

- Nếu để Gia Hân yêu Kris hay Hàn Phong ít ra sẽ không phải đau khổ như bây giờ...

Cứ như thế, cả hai kẻ tung người hứng, Minh Triết lúc đầu còn e ngại nhưng đồng minh Jay vừa bước vào trong đầu anh đã vạch ra một kế hoạch nho nhỏ.

- Im đi! Cô ấy yêu ai thì liên quan gì đến mấy người. – Không còn đủ bình tĩnh, Chấn Nam quát lớn.

Jay vội chữa cháy:

- Ấy... bọn anh chỉ đùa thôi đừng có nóng giận như thế chứ. Có cái này cho cậu đây.

Jay chìa cho Chấn Nam một tờ giấy hơi nhem nhuốc.

“Trò chơi kết thúc rồi, Lục Chấn Nam. Lúc đầu tôi định giết cậu đấy chứ nhưng lại không nỡ, dù sao những người tuổi trẻ tài cao rất hiếm.

Không ngờ một leader lạnh lùng, tàn nhẫn như cậu lại có thể liều chết vì một đứa con gái. Lục Chấn Nam cậu là kẻ thù duy nhất tôi không xuống tay đấy. Chơi đùa với cậu vui thật... Hahahahaha...”

Chấn Nam siết mạnh tờ giấy trong tay đến nhăn nhúm, đùa ư? Sao hần dám đùa với anh chứ?

- Lúc tôi đến thì cậu, Gia Hân và Thu Thảo đều đã được đưa ra khỏi đám cháy, là hần đã cứu mọi người. Tên Killer đó đúng là kì lạ.

- Jay, bằng mọi cách phải tìm ra tung tích của hần.

- Chấn Nam cậu định xử hần à?

- Không, tôi muốn hần gia nhập Black Hats.

Bệnh viện của Minh Triết nhờ vào vốn đầu tư của tập đoàn Lục Chấn mà không ngừng phát triển, phòng bệnh sạch sẽ, thoáng mát, thiết bị hiện đại cùng với đội ngũ y bác sĩ tận tình tay nghề cao bệnh viện đã xóa bỏ cái nhìn chán chường trong mắt mọi người.

Khuôn viên bệnh viện len lỏi vài vệt nắng mai dưới những tán cây xanh mát, gió khẽ lay những nhánh mười giờ rung rinh. Chấn Nam ngồi trên một chiếc ghế đá trong góc vắng, mắt khép hờ, gió làm mái tóc màu rêu bập bênh. Anh vốn dĩ không thích ra đây, đông người, ồn ào nhưng ở trong phòng thì mấy cô y tá cứ nhìn anh mê mẩn, có người còn lên đưa anh số điện thoại nữa chứ!

- Anh ơi... – Một bé gái chạy lại lay lay cánh tay anh, mặt hơi mếu.

Chấn Nam mở mắt, nghiêng đầu nhìn cô bé lạ lẫm trước mắt:

- Chuyện gì?

- Mẹ em...

Chấn Nam đi theo con bé đó đến một góc vắng trong khuôn viên – nơi chiếc xe lăn đang mắc kẹt giữa kẽ hở của hai miếng đan, người phụ nữ đứng tuổi đang loay hoay để tìm cách.

- Cảm ơn cậu đã giúp! – Người phụ nữ mỉm cười cảm kích, dù có hơi tiêu tụy nhưng nét mặt đôn hậu vẫn không phai nhòa.

- Cảm ơn anh nhiều lắm! – Con bé bên cạnh cũng chen vào, nó cười ngô nghê.

Chấn Nam không nói gì, chỉ đưa tay đẩy chiếc xe đi làm người phụ nữ có hơi giật mình, con bé cũng lon ton đi bên cạnh.

- Cậu có tâm sự sao?

Chấn Nam im lặng nghĩ ngợi gì đó. Người phụ nữ thấy vậy thì mỉm cười nói tiếp:

- Dù vẻ ngoài của cậu rất lạnh lùng nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra, trước đây tôi là bác sĩ tâm lí đấy! Nếu không phiền có thể tâm sự với tôi chứ?

- Mẹ em là một bác sĩ cực kì giỏi đấy! Có tâm sự gì anh cứ nói ra, mẹ em sẽ giúp anh! – Con bé bên cạnh cũng nói vào.

- Có phải là chuyện tình cảm không?

Người phụ nữ lại tiếp tục một cách nhẹ nhàng và từ tốn, có vẻ như mọi tâm tư của anh bà đều nắm rõ.

Chấn Nam vẫn im lặng, nét mặt lạnh tanh, anh vốn không giỏi và cũng không muốn thể hiện cảm xúc của mình. Nhưng chẳng hiểu sao môi anh lại mấp máy:

- Chúng tôi đã trải qua rất nhiều khó khăn. Xa nhau rồi hiểu lầm, lẽ ra tôi có thể quay về và giải thích tất cả nhưng tôi lại chọn cách xa cô ấy, tôi muốn thử tình cảm cô ấy dành ỉnh. Cuối cùng chúng tôi cũng đã hóa giải mọi hiểu lầm, trải qua khó khăn lẽ ra chúng tôi có thể ở bên nhau nhưng lần nữa tôi lại muốn thử cô ấy, tôi... tôi không hiểu nổi bản thân mình nữa.
- Cậu đã làm gì để thử cô ấy?
- Tôi giả vờ mất trí và quên cô ấy, thậm chí còn xua đuổi và chán ghét cô ấy.
- Cách yêu của cậu thật là kì lạ, rõ ràng là yêu nhưng lại cố tình làm người mình yêu đau. Cậu không sợ cô ấy bỏ cậu à?
- Sẽ không đâu.
- Cậu có chắc không?
- Chắc!
- Đó đó, cậu đã chắc như vậy sao còn muốn thử cô ấy làm gì? Bao nhiêu sóng gió và thử thách hai người trải qua vẫn chưa nói lên tất cả sao?

Chàng trai trẻ, tình yêu vĩnh cửu nhưng đời người ngắn, cậu hãy trân trọng hạnh phúc hiện tại của mình, đừng cố tạo thêm sóng gió nữa. Cậu là người đặc biệt, cậu yêu theo cách đặc biệt nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến cô ấy chưa, liệu cô ấy có thể chấp nhận cách yêu đặc biệt này không?

Chấn Nam trở về phòng, tâm trạng cực kì phức tạp, lời người phụ nữ kia cứ văng vẳng bên tai, có phải anh đã quá tàn nhẫn khi thử Gia Hân hết lần này đến lần khác, có phải anh đã sai khi chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của Gia Hân. Cô yêu anh, nỗi đau triền miên còn hạnh phúc chỉ còn là phù phiếm.

Anh vừa bước vào đã thấy Gia Hân đứng trong phòng, mấy ngày qua không thấy cô đến giờ lại đột ngột xuất hiện, Chấn Nam có hơi bất ngờ. Gia Hân quay lại. Vẫn gương mặt đó, vẫn ánh mắt đó tràn đau thương. Chấn Nam chạnh lòng, có nên nói sự thật với cô không?

Chấn Nam chưa kịp đưa ra quyết định, Gia Hân đã bước lại và cho anh một bạt tay. Bị đánh, không hiểu nguyên do Chấn Nam có hơi tức giận, mày cau lại.

- Anh là đồ xấu xa. Muốn em đau khổ thế nào thì anh mới vừa lòng đây hả?
- ...
- Anh không muốn thấy mặt em nữa thì em đi đây, mãi mãi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Như thế này vừa lòng anh chưa?

Gia Hân bỏ chạy. Chấn Nam đưa tay ra nhưng không giữ lại. Anh bất lực nhìn theo cô, nỗi đau giằng xé. Vậy cô đã biết.

- Là cô?
- Đúng. Là tôi đã nói cho Gia Hân biết. – Thu Thảo khẳng khái nói, tay siết chặt để kìm lại nỗi sợ hãi.
- Cô dám cãi lời tôi?
- Tôi thật không hiểu, anh yêu Gia Hân sao phải gạt cậu ấy còn khiến cậu ấy đau khổ chứ? Hay hành hạ người mình yêu là sở thích của anh?
- Ngoài tôi ra thì không ai được làm Gia Hân tổn thương. Chuyện cô bắt cóc Gia Hân tôi vẫn chưa quên đâu?

- Anh đừng độc tài như thế chứ? Gia Hân là vật sở hữu của anh à? Cậu ấy không phải đồ vật để anh đưa ra thử tới thử lui. Tôi thật không biết vì sao mình lại yêu anh nữa, anh không phải người.

- Đúng. Tôi-là-ác-quỷ.

Chấn Nam gần từng chữ, siết mạnh cổ Thu Thảo, ép chặt vào tường, mắt hần lên những vệt đỏ khiếp đảm. Thu Thảo sợ hãi, giãy giụa, bất lực xiết chặt bàn tay trên cổ mình, mặt dần chuyển sang trắng bệch. Chấn Nam không có dấu hiệu dừng lại, tay anh siết mạnh hơn như muốn bóp nát cái cổ trắng nõn kia.

- Chấn Nam dừng lại. – Jay hét lên.

Nhưng Chấn Nam không dừng lại. Jay nắm tay lôi Chấn Nam ra đồng thời cũng bị xô một cái chới với.

- Gia Hân đang ở trên sân thượng. Mau lên đó đi. – Jay nói nhanh và dứt khoát.

Chấn Nam nghe đến Gia Hân thì không còn suy nghĩ gì nữa, anh chạy đi.

Jay thở phào nhẹ nhõm, đúng là chỉ có Gia Hân mới kìm lại bản tính của Chấn Nam. Jay quay lại nhìn Thu Thảo, cô ta đã bất tỉnh ngay khi Chấn Nam buông ra, nếu Jay vào chậm thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đêm. Gió xé toạc từng mảng không khí thổi vào cái lạnh như cắt da. Bầu trời nhuốm màu đông như một tấm vải đen thô sơ không họa tiết.

Gia Hân tựa lưng vào thành sân thượng, tay ôm lấy chân co rúm. Hàng mi dài ráo quăn và đôi mắt trong veo ngược nhìn trời đêm. Xám xịt y như tâm trạng cô lúc này. Định bỏ về nhưng Gia Hân một mồi lăm chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh thế là ngồi đây đến tối mịt.

Gia Hân rối lăm, suy nghĩ mãi cũng chẳng ra. Chấn Nam vì sao lại làm như thế với cô, thực sự thì anh đã bao giờ tin tưởng cô chưa? Anh khác biệt hoàn toàn so với những người con trai khác, ít khi dịu dàng với cô, suy nghĩ lại khó đoán, anh lạnh lùng và tàn nhẫn. Chấn Nam là ác quỷ giữa đời thực nhưng Gia Hân luôn cho rằng ác quỷ cũng có tình yêu, một tình yêu không giới hạn nhưng tình yêu của ác quỷ sao lại đặc biệt đến thế. Là yêu nhưng không thương, là nhớ nhưng không mong, là ngọt

ngào nhưng chứa nhiều cay đắng. Anh diễn thật hoàn hảo đến nỗi Gia Hân không hề nghi ngờ, nếu Thu Thảo không đến tìm cô và nói rõ thì không biết tim cô bị anh giằng xé đến độ đau thương nào.

Chấn Nam đứng cách cô một đoạn chỉ lạng nhìn cô. Gia Hân thấy anh, lòng đánh lại nhưng vẫn giữ gương mặt lạnh tanh. Cô khó khăn đứng dậy vì chân đã tê cứng, một cách lạnh lùng lướt qua anh. Chấn Nam đưa tay giữ lại:

- Đi đâu?

- Khỏi mắt anh.

- Ai cho?

- Tôi không phải của anh. – Gia Hân nhìn thẳng vào mắt anh, nói một cách rõ ràng rồi hất tay ra.

Chấn Nam chết lặng, tay bất lực buông thõng, mọi thứ trong lòng đổ vỡ.

Gia Hân sững người nhìn cánh cửa sân thượng bị đóng lại, đèn vụt tắt, mọi thứ chìm vào bóng tối.

77. – Chương 77

Gia Hân ngồi co ro trong góc để mặc bóng tối bao phủ và cái lạnh cắt da xé buốt cơ thể mỏng manh. Cô và anh bị nhốt trên sân thượng, có lẽ bảo vệ không để ý nên đã đóng cửa và tắt hết đèn nhưng kì lạ, lúc cửa vừa đóng cô đã đập cửa không ngừng la hét không lí nào bảo vệ lại không nghe thấy. Gia Hân sợ nhưng cô tự dặn lòng phải thật can đảm.

Chấn Nam đang ở trong cùng một bán kính với cô chỉ là tối quá cô không biết chính xác vị trí của anh. Như thế cũng tốt, cứ im lặng và coi ai kia không hề tồn tại là được.

Thật ra Chấn Nam cũng đang ngồi tựa lưng vào thành sân thượng, cách cô một khoảng, đôi lúc đưa mắt sang cô nhưng chỉ là bóng tối mập mờ. Gia Hân lạnh, Chấn Nam cũng không đỡ hơn, anh chỉ mặc một sơ mi đen, anh đang là bệnh nhân nhưng chẳng bao giờ chịu mặc đồng phục bệnh nhân cả.

Những vết thương chưa kịp lành vì thế trở nên nhức nhối.

Chấn Nam xót xa, anh muốn ôm cô vào lòng để sưởi ấm nhưng Gia Hân sẽ không bao giờ chấp nhận, cô đang giận thậm chí là hận anh. Sân thượng đầy gió lạnh. Hai trái tim gần nhau nhưng chẳng thể nào sưởi ấm cho nhau.

Khoảng lặng kéo dài, Chấn Nam là người đầu tiên mở miệng:

- Gia Hân, anh không hiểu nổi bản thân mình nữa. Anh chỉ là muốn đùa với em thôi nhưng không hiểu sao càng đùa lại càng làm lớn.
- ...
- Anh biết em đau. Anh cũng đau. Có lẽ anh sai rồi... – Giọng nhỏ dần.
- ...
- Anh chỉ muốn tình cảm của chúng ta trở nên vững chắc hơn thôi. Anh xin lỗi vì đã không nghĩ đến cảm nhận của em.
- ...
- Gia Hân...
- ...
- Gia Hân...
- ...
- Em có nghe anh nói không?

Chấn Nam nắm chặt bàn tay Gia Hân, lạnh ngắt. Anh hốt hoảng bế cô lên, nỗi sợ choáng kín tâm can. Gia Hân đã ngất tự khi nào.

Lại một ngày bắt đầu trong vô số những chuỗi ngày đông dài bất tận.

Tiết trời có phần ấm hơn khi mặt trời nhích mình, hé những tia nắng đầu tiên. Trên bậc cửa sổ, một mầm hoa hé hé màu hồng nhạt, cánh hoa đầu tiên trong mùa đông giá lạnh.

Gia Hân mở mắt, ý thức đưa cô về thực tại, cô đang nằm trên giường bệnh, Chấn Nam đang nằm bên cạnh và nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Ý định bật khỏi giường của cô bị bác hơi khi Chấn Nam đã dang rộng đôi tay ôm cô vào lòng, đầu cô dụi vào ngực anh. Gia Hân đương nhiên là vùng vẫy nhưng vô ích.

- Buông ra!
- Không.
- Thật ra anh muốn gì?
- Tôi muốn em.
- Nhưng... tôi ghét anh.

Họ im lặng, để hơi thở và nhịp tim trở thành ngôn ngữ, Gia Hân vẫn bị ép dụi đầu vào ngực anh, cô bỗng chạnh lòng khi nói ra điều vừa rồi.

- Phải làm sao để em hết ghét tôi? – Anh nói như van nài.
- Tránh xa tôi ra.
- Không làm được.
- Vậy thì để tôi tránh xa anh.

Gia Hân có cảm giác như vòng ôm của anh càng lúc càng chặt hơn, cứ như sợ buông thõng một giây cô sẽ biến mất.

- Hai đứa...

Cửa phòng mở toang, hai người trung niên sững sờ với cảnh tượng trước mắt rồi chỉ vài giây sau họ bật cười khe khẽ.

- Hai đứa đã đến mức này rồi sao? – Lục Chấn Khang ho khan một cái để lấy giọng, tia cười đầy ẩn ý.
- Không phải đâu ạ! – Gia Hân bật khỏi giường, vội phân bua.
- Con gái có gì phải xấu hổ chứ? Chấn Nam đã nhớ lại, bây giờ hai đứa có thể sớm tổ chức đám cưới được rồi. Bố mẹ cũng đang mong cháu lắm!
- Con không lấy anh ta đâu.

Chấn Nam nhú mày.

- Con nói gì vậy? Con không lấy Chấn Nam thì lấy ai?
- Ai cũng được nhưng không thể là Chấn Nam. Bác và mẹ có biết, anh ấy chỉ là giả vờ mất trí để thử con không? Con không thể lấy Chấn Nam.

Gia Hân nói xong thì chạy ra khỏi phòng. Hai kẻ trung niên không khỏi thất thần trước những lời Gia Hân nói, họ lia mắt sang cậu con trai đang ung dung, ánh nhìn đầy tức giận. Nhưng họ chưa kịp thốt ra lời nào, Chấn Nam đã lên tiếng:

- Con muốn xuất viện.
- Cho tôi sushi, pizza, gá rán, khoai tây xoắn, xúc xích, pho mai que, bắp rán, nấm chiên, kem hạnh nhân, trà chanh... mỗi thứ 3 phần. Chúng tôi đang đói lắm, chị làm nhanh dùm nhé!

Sau khi đã ghi đầy cả mặt giấy, người phục vụ cúi đầu vào trong, lòng thầm thán phục ba cô gái xinh đẹp, ăn nhiều thế không sợ tăng cân sao nhỉ?

- Bảo Châu, cậu gọi cho họ hàng cùng ăn đây à? Sao mà nhiều thế? – Vũ Phương cản nài.
- Các cậu không biết đâu. Anh quản lí cứ mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây đều bắt mình ăn kiêng. Mình ngán mấy cái rau củ nhạt nhẽo lắm rồi chỉ muốn ăn cho thỏa thích thôi.
- Chỉ sợ cậu tăng cân rồi lại bị bắt tập luyện khổ sở thôi. Mình thấy nếu cậu không thích làm người của công chúng nữa thì về thừa kế công ty bố cậu đi.

Bảo Châu hớp một ngụm nước lọc rồi nói:

- Mình không thích mấy việc đó đâu. Sau này mình sẽ lấy anh Vũ, sinh con cho anh ấy rồi làm một người vợ mẫu mực.
- Mình không ngờ chỉ hơn ba năm sau mà suy nghĩ của cậu trở nên lạc hậu như vậy đấy.
- Lạc hậu gì đâu? Cái này gọi là xây dựng một gia đình hạnh phúc đó biết không? Mình muốn nuôi dạy con của mình và anh Vũ thật tốt, mình sẽ chỉ dành thời gian cho chồng con thôi. – Bảo Châu mơ màng nói, trước mắt cô là một viễn cảnh mang màu hồng về một gia đình hạnh phúc.
- Hazz, Bảo Châu của chúng ta đúng là người không có lí tưởng mà, đúng không Gia Hân?

Vũ Phương cố tình nhấn mạnh tên Gia Hân, nhanh tay chụp ngay chiếc điện thoại trên tay cô, màn hình hiển thị một mẫu tin nhắn ngắn cũn.

Bảo Châu cũng tò mò chụm đầu vào coi.

- “Xl” là xin lỗi đúng không? Tên sắt đá kia cũng biết xin lỗi cậu hả Gia Hân?

Vũ Phương kéo lên cuộc đối thoại với cái tên “Chấn Nam”, chừng vài chục cái tin nhắn với cùng một nội dung.

- Không chỉ vậy đâu, mỗi ngày còn đều đặn một tin nhắn nữa.

- Gia Hân, không phải vì thế mà cậu mềm lòng với hắn ta đó chứ? – Bảo Châu dò xét.

- Minh...

- Nghe mình nói này, dù hắn có làm gì thì cũng cậu cũng không được tha thứ cho hắn biết không? Chỉ có mấy tin nhắn thế này thì ai mà không nhắn được, biết đâu hắn nhờ trợ lí nhắn thì sao?

- Gia Hân, Chấn Nam có đến tìm cậu không? – Vũ Phương.

- Không. Cũng gần nửa tháng rồi... Nghe Kris nói anh ấy ra nước ngoài.

- Chuyện của cậu mình không thể xen vào nhưng mình nghĩ cậu nên làm theo những gì cậu cho là nên và cần làm.

- Tên Chấn Nam đó đáng ghét như vậy thì tốt nhất là đừng điếm xỉa tới, biết đâu hắn lại muốn thử cậu lần nữa thì sao?

- Bây giờ mình không biết phải làm sao nữa. Mình sợ...

- Đừng sợ. Bọn mình sẽ luôn ở bên và ủng hộ cậu mà. Tên Chấn Nam kia mà có làm gì cậu bọn này sẽ không để yên đâu.

Vũ Phương đặt tay lên tay cô, cười trấn an, Bảo Châu cũng góp vào:

- Đúng. Đúng!!!

Gia Hân nhìn hai cô bạn nở nụ cười hạnh phúc. Tình bạn đôi lúc vẫn lãng mạn hơn tình yêu. Đồ ăn được đem ra, đẩy cả bàn, ba cô gái trở nên hồn hởi, quên đi mọi buồn phiền. Sức mạnh của thức ăn thật đáng nể!!!

- Ăn thôi!!!

Gia Hân về tới nhà khi đồng hồ đã điểm gần 23h, lâu lắm rồi cô mới được đi chơi vui vẻ thế này. Duy Anh đang ngồi trên sofa cùng chiếc laptop đang sáng và tách cà phê uống dở. Anh luôn làm việc trong phòng mà giờ lại ra đây chắc là đang đợi cô.

Gia Hân ngồi xuống bên cạnh:

- Anh đợi em hả?

- Ừ. Con gái gì mà đi chơi tới nửa đêm mới về. – Anh trách yêu.

- Em đi với Bảo Châu và Vũ Phương mà, em cũng gọi điện cho anh còn gì.

Gập lại laptop, anh quay sang cô em gái, ánh nhìn đầy cương chiều:

- Dù sao thì anh cũng rất lo cho em!

- Em xin lỗi làm anh lo rồi. – Cô phụng phịu.

- Lúc tối, Chấn Nam có tới.

- Anh ấy có nói gì không?

- Anh chỉ nghe chị hai em nói lại thôi, cậu ấy đợi em một lúc thì về.

Gia Hân có hơi hụt hẫng, cô mỉm cười để xua tan những cảm xúc đáng ghét trong lòng:

- Nếu không có gì em lên phòng đây. Em mệt quá!

- Mà này... em tính sao? Chuyện của em và Chấn Nam?

- Em...

- Anh không thể ngăn cản em nữa nhưng anh không muốn em gái mình tổn thương lần nào nữa đâu. Chuyện ra nước ngoài hãy suy nghĩ lại.

Duy Anh xoa đầu cô rồi bước lên lầu để lại cho cô em gái một khoảng lặng rợn người.

Dưới tượng đài cao phun nước, trong ánh sáng tinh tươm từ bốn cột đèn xung quanh, nước bắn lên tung tóe, trắng xóa một khoảng trời. Ba năm trước họ từng có những kỉ niệm tại nơi đây, ba năm sau họ gặp nhau tại đây để nói những lời làm đối phương đau lòng.

Gia Hân đối diện Chấn Nam, họ nhìn nhau một hồi, Gia Hân mới can đảm mấp môi, ngữ điệu lạnh lùng:

- Anh đừng gặp em nữa.

- Tại sao?

- Chúng ta đã không còn gì nữa từ 3 năm trước rồi.

- Chúng ta chưa ai nói lời chia tay cả em hiểu mà.

- Chia tay đi. Vậy được rồi chứ? – Gia Hân nói nhanh, không nhìn anh.

Chấn Nam đặt tay lên vai cô, kéo ánh nhìn về phía mình, anh gằn giọng:

- Trả lời anh: em yêu anh không?

Cô bất lực đẩy tay anh ra:

- Em mệt mỏi lắm. Xin anh...

- Anh xin lỗi. Anh sai rồi.

Anh gục đầu, tay vẫn ương bướng đặt trên vai cô. Lần đầu tiên Gia Hân thấy anh trong tình trạng này, cô chưa xót nói:

- Không phải cứ xin lỗi là sẽ xem như chưa có gì xảy ra đâu.

- Nói đi em muốn anh làm gì?

- Tốt nhất là chúng ta đừng gặp nhau nữa. Em biết anh yêu em nhưng... em không chịu đựng được tình yêu của anh, em chỉ muốn một cuộc sống thật đơn giản, thật yên bình thôi. Anh có chắc sẽ không làm em đau nữa không?

Ánh mắt anh trở nên hoang mang. Tay buông thõng.

- Em đi đây. Tạm biệt. Anh, hạnh phúc!

Cô quay đi, nước mắt rơi. Anh đứng đó, tim rỉ máu.

Đêm. Phố rực đèn. Dòng người tấp nập che mắt người anh yêu. Lần đầu tiên anh thấy bất lực. Bản thân anh đã là một điều kì lạ rồi, người anh yêu chẳng thể chấp nhận được điều kì lạ đó, cô ấy đau, cô ấy buồn và cô ấy ra đi.

Ngày qua ngày. Những chuỗi ngày mất mát và đau thương, anh vùi mình vào bóng tối nhưng không dừng lại, anh vẫn sống, vẫn làm việc và chưa từng bỏ cuộc. Từ bỏ một yêu thương chưa bao giờ là dễ và việc

mang những yêu thương trở lại sau bao nỗi đau thương cũng là một điều nan giải. Anh đến tìm, cô lảng tránh, anh nhắn tin cô không hồi đáp, anh gọi cô tắt máy.

Cho đến một ngày anh đến tìm, người giúp việc bảo cô không có nhà. Anh vẫn chờ, anh đứng trước cổng tựa người vào xe, ngược nhìn căn phòng duy nhất còn ánh đèn. Anh biết cô tránh mặt anh nên anh không vào nhà, chỉ đứng ở ngoài, nếu cô chịu gặp sẽ mở cửa cho anh vào.

Những cơn gió lạnh và những hạt mưa nặng trĩu mang theo cái lạnh cóng của mùa đông, anh vẫn đứng đó, thân thể cao lớn bất chấp mọi cản trở chỉ để xin một lời tha thứ. Chấn Nam anh thật ngu ngốc, hạnh phúc đơn giản như thế anh lại làm nó trở nên phức tạp và khó khăn hay tại cuộc sống đã khiến anh khó đặt tình cảm vào người khác.

Mưa vẫn rơi, anh chơi vơi trong cái lạnh buốt, một mình anh, vẫn đợi, vẫn chờ, vẫn thiết tha một lời xin lỗi nhưng... có phải là đã quá muộn màng hay không? Khi anh đủ niềm tin để đặt hết tình cảm vào người con gái anh yêu thì cũng là lúc cô ấy buông tay anh.

- Cậu về đi. Cô chủ không có nhà đâu. – Người giúp việc nhìn anh đầy thương xót.

- Nói với cô ấy tôi muốn gặp. – Giọng anh vẫn lạnh nhưng hơi nhỏ.

Người giúp việc lắc đầu quay vào trong.

Lát sau, cánh cửa sắt lại mở, người bước ra là Gia Hân. Cô cầm một chiếc ô to đứng trước mặt anh. Tim thất lại trước bộ dạng khổ sở của anh, cả người ướt nhem, mặt trắng bệch, mắt chỉ còn một vệt đỏ gay.

- Anh về đi. Em đã bảo là đừng gặp em nữa mà.

- Anh không thể.

- Có thể. Anh có thể mà.

- Anh không thể sống thiếu em. – Chấn Nam hét lên.

- Vào xe rồi về đi. Anh đừng làm em khó xử.

Gia Hân quay vào trong, cô bắt lực cắn môi. Lúc đó, vai cô bỗng nặng trĩu và bước chân buộc dừng lại vì vòng ôm của anh. Chấn Nam tựa đầu lên vai cô thì thầm:

- Gia Hân, anh mệt.

Đó là câu cuối cùng anh nói trước khi cả thân thể ồ ập lên người cô.

78. – Chương 78

Mưa ngớt, trên những phiến lá vẫn còn đọng lại những hạt tinh khiết của trời, mùi cỏ non hòa quyện vào gió xõng vào căn phòng ấm áp với tông màu chủ đạo xanh dương.

Gia Hân ngồi trên giường, bàn tay khẽ chạm lên vầng trán lấm tấm mồ hôi, vẫn còn sốt. Cô đem chậu nước đi thay rồi quay trở lại, đắp chiếc khăn màu trắng lên trán anh.

- Anh gầy đi rồi. Vì em phải không?

Gia Hân nhìn anh xót xa, nhẹ nhàng xắn tay áo anh lên, trên cánh tay rần rần chỉ chút những vết thương vừa kéo da non, những vết bỏng thì không nói nhưng... những vết rạch dài này lúc trước đâu có, không những một mà hai cánh tay đều có. Cảm giác đau buốt nghẹn lại trong lồng ngực! Gia Hân lục trong ngăn tủ ra một lọ thuốc rồi nhẹ nhàng thoa lên những vết sần sùi trên tay anh, thể này sẽ không đau và không để lại sẹo.

Trong đầu cô bỗng lóe lên một suy nghĩ rồi lập tức phủ nhận nhưng càng nghĩ lại thì cảm thấy rất có thể. Ai có thể dùng dao rạch tay anh chứ?

Trừ khi là Chấn Nam tự làm...

- Đừng nói với em là anh làm đó. Nếu đúng là như thế thì anh là đồ điên nhất quả đất!

Gia Hân cắn môi. Nước mắt rơi.

- Chấn Nam, Chúa cũng khó mà hiểu anh.

Cô lắc đầu bất lực. Cúi người hôn nhẹ lên má anh rồi thì thầm:

- Mình xa nhau một thời gian nhé!

Chấn Nam tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, nắng từng vệt xuyên qua vòm cửa kính trong suốt. Đây là phòng của Gia Hân, Chấn Nam nhận ra vì trong này toàn những vật dụng màu xanh dương mà Gia Hân chỉ yêu nhất màu đó thôi.

Nhìn chậu nước lạnh trên bàn, anh mỉm cười. Tối qua Gia Hân đã chăm sóc cho anh.

- Dậy rồi à? – Duy Anh đang chơi đùa cùng cậu con trai trên sofa thấy Chấn Nam từ trên lầu đi xuống thì lạnh giọng hỏi.

- Gia Hân đâu?

- Giờ này chắc đã lên máy bay rồi.

Trời sang đông. Phố lên đèn. Đêm đông lạnh.

Giữ phố đông người, một cô gái mặc chiếc áo khoác màu rêu che kín đầu đi theo sau một chàng trai, mặt khổ sở, miệng không ngừng hoạt động:

- Em đã nói rồi em và anh ta chỉ là quan hệ tiền bối và hậu bối thôi.

Bọn nhà báo đó muốn hút khách nên mới viết bậy bạ như thế.

Chàng trai kia dường như không bận tâm lắm vẫn tiếp tục nhìn thẳng và bước.

- Anh nghe em nói đi mà. Em và anh ấy thật sự không có gì đâu.

Vẫn không dừng lại.

- Lâm Vũ, anh đừng có đi nữa được không? Em đau chân lắm.

Bảo Châu nắm tay anh níu lại, người cúi gập, thở hổn hển. Anh nhìn cô hơi cau mày, mặt không để lộ một chút cảm xúc.

- Bảo Châu, có phải em chán anh rồi không?

- Không có. Em không có chán anh.

- Quen nhau mà mỗi tháng chỉ gặp nhau một lần không chán mới lạ. Em tìm người khác thay thế trong những lúc không có anh đúng không?

- Không có. Anh phải tin em. – Bảo Châu nắm tay lấy tay anh.

- Cho anh một lí do để tin em.

- Vì... em yêu anh chỉ một mình anh thôi cho nên dù có là bao lâu đi nữa, em cũng sẽ đợi anh.

Bảo Châu bật khóc nức nở, cô cúi đầu đưa tay dụi mắt nhưng vẫn không ngăn được những giọt nước mắt yếu đuối. Tiếng khóc ngày một to hơn.

Lâm Vũ rơi vào bối rối không biết nên làm gì cho đúng, anh đưa tay kéo mũ trùm xuống, chỉnh lại mái tóc hơi rối rồi đưa tay gạt nước mắt cho cô, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng.

- Được rồi. Đừng khóc nữa. Anh tin em, bây giờ anh chỉ đùa thôi đồ ngốc ạ!

- Anh đáng ghét lắm. Em còn tưởng anh không còn yêu em nữa chứ. – Cô nói mếu.

Anh ôm cô vỗ về:

- Là anh sai. Em đừng khóc nữa trông xấu lắm!

Khóc to hơn.

- Nín đi. Anh xin em đấy! Mọi người đang nhìn kìa, họ sẽ hiểu lầm là anh bắt nạt em đấy.

- Thì... thì anh bắt nạt em mà... – Cô nói trong tiếng nấc.

- Đúng... Đúng là anh bắt nạt em được chưa. Anh xin lỗi. Nín đi nhé bạn gái!

Tiếng khóc chấm dứt ngay lập tức. Cô nhìn anh cười tinh nghịch:

- Anh bị sập bẫy rồi nhé!

- Ra là em lừa anh.

- Tại anh lừa em trước chứ bộ. – Cô le lưỡi.

- Em được lắm!

Anh bẹo má cô, cười khoái chí.

Tách. Tách. Tách...

Sau một chuỗi âm thanh máy ảnh và đèn led chớp nhoáng, một người trông có vẻ như là một cánh báo chí nở nụ cười mưu mô:

- Xin chào ca sĩ thần tượng nổi tiếng Bảo Châu. Không ngờ lại gặp cô ở ngay trên đường phố thế này.

- Tôi thấy không phải là tình cờ đâu mà chính xác là anh theo dõi chúng tôi. – Bảo Châu trừng mắt nhìn, cô đã không còn lạ gì với cái tên nhà báo dở hơi suốt ngày viết tin lá cải này rồi.

- Đúng là như vậy đấy. Cuộc sống của những người nổi tiếng như các cô cũng chính là cuộc sống của những người làm báo chúng tôi. Cô cũng đừng trách móc, tôi cũng chỉ vì miếng cơm thôi. Ngày mai cô chắc chắn sẽ được lên trang nhất đấy.

Anh ta nháy mắt với hai người rồi quay lưng bỏ đi, bộ dạng hả hê như vừa trúng một mẻ lớn.

- Đứng lại.

- Còn chuyện gì nữa à?

- Anh ở tòa soạn nào?

- Là tờ 2Sao đấy. Ngày mai cậu nhớ xem báo nhé! Có cả cậu nữa đấy.

- Không cần đâu. Ngay tối này 2Sao sẽ bị xóa tên.

Lâm Vũ lấy điện thoại gọi cho ai đó, nói vài điều rồi nắm tay Bảo Châu kéo đi, để lại cho tên nhà báo kia một nụ cười khiến hắn phải rùng mình. Là một điếm báo.

- Lúc này anh gọi cho ai vậy?

- Anh gọi cho người của Black Hats. – Lâm Vũ thẳng thắn, anh không muốn giấu bạn gái mình chuyện gì cả vì anh tin tưởng cô một cách tuyệt đối.

- Anh có vẻ bị phụ thuộc rất nhiều vào cái tổ chức đó.

- Anh sinh ra từ đó mà. Mà này, anh nghĩ em nên bỏ cái nghề làm thần tượng này đi.

- Em không làm nghề này thì làm nghề gì?

- Làm vợ anh. Anh nuôi em.

- Aaaaaa... Anh ghê quá đi. Gì mà làm vợ chứ? Anh còn chưa tốt nghiệp.

Đêm đó, một tờ báo đã chính thức bị xóa tên.

Phi trường đầy nắng dịu dàng xoa đi cái lạnh của mùa đông. Trong dòng người tấp nập, nổi bật lên chàng trai với mái tóc màu đỏ hung dựng đứng, chiếc khuyên tai bên trái lóe một đường sáng tuyệt đẹp. Bên cạnh cậu, cô gái có mái tóc xõa điệu đà trong màu váy xanh dương, cô đeo một sợi dây chuyền rất đặc biệt, viên đá trên mặt dây cũng lóe một đường không kém cạnh.

Tóc đỏ ngược nhìn bầu trời trong xanh màu nắng, mắt ngập tia cười:

- Cuối cùng cũng về rồi!

Còn cô gái bên cạnh đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm và chờ đợi điều gì đó.

- Cậu chờ ai à?

- Không. Mình tìm xem có chiếc taxi nào không?

- Để tôi nói nhé: Cậu đang chờ Chấn Nam, tuy ngoài miệng luôn nói là không muốn còn gì với anh ta nhưng khi không có anh ta bên cạnh thì rất nhớ. Đúng chứ?

- Không. Không đúng!!!

- Thôi mà, cậu không qua nỗi tôi đâu.

- Hàn Phong đáng ghét, không thèm nói với cậu nữa.

Sau giấc ngủ li bì, Gia Hân uể oải bước xuống nhà. Từ lúc về đến nhà, cô đã lăn ra ngủ không biết trời trăng mây đất gì luôn, giờ thì cũng tới giờ ăn tối rồi. Anh chị hai đi dự tiệc gì đó, nhà chỉ còn cô với đứa cháu nhỏ đang ngủ và mấy người giúp việc.

Gia Hân đang ăn cứ một lát là nhìn vào màn hình điện thoại, vẫn tối đen, không hiểu sao mà cô lại trở nên bức tức hay vì điều chờ đợi vẫn chưa đến.

- Ăn nhiều vậy. Chắc đói?

- Anh... – Gia Hân giật bản mình, suýt nữa thì phun hết thức ăn trong miệng ra. – Sao anh vào được đây?

- Thì đi vào.

Gia Hân lặng nhìn anh, trong những ngày cô sang Nhật anh đã thay đổi rất nhiều, tóc ngắn hơn và đã nhuộm đen, bộ dạng cũng chừng chạc hơn.

- Đi Nhật? Đại hội sinh viên? Cùng với Kris? Về trễ 3 ngày, cùng Hàn Phong???

- Anh đang nói cái gì vậy?

- Có người lừa tôi, bảo là em đi du học, tôi suýt nữa là kêu người bắt em về.

- Đi du học? Đúng là anh hai có đề nghị chuyện đó nhưng tôi đã từ chối rồi.

- Tốt. Bên Nhật thế nào?

- Bên đó rất đẹp, đồ ăn cũng rất ngon.

- Thế nên về trễ 3 ngày. Còn mang về một người con trai.

- Ý anh là Hàn Phong à? Vừa đúng lúc cậu ấy kết thúc khóa học nên cậu ấy về cùng tôi thôi.

- Về trễ 3 ngày vì đi chơi cùng Hàn Phong?

- Anh cho người theo dõi à? Mà tôi có đi chơi cùng với ai thì liên quan gì đến anh. Chấn Nam, chỉ tại tôi đang ở Nhật mà anh làm phiền quá nên tôi mới nói đại là sẽ cho anh cơ hội đeo đuổi lần nữa. Với lại anh chỉ là một trong số những người đang đeo đuổi tôi thôi. Nói cho anh biết trong số đó anh là tệ nhất đấy. – Gia Hân làm vẻ mặt cao ngạo.

- Tệ nhất nhưng có cơ hội lớn nhất mà không phải nói chính xác là cơ hội duy nhất dành cho tôi rồi.

- Đừng có mơ.
- Chụp nhiều hình quá. – Anh cầm chiếc điện thoại trên bàn lên xem.
- Anh làm gì vậy? Trả điện thoại đây.

Gia Hân tìm mọi cách lấy lại nhưng không được, cô chỉ biết âm ỨC nhìn anh, một lát sau cô xem lại thì những bức ảnh cô chụp ở Nhật đều bị xóa hết, kể cả những bức chụp cùng với các bạn sinh viên nước khác trong Đại Hội cũng bị xóa không chừa một tấm.

Gia Hân định mắng cho anh một trận nhưng ai kia đã nhanh chân quay đi.

- Lúc trưa tôi bận nên không đón em được.

Gia Hân ăn tối xong thì đi khắp nhà tìm anh, xe vẫn còn dưới sân chắc chắn là anh vẫn ở đâu đó trong nhà. Nhưng việc hơn hết là phải sang phòng của anh chị hai xem thằng cháu cưng sao rồi, nó ngủ từ chiều giờ.

Gia Hân đứng ở lối vào, vậy là không cần tìm Chấn Nam nữa, anh đang chơi đùa cùng thằng bé trên giường. Gia Hân nghe rõ tiếng cười của anh dù là rất khẽ, lạ thật sao thằng bé không khóc hay cựa quậy nhử như những lần cô chơi đùa cùng nó chứ? Chẳng biết nó là cháu ai nữa.

Đêm mưa đó, có lẽ cô đã tha thứ cho anh rồi, chẳng biết là có quá dễ dàng hay không nhưng cô không thể tiếp tục dày vò anh, dày vò bản thân mình nữa. Cô và Kris được đại diện trường tham gia Đại hội sinh viên các nước tại Nhật, Duy Anh đã lợi dụng điều này để lừa Chấn Nam nói là cô ra nước ngoài du học, lúc đó anh còn muốn lập tức bay ra nước ngoài bắt cô về nữa kìa nhưng cũng may là Jay biết được và kịp thời giải thích cho anh hiểu. Nhưng đâu dễ dàng như vậy, trong suốt thời gian cô

sang Nhật, anh liên tục nhắn tin, gọi điện, cô mà không trả lời hay tắt máy anh lại bảo sẽ lập tức sang Nhật bắt cô về. Thật đau đầu!!!

Trong Đại hội đó, Gia Hân đã gặp lại Hàn Phong, cậu rủ Gia Hân ở lại vài ngày để cậu dẫn cô đi tham quan xứ sở hoa anh đào rồi sau đó cả hai sẽ cùng về Việt Nam vì khóa học của Hàn Phong cũng vừa kết thúc.

- “Chấn Nam anh ấy không có niềm tin nhiều để đặt vào người khác đâu.

Lúc ở Mỹ anh ấy thậm chí còn rất lạnh nhạt với anh, phải lâu sau đó anh ấy mới dần chấp nhận anh. Đúng là những chuyện anh ấy làm đều rất khó hiểu nhưng anh ấy yêu em, yêu đến điên rồi! Nếu yêu anh ấy, em phải chấp nhận!” – Kris đã vỗ vai cô và nói như vậy trước khi anh về Việt Nam

Gia Hân suy nghĩ rất nhiều, cô chợt nhận ra rằng mình vẫn chưa yêu anh một cách trọn vẹn, yêu là chấp nhận, chấp nhận tất cả của người mình yêu. Cô yêu anh nhưng cô vẫn chưa làm được điều đó, cô quá nhỏ bé, lẽ ra trước những phép thử của anh cô phải cứng rắn vượt qua để anh đủ niềm tin vào tình yêu. Đến cả cô còn chưa đủ niềm tin vào anh thì cô lấy tư cách gì để trách anh? Cô cho anh cơ hội để đeo đuổi mình lần nữa lấy có là vì anh làm phiền nhưng thực chất là cô muốn cho cả hai cơ hội yêu lại từ đầu, một tình yêu nhẹ nhàng quảng bỏ những khổ đau và trắc trở họ từng trải qua.

- Nhìn lên không tốt?

Gia Hân bị anh làm cho giật mình, khi định thần lại cô mới chậm rãi bước về phía giường:

- Đây là nhà của tôi, tôi cần nhìn lên anh sao?
- Không phải?
- đương nhiên là không phải.

Chấn Nam đưa tay nựng má thằng bé chỉ vậy thôi mà nó đã cười nhe cả nướu. Gia Hân bực bội lên tiếng:

- Anh định dạy hư cháu tôi đó à? Mau ra khỏi đây.
- Tôi mà đi ra là thằng bé khóc đấy. – Anh nâng mi lên nhìn cô.
- Trừ khi anh là mẹ nó. Mau ra ngoài tốt nhất là anh về luôn đi.

- Được thôi. Về. Nghỉ đi! – Anh bẹo má, cô bực tức đẩy ra.

Khi anh đi đến cửa, có tiếng khóc của trẻ con dậy lên, có nét cười ma mãnh trên môi ai đó và cả sự bực dọc của ai kia.

79. – Chương 79

Trong một quán bar xập xình nhạc, mùi rượu hòa lẫn vào không khí cùng những ánh đèn neon nhiều màu sắc. Anh chàng DJ một tay đặt lên headphone, một tay chà đĩa cực kì phong cách, phía dưới ra sức hò hét, hòa mình vào những điệu nhảy lạ mắt.

Gia Hân không mấy để ý đến không khí náo nhiệt đó vì đang bị một người kéo đi. Đến trước một căn phòng vip, người đó dừng lại, Gia Hân thừa cơ vội vàng tay ra.

- Anh đưa em đến đây làm gì? Lại còn bắt em ăn mặc thế này.

Gia Hân nhìn lại mình, một Gia Hân nữ tính đầu rồi chỉ thấy một cô nàng cá tính có phần ngỗ ngược. Áo crop top trắng khá ngắn khoác ngoài là một chiếc áo jean mài rách bụi bặm, quần jean ngắn cũn bị mài rách một số chỗ, cũng may là Gia Hân đi được giày cao gót nếu không chân cô đã sưng tấy vì đôi giày gần 10 phân này rồi. Hoài Nam đến tìm cô, không nói không rằng kéo cô đi rồi cho người biến cô thành thế này.

- Coi như anh xin em đấy giúp anh lần này đi có được không? – Hoài nam chấp tay van nài.
- Giúp anh? Nhưng mà chuyện gì?
- Là thế này, có một cô gái đang bám đuôi anh, anh tìm mọi cách nhưng cô ấy vẫn một mực đòi cưa đổ anh. Anh nói là có bạn gái rồi nhưng cô ấy không tin bảo anh phải dẫn bạn gái tới.
- Vậy sao anh không dẫn Vũ Phương tới mà lại dẫn em?
- Em nghĩ Phương mà biết chuyện này có bỏ qua cho anh không? Với lại nếu anh tìm một cô kiểu nữ nào đó thì cũng không qua mắt nổi cô ấy đâu nên anh mới nhờ em giúp.
- Ai bảo anh ăn chơi quá làm gì, gặp gái là liếc mắt đưa tình. Em phải cho Phương biết để cậu ấy trừng trị anh mới được.
- Không được, không được đâu. Anh đang định cầu hôn Phương thì xảy ra chuyện này, em nghĩ coi nếu Phương biết chuyện này cô ấy sẽ không đồng ý lấy anh đâu. Mà Gia Hân, không phải em rất muốn làm dâu phụ cho đám cưới của bọn anh à?
- Nhưng mà...
- Coi như giúp đỡ cho đám cưới của bọn anh đi. Xin em đấy. Vào thôi trễ rồi!

Không để cô nói thêm, Hoài Nam kéo cô vào trong, tay choàng qua eo làm cô hơi giật mình, đưa tay nhéo và hong anh một cái.

Cẩn răng! Phải cẩn răng chịu đựng! – Anh nhủ thầm.

- Anh yêu tới rồi hả?

Dưới ánh đèn hơi mờ, một cô gái cực kì sexy nở nụ cười mê hoặc nhìn Hoài Nam, ánh mắt cô ta tối lại khi nhìn sang người con gái bên cạnh anh:

- Cô ta là bạn gái anh à? – Cô ta khinh khỉnh hỏi.
- Đúng vậy. Cô ấy là Hoàng Gia Hân. Em biết đúng không? – Hoài Nam kéo cô ngồi xuống sofa.
- Hoàng Gia Hân, tiểu thư của tập đoàn Hoàng Anh?
- Là tôi. Chào cô! – Gia Hân lịch sự chìa tay ra nhưng cô ta lại thản nhiên phớt lờ, đưa môi nhấp một ngụm rượu cay.

- Hoài Nam, cho dù hôm nay anh có đưa con gái của Tổng thống tới em cũng không màng đâu. Có vợ rồi còn có thể ngoại tình huống chi cô ta chỉ là bạn gái của anh.

Giọng điệu như làn khói mờ ảo, cô ta vừa nói vừa đưa tay vuốt ve gương mặt của Hoài Nam, anh định đẩy ra nhưng đã có người làm điều đó thay anh. Gia Hân nhìn cô ta tức giận:

- Cô giữ tự trọng trước mặt tôi một chút đi.

- Ý cô là tôi có thể lén lút sau lưng cô à? Vậy cũng được.

Gia Hân càng thêm tức tối, máu trong người cô sôi lên, dù Hoài Nam không phải là bạn trai cô nhưng là bạn trai của bạn thân cô, cô phải giúp Vũ Phương đòi lại công bằng.

- Tôi mới là bạn gái của anh Nam, kẻ thứ ba như cô làm ơn biết điều mà tránh xa anh ấy đi. – Gia Hân hất cằm.

- Kẻ thứ ba? Gia Hân không phải cô cũng là kẻ bắt cả hai tay đó sao?

Tôi nghe nói cô có mối quan hệ không rõ ràng với Kris của tập đoàn Lục Chấn mà bây giờ lại có thêm quan hệ với anh Hoài Nam.

- Cô muốn nói gì cũng được nhưng chúng tôi sắp làm đám cưới rồi. Tôi sẽ không tiếc rẻ một tấm thiệp cho cô đâu. – Quay sang Hoài Nam giọng ngọt lịm. – Đúng không chồng yêu?

- Ủ...ừ. Vợ! – Hoài Nam cười cười, suýt nữa thì choáng váng trước sự diễn xuất tài tình của Gia Hân.

Sarah tức tối đứng bật dậy:

- Không được. Hai người không được đám cưới!

- Tại sao?

- Hoàng Gia Hân nếu cô muốn tôi tránh xa anh Nam thì cô phải thắng tôi đã.

- Được thôi!

Gia Hân đơ người nhìn một hàng rượu vừa được đem vào, đầy cả bàn. Cô nhìn Hoài Nam cầu cứu.

- Sarah, cô định thi uống rượu đấy à? Vậy thì lợi cho cô quá còn gì.

- Sao? Anh lo lắng cho vợ chưa cưới à?

- Ai mà không biết tửu lượng của cô cao gấp mấy người đàn ông. Vợ tôi làm sao mà thắng cô.

- Nói vậy cô định bỏ cuộc à? Chưa thi mà đã bỏ cuộc đúng là quá hèn mà như vậy sao mà xứng đáng làm vợ anh Nam. – Sarah nói với Gia Hân, có ý khiêu khích.

- Ai bỏ cuộc chứ. Thi thì thi.

Gia Hân kị rượu nhưng không có nghĩa là tửu lượng cô thấp chỉ là những khi rượu ngấm vào cơ thể thì Gia Hân không còn là Gia Hân nữa.

Sarah nốc vào miệng một ly rượu đầy một cách dễ dàng rồi đến Gia Hân, vị cay xè làm cổ họng cô bỏng rát nhưng vẫn phải tỏ vẻ không có gì.

Đến ly thứ ba thì rượu đã thấm vào cơ thể, Gia Hân thấy như có một ngọn lửa chạy dọc cơ thể, cổ họng khô khốc, mắt cô nhòe đi. Hoài Nam đỡ lấy cô lo lắng hỏi:

- Gia Hân em không sao chứ?

Bên cạnh Sarah nở nụ cười khinh miệt, cô ta thông thả đưa lên miệng một ly rượu đầy.

- Thắng thua đã rõ. Không ngờ cô lại tệ đến vậy!

- Vẫn chưa đâu.

Khóe miệng Gia Hân dần nâng lên, quăng bỏ chiếc áo khoác, cô đưa tay chộp lấy ly rượu trên bàn nốc hết ly này đến ly khác trong sự ngỡ ngàng của Sarah và Hoài Nam. Uống như điên! Không kém cạnh, Sarah cũng ra sức nốc rượu, đến khi chỉ còn những chai rượu rỗng, cả hai cô gái cũng nằm bất động trên bàn.

Rầm.

Cửa phòng bị ai đó đá tung. Người đó nhìn cảnh tượng trong phòng, mày cau lại rồi khi lia mắt sang cô gái đang nằm bất động trong bộ quần áo thiếu vải, tóc tai rối bù, mắt quỳnh hân lên những vết đỏ khiếp đảm, từ trong đáy mắt một nông súng đã lên đạn chĩa thẳng ra ngoài và sẵn sàng giết bất kì ai. Hoài Nam cứng đờ, một cái thở với anh cũng trở nên khó khăn, từ cái lần bị Chấn Nam đập đầu thì anh mới thực sự hiểu được sự tàn bạo.

- Chấn... Chấn Nam cậu mới tới hả? – Hoài Nam nhe răng cười, nổi bất an làm tim anh đập thình thịch. Bốp!

Chấn Nam đập mạnh một chai rượu rỗng lên bàn, tay vẫn cầm đầu còn lại của chai rượu, lia mắt sang Hoài Nam, ánh nhìn của quỷ mang mùi vị tử thần. Lúc đó, có tiếng ho khe khẽ, Chấn Nam liếc mắt sang Gia Hân đang cựa mình, anh quăng bỏ chai rượu trên tay, lấy áo khoác cho cô rồi bế cô ra ngoài, không quên để lại một lời cảnh cáo:

- Có lần nữa, cậu sẽ biến mất.

Gia Hân tỉnh dậy với một cái đầu đau buốt, bộ não trống rỗng và cơ thể mệt mỏi. Cô đưa tay dụi mắt, cô đang ở đâu thế này? Một căn phòng lạ lẫm, không quen lắm, tường đen, giường trắng, tranh sơn tường rồi bậc cửa sổ lớn... những kí ức vụn về thoáng qua trong đầu cô. Gia Hân rảo từng bước vụng về lên sàn nhà, cô nhìn chằm chằm vào tấm màn màu đen, có chút hồi hộp, Gia Hân đưa tay kéo nó ra. Đúng như Gia Hân nghĩ, sau tấm màn đó là bức ảnh của cô, vẫn như ba năm trước.

Đem theo nỗi hoang mang, cô bước gần về bậc cửa sổ lớn, hàng mi cong khẽ động rồi đem ánh nhìn ầm ập rải lên chậu cây con đang vươn mình đón nắng mới.

Một cơn gió nhỏ khẽ chạm lên má kéo theo sự xuất hiện của một người.

- Dậy rồi?

Cô quay lại, người xuất hiện là anh, đơn giản với sơ mi trắng.

- Hôm qua...

- Tôi đưa em về. – Anh cắt lời.

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

- Đương nhiên là có. – Anh cười ma mãnh rồi lia mắt nhìn cô từ đầu đến chân.

Gia Hân ngượng ngùng nhìn lại mình, ôi không, cô lại mặc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, vạt áo dài che đi chiếc quần jean ngắn cũn của hôm qua. Cô hơi nép người lại, mặt nóng ran.

Anh đưa tay xoa xoa mái đầu rối, cười như không.

- Nếu hôm qua không phải là tôi thì em bị thịch rồi.

- Có phải hôm qua tôi rất kì cục không? – Gia Hân phụng phịu, nắm chặt mép áo.

- Biết vậy còn uống.

- Xin lỗi...

- Không sao. Tôi có lợi mà.

Anh đưa tay chạm nhẹ lên môi cô, hơi sưng, chắc tại tối qua hôn nhiều quá.

- Thay đồ. Tôi đưa về.

Khi đã phân tích được mọi thứ thì ai kia đã khuất sau cánh cửa chỉ để lại cho cô một bộ quần áo, Gia Hân âm ỉ không nói nên lời, vừa xấu hổ vừa hoang mang!!!

Anh đưa cô về, cũng may là tối qua anh đã nhờ Vũ Phương gọi điện về nhà giúp cô cũng vì thế mà Vũ Phương đã biết hết mọi chuyện. Xem ra lần này Hoài Nam gặp rắc rối lớn rồi đây!!!

Người ta cứ bảo mùa đông lạnh nhưng ở Việt Nam chỉ lạnh vào những lúc mặt trời mất dạng thôi. Khi mặt trời ở đỉnh đầu, rọi những tinh thể nắng gay gắt xuống lòng đường, bầu không khí lẫn bụi giờ lại thêm ngọt ngào.

Cổng Đại học Kinh tế rộng mở, từng tốp sinh viên khoác lên người những chiếc áo phủ hết tay, mặt được che gần hết nhờ khẩu trang, ai cũng nhanh chân tìm nơi trú nắng hay vọt xe trên con đường nhám bụi. Một tay cầm ly cappuccino lạnh, một tay đưa ra che nắng, Gia Hân vọt nhanh ra cổng. Cô đợi người, trước khi cái nắng làm khô héo cơ thể, cô bước về phía hai chiếc BMW đối diện nhau, một đen một đỏ.

- Lên xe. – Người bên xe đen ra lệnh.
- Chúng ta đi thôi. – Người bên xe đỏ thúc giục.

Gia Hân trơ mắt, cô phải làm gì với hai người này đây. Một vài người tò mò đứng lại xem, mặc kệ cái nóng rát da, những mỹ nam và siêu xe luôn là điều tuyệt vời nhất.

- Lên xe. – Chấn Nam khó chịu ra mặt còn Hàn Phong chỉ nhìn cô.

Rời môi khỏi cái ống hút đã bị cô cắn đến nhừ, Gia Hân bước về phía Chấn Nam, nhỏ giọng:

- Tôi có hẹn trước với Hàn Phong rồi thế nên...

- Cậu đúng là càng ngày càng gan lì đấy! – Hàn Phong đang lái xe thì nói với Gia Hân bên cạnh.
- Minh sao cơ?
- Cậu làm Chấn Nam bẽ mặt trước bao nhiêu người như thế không sợ anh ta phạt cậu à?
- Minh có làm gì sai đâu? Minh chỉ giữ đúng lời hứa dẫn cậu đi chơi khi về Việt Nam thôi. Mà anh ta lấy quyền gì mà phạt mình? Anh ta chỉ là một trong số những người đang đeo đuổi mình thôi. – Cô mạnh miệng.
- Tôi cũng trong số đó phải không?

Gia Hân chột dạ, mắt lơ đãng nhìn xung quanh, cố tình trốn tránh câu hỏi của Hàn Phong. Bên cạnh, cậu chỉ khẽ cười buồn.

Suốt ngày hôm đó, họ đi thăm thú khắp thành phố, ăn rất nhiều món ngon. Họ còn về thăm lại Bingel, nơi gắn liền với tuổi trẻ và tình yêu. Mỗi bước chân là mỗi mảnh vụn kí ức quay về, Gia Hân lặng nhìn những dãy phòng học, góc sân trường vương vãn xác lá, sân bóng rổ im thin thít, chiếc ghế trống trước cửa thư viện rồi những tán cây trơ trọi đang mùa thay lá. Lãnh địa của quỹ vẫn vậy, vắng lặng đến kì lạ, gió mang những bông sao xoay tròn đáp đất, Gia Hân cười tíu tít, đưa tay chạm lên thân cây sao sần sùi. Lật lại những trang quá khứ, để thấy rằng những khổ đau ngày đó đã qua rồi, chỉ là cơn ác mộng. Hàn Phong đến bên cạnh cả hai nhìn về ngọn đồi cao lộng gió.

Chiều buông. Đồi lộng gió. Nắng lưu luyến tận trời xanh mênh mông không muốn rời. Lá theo gió bay đến những phương trời mới. Đôi giày xanh dương chạm lên nền cỏ con, trong mắt cô nhom nhóm màu đỏ rực của hoàng hôn.

- Lâu rồi mới tới đây. – Hàn Phong vươn vai hít một ngụm không khí trong lành
- Còn mình thì cũng thường tới đây lắm.
- Những lúc buồn?

Cô không đáp chỉ nhè nhẹ cúi đầu.

- Gia Hân, nếu lúc đó tôi không đi du học mà ở lại cùng cậu thì cậu có chấp nhận tôi không?

- ...

- Tôi chỉ nói vậy thôi cậu đừng suy nghĩ nhiều.

Hàn Phong cười cười, xoa đầu cô, Gia Hân ngược đôi mắt trong veo nhìn cậu, cô làm sao biết được nếu lúc đó Hàn Phong ở lại bên cô thì cô có động lòng mà yêu cậu không? Tình cảm rất khó nói.

Vai cậu run nhẹ như kim chế, rồi cậu cúi người hôn nhẹ lên trán cô.

- Hãy để tôi yêu cậu, yêu hết phần tôi thôi.

Cậu cười buồn. Mắt nhìn xa xăm, hoàng hôn buông chỉ còn vương vài vệt nắng vàng. Tình đơn phương, nhẹ nhàng mà sâu đậm.

Những bước chân họ đi qua đều có người đi lại. Có người đứng ngồi không yên với những tin tức được báo về. Cả ngày hôm đó, tập đoàn Lục Chấn có bão.

80. – Chương 80.1

Đêm xuống. Phố lên đèn.

Ở một đoạn đường vắng, hàng loạt chiếc moto phóng như bay kèm theo những tiếng rồ ga nhức nhối. Bỏ lại phía sau, một chiếc moto xé toạc gió, phóng đi đầy kiêu hãnh. Những chiếc xe đằng sau rồ mạnh ga bám theo nhưng vẫn không tài nào vượt mặt được chiếc moto đó. Đích đến đây rồi! Chỉ còn vài giây là cán vạch nhưng trong khoảnh khắc đó một chiếc moto khác vọt lên từ đám moto phía sau và cả người đang dẫn đầu.

- Chết tiệt! – Hàn Phong siết chặt tay ga nhưng rốt cuộc cũng chậm hơn người đó.

Hai cô gái ăn bận sexy thôi vẫy vẫy hai dây lụa màu đỏ bước về phía người chiến thắng, tay chưa kịp chạm vào đã bị ánh mắt sắc lạnh làm hoảng sợ, lùi lại một bước.

- Hôm nay Hàn Phong gặp đối thủ rồi nhỉ? – Một người trong đám nhìn Hàn Phong rồi nhìn người lạ mặt kia.

- Không ngờ chủ tịch Lục cũng hứng thú với tốc độ. – Hàn Phong hất cằm nhìn Chấn Nam, trong lòng hơi ảm ức vì bị vượt mặt.

Mọi người trong đám nhìn nhau, vị chủ tịch trẻ danh tiếng lầy lùm đang xuất hiện trước mặt họ. Chấn Nam bước về phía đám người đó, chính xác là bước đến một người thanh niên vẫn còn ngồi trên moto với vẻ bất cần.

- Killer.

- Hahahaha... Cuối cùng cũng bị cậu tìm ra. – Gỡ mũ, người thanh niên lắc đầu lia lịa để chỉnh lại mái tóc hơi dài. – Sao đây muốn làm gì tôi?

- Làm việc cho tôi?

Killer trở mặt:

- Hừm? Tôi có nghe lầm không? Với một người từng hại mình mà cậu phải đích thân đến mời về làm việc ư? Lục Chấn Nam nào cậu bị xông khói rồi à?

- Một là làm việc cho tôi. Hai là vào tù.

- Ấy da... Cậu là đang bắt ép tôi đó?

- Cứ cho là vậy.

- Lục Chấn Nam đúng là ngang tàn nhưng xin lỗi Killer tôi có nguyên tắc của riêng mình đó là không làm việc cho bất kì tổ chức nào.

Killer nhếch môi, quay đầu xe một cách ngoạn mục rồi rồ ga phóng đi để lại một đám khói đen mù mịt. Chấn Nam ung dung rút hai tay vào túi, mắt tĩnh lặng.

“Anh không trốn tôi được đâu.”

- Đây Lục Chấn Nam, anh có quan hệ gì với tên đó vậy? – Hàn Phong chắn ngang mặt Chấn Nam.
- Không liên quan.
- Anh đi đua xe thể này Gia Hân có biết không?
- Chẳng phải cả ngày hôm nay hai người đi cùng nhau à?
- Ra là có người ghen. – Cậu cười châm chọc.

Bốp.

Cú đánh bất ngờ làm Hàn Phong không kịp trở tay, cả người loạng choạng.

- Hàn Phong có sao không?
- Đây, cậu sao lại đánh người tùy tiện thế hả?

Một vài người trong hội đua xe bắt mắt lên tiếng nhưng chỉ nhận được cái nhìn sắc lạnh của Chấn Nam, họ im bật.

- Trong cuộc đua hôm nay người thắng có thể bắt một trong số những người thua thực hiện một điều mình muốn đúng không? – Chấn Nam quát mắt về phía đám người kia, nhận được cái gật đầu lia lịa anh quay sang Hàn Phong. – Tôi muốn cậu làm một điều.

Hàn Phong đưa tay quẹt vệt máu trên khóe miệng, hậm hực hỏi:

- Điều gì?
- Tránh xa Gia Hân.

Hàn Phong đột nhiên bật cười:

- Lục Chấn Nam cũng biết sợ đấy chứ? – Hàn Phong đột nhiên bật cười. – Sợ tôi cướp mất bạn gái của anh.
- Đừng để tôi ra tay với cậu.
- Tôi sẽ không tránh xa Gia Hân đâu. Nếu Gia Hân yêu anh thì anh đâu cần sợ? Trừ khi anh không đủ tự tin với bản thân mình... Đừng tưởng tôi không biết anh cho người theo dõi chúng tôi.

Chấn Nam hừ lạnh đưa ngón trỏ chỉ vào một bên má đang bầm tím của Hàn Phong:

- Cái này là cho nụ hôn đó.
- Chấn Nam, chắc anh không biết Gia Hân rất ghét đua xe.

Ring... Ring...

Chấn Nam bắt máy. Rất hiếm khi anh là người mở miệng trước:

- Tôi nghe...
- < ...=“”>
- Được rồi. Tới ngay!

Chấn Nam nhìn Hàn Phong một cái rồi phóng xe đi. Hàn Phong nhìn theo nở nụ cười bí ẩn. Móc điện thoại và gọi cho ai đó.

Moto đen toạc gió, xé rách từng mảng không khí và dừng lại trước một căn biệt thự. Gia Hân đã đợi sẵn.

- Anh đi đua xe à? – Cô nhìn trân trân vào chiếc phân khối lớn anh đang ngồi.

- Ừ.
- Nguy hiểm.
- Ai nói?
- Ai nói không quan trọng.
- Cậu ta còn nói gì nữa?

Không thể giấu, Gia Hân e dè nói:

- Cậu ấy nói bị đánh ghen. Sao anh có thể tùy tiện đánh người khác như vậy?
- Đang trách tôi? Vì Hàn Phong?
- ...
- Gọi tôi tới cho chuyện gì?

Gia Hân thoáng nghĩ ngợi, mình kêu anh ta đến đây làm gì nhỉ? Lúc này cô nhận được tin nhắn của Hàn Phong nói anh đang đưa xe thì lập tức gọi cho anh, cứ muốn nhìn thấy anh mới an tâm.

- Hết chuyện rồi anh có thể đi.
- Em nghĩ tôi là ai? – Anh gần giọng.
- Là tên điên.

Chấn Nam cau mày, mắt hần lên tia giận dữ. Anh định rồ ga chạy đi thì Gia Hân bỗng lên tiếng:

- Đây, khoan đã.

Anh nhả ga, nhìn cô.

- Chở tôi đi hóng mát được không?
- Không.
- Tại sao? Tôi đang tạo điều kiện để anh đeo đuổi tôi đấy.
- Tôi có nói là sẽ đeo đuổi em?
- Anh... Tôi không nói chuyện với anh nữa.

Gia Hân giận đến đỏ mặt, vùng vằng đi vào nhà.

- Đây, xưng em đi.
- Gì cơ? – Cô quay lại.
- Nhỏ tuổi hơn phải gọi anh xưng em.
- Tôi ư gọi đấy. – Cô chu môi.
- Có muốn đi hóng mát?
- Ồ... Anh Chấn Nam chở em đi hóng mát nha!

...

Đêm đông lạnh. Bờ lộng gió. Nước dập dờn theo những đợt sóng lăn tăn.

Chấn Nam ngồi trên cỏ, một chân co, hai tay chống hờ về phía sau, Gia Hân ngồi cách anh một khoảng, tay nghịch ngợm quãng hòn sỏi xuống sông, mặt nước gợn lên những vòng sóng li ti.

- Nghịch đủ chưa?
- Anh là bố tôi à? Sao phải quẩn? – Gia Hân ngênh mặt đáp lại.

Chấn Nam hừ lạnh một tiếng. Bật lửa, châm mồi, anh đưa lên miệng một điếu thuốc đang ngút khói. Mùi khói trắng xộc lên mũi, Gia Hân thôi nghịch sỏi, quất mắt sang anh, mắt ánh vị buồn.

- Bỏ đi.
- Em là mẹ tôi à? Sao phải quẫn?
- Em lo cho anh. – Gia Hân buồn bã nói.

Chấn Nam lặng nhìn cô, trong mắt đầy phức tạp. Anh quăng luôn điếu thuốc hút dở xuống sông.

Gia Hân chề môi:

- Anh chẳng biết bảo vệ môi trường gì cả.
- ...
- Anh cũng đừng đua xe nữa nhé! Nguy hiểm lắm!

Gia Hân bàng hoàng khi nhớ lại khoảng thời gian nghệt thở trên xe anh, cô đã ôm anh chặt cứng mà vẫn còn thấy sợ, tốc độ đứng là nỗi kinh hoàng.

- Nghiện rồi.
- Có thể cai mà.
- Trừ khi có cái khác để nghiện.
- Cái khác???
- Cái này.

Gia Hân vừa quay sang, môi anh đã ép lấy môi cô, tay choàng qua lưng giữ người cô lại, không biết từ bao giờ mà khoảng cách của cô và anh lại gần như thế.

Nụ hôn đó ấm áp giữa mùa đông lạnh giá!

Anh đưa cô về nhà, Gia Hân lủi thủi bước xuống xe rồi đi thẳng không nhìn anh lấy một cái. Cô còn rất ngượng vì lúc nãy lỡ tiếp nhận và hưởng ứng nụ hôn của anh.

- Này! – Anh gọi.
- Còn chuyện gì nữa?
- Đến lúc đưa ra câu trả lời của em rồi.
- Trả lời? Trả lời cái gì?
- Đừng có giả vờ.
- Thôi em mệt rồi, em vào nhà đây. Tạm biệt!!!

Đúng lúc người giúp việc ra mở cửa, Gia Hân liền chạy ủa vào nhà.

Người phía sau khẽ thở dài rồi rồ ga phóng đi.

Trong gian bếp ấm áp, một cô gái đang loay hoay với đồng vật liệu trên bàn, một cách bình tĩnh, cẩn trọng và chăm chút.

Rin đóng lại tủ lạnh, cầm bình sữa lắc lắc.

- Em đang làm bánh kem à?
- Vâng ạ! – Gia Hân tươi cười.
- Là sinh nhật ai sao?
- Không em chỉ làm chơi thôi. – Cô lắc đầu.

- Chắc là sinh nhật người nào đó quan trọng lắm. Có cần chị giúp không?
- Dạ em tự làm được.
- Vậy cố lên nhé! Chị lên cho baby uống sữa.

Gia Hân lại tập trung vào làm, lần đầu tiên không dễ chút nào, người giúp việc có ý giúp nhưng Gia Hân cũng từ chối, chính tay cô làm thì ý nghĩa hơn nhiều.

Vết nắng cuối ngày cũng tắt lịm, mây đen vờn vờn trên bầu trời. Sẽ mưa chẳng?

Gia Hân vỗ tay một cái, mỉm cười nhìn thành quả của mình, đẹp đó chứ!

Một cái bánh kem không lớn được phủ một lớp socola, trên mặt bánh là những trái dâu tây chín mọng xếp thành chữ “N”. Gia Hân liếc nhìn đồng hồ gần 5h rồi, chắc ai kia cũng vừa tan họp.

Ring... Ring...

Gia Hân áp tai vào điện thoại.

- Minh tới liền.

- Sao cậu lại đi đột ngột như thế?

Gia Hân nắm chặt tay Thu Thảo, cứ sợ buông ra cô bạn sẽ đi mất. Giọng cô đầy hoang mang.

- Qua đó mình sẽ giữ liên lạc với cậu mà. – Thu Thảo cười trấn an.

Gia Hân xúc động ôm chầm lấy Thu Thảo, giọng tắt nghẹn:

- Đồ quỷ, qua đó phải sống cho tốt đó, phải thường xuyên gọi điện ình biết không?
- Gia Hân, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã tha thứ ột kẻ ích kỷ như mình, ình cơ hội để làm lại từ đầu. – Thu Thảo cắn môi dưới, giọng nghẹn đắng, có màn sương mỏng phủ quanh mắt cô.
- Đồ ngốc sao lại khóc thế? Làm mình khóc theo luôn rồi này. – Gia Hân sụt sùi.

Thu Thảo châm chọc:

- Cậu là đồ mít ướt.
- Mình không phải. Cậu mới phải.
- Gia Hân cậu tha thứ cho Chấn Nam rồi đúng không?
- Hửm??? – Gia Hân tròn mắt.
- Cái đó không phải là đặc biệt chuẩn bị sao? Hôm nay là sinh nhật Chấn Nam. – Thu Thảo liếc nhìn hộp bánh xinh xinh Gia Hân đang cầm.

Cô gái nhỏ giọng, có chút e thẹn:

- Ừ. Mình định tạo bất ngờ cho anh ấy.

Lúc đó, tiếng loa vang lên thông báo chuyến bay sang Mỹ sắp khởi hành.

Thu Thảo cầm vội vali.

- Tới giờ rồi mình phải đi đây!
- Sao khi học xong cậu phải về thăm mình nữa đấy.
- Nhất định rồi. Gia Hân cậu và Chấn Nam phải thật hạnh phúc đấy. Gửi lời chúc mừng sinh nhật của mình tới anh ấy nhé!

Mỉm cười lần cuối, Thu Thảo quay đi, nước mắt rơi theo những bước chân. Dù đã được tha thứ nhưng cô vẫn chưa đủ can đảm để đối mặt với những người mình đã làm tổn thương, nhất Gia Hân. Cô sẽ sang Mỹ,

đeo đuổi đam mê thiết kế của mình, cô cần có thời gian để quên đi những kí ức kinh hoàng kia, để xóa bỏ một Thu Thảo tham lam, ích kỷ của ngày nào.

Gia Hân đưa tay quạt nước mắt, ra đi cũng tốt nhưng sao cô lại thấy lòng mình trống trải và hiu lạnh. Đôi giày xanh dương chậm rãi rời khỏi sân bay, phố đang lên đèn, gió lạnh tạt ngang, người cô co lại.

Vài hạt mưa lách tách rơi trên lòng đường râm bụi rồi khi cơn mưa rơi nặng hạt, những bước chân vang lên gấp gáp. Mưa mùa đông lạnh lắm!

Gia Hân ngồi trên bậc tam cấp, hiện hữu trong mắt là màn mưa trắng xóa, mù mịt. Đường tấp nập, phố phồn thịnh thoáng chốc rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng mưa lất phất bên hiên nhà. Lật lại những trang kí ức, tìm cô se lại rồi chợt thở phào, may thật chỉ là kí ức.

Gia Hân co người trong cái lạnh buốt đang ngấm ngấm cơ thể, cảm giác cô đơn, lạc lõng lại chiếm lấy cô. Lúc này đây, cô cần anh!

Xiết chặt chiếc điện thoại chỉ còn một màu đen, Gia Hân cụp mắt buồn bã. God, người mang anh ấy đến có được không?

Mưa vẫn rơi. BMW đen dừng lại trước một mái hiên, người thanh niên bước ra, mái tóc ngắn đọng vài hạt mưa, anh ngồi xuống ôm lấy cô gái nhỏ đang co ro vì lạnh. Gia Hân choàng mở mắt, cảm giác ấm áp hòa trong tim, cô mấy môi không thành tiếng, nước mắt trực trào. Cảm ơn God đã mang anh đến!

- Gia Hân về với anh có được không?

Cô cúi đầu, ôm chặt anh, nức thành tiếng. “Im lặng” chính là câu trả lời của cô.

...

- Chấn Nam anh mau ước đi. – Gia Hân hôn hờ, lay tay anh thúc giục.

Ánh nền mờ ảo hắt lên gương mặt xinh xắn của ai kia, đôi mắt trong veo có phần tinh nghịch nhìn anh chờ đợi. Đôi mắt anh nhìn cô tĩnh lặng.

- Gia Hân sẽ thực hiện điều ước cho tôi?

- Ồ... chuyện này phải để God chứ.

Anh kiên quyết:

- Tôi muốn em thực hiện.

- Nếu việc đó không làm hại tới ai thì em sẽ thực hiện.

Anh khẽ cười, tập trung vào ánh nền.

- Anh phải nhắm mắt và chấp tay lại như thế mới linh nghiệm.

Chấn Nam không thèm để ý, anh nói to lời ước:

- Tôi ước ngày nào cũng được ôm Gia Hân ngủ.

Gia Hân há hốc mồm kinh ngạc, chưa kịp nhìn biểu hiện của anh thì “phụt”, bóng tối bao phủ khắp nơi, Gia Hân bị bế bổng không ngừng la hét.

- Thả em ra, anh thả em ra.

Gia Hân thấy mình bị thả lên giường, một vòng tay ôm chặt cô.

- Em đã nói sẽ thực hiện điều ước cho tôi.

- Nhưng điều này là không thể. – Cô cãi.

- Đâu có hại tới ai.

- Có. Có hại tới em. Em mà không về nhà anh Duy Anh sẽ lo lắng đấy.

- Anh đã nhờ Vũ Phương rồi. – Anh tựa cằm lên vai cô, phả ra từng hơi thở ấm nóng.
- Anh... Đồ sở khanh. Bỏ em ra.
- Không có em anh phải dùng thuốc ngủ.

Gia Hân thôi cựa quậy, có thứ gì đó vô hình bóp nghẹt tim cô.

- Anh không ngủ được?
- Ừ.
- Đã bao lâu rồi? – Cô cắn môi.
- Từ khi không có em.

Cô khịt mũi, chạm lên cánh tay rần rỏ của anh:

- Chấn Nam... có phải anh đã rạch tay không?

Khoảng lặng kéo dài. Một chốc sau, nghe tiếng ai thiu thít.

- Anh là đồ ngốc, đại ngốc.
- Gia Hân chúng ta đừng xa nhau nữa. – Anh ôm chặt cô hơn, cứ sợ một chút buông lơ thì khoảng cách sẽ kéo xa.
- Dù cho có chuyện gì em sẽ không rời xa anh.

Tình yêu đủ to lớn để rút ngắn khoảng cách của hai trái tim, đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi rào cản, đủ bản lĩnh để đương đầu với luật cấm, đủ kiên trì để mang yêu thương trở về là bởi vì tình yêu không bao giờ có giới hạn.

81. – Chương 80.2 (end)

Chap 80.2 (end)

Ngày khuất gió. Mây lặng thin trên nền trời xanh ngắt. Nắng sưởi màu vàng ảm lên những ngôi mộ còn vương chút sương sớm.

Ôm theo đóa hồng trắng, Duy Anh chậm rãi tìm đến hai ngôi mộ kề nhau, ở đó, người đàn ông và người đàn bà đầu tiên anh yêu thương đang yên nghỉ bên kia thế giới. Hôm qua là giỗ mẹ, anh không tới được vì đang ở nước ngoài. Bước chân anh chậm dần và dừng hẳn, một người phụ nữ đang cúi người đặt bó hoa xuống mộ mẹ anh, người phụ nữ đó có biến thành tro anh cũng nhận ra, người đã nhẫn tâm cướp chồng của mẹ anh, bắt cóc đứa em gái chưa tròn 1 tuổi của anh, bà ta chính là kẻ đã phá nát gia đình – Vũ Thu Hương. Bên cạnh là đứa con gái của bà ta cũng là đứa em gái cùng cha khác mẹ chưa bao giờ được anh công nhận.

- Hai người vẫn khỏe chứ? Lẽ ra tôi phải đến vào hôm qua nhưng tôi sợ gặp tội nhỏ nên hôm nay mới đến. À, đây là con gái của tôi, Thu Phương. – Bà lay cánh tay cô. – Chào hai bác đi con.

Vũ Phương cúi đầu:

- Chào bố. Chào dì...

Thu Hương sững người nhìn con gái:

- Phương, con....
- Mẹ à! Là bố của con thì sao con không được nhận chứ? Mẹ nghĩ như vậy bố sẽ vui sao?
- Dù là như vậy nhưng chúng ta không thể, chúng ta là kẻ có lỗi. – Thu Phương nắm chặt cánh tay con gái, giọng nghẹn lại.

- Có lỗi? Có lỗi thì không có quyền nhận bổ ruột của mình sao? Bao năm qua con chịu đủ rồi, con sẽ không trốn tránh nữa đâu. Bố của con thì tức là bố của con, cho dù anh ta có làm gì đi nữa cũng không thể thay đổi được sự thật này. Anh ta muốn trả thù thì cứ mặc anh ta, con không sợ.

- Nói hay lắm!

Giọng nói thứ ba kèm theo tiếng vỗ tay giòn giã làm hai mẹ con sững người.

- Duy Anh, con... – Thu Hương căng mắt nhìn, những nếp nhăn trên vầng trán xô vào nhau.

Duy Anh từ từ bước lại, ánh mắt sắc lạnh quét đều lên hai mẹ con.

- Hai mẹ con bà lấy tư cách gì viếng mộ mẹ tôi?

- Dì, dì xin lỗi. Dì và Phương sẽ đi ngay.

Thu Hương lúng túng, bà nắm vội tay con gái kéo đi nhưng Vũ Phương đã vùng lại.

- Sao chúng ta phải đi? – Quay sang Duy Anh, cô kên giọng. – Tôi và mẹ đến thăm bố và dì cũng phải cần sự cho phép của anh sao?

- Ai là bố và dì của cô?

Vũ Phương chỉ vào hai ngôi mộ kề nhau:

- Chính là họ, bố mẹ của anh và Gia Hân.

- Cô họ Vũ không phải họ Hoàng.

- Tôi nhận bố không phải vì để thay đổi cái họ mà là kính trọng người đã sinh ra tôi. Còn anh, anh luôn miệng nói trả thù cho bố mẹ, anh tưởng như thế họ sẽ vui sao, Hoàng Duy Anh, anh có như thế là bất hiếu không?

- Bất hiếu... – Cười nhạt. - Mạnh miệng lắm! Như thế mới là con gái nhà họ Hoàng chứ.

Vũ Phương cau mày, không thể tin được những điều mình vừa nghe:

- Anh nói gì?

- Tôi sẽ cho người làm lại giấy tờ cho cô, dù gì cũng phải nhận tổ quy tông.

- Duy Anh ý con là...

- Thu Phương là con gái của bố tôi, điều đó không thể thay đổi. Còn bà, xin lỗi bà không thể là vợ của bố tôi.

Thu Hương mừng rỡ nói:

- Không sao. Chỉ cần Thu Phương được nhận tổ tông thì dì đã rất mãn nguyện rồi. Cảm ơn con nhiều lắm Duy Anh.

Duy Anh không hề mấy may tới thái độ vui mừng của bà, mặt anh lạnh tanh nhưng trong đôi mắt ẩn hiện nét cười. Anh đặt bó hoa xuống mộ mẹ, gặp người cung kính.

- Anh là đang nói đùa đúng không? – Vũ Phương nheo mắt hỏi lại, trong lòng vẫn còn nổi hoài nghi.

- Gia Hân giống mẹ còn cô thì giống bố.

Duy Anh quay đầu bước đi, chỉ để lại câu nói đó, trong lòng dậy lên một cảm giác yên bình đến khó tả. Bao năm qua thù hận đã ăn mòn con người anh, hiện diện cả trong giấc mơ lẫn đời thực, anh cứ nghĩ trả

thù thì sẽ vơi đi nỗi đau trong lòng mình nhưng không, chỉ có tha thứ mới đem lại những bình yên cho con tim đầy vết nứt.

Trên bia mộ, người đàn ông và người phụ nữ đang mỉm cười và mãi mãi là như vậy!

Đại học Kinh tế.

Kết thúc giờ học, Gia Hân đi dạo xung quanh rồi định sẽ vào căn-tin kiểm cái gì lót dạ, chiếc headphone áp trên tai không ngừng phả ra những giai điệu du dương. Gia Hân thả hồn vào bản nhạc rồi bỗng cô bị

kéo mạnh, cả người bị ép chặt vào tường. Còn chưa kịp biết gì, môi cô đã bị một bờ môi khác ép chặt, cảm ẩm áp quen thuộc lại trở dậy.

- Anh...

Chấn Nam đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

- Sao anh lại tới đây? Bây giờ đang giờ làm việc mà. – Cô thì thầm.

- Trốn công ty.

- Anh buông thả thật đấy.

- Tại em. Ai bảo em làm anh nhớ em.

- Vừa mới sáng nay anh đưa em đi học mà còn nhớ à?

- Ai biết. Ngay cả khi em ở trước mặt anh vẫn thấy nhớ em. – Anh nhún vai.

- Anh có biết để người khác thấy sẽ rất kì cục không?

- Có ai thấy đâu.

- Có tôi thấy.

Gia Hân giật bắn mình vì giọng nói thứ ba. Là Kris.

- Chào em trai.

- Chào anh trai. Cậu thả quá không giống anh chút nào.

- Nhờ em một chuyện. Anh phải đem “con mèo” đi. – Anh nhờ như ra lệnh.

- Ai là “con mèo” vậy? – Gia Hân ngơ ngác hỏi.

Chấn Nam đưa tay bẹo má cô đầy thích thú rồi nắm tay kéo đi.

- Anh kéo em đi đâu vậy? Thả ra mau.

Kris đứng đờ nhìn theo họ, trong lòng có chút không vui nhưng lại rất thanh thản. Từ khi nào anh trở thành cái máy xin phép nghỉ học của Gia Hân nhỉ?

Tập đoàn Lục Chấn.

Trong khi ai kia mải mê đi tìm người yêu chỉ vì vài tiếng không gặp thì ở đây, Jay phải bù đầu vào công việc, biết bao nhiêu là hợp đồng và dự án cần kiểm duyệt để thông qua. Những trang giấy vô tội bị lật mạnh không thường tiếc, Jay lao bào chửi rủa:

- Lục Chấn Nam à? Chủ tịch ư? Leader hả? Bộ muốn làm gì thì làm sao?

Tổng thống trốn việc cũng bị còn bị sa thải nữa kia! Lục Chấn Nam đáng ghét về mà xem đây này. Chết tiệt sao lại nhiều như thế chứ? Lúc thì lao đầu vào công việc không thèm ăn uống, lúc lại bỏ bê thể này có điên không chứ...Rìng... Rìng...

Minh Triết gọi, như vớ được cái “thốt” ngon lành, Jay áp ngay tai vào điện thoại bắt đầu “chém”:

- Minh Triết cậu gọi đúng lúc lắm có biết Chấn Nam...

- < ...=“”>

- Cậu đi Mỹ???

Gió lộng. Mây bay. Nắng ngả màu.

Hoàng hôn buông, một vùng trời cam nơi cuối mặt biển bao la. Chú chim nhỏ sải rộng đôi cánh như một đặc quyền tự do, gió mang vị mặn măn của biển xộc lên cánh mũi, thổi tung đám tóc lò xo của cô gái, làm bay vạt áo sơ mi ngoài cửa chàng trai.

Mặt cát phẳng lặng và lạnh tanh, chút bọt biển còn vương lại cũng sớm bị gió thổi tan. Cô gái nhỏ rãi từng bước vụng về, cô đưa tay túm lấy đám tóc đang tung hoành. Chàng trai bên cạnh có đôi mắt tỉnh nhưng sắc, tóc ngắn cứng rắn trước biển trời lộng gió.

Gia Hân đột nhiên dừng lại, bặm môi, xụ mặt.

- Sao thế? – Anh hỏi.

Cô ngược lên, đôi mắt trong veo:

- Anh có biết anh đang là tâm điểm của rất nhiều người không?

Gia Hân ái ngại nhìn quanh, bất kể là phụ nữ hay đàn ông đều nhìn anh một cách mê mẩn.

- Ghen?

- Em ứ thèm. – Cô quay mặt sang hướng khác.

- Chữ thái độ hiện giờ của Gia Hân là gì?

- Em chỉ là không thích đi với anh thôi. Bị người ta xăm soi, khó chịu lắm!

- Là em nói đấy.

Anh cười rồi bỏ lại cô, một mình chạy nhanh về phía trước. Gia Hân hậm hực đuổi theo:

- Lục Chấn Nam đáng ghét không được bỏ em.

Sóng biển dập dờn, tạt vào bờ xóa đi những dấu vết trả lại một bờ cát trơn tru.

- Bắt được anh rồi!

Bị cô nắm chặt vạt áo, anh quay lại, môi nhếch một đường ma mị rồi tức thời đẩy mạnh cô xuống biển nhưng Gia Hân cũng rất ma mãnh, nắm chặt tay anh không buông kết quả là cả hai ngã nhào xuống biển.

Gia Hân giận dữ đánh anh liên tục làm nước văng tung tóe, nắm chặt tay cô lại, anh hất nước vào mặt cô làm cô phải nhắm chặt mắt và tránh né. Cứ thế mà cuộc chiến của họ kéo dài cho đến khi vệt nắng cuối ngày tắt lịm.

Gia Hân ngồi thừ trên cát, thở dốc vì mệt, cả người ướt nhem, mắt mũi đỏ gay, cô ho khan vài tiếng. Chấn Nam cởi áo sơ mi ngoài khoác lên người cô, Gia Hân nhìn anh cảm động, cô quên mất là mình mặc áo sơ mi trắng khi bị thấm nước rất khó coi.

- Không cần phải cảm động. – Anh vén lại tóc cho cô rồi đứng dậy, ra lệnh. – Về nhà.

- Em đau chân quá! – Cô nũng nịu.

- Thì sao?

- Công em.

- Nếu tôi nói không?

- Chấn Nam, em yêu anh! – Làm bộ mặt cún con.

Anh bật cười, cứng rắn như sắt, lạnh như băng nhưng không thể nào qua khỏi cái trò này của “con mèo”.

Dưới màu trời hoàng hôn, biển lặng sóng, chàng trai công trên lưng một cô gái, từng bước chân nặng nề vì mang hạnh phúc.

Trời trong vắt, từng tia nắng mỏng xuyên qua tầng mây còn ngáy ngủ, mặt trời vươn mình cất tiếng gọi ngày mới.

Lễ đường trịnh trọng, đón ngàn nắng mai, khoác lên người chiếc áo hoa lộng lẫy. Những tay săn ảnh và cánh báo giới không đời nào bỏ qua một cơ hội hiếm hoi để săn tin về đám cưới danh giá trong giới thượng lưu nhưng họ chỉ dành ngậm ngùi đứng ở ngoài, Black Hats quả không tầm thường, chỉ cần một cái quất mắt của họ cũng đủ đám “chó săn” ngày thường hung hăng, nháo nhào phải im bật, nhất là khi có sự lãnh đạo của Killer – một thành viên mới, cứng đầu, khó thuần phục nhưng bản lĩnh lại không hề thua kém ai.

Trong không khí trang trọng, dưới vị giám mục, Gia Hân cầm bàn tay có chiếc nhẫn lấp lánh của mẹ đặt vào một bàn tay rắn rỏi, có hơi chai và nhăn vì năm tháng.

- Bác Chấn Khang, kể từ giờ phút này con giao mẹ Linh yêu quý của con cho bác, bác phải hứa là không được làm mẹ buồn, nếu không con sẽ bắt mẹ Linh lại để bác cô đơn đến già.

- Bác hứa. Bác nhất định sẽ ẹ Linh của con một cuộc sống hạnh phúc nhất. – Lục Chấn Khang cười đôn hậu, siết chặt bàn tay đeo chiếc nhẫn y hệt mình.

- Con tin bác.

Gia Hân cười tình nghịch, lui về đứng cạnh Chấn Nam. Lục Chấn Khang dang tay ôm lấy vợ, đến cuối cùng, sau bao nhiêu trắc trở họ lại trở về bên nhau.

Vị giám mục mỉm cười, ông khăng khái cất giọng:

- Ta tuyên bố...

- KHOAN ĐÃ!

Cánh cửa gỗ bật mở, ánh sáng lùa vào, mọi người đồng loạt ngoắc đầu xem ai xuất hiện. Phương Linh giương to đôi mắt, cả người bà run lên, bên cạnh, Lục Chấn Khang siết nhẹ tay bà trấn an dù ông cũng đang rất kinh ngạc. Gia Hân mở to đôi mắt phủ sương, cắn chặt môi nhìn người đàn ông trung niên đang chắn luồng sáng, bóng ông đổ dài lên mặt sàn.

Tiếng “bố” nghẹn lại trong cổ họng đắng nghét.

- Tôi có điều muốn nói.

Lục Chấn Khang đứng chắn cho vợ, giọng sắc lạnh:

- Triệu Hoàng, ông đến đây làm gì? Tôi không để ông phá hỏng đám cưới này đâu.

Không khí bỗng chốc thay đổi, mọi người đều mang nỗi thắc mắc. Triệu Hoàng – một kiến trúc sư tài ba, đột nhiên biến mất giờ lại đột nhiên xuất hiện trong lễ cưới của người vợ cũ, phải chăng là một sự tính toán.

- Lục Chấn Khang, ông không được cưới Phương Linh.

Những ánh mắt nhìn nhau hoang mang. Người trong cuộc cũng phải bàng hoàng.

- Trừ khi ông hứa đem lại hạnh phúc trọn vẹn cho Phương Linh.

Triệu Hoàng hần giọng, nói tiếp:

- Hôm nay tôi đến đây không phải phá lễ cưới. Tôi muốn xin lỗi vì những lỗi lầm của mình.

Ông nheo mắt nhìn người vợ cũ, lòng thổn thức chờ đợi sự tha thứ. Bao năm qua, để trốn tránh hiện tại, bỏ chạy quá khứ, ông đi khắp nơi không ngừng thiết kế và xây dựng. Đến giờ, khi đã đủ dũng cảm để đối mặt, ông quay lại và thiết tha một lời xin lỗi với người vợ ông từng làm tổn thương.

- Triệu Hoàng, ông không cần phải xin lỗi. Tất cả quá khứ hãy đem cất hết, chúng ta phải sống cho hiện tại và tương lai. – Phương Linh nhẹ giọng nói.

- Đúng đấy.

- Đây là quà cưới. – Ông chia trước hai vợ chồng một hộp quà màu nâu nhạt, là giấy tờ và chìa khóa một ngôi nhà ông đã dùng tâm huyết để thiết kế và xây dựng. – Tôi mong hai người có thể sang Đức hưởng tuần trăng mật.

- Lòng tốt của anh chúng tôi xin nhận.

Đón lấy hộp quà, Lục Chấn Khang vỗ vai Triệu Hoàng cười thân thiện cứ như đôi bạn già. Bên cạnh, Phương Linh nở nụ cười hạnh phúc.

- Ta tuyên bố: Lục Chấn Khang và Bùi Phương Linh chính thức trở thành vợ chồng.

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên bắt nhịp cho bản nhạc mang màu hạnh phúc. Gia Hân như con mèo nhỏ nép trong lòng Chấn Nam, nước mắt mang vị ngọt ướt đầm má. Bảo Châu ôm chặt cánh tay Lâm Vũ, tựa đầu lên vai anh. Hoài Nam nắm lấy tay Vũ Phương nhưng bị cô hất ra, cô vẫn còn giận anh vụ việc hôm bữa, Hoài Nam xụ mặt, làm bộ dạng đáng yêu, Vũ Phương suýt nữa bật cười may là cô nén lại. Duy Anh choàng tay qua eo cô vợ nhỏ, bé Quang Anh chưa tròn tuổi trên tay Rin nở nụ cười ngây ngô. Hàn Phong, Kris và Jay, ba chàng “FA” đứng cạnh nhau, tình yêu không từ chối họ chỉ là tình yêu thực sự của họ vẫn chưa đến, rung động đầu đời phải chăng chỉ là những xúc cảm vụng về của tình yêu.

- Bố!!! Hân Hân nhớ bố lắm! – Gia Hân ôm bố nũng nịu.

- Con gái lớn rồi mà vẫn còn không nhẽo. – Triệu Hoàng béo má con gái, mắng yêu.

Gia Hân xoa má, giả vờ thiu thít:

- Không biết đâu. Ai bảo bố tự nhiên biến mất, bố bỏ rơi con.

- Hân Hân con càng lớn càng hư rồi đấy. Bố phải bảo Chấn Nam dạy lại con mới được.

- Anh ta làm sao dạy được con chứ? Nói cho bố biết anh ấy rất ngoan, không dám cãi lời con đâu.

- Vậy sao?

Gia Hân rùng mình một cái, giọng nói lạnh lùng này không phải quen lắm sao.

Cô đau khổ cười xòa:

- Dạ... không... Em... em chỉ...

- Chỉ là đang nói xấu thôi?

- Không. Không có. – Lắc đầu lia lịa.

- Em hư lắm rồi. Tôi phải phạt em.

Gia Hân làm bộ mặt biết lỗi, lúc đó một thứ gì đó rơi vào vai cô rồi đáp ngay dưới chân. Chấn Nam cúi người nhặt đó hoa bách huệ đưa trước mặt cô, ra là mẹ Linh tung hoa, Gia Hân e dè nhận lấy, sự ngỡ ngàng làm cô quên mất tình thế của mình đến khi nhận ra Chấn Nam đã bế xốc cô lên đi thẳng ra cổng. BMW đang đợi chủ nhân.

- Em chết chắc.

Gia Hân không ngừng la hét, giãy giụa, cô gọi bố Hoàng, gọi mẹ Linh, gọi bác Chấn Khang, gọi anh hai... nhưng mọi người chỉ nhìn theo cười thích thú. Tiếng cười vang dậy trong lễ đường.

Nơi cuối đoạn đường hầm tăm tối cuối cùng những con người với cái gọi là tình yêu đã tìm thấy ánh sáng – nguồn sáng vô hạn của tình yêu. Rồi ngày mai, trên bầu trời trong vắt chẳng biết sẽ có mưa giông hay bão tố, dù là gì thì hãy tin rằng con người với tình yêu của họ sẽ vượt qua tất cả vì con người mạnh mẽ và tình yêu không bao giờ có giới hạn.

The end.

*** Tác giả:

Sau hơn 1 năm “Yêu không giới hạn” cuối cùng cũng đi vào kết thúc.

Windy gửi lời cảm ơn tới tất cả độc giả đã yêu thích và ủng hộ cho “đứa con đầu lòng” của mình. Cảm ơn rất nhiều!!! Hai chương cuối mình để dành đến hôm nay xem như quà cho năm học mới. Chúc tất cả có một năm học thành công! Cùng nỗ lực hết mình nhé! Hẹn gặp lại vào một ngày không xa, các độc giả!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-gioi-han>